

॥ श्रीरामजयम् ॥
॥ श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम् ॥
अयोध्याकाण्डम्
प्रथमखण्डः ॥

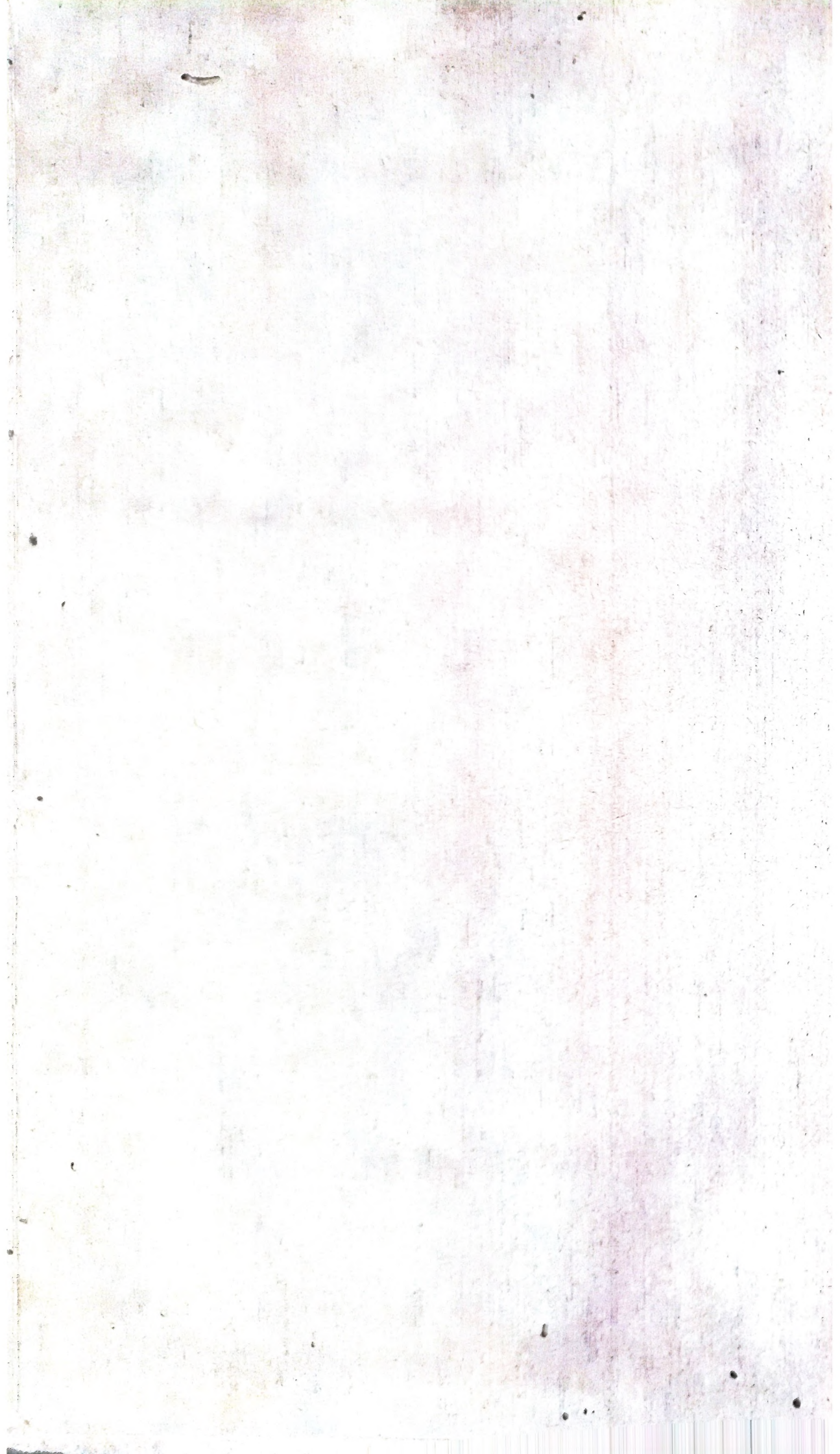

Text in Sanskrit with word for word
Tamil Translation in Prose Order.

R. SUBRAHMANYA VADHYAR & SONS.
BOOK-SELLERS & PUBLISHERS.
KALPATHI—PALGHAT

॥ श्रीरामजयम् ॥

श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम् अयोध्याकाण्डम्

प्रथमखण्डः ॥

धर्मालयसंस्करणम् ।

The Dharmalaya Edition.

Text in Sanskrit with word for word
Tamil Translation in Prose Order.

By

The Late Rao Sahib P. S. KRISHNASWAMI IYER,
Dharmalaya, Mylapore.

Published with the aid of
Sri. M. N. RAMAWASMI IYER,
Banker, Palghat.

BY

R. SUBRAHMANYA VADHYAR & SONS.

BOOK-SELLERS & PUBLISHERS

KALPATHI—PALGHAT

ry Edition.)

1940

[Price Rs. 5—0—0

Printed at
THE SCHOLAR PRESS,
PALGHAT

॥ श्रीः ॥

॥ विषयानुक्रमणिका ॥

सर्गः	विषयः	श्लोकसङ्ख्या	पृष्ठम्
1.	श्रीरामगुणानुवर्णनम् ...	51	1
2.	श्रीरामाभिषेकमन्त्रः ...	55	14
3.	अभिषेकसंभारसंभरणम् ...	50	27
4.	अभिषेकदिननिर्धारणम् ...	45	39
5.	वसिष्ठकृतव्रतोपदेशः ...	26	50
6.	व्रतानुष्ठानम् ...	28	56
7.	मन्थराविषादः ...	36	62
8.	कैकेयीभेदनम् ...	39	71
9.	रामविवासनोपायचिन्ता, कैकेय्याः व्रतोधागारप्रवेशश्च	66	80
चतुर्थेऽह्नि अयोध्याकाण्डे गीताः श्लोकाः			396
10.	कैकेयीसान्त्वनम् ...	40	95
11.	वरद्वयवरणम् ...	29	104
12.	कैकेय्युपालम्भः ...	115	110
13.	पुनः कैकेयीप्रसादनम् ...	27	138
14.	श्रीरामानयनाय सुमन्त्रप्रेषणम् ...	69	144
15.	सुमन्त्रस्य रामगृहप्रवेशः ...	50	159
16.	श्रीरामप्रस्थानम् ...	48	171
17.	श्रीरामागमनम् ...	22	182
18.	वनवासनिर्देशः ...	41	187
19.	वनवासप्रतिज्ञा ...	40	197
20.	कौसल्यायाः प्रलापः ...	55	207
21.	पितृवाक्यपरिपालनप्रतिज्ञा ...	65	220
22.	दैवप्राबल्यवर्णनम् ...	30	239
23.	लक्ष्मणकोपः ...	42	247
24.	कौसल्याप्रतिबोधनम् ...	36	258
25.	मात्राशीःपरिग्रहः ...	47	267
26.	श्रीरामकृतसीतोपदेशः ...	38	278
27.	सीतया वननयनप्रार्थना ...	23	287
28.	वनवासदुःखकथनम् ...	26	293
29.	पुनरपि वननयनप्रार्थना ...	25	299
30.	वनानुगमनाभ्यनुज्ञा ...	47	305

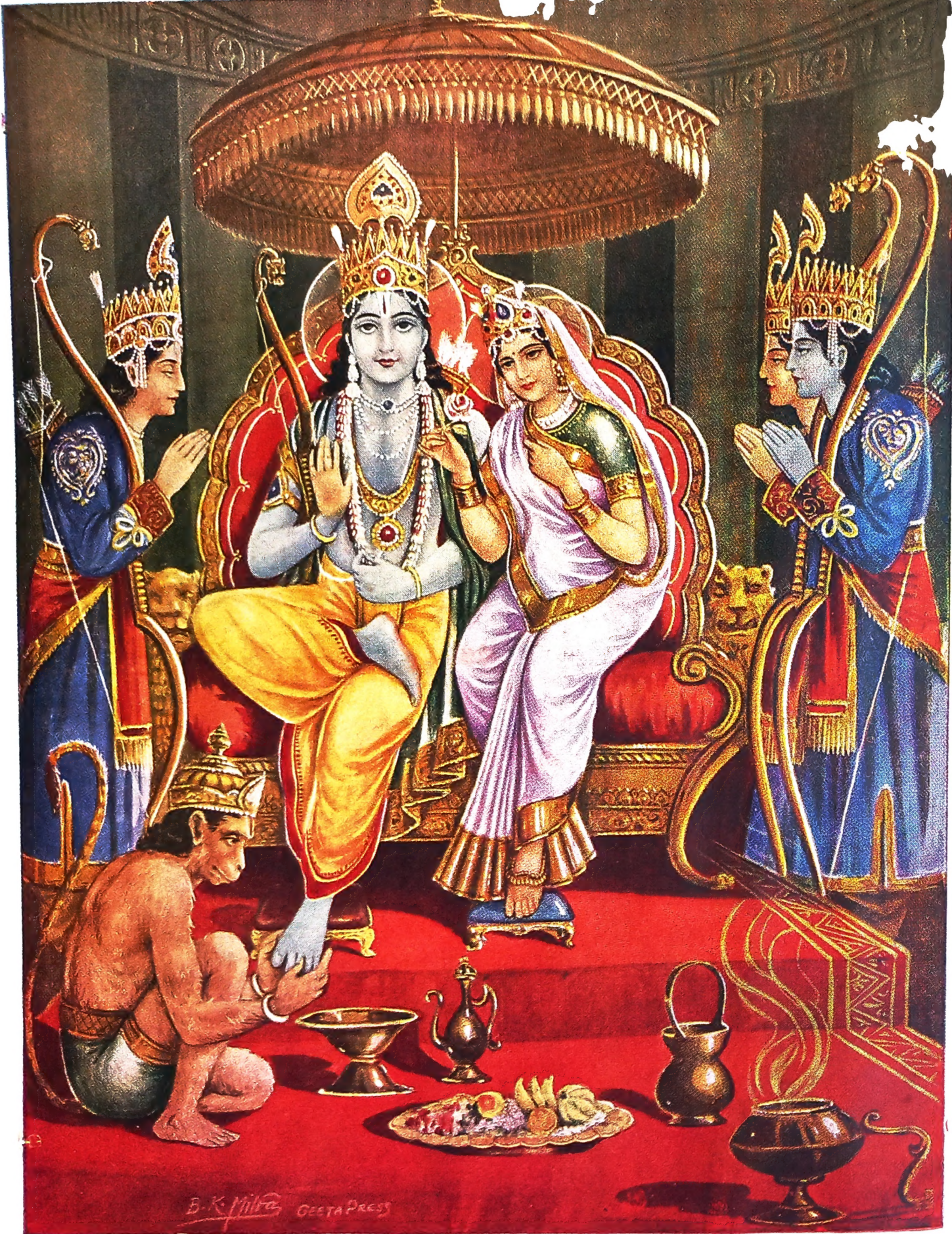
सर्गः	विषयः	श्लोकसङ्ख्या
31.	लक्ष्मणानुगमनाभ्यनुज्ञा ...	35
32.	यात्रादानम् ...	45
33.	दशरथदर्शनाय श्रीरामगमनम् ...	31
34.	दशरथमूच्छा	61
35.	सुमन्त्रेण कैकेयीगर्हणम्	37
36.	सिद्धार्थोपदेशः	33
37.	चीरपरिधानम्	37
38.	श्रीरामेण कौसल्यारक्षणप्रार्थना ...	18
39.	वनगमनापृच्छा	41
40.	पौरानुगमनम् ...	51
41.	नगरक्षोभवर्णनम्	20
42.	दशरथविलापः	35
43.	कौसल्याविलापः	21
44.	कौसल्यासमाश्वासनम्	31
45.	तमसातीरगमनम् ...	33
46.	पौरवञ्चनम्	34
47.	पौरनिवृत्तिः ...	19
48.	पौराङ्गनाविप्रलापः	37
49.	गोमत्यादिनदीतरणम्	18
50.	गुहलक्ष्मणे गुह्यप्रलापः	51
51.	गुहलक्ष्मणसंवादः	27

पष्ठेऽहि गीताः श्लोकाः

श्रीराम-दरबार

THE GITA PRESS, GORAKHPUR.

No. 287.

॥ अथ स्मार्तानां श्रीरामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

शुक्लाम्बरधरं विष्णुं शशिवर्णं चतुर्भुजम् । प्रसन्नवदनं ध्यायेत्सर्वविघ्नोपशान्तये ॥ १ ॥

वागीशाद्याः सुमनसः सर्वार्थानामुपक्रमे । यं नत्वा कृतकृत्याः स्युस्तं नमामि गजाननम् ॥

दोर्भिर्युक्ता चतुर्भिः स्फटिकमणिमयीमक्षमालां दधाना

हस्तेनैकेन पद्मं सितमपि च शुकं पुस्तकं चापरेण ।

भासा कुन्देन्दुशङ्खस्फटिकमणिनिभा भासमानाऽसमाना

सा मे वाग्देवतेयं निवसतु वदने सर्वदा सुप्रसन्ना

॥ ३ ॥

कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥

वाल्मीकेर्मुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥

यः पिबन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्मषम् ॥ ६ ॥

गोष्पदीकृतवाराशिं मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ ७ ॥

अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ ८ ॥

उल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवह्निं जनकात्मजायाः ।

आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम्

॥ ९ ॥

आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।

पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम्

॥ १० ॥

यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।

बाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम्

॥ ११ ॥

मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।

वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि

॥ १२ ॥

यः कर्णाञ्जलिसंपुटैरहरहः सम्यक् पिबत्यादरात्

वाल्मीकेर्वदनारविन्दगलितं रामायणाख्यं मधु ।

जन्मव्याधिजराविपत्तिमरणैरत्यन्तसोपद्रवं

संसारं स विहाय गच्छति पुमान्विष्णोः पदं शाश्वतम्

॥ १३ ॥

तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यबद्धम् ।

रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम्

॥ १४ ॥

वाल्मीकिगिरिसंभूता रामसागरगामिनी । पुनातु भुवनं पुण्या रामायणमहानदी ॥ १५ ॥

श्लोकसारजलाकीर्णं सर्गकलोलसङ्कुलम् । काण्डग्राहमहाभीनं वन्दे रामायणार्णवम् ॥
वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १७ ॥

वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे

मध्येपुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।

अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं

व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम्

॥ १८ ॥

वामे भूमिसुता पुरश्च हनुमान् पश्चात्सुमित्रासुतः

शत्रुघ्नो भरतश्च पार्श्वदलयोर्वाय्वादिकोणेषु च ।

सुग्रीवश्च विभीषणश्च युवराट् तारासुतो जाम्बवान्

मध्ये नीलसरोजकोमलरुचिं रामं भजे श्यामलम्

॥ १९ ॥

नमोऽस्तु रामाय सलक्ष्मणाय देव्यै च तस्यै जनकात्मजायै ।

नमोऽस्तु रुद्रेन्द्रयमानिलेभ्यो नमोऽस्तु चन्द्रार्कमरुद्गणेभ्यः

॥ २० ॥

॥ पारायणसमापनसमये अनुसन्धेयश्लोकक्रमः ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ १ ॥

काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥

अपुत्राः पुत्रिणः सन्तु पुत्रिणः सन्तु पौत्रिणः ।

अधनाः सधनाः सन्तु जीवन्तु शरदां शतम्

॥ ३ ॥

चरितं रघुनाथस्य शतकोटिप्रविस्तरम् । एकैकमक्षरं प्रोक्तं महापातकनाशनम्

॥ ४ ॥

शृण्वन् रामायणं भक्त्या यः पादं पदमेव वा । स याति ब्रह्मणः स्थानं ब्रह्मणा पूज्यते सदा ॥

रामाय रामभद्राय रामचन्द्राय वेधसे । रघुनाथाय नाथाय सीतायाः पतये नमः ॥ ६ ॥

यन्मङ्गलं सहस्राक्षे सर्वदेवनमस्कृते । वृत्रनाशे समभवत्तत्ते भवतु मङ्गलम्

॥ ७ ॥

यन्मङ्गलं सुपर्णस्य विनताऽकल्पयत्पुरा । अमृतं प्रार्थयानस्य तत्ते भवतु मङ्गलम्

॥ ८ ॥

अमृतोत्पादने दैत्यान् घ्नतो वज्रधरस्य यत् । अदितिर्मङ्गलं प्रादात्तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥

त्रीन्विक्रमान् प्रक्रमतो विष्णोरमिततेजसः । यदासीन्मङ्गलं राम तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ १० ॥

ऋतवः सागरा द्वीपा वेदा लोका दिशश्च ते । मङ्गलानि महाबाहो दिशन्तु तव सर्वदा ॥

कायेन वाचा मनसेन्द्रियैर्वा बुध्याऽऽत्मना वा प्रकृतेः स्वभावात् ।

करोमि यद्यत्सकलं परस्मै नारायणायेति समर्पयामि ॥ १२ ॥

॥ श्रीवैष्णवानां श्रीरामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥
 वाल्मीकेर्मुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥
 यः पिवन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्मषम् ॥ ३ ॥
 गोष्पदीकृतवाराशिं मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ ४ ॥
 अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ ५ ॥

मनोजयं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।

वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥ ६ ॥

उल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवह्निं जनकात्मजायाः ।

आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥ ७ ॥

आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।

पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ ८ ॥

यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।

बाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥ ९ ॥

वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १० ॥

तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यबद्धम् ।

रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम् ॥ ११ ॥

श्रीराघवं दशरथात्मजमप्रमेयं सीतापतिं रघुकुलान्वयरत्नदीपम् ।

आजानुबाहुमरविन्ददलायताक्षं रामं निशाचरविनाशकरं नमामि ॥ १२ ॥

वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे

मध्येपुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।

अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं

व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम् ॥ १३ ॥

॥ पारायणसमापनक्रमः ॥

एवमेतत्पुरावृत्तमाख्यानं भद्रमस्तु वः । प्रव्याहरत विस्त्रब्धं बलं विष्णोः प्रवर्धताम् ॥ १ ॥

लाभस्तेषां जयस्तेषां कुतस्तेषां पराभवः । येषामिन्दीवरश्यामो हृदये सुप्रतिष्ठितः ॥ २ ॥

काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥

कावेरी वर्धतां काले काले वर्षतु वासवः । श्रीरङ्गनाथो जयतु श्रीरङ्गश्रीश्च वर्धताम् ॥ ४ ॥

स्वास्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ ५ ॥

मङ्गलं कोसलेन्द्राय महनीयगुणाब्धये । चक्रवर्तितनूजाय सार्वभौमाय मङ्गलम् ॥ ६ ॥
 वेदवेदान्तवेद्याय मेघश्यामलमूर्तये । पुंसां मोहनरूपाय पुण्यश्लोकाय मङ्गलम् ॥ ७ ॥
 विश्वामित्रान्तरङ्गाय मिथिलानगरीपतेः । भाग्यानां परिपाकाय भव्यरूपाय मङ्गलम् ॥
 पितृभक्ताय सततं भ्रातृभिः सह सीतया । नन्दिताखिललोकाय रामभद्राय मङ्गलम् ॥
 त्यक्तसाकेतवासाय चित्रकूटविहारिणे । सेव्याय सर्वयमिनां धीरोदाराय मङ्गलम् ॥ १० ॥
 सौमित्रिणा च जानक्या चापवाणासिधारिणे । संसेव्याय सदा भक्त्या स्वामिने मम मङ्गलम् ॥
 दण्डकारण्यवासाय खण्डितामरशत्रवे । गृध्रराजाय भक्ताय मुक्तिदायास्तु मङ्गलम् ॥
 सादरं शबरीदत्तफलमूलाभिलाषिणे । सौलभ्यपरिपूर्णाय सत्त्वोद्विक्ताय मङ्गलम् ॥
 हनुमत्समवेताय हरीशाभीष्टदायिने । वालिप्रमथनायास्तु महाधीराय मङ्गलम् ॥ १४ ॥
 श्रीमते रघुवीराय सेतूलङ्घितसिन्धवे । जितराक्षसराजाय रणधीराय मङ्गलम् ॥ १५ ॥
 आसाद्य नगरीं दिव्यामभिषिक्ताय सीतया । राजाधिराजराजाय रामभद्राय मङ्गलम् ॥
 मङ्गलाशासनपरैर्मदाचार्यपुरोगमैः । सर्वैश्च पूर्वैराचार्यैः सत्कृतायास्तु मङ्गलम् ॥ १७ ॥

॥ अथ माध्वानां रामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

शुक्लांबरधरं विष्णुं शशिवर्णं चतुर्भुजम् । प्रसन्नवदनं ध्यायेत्सर्वविघ्नोपशान्तये ॥ १ ॥
 लक्ष्मीनारायणं वन्दे तद्भक्तप्रवरो हि यः । श्रीमदानन्दतीर्थाख्यो गुरुस्तं च नमाम्यहम् ॥
 वेदे रामायणे चैव पुराणे भारते तथा । आदावन्ते च मध्ये च विष्णुः सर्वत्र गीयते ॥
 सर्वविघ्नप्रशमनं सर्वसिद्धिकरं परम् । सर्वजीवप्रणेतारं वन्दे विजयदं हरिम् ॥ ४ ॥
 सर्वाभीष्टप्रदं रामं सर्वारिष्टनिवारकम् । जानकीजानिमनिशं वन्दे मद्गुरुवन्दितम् ॥ ५ ॥
 अभ्रमं भङ्गरहितमजडं विमलं सदा । आनन्दतीर्थमतुलं भजे तापत्रयापहम् ॥ ६ ॥

भवति यदनुभावादेडमूकोऽपि वाग्मी जडमतिरपि जन्तुर्जायते प्राज्ञमौलिः ।

सकलवचनचेतोदेवता भारती सा मम वचसि विधत्तां सन्निधिं मानसे च ॥ ७ ॥
 मिथ्यासिद्धान्तदुर्ध्वान्तविध्वंसनविचक्षणः । जयतीर्थाख्यतरणिर्भासतां नो हृदम्बरे ॥ ८ ॥
 चित्रैः पदैश्च गम्भीरैर्वाक्यैर्मनैरखण्डितैः । गुरुभावं व्यञ्जयन्ती भाति श्रीजयतीर्थवाक् ॥
 कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥
 वाल्मीकेर्मुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥
 यः पिबन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्मषम् ॥ १२ ॥
 गोष्पदीकृतवाराशिं मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ १३ ॥
 अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ १४ ॥

- मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।
वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥ १५ ॥
- उलङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवर्हि जनकात्मजायाः ।
आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥ १६ ॥
- आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।
पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ १७ ॥
- यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।
बाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥ १८ ॥
- वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १९ ॥
- आपदामपहर्तारं दातारं सर्वसम्पदाम् । लोकाभिरामं श्रीरामं भूयो भूयो नमाम्यहम् ॥
तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यवद्धम् ।
रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम् ॥ २१ ॥
- वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे
मध्येपुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।
अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं
व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम् ॥ २२ ॥
- वन्दे वन्द्यं विधिभवमहेन्द्रादिवृन्दारकेन्द्रैः
व्यक्तं व्याप्तं स्वगुणगणतो देशतः कालतश्च ।
धृतावद्यं सुखचितिमयैर्मङ्गलैर्युक्तमङ्गैः
सानाथ्यं नो विदधदधिकं ब्रह्म नारायणाख्यम् ॥ २३ ॥
- भूषारत्नं भुवनवलयस्याखिलाश्चर्यरत्नं
लीलारत्नं जलधिदुहितुर्देवतामौलिरत्नम् ।
चिन्तारत्नं जगति भजतां सत्सरोजचुरत्नं
कौसल्याया लसतु मम हृन्मण्डले पुत्ररत्नम् ॥ २४ ॥
- महाव्याकरणाम्भोधिमन्थमानसमन्दरम् । कवयन्तं रामकीर्त्या हनुमन्तमुपास्महे ॥ २५ ॥
- मुख्यप्राणाय भीमाय नमो यस्य भुजान्तरम् । नानावीरसुवर्णानां निकषाश्मायितं बभौ ॥
स्वान्तस्थानन्तशय्याय पूर्णज्ञानमहार्णसे । उत्तुङ्गवाक्तरङ्गाय मध्वदुग्धाब्धये नमः ॥ २७ ॥
- वाल्मीकेगौः पुनीयान्नो महीधरपदाश्रया । यदुग्धमुपजीवन्ति कवयस्तर्णका इव ॥ २८ ॥
- सूक्तिरत्नाकरे रम्ये मूलरामायणार्णवे । विहरन्तो महीयांसः प्रीयन्तां गुरवो मम ॥ २९ ॥
- हयग्रीव हयग्रीव हयग्रीवेति यो वदेत् । तस्य निःसरते वाणी जह्नुकन्याप्रवाहवत् ॥ ३० ॥

पारायणसमापनक्रमः ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ १ ॥

काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥

लाभस्तेषां जयस्तेषां कुतस्तेषां पराभवः । येषामिन्दीवरश्यामो हृदये सुप्रतिष्ठितः ॥ ३ ॥

मङ्गलं कोसलेन्द्राय महनीयगुणाब्धये । चक्रवर्तितनूजाय सार्वभौमाय मङ्गलम् ॥ ४ ॥

इत्यादिश्लोकाः श्रीवैष्णवपद्धतिवदनुसन्धेयाः ॥

॥ श्रीमद्रामायणपूजाक्रमः ॥

शुक्लांबरधरं+शान्तये । ॐ भूः+भूर्भुवः सुवरो । ममोपात्त+प्रीत्यर्थं सीता
लक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेतश्रीरामचन्द्रप्रसादसिद्ध्यर्थं श्रीरामचन्द्रप्रसादेन सर्वाभीष्ट-
सिद्ध्यर्थं श्रीरामचन्द्रपूजां करिष्ये ; यावच्छक्ति पूजां पारायणं च करिष्ये ; तदङ्गं कलश-
शङ्खात्मपीठपूजां च करिष्ये ॥

अस्मिन् पुस्तके सीतालक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेत श्रीरामचन्द्रं ध्यायामि, आवा-
हयामि, रत्नसिंहासनं समर्पयामि, पादं समर्पयामि, आचमनीयं समर्पयामि, अर्घ्यं समर्प-
यामि, आचमनीयं समर्पयामि, स्नानं समर्पयामि, स्नानानन्तरमाचमनीयं समर्पयामि,
वस्त्रं समर्पयामि, यज्ञोपवीतोत्तरीयाभरणार्थं पुष्पाणि समर्पयामि । गन्धान् धारयामि,
अक्षतान् समर्पयामि, पुष्पाणि समर्पयामि ॥

ॐ अच्युताय नमः ॐ नारायणाय नमः ॐ मधुसूदनाय नमः ॐ हृषीकेशाय नमः

अनन्ताय नमः माधवाय नमः त्रिविक्रमाय नमः दामोदराय नमः

गोविन्दाय नमः गोविन्दाय नमः वामनाय नमः पद्मनाभाय नमः

केशवाय नमः विष्णवे नमः श्रीधराय नमः श्रीरामचन्द्राय नमः

समस्तोपचारान् समर्पयामि ।

धूपमाघ्रापयामि, दीपं दर्शयामि, कदलीफलं निवेदयामि । ताम्बूलं समर्पयामि ।
कर्पूरनीराजनं दर्शयामि । छत्रचामरादि समस्तोपचारान् समर्पयामि । प्रदक्षिणनम-
स्कारान् समर्पयामि ॥

श्रीसीताराम

कथं मामिच्छसे त्यक्तुं धर्मपत्नीं पतिव्रताम् ॥ (अ० रा० अयो० ४ । ७१)

श्रीसीतालक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेत-

श्रीरामचन्द्रस्वामिने नमः ॥

॥ श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम् ॥

अयोध्याकाण्डम्

[पुरा कुशलवाभ्यां श्रीरामसन्निधावश्वमेधयज्ञवाटे द्वात्रिंशति दिनेषु गीते श्रीमद्रामायणे चतुर्थेऽहि बालकाण्डे षट्षष्टितमसर्गमारभ्य यावत्काण्डसमाप्ति अयोध्याकाण्डे आदितः नवमसर्गपर्यन्तं गीतम् । तस्मिन् दिने गीताः श्लोकाः 754]

[ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமஸன்னிதியில் அச்வமேதயாகசாலையில் முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் நான்காம் தினத்தில் பாலகாண்டம் 66-ாவது ஸர்க்கம் முதல் அந்த காண்டமும் அயோத்தியா காண்டத்தில் 9-ாவது ஸர்க்கம் வரையிலும் கானம் செய்யப்பட்டது. அன்று கானம் செய்யப்பட்ட சுலோகசங்கியை 754]

प्रथमः सर्गः—ஒன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ १ ॥

श्रीरामगुणानुवर्णनम्—ஸ்ரீராமரது குணங்களை வர்ணிப்பது.

गच्छता मातुलकुलं भरतेन तदाऽनघः । शत्रुघ्नो नित्यशत्रुघ्नो नीतः प्रीतिपुरस्कृतः ॥ १ ॥

तदा	அப்பொழுது	शत्रुघ्नः	சத்ருக்னன்
मातुलकुलं	அம்மான்னீட்டி ற்கு	प्रीतिपुरस्कृतः	ப்ரீதியுடன் கொண்
गच्छता	போகும்		டாடப்பட்டவராய்
भरतेन	பரதனால்	नीतः	அழைத்துக்கொண்டு
अनघः	பாபரஹிதரும்		பேசப்பட்டார்.
नित्यशत्रुघ्नः	{ நித்தியசத்ருக்களான இந்திரியங்களை அட க்கியாளும் பராக்கிர மசாலியுமான		

स तत्र न्यवसद्भ्रात्रा सह सत्कारसत्कृतः । मातुलेनाश्वपतिना पुत्रस्नेहेन लालितः ॥ २ ॥

सः	அவர்	सत्कारसत्कृतः	{ பிரியமானவைகளையெல்லாம் கொடுத்து திருப்திசெய்யப்பட்டவராயும்
तत्र	அவ்விடத்தில்	पुत्रस्नेहेन	புதல்வரைப்போல் அன்போடு
भ्रात्रा	உடன் பிறந்தவனோடு	लालितः	குலாவப்பட்டவராயும்
सह	கூட	न्यवसत्	வசித்துவந்தார்.
अश्वपतिना	யுதாஜித் என்கிற		
मातुलेन	மாமனல்		

तत्रापि निवसन्तौ तौ तर्प्यमाणौ च कामतः । भ्रातरौ स्मरतां वीरौ वृद्धं दशरथं नृपम् ॥

वीरौ	வீரர்களும்	तर्प्यमाणौ	திருப்தி பண்ணப்பட்ட
भ्रातरौ	அண்ணனும் தம்பியு		டவர்களாய்
तौ	அவ்விருவரும் [மாகிய	अपि च	இருந்தபோதிலும்
तत्र	அங்கு	वृद्धं	வயது முதிர்ந்த
निवसन्तौ	வசிப்பவர்களாய்	दशरथं	தசரத
	{ வேண்டியவைகளில்	नृपं	சக்கிரவர்த்தியாரை
कामतः	{ யாதொருகுறைவுமீன்றி	स्मरताम्	மனதிற்கிந்தித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

राजाऽपि तौ महाभागौ सस्मार प्रोषितौ सुतौ । उभौ भरतशत्रुघ्नौ महेन्द्रवर्णोपमौ ॥

राजा अपि	சக்கிரவர்த்தியாரும்,	भरतशत्रुघ्नौ	பரதசத்ருக்னர்
महेन्द्रवर्णोपमौ	இந்திரனையும் வருணனையும் ஒத்த		களுமான
महाभागौ	மகாபிரஸித்திபெற்றவர்களும்,	तौ	அந்த
	{ அயல்நாட்டில் வசித்துக்கொண்டிருந்தவர்களும்,	उभौ	இரண்டு
प्रोषितौ	{	सुतौ	குமாரர்களையும்
		सस्मार	அதிவாஞ்சையால் சிந்தித்து பரிதபித்தனர்.

सर्व एव तु तस्येष्टाश्चत्वारः पुरुषर्षभाः । स्वशरीराद्विनिवृत्ताश्चत्वार इव बाहवः ॥ ५ ॥

तु	ஏனெனில்	चत्वारः	நான்கு
पुरुषर्षभाः	புருஷோத்தமர்களும்	बाहवः इव	கைகள்போல்
चत्वारः एव	நால்வர்களுமாகிய	तस्य	அவருக்கு
सर्वे	எல்லோரும்		{ அன்புக்கும் ஆதரவுக்கும் பாத்திரர்களாகிய
स्वशरीरात्	தமது தேகத்திலி	इष्टाः	யிருந்தனர்.
विनिवृत्ताः	தோன்றிய [ருந்து		

कथञ्चिदुपकारेण कृतेनैकेन तुष्यति । न स्मरत्यपकाराणां शतमप्यात्मवत्तया ॥ ११ ॥

कथञ्चित् எவ்விதத்தாலாவது
कृतेन செய்யப்பட்ட
एकेन ஒரு
उपकारेण உபகாரத்தால்
तुष्यति திருப்தியடைகிறார்.

अपकाराणां அபகாரங்களுடைய
शतं अपि அனேகத்தையும்
आत्मवत्तया சிறந்த புத்தியால்
स्मरति न மனதில் வைத்திடார்.

शीलवृद्धैर्ज्ञानवृद्धैर्वयोवृद्धैश्च सज्जनैः । कथयन्नास्त वै नित्यमस्त्रयोग्यान्तरेष्वपि ॥ १२ ॥

नित्यं वै எப்பொழுதும்
अस्त्रयोग्यान्तरेषु { ஆயுதப் பயிற்சி செய்
யும் காலங்களில் நேர்கி
ற இடைவேளைகளில்
शीलवृद्धैः தருமவிசேஷங்களில்
நிபுணர்களாலும்
ज्ञानवृद्धैः ஞானபரிபாகமுடை
யவர்களாலும்

वयोवृद्धैः च வயதுசென்ற பெரி
सज्जनैः अपि யோர்களாயுமிருக்கும்
श्रीलவृद्धை: மாத்திரம்
कथयन् சம்பாஷித்துக்
आस्त கொண்டு
இருப்பார்.

बुद्धिमान् मधुराभाषी पूर्वभाषी प्रियंवदः । वीर्यवान्न च वीर्येण महता स्वेन विस्मितः ॥

बुद्धिमान् விவேகவிசிஷ்டர்.
मधुराभाषी { உள்ளத்தைக்குளிர்ப்
பிக்கும் இன்சொல்
உரைப்பவர்.
पूर्वभाषी நாகரீகமாயும், நயமா
யும் உரைப்பவர்.
प्रियंवदः { நன்மைப்பலன்களை
யே அளிப்பவைகளை
உரைப்பவர்.

वीर्यवान् பேராண்மையுடை
यवर्.
च ஆகிலும்
स्वेन தனது
महता மகத்தான
वीर्येण ஆண்மையால்
विस्मितः न கர்வங்கொள்ளாதவர்.

न चानृतकथो विद्वान् वृद्धानां प्रतिपूजकः । अनुरक्तः प्रजाभिश्च प्रजाश्चाप्यनुरञ्जते ॥

अनृतकथः न { பொய்பேசாதவர்.
(வீண்பேச்சுப்பேசா
தவர்.)
विद्वान् { எல்லா வித்தைகளி
லும் பாண்டித்தியம்
பெற்றவர்.
वृद्धानां பெரியோர்களுக்கு
प्रतिपूजकः வணங்கிநடப்பவர்.

प्रजाः च ஜனங்கள் எல்லாரை
யும்
अनुरञ्जते பரிவுசெய்து களிப்
பிக்கிறார்.
अपि च அதனாலேயே
प्रजाभिः பிரஜைகளாலும்
अनुरक्तः அபிமானிக்கப்பெற்ற
வர்.

सानुक्रोशो जितक्रोधो ब्राह्मणप्रतिपूजकः । दीनानुकम्पी धर्मज्ञो नित्यं प्रह्वाञ्छुचिः ॥

नित्यं எப்பொழுதும்
सानुक्रोशः எழைகளை ஆதரிப்ப
வர்.

जितक्रोधः கோபத்தை வென்ற
வர்.
ब्राह्मणप्रतिपूजकः வேதியர்களை ஆராதிப்
பவர்.

दीनानुकम्पी	{ கஷ்டப்படுகிறவர்க ளின் கஷ்டங்களைத் தீர்த்து ஆதரிப்பவர்.	प्रग्रहवान्	{ எப்பொழுதும் எல்லா பிராணிகளுக்கும் அபயம் கொடுக்கும் நோன்பைக் கைப் பற்றினவர்.
धर्मज्ञः	அறங்களை உணர்ந்த வர்.	शुचिः	பிறர்பொருளை விரும் பாத பரிசுத்தமூர்த்தி.

कुलोचितमतिः क्षात्रं धर्मं स्यं बहुमन्यते । मन्यते परया कीर्त्या महत्स्वर्गफलं ततः ॥

कुलोचितमतिः	பிறந்தகுலத்திற்கேற்ற பேரறிவுடையவர்	मन्यते	நம்பியிருக்கிறார்.
परया	பெரும்	ततः	ஆதலால்
कीर्त्या	உலகப்புகழால்	स्यं	தனது
महत्	மஹத்தான	क्षात्रं	கூத்திரிய
स्वर्गफलं	ஸ்வர்க்கப்பிராப்தி உண்டென்று	धर्मं	தர்மத்தை
		बहुमन्यते	ஆஸக்தியுடன் அனு ஷ்டத்துவருகிறார்.

नाश्रेयसि रतो यश्च न विरुद्धकथारुचिः । उत्तरोत्तरयुक्तौ च वक्ता वाचस्पतिर्यथा ॥१७॥

अश्रेयसि	பிறருக்கு துக்கமுண் டாகும் விஷயத்தில்	उत्तरोत्तर- युक्तौ च }	தானும் முதலில் மொ ழிதல், செவ்சாற்றிய தற்கு பதிலுரைத் தல், இவ்விரண்டிற் கும் வேண்டிய யுத்தி விஷயத்தில்
रतः न	இறங்காதவர்.	वक्ता	சொல்வன்மையுடைய வராகிய
विरुद्ध- कथारुचिः नः }	தருமவிருத்தமான மொழிகளுக்கு இட ங்கொடுக்காதவர்.	वाचस्पतिः	வியாழபகவான்
		यथा	போன்றவர்
		यः च	எவரோ, அவர் இவர்.

अरोगस्तरुणो वाग्मी वपुष्मान्देशकालवित् । लोके पुरुषसारज्ञः साधुरेको विनिर्मितः ॥

अरोगः	நோயற்றவரும்,	साधुः	புண்யாத்மாவாகிய
तरुणः	பிரகாசமாய் விளங்கு கிறவரும்,	वाग्मी	ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு
देशकालवित्	இடம், காலம் இவை களை அறிந்தவரும்,	लोके	உலகில்
पुरुषसारज्ञः	ஜனங்களின் உட்கருத் தையறிகிறவரும்,	वपुष्मान्	உருவமெடுத்து அவத ரித்திருக்கின்றவராய்
एकः	ஒப்புயர்வற்ற	विनिर्मितः	யாவராலும் கொண் டாடப்பட்டார்.

निभृतः संवृताकारो गुप्तमन्त्रः सहायवान् । अमोघक्रोधहर्षश्च त्यागसंयमकालवित् ॥२३॥

निभृतः	{ பணியவேண்டியவர்க ளிடத்தில் பணிந்து ஒழுக்குபவர்.	சहायवान्	ஆப்தசினேகிதர்களு டையவர்.
संवृताकारः	{ திருவுளத்தில் கருதிய தைத் திருவுளத்தி லே அடக்கிவைக்கும் திறமையுடையவர்.	अमोघक्रोधहर्षः	வீணாகாத சினமும் களிப்பும் உடையவர்.
गुप्तमन्त्रः	{ தான் மேற்கொண்ட காரியம் முற்றிலும் மு டிவுபெறும்வரையி லும் பிறர் அறியாவ ண்ணம் மறைப்பவர்.	त्यागसंयम- कालवित् च }	பொருளைச்செலவிட வேண்டிய சமயத்தை யும்சேர்க்கவேண்டிய சமயத்தையும்றிந்த வர்.

दृढभक्तिः स्थिरप्रज्ञो नासद्ग्राही न दुर्वचाः । निस्तन्द्रिप्रमत्तश्च स्वदोषपरदोषवित् ॥२४॥

दृढभक्तिः	சலியாத பக்தியுள்ள வர்.	दुर्वचाः न	அனுசிடமொழிகளை மொழியாதவர்.
स्थिरप्रज्ञः	நிலைகெடாத ஞானமு டையவர்.	निस्तन्द्रिः	சோம்பலில்லாதவர்.
असद्ग्राही न	தீயோரைத்தன்னரு கே சேரவிடாதவர்.	अप्रमत्तः	எமாந்துபோகாதவர்.
		स्वदोषपरदोष- वित् च }	தனது தோஷங்களை யும் பிறரது தோஷங் களையும் உள்ளபடி அறிபவர்.

शास्त्रज्ञश्च कृतज्ञश्च पुरुषान्तरकोविदः । यः प्रग्रहानुग्रहयोर्थथान्यायं विचक्षणः ॥ २५ ॥

शास्त्रज्ञः	{ சாஸ்திரங்கள் எல்லா வற்றையும் கற்றுணர் ந்தவர்.	प्रग्रहानुग्रहयोः च	{ முறைப்படி ஆராய்ந்து ஒருவனைத்தம்மைச் சேர்ந்தவனாக எடுப்ப திலும் அப்படி எடுத் துக்கொள்ளப்பட்ட வனை ஆதரிப்பதிலும்
कृतज्ञः	சித்தாந்தங்களில் நிபுணர்.	विचक्षणः	வெகுநிபுணர்.
पुरुषान्तरकोविदः	{ மனிதர்களின் ஸ்வபா வனித்தியாசங்களை நன்கு அறிந்தவர்.	यः च	எவர் ஒருவரோ அவர் இவர்.
यथान्यायं	சாஸ்திரப்பிரகாரம்		

सत्संग्रहप्रग्रहणे स्थानविनिग्रहस्य च । आयकर्मण्युपायज्ञः संदृष्टव्ययकर्मवित् ॥ २६ ॥

सत्संग्रह- प्रग्रहणे }	{ புண்பா தமாக்களை உள்ளபடி அறிந்து எற்றுக்கொள்வதி லும் அவர்களை ரக்ஷி ப்பதிலும்	स्थानवित्	சமயம் தெரிந்தவர்?
	குஷ்டர்களைத்தக்க வாறு சிஷிப்பதற்கும்	आयकर्मणि	தனம்தேடுவதில்
निग्रहस्य च		उपायज्ञः	நியாயவழிகளில் நிபு ணர்.
		संदृष्टव्यय- कर्मवित् }	ஒப்புக்கொள்ளப் பட்ட செலவிடும் வழிகளையறிந்தவர்.

श्रेष्ठं शास्त्रसमूहेषु प्राप्तो व्यामिश्रकेषु च । अर्थधर्मौ च संगृह्य सुखतन्त्रो न चालसः ॥

शास्त्रसमूहेषु	சாஸ்திரசமூகங்களிலும்	अर्थधर्मौ च	அர்த்தத்தையும், தருமத்தையும்
व्यामिश्रकेषु च	{ ஸம்ஸ்கிருதமும், பிராகிருதமும், இவைகளின் கிரந்தங்களிலும்	संगृह्य	தேடி,
श्रेष्ठं	சிறப்பை	सुखतन्त्रः	இன்பத்தை அனுபவித்து வருபவர்.
प्राप्तः	பெற்றவர்.	अलसः च न	வீண்காலம் போக்காதவர்.

वैहारिकाणां शिल्पानां विज्ञातार्थविभागवित् । आरोहे विनये चैव युक्तो वारणवाजिनाम् ॥

वैहारिकाणां	{ உல்லாசமாய்க்காலங் கழிப்பதற்குரிய பிடி, வீணை, புல்லாங்குழல் முதலியவைகளின்	आरोहे च	இவ்வளவின்வளவு பங்கிட்டுக்கொடுக்க வேண்டும் என்னும் முறைகளை நன்கு அறிந்தவர்.
शिल्पानां	சில்பங்களுடைய	वारणवाजिनां	யானை குதிரைகளின்
विज्ञाता	துட்பங்களையறிந்தவர்.	अरोहे च	மீது ஏறுவதிலும்
अर्थ-विभागवित्	{ அரசாங்க ஐவேஜியை அரசாங்க காரியங்களுக்கு இது இதற்கு	विनये एव	{ அடக்கித்தன்மனம் போல் நடக்கச்செய்வதிலும்
		युक्तः	நிபுணர்.

धनुर्वेदविदां श्रेष्ठो लोकेऽतिरथसंमतः । अभियाता प्रहर्ता च सेनानयविशारदः ॥

अप्रवृण्यश्च संग्रामे क्रुद्धैरपि सुरासुरैः ॥ ३० ॥

धनुर्वेदविदां	தனுர்வேதத்தையறிந்தவர்களில்	प्रहर्ता च	{ தாமாகவே சத்துருவை நாடிச்சென்று பொருதி வெற்றி கொள்பவர்.
श्रेष्ठः	உத்தமர்.	सेनानयविशारदः	சேனைகளை அணிவகுப்பதில் நிபுணர்.
लोके	உலகத்தில்	संग्रामे	யுத்தத்தில்
अतिरथसंमतः	{ அதிவீரர்களெல்லாராலும் கொண்டாடப்பட்டவர்.	क्रुद्धैः	சினங்கொண்ட
अभियाता	{ சத்துருவந்தபின் பார்த்துக்கொள்ளுவோமென்றிருப்பவரல்லர்.	सुरासुरैः	தேவர்கள், அசுரர்கள்
		अपि च	இவர்களாலும்கூட
		अप्रवृण्यः	வெல்லவொண்ணாதவர்.

अनसूयो जितक्रोधो न दृप्तो न च मत्सरी । न चावमन्ता भूतानां न च कालवशानुगः ॥

अनसूयः பொறுமையற்றவர்.
 च அதனால்
 दृप्तः न உன்மத்தகோபமற்ற
 भूतानां அடியார்களுக்கு [வர்.
 अवमन्ता न அவமானம் விளைவிக்
 च அதனால்
 காதவர்.

जितक्रोधः { கோபம் செலுத்தவே
 ண்டிய இடங்களில்
 मत्सरी न செலுத்துகிறவர்.
 च தன்னலம்தேடாதவர்.
 कालवशानुगः न அதனால்
 காலத்திற்கு வசப்பட்
 டு நடக்காதவர்.

एवं श्रेष्ठैर्गुणैर्युक्तः प्रजानां पार्थिवात्मजः । संमतस्त्रिषु लोकेषु वसुधायाः क्षमागुणैः ॥
 बुध्या बृहस्पतेस्तुल्यो वीर्येणापि शचीपतेः ॥ ३२ ॥

एवं இவ்வகையாகிய
 श्रेष्ठैः மேன்மை
 गुणैः குணங்களோடு
 युक्तः விளங்கும்
 पार्थिवात्मजः சக்கிரவர்த்தி திருமக
 னராகிய அவர்
 त्रिषु लोकेषु अपि மூன்றுஉலகங்களிலும்
 प्रजानां பிரஜைகளுக்கு

क्षमागुणैः பொறுமைக்குணங்க
 वसुधायाः பூமிதேவிக்கும், [ளால்
 बुध्या புத்தியால்
 बृहस्पतेः பிருகஸ்பதிக்கும்
 वीर्येण வீரியத்தால்
 शचीपतेः இந்திரனுக்கும்
 तुल्यः ஸமானராய்
 संमतः அபிராமராய் விளங்
 கினர்.

तथा सर्वप्रजाकान्तैः प्रीतिसञ्जनैः पितुः । गुणैर्विरूचे रामो दीप्तः सूर्य इवांशुभिः ॥

रामः ஸ்ரீராமர்,
 पितुः தந்தைக்கும்
 सूर्यः கதிரவன்
 अंशुभिः கிரணங்களால்
 दीप्तः தேஜோமயமாய் விளங்
 குகிறது
 इव எவ்வண்ணமோ அவ்
 வண்ணமே

सर्वप्रजाकान्तैः { ஸகலபிரஜைகளின்
 மனங்களைக்கவர்
 प्रीतिसञ्जनैः கின்றவைகளும்
 அன்பை விளைவிக்கி
 ன்றவைகளும்।
 गुणैः குணங்களால்
 तथा அப்படியே
 विरूचे அபிராமராய் விளங்கி
 னார்.

तमेवं गुणसंपन्नमप्रधृष्यपराक्रमम् । लोकपालोपमं नाथमकामयत मेदिनी ॥ ३४ ॥

एवं இப்படிப்பட்ட
 गुणसंपन्नं குணஸமிருத்தியுடை
 யவராய்
 अप्रधृष्यपराक्रमं { எவராலும் வெல்ல
 வெண்ணாது பராக்
 கிரமசாலியாய்

लोकपालोपमं உலகபாலகர்களுக்கு
 ஒப்பாயிருக்கிற
 तं அவரை
 मेदिनी பூமி
 नाथं நாதனாகும்படி.
 अकामयत விருப்பமுற்றது.

एतैस्तु बहुभिर्युक्तं गुणैरनुपमैः सुतम् । दृष्ट्वा दशरथो राजा चक्रे चिन्तां परंतपः ॥ ३५ ॥

परंतपः	{ எப்பொழுதும் வெற்றிபெறும் போர்வீரராகிய	गुणैः	உத்தமகுணங்களால்
दशरथः	தசரத	युक्तं	அபிராமனாயிருப்பதை
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்,	दृष्ट्वा	தன்மனதினுள்ளேயே கண்டு,
सुतं	மைந்தனை	तु	இவர்விஷயத்தில் பின்கண்டவாறு
एतैः	இந்த	चिन्तां	தன்மனம் சுடுபட்டிருக்கிறதை
बहुभिः	பல	चक्रे	கவனித்தார்.
अनुपमैः	ஒப்பற்ற		

अथ राज्ञो बभूवैवं वृद्धस्य चिरजीविनः । प्रीतिरेषा कथं रामो राजा स्यान्मयि जीवति ॥

चिरजीविनः	வெகுநீராக கண்டவரும்	रामः	இராமன்
वृद्धस्य	சாஸ்திரஞ்ஞருமைய	राजा	இளவரசராக
राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாருக்கு	स्यात्	இருக்கலாமே!
एवं	இம்மாதிரியாய்	कथं	என் அப்படி செய்யக் கூடாது?
अथ	பின்கண்டவாறு	एषा	இது
बभूव	மனதினுள் தோன்	प्रीतिः	{ எல்லாவற்றிற்கும் மேம்பட்ட மனோரதமாயிருக்கிறது.
मयि	“நான் [நிற்று.		
जीवति	உயிருடனிருக்கும் பொழுதே		

एषा ह्यस्य परा प्रीतिर्हृदि संपरिवर्तते । कदा नाम सुतं द्रक्ष्याम्यभिषिक्तमहं प्रियम् ॥ ३७ ॥

अस्य	இவருடைய	अहं हि	“நானே
हृदि	மனதில்	कदा नाम	எப்பொழுதுதான்
एषा	இந்த	प्रियं	பெறலரியச் செல்வ
परा	ஸ்ரீவோத்கிருஷ்டமாகிய	सुतं	புதல்வனை
प्रीतिः	மனோரதமானது	अभिषिक्तं	முடிசூட்டப்பட்டவனாய்
संपरिवर्तते	பின்கண்டவாறு சுழன்றுகொண்டிருந்தது.	द्रक्ष्यामि	கண்ணாறக்கண்டு களிப்பேன்.

वृद्धिकामो हि लोकस्य सर्वभूतानुकम्पनः । मत्तः प्रियतरो लोके पर्जन्य इव वृष्टिमान् ॥

वृष्टिमान्	“மழைசொரியும்	लोकस्य हि	உலகிற்கே
पर्जन्यः इव	மழைக்கடவுள் போலவே	वृद्धिकामः	சேஷமத்தைக்கருதி
सर्वभूतानु-}	மன்னுயிர்கள் எல்லாவற்றினிடத்திலும் தண்ணளியுடையவனாய்	लोके	உலகில் [யவனாய்
कम्पनः }		मत्तः	என்னினும்
		प्रियतरः	மேம்பட்ட இனியனாய் விளங்குகிறான்.

யமசக்ரஸமோ வீரீயே பூஹஸ்பதஸமோ மதௌ । மஹீதரஸமோ தூத்யா மததத்ர குணவததர: ॥ 39 ॥

வீரீயே	“பராக்கிரமத்தில்	தூத்யா	உலகஸம்ரக்ஷணையில்
யமசக்ரஸம:	யமனுக்கும் இந்திரனு	மஹீதரஸம:	பகாவிஷ்ணுவுக்கு
	க்கும் நிகரானவனாய்,		நிகரானவனாய்,
மதௌ	புத்தியில்	மதத: ச	என்னினும்
பூஹஸ்பதஸம:	பிருகஸ்பதிக்கு நிகரா	குணவததர:	{ மேம்பட்டகுணங்களை
	னவனாய்,		பெற்றவனாய் விளங்
			குக்கினும்.

மஹீமஹிமா க்ருதஸ்தாமததிஸ்துந்தமாதுமஜம் । அனென வயஸா தூத்யா யதா த்வர்ட்மவாஸுயாம் ॥ 40 ॥

அஹ்	“நான்	க்ருதஸ்தா	எல்லாவற்றையும்
அனென	இந்தப்படி	அததிஸ்துந்த	தன் ஆளுகைக்குள்ளி
வயஸா	சரீரம்ஆரோக்கியமாய்		ருக்கப்பெற்றவனாய்
	இருக்கும்பொழுதே	தூத்யா யதா	நேரில் பார்த்துவிட்
அதுமஜம்	மைந்தனை		டுத்தான்,
இமா	இந்த	த்வர்ட்	ஸ்வர்க்கத்திற்கு
மஹீ	பூமி	அவாஸுயாம்	போகவேண்டும்.”

இத்யைதீர்வீவீதீஸ்தீஸ்தீரந்யபார்த்தீவதுல்ட்மீ: । திஸ்தீரபரிமேயீத்ர லோகே லோகோதீரீகுணै: ॥ 41 ॥
தம் சமீக்ய மஹாராஜோ யுக்தம் சமதுதீதீ: துமீ: । நித்யித்ய சசிவீ: சார்த்த யுவராஜமமந்யத ॥

மஹாராஜ:	சக்கிரவர்த்தியார்,	அபரிமேயீ:	அளவுகடந்தவைகளு
இதி	இன்னுமிப்படியும்		மான
தம்	அவனை	தீ:	அந்த
தீ:	அந்த	குணै: ச	சிறந்த குணங்களோ
ஏதீ:	இந்த		டும்
வீவீதீ:	பல	யுக்தம்	விளங்குகின்றவனாய்
துமீ:	நல்லகுணங்களோடும்,	சமீக்ய	தன்மனதுள் கவ
லோகே	உலகில்		னித்து,
	வேறு எந்த மன்னனி	சசிவீ:	மந்திரிமார்களோடு
அந்யபார்த்தீவதுல்ட்மீ:	{ டமுப் இல்லாதவை	சார்த்த	கலந்துபேசி
	களும்		{ அவர்கள் அபிப்பிராய
லோகோதீரீ:	எங்கும் எவனிடத்தும்	நித்யித்ய	{ க்கதை அறிந்துகொ
	இல்லாதவைகளும்		ண்டு,
திஸ்தீ:	ஸர்வோத்கிருஷ்ட	யுவராஜம்	இளவரசராய் நியமிக்க
	மானவைகளும்,		வேண்டுமென
சமதுதீதீ:	{ அபூர்வபிறப்பில் ஸ்வ	அமந்யத	{ தனக்குள்ளேயே நிச்
	பாவஸித்தமாயிருக்		சயம் செய்துகொண்
	கின்றவைகளும்,		டார்.

दिव्यन्तरिक्षे भूमौ च घोरमुत्पातजं भयम् । सञ्चक्षे च मेधावी शरीरे चात्मनो जराम् ॥

मेधावी   மேதாவி யாகுமவர்
दिवि   விண்ணுலகிலும்,
अन्तरिक्षे   ஆகாயத்திலும்,
भूमौ च   மண்ணுலகிலும்,

भयं च   மனத்தொல்லையை
आत्मनः   தனது [யும்,
शरीरे   தேகதிடத்தில்
जरां च   முடியாத்தனம் ஏற்ப
   ட்டிருப்பதையும்

उत्पातजं   { கண்முன் காணும்
   அபசகுனங்களால்
   விளையும்

सञ्चक्षे   { தனக்குள்ளேயே
   ஆராய்ச்சிசெய்து
   கவனித்தார்.

घोरं   அதி

पूर्णचन्द्राननस्याथ शोकापनुदमात्मनः । लोके रामस्य बुबुधे संप्रियत्वं महात्मनः ॥४४॥

आत्मनश्च प्रजानां च श्रेयसे च प्रियेण च । योक्तुकामस्स धर्मात्मा भक्त्या त्वरितवान्नृपः ॥

सः   அந்த
धर्मात्मा   தர்மா த்மாவான
नृपः   சக்கிரவர்த்தியார்,
लोके   உலகில்

संप्रियत्वं   அத்யந்த அன்பின்
   அருளை

प्रजानां   பிரஜைகளின்
श्रेयसे च   நன்மையின் பொருட்
आत्मनः   தனது [டும்

आत्मनः   தனது
भक्त्या   அந்தக்கரண

शोकापनुदं च   மனக்கவலையை தீர்க்கி
   றதாயிருக்கிறதும்

अன்பால்
प्रियेण च   மனோரதமாயிருப்
   பதால்

पूर्णचन्द्राननस्य   முழுமதிபோன்ற திரு
   முகமண்டலமுடைய

यौक्तुकामः   புரிய விரும்பியவராய்
त्वरितवान् च   காலதாமதம் செய்யக்
   கூடாதென்கிறவராகி

महात्मनः   மகாத்மாவாகிய
रामस्य   ஸ்ரீராமருக்கு

अथ
बुबुधे   மனதினுள் ஆராய்ச்சி
   செய்துகொண்டார்.

नाना नगरवास्तव्यान् पृथग्जानपदानपि । समानिनाय मेदिन्याः प्रधानानृथिवीपतीन् ॥

मेदिन्याः   பூமியில்
नगरवास्तव्यान् } இதர நகரங்களில்
   வசிப்பவர்களையும்
नाना   விட்டுவிட்டு,

प्रधानान्   அருகாமையிலுள்ள த
   லைமையானவர்களையும்

पृथक् जानपदान् } இதர கிராமங்களில் வ
अपि   சிப்பவர்களையும் அப்
   படியே விட்டுவிட்டு,

पृथिवीपतीन्   மன்னர்களையும்

समानिनाय   அழைத்துவர ஆக்ஞா
   பித்தருளினார்.

न तु केकयराजानं जनकं वा नराधिपम् । त्वरया चानयामास पश्चात्तौ श्रोष्यतः प्रियम् ॥

त्वरया   காலதாமதமாகுமா
   கையால்
केकयराजानं   கேகயநாட்டரசரையும்
जनकं नराधिपं च   ஜனகமன்னரையும்
आनयामास न   அழைத்துவரச் சொ
   ல்லவில்லை.

तौ तु   அவ்விருவர்களும்
पश्चात्   காரியமான பின்னர்
प्रियं   நல்ல செய்தியை
श्रोष्यतः वा   கேள்வியுற்று மகிழ்
   வார்களென்றார்.

तान्वेश्म नानाभरणैर्यथाहं प्रतिपूजितान् । ददर्शलंकृतो राजा प्रजापतिरिव प्रजाः ॥ ४८ ॥

ராஜா சக்கிரவர்த்தியார்,
 நானாபரணை: பல ஆபரணங்களால்
 யதாஹ் அவருக்கேற்றவண்ண
 மாய்
 அலங்கூத: அலங்கரிக்கப்பெற்றவ
 வேஷம் அரண்மனைக்கு [ராய்
 ப்ரதிபூஜிதான ஆக்கினையைச்சிறமேற்
 கொண்டு வந்துசேர்ந்தத

தான் அவர்களை
 ப்ரஜா: பிரஜைகளை
 ப்ரஜாபதி: பிரம்மதேவர்
 இவ எவ்வண்ணமோ அவ்
 வண்ணமே
 ददर्श குளிரக்கடாகூறித்தரு
 ளினார்.

अथोपविष्टे नृपतौ तस्मिन्परबलार्दने । ततः प्रविविशुः शेषा राजानो लोकसम्मताः ॥

தத: அதன்மேல்
 तस्मिन् அந்த
 परबलार्दने சத்ருவின் பலத்தை
 அடக்கவல்ல
 नृपतौ சக்கிரவர்த்தியார்,
 उपविष्टे உட்கார்ந்த

अथ உடனே
 शेषा: இதர
 लोकसम्मता: பூலோகத்தில் பிரசித்
 திபெற்று விளங்கும்
 राजान: மன்னர்கள்
 प्रविविशु: வந்துசேர்ந்தார்கள்.

अथ राज्ञा वितीर्णेषु विविधेष्व्वासनेषु च । राजानमेवाभिमुखा निषेदुर्नियता नृपाः ॥

नियता: திருடமான பக்தி
 नृपा: அரசர்கள் [யுள்ள
 राजानं சக்கிரவர்த்தியாருக்கு
 अभिमुखा: एव எதிர்முகமிருக்கும்
 வண்ணமாயே
 अथ அப்பொழுது

राज्ञा च சக்கிரவர்த்தியாரா
 லேயே
 वितीर्णेषु காட்டியருளப்பட்ட
 विविधेषु பல
 आसनेषु ஆஸனங்களில்
 निषेदु: உட்கார்ந்தார்கள்.

स लब्धमानैर्विनयान्वितैर्नृपैः पुरालयैर्जानपदैश्च मानवैः ।

उपोपविष्टैर्नृपतिर्दृतो बभौ सहस्रचक्षुर्भगवानिवामरैः

॥ ५१ ॥

लब्धमानै: நன்கு உபசரிக்கப்
 பட்டு
 उपोपविष्टै: ஆஸனங்களில் வீற்றி
 ருந்தவர்களும்
 विनयान्वितै: பூரணபக்தியுள்ளவர்
 களுமான
 नृपै: மன்னர்களாலும்
 पुरालयै: நகரவாஸிகளும்
 जानपदै: கிராமவாஸிகளுமான
 मानवै: च மனிதர்களாலும்

वृत: சூழப்பட்டிருந்த
 स: அந்த
 नृपति: சக்கிரவர்த்தியார்,
 सहस्रचक्षु: இத்திர
 भगवान् பகவான்
 अमरै: தேவர்களால்
 इव எவ்வண்ணமோ அவ்
 வண்ணமே
 बभौ விளங்கினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे प्रथमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 2406.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 51.

द्वितीयः सर्गः—இரண்டாவது ஸர்க்கம் ॥ २ ॥

श्रीरामाभिषेकमन्त्रः—ஸ்ரீராமரது ராஜ்யாபிஷேகத்தைப் பற்றிய மந்திராலோசனை.

ततः परिषदं सर्वामामन्त्र्य वसुधाधिपः । हितमुद्धर्षणं चैवमुवाच प्रथितं वचः ॥ १ ॥

ततः	அப்பொழுது	प्रथितं च	யாவருமறிந்துள்ள
वसुधाधिपः	சக்கிரவர்த்தியார்,		வண்ணமாயே
एवं	இவ்விதமாய்	उद्धर्षणं	உள்ளங்களைக்குளிரச்
परिषदं	சபையிலுள்ள		செய்யும்
सर्वी	எல்லோரையும்	हितं	குசலப்பிரசன்னமாகிற
	பார்த்து	वचः	மொழியை
आमन्त्र्य	முகமன்கூறி,	उवाच	சொல்லியருளினார்.

दुन्दुभिस्वनकल्पेन गम्भीरेणानुनादिना । स्वरेण महता राजा जीमूत इव नादयन् ॥ २ ॥

राजलक्षणयुक्तेन कान्तेनानुपमेन च । उवाच रसयुक्तेन स्वरेण नृपतिर्नृपान् ॥ ३ ॥

नृपतिः	ஜனங்களைக்கொண்டு த்துக்காத்தருளும்	राजलक्षणयुक्तेन	ராஜலக்ஷணங்களுக் கேற்றதாய்
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்,	कान्तेन	கேட்போர்களின் செ
महता	உரத்த		விகளுக்கினியதாய்
स्वरेण	சப்தத்தோடு	रसयुक्तेन	{ கேட்போர்களின் மன ங்களைக் கவருகின்ற தாய்
नादयन्	கோஷிக்கும்	अनुपमेन च	ஒப்புயர்வு இல்லாத துமான
जीमूतः	மேகம்		
इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணம்	स्वरेण	குரலுடன்
गम्भीरेण	ஆழ்ந்த	नृपान्	மன்னர்களைப்பார்த்து
दुन्दुभिस्वनकल्पेन	துந்துபிவாத்யகோ ஷம்போன்றதாய்	उवाच	பின்கண்டவாறு திரு வாய்மலர்ந்தருளினார்.
अनुनादिना	பிரதித்துவனி உண் டாக்குகின்றதாய்		

विदितं भवतामेतद्यथा मे राज्यमुत्तमम् । पूर्वकैर्मम राजेन्द्रैः सुतवत्परिपालितम् ॥ ४ ॥

मे	“என்னுடைய	राजेन्द्रैः	ராஜோத்தமர்களால்
एतत्	இந்த	सुतवत्	மக்களைப்போல
उत्तमं	எல்லாவற்றினும்	परिपालितं यथा	பரிவுடன்பாதுகாத்து வரப்பட்டதென்பது
राज्यं	ராஜ்யமானது [பெரிய		
मम	என்னுடைய	भवतां	உங்களுக்கு
पूर्वकैः	முன்னோர்களான	विदितम्	தெரிந்த விஷயம்.

सोऽहमिक्ष्वाकुभिः सर्वैर्नरेन्द्रैः परिपालितम् । श्रेयसा योक्तुकामोऽस्मि सुखार्हमखिलं जगत् ॥

सः	“அந்த	जगत्	உலகம்
अहं	நான்	अखिलं	எல்லாவற்றிற்கும்
इक्ष्वाकुभिः	இக்ஷ்வாகுவம்சத்திய	श्रेयसा	ஒரு பெரிய மங்கள்
नरेन्द्रैः	சக்கிரவர்த்திகள்		கிருத்தியத்தால்
सर्वैः	எல்லோராலும்		
परिपालितं	பரிபாலித்து வரப்பட்டதும்,	योक्तुकामः	{ சூழ்ந்துகொண்டிருக்கிறதற்கு மனமீடு பட்டவனாய்
सुखार्हं	{ மேல்மேல் ஒங்கிவளருகிற சேஷமத்திற்கு பாத்திரமாயிருக்கிற துமான	अस्मि	இருக்கிறேன்.

मयाऽप्याचरितं पूर्वैः पन्थानमनुगच्छता । प्रजा नित्यमनिद्रेण यथाशक्त्यभिरक्षिताः ॥

पूर्वैः	“என்முன்னோர்களால்	मयाऽपि	என்னாலும்
आचरितं	அனுஷ்டிக்கப்பட்டதும்	अनिद्रेण	ஜாக்கிரதையுடையவனாய்
नित्यं	மாற்றமுடியாததாய் மிருக்கிறதான	यथाशक्ति	என் ஆற்றலுக்கு இயன்றமட்டும்
पन्थानं	வழியை	प्रजाः	பிரஜைகள்
अनुगच्छता	அவலம்பித்துவரும்	अभिरक्षिताः	ஆதரித்துவரப்பட்டார்கள்.

इदं शरीरं कृत्स्नस्य लोकस्य चरता हितम् । पाण्डुरस्यातपत्रस्य छायायां जरितं मया ॥

इदं	“இந்த	आतपत्रस्य	குடையின்
शरीरं	தேகமானது	छायायां	நிழலில்
मया	என்னால்	हितं	பரிபாலனத்தை
कृत्स्नस्य	ஸகல	चरता	செய்ததால்
लोकस्य	உலகத்திற்கும்	जरितम्	திடமற்றதாய்ச் செய்யப்பட்டது.
पाण्डुरस्य	வெண்		

प्राप्य वर्षसहस्राणि बहून्प्रायुषि जीवतः । जीर्णस्यास्य शरीरस्य विश्रान्तिमभिरोचये ॥

प्रायुषि	“வாழ்நாட்களில்	प्राप्य	பெற்றிருக்கிறதுமான
बहूनि	பல	अस्य	இந்த
वर्षसहस्राणि	ஆயிரமாண்டுகளை	शरीरस्य	சரீரத்திற்கு
जीवतः	கண்டிருக்கிறதும்	विश्रान्ति	விச்ரந்தியை
जीर्णस्य	முடியாததனத்தை	अभिरोचये	நான் உத்தேசிக்கிறேன்.

राजप्रभावजुष्टां हि दुर्वहामजितेन्द्रियैः । परिश्रान्तोऽस्मि लोकस्य गुर्वी धर्मधुरं वहन् ॥९॥

लोकस्य	“உலகிற்கு
अजितेन्द्रियैः	{ ஸதா ஆஸக்திகொண்ட ஞானபுத்தீந் திரியங்களைக்கொண்டு
राजप्रभावजुष्टां	{ ராஜாவாயிருந்து அராசாஹி செய்வதால் விளைவதும்
दुर्वहां	மிக்கப்பெரிதாயிருக்கிறதும்

गुर्वी	ஸர்வோ த்கிருஷ்டமாயிருக்கிற துமான
धर्मधुरं	{ தான்செய்யவேண்டிய க்டமையாகிய பாரததை
वहन्	வகிக்கின்றவனாய்
हि	அதனால்
परिश्रान्तः	அதிலேயே மனம் ஈடுபட்டிருக்கின்றவனாய்
अस्मि	இருக்கிறேன்.

सोऽहं विश्रममिच्छामि पुत्रं कृत्वा प्रजाहिते । सन्निकृष्टानिमान्सर्वाननुमान्य द्विजर्षभान् ॥

सः	“அந்த
अहं	நான்
सन्निकृष्टान्	இவ்விடம் எழுந்தருளியிருக்கும்
इमान्	இந்த
द्विजर्षभान्	பிராமணேத்தமர்கள்
सर्वान्	எல்லோரையும்

अनुमान्य	உடன்படுத்தி,
प्रजाहिते	பிரஜைகளுக்குஹிதம் செய்யுமதிகாரத்தில்
पुत्रं	மைந்தனை
कृत्वा	நியமித்துவிட்டு,
विश्रमं	கவலையற்றிருக்க
इच्छामि	எண்ணுகிறேன்.

अनुजातो हि मां सर्वैर्गुणैर्ज्येष्ठो ममात्मजः । पुरन्दरसमो वीर्ये रामः परपुरञ्जयः ॥ ११ ॥

रामः	“ஸ்ரீராமன்
मम	எனது
ज्येष्ठः	முத்த
आत्मजः	குமாரன்.
वीर्ये	வீர்யத்தில்
पुरन्दरसमः	இந்திரனுக்கு ஒப்பானவன்.

परपुरञ्जयः	{ எப்படிப்பட்டவராலும் வெல்லவொண்ணாதவன்.
सर्वैः	எல்லா
गुणैः हि	குணங்களாலும்
मां	என்னை
अनुजातः	நிகர்த்தவன்.

तं चन्द्रमिव पुष्येण युक्तं धर्मभृतां वरम् । यौवराज्ये नियोक्ताऽस्मि प्रीतः पुरुषपुङ्गवम् ॥

पुष्येण	“புஷ்யநக்ஷத்திரத்தோடு
युक्तं	கூடிய
चन्द्रं	சந்திரபகவானை
इव	போல்விளங்குபவனும்
धर्मभृतां	தருமகுணமுள்ளவர்களுள்
वरं	சிறந்தவனும்

पुरुषपुङ्गवं	புருஷோத்தமனு
तं	அவனை [மாகிய
यौवराज्ये	இளவரசில்
नियोक्ता	நியமிக்கும் அதிகாரம் வகிக்கும் நான்
प्रीतः	செய்துமுடித்து திருப்திகொண்டவனாக ஆக
अस्मि	கருதுகிறேன்.

अनुरूपः स वै नाथो लक्ष्मीवांलक्ष्मणाग्रजः । त्रैलोक्यमपि नाथेन येन स्यान्नाथवत्तरम् ॥

लक्ष्मणाग्रजः	लக்ஷ்மணனுக்கு முன் பிறந்த இவன்	नाथेन	ஒரு நாதனால்
		नाथवत्तरं	ஏற்ற நாதனைப்பெற்ற தாய்
लक्ष्मीवान्	{ எதையும் தோஷமின் நி் முடிக்கவல்ல பாக்கி யவிசேஷம்பெற்றவன்.	स्यात् वै	விளங்குமோ
त्रैलोक्यं अपि	மூவுலகமும்	अनुरूपः	அந்த
येन	எந்த	नाथः	நாதன்
		सः	அவன்.

अनेन श्रेयसा सद्यः संयोज्यैवमिमां महीम् । गतकेशो भविष्यामि सुते तस्मिन्निवेश्य वै ॥

एवं	இவ்விதமாய்	निवेश्य	பொறுப்புச்சாற்றி,
सद्यः वै	இப்பொழுதே	गतकेशः	உலகவியாபாரங்களில்
इमां	இந்த	अनेन	இந்த [பற்றற்றவனாகி
महीं	மண்ணுலகை	श्रेयसा	மோக்ஷானந்தத்தால்
तस्मिन्	அந்த	संयोज्य	கட்டுண்டு,
सुते	மைந்தனிடத்தில்	भविष्यामि	இருக்கப்போகிறேன்.

यदीदं मेऽनुरूपार्थं मया साधु सुमन्त्रितम् । भवन्तो मेऽनुमन्यन्तां कथं वा करवाण्यहम् ॥

इदं	இது	यदि	இருக்குமாகில்
मया	என்னால்	भवन्तः	நீங்கள்
साधु	நன்றாய்	मे	எனக்கு
सुमन्त्रितं	{ ஆலோசித்துத்தீர்மா னிக்கப்பட்டிருக்கிற து.	अनुमन्यन्तां	உடன்பாடு கூறக்கட வீர்கள்.
मे	என்னுடைய	वा	அப்படியில்லையாகில்
अनुरूपार्थं	ஆலோசனை சரியான தாய்	अहं	நான்
		कथं	வேறெதை
		करवाणि	செய்யவேண்டும்?

यद्यप्येषा मम प्रीतिर्हितमन्यद्विचिन्त्यताम् । अन्या मध्यस्थचिन्ता हि विमर्दाभ्यधिकोदया ॥

एषा	இது	अन्या हि	பலரால் நிர்ணயிக்கப் பட்டதுதான்
मम	என்னுடைய		
प्रीतिः	ஸ்ர்வாபீஷ்டமனோர்த	मध्यस्थचिन्ता	{ மக்யஸ்தர்களாயிருந் து ஆலோசிக்கப்பெ ற்றதாய்
अन्यत्	வேறு [மாயிருக்கிறது.		
हितं	ஏற்ற காரியம்	विमर्दाभ्य- धिकोदया	{ ஆராய்ச்சியால் ஒங்கி வளரும் சூழ்மத்தை த்தருகிறது.
यद्यपि	இருக்குமாகில்		
विचिन्त्यतां	தீர்க்காலோசனைசெய் து விளம்புவீர்கள்.		

इति ब्रुवन्तं मुदिताः प्रत्यनन्दनृपा नृपम् । वृष्टिमन्तं महामेघं नर्दन्त इव बर्हिणः ॥ १७ ॥

नृपाः राजाக்கள்
वृष्टिमन्तं மழைபெய்கிற
महामेघं மகாமேகத்தை
नर्दन्तः கேகாத்வணி செய்யும்
बर्हिणः மயில்கள்
इव போல

मुदिताः உள்ளம் பூரித்தவர்
इति இவ்வாறு [களாய்
ब्रुवन्तं சொல்லும்
नृपं மன்னரை
प्रत्यनन्दन् புகழ்ந்துகொண்டாடி
னார்கள்.

स्निग्धोऽनुनादी सञ्जज्ञे तत्र हर्षसमीरितः । जनौघोद्घुष्टसन्नादो विमानं कम्पयन्निव ॥

तत्र அப்பொழுது
हर्षसमीरितः ஸந்தோஷத்தாலுண்டானதும்
जनौघोद्घु-} ஜனக்கூட்டங்களால்
ष्टसन्नादः } நன்றாய் கோஷிக்கப்
பட்ட சப்தமானது
स्निग्धः உரத்ததாகிய

अनुनादी எதிரொலியும்
विमानं इव { ஏழு தனிக்கட்டுகளும்
ஏழு உப்பரிகைகளு
முள்ள திருமாளிகை
யையே
कम्पयन् அசைவுற்று நடுங்கச்
செய்கின்றதாய்
संज्ञे உண்டாயிற்று.

तस्य धर्मार्थविदुषो भावमाज्ञाय सर्वशः । ब्राह्मणा बलमुख्याश्च पौरजानपदैः सह ॥ १९ ॥

समेत्य मन्त्रयित्वा तु समतां गतबुद्धयः । ऊचुश्च मनसा ज्ञात्वा वृद्धं दशरथं वचः ॥ २० ॥

पौरजानपदैः நகரத்தார்களோடும்
நாட்டார்களோடும்
सह கூட
ब्राह्मणाः பிராம்மணர்களும்,
बलमुख्याः च சைன்யத்தலைவர்
களும்,
तु இவ்விஷயத்தில்
धर्मार्थ-} தருமமொன்றிலிருந்
विदुषः } துதான் புருஷார்த்
தங்கள் ஸித்திக்கின்
றதெனநன்குணர்ந்த
तस्य அவரது
भावं மனோபாவத்தை
मनसा தனித்தனியாய் அவர்
வர்கள் உள்ளத்தோடு

ज्ञात्वा च அறிந்தும்,
समेत्य சேர்ந்து,
सर्वशः பலவழியாகவும்
मन्त्रयित्वा ஆராய்ந்து,
आज्ञाय च அறிந்துகொண்டு,
समतां गतबुद्धयः { ஒரேவிதமான தீர்மா
नத்துக்கு வந்தவர்
களாய்
वृद्धं பெரியவராகிய
दशरथं தசரதசக்கிரவர்த்தி
யாரைப்பார்த்து
वचः பின்வரும் விண்ணப்
பத்தை
ऊचुः விஞ்ஞாபனம் செய்
தார்கள்.

अनेकवर्षसाहस्रो वृद्धस्त्वमसि पार्थिव । स रामं युवराजानमभिषिञ्चस्व पार्थिवम् ॥ २१ ॥

पार्थिव “சக்கிரவர்த்தியாரே!
सः அந்த
त्वं தேவரீர்
अनेकवर्षसाहसः அநேகமாயிரம் வரு
ஷங்கள்
वृद्धः असि வாழ்ந்து மூப்புற்றீர்.
रामं ஸ்ரீராமரை

पार्थिव அரசாளும் அதிகாரம்
வகிக்கும்
युवराजानं யுவராஜாவாய்
अभिषिञ्चस्व { திருவபிஷேகம் செய்
துவைக்கத்திருவுளம்
கொள்வீராக.

इच्छामो हि महाबाहुं रघुवीरं महाबलम् । गजेन महताऽऽयान्तं रामं छत्रावृताननम् ॥२२॥

महाबाहुं	“ஆஜானபாகுவும்	छत्रावृताननं	{ குடையால் மறைக்கப் பட்ட திருமுகமண்டலமுடையவராய் ஊர்கோலமாய்ப்போ
रघुवीरं	ரகுலதிலகரும்	आयान्तं	வதை
महाबलं	மகாபலவானுமாகிய	इच्छामः हि	{ கண்ணாக்கண்டு களிக்க ஆவல் கொண்டிருக்கிறோம்.
रामं	ஸ்ரீராமரை		
महता	உயர்ந்த		
गजेन	யானையின்மீது ஏறிக் கொண்டு		

इति तद्वचनं श्रुत्वा राजा तेषां मनःप्रियम् । अजानन्निव जिज्ञासुरिदं वचनमब्रवीत् ॥२३॥

इति	இப்படியாய்	अजानन्	விஷயம் தெரியாதவர் போலவும்
तेषां	அவர்களுடைய	जिज्ञासुः	விஷயம் தெரிந்து கொள்ளவேண்டியவர் போலவுமாகி
मनःप्रियं	{ மனோபீஷ்டத்தை நன்கு விளங்கக்காட்டுகிறதாய்	इव	பின்கண்ட
तद्वचनं	அம்மொழிக்கு	इदं	மொழியை
श्रुत्वा	திருச்செவிகாற்றி,	वचनं	திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	अब्रवीत्	

श्रुत्वैव वचनं यन्मे राघवं पतिमिच्छथ । राजानः संशयोऽयं मे किमिदं ब्रूत तत्त्वतः ॥ कथं नु मयि धर्मेण पृथिवीमनुशासति । भवन्तो द्रष्टुमिच्छन्ति युवराजं ममात्मजम् ॥२५॥

राजानः	“ மன்னர்களே !	द्रष्टुं	கண்டுகளிக்க
मयि	நான்	कथं नु	ஏனோ
धर्मेण	நீதிவழுவாமல்	इच्छन्ति	பிரார்த்திக்கின்றீர்
पृथिवीं	பூமியை	मे	எனக்கு [கள் ?
अनुशासति	பரிபாலனம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கையில்	इच्छथ	{ மேம்பட்டவனாகவும் கொண்டிருக்கின்றீர்கள்.
मे	எனது	यत्	எதுவோ
वचनं	சொல்லை	अयं	இது
श्रुत्वा एव	கேட்டவுடனேயே	संशयः	ஐயமுள்ளதாயிருக்கி
भवन्तः	நீங்கள்	इदं	இது [மது.
मम	எனது	किं	என் ?
आत्मजं	மைந்தனான	तत्त्वतः	உள்ளது உள்ளபடி
राघवं	ராகவனை	ब्रूत	விளங்கச்சொல்வீர்
पतिं	அரசாரும் அதிகாரம் வகிக்கும்		
युवराजं	இளவரசராய்		

ते तमूर्चमहात्मानं पौरजानपदैः सह । बहवो नृप कल्याणा गुणाः पुत्रस्य सन्ति ते ॥२६॥

பौरஜானபடை: நகரத்தாரோடும் நாட்
சஹ கூடிய [டாரோடும்
தே அவர்கள்
மஹாத்மாவாகிய
த அவருக்கு
ஐசு: பின்கண்டவாறு பதி
வரை ததார்கள்.

“சக்கிரவர்த்தியாரே!
தேவரீரது
மைந்தனிடத்தில்
அளவற்ற
கல்யாண
குணங்கள்
நிறைந்திருக்கின்றன.

गुणान् गुणवतो देव देवकल्पस्य धीमतः ।

प्रियानानन्दनान् कृत्स्नान् प्रवक्ष्यामोऽद्य ताञ्छृणु

॥ २७ ॥

தேவ “சக்கிரவர்த்தியாரே!
தேவகல்பச்ய தெய்வம்போன்றவ
ராய்

गुणवतः { பிறவி உத்தமகுணங்
கள் அமையப்பெற்ற
வரும்,

धीमतः கற்றுதேர்ச்சிபெற்றவ
ருமாகிய அவருடைய

प्रियान् அபூர்வமாயிருக்கின்ற
வைகளும்,

आनन्दनान्

तान्

गुणान्

कृत्स्नान्

अद्य

प्रवक्ष्यामः

शृणु

{ யாவருக்கும் ஆனந்தம்
விளைவிக்கின்றவைக
ளுமான

அந்த
குணங்கள்,
எல்லாவற்றையும்,
இப்பொழுது
விவரமாய் நாங்கள்
கூறுகின்றோம்.
திருச்செவி சாற்றுவீ
ராக,

दिव्यैर्गुणैः शक्रसमो रामः सत्यपराक्रमः । इक्ष्वाकुभ्योऽपि सर्वेभ्यो ह्यतिरिक्तो विशां पते ॥

विशां पते “சக்கிரவர்த்தியாரே!
रामः हि ஸ்ரீராமர் ஒருவரே,
सत्यपराक्रमः ஸத்யமான பராக்கிர
மமுடையவர்.

दिव्यैः திவ்ய
गुणैः குணங்களால்

रामः सत्पुरुषो लोके सत्यधर्मपरायणः । साक्षाद्रामाद्विनिवृत्तो धर्मश्चापि श्रिया सह ॥

रामः अपि “ஸ்ரீராமர் ஒருவரே
साक्षात् மானிடஉருவமெடுத்
துவந்த

सत्पुरुषः ஸத்புருஷர்.

सत्यधर्म- } ஸத்தியத்தையும் தரு
परायणः } மத்தையும் எப்பொ
முதும் நழுவவிடாத
வர்.

लोके

உலகில்

शक्रसमः

इक्ष्वाकुभ्यः

सर्वेभ्यः अपि

अतिरिक्तः

धर्मः

श्रिया

सह

रामात् च

विनिवृत्तः

இந்திரனுக்கு நிகரான
வர்.

இக்ஷ்வாகுபுத்ரருக்கும்
பிறந்த அரசர்கள்

எல்லாவரினும்
மேம்பட்டவர்.

{ மானிடர்களின் நல்
லொழுக்கமெனும்
தருமமானது

நெறிதவறாததாகிய
உத்தமகுணத்தோடு
கூட

ஸ்ரீராமர் ஒருவரிடமி
ருந்துதான்
அறியவேண்டியதாய்
விளங்குகிறது.

प्रजासुखत्वे चन्द्रस्य वसुधायाः क्षमागुणैः । बुद्ध्या बृहस्पतेस्तुल्यो वीर्ये साक्षाच्छचीपतेः ॥

साक्षात्	பிரத்யக்ஷத்தில் (நாங்கள் அறிந்தவரையில்)	वसुधायाः	பூதேவிக்கும்,
प्रजासुखत्वे	பிரஜைகளை மகிழ்விப்பதில்	बुद्ध्या	புத்தியில்
चन्द्रस्य	சந்திரபகவானுக்கும், பிறர்செய்யுமபராதங்களை பொறுத்தல்	बृहस्पतेः	பிரகஸ்பதிக்கும்,
क्षमागुणैः	நினையாதிருத்தல் முதலிய உத்தம குணங்களில்	वीर्ये	வீர்யத்தில்
		शचीपतेः	இந்திரனுக்கும்
		तुल्यः	நிகரானவர்.

धर्मज्ञः सत्यसन्धश्च शीलवाननसूयकः । क्षान्तः सान्त्वयिता श्लक्ष्णः कृतज्ञो विजितेन्द्रियः ॥

मृदुश्च स्थिरचित्तश्च सदा भव्योऽनसूयकः ॥ ३१ ॥

धर्मज्ञः	தருமம் அறிந்தவர்.	श्लक्ष्णः	{ கபடமின்றி திருவுளத்தில் எது இருக்கிறதோ அதையே சொல்லுகிறவர்.
सत्यसन्धः च	சொன்னசொல் தவறாதவர்.	कृतज्ञः	செய்நன்றி மறவாதவர்.
शीलवान्	நல்லொழுக்கமுற்றவர்.	विजितेन्द्रियः	ஐம்புலன்களையும் வென்றவர்.
अनसूयकः	{ பிறர்மேன்மையைக்கண்டு மனம் களிக்கின்றவர்.	मृदुः च	தஞ்சமடைந்தவர்களை கைவிடாதவர்.
क्षान्तः	{ அடியார்கள் செய்யும் அபராதங்களை மன்னித்தருளும் தண்ணளியுடையவர்.	स्थिरचित्तः च	{ சுகம் துக்கம் எனும் வேறுபாடில்லாத மனமுடையார்.
सान्त्वयिता	{ எவருக்கும் சினமுண்டாகாதபடி நடக்கிறவர்.	सदा	எக்காலத்திலும்
		भव्यः	தொண்டர்களுக்கு ஈடுபட்டுநடக்கின்றவர்.
		अनसूयकः	அஹிதங்களுக்குக்காரணபூதமாகாதவர்.

प्रियवादी च भूतानां सत्यवादी च राघवः । बहुश्रुतानां वृद्धानां ब्राह्मणानामुपासिता ॥

राघवः	ஸ்ரீராகவர்,	बहुश्रुतानां	மிக்க கல்விபயிற்சியுள்ள
भूतानां	அடியார்களுக்கு	वृद्धानां च	ஞானவான்களுமான
प्रियवादी	காதலுக்கு இனிமையாய்ப்பேசுபவராய்,	ब्राह्मणानां	பிராமணர்களுக்கு
सत्यवादी च	நியாயமுரைப்பவர்.	उपासिता	வழிபடுபவர்.

तेनास्येहातुला कीर्तिर्यशस्तेजश्च वर्धते । देवासुरमनुष्याणां सर्वास्त्रेषु विशारदः ॥ ३३ ॥

देवासुर- मनुष्याणां }	தேவர்கள் அசுரர்கள் மனுஷ்யர்கள் இவர் களுள்	तेजः	அமா னுஷ்யமாயிருக் கிறதும்,
सर्वास्त्रेषु	எல்லா அஸ்திரங்களி லும்	यशः च	{ எப்பொழுதும் யாவ ராலும் புகழ்ந்து கொண்டாடப்படுகி றதுமாகிய
विशारदः	நிபுணர்.	कीर्तिः	கீர்த்தி
तेन	அதனால்	अतुला	ஒப்புயர்வற்றதாய்
अस्य	அவருடைய	वर्धते	பிரபலமாய் விளங்கு கிறது.
इह	இவ்வுலகில்		

सम्यग्विद्याव्रतज्ञातो यथावत् साङ्गवेदवित् । गान्धर्वे च भुवि श्रेष्ठो बभूव भरताग्रजः ॥

भरताग्रजः	பரதனுக்குத் தமயனா ராகிய அவர்	साङ्गवेदवित्	ஸாங்கவேதங்களை
सम्यक्	நன்றாய்	भुवि	உலகில் [யறிந்தவர்.
विद्याव्रतज्ञातः	{ வித்தைகளைக்கற்று விரதங்களைச்செய்து முடித்தவர்.	गान्धर्वे च	ஸங்கீதசாஸ்திரத்தி லும்
यथावत्	உள்ளபடி	श्रेष्ठः	ஒப்புயர்வில்லாத தேர் ச்சிபெற்றவராய்
		बभूव	விளங்குகிறார்.

कल्याणाभिजनः साधुरदीनात्मा महाद्युतिः । द्विजैरभिविनीतश्च श्रेष्ठैर्धर्मार्थनैपुणैः ॥ ३५ ॥

साधुः	தோஷரகித முன் னோர்களையுடையவர்.	महाद्युतिः	மகத்தான ராஜலக்ஷ் மியையுடையவர்.
कल्याणाभिजनः	{ கல்யாணகுணங்களா ல் குலத்திற்கு சிரோ பூஷணமாய் விளங் குகிறவர்.	धर्मार्थनैपुणैः च	தர்மார்த்தங்களில் நிபுணர்களான
अदीनात्मा	எப்பொழுதும் உள்ள த்தை தளரவிடாதவர்.	श्रेष्ठैः	உத்தம
		द्विजैः	பிராமணர்களால்
		अभिविनीतः	நன்கு சிஷிக்கப்பெற் றவர்.

यदा व्रजति संग्रामं ग्रामार्थे नगरस्य वा । गत्वा सौमित्रिसहितो नाविजित्य निवर्तते ॥

सौमित्रिसहितः	லக்ஷ்மணருடனிருக்கு மவர்	गत्वा	சென்று,
ग्रामार्थे	கிராமவிஷயமாகவோ அல்லது	संग्रामं	போரை
नगरस्य वा	நகரவிஷயமாகவோ	व्रजति यदा	அடைந்த பிரமேயங்க ளிலெல்லாம்
		अविजित्य	வெற்றிகொள்ளாமல்
		निवर्तते न	திரும்புவதில்லை.

संग्रामात्पुनरागम्य कुञ्जरेण रथेन वा । पौरान् स्वजनवन्नित्यं कुशलं परिपृच्छति ॥३७॥
पुत्रेष्वग्निषु दारेषु प्रेष्यशिष्यगणेषु च । निखिलेनानुपूर्व्याच्च पिता पुत्रानिवौरसान् ॥३८॥

संग्रामात्	யுத்தத்தினின்று	प्रेष्यशिष्य-}	பரிஜனங்கள், சிஷ்ய
कुञ्जरेण	யானையின்மீது ஏறிக் கொண்டோ	गणेषु च }	கணங்கள் இவர்கள் விஷயங்களிலும்
रथेन वा	அல்லது தேரின்மீது ஏறிக்கொண்டோ	निखिलेन	எதையும் விடாமல்
पुनः	திரும்பவும்	पिता	தகப்பன்
आगम्य	வந்துசேர்ந்த அவர்,	औरसान्	தன்வயிற்றில் பிறந்த
नित्यं	ஒவ்வொரு பிரஸக்தி யிலும்	पुत्रान्	புத்திரர்களை
पौरान्	பட்டணத்துஜனங்களை	इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
पुत्रेषु	புத்திரர்கள் விஷயங்க ளிலும்,	स्वजनवत्	தன் இனத்தாரைப் போல்
अग्निषु	அக்னிஹோத்ரவிஷ யங்களிலும்,	आनुपूर्व्याच्च	ஒவ்வொருவரையும் தனித்தனியே
दारेषु	மனைவிகள் விஷயங்க ளிலும்,	कुशलं	சேஷமத்தை
		परिपृच्छति	விசாரிக்கிறார்.

शुश्रूषन्ते च वः शिष्याः कच्चित्कर्मसु दंशिताः । इति नः पुरुषव्याघ्रः सदा रामोऽभिभाषते ॥

पुरुषव्याघ्रः	புருஷோத்தமராகிய	शिष्याः	சிஷ்யர்கள்
रामः	ஸ்ரீராமர்	कर्मसु	அவரவர்கள் கடமைக
नः	எங்களைப்பார்த்து,	सदा	எக்காலத்திலும் [எில்
इति	இன்னுமிப்படியும்	दंशिताः	ஊக்கமுடையவர்க ளாய்
अभिभाषते	குசலம் கேட்கின்றார்.	शुश्रूषन्ते कच्चित् च	அடங்கிப்பணிவிடை செய்கின்றனர்களா? "
वः	"உங்கள்		

व्यसनेषु मनुष्याणां भृशं भवति दुःखितः । उत्सवेषु च सर्वेषु पितेव परितुष्यति ॥ ४० ॥

मनुष्याणां	மனிதர்களுடைய	भवति	இருக்கிறது.
व्यसनेषु	ஆபத்துவேளைகளி லெல்லாம்	सर्वेषु च	எல்லாவருடைய விஷ யங்களிலும்
भृशं	அவர்களிலும் அதிக மாய்	उत्सवेषु	சந்தோஷப்ரமேயங் களில்
दुःखितः	உள்ளம் வருந்துகிற வராய்	पिता इव	தந்தை எவ்வண்ண மோ அவ்வண்ணமே
		परितुष्यति	மிக்கக்களிப்புறுகின் றார்.

सत्यवादी महेष्वासो वृद्धसेवी जितेन्द्रियः । स्मितपूर्वाभिभाषी च धर्मं सर्वात्मना श्रितः ॥

धर्मं च { मोक्षம் அடைவதற்
கு குறைவுவராத புண்
யானுஷ்டானங்களாகி
ற தருமமொன்றையே
எந்தப்பிரஸக்தியிலும்
எக்காலத்திலும்
சர்வாத்மனா அனுஸர்ப்பவராகிய
சத்யவாதி.

सम्यग्योक्ता श्रेयसां च न विगृह्यकथारुचिः ।

श्रेयसां च { சிரேயஸ்ஸுகளுக்கு
सम्यक् ஏற்ற
योक्ता காரணபூதர்.
विगृह्य- } தருமவிருத்தமான
कथारुचिः न } மொழிகளுக்கு
இடங்கொடார்.

सुभूरायतताम्राक्षः साक्षाद्विष्णुरिव स्वयम् ।

सुभूः { அழகிய புருவமுடை
யவராய்
आयतताम्राक्षः { செவ்வரியோடி நீண்ட
திருக்கண்களையுடை
யவராய்
शौर्यवीर्य- } தன்னால் முடியாதது
पराक्रमैः } ஒன்றுமில்லை என்
கிற ஆற்றலாலும்,
திவ்ய தேஜஸ்ஸினு
லும், இவைகளுக்கு
ஏற்ற நடவடிக்கை
களினாலும்

प्रजापालनतत्त्वज्ञो न रागोपहतेन्द्रियः । शक्तस्त्रैलोक्यमप्येष भोक्तुं किं नु महीपिमाम् ॥

प्रजापालन- } பிரஜைகளை பாதுகாக்
तत्त्वज्ञः } கும் வகையை குற்ற
மற அறிந்தவர்.
रागोप- } அடாதகாரியங்களில்
हतेन्द्रियः न } இந்திரியங்களைச்
செலுத்தி பச்சாத்
தாபப்படுகிறவரில்லை

महेष्वासः { சிறந்த வில்லாளி.
वृद्धसेवी பெரியோர்களின்டிமை
स्मितपूर्वाभिभाषी புன்சிரிப்போடு பேச
பவர்.

जितेन्द्रियः { விஷயா திராகங்களால்
அணுகவொண்ணா
தவர்.

उत्तरोत्तरयुक्तौ च वक्ता वाचस्पतिर्यथा ॥

उत्तरोत्तर- } தானாய் முதலில் மொ
युक्तौ } ழிதல், செவி சாற்றி
யதற்கு பதிலுரைத்
தல், இவ்விரண்டிற்
கும் வேண்டிய யுக்தி
விஷயத்தில்
वक्ता சொல்வன்மையுடைய
வராகிய
वाचस्पतिः வியாழபகவான்
यथा च போன்றவர்.

रामो लोकाभिरामोऽयं शौर्यवीर्यपराक्रमैः ॥

लोकाभिरामः { மூன்றுலகத்தாராலும்
அபிராமராய் கொண்
டாடப்பட்டவராகிய
स्वयं சுயேச்சையாய்,
साक्षात् மானிடஉருவமெ
டுத்துவந்த
विष्णुः इव ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவே
अयं रामः இந்த ஸ்ரீராமர்.

एषः अपि { இவரொருவர்தான்
त्रैलोक्यं முவுலகையும்
भोक्तुं ஆள
शक्तः திறமையுள்ளவர்.
इमां महीं இந்தபூமியொன்றைப்
பற்றி
किं नु கேட்கவேண்டுமா?

युक्तः	விளங்கிக்கொண்டிருக்கும்
असौ	இவர்
तव	தேவரீரது
श्रेयसि	புண்ணியகிருத்யங்க ளால் விளையும் தரும மொன்றில்

दिष्ट्या	ஈடுபட்டுவிட்ட திருமா லின் தண்ணளியாலும் எங்களது பாக்கிய விசேஷத்தாலும்
दिष्ट्या	தேவரீரது
ते	திருக்குமாரனாய்
वसः	திருவவதாரம் செய்தி ருக்கின்றார்.
जातः	

बलमारोग्यमायुश्च रामस्य विदितात्मनः । देवासुरमनुष्येषु सगन्धर्वोरगेषु च ॥ ५० ॥
आशंसते जनः सर्वो राष्ट्रे पुरवरे तथा । आभ्यन्तरश्च बाह्यश्च पौरजानपदो जनः ॥ ५१ ॥

देवासुरमनुष्येषु	தேவர்கள், அசுரர்கள் மனிதர்கள் இவர்க ளிலும்
सगन्धर्वोरगेषु	கந்தர்வர்கள் உள் ளிட்ட நாகர்களிலும்
पुरवरे	நகரத்திலும்
राष्ट्रे च	தேசத்திலும்
सर्वः	ஸகல
जनः तथा	ஜனங்களும்
आभ्यन्तरः	அந்தப்புரங்களிலிருக் கிறதும்
बाह्यः	அன்னிய

पौरजानपदः च	நகரங்களிலும் நாடுக ளிலும் இருக்கிறது மான
जनः च	ஜனங்களும்
विदितात्मनः	திரிலோகப்பிரவலித்தி பெற்றவராகிய
रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
बलं	பலமும்
आरोग्यं	ஆரோக்யமும்
आयुः च	ஆயுளும்
आशंसते	மேன்மேலும் பெருக வேண்டுமெனப்பிரா ர்த்திக்கிறது.

स्त्रियो वृद्धास्तरुण्यश्च सायंप्रातः समाहिताः । सर्वान्देवान्नमस्यन्ति रामस्यार्थे यशस्विनः ॥
तेषामभिमतं देव त्वत्प्रसादात्समृद्धयताम् ॥ ५३ ॥

तरुण्यः	தருணிகளும்
वृद्धाः	கிழவிகளுமான
स्त्रियः च	பெண்களும்
सायंप्रातः	தினந்தோறும் காலை மாலையில்
समाहिताः	பரிசுத்தர்களாயும், ஏகாக்ரசித்தர்களாய் மிருந்துகொண்டு
यशस्विनः	உலகில் உத்தமரெனக் கொண்டாடப்பட்ட வராகிய

रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
अर्थे	நலம்பெருகுவதற்காக
देवान्	தெய்வங்கள்
सर्वान्	எல்லாவற்றையும்
नमस्यन्ति	வணங்கிவேண்டுகிறார் கள்.
देव	சக்கிரவர்த்தியாரே!
तेषां	அவர்களுடைய
अभिमतं	தெய்வப்பிரார்த்தனை
त्वत्प्रसादात्	தேவரீரின் அருளால்
समृद्धयताम्	ஸித்திபெற்றதாய் விளங்கவேண்டும்

ராமமிந்தீவரஶ்யாமி சர்வஶத்ருநிவர்த்தனம் । பஶ்யாமி யௌவராஜ்யஸ்த் தவ ராஜோத்தமாத்த்மஜம் ॥

இந்தீவரஶ்யாமி	{ கருநெய்தல்மலர்போல் சியாமளாவர்ணத்திரு மேனியரும்	ராஜோத்தமாத்த்மஜம்	ராஜாக்களில் உத்தம ராகிய புத்தல்வருமான ஸ்ரீராமரை
சர்வஶத்ரு- நிவர்த்தனம்	{ எப்படிப்பட்ட சத்ருக் களையும் வெல்லவல்ல திறல் உடையவரும்	ராம் யௌவராஜ்யஸ்த்	இளவரசு அதிகாரம் செலுத்துகிறவராய்
தவ	தேவரீரது	பஶ்யாமி:	{ நாங்கள் கண்குளிரக் காணக்கருதுகின் றோம்.

தம் தேவதேவோபமாத்த்மஜம் தே சர்வஸ்ய லோகஸ்ய ஹிதே நிவிஶ்டம் ।

ஹிதாய ந: ஶ்ரிமுதாரஜுஶ்ட் முதாஶ்மிஷேக்து வரத த்வமஹிசி

॥ ௨௨ ॥

வரதம்	{ உலகுக்கு எப்பொழு தும் நன்மைசெய்யும் புண்பாத்த்மாவே!	தே	தேவரீரது
சர்வஸ்ய லோகஸ்ய ஹிதே	எல்லா உலகத்திற்கும் சேஷமம் வினேவிப்ப தில்,	தம் ஆத்த்மஜம்	திரிலோகபிரவீத்தி பெற்ற திருக்குமாரனை
தேவதேவோபம்	தேவர்களுக்கு தேவ ரை ஒத்தவராய்	ந:	எங்களது
நிவிஶ்டம்	ஆஸக்தியுடையவரும்	ஹிதாய	நன்மையின்பொருட்டு
உதாரஜுஶ்ட்	{ எதற்கும் மனம் சலி யாக்குணமுடையவ ருமான	ஶ்ரிம்	கூடியசீக்கிரத்தில்
		த்வம்	தேவரீர்
		முதா	ஸர்வாபீஷ்டத்துடன்
		அஶ்மிஷேக்து	திருவபிஷேகம் செய் துவைக்க
		அஹிசி	திருவுளம் கொள்ளக் கடவீர்.

இத்யாஸீ ஶ்ரிமதராமாயணே வால்மீகீயே ஆதிகாவ்யே

அயோத்யாகாண்டே தூதீய: சர்ட்: ॥

ஆதீத: ஶ்லோகா: 2461

அயோத்யாகாண்டே ஆதீத: ஶ்லோகா: 106

தூதீய: சர்ட்:—முன்னுருவது ஸர்க்கம் ॥ ௩ ॥

அஶ்மிஷேகஸம்ஶாரஸம்ஶரணம்—ராஜ்யாபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய ஸாமக்கிரிகள் சேர்ப்பது.

தேஶாமஜ்ஜலிபத்னானி ப்ரஶுஹீதானி சர்வஶ: । ப்ரதிஶுஶாப்ரவீதராஜா தேஶ்ய: ப்ரியஹிதம் வச: ॥ ௧ ॥

ராஜா	சக்கிரவர்த்தியார்	சர்வஶ:	எல்லாவிதத்திலும்
தேஶா	அவர்களுடைய	ப்ரியஹிதம்	{ மனோரதத்திற்கு ஏற் றவண்ணமேயிருக்கி றதாகிய
ப்ரஶுஹீதானி	தலைமேல் தூக்கிக் கொண்ட	வச:	பின்கண்ட மொழியை
அஜ்ஜலிபத்னானி	அஞ்சலிபத்தங்களை	அப்ரவீத்	பதிலாய்ச் சொல்லிய ருளிஞர்.
ப்ரதிஶுஶ	எற்றுக்கொண்டு,		
தேஶ்ய:	அவர்களுக்கு		

अहोऽस्मि परमप्रीतः प्रभावश्चातुलो मम । यन्मे ज्येष्ठं प्रियं पुत्रं यौवराज्यस्थमिच्छथ ॥

मे "எனது
प्रियं அருமை
ज्येष्ठं மூத்த
पुत्रं புதல்வனை
यौवराज्यस्थं யுவராஜாவாகவேண்டு
மாய்
इच्छथ நீங்கள் பிரார்த்திக்கும்
நீர்கள்.

यत् अतिलிருந்து

इति प्रत्यर्च्य तान्राजा ब्राह्मणानिदमब्रवीत् ।

राजा சக்கிரவர்த்தியார்
इति மேற்கண்டவண்ண
மாய்

तान् அந்த
ब्राह्मणान् பிராணர்களை
प्रत्यर्च्य புகழ்ந்து பேசினிட்டு,
तेषां அவர்கள்

चैत्रः श्रीमानयं मासः पुण्यः पुष्पितकाननः । यौवराज्याय रामस्य सर्वमेवोपकल्प्यताम् ॥

अयं "இந்த
चैत्रः சித்திரை
मासः மாதமானது
पुष्पित-} மரங்கள் தளிர்க்கு
काननः } புஷ்பித்து விளங்கப்
பெற்றது.
श्रीमान् யாவராலும் ஒப்புக்
கொள்ளப்பட்டதாய்

राज्ञस्तूपरते वाक्ये जनघोषो महानभूत् । वसिष्ठं मुनिशार्दूलं राजा वचनमब्रवीत्

राज्ञः சக்கிரவர்த்தியார்
वाक्ये } இந்தச்சொல் சொல்லி
उपरते तु } வாய் மூடும் முன்ன
மேயே

जनघोषः ஜனங்களின் உற்சாக
கோஷமானது

महान् பெரிதாய்
अभूत् உண்டாயிற்று.

तस्मिन् அந்த
जनघोषे ஜனகோஷமானது

मम எனது
प्रभावः च ராஜ்யலக்ஷ்மியும்
अतुलः ஒப்புயர்வற்றபெரும்ப
யனைக்கண்டதாகிறது.
अहो நல்லது.
परमप्रीतः } நானும் எனது மனோ
अस्मि } பீஷ்டம் நிறைவேற
பெற்ற கிருதார்த்த
னயிருக்கிறேன்."

वसिष्ठं वामदेवं च तेषामेवोपशृण्वताम् ॥३॥

उपशृण्वतां एव கேட்டுக்கொண்டிருக்
கும்பொழுதே
वसिष्ठं வசிஷ்டரையும்
वामदेवं च வாமதேவரையும்
பார்த்து,

इदं பின்கண்டவாறு
अब्रवीत् சொல்லியருளினார்.

पुण्यः உத்ஸவாதிகிருத்திய
ங்களுக்கேற்றது.

रामस्य ஸ்ரீராமரது
यौवराज्याय இளவரசு பட்டாபி
ஷேகத்திற்காக

सर्व एव எல்லாமும்
उपकल्प्यताम् சேகரிக்கப்பட்டதும்."

शनैस्तस्मिन्प्रशान्ते च जनघोषे नराधिपः ॥ ५ ॥

शनैः சற்று
प्रशान्ते அடங்கின பின்னர்
नराधिपः மனிதர்களையாறும்
राजा சக்கிரவர்த்தியார்
वसिष्ठं வசிஷ்ட

मुनिशार्दूलं முனிவர்பெருமானைப்
பார்த்து,

वचनं च இந்த ஒருசொல்லையும்
अब्रवीत् சொல்லியருளினார்.

अभिषेकाय रामस्य यत्कर्म सपरिच्छदम् । तदद्य भगवन्सर्वमाज्ञापयितुमर्हसि ॥ ६ ॥

<p> भगवन् रामस्य अभिषेकाय कर्म </p>	<p> “பகவானே ! ராமனுடைய பட்டாபிஷேகத்திற்கு வைதிககிருத்யமான </p>	<p> यत् तत् सर्वं अद्य आज्ञापयितुं अर्हसि </p>	<p> எப்படியாகுமோ அப்படி, எல்லாவற்றையும், இப்பொழுதே . ஆக்ஞை செய்ய திருவுள்ளம் கொள்ளக்கடவீர் . </p>
<p> सपरिच्छदं </p>	<p> அதற்குவேண்டிய உப காரணங்களோடு விள ங்குகிறதாய், </p>		

तच्छ्रुत्वा भूमिपालस्य वसिष्ठो द्विजसत्तमः । आदिदेशायतो राज्ञः स्थितान्युक्तान्कृताञ्जलान् ॥

भूमिपालस्य	சக்கிரவர்த்தியாரு	अग्रतः	முன்னிலையில்
	டைய	कृताञ्जलीन्	கைகூப்பிக்கொண்டு
तत्	அதற்கு	स्थितान्	காத்துநின்று
श्रुत्वा	திருச்செவிசாற்றிய		கொண்டிருந்த
	ருளிய	युक्तान्	காரியதரிசிகளைப்
द्विजसत्तमः	பிராமணேத்தமராகிய		பார்த்து
वसिष्ठः	வசிஷ்டபகவான்	आदिदेश	பின்கண்டவாறு
राज्ञः	அரசரின்		ஆக்குபித்தார்.

सुवर्णादीनि रत्नानि बलीन्सर्वौषधीरपि । शुक्लमाल्यांश्च लाजांश्च पृथक् च मधुसर्पिषी ॥
अहतानि च वासांसि रथं सर्वायुधान्यपि । चतुरङ्गबलं चैव गजं च शुभलक्षणम् ॥ ९ ॥
चामरव्यजने चोभे ध्वजं छत्रं च पाण्डुरम् । शतं च शातकुम्भानां कुम्भानामग्निवर्चसाम् ॥

சுவர்ணாதினி	“பொன் முதலான வைகளையும்,	மயுசுர்பிணி ச	தேன், நெய் இவை களையும்,
ரத்னாநி	இரத்தினங்களையும்,	அஹதானி	புதிய
வலிந்	நைவேதனங்களையும்,	வாஸாஸி ச	வஸ்திரங்களையும்,
	{ ஹோமராக்னியை வள ரச்செய்யும் வேருள் பட காய்ந்த செடிக ளையும் ஸமித்து மு தலிய எல்லாவற்றை யும்,	ஃவ்ஜ்	தவஜத்தையும்,
சர்வோபபி: அபி		உமே	இரண்டு
		சாமரவ்யஜனே ச	சாமரங்களையும்,
		பாண்டுர் ஓவ் ச	வேண்குடையையும்,
		அமிவ்ர்வசா	நெருப்புபோல் பிரகாசிக்கும்,
சுகுமால்யாந் ச	வெண்ணிறமலர்மாலை களையும்,	சாதகும்மானா	பொன்
லாஜாந் ச	பொரிகளையும்,	கும்மானா	கும்பங்களையுடைய
		சத் ச	தூறையும்,

हिरण्यशृङ्गमृषभं समग्रं व्याघ्रचर्म च । यच्चान्यत्किञ्चिदेष्टव्यं तत्सर्वमुपकल्प्यताम् ॥११॥
उपस्थापयत प्रातरग्न्यगारं महीपतेः ॥ १२ ॥

समग्रं “ஊனமில்லாத
व्याघ्रचर्म च புலித்தோலொன்றை
யும்,
हिरण्यशृङ्गं பொற்குப்பியும்
கட்டிய
ऋषभं च ஓர் காளையையும்,
किञ्चित् अन्यत् இன்னும் வேறு
एष्टव्यं வேண்டியது
यत् तत् எதுவோ அது
सर्वं च எல்லாவற்றையும்
प्रातः காலை

महीपतेः சக்கிரவர்த்தியினது
अग्न्यगारं வேள்விச்சாலையில்
उपस्थापयत சேர்ப்பியுங்கள்.
पृथक् தனித்தனியாய் வெவ்
வேறு இடங்களில்
रथं ரதத்தையும்
सर्वायुधानि अपि ஸகல ஆயுதங்களையும்
चतुरङ्गबलं एव சதுரங்கபலத்தையும்
शुभलक्षणं சுபலக்ஷணமுள்ள
गजं च யானையையும்
उपकल्प्यताम् சித்தமாய் வைக்க
வேண்டும்.

अन्तःपुरस्य द्वाराणि सर्वस्य नगरस्य च । चन्दनस्रग्भिरर्च्यन्तां धूपैश्च घ्राणहारिभिः ॥

सर्वस्य “எல்லா
अन्तःपुरस्य च அந்தப்புரத்தினுடைய
யவும்
नगरस्य च பட்டணத்தினுடைய
द्वाराणि வாயில்கள் இவ்வும்
धूपैः நல்ல வாசனைத்திரவியங்களை
யங்களாலும்

घ्राणहारिभिः நல்ல மணத்தைத்
தரும்
चन्दनस्रग्भिः சந்தனமலர்மாலை
களாலும்
अर्च्यन्ताम् அலங்கரிக்கப்பட
வேண்டும்.

प्रशस्तमन्नं घृतवदधिक्षीरोपसेचनम् । द्विजानां शतसाहस्रे यत्प्रकाममलं भवेत् ॥ १४ ॥
सत्कृत्य द्विजमुख्यानां श्वः प्रभाते प्रदीयताम् । घृतं दधि च लाजाश्च दक्षिणाश्चापि पुष्कलाः ॥

द्विजानां “அந்தணர்களுடைய
शतसाहस्रे பல்லாயிரத்தில்
द्विजमुख्यानां வேதவித்துக்களாகிய
பிராமணர்களுக்கு
प्रशस्तं சிறந்ததானதும்
घृतवत् மிருதுவாயுள்ளதும்
दधिक्षीरोपसेचनं தயிர், பால் கலந்த
अन्नं च அன்னமும்
घृतं நெய்யும்
दधि च தயிரும்
लाजाः च பொரிகளும்

पुष्कलाः ஏராளமான
दक्षिणाः अपि ரொக்க தகவிலைகளும்
अलं “போதும்
प्रकामं இனித்தேவையில்லை”
என்கிறதாய்
यत् எது
भवेत् ஆகுமோ அப்படியே
सत्कृत्य ஸத்காரம் செய்து,
श्वः நாளை
प्रभाते காலையில்
प्रदीयताम् கொடுக்கப்படட்டும்.

सूर्येऽभ्युदितमात्रे श्वो भविता स्वस्तिवाचनम् ।
ब्राह्मणाश्च निमन्त्र्यन्तां कल्प्यन्तामासनानि च

॥ १६ ॥

श्वः “நாலே
सूर्ये “ஸூர்யன்
अभ्युदितमात्रे च உதயமானவுடன்
स्वस्तिवाचनं “ஸ்வஸ்திவாசனம்
भविता நடக்கப்போகிறது.

ब्राह्मणाः பிராமணர்கள்
निमन्त्र्यन्तां அழைக்கப்பட்டும்.
आसनानि च ஆஸனங்களும்
कल्प्यन्ताम् ஆயத்தம் செய்துவைக்கப்பட்டும்.

आबध्यन्तां पताकाश्च राजमार्गश्च सिच्यताम् ॥ १७ ॥

पताकाः च “கொடிகளும்
आबध्यन्तां கட்டப்பட்டும்.

राजमार्गः च ராஜமீதியும்
सिच्यताम् ஜலம் தெளிக்கப்பட்டும்.

सर्वे च तालावचरा गणिकाश्च स्वलङ्कृताः । कक्ष्यां द्वितीयामासाद्य तिष्ठन्तु नृपवेश्मनः ॥

सर्वे “எல்லா
तालावचराः च நடனவக்காரர்களும்
गणिकाः च வேசியர்களும்
स्वलङ्कृताः சிங்காரித்துக்கொண்டவர்களாய்

नृपवेश्मनः ராஜமாஸிகைரின்
द्वितीयां இரண்டாவது
कक्ष्यां கட்டில்
आसाद्य வந்து
तिष्ठन्तु இருக்கட்டும்.

देवायतनचैत्येषु सान्नभक्ष्याः सदक्षिणाः । उपस्थापयितव्याः स्युर्माल्ययोग्याः पृथक्पृथक्॥

देवायतनचैत्येषु { “கோயில்களிலும் தெருக்களில் பொதுமண்டபங்களிலும்
सान्नभक्ष्याः { அன்னங்களையும் சிறுறுண்டிகளையும் கையிலவைத்துக்கொண்டிருக்கிறவர்களும்
सदक्षिणाः { தக்பிணைகளே வைத்துக்கொண்டிருக்கிறவர்களும்

माल्ययोग्याः { பூமலைகளைத்தயாராய்கையிலவைத்துக்கொண்டிருக்கிறவர்களும்
पृथक् पृथक् { அவரவர்கள் தனித்தனியாய்
उपस्थापयितव्याः { காத்துவின்றுகொண்டிருக்கின்றவர்களாய்
स्युः { இருக்கவேண்டும்.

दीर्घासिबद्धा योधाश्च सन्नद्धा मृष्टवाससः । महाराजाङ्गणं सर्वे प्रविशन्तु महोदयम् ॥ २० ॥

योधाः “போர்வீரர்கள்
सर्वे च எல்லோரும்
दीर्घासिबद्धाः { நீண்டகத்திகளைகையிலவைத்துக்கொண்டவர்களாயும்
सन्नद्धाः { கவரமணிந்தவர்களாயும்

मृष्टवाससः { நூய்மைபாகியஉடுப்புக்களைத்தரித்துக்கொண்டிருக்கிறவர்களாயும்
महोदयं மகோதஸவம் நடைபெறும்
महाराजाङ्गणं மகாராஜாஸிங் மாஸிகையின் வாசலில்
प्रविशन्तु இருக்கட்டும்.”

एवं व्यादिश्य विप्रौ तौ क्रियास्तत्र विनिष्ठितौ । चक्रतुश्चैव यच्छेषं पार्थिवाय निवेद्य च ॥

विनिष्ठितौ	மகாசா மர் த்தியசாலி	क्रियाः	ஆன காரியங்களை
तौ	அந்த [களாகிய	पार्थिवाय	மன்னருக்கு
विप्रौ च	அந்தணர்களிருவரும்	निवेद्य	தெரிவித்துவிட்டு,
एवं	மேற்கண்டவாறு	शेषं च	இனியாகவேண்டியது
व्यादिश्य	ஆக்ஞாபித்துவிட்டு,	यत् एव	எதுவோ அதையும்
तत्र	அப்பொழுது	चक्रतुः	செய்து முடித்தார்கள்.

कृतमित्येव चाब्रूतामभिगम्य जगत्पतिम् । यथोक्तवचनं प्रीतौ हर्षयुक्तौ द्विजर्षभौ ॥ २२ ॥

प्रीतौ	அன்பர்களும்	अभिगम्य	திரும்பவும் வந்து
हर्षयुक्तौ	{ அதி உற்சாகம்கொண்டு விளங்குகின்றவர்களுமாகிய	यथोक्तवचनं एव	அடைந்து, “சொன்ன சொற்படியேயெல்லாம்
द्विजर्षभौ च	பிராம்மனோத்தமர் களிருவரும்	कृतं	செய்து முடிக்கப்பட்ட
जगत्पतिं	சக்கிரவர்த்தியாரை	इति	என்று [டது ”
		अब्रूताम्	சொன்னார்கள்.

ततः सुमन्त्रं द्युतिमात्राजा वचनमब्रवीत् । रामः कृतात्मा भवता शीघ्रमानीयतामिति ॥

ततः	அதன்மேல்	वचनं	ஆக்ஞையை
द्युतिमान्	ராஜலக்ஷ்மியைப்பெற்று விளங்குகிறவரும்,	अब्रवीत्	சொல்லிவிடுத்தார்.
कृतात्मा	புண்ணியசாலியுமா	रामः	“ராமன்
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்[கிய	भवता	உம்மால்
सुमन्त्रं	சுமந்த்ரரைப்பார்த்து	शीघ्रं	இப்பொழுதே
इति	பின்வரும்	आनीयताम्	இங்கு அழைத்து வரப்பட்டும்.

स तथेति प्रतिज्ञाय सुमन्त्रो राजशासनात् । रामं तत्रानयांचक्रे रथेन रथिनां वरम् ॥ २४ ॥

सः	அந்த	रथिनां	{ ரதத்தினின்றே போர் புரியும் போர் வீரர்களுக்குள்
सुमन्त्रः	சுமந்திரர்	वरं	உத்தமரென விளங்
राजशासनात्	சக்கிரவர்த்தியார்	रामं	ஸ்ரீராமரை [கிய
	ஆக்ஞையாகையால்	रथेन	ரதத்தில் எழுந்தருள் ப்பண்ணிக்கொண்டு
तथा	“இதோ அப்படியே செய்கிறேன் ”	तत्र	அவ்விடத்திற்கு
इति	என்று	आनयांचक्रे	திரும்பினார்.
प्रतिज्ञाय	விண்ணப்பம் செய்து விட்டு,		

अथ तत्र समासीनास्तदा दशरथं नृपम् । प्राच्योदीच्याः प्रतीच्याश्च दाक्षिणात्याश्च भूमिपाः ॥
म्लेच्छाचार्याश्च ये चान्ये वनशैलान्तवासिनः । उपासांचक्रिरे सर्वे तं देवा इव वासवम् ॥

வாஸவ்	தேவேந்திரானிடம்
தேவா:	தேவர்கள்
ஐவ	எவ்வண்ணமோ
	அவ்வண்ணமே
த	அந்த
தசரத	தசரத
நுப	சக்கிரவர்த்தியாரிடம்
ததா	அப்பொழுது
தத	அவ்விடத்தில்
சமாஸிநா:	வீற்றிருந்த
பாசுயோதீசுயா:	கிழக்கு வடக்குப் பிரதேச வாஸிகளும்
புதீசுயா:	மேற்குப்பிரதேச வாஸிகளும்

தாஸிணாஸுயா: ச	தெற்குப்பிரதேச வாஸிகளுமான
பூமிபா: ச	பூமிபாலர்களும்
ஸுலேசுயா:	மலைச்சப்பிரபுக்களும்
வநஸுலாந்-வாஸிந:	வனங்களிலும் மலைப் பிரதேசங்களிலும் வலிக்கின்றவர்களும்
அநுயே	சாதாரண ஜனங்கள்
யே ச	எவர்களை அவர்கள்
ஸவீ ச	எல்லோருடே
அத	இச்சமயத்தில்
உபாஸாங்கிரே	வரவை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

तेषां मध्ये स राजर्षिर्मरुतामिव वासवः । प्रासादस्थो रथगतं ददर्शयान्तमात्मजम् ॥२७॥

ச:	அந்த
ராஜர்ஷி:	ராஜரிஷி
மருதா	தேவர்களுக்கு முன்
வாஸவ:	இந்திரன்
ஐவ	எவ்வண்ணமோ
	அவ்வண்ணமே
தேபா	அவர்களுக்கு
மநுயே	முன்னிலையில்

பாஸாஸுத:	திருமானிகையிலிருந்து வண்ணமே
ஆத்மஜ	மைந்தனை
ரதகத	ரதத்தின்மீது இருந்துகொண்டு
ஆயாந்	வந்துகொண்டிருப்பவனாக
ததர்	கவனித்தார்.

गन्धर्वराजप्रतिमं लोके विख्यातपौरुषम् । दीर्घबाहुं महासत्त्वं मत्तमातङ्गगामिनम् ॥ २८ ॥

चन्द्रकान्ताननं रामपतीव प्रियदर्शनम् । रूपौदार्यगुणैः पुंसां दृष्टिचित्तापहारिणम् ॥ २९ ॥

घर्माभितप्ताः पर्जन्यं ह्लादयन्तमिव प्रजाः । न तर्प समायान्तं पश्यमानो नराधिपः ॥३०॥

நராஹிப:	சக்கிரவர்த்தியார்
சமாயாந்	வந்துகொண்டிருக்க
ராம	பூராமரை [கும்
கந்ஹர்வராஜபுதிம	கந்தர்வ வேந்தன்போலிருப்பதையும்,
லுக்கே	உலகில்
விஸுயாதபுரூப	புகழப்பட்ட பாக்கிரமம் பெற்றிருப்பதையும்,
மஹாஸத்வ	அளவுகடந்த சூலையினங்குவதையும்,
தீர்வாஹு	நீண்ட உருண்டிருக்கதோள்களைப் பெற்றுவிளங்குகிறதையும்,

மத்தமாத்தங்காமிந	மதயானையை கிசுர்த்து வலையைப்பெற்று விளங்குகிறதையும்,
அதீவ புரியதர்	மிக அழகுவாய்ந்திருப்பதையும்
சந்ஹ்ரகாந்நாந	முழுமதி போன்ற இனிய திருமுகமண்டலத்துடன் விளங்குகிறதையும்
ரூபுதாரியுணை:	ஸ்வபாவசித்தமாயுள் எ ஓளதாரிய குணங்களால்

புன்சா इष्टिचिता- पहारिणं }	ஆத்மாக்களுடைய ஞானக்கண்களுக்கும் உள்ளங்களுக்கும் சந்தோஷகரமாயிரு ப்பதையும் மனதில் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தவராய் வறண்ட கோடையால் தடிக்கும்
पश्यमानः	
घर्माभितप्ताः	

प्रजाः	பிரஜைகள்
ह्लादयन्तं	குளிரச்செய்துகொ ண்டிருக்கும்
पर्जन्यं इव	மழையைப்போலவே
ततर्प न	{ தனது உள்ளம் பூரித் துக்கொண்டிருந்த தில் ஓர் அளவைக் காணாமலிருந்தார்.

अवतार्य सुमन्त्रस्तं राघवं स्यन्दनोत्तमात् । पितुः समीपं गच्छन्तं प्राञ्जलिः पृष्ठतोऽन्वगात् ॥

सुमन्त्रः	சுமந்திரர்
राघवं	ஸ்ரீராகவரை
स्यन्दनोत्तमात्	உத்தமராதத்தினின்று
अवतार्य	இறக்கி,
पितुः	தந்தையினது
समीपं	ஸன்னிதிக்கு

गच्छन्तं	கால்நடையாய்ச் சென் றுகொண்டிருக்கும்
तं	அவரை
प्राञ्जलिः	கைகுவித்தவண்ணமே
पृष्ठतः	பின்
अन्वगात्	சென்றார்.

स तं कैलासशृङ्गाभं प्रासादं रघुपुङ्गवः । आरुरोह नृपं द्रष्टुं सह सूतेन राघवः ॥ ३२ ॥

सः	அந்த
रघुपुङ्गवः	ராகுசுல திலகராகிய
राघवः	ஸ்ரீராகவர்
नृपं	சக்கிரவர்த்தியாரை
द्रष्टुं	ஸேவிக்க
कैलासशृङ्गाभं	{ கைலைமலைச்சிகரம் போல் அழகுவாய்ந் து விளங்கும்

तं	அந்த
प्रासादं	சிம்மாதனத்தில்
सूतेन	ஸாரதியோடு
सह	கூடவே
आरुरोह	ஏறினார்.

स प्राञ्जलिरभिप्रेत्य प्रणतः पितुरन्तिके । नाम स्यं श्रावयन् रामो ववन्दे चरणौ पितुः ॥

सः	அந்த
रामः	ஸ்ரீராமர்,
पितुः	தந்தையினது
अन्तिके	ஸன்னிதிக்கு
प्रणतः	வணக்கமும் ஒடுக்க மும் உடையவராய்
प्राञ्जलिः	திருக்கைகளை முகிழ் த்தவண்ணமே
अभिप्रेत्य	சென்று,
पितुः	தகப்பனாரின்

चरणौ	திருவடிகளிலிரண்டி- லும்
ववन्दे	முடிதாழ்த்தி நமஸ் காரம் பண்ணினார்.
स्वं	தனது
नाम	{ குலம், கோத்திரம், பெயர் முதலியன கூ- றிப் பெரியோரைத் தொழுதல் ஆகிற அபிவாதனத்தை சொல்லியருளினார்.

तं दृष्ट्वा प्रणतं पार्श्वे कृताञ्जलिपुटं नृपः । गृह्याञ्जलौ समाकृष्य सस्वजे प्रियमात्मजम् ॥

नृपः	சக்கிரவர்த்தியார்	प्रियं	அபிமான
पार्श्वे	தன் முன்	आत्मजं	மைந்தனை
प्रणतं	வணக்கமொடுக்க மாயும்	दृष्ट्वा	கண்குளிரக்கடாக்ஷித் துவிட்டு,
कृताञ्जलिपुटं	{ திருக்கைகளை குவித்த வண்ணமே வைத்து க்கொண்டிருக்கிறவ ருமான	अञ्जलौ	கரங்கள் முகிழ்வற்ற தொட்டு, [இடத்தில்
तं	அந்த	गृह्य	பிரித்தெடுத்து,
		समाकृष्य	மார்போடனைத்துக்
		सस्वजे	கொண்டார்.

तस्मै चाभ्युदितं सम्यङ्गणिकाञ्चनभूषितम् । दिदेश राजा रुचिरं रामाय परमासनम् ॥

राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	रुचिरं	அழகுநாய்ந்து விளங் குறிதும்
तस्मै	அந்த	अभ्युदितं च	உன்னதமாயுமிருக் கின்ற
रामाय	ஸ்ரீராமனுக்கு	परमासनं	சிறந்த ஆஸன மொன்றை
सम्यक्	நன்றாய்	दिदेश	சட்டிக்காட்டியருள் னார்.
गणिकाञ्चन-}	ரத்தினம், பொன், இ		
भूषितं }	வைகளால் அலங்கரி க்கப்பெற்றதாய்		

तदासनवरं प्राप्य व्यदीपयत राघवः । स्वयैव प्रभया मेरुमुदये विमलो रविः ॥ ३६ ॥

विमलः	தோஷரகிதராகிய பரி சுத்த மூர்த்தியான	तत्	அதை
राघवः	ஸ்ரீராகவர்	रविः	சூரியபகவான்
आसनवरं	சிறந்த ஆஸனத்தை	उदये	உதயகாலத்தில்
प्राप्य	அடைந்ததும்,	मेरुं	மேருமலையை
स्वया	தனது	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
प्रभया	தேஜஸ்வினால்	व्यदीपयत	பிரகாசிக்கச்செய்தார்.

तेन विभ्राजता तत्र सा सभाऽपि व्यरोचत । विमलग्रहनक्षत्रा शारदी चौरिवेन्दुना ॥

तत्र	அப்பொழுது	शारदी	சரக்காலத்திய
सा	அந்த	द्यौः	ஆகாசமானது
सभा अपि	ஸபையே	इन्दुना	சந்திர பகவானால்
विभ्राजता	தேஜோமயமாய் விளங்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
तेन	அவரால் [கும்	व्यरोचत	பிரகாசிக்கலாயிற்று.
विमलग्रह-}	நிர்மலமான நவக்கிர		
नक्षत्रा }	கங்களாலும் நக்சத் ரங்களாலும் விளங் கப்பெற்ற		

त्वं	நீ	यतः	அப்போதினிருந்து
पुण्ययोगेन	{ புஷ்ய நக்சத் திரத்தில் சந்திரனிருக்கும் நாளாகிய	यौवराज्यं	இளவரசு அதிகாரத்தை
		अवाप्नुहि	வகித்துவருவாயாக.

कामतस्त्वं प्रकृत्यैव विनीतो गुणवानसि । गुणवत्यपि तु स्नेहात्पुत्र वक्ष्यामि ते हितम् ॥

त्वं	“நீ	गुणवति तु	குணவான்கள் விஷயத்திலுங்கூட
प्रकृत्या एव	இயற்கையிலேயே	हितं	நலந்தருவதாகியதை
गुणवान्	நற்குண செய்கையுள்ளவன்.	स्नेहात्	அன்பினால்
विनीतः असि	நன்கு சிக்குக்கப்பெற்றவன்.	कामतः	ஸ்வேச்சையாய்
			நானே

पुत्र	குழந்தாய்!	ते	உனக்கு
अपि	இருந்தபோதிலும்	वक्ष्यामि	கூறுகிறேன்.

भूयो विनयमास्थाय भव नित्यं जितेन्द्रियः । कामक्रोधसमुत्थानि त्यजेथा व्यसनानि च ॥

भूयः	“இன்னும் அதிகமாய்	भव	இரு
विनयं	{ அவரவர்கள் கடமை களுக்கு வழிகாட்டு வதையே	कामक्रोध- समुत्थानि }	{ காமக்குரோதங்களா லுண்டாகும்
आस्थाय	பற்றி,	व्यसनानि	* மன்னர்களின் ஸப்த தோஷங்களும்
नित्यं च	எப்பொழுதும்	त्यजेथा:	உன்னை அணுகவிடாதே.
जितेन्द्रियः	{ ரூப, ரஸ, கந்த, ஸ்பர்ச சப்தமென்ற ஐம்புல ன்களைவென்றவனாய்		

[* பரஸ்திரீ, சூது, விதிமீறி வேட்டையாடுதல், மத்யபானம், பெரும் பேச்சு, குற்றத்திற்கு அதிக தண்டனை, திரவியங்களைக் கண்டபடியெல்லாம் சிலவிடல் ஆகிய இந்த ஏழு தோஷங்கள்.]

परोक्षया वर्तमानो वृत्त्या प्रत्यक्षया तथा । अमात्यप्रभृतीः सर्वाः प्रकृतीश्चानुरञ्जय ॥

परोक्षया	{ “பிறரால் காணமுடியாத அகத்துறுப்புக்களாகிற தண்ணளி, இரக்கம் முதலிய குணங்களாலுண்டாகிறது	वृत्त्या	நல்ல ஒழுக்கங்களைக் கொண்டு
तथा	அதற்கேற்றவண்ணமே	वर्तमानः	எப்பொழுதும் நடக்கின்றவனாகி
प्रत्यक्षया	* புறத்துறுப்புக்களாகிற	अमात्यप्रभृतीः	* மந்திரிகள் முதலான
		प्रकृतीः	ஐனங்கள்
		सर्वाः च	எல்லோரையும்
		अनुरञ्जय	நீ மகிழ்விக்கக் கடவாய்.

* (அதாவது ஜனங்கள் பிரத்யக்ஷத்தில் காணக்கூடியவைகளாகிய) சரணம் புகுந்தவர்களைக் காத்தல், ஏழைகளுக்கிரங்கி தானமளித்தல் முதலியவைகளால் ஏற்படுகிற.)

कोष्ठागारायुधागारैः कृत्वा सन्निचयान् बहून् । तुष्टानुरक्तप्रकृतिर्यः पालयति मेदिनीम् ॥
तस्य नन्दन्ति मित्राणि लब्ध्वाऽमृतमिवामराः । तस्माच्चमपि चात्मानं नियम्यैवं समाचर ॥

कोष्ठागारायुधागारैः “கஜானாக்கள், ஆயுத
बहून् பலவித [சாலைகளால்
सन्निचयान् தனதான்யங்கள்
இவைகளை

कृत्वा ஸம்பாதித்தும்,
तुष्टानुरक्तप्रकृतिः { ஜனங்கள் மகிழ்ந்து
அபிமானம் வைக்கப்
பெற்றவனாயும்

मेदिनीं பூமியை
यः எவனொருவன்
पालयति பரிபாலனம் செய்கின்
तस्य அவனது [முனே
मित्राणि சேஷமத்தில் கருத்து
ள்ள இதரமன்னர்கள்

अमरा: தேவர்கள்
अमृतं அமிருதத்தை
लब्ध्वा इव பெற்றால் எவ்வண்ண
மோ அவ்வண்ணமே
नन्दन्ति சந்தோஷப்படுகிறார்
கள்.

तस्मात् ஆகையால்
त्वं अपि நீயும்
आत्मानं च உனது முயற்சி எல்
லாவற்றையும்
एवं இப்படியே
नियम्य ஆகும்வண்ணமாய்ச்
செய்துகொண்டு
समाचर நடப்பாயாக.”

तच्छ्रुत्वा सुहृदस्तस्य रामस्य प्रियकारिणः । त्वरिताः शीघ्रमभ्येत्य कौसल्यायै न्यवेदयन् ॥

तत् அதை
श्रुत्वा கேட்டுக்கொண்டிருந்
तस्य அந்த [தவர்களும்,
रामस्य ஸ்ரீராமரது
सुहृदः ஆப்தர்களுமான
प्रियकारिणः அன்பர்கள்
शीघ्रं தகூஷணமே

त्वरिताः விரைந்தோடுகிறவர்
களாகி
कौसल्यायै கௌஸல்யாதேவியா
ரிடம்
अभ्येत्य போய்ச் சேர்ந்து,
न्यवेदयन् ஸமாசாரத்தைத் தெ
ரிவித்தார்கள்.

सा हिरण्यं च गाश्चैव रत्नानि विविधानि च । व्यादिदेश प्रियाख्येभ्यः कौसल्या प्रमदोत्तमा ॥

प्रमदोत्तमा ஸ்திரீரத்னமாகிய
सा அந்த
कौसल्या கௌஸல்யாதேவியார்
प्रियाख्येभ्यः { சந்தோஷமசமாசாரத்
தைக்கொண்டுவந்து
சொன்னவர்களுக்கு

एव தகூஷணமே
विविधानि பற்பல்
रत्नानि च ரத்தினங்களையும்
गाः च வைரங்களையும்
हिरण्यं च பொன்னையும்
व्यादिदेश பரிசாய் அளித்தனள்.

अथाभिवाद्य राजानं रथमारुह्य राघवः । ययौ स्वं द्युतिमद्वेष्म जनौघैः प्रतिपूजितः ॥

जनौघैः ஜனசமூகங்களால்
प्रतिपूजितः அடிபணிந்து தொழப்
பட்டவராகிய
राघवः ஸ்ரீராகவர்
राजानं சக்கிரவர்த்தியாரை
अभिवाद्य அடிபணிந்துவணங்கி,
अथ பின்னர்

स्वं தனது
द्युतिमत् அழகாயுள்ள
वेष्म திருமாளிகைக்கு
रथं ரதத்தின்மீது
आरुह्य ஏறிக்கொண்டு
ययौ , எழுந்தருளினார்.

ते चापि पौरा नृपतेर्वचस्तच्छ्रुत्वा तदा लाभमिवेष्टमाशु ।

नरेन्द्रमामन्त्र्य गृहाणि गत्वा देवान् समानचुरभिप्रहृष्टाः

॥ ५० ॥

नृपतेः	சக்கிரவர்த்தியாரின்
तन्	அந்த
वचः	ஆக்ஷேபை
श्रुत्वा	கேட்டுக்கொண்டிருந்த
ते	அந்த
पौराः अपि	பட்டணத்து ஜனங் கள் எல்லாரும்
इष्टं	பிறர் மனோபாவத்தை
लाभं	உள்ளபடியறியும் ஞானவாளை
इव	போலிருக்கும்

नरेन्द्रं	சக்கிரவர்த்தியாரிடம்
आमन्त्र्य	விடைபெற்றுக் கொண்டு,
तदा	அப்பொழுது
आशु च	தகஷணமே
गृहाणि	வீடுகளுக்கு
गत्वा	போய்,
अभिप्रहृष्टाः	உள்ளங்கள் பூரித்த வர்களாய்
देवान्	குலதெய்வங்களை
समानचुः	சிரத்தையுடன் பூஜித் தார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे तृतीयः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 2511.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 156.

चतुर्थः सर्गः—नान्कावतु षांस्कम् ॥ ४ ॥

अभिषेकदिननिर्धारणम्—பட்டாபிஷேகதினத்தை குறிப்பிவேது.

गतेष्वथ नृपो भूयः पौरेषु सह मन्त्रिभिः । मन्त्रयित्वा ततश्चक्रे निश्चयज्ञः सुनिश्चयम् ॥

निश्चयज्ञः	{ தீர்மானங்களின் பய ன்களை உள்ளபடி அ றிந்தவராகிய	ततः	அப்பொழுது
नृपः	சக்கிரவர்த்தியார்	भूयः	மறுபடியும்
मन्त्रिभिः	மந்திரிமார்களோடு	सुनिश्चयं	ஸர்வாபிஷ்டமனோத மாயிருப்பதை
सह	கூட	मन्त्रयित्वा	தன்னுள்ள கத்தினுள் னோபே நினைத்து
पौरेषु	பட்டணத்து ஜனங் கள்	चक्रे	{ பின்கண்டவாறு தா னே சொல்லிக்கொ ண்டார்.
गतेषु अथ	போன பின்னர்		

श्व एव पुण्यो भविता श्वोऽभिषिञ्चन्तु मे सुतम् । रामो राजीवताम्राक्षो युवराज इति प्रभुः ॥

पुण्यः	“புஷ்ய நக்ஷத்ரமாகிய	राजीवताम्राक्षः	செந்தாமரைபோல் சி வந்த கண்களுடைய
श्वः	நாளையதினத்தில்	रामः	ஸ்ரீராமன்
मे	எனது	युवराजः	யுவராஜன்
सुतं	புதல்வனை	इति	என்கிற [டையவனாய்
अभिषिञ्चन्तु	அபிஷேகம் செய்வார் கள்.	प्रभुः	அரசாளுமதிகாரமு-
श्वः एव	நாளே முதலே	भविता	விளங்குவான்.

अथान्तर्गृहमाविश्य राजा दशरथस्तदा । सूतमामन्त्रयामास रामं पुनरिहानय ॥ ३ ॥

तदा	அப்பொழுது	सूतं	சாரதியாகிய சுமந்திரரைப் பார்த்து
दशरथः	தசரத	अथ	பின் கண்டவாறு
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	आमन्त्रयामास	ஆக்ஞாபித்தருளினார்.
अन्तर्गृहं	{ திருமானிகையில் எனாந்தமாயிருக்கும் ஓர் அறைக்கு	रामं	“ராமனை
आविश्य	போய்,	पुनः	மறுபடியும்
		इह	இவ்விடத்திற்கு
		आनय	நீர் அழைத்துவாரும்.”

प्रतिगृह्य स तद्वाक्यं सूतः पुनरुपाययौ । रामस्य भवनं शीघ्रं राममानयितुं पुनः ॥ ४ ॥

सः	அந்த	आनयितुं	அழைத்துவா
सूतः	ஸாரதி	शीघ्रं	தகஷணமே
तद्वाक्यं	அவரது ஆக்கௌயை	रामस्य	ஸ்ரீராமரது
प्रतिगृह्य	சிரமேற்கொண்டு,	भवनं	மாளிகைக்கு
रामं	ஸ்ரீராமரை	पुनः	திரும்பவும்
पुनः	மறுபடியும்	उपाययौ	போய்ச் சேர்ந்தார்.

द्वाःस्थैरावेदितं तस्य रामायागमनं पुनः । श्रुत्वैव चापि रामस्तं प्राप्तं शङ्कान्वितोऽभवत् ॥

द्वाःस्थैः	வாசல்காப்பவர்களால்	श्रुत्वा	திருச் செவி சாற்றி
रामाय	ஸ்ரீராமருக்கு	रामः	ஸ்ரீராமர் [யருளிய,
तस्य	அவரது	एव	உடனேயே
पुनः	மறுபடி	प्राप्तं अपि	வந்திருக்கும்
आगमनं	வரவானது	तं च	அவரையும்
आवेदितं	விண்ணப்பம் செய்விக்கப்பட்டது.	शङ्कान्वितः	{ நினைத்து தற்காலவிஷயம் இன்னதென்று தெரியாத நிலையில்
		अभवत्	ஆனார்.

प्रवेश्य चैनं त्वरितं रामो वचनमब्रवीत् । यदागमनकृत्यं ते भूयस्तद्ब्रूह्यशेषतः ॥ ६ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	त्वरितं च	அவஸரமாயுள்ள தும்
एनं	இவரை	भूयः	திரும்பவும்
प्रवेश्य	உள்ளேயழைப்பித்து,	आगमनकृत्यं	வந்த காரியம்
वचनं	பின்வரும் கேள்வியை	यत् तत्	எதுவோ அது
अब्रवीत्	கேட்டருளினார்.	अशेषतः	எல்லாவற்றையும்
ते	“உம்முடைய	ब्रूहि	சொல்லும்.”

तमुवाच ततः सूतो राजा त्वां द्रष्टुमिच्छति । श्रुत्वा प्रमाणं तत्र त्वं गमनायेतराय वा ॥७॥

ततः	அப்பொழுது	उवाच	பின்வரும் பதிலைச் சொன்னார்.
सूतः	சாரதி	राजा	“சக்கிரவர்த்தியார்
तं	அவரைப்பார்த்து		

त्वां	தேவரீரை	गमनाय	எழுந்தருளுவதற்கோ
द्रष्टुं	நேரில் பார்க்க	इतराय	இல்லா ததற்கோ
इच्छति	இப்பொழுது ஆக்டா பித்திருக்கின்றார்.	तस्य वा	எதொன்றுக்கும்
त्वं	தேவரீர்	प्रमाणम्	{ திருவுள மெப்படியோ அப்படியே செய்த ருளவும்.
श्रुत्वा	செவியில் வாங்கிக் கொண்டுவிட்டு		

इति सूतवचः श्रुत्वा रामोऽथ त्वरयान्वितः । प्रययौ राजभवनं पुनर्द्रष्टुं नरेश्वरम् ॥ ८ ॥

इति	இந்த	अन्वितः	அதொன்றையே செய்கின்றவராக
सूतवचः	ஸாரதியின் விண்ணப் பத்திற்கு	नरेश्वरं	சக்கிரவர்த்தியாரை
श्रुत्वा	திருச்செவியாற்றிய	पुनः	மீளவும்
रामः	ஸ்ரீராமர்	द्रष्टुं	தரிசிக்க
	{ எதற்கும் முந்தி செய் யவேண்டிய காரியம் ருப்பதால்	राजभवनं	சக்கிரவர்த்தியாரின் திருமாளிகைக்கு
त्वरया		अथ	உடனேயே
		प्रययौ	போய்ச்சேர்ந்தார்.

तं श्रुत्वा समनुप्राप्तं रामं दशरथो नृपः । प्रवेशयामास गृहं विवक्षुः प्रियमुत्तमम् ॥ ९ ॥

दशरथः	தசரத	उत्तमं	பெரியகாரியத்தை
नृपः	சக்கிரவர்த்தியார்	प्रियं	சஞ்சலமுண்டாகாத வண்ணமாய்
तं	அந்த	विवक्षुः	சொல்லுவதற்கு
रामं	ஸ்ரீராமரை	गृहं	மனைக்குள்
समनुप्राप्तं	ஸமீபத்தில்வந்துகொ ண்டிருக்கிறவராய்	प्रवेशयामास	வந்துசேர்க்கட்டின பிட்டார்.
श्रुत्वा	கவனித்து,		

प्रविशन्नेव च श्रीमात्राघवो भवनं पितुः । ददर्श पितरं दूरात्प्रणिपत्य कृताञ्जलिः ॥ १० ॥

श्रीमान्	திரிலோகப்பிரஸித்தி பெற்று விளங்கும்	एव	உடனே
राघवः च	ஸ்ரீராமவரும்	पितरं	தந்தையை [கரித்து,
दूरात्	தூரத்திலிருந்தே	प्रणिपत्य	முடிதாழ்த்தி நமஸ் திருவாக்கில்நின்று
कृताञ्जलिः	ஆஞ்சலிஹஸ்தராகி		{ என்ன நியமனம் வரு மோ என்று செவிகொ டுத்துக் காத்துநின்று கொண்டிருந்தனர்.
पितुः	தந்தையின்	ददर्श	
भवनं	வீட்டுக்குள்		
प्रविशन्	போய்ச் சேர்ந்து,		

प्रणमन्तं समुत्थाप्य परिष्वज्य स भूमिपः । प्रदिश्य चास्मै रुचिरमासनं पुनरब्रवीत् ॥

ச: அந்த
 भूमिपः சக்கிரவர்த்தியார்
 प्रणमन्तं இறையமவனை
 समुत्थाप्य தூக்கி,
 परिष्वज्य மார்போடணைத்து,
 अस्मै இவனுக்கு

रुचिरं சிறந்த
 आसनं ஓர் ஆஸனத்தை
 पुनः மீளவும்
 प्रदिश्य சுட்டிக்காட்டிவிட்டு,
 च அதன்மேல்
 अब्रवीत् பின்கண்டவாறு
 பேசினார்.

राम वृद्धोऽस्मि दीर्घायुर्भुक्ता भोगा मयेप्सिताः । अन्नवद्भिः क्रतुशतैस्तथेष्टं भूरिदक्षिणैः ॥

राम “ராம!
 दीर्घायुः நெடுநாள் கண்ட
 वृद्धः வயதுமுதிர்ந்தவனாக
 अस्मि நானிருக்கிறேன்.
 मया என்னால்
 ईप्सिताः மனோபிஷ்டங்களா
 भोगाः மனோரதங்கள் [கின்ற
 भुक्ताः அனுபவிக்கப்பட்டன.

तथा அவ்வண்ணமே
 अन्नवद्भिः அன்னதானங்களோ
 भूरिदक्षिणैः அளவுகடந்த தகஷி
 क्रतुशतैः பலநூறு யாகங்களால்
 इष्टम् புகழ் ஏற்பட்டுவிட்
 டது.

जातमिष्टमपत्यं मे त्वमद्यानुपमं भुवि । दत्तमिष्टमधीतं च मया पुरुषसत्तम ॥ १३ ॥

पुरुषसत्तम “ஹே புருஷோத்தமா!
 त्वं நீ
 मे எனக்கு
 इष्टं இஷ்டமான
 अपत्यं ஒளாஸபுத்திரனாயி
 च அதனால் [னை;
 मया என்னால்
 भुवि உலகில்

अद्य இப்பொழுது
 अनुपमं ஒப்புயர்வில்லாததும்
 इष्टं என்னால் பிரார்த்திக்
 कर्तव्यं கப்பட்டதும்
 दत्तं அதன்பயனாய் வர
 मायं க்கிடைத்ததும்
 जातं பிரத்யக்ஷத்தில்
 अधीतम् அனுபவிக்கப்பட்டது.

अनुभूतानि चेष्टानि मया वीरसुखान्यपि । देवर्षिपितृविप्राणामनृणोऽस्मि तथाऽऽत्मनः ॥

मया “என்னால்
 चेष्टानि மனோரதங்களாயிருக்
 वीरसुखानि } தானம், தருமம், தயை
 अपि } யுத்தம் என்கிற நா
 न्दु वीरங்களால்
 विनायुम् பாக்கியங்
 कर्तव्यं கள்
 अनुभूतानि அனுபவிக்கப்பட்டன.
 च அதனால்

देवर्षिपितृ- } தேவர்களுக்கும், ரிஷி
 विप्राणां } களுக்கும், பித்ருக்க
 ऋणैः } ளுக்கும் அந்தணர்
 कर्तव्यं } களுக்கும்
 तथा அவ்வண்ணமே
 आत्मनः எனது ஆத்மாவுக்கும்
 अनृणः { செய்யவேண்டிய கட
 ममै } மைகளைச் செய்து
 मुदि } முடித்தவனாக
 अस्मि இருக்கிறேன்.

न किञ्चिन्मम कर्तव्यं तवान्यत्राभिषेचनात् । अतो यच्वामहं ब्रूयां तन्मे त्वं कर्तुमर्हसि ॥

तव	“உனக்கு	அஃ	நான்
அभिषேचनाத்	{ பட்டாபிஷேகம் செய் விப்பது ஒன்றைத் தவிர	त्वां	உனக்கு
अन्यत्र	வேறு	यत्	எதை
मम	எனக்கு	ब्रूयां	சொல்லப்போகி
कर्तव्यं	செய்யவேண்டியது	तत्	அதை [மேனோ
किञ्चित् न	எதொன்றுமில்லை.	त्वं	நீ
अतः	ஆதலால்	मे	எனக்காக
		कर्तुं	செய்ய
		अर्हसि	கடவாய்.

अद्य प्रकृतयः सर्वास्त्वामिच्छन्ति नराधिपम् । अतस्त्वां युवराजानमभिषेक्ष्यामि पुत्रक ॥

पुत्रक	“குழந்தாய்!	इच्छन्ति	கோருகின்றார்கள்.
अद्य	இப்பொழுது	अतः	ஆதலால்
प्रकृतयः	ஜனங்கள்	त्वां	உன்னை
सर्वाः	எல்லோரும்	युवराजानं	யுவராஜாவாக
त्वां	உன்னை	अभिषेक्ष्यामि	பட்டாபிஷேகம் செய் யப்போகிறேன்.
नराधिपं	அரசுபுரிய அதிகாரம் பெற்றவனாக்க		

अपि चाद्याशुभान्नाम स्वप्ने पश्यामि दारुणान् । सनिर्घाता महोल्का च पततीह महास्यना ॥

राम	“ஸ்ரீராம!	च	இன்னும்
अपि	இது இப்படியிருக்க	दारुणान्	{ மனதுக்கு சஞ்சலத் தை உண்டாக்குகிற தான்
स्वप्ने	நித்திரையின் கனவில்	अशुभान्	{ வரும் ஆபத்துக்களை முன்னமே குசிப் பிக்கும் அபசுநனங் களையும்
सनिर्घाता	இடியுடன் கூடிய	अद्य	இப்பொழுது
महास्यना	வெகு சப்தமிடுகிற தாய்	पश्यामि	நான் காண்கின்றேன்.
महोल्का	ஓர் பெருங்கொள்ளிக் கட்டை		
इह	இங்கு		
पतती च	விழுந்ததாகவும்,		

अवष्टब्धं च मे राम नक्षत्रं दारुणैर्ग्रहैः । आवेदयन्ति दैवज्ञाः सूर्याङ्गारकराहुभिः ॥१८॥

राम	“ஸ்ரீராம!	सूर्याङ्गारकराहुभिः	சூரியன், அங்காரகன்,
दैवज्ञाः	சோதிடர்கள்	दारुणैः	குரூர [ராகுவென்கிற
मे	எனது	ग्रहैः	கிரகங்களால்
नक्षत्रं	ஜன்ம நக்சத்திரம்	अवष्टब्धं च	பிடிக்கப்படுகின்ற தெனவும்
	னது	आवेदयन्ति	சொல்லுகிறார்கள்.

प्रायेण च निमित्तानामीदृशानां समुद्भवे । राजा हि मृत्युमामोति घोरां वाऽऽपदमृच्छति॥

ईदृशानां
निमित्तानां
समुद्भवे
राजा च
मृत्युं
घोरां

“இப்படிப்பட்ட
அபசகுனங்களுடைய
பலனில்
மன்னனே
மரணத்தையாவது
கொடிய

आपदं वा
आमोति
प्रायेण हि
ऋच्छति

ஆபத்தையாவது
அடைகிறான்.
எப்படியும் இதற்கு
ஈடாய்
தன்னறிவை இழந்து
விடுகிறான்.

तद्यावदेव मे चेतो न विमुञ्चति राघव । तावदेवाभिषिञ्चस्व चला हि प्राणिनां मतिः ॥

राघव
मे
चेतः
विमुञ्चति न
यावत् हि
तावत् एव

“ராகவ!
எனது
ஆத்மா
எனது உடலை விட்டு
டுப்பிரியாதிருக்கிறது
எதுவரைக்குமோ
அதற்குள்ளேயே

अभिषिञ्चस्व
तत् एव
प्राणिनां
मतिः
चला

நீ பட்டாபிஷேகம்
பெற்றுவிடு.
அதில்லையென்றபோ
மனிதர்களின் [திலும்
அறிவு
அழிவடைதற்குள்
பட்டது.

अद्य चन्द्रोऽभ्युपगतः पुण्यात्पूर्वं पुनर्वसुम् । श्वः पुण्ययोगं नियतं वक्ष्यन्ते दैवचिन्तकाः॥

अद्य
चन्द्रः
पुण्यात्
पूर्वं
पुनर्वसुं

“இன்று
சந்திரன்
புஷ்யநக்சத்திரத்
முந்திய
புனர்வஸுநக்சத்தி
திற்கு
ரத்தில்

अभ्युपगतः
दैवचिन्तकाः
पुण्ययोगं
श्वः
नियतं
वक्ष्यन्ते

இருக்கிறான்.
சோதிடர்கள்,
புஷ்யநக்சத்திரத்து
டன்கூடிய
நாளையை
பொருந்தியதாக
சொல்லுகிறார்கள்.

तत्र पुण्येऽभिषिक्तस्त्वं मनस्त्वरयतीव माम् । श्वस्त्वाऽहमभिषेक्ष्यामि यौवराज्ये परन्तप ॥

परन्तप
पुण्ये
त्वं
अभिषिक्तः
मां
मनः

“லோகப்பிரஸித்தி
பெற்ற போர்வீர!
புஷ்யநக்சத்திரத்தில்
நீ
முடிசூட்டப்படவே
ண்டியது.
என்னை
எனது ஆத்மாவானது

तत्र हव
त्वरयति
त्वा
श्वः
यौवराज्ये
अहं
अभिषेक्ष्यामि

{ வேறொன்றிலும் செல்
லாததாயும் இதொன்
றிலேயே இருப்ப
விரைகின்றது. [தாயும்
உன்னை
நாளை
யுவராஜ்யத்தில்
நான்
அபிஷேகஞ்செய்க்கி
றேன்.

तस्मात्त्वयाऽद्य व्रतिना निशेयं नियतात्मना । सहवध्योपवस्तव्या दर्भप्रस्तरशायिना ॥

तस्मात् “ஆகையால்
अद्य இன்றையை
इयं இந்த
निशा இரவு
वध्वा सह தர்மபத்னியோடு கூட,
त्वया உன்னால் [ஆயும்
व्रतिना தீக்கைக்கொண்டவ-

नियतात्मना ஸ்தாபகவத்தியானம்
செய்துகொண்டு
दर्भप्रस्तरशायिना { தர்ப்பைப்படுக்கையில்
படுத்துக்கொண்டவ
னாய்
उपवस्तव्या உபவாஸத்திலும்
கழிக்கப்படவேண்டும்.

सुहृदश्चाप्रमत्तास्त्वां रक्षन्त्वद्य समन्ततः । भवन्ति बहुविघ्नानि कार्याण्येवंविधानि हि ॥

एवंविधानि “இப்படியான
कार्याणि காரியங்கள்
बहुविघ्नानि இடையூறுகளுக்குட்
பட்டவைகளாய்
भवन्ति இருக்கின்றன.
हि ஆகையால்
त्वां உன்னை

अद्य இந்த சமயத்தில்
सुहृदः அன்பர்கள்
अप्रमत्ताः च ஜாக்கிரதையுடனிருப்
பவர்களாயே
समन्ततः ஸர்வபிரகாரத்திலும்
रक्षन्तु பாதுகாக்கட்டும்.

विप्रोषितश्च भरतो यावदेव पुरादितः । तावदेवाभिषेकस्ते प्राप्तकालो मतो मम ॥

भरतः एव “பரதனோ
पुरात् பட்டணத்திலிருந்து
विप्रोषितः வேறொரு ஊரிலிருக்
கிறான்.
प्राप्तकालः { சாஸ்திரவிதிகளுக்கு
ஒத்த முகூர்த்தத்
தினமாய்
यावत् இதுதானிருக்கிறது.

इतः एव இந்த ஒரு காரணத்
திற்காகவே
तावत् च அப்படியிருந்தும்
இப்பொழுதே
ते உனது
अभिषेकः பட்டாபிஷேகமானது
मम எனது
मतः அனுமதிபெற்றதாகி
றது.

कामं खलु सतां वृत्ते भ्राता ते भरतः स्थितः । ज्येष्ठानुवर्ती धर्मात्मा सानुक्रोशो जितेन्द्रियः ॥

कामं “நான் சந்தேகமற அ
நிந்ததாசிய
खलु பின்வரும் காரணமு
ते உனது [மிருக்கிறது.
भ्राता தம்பியாசிய
भरतः பரதன்
सतां மகான்களுடைய
वृत्ते அனுஷ்டானத்தில்
स्थितः அசஞ்சலபக்தி வைத்
தவன்.

ज्येष्ठानुवर्ती { முத்தோர்களது மனங்
கோனாமல் நடக்கிற
வன்.
जितेन्द्रियः இந்திரியங்களை வென்
றவனாய்
सानुक्रोशः தண்ணளியுடையவ
னாய் விளங்கும்
धर्मात्मा தர்மமொன்றிலேயே
ஆஸக்தியுடையவன்.

किं तु चित्तं मनुष्याणामनित्यमिति मे मतिः । सतां च धर्मनित्यानां कृतशोभि च राघव ॥

राघव "ஹே ராகவ!
 धर्मनित्यानां ஸதா தர்மமொன்றி
 லேயே பற்றுள்ள
 सतां உத்தமர்களாகிய
 मनुष्याणां மனிதர்களுடைய
 चित्तं ஞானேந்திரியம்
 कृतशोभि { பிறரடைந்த நன்மை
 யைக்கேட்டு சந்தோ
 வமடைகிறதாகிறது

इति च என்பது
 अनित्यं அபூர்வமாய் விளங்கு
 கிறது.
 किं तु ஆயினும்
 मे च எனக்குமட்டும்
 मतिः தெரிந்தவிஷயமே
 இது"

इत्युक्तः सोऽभ्यनुज्ञातः श्वो भाविन्यभिषेचने । व्रजेति रामः पितरमभिवाद्याभ्ययाद्गृहम् ॥

श्वः நாளையதினம்
 भाविनि நடக்கப்போகிற
 अभिषेचने பட்டாபிஷேக விஷ
 யத்தில்
 इति மேற்கண்ட விதமாய்
 उक्तः நியமனம் பெற்ற
 सः அந்த
 रामः ஸ்ரீராமர்

व्रज "நீ திரும்பிப் போக
 லாம்"
 इति என்று
 अभ्यनुज्ञातः விலைபெற்றவராகி
 पितरं தந்தையை
 अभिवाद्य வணங்கி நமஸ்கரித்து
 गृहं மாளிகைக்கு [விட்டு
 अभ्ययात् திரும்பினார்.

प्रविश्य चात्मनो वेश्म राज्ञोद्दिष्टेऽभिषेचने । तस्मिन् क्षणे स निर्गम्य मातुरन्तः पुरं ययौ ॥

सः அவர்
 राज्ञा சக்கிரவர்த்தியாரால்
 तस्मिन् அந்த
 अभिषेचने பட்டாபிஷேக
 क्षणे மகோத்ஸவத்தில்
 उद्दिष्टे எல்லாவற்றையும் சொ
 ல்லப்பட்ட பின்னர்,

आत्मनः தனது
 वेश्म மாளிகைக்கு
 प्रविश्य तु போனதுமே,
 निर्गम्य வெளிவந்து,
 मातुः தாயின்
 अन्तःपुरं அந்தப்புரத்திற்கு
 ययौ போய்ச் சேர்ந்தார்.

तत्र तां प्रवणामेव मातरं क्षौमवासिनीम् । वाग्यतां देवतागारे ददर्शायाचतीं श्रियम् ॥

तत्र அவ்விடத்தில்
 देवतागारे பூஜாகிரகத்தில்
 तां அந்த
 मातरं தாயாரை,
 क्षौमवासिनी { நூல்கலக்காத பட்டா
 டையை உடுத்திக்
 கொண்டு
 प्रवणां அத்யந்த ஆஸக்தி
 யுடன்

वाग्यतां } தெய்வங்களை எப்படி
 एव } பிரார்த்திக்கவேண்
 दुमेன்னும் விதிகளை
 யனுஷ்டித்து அந்தப்
 பிரகாரமே வாய்விட்டு
 ச் சொல்லிக்கொண்டு
 श्रियं மகாலக்ஷ்மியை
 आयाचतीं பிரார்த்தித்துக்கொ
 ण्दिருக்கிறவளாய்
 ददर्श कவனித்தார்.

प्रागेव चागता तत्र सुमित्रा लक्ष्मणस्तथा । सीता चानायिता श्रुत्वा प्रियं रामाभिषेचनम् ॥

रामाभिषेचनं	ராமரது பட்டாபிஷேகமாகிற	आनायिता	{ சமாசாரம் சொல்லிய ழைத்துவரப்பட்டவ ளாகி
प्रियं	நல்ல செய்தி	सीता एव	சிதாதேவியாரும்
श्रुत्वा च	கா தில் விழுந்ததுமே,	लक्ष्मणः तथा	லக்ஷ்மணரும்
आगता	தானாய் வந்துசேர்ந் திருந்த	तत्र	அவ்விடத்தில்
सुमित्रा च	சுமித்ராதேவி யாரும்	प्राक्	ஏற்கனவேயிருந்தார் கள்.

तस्मिन्काले हि कौसल्या तस्यावापीलितेक्षणा ।
सुमित्रयाऽन्वास्यमाना सीतया लक्ष्मणेन च ॥ ३२ ॥

तस्मिन्	அந்த	अन्वास्यमाना	{ பூஜைக்கு வேண்டிய உ பகரணங்களைக் கொ டுத்து சச்சுரவை செ ய்யப்பெற்றவளாய்
काले	சமயத்தில்	आमीलितेक्षणा	கண்களை மூடிக்கொண் டு பரவசமடைந்தவ ளாய்
कौसल्या	கௌஸல்யாதேவியார்	तस्थौ	இருந்தாள்.
सुमित्रया	சுமித்ராதேவியாரா லும்,		
सीतया	சிதாப்பிராட்டியாரா		
लक्ष्मणेन च	லக்ஷ்மணனாலும்[லும்,		

श्रुत्वा पुण्येण पुत्रस्य यौवराज्याभिषेचनम् । प्राणायामेन पुरुषं ध्यायमाना जनार्दनम् ॥

पुत्रस्य	புதல்வனுடைய	जनार्दनं	ஜனார்த்தனை
पुण्येण	புஷ்ய நஷ்டத்திராத்தில்	प्राणायामेन	{ விஷ்ணுத்திருநாமங்க ளை பிராணாயாமவிதி ப்படி ஆபித்துக்கொ ண்டு
यौवराज्याभिषेचनं	யுவராஜ்ய பட்டாபி ஷேகத்தை	ध्यायमाना	கிந்தனைசெய்தாள்.
श्रुत्वा	உத்தேசித்து,		
पुरुषं	பரமாத்மாவாகும்		

तथा सनियमामेव सोऽभिगम्याभिवाद्य च । उवाच वचनं रामो हर्षयंस्तामनिन्दिताम् ॥

सः	அந்த	तां	அவளை
रामः	ராமர்	अभिगम्य	கிட்டி,
तथा	அப்படியாய்	अभिवाद्य	முடிதாழ்த்தி நமஸ்க ரித்து,
अनिन्दितां एव	குறையற்றவண்ண மாய்	हर्षयन्	மனக்களிக்கச் செய் கின்றவராகி
सनियमां च	{ பக்தியுடன் செய்வத் திறமானத்திலிருந்து கொண்டிருக்கும்	वचनं	பின்வரும் மொழியை
		उवाच	சொன்னார்.

वत्स राम चिरं जीव हतास्ते परिपन्थिनः । ज्ञातीन्मे त्वं श्रिया युक्तः सुमित्रायाश्च नन्दय ॥

वत्स	“குழந்தாய்!	त्वं	நீ
राम	ஸ்ரீராம!	श्रिया	ராஜ்யலக்ஷ்மியுடன்
चिरं	நீடுழிகாலம்	युक्तः	விளங்குகின்றவனாய்
जीव	நீ வாழ்வாயாக.	मे	என்னுடையவும்
ते	உனக்கு	सुमित्रायाः च	சுமித்திரையினுடைய வும்
परिपन्थिनः	இடையூறுசெய்கின்ற வர்கள்	ज्ञातीन्	சுற்றத்தார்களை
हताः	மனோரதம் பெறாதவர் களாவார்கள்.	नन्दय	சந்தோஷப்படுத்தி வைப்பாயாக.

कल्याणे वत नक्षत्रे मयि जातोऽसि पुत्रक । येन त्वया दशरथो गुणैराराधितः पिता ॥

पिता	“தந்தையாகும்	पुत्रक	குழந்தாய்!
दशरथः	தசரதசக்கிரவர்த்தி யார்	कल्याणे	நல்ல
गुणैः	உத்தமகுணங்களைக்	नक्षत्रे	நக்ஷத்திரத்தில்
त्वया	உன்னால் [கொண்டு	मयि	என்னிடத்தில்
आराधितः	திருப்திசெய்விக்கப் பட்டிருக்கின்றனர்.	जातः असि	நீ பிறந்திருக்கின்றனை.
येन	இதொன்றினாலேயே	वत	{ என் சந்தோஷத்தை என்னவென்று சொல்வேன்!

अमोघं वत मे क्षान्तं पुरुषे पुष्करेक्षणे । येयमिक्ष्वाकुराज्यश्रीः पुत्र त्वां संश्रयिष्यति ॥

पुत्र	“குழந்தாய்!	संश्रयिष्यति	அடைந் துவிளங்கப் போகிறான்.
वत	{ எனதுபாக்கியத்தைத் தான் என்னவெ ன்று சொல்வேன்!	पुष्करेक्षणे	புண்டரீகாக்ஷனான
इक्ष्वाकुराज्यश्रीः	இக்ஷ்வாகுகுலராஜ்ய லக்ஷ்மியாகிறவர்	पुरुषे	ஸ்ரீமன் நாராயணன் விஷயத்தில்
या इयं	எவளோ அந்த இவ ளும்	मे	எனது
त्वां	உன்னை	क्षान्तं	ஆராதனங்களின் பரி சிரமமானது
		अमोघम्	ஸபலமாகிறது”.

इत्येवमुक्तो मात्रेदं रामो भ्रातरमब्रवीत् । प्राञ्जलिं प्रहमासीनमभिवीक्ष्य स्मयन्निव ॥

माता	தாயால்	भासीनं	உட்கார்ந்திருக்கிறவ
इति एवं	மேற்கண்டவண்ண மாய்	भ्रातरं	தம்பியை [ருமாகிய
उक्तः	ஆசீர்வதிக்கப்பெற்ற	अभिवीक्ष्य	தோக்கி,
रामः	ஸ்ரீராமர்	इव	சற்று
प्रहं	அத்யந்தபக்கியையு டையவரும்	स्मयन्	புன்னகை கொண்டவ
प्राञ्जलिं	கைகூப்பியவண்ணம்	इदं	பின்கண்டவாறு [ராகி
		अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி னார்.

लक्ष्मणेमां मया सार्धं प्रशाधि त्वं वसुंधराम् । द्वितीयं मेऽन्तरात्मानं त्वामियं श्रीरुपस्थिता ॥

लक्ष्मण

“ லக்ஷ்மண !

त्वां

உனக்கு

इयं

இந்த

उपस्थिता

சொந்தமானவள்.

श्रीः

ராஜ்யலக்ஷ்மியானவள்

त्वं

நீ

मे

எனது

इमां

இந்த

अन्तरात्मानं

{ வெளியில் சஞ்சரிக்கும்
என் ஆத்மாபோன்ற
வனும்

वसुंधरां

பூமியை

मया सार्धं

என்னோடுகூட

द्वितीयं

உடன்பிறந்தவனு

प्रशाधि

பரிபாலனம் பண்ணு

மாகிய

வாய்.

सौमित्रे भुङ्क्व भोगांस्त्वमिष्टाव्राज्यफलानि च । जीवितं च हि राज्यं च त्वदर्थमभिकामये ॥

सौमित्रे

“ ஹே லக்ஷ்மண !

भुङ्क्व

அனுபவி.

राज्यफलानि

அரசின் பயன்களாய்

राज्यं च

ராஜ்யசெல்வத்தையும்

इष्टान् भोगान्

இஷ்டமான போகங்

जीवितं च

உயிர் வாழ்வையும்

களை

त्वदर्थं हि

உன்பொருட்டே

त्वं च

நீயே

अभिकामये

நான் விரும்புகிறேன்.

इत्युक्त्वा लक्ष्मणं रामो मातरावभिवाद्य च । अभ्यनुज्ञाप्य सीतां च जगाम स्वं निवेशनम् ॥

रामः

“ ஸ்ரீராமர்,

अभिवाद्य

முடிதாழ்த்தி நமஸ்க

इति

மேற்கண்டவண்ண

ரித்துவிட்டு,

மாய்

लक्ष्मणं

லக்ஷ்மணரைப்

सीतां च

சீதையையும்

பார்த்து

अभ्यनुज्ञाप्य

போக விடைகொடுத்த

उक्त्वा

திருவாய்மலர்ந்தருளி

தனுப்பிவிட்டு,

யபின்னர்,

स्वं

தனது

मातरौ च

தாய்மார்களிருவரை

निवेशनं

மாளிகைக்கு

யும்

जगाम

போய்ச்சேர்ந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे चतुर्थः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 2556.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 201

पञ्चमः सर्गः—ஐந்தாவது ஸர்க்கம் ॥ ௫ ॥

वसिष्ठकृतव्रतोपदेशः—வஸிஷ்டர் விரதத்தை உபதேசிப்பது.

संदिश्य रामं नृपतिः श्वो भाविन्यभिषेचने । पुरोहितं समाहूय वसिष्ठमिदमब्रवीत् ॥ १ ॥

नृपतिः

சக்கிரவர்த்தியார்

पुरोहितं

புரோஹிதராகிய

श्वः भाविनि

நாளே நடக்கப்போகிற

वसिष्ठं

வஸிஷ்டரை

अभिषेचने

பட்டாபிஷேக விஷ

समाहूय

வரவழைத்து

रामं

ஸ்ரீராமருக்கு [யத்தில]

इदं

இனி வருவதை

सन्दिश्य

{ சொல்ல வேண்டியவை
களையெல்லாம் சொல்
லி விடைகொடுத்த
னுப்பிவிட்டு

अब्रवीत्

சொன்னார்.

गच्छोपवासं काकुत्स्थं कारयाद्य तपोधन । श्रीयशोराज्यलाभाय बध्वा सह यतव्रतम् ॥

தபோதனரே!	தபோதனரே!	யதவ்ரதம்	{ தீக்ஷையிலாசாரதோஷம் ஏற்படாதவண்ணமாயும்
श्रीयशोराज्य- लाभाय }	சம்பத்து, கீர்த்தி, ராஜ்யம் இவைகளை ஆடையும் பொருட்டு	कारय	செய்தருளும்.
बध्वा सह	தருமபத்தினியுடன்	अद्य	இப்பொழுது
काकुत्स्थं	காகுஸ்தனே [கூட	गच्छ	தேவரீர் அவ்விடமெழுந்தருளவேண்டும்.
उपवासं	உபவாஸமிருப்பவனாகவும்		

तथेति च स राजानमुक्त्वा वेदविदां वरः । स्वयं वसिष्ठो भगवान्ययौ रामनिवेशनम् ॥

वेदविदां	வேதவித்துக்களில்	तथा च	“ அப்படியே செய்கிறேன் ”
वरः	தடமையராகிய	इति उक्त्वा	என்று பதில் சொல்லிவிட்டு,
सः	அந்த	रामनिवेशनं	ஸ்ரீராமருடைய மாளிகை
वसिष्ठः	வஸிஷ்ட	स्वयं	தானே நேரில் [கைக்கு
भगवान्	பகவான்	ययौ	அவ்விடமிருந்து எழுந்தருளினார்.
राजानं	சக்கிரவர்த்தியாரைப் பார்த்து,		

उपवासयितुं रामं मन्त्रविन्मन्त्रपारगः । ब्राह्मं रथवरं युक्तमास्थाय सुधृतव्रतः ॥ ४ ॥
स रामभवनं प्राप्य पाण्डुराश्रघनप्रभम् । तिस्रः कक्ष्या रथेनैव विवेश मुनिसत्तमः ॥

मन्त्रपारगः	மந்த்ரங்களின் கரைகளைக்கண்டவரும்	रथवरं	சிறந்த ரதத்தின்மீது
मन्त्रवित्	{ எது நடக்கப்போகிறதோ அதை உள்ளபடி அறிந்தவரும்	आस्थाय	எறிக்கொண்டு,
सुधृतव्रतः	புகழ்பெற்ற பக்திமானுமான	तिस्रः	மூன்று
सः	அந்த	कक्ष्याः एव	கட்டுகளையும்
मुनिसत्तमः	முனிவர் பெருமான்	रथेन	ரதத்திலிருந்தவண்
युक्तं	சித்தமாய்க் காத்துக் கொண்டிருக்கிற	प्राप्य	கடந்து, [ணமே
ब्राह्मं	{ பிராமணர்கள் ஏறுகைக்கென்றே உரியதுமான	रामं	ஸ்ரீராமரை
		उपवासयितुं	உபவாஸமிருக்கச் செய்ய
		पाण्डुराश्रघनप्रभं	வெண்மேகம்போல்காந்தியுடன் விளங்கும்
		रामभवनं	ஸ்ரீராமரது மாளிகைக்கு
		विवेश	வந்துசேர்ந்தார்.

तमागतमृषिं रामस्त्वरन्निव ससम्भ्रमः । मानयिष्यन्स मानार्हं निश्चक्राम निवेशनात् ॥

सः	அந்த	त्वरन्	சடக்கென
रामः	ஸ்ரீராமர்	निवेशनात्	இருப்பிடத்திலிருந்து
ससंभ्रमः	{ அத்யந்தகௌரவம் உள்ளத்தில் வைத்தி ருக்கின்றவராய்	मानार्हं	மரியாதைக்குரிய வரான
इव	உள்ளபடி	आगतं	அவ்விடம் எழுந்தரு ளியிருக்கும்
मानयिष्यन्	{ உள்ளத்திலுள்ளகௌ ரவத்தை நிதர்சனம் காட்டுகின்றவராக	तं ऋषिं	அந்த ரிஷியை நோக்கி
		निश्चक्राम	எதிர்கொண்டு சென் றார்.

अभ्येत्य त्वरमाणश्च रथाभ्याशं मनीषिणः । ततोऽवतारयामास परिगृह्य रथात्स्वयम् ॥

ततः	அவ்விடத்திலிருந்து	अभ्येत्य	அடைந்து,
त्वरमाणः	வேகமே நடந்துவந்த அவர்	रथात्	ரதத்திலிருந்து
मनीषिणः	முனிவர்பெருமானின்	स्वयं च	தானே
रथाभ्याशं	ரதத்தினது பக்கலை	परिगृह्य	கைபிடிக்கொடுத்து,
		अवतारयामास	இறக்கினார்.

स चैनं प्रश्रितं दृष्ट्वा संभाष्याभिप्रसाद्य च । प्रियार्हं हर्षयन्नाममित्युवाच पुरोहितः ॥८॥

सः	அந்த	रामं	ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
पुरोहितः	புரோஹிதர்	संभाष्य च	முகமன்கூறி,
प्रश्रितं	நிகர்வமுற்று விளங்கு வதை	अभिप्रसाद्य च	ஆசீர்வாதங்கள் செய் தருளி
दृष्ट्वा	உள்ளத்தில் கவனித் துக்கொண்டபடி	हर्षयन्	அகமகிழ்ச்செய்து கொண்டு
प्रियार्हं	அன்பிற்குரிய பாத்தி ரமாகிய	इति	பின்வருமாறு
एनं	இந்த	उवाच	திருவாய் மலர்ந்தருளி றார்.

प्रसन्नस्ते पिता राम यौवराज्यमवाप्स्यसि । उपवासं भवानद्य करोतु सह सीतया ॥ ९ ॥
प्रातस्त्वामभिषेक्ता हि यौवराज्ये नराधिपः । पिता दशरथः प्रीत्या ययार्तिं नहुषो यथा ॥

राम	ஸ்ரீராம!	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
पिता	தந்தையான	प्रीत्या	அன்பின் திரளால்
दशरथः	தசரத	प्रातः	நாளேக்காலையில்
नराधिपः	சக்கிரவர்த்தியார்	त्वां	உன்னை
नहुषः	நகுஷன் என்கிற சக் கிரவர்த்தியார்	यौवराज्ये	{ இளவரசராயிருந்துஅ திகாரஞ் செலுத்து வதில்
ययार्तिं	யயாதி என்கிற புதல் வனை		

அபிஷேகா	முடி சூட்டிவைக்கப் போகிறார்.	யௌவராஜம்	இளவரசு பட்டத்தை
ஹி	என்கிறபடியால்	அவாப்யஸி	நீ அடையப்போகிறாய்
தே பிதா	உனது தந்தையார்	மவாந்	நீ
அத	இப்பொழுது	சீதயா சஹ	கிதையுடன் கூட
புரஸந்:	உள்ளம் பூரித்தவராய்	அபவாஸம்	உபவாஸத்தை
	விளங்குகிறார்.	கரோது	அனுஷ்டிக்கக் கடவாய்.

इत्युत्त्वा स तदा राममुपवासं यतव्रतम् । मन्त्रवत्कारयामास वैदेह्या सहितं मुनिः ॥११॥

ச:	அந்த	சஹித்	இருப்பவராய்
முனி:	முனிவர் [மாய்	மந்நவத்	சாஸ்திர முறைப்படி
இதி	மேற்கண்டவண்ண-	யதவ்ரத்	நிகைஷியிலிருப்பவ
அக்தவா	சொல்லியருளினிட்டு,		ராய்
ததா	அப்பொழுதே	அபவாஸம்	உபவாஸத்தையனுஷ்ட
ராமம்	ஸ்ரீராமரை		டிப்பவராய்
வீதேஹ்யா	வைதேகியாருடன்	காரயாமாஸ	செய்தருளினார்.

ततो यथावद्रामेण स राज्ञो गुरुरर्चितः । अभ्यनुज्ञाप्य काकुत्स्थं ययौ रामनिवेशनात् ॥

ராஜ:	மன்னாது	தத:	அதன்மேல்
குரு:	குருவாகிய	காகுதஸ்தம்	காகுதஸ்தரை
ச:	அவர்	அப்யனுஜாப்ய	புகழ்ந்துகொண்டாடி
ராமேண	ஸ்ரீராமரால்		விட்டு,
யதாவத்	முறைப்படி	ராமநிவேசனாத்	ஸ்ரீராமரது மாளிகை
அர்சித்:	பூஜிக்கப்பட்டார்.		யினின்று
		யயௌ	எழுந்தருளினார்.

सुहृद्भिस्तत्र रामोऽपि सुखासीनः प्रियंवदैः । सभाजितो विवेशाय ताननुज्ञाप्य सर्वशः ॥

ராம: அபி	ஸ்ரீராமரும்	சமாதித:	கலந்து பேசுகின்றவ
தவ	அவ்விடத்தில்	சாந்	அவர்களிடம் [ராய்
புரிய்வதே:	கூட சந்தோஷித்தலைக் காட்டுகின்ற	அனுஜாப்ய	விடைபெற்றுக் கொண்டு.
சுஹ்ரி:	அன்பர்களோடு	அத	அதன்மேல்
சர்வச:	ஸர்வப்பிரகாரமாயும்	விவச	திரும்பி உள்ளே
சுஹாஸீன:	{ அவர்களுக்கு இன் னும் பிரியம் உண்டா க்கும் வண்ணமாய்		போனார்.

हृष्टनारीनरयुतं रामवेश्म तदा बभौ । यथा मत्तद्विजगणं प्रफुल्लनलिनं सरः ॥ १४ ॥

ததா	அப்பொழுது	மத்ததவிஜகணம்	களித்தப் பறவைக்கூ
ராமவேஷம்	ஸ்ரீராமரின் திருமாளி		ட்டங்கனையுடையதும்
	கையானது	புஹ்லநலினம்	மலர்ந்த தாமரைபுஷ்ப
ஹ்ஸநாரீநரயுதம்	{ பெரும்மகிழ்வுகொண் ட ஆண்பெண்களால் நிரம்பியதாய்	சர: யதா	ங்கனையுடையதுமான
		பபௌ	தடாகம்போல
			விளங்கிற்று.

स राजभवनप्रख्यात्तस्माद्रामनिवेशनात् । निःसृत्य ददृशे मार्गं वसिष्ठो जनसंवृतम् ॥

ச: அந்த
வசிஸ்த: வசிட்டர்
ராமபவன- } சக்கிரவர்த்தியாரின்
प्रख्यात् } திருமாளிகைபோலி
तस्मात् அந்த [ருக்கின்ற
रामनिवेशनात् ஸ்ரீராமரின் திருமாளி
கையில் நின்று

निःसृत्य வெளிவந்து,
मार्गं கண்ணுக்கெட்டிய பிர
தேசமெல்லாமும்
जनसंवृतं { ஜனங்களால் இடை
வெளியின்றி கூடிய
ருக்கபெற்றதாய்
ददृशे கவனித்தார்.

बृन्दं बृन्दमयोध्यायां राजमार्गाः समन्ततः । बभूवुरतिसंवाधाः कुतूहलजनैर्वृताः ॥ १६ ॥

अयोध्यायां அயோத்திமாநகரின்
राजमार्गाः ராஜமார்க்கங்களும்
समन्ततः எல்லா இடைவெளி
களும்
कुतूहलजनैः மகோற்சவத்தைப்பா
ர்க்கவந்த ஜனங்களால்

बृन्दं बृन्दं கூட்டங்கூட்டமாய்
वृताः நிரம்பினவைகளாய்
अतिसंवाधाः { புகுந்துபோகவும் இ
டமில்லாதவண்ணம்
நெருக்கமுற்றனவாய்
बभूवुः விளங்கின.

जनवृन्दोर्मिसङ्घर्षहर्षस्वनवतस्तदा । बभूव राजमार्गस्य सागरस्येव निस्वनः ॥ १७ ॥

तदा அப்பொழுது
जनवृन्दोर्मिसङ्घर्ष- } ஜனக்கூட்டங்கள் உ
हर्षस्वनवतः } ராய்வதாலும் மகிழ்ச்
சியாலும் சப்திக்கப்
பெற்ற

राजमार्गस्य ராஜமார்க்கத்தின்
निस्वनः சப்தம்
सागरस्य சமுத்திரத்தினுடை
इव போல் [யது
बभूव விளங்கிற்று.

सिक्तसंमृष्टरथ्या सा तदाऽथ वनमालिनी । आसीदयोध्या नगरी समुच्छितगृहध्वजा ॥

तदा அப்பொழுது
सा அந்த
अयोध्या नगरी அயோத்திமாநகரம்
अथ எங்குமே
सिक्तसंमृष्टरथ्या { வீதிகளெல்லாம் சுத்த
மாய் விளக்கி நீர் தெ
ளிக்கப்பட்டதாயும்

वनमालिनी தோரணங்கள் கட்டப்
பட்டதாயும்,
समुच्छित- } எல்லா வீடுகளிலும்
गृहध्वजा } உயரத்தூக்கப்பட்ட
துவஜங்களையுடைய
தாயும்
आसीत् விளங்கிற்று.

तदा ह्ययोध्यानिलयः सखीबालाखिलो जनः । रामाभिषेकमाकाङ्क्षन्नाकाङ्क्षदुदयं रवेः ॥

तदा அப்பொழுது
अयोध्यानिलयः அயோத்தியாவிலிக
ளாயிருந்த
सखीबालाखिलः பெண்குழந்தைகள்
உள்ளிட்ட சகல
जनः ஜனங்களும்

रामाभिषेकं हि ஸ்ரீராமாபிஷேகமகோ
தஸவத்தையே
आकाङ्क्षन् சிந்தையில் கொண்ட
रवेः சூரியனுடைய [தாகி
उदयं உதயத்தை
आकाङ्क्षन् எதிர்பார்த்திருந்தார்
கள்.

प्रजालङ्कारभूतं च जनस्यानन्दवर्धनम् । उत्सुकोऽभूज्जनो द्रष्टुं तमयोऽध्यामहोत्सवम् ॥

जनस्य	ஜனங்களுக்கு	अयोध्यामहोत्सवं	அயோத்திமாநகரின்
आनन्दवर्धनं	சந்தோஷத்தைப்பெ		மகோத்ஸவத்தை
	ருகச்செய்கிறதும்	द्रष्टुं	கண்குளிரக்காண
प्रजालङ्कारभूतं च	{ பிரஜைகளெல்லாம்	जनः	ஜனங்கள்
	அலங்காரமுற்று	उत्सुकः	ஆத்திரப்பட்டுக்கொ
	விளங்குகிறதமான		ண்டிருக்கிறவர்களாய்
तं	அந்த	अभूत्	விளங்கினார்கள்.

एवं तं जनसंवाधं राजमार्गं पुरोहितः । व्यूहनिव जनौघं तं शनै राजकुलं ययौ ॥ २१ ॥

पुरोहितः	புரோகிதர்	इव	கொஞ்சம் கொஞ்ச
एवं	இப்படியாய்		மாய்
जनसंवाधं	ஜனங்களடர்ந்த	शनैः	மெள்ளமெள்ள
तं	அந்த	व्यूहन्	விலக்கிக்கொண்டு
राजमार्गं	ராஜமார்க்கத்தில்	राजकुलं	சக்கிரவர்த்தியாரின்
तं	அந்த		மாளிகைக்கு
जनौघं	ஜனக்கூட்டத்தை	ययौ	வந்துசேர்ந்தார்.

शुभ्राभ्रशिखरप्रख्यं प्रासादमधिरुह्य सः । समीयाय नरेन्द्रेण शक्रेणैव बृहस्पतिः ॥ २२ ॥

सः	அவர்	शक्रेण	இந்திரனுடன்
शुभ्राभ्र- } शिखरप्रख्यं }	வெண் மேகத்திற்கொ ப்பான சிகரமுள்ள	बृहस्पतिः	பிரகஸ்பதி
प्रासादं	திருமாளிகையில்	इव	எவ்வண்ணமோ
अधिरुह्य	ஏறி,	नरेन्द्रेण	அவ்வண்ணமே
		समीयाय	சக்கிரவர்த்தியாரோடு
			விளங்கினார்.

तमागतमभिप्रेक्ष्य हित्वा राजासनं नृपः । पप्रच्छ स च तस्मै तत्कृतमित्यभ्यवेदयत् ॥

नृपः	சக்கிரவர்த்தியார்	पप्रच्छ	இவ்விடம் எழுந்தரு
आगतं	அவ்விடம் வந்துசேர்ந்		ளிய விசேஷமென்ன
	திருக்கும்	सः	அவர் [வென்றார்.
तं	அவரை	तस्मै	அவருக்கு
अभिप्रेक्ष्य च	பார்த்ததுமே,	तत्	“அது
राजासनं	ராஜாஸனத்தை	कृतं	செய்தாய் விட்டது”
हित्वा	விட்டெழுந்து,	इति	என்று
		अभ्यवेदयत्	தெரிவித்தார்.

तेन चैव तदा तुल्यं सहासीनाः सभासदः । आसनेभ्यः समुत्तस्थुः पूजयन्तः पुरोहितम् ॥

तेन तुल्यं	அவருக்கு எற்றவரா	तदा	அதனால்
पुरोहितं	புரோஹிதரை [கிய	पूजयन्तः च	மெச்சிக் கொண்டாடு
सहासीनाः	கூட உட்கார்ந்திருந்த		கின்றவர்களாய்
सभासदः एव	சபையோர்களெல்	आसनेभ्यः	ஆஸனங்களிலிருந்து
	லோரும்	समुत्तस्थुः	எழுந்துநின்றார்கள்.

गुरुणा त्वभ्यनुज्ञातो मनुजौघं विसृज्य तम् । विवेशान्तःपुरं राजा सिंहो गिरिगुहामिव ॥

राजा . சக்கிரவர்த்தியார்
गुरुणा . குருவினால்
अभ्यनुज्ञातः तु . விடைகொடுக்கப்பெற்
तं . அந்த [றபின்னர்
मनुजौघं . ஜனக்கூட்டத்தை
विसृज्य . விடைகொடுத்தனுப்
பிவிட்டு,

सिंहः . ஒரு சிங்கம் .
गिरिगुहां . மலைக்குகைக்குள்
इव . எவ்வண்ணமோ
अन्तःपुरं . அவ்வண்ணமே
विवेश . அந்தப்புரத்திற்கு
எழுந்தருளினார்.

तदग्र्यवेषप्रमदाजनाकुलं महेन्द्रवेश्मप्रतिमं निवेशनम् ।

विदीपयंश्चारु विवेश पार्थिवः शशीव तारागणसङ्कुलं नभः ॥ २६ ॥

पार्थिवः . சக்கிரவர்த்தியார்
चारु . அழகாயிருக்கிறதும்
महेन्द्रवेश्मप्रतिमं { இந்திரனது திருமாளி
கைபோலிருக்கிற
தும்
अग्र्यवेषप्रमदा-} அத்யற்புதமாயலங்கா
जनाकुलं } ரம் பெற்று விளங்
கும் பெண்களால் தி
றைந்துள்ள துமான
तत् . அந்த

निवेशनं . மாளிகையில்
शशी . சந்திரன்
तारागणसङ्कुलं . நகஷத்திரக்கூட்டங்க
ளால் நிறைந்துள்ள
नभः . ஆகாயத்தில்
इव . எவ்வண்ணமோ
अव्वண்ணमே
विदीपयन् . பிரகாசிக்கச்செய்து
கொண்டு
विवेश . விளங்கினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
अयोध्याकाण्डे पञ्चमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 2582

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 227

षष्ठः सर्गः—ஆறுவது ஸர்க்கம் ॥ ६ ॥

व्रतानुष्ठानम्—விரதானுஷ்டானம்.

गते पुरोहिते रामः स्नातो नियतमानसः । सह पत्न्या विशालाक्ष्या नारायणमुपागमत् ॥

पुरोहिते . புரோகிதர்
गते . எழுந்தருளியபின்னர்
रामः . ஸ்ரீராமர்
स्नातः { ஸ்நானம்செய்து நித்ய
கர்மானுஷ்டானங்களை
செய்து முடித்தவராய்

नियतमानसः { பகவத்தியானமொன்
றிலேயே ஈடுபட்ட
मनத்தिनராய்
विशालाक्ष्या . மகா உத்தமியான
पत्न्या सह . தர்மபத்னியோடுகூட
नारायणं . ஸ்ரீமன் நாராயணமூர்
उपागमत् . தொழுதார். [த்தியை

प्रगृह्य शिरसा पात्रीं हविषो विधिवत्ततः । महते दैवतायाज्यं जुहाव ज्वलितेऽनले ॥ २ ॥

ततः	அப்பொழுது	ज्वलिते	கொழுந்துவிட்டுடெரி
हविषः	ஹவிஸ் இருக்கும்	अनले	தீயில் [கிற
पात्रीं	பாத்திரத்தை	विधिवत्	சாஸ்திரோக்தமாய்
शिरसा प्रगृह्य	சிரத்திலெடுத்துவந்து	आज्यं	ஆஜபத்துடன் கலந்த
महते	மகத்தான		ஹவிஸை
दैवताय	தேவருக்கு	जुहाव	ஓமம் செய்தார்.

शेषं च हविषस्तस्य प्राश्याशास्यात्मनः प्रियम् । ध्यायन्नारायणं देवं स्वास्तीर्णं कुशसंस्तरे ॥ वाग्यतः सह वैदेह्या भूत्वा नियतमानसः । श्रीमत्यायतने विष्णोः शिष्ये नरवरात्मजः ॥

नरवरात्मजः	சக்கிரவர்த்தியாரின்	नियतमानसः	{ பகவத்தியானமொன் றிலேயே ஈடுபட்ட மனிதராய்
वैदेह्या सह	வைதேஹியாரோடு	वाग्यतः	{ சாஸ்திரமுறைப்படி திருநாமங்களைச் சொல்லுகின்றவராய்
तस्य	அந்த [கூடவே	भूत्वा	இருந்துவிட்டு, [டைய
हविषः	ஹவிஸினுடைய	विष्णोः	ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவாஜு-
शेषं	மீதியை	श्रीमति	ச்ரேயஸை அளிக்க வல்லதாய்
प्राश्य	புகித்து,	आयतने	ஸன்னிதியில்
च	அதன்மேல்	स्वास्तीर्णं	தன்னாலேயே பரப்பிக் கொள்ளப்பட்ட
आत्मनः प्रियं	தனது கேஷமத்தை	कुशसंस्तरे	தர்ப்பசயனத்தில்
आश्रास्य	உத்தேசித்து,	शिष्ये	திருப் பள்ளிகொண் டார்.
नारायणं देवं	ஸ்ரீமன் நாராயணதே வரை		
ध्यायन्	மனதில் ஆவாஹனம் கொண்டு		

एकयामावशिष्टायां रात्र्यां प्रतिविबुध्य सः । अलङ्कारविधिं कृत्स्नं कारयामास वैष्मनः ॥

सः	அவர்	वैष्मनः	திருக்கோயிலுக்கு
रात्र्यां	இரவில்	अलङ्कारविधिं	{ பொருக்கி வீ தெளித் து கோலம்போடுகிற முதலிய ஏற்பாடு
एकयामावशिष्टायां	ஒருயாமம் பொழுதிரு க்கும் நேரத்திலே	कृत्स्नं	எல்லாவற்றையும்
प्रतिविबुध्य	துயிலுணர்ந்து	कारयामास	செய்துத்தார்.

तत्र शृण्वन्सुखा वाचः सूतसागधवन्दिनाम् । पूर्वा सन्ध्यामुपासीनो जजाप यतमानसः ॥

तत्र	அப்பொழுது	सन्ध्यां	ஸந்தியா தேவதைதைய
सूतसागध-}	ஸூத, சாகத, வந்திய	उपासीनः	மனதிற்குள் ஆவா
वन्दिनां }	ரெனும் கட்டியக்கா ரர்களின்	यतमानसः	கனம்செய்துகொண்டு வேறெதிலும் மனதை செலுக்காதவராய்
सुखाः वाचः	இனிய பாட்டுகளை	जजाप	காயத்ரீஜபத்தைச்செ ய்தருளினார்.
शृण्वन्	கேட்டு		
पूर्वा	முர்வ		

तुष्टाव प्रणतश्चैव शिरसा मधुसूदनम् । विमलक्षौमसंवीतो वाचयामास च द्विजान् ॥ ७ ॥

विमलक्षौमसंवीतः	वेண்பட்டணிந்தவ ராயிருந்த அவர்	च	அதன்பின்னர்
शिरसा प्रणतः एवं	முடிதாழ்த்தி நமஸ்கா ரம் செய்துகொண்டே	द्विजान् च	பிராமணர்களெல் லோரையும்
मधुसूदनं	ஸ்ரீமன்னாராயண மூர்த்தியை	वाचयामास	ஸ்வஸ்திவசனம் சொல்லச்சொல்லிக் கேட்டுக்கொண்டி ருந்தார்.
तुष्टाव	{ ஸ்தோத்திரங்களால் உள்ளங்குளிரச்செய் தார்.		

तेषां पुण्याहवोषोऽथ गम्भीरमधुरस्तदा । अयोध्यां पूरयामास तूर्यवोषानुनादितः ॥

तदा	அப்பொழுது	तूर्यवोषानुनादितः	{ தூரியமெனும் வாத்தி யத்தின் கோஷத் தோடுகலந்ததாய்
तेषां	அவர்களின்	अयोध्यां अथ	அயோத்தியெங்கும்
पुण्याहवोषः	புண்ணியாகஜபகோஷ மானது	पूरयामास	நிறைந்து ஒலித்தது.
गम्भीरमधुरः	கம்பீரமதூரத்துவனி யுள்ளதாய்		

कृतोपवासं तु तदा वैदेह्या सह राघवम् । अयोध्यानिलयः श्रुत्वा सर्वः प्रमुदितो जनः ॥

अयोध्यानिलयः	அயோத்தியாவாஸிக ளான	राघवं	ஸ்ரீராகவரை
जनः	ஜனம்	कृतोपवासं	உபவாஸநோம்பை முடித்தவராய்
सर्वः	எல்லாமும்	श्रुत्वा	அறிந்து,
तु	இவ்விஷயமாய்	तदा	அதனால்
वैदेह्या सह	வைதேகியாருடன் கூட	प्रमुदितः	களிப்புற்று விளங் கிற்று.

ततः पौरजनः सर्वः श्रुत्वा रामाभिषेचनम् । प्रभातां रजनीं दृष्ट्वा चक्रे शोभयितुं पुरीम् ॥

रामाभिषेचनं	{ ஸ்ரீராமரது பட்டாபி ஷேகமகோதஸவ மொன்றையே	सर्वः	எல்லாமும்
श्रुत्वा	சிந்தித்துக்கொண்டி ருந்த	रजनीं प्रभातां	இரவுமுடிந்து
पौरजनः	பட்டணத்துஜனம்	दृष्ट्वा ततः	கண்டமாத்திரத்தில்
		पुरीं	பட்டணத்தை
		शोभयितुं चक्रे	அலங்கரிக்கத்தலைப் பட்டது.

सिताभ्रशिखराभेषु देवतायतनेषु च । चतुष्पथेषु रथ्यासु चैत्येष्वहालकेषु च ॥ ११ ॥

नानापण्यसमृद्धेषु वणिजामापणेषु च । कुटुम्बिनां समृद्धेषु श्रीमत्सु भवनेषु च ॥ १२ ॥

सभासु चैव सर्वासु वृक्षेष्वालक्षितेषु च । ध्वजाः समुच्छ्रिताः साधु पताकाश्चाभवंस्तदा ॥

तदा	அப்பொழுது	सिताभ्र-	{ வெளுத்தமேகங்களை
ध्वजाः च	கொடிகளும்	शिखराभेषु	{ யுடைய மலைச்சிகரங் களையொத்த
पताकाः च	பதாகைகளும்		

தேவதாயதனேசு ச தேவாலயங்களிலும்
 சதுஸ்யேசு நா லுசந்திகளிலும்
 ரத்யாஸு வீதிகளிலும்
 சேத்யேசு யாகசாலைகளிலும்
 அஹலகேசு } கோட்டைமதில்களின்
 ச மேல் போர்புரிவதற்
 காகக்கட்டப்பட்டிரு
 க்கும் நாகால்மண்
 டபங்களிலும்
 வணிகா வியாபாரிகளுடைய
 நானாபணயசமூகேசு பலவகைப்பண்டங்
 கள் நிறைந்த
 அபணேசு ச கடைகளிலும்
 குடுமினா இல்லறத்தார்களு
 டைய

சமூகேசு ஸமிருத்தியுள்ளன
 வீதிகளிலும்
 சம்பத்துடன் விளங்
 குபவைகளுமான
 வீடுகளிலும்
 ஸமஸ்த
 ஸபாமண்டபங்களி
 லும்
 அலகிதேசு உயர்ந்து ஒங்கிவளர்
 ந்துநிற்கின்ற
 வுசேசு எவ மரங்களிலும்,
 சாது மிக்க அழகாய்
 சமூகிதா: அமவந் நாட்டப்பட்டன.

நடன்ர்தகசஹ்நானா காயகானா ச காயதாஸு | மன:கர்ணசுலா வாச: சுஸுஸுசு ததஸ்தத: ||
 ராமாபிபேகயுத்தாசு கதாசுசுசுமித்யோ ஜனா: | ராமாபிபேகே சபாஸே சத்வரேசு சூஹேசு ச || 15 ||
 வாலா அபி க்ரீடமானா சூஹ்ரேசு சஹ்நா: || 16 ||

ராமாபிபேகே ஸ்ரீராமாது பட்டாபி
 ஷேகம்
 சபாஸே தத: ஸமீபித்த அளவில்
 ஜனா: ஜனங்கள்
 சூஹேசு ச வீடுகளிலும்
 சத்வரேசு ச நா லு சந்துகளிலும்
 சூஹ்ரேசு வீட்டுவாயில்களிலும்
 சவ்நா: கூட்டங் கூட்டமாய்ச்
 சேர்ந்து
 க்ரீடமானா: விளையாடிக்கொண்டி
 ருக்கும்
 வாலா: அபி சிறுவர்களும்
 மித்ய: ஒருவரோடொருவர்
 ராமாபிபேகயுத்தா: { ஸ்ரீராமாது பட்டாபி
 ஷேகத்தைப்பற்றிய
 தாய்

கதா: ச } பேச்சுகளையே பேசிக்
 சுகு: } கொண்டிருந்தார்கள்.
 தத: அக்காலத்தில்
 நடன்ர்தக- } கூட்டங் கூட்டமாயிரு
 சஹ்நானா } ந்த நடர்கள், நத்தகர்
 களுடையவும்
 காயதா வாய்ப்பாடகர்களுடை
 யவும்
 காயகானா ச வாத்தியங்களுடன் பா
 டுகிறவர்களுடையவும்
 மன:- } செவிக்கினியதாயும்
 கர்ணசுலா: } மனதைக்கவருகிற
 தாயுமிருக்கின்ற
 வாச: ச பாட்டுகளை
 சுஸுஸு: கேட்டார்கள்.

க்ருதபுண்பொஹர்சு தூபகந்யாபிவாஸித: | ராஜமார்க: க்ருத: ஸ்ரீமானு பூரே ராமாபிபேசனே || 17 ||

பூரே பட்டணத்தில்
 ராமாபிபேசனே ஸ்ரீராமாபிஷேகசமயத்
 தில்
 ராஜமார்க: ராஜவீதி
 க்ருதபுண்பொஹர்: நறுமலர் தூவப்பெற்ற
 தாய்

தூபகந்யாபி- } தூபங்களின் வாசனை
 வாஸித: ச } யால் எங்கும் கமகம
 வென்று மணக்கின்
 றதாய்
 ஸ்ரீமானு மிக்க அழகாய்
 க்ருத: செய்யப்பட்டது.

गोसा भविता यत् हि सर्वे अनुगृहीताः सः	ரகஷிக்கிறவராய் விளங்கப்போகிறார் என்கிறகா ரணத்தால் நாம் எல்லோரும் அனுக்கிரகிக்கப்பெற் தவர்களாகின்றோம்.
---	--

अनुद्धतमना विद्वान्धर्मात्मा भ्रातृवत्सलः । यथा च भ्रातृषु स्निग्धस्तथास्मास्वपि राघवः ॥

राघवः “ஸ்ரீராகவர்
अनुद्धतमना: கொஞ்சமேனும் கர்வ
மேயில்லாதவர்
विद्वान् நன்றாய்க்கற்றறிந்தவர்
धर्मात्मा தருமாத்மா
भ्रातृवत्सलः சகோதரர்களிடம்
வாத்ஸல்யமுடையவர்

भ्रातृषु பிரா த்ருக்களிடத்தில்
यथा तथा எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே
अस्मासु अपि च நம்மிடத்திலும்
स्निग्धः அன்புடையவர்

चिरं जीवतु धर्मात्मा राजा दशरथोऽनघः । यत्प्रसादेनाभिषिक्तं रामं दक्ष्यामहे वयम् ॥

यत्प्रसादेन எவரது அனுக்கிரகத்
वयं நாம் [தால்
रामं ஸ்ரீராமரை
अभिषिक्तं பட்டாபிஷித்தராக
दक्ष्यामहे காணப்போகிறோமோ;
அந்த

अनघः குற்றமற்ற
धर्मात्मा தர்மாத்மாவாகிய
दशरथः राजा தசரத சக்கிரவர்த்தி
चिरं வெகுகாலம் [யா
जीवतु ஜீவித்திருக்கவேண்
டும.

एवंविधं कथयतां पौराणां शुश्रुवुस्तदा । दिग्भ्योऽपि श्रुतवृत्तान्ताः प्राप्ता जानपदा जनाः ॥

जानपदा: கிராமவாஸிகளான
जना: अपि ஜனங்களும்
श्रुतवृत्तान्ता: { தற்காலவிருத்தாந்தத்
தைக் கேள்விப்பட்ட
டவர்களாய்
दिग्भ्यः எல்லா திக்குகளிலு
மிருந்து
प्राप्ता: வந்துசேர்ந்தார்கள்.

एवंविधं மேற்கண்டவண்ண
மாய்
पौराणां பட்டணத்துஜனங்
கள்
कथयतां பேசிக்கொண்டிருத்
तदा அப்பொழுது [கையில்
शुश्रुवु: காதுகொடுத்துக்கேட்
டார்கள்.

ते तु दिग्भ्यः पुरीं प्राप्ता द्रष्टुं रामाभिषेचनम् । रामस्य पूरयामासुः पुरीं जानपदा जनाः ॥

रामस्य ஸ்ரீராமரது
रामाभिषेचनं ஆனந்தகரமாயுள்ள
பட்டாபிஷேகத்தை
द्रष्टुं கண்டுகளிக்க
दिग्भ्यः திக்குகளிலிருந்து
पुरीं பட்டணத்திற்கு
प्राप्ता: வந்துசேர்ந்தார்.

ते जानपदा: } அந்த நாட்டுப்புற
जना: } ஜனங்கள்
पुरीं பட்டணத்தை
तु இப்பொழுது
पूरयामासु: இடைவெளியின்றி
செய்துவிட்டார்கள்.

जनौघैस्तैर्विसर्पद्भिः शुश्रुवे तत्र निस्वनः । पर्वसूदीर्णवेगस्य सागरस्येव निस्वनः ॥२७॥

विसर्पद्भिः வந்து கூடிவிட்ட
तै: அந்த
जनौघै: ஜனகூட்டங்களால்
तत्र निस्वनः எற்பட்ட அந்த கோ
வசமானது

पर्वसु பருவகாலங்களில்
उदीर्णवेगस्य பொங்குகின்ற
सागरस्य சமுத்திரத்திலுடைய
निस्वनः इव ஒலி போலவே
शुश्रुवे முழங்கிற்று.

ततस्तदिन्द्रक्षयसन्निभं पुरं दिदृक्षुभिर्जानपदैरुपागतैः ॥

समन्ततः सख्यनमाकुलं बभौ समुद्रयादोभिरिवार्णवोदकम्

॥ २८ ॥

ततः	அப்பொழுது	सख्यनं	கோஷிக்கப்பட்டதாய்
दिदृक्षुभिः	{ கண்டு களிக்கவேண்டு மென்னும் அவாக் கொண்டு	समन्ततः	எங்கும்
उपागतैः	வந்துசேர்ந்த	आकुलं	நிறைந்ததாய்
जानपदैः	கிராமத்தார்களால்	अर्णवोदकं	சமுத்திரஜலமானது
इन्द्रक्षयसन्निभं	இந்திரனதுபட்டணம்	समुद्रयादोभिः	சமுத்திரத்திலிருக் கும் ஜந்துக்களால்
तत्	அந்த [போன்றதாகிய	इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
पुरं	பட்டணம்	बभौ	விளங்கிற்று.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये
अयोध्याकाण्डे षष्ठः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 2610

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 255

सप्तमः सर्गः—एतुमावतु षर्ककम् , ॥ ७ ॥

मन्थराविषादः—मन्तरायिन् तुक्कम्

ज्ञातिदासी यतोजाता कैकेय्यास्तु सहोषिता । प्रासादं चन्द्रसङ्काशमारुरोह यदृच्छया ॥

सिक्तराजपथां रम्यां प्रकीर्णकुसुमोत्कराम् । अयोध्यां मन्थरा तस्मात्प्रासादादन्ववैक्षत ॥

यतोजाता	{ தாய்தகப்பன் இன்ன ரெனவாவது எந்தவி டத்தில் பிறந்தாள் என்பதாவது தெரி யாதவளும்	आरुरोह	ஏறிப்போய்ச் சேர்ந் தாள்.
कैकेय्याः	கைகேயிக்கு	तस्मात्	அந்த
सहोषिता	எப்பொழுதும் கூட வேயிருக்கின்றவளும்	प्रासादात्	திருமானிகையின்மேல் தளத்திலிருந்து
ज्ञातिदासी तु	தகப்பனரால் அனுப் பப்பட்டவளுமான்	अयोध्यां	அயோத்தியாபுரியை
मन्थरा	மந்தரை என்பவள்	{ प्रकीर्ण- कुसुमोत्करां }	{ புஷ்பக்குவியல்களால் பரப்பப்பட்டிருப்ப தாயும்
यदृच्छया	தற்செயலாய்	सिक्तराजपथां	{ ராஜவீதிகளெல்லாம் ஜலம் தெளிக்கப்பட் டிருப்பதாயும்
चन्द्रसंकाशं	வெண்மதியையொ	रम्यां	{ அபூர்வ அழகுவாய்ந் து விளங்குகின்ற தாயும்
प्रासादं	த்த திருமானிகையின்மேல் தளத்திற்கு	अन्ववैक्षत	கவனித்தாள்.

பதாபிர்வராராபிர்வஜைச் சமல்குதாம் । சித்தா சந்தனதோயைச் சிர:சூதஜநையுதாம் ॥
 மாலயமோதகஹஸ்தைச் சிஜைநைர்மிநாதிதாம் । சுகுதேவகுஹதாரா சர்வாதிநிஸ்வநாம் ॥ 4 ॥
 சம்பஹஜநாகிரிர்வஜைச் சமல்குதாம் । பஹவரஹஸ்தைச் சம்பநாதிதோவூதாம் ॥ 5 ॥
 பஹமுதிதே: பாரைச்சித்தவஜமாலினிம் । அயோத்யா மந்யரா துஷ்டா பர் விஸ்மயமாபதா ॥

மந்யரா மந்தரை
 அயோத்யா அயோத்தியாபட்ட
 ணத்தை

வராராபி: விலையுயர்ந்த
 பதாபி: பதாபகைகளாலும்
 வஜை: ச த்வஜங்களாலும்

சமல்குதா { நன்கு அலங்கரிக்கப்
 பெற்று விளங்குகிற
 தாயும்,

சித்தா ஜலம் தெளிக்கப்பெற்
 ததாயும்

சிர:சூதஜநை: சிரஸ்நானம் செய்த
 ஜனங்களாலும்

பஹமுதிதே: { மயிர்க்குசிக் களிப்புற
 று விளங்குகிறவர்
 களாய்

சந்தனதோயை: சந்தனப்பூச்சுடைய
 வர்களான

பாரை: ச பட்டணத்து ஜனங்க
 ளாலும்

யுதா நிறைந்திருக்கிறதாயும்
 'மாலயமோதக- } மாலைகளையும் மோதக
 ஹஸ்தை: } ங்களையும் கையிலேந்
 திய

சிஜைநை: ச பிராமணைத்தமர்
 களால்

வஜைச் } எங்கும் வேதகோஷம்
 நாதிதா } கோஷிக்கப்பெற்று
 விளங்குகிறதாயும்

மிநாதிதா { எங்கும் மற்றப்படியும்
 கோஷிக்கப்பெற்று
 விளங்குகிறதாயும்,

சுகுதேவ- } தேவாலயங்களின் வா
 குஹதாரா } சல்களெல்லாம் வெ
 ண்மைபெற்று தே
 ஜோமயமாய் விளங்
 குகிறதாயும்,

சர்வாதிநி- } சகலவித வாத்தங்களி
 ஸ்வநா } ன் கோஷங்களால்
 முழங்கிக்கொண்டிரு
 க்கிறதாயும்

சம்பஹ- } உத்ஸாகத்துடன் வி
 ஜநாகிரிர் } ளங்கிக்கொண்டிருக்
 கும் சிராமவாசிக
 ளால் நிறைந்துள்ள
 தாயும்,

பஹவர- } வெகுகுதுகலத்துட
 ஹஸ்தை } னிருக்கும் சிறந்த
 யானைகளோடும் குதி
 ரைகளோடும் விளங்
 குவதாயும்

சம்பநாதி- } உத்ஸாகத்தால் முக்
 தோவூதா } காரமிட்டுக் கொண்
 டிருக்கும் பசுக்களா
 லும் எருதுகளாலும்
 விளங்கிக்கொண்டிரு
 க்கிறதாயும்,

சித்தவஜ- } உயர்ந்த மகாதேவர்
 மாலினி } ணங்களால் விளங்கி
 க்கொண்டிருப்ப
 தாயும்,

துஷ்டா கவனித்து
 பர் கொஞ்சமேனும்

விஸ்மய { தற்காலவிஷயமின்ன
 தென்று தெரியாத
 ஸ்திதியில்
 ஆருந்தாள்.

அபதா

ன் னார்."

धात्र्यास्तु वचनं श्रुत्वा कुब्जा क्षिप्रममर्षिता । कैलासशिखराकारात् प्रासादादवरोहत ॥

कुब्जा	கூனி	கைலாச-	கைலை மலையின் சிகரம்
धात्र्याः	வளர்த்த தாயினது	शिखराकारात्	போன்ற
वचनं	சொல்லை	प्रासादात्	மேல்தளத்திலிருந்து
श्रुत्वा तु	கேட்டதுமே	क्षिप्रं	தசுக்ஷணமே
अमर्षिता	கடுஞ்சினங்கொண்ட	अवरोहत	கீழே இறங்கினாள்.
	வளாகி		

सा दह्यमाना कोपेन मन्थरा पापदर्शिनी । शयानामेत्य कैकेयीमिदं वचनमब्रवीत् ॥१३॥

पापदर्शिनी	துஷ்டசேஷ்டா பிரிய	शयानां	படுத்துக்கொண்ட
सा	அந்த [ளாகிய	कैकेयीं	ருந்த
मन्थरा	மந்தரை	एत्य	கைகேயிதேவியாரை
कोपेन	கோபத்தால்	इदं वचनं	அணுகி,
दह्यमाना	ஆக்கிரமிக்கப்பட்டவ	अब्रवीत्	பின்வரும் சொல்லை
	ளாகி		சொன்னாள்.

उत्तिष्ठ मूढे किं शेषे भयं त्वामभिवर्तते । उपप्लुतमघौघेन किमात्मानं न बुध्यसे ॥ १४ ॥

मूढे	“விஷயந்தெரியா திருக் கிறவளே!	उपप्लुतं	பீடிக்கப்படப்போகிற
त्वां	தேவரீருக்கு	किं	எப்படியோ [வராய்
भयं	ஓர் ஆபத்து	न बुध्यसे	அறியாதிருக்கிறீர்?
अभिवर्तते	கிட்டியிருக்கிறது.	किं	எப்படியோ
अघौघेन	கொடுத்துயரத்தில்	शेषे	{ இப்பொழுதுமுல்லா
आत्मानं	தேவரீரை	उत्तिष्ठ	{ சமாய்ப் படுத்துக்
			{ கொண்டிருக்கிறீர்?
			எழுந்தருளும்.

अनिष्टे सुभगाकारे सौभाग्येन विकथ्यसे । चलं हि तव सौभाग्यं नद्याः स्रोत इवोष्णमे ॥

सुभगाकारे	{ “கணவனது உத்தம மோகத்திற்குப் பாத் திரமாய் விளங்கின வளே!	तव	தேவரீரது
सौभाग्येन	{ மற்றவர்களைவிட தன் னிடத்தில்திக ஆசை யின் பெருக்கால்	सौभाग्यं	{ மற்றவர்களைவிட தன் னிடத்தில் அதிக மோகமென்பது
विकथ्यसे	{ தேவரீர் பெருமையா ய்ச் சொல்லிக்கொ ண்டிருக்கிறீர்.	नद्याः	நதியின்
अनिष्टे	தள்ளிவைக்கப்பட்ட வளே!	स्रोतः	பெருக்கானது
		उष्णमे	கோடைகாலத்தில்
		इव	எவ்வண்ணமோ
		चलं हि	அவ்வண்ணமே
			சிலையற்றதாய் விளங் குகிறதே.

एषमुक्ता तु कैकेयी रुष्टया परुषं वचः । कुब्जया पापदर्शिन्या विषादमगमत्परम् ॥१६॥

पापदर्शिन्या	துஷ்ட சேஷ்டையில் பிரியமுடையவனும்	वचः	சொல்லுக்கு
रुष्टया	கடுஞ்சினங்கொண்டி ருந்தவளுமாகிய	उक्ता	செவிகொடுத்த
कुब्जया	கூனியால்	कैकेयी	கைகேயிதேவியார்
एवं	மேற்கண்ட	तु	இதுவிஷயத்தில்
परुषं	அஸஹ்யமான	परं	மிகவும்
		विषादं	உபேகைசெய்யும்
		अगमत्	இருந்தாள். [நிலையில்]

कैकेयी त्वब्रवीत्कुब्जां कश्चित्क्षेमं न मन्थरे । विषण्णवदनां हि त्वां लक्षये भृशदुःखिताम् ॥

तु	அப்படியிருந்தும்	भृशदुःखितां	மிகத் துக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறவ ளாய்
कैकेयी	கைகேயிதேவியார்	लक्षये	நான் அறிகிறேன்.
कुब्जां	கூனியைப் பார்த்து	क्षेमं हि	யாவரும் சேஷமம் தானே !
अब्रवीत्	பின் கண்டவாறு வின	कश्चित् न	இல்லையா என்ன ? n
मन्थरे	“ஓ மந்தரே ! [வினாள்.		
त्वां	உன்னை		
विषण्णवदनां	முகம் வாடியவளாய்		

मन्थरा तु वचः श्रुत्वा कैकेय्या मधुराक्षरम् । उवाच क्रोधसंयुक्ता वाक्यं वाक्यविशारदा ॥

क्रोधसंयुक्ता	சினங்கொண்டிருந்த வனும்	श्रुत्वा	காதில் வாங்கிக்கொ ண்டு,
वाक्यविशारदा	பேசுவதில் வெகு சமர்த்தியுமான	तु	இதுவிஷயத்தில்
मन्थरा	மந்தரை	वाक्यं	சொல்லவேண்டிய பதிலை
कैकेय्याः	கைகேயிதேவியாரு	उवाच	தனக்குத் தான் தெரி யுமென்று எண்ணிக் கொண்டாள்.
मधुराक्षरं	இனியதான [டைய		
वचः	சொல்லை		

सा विषण्णतरा भूत्वा कुब्जा तस्या हितैषिणी । विषादयन्ती प्रोवाच भेदयन्ती च राघवम् ॥

सा	அந்த	राघवं	ஸ்ரீராகவருக்கு
कुब्जा	கூனி	भेदयन्ती	அபஜெயம் விளைவிக்க கின்றவளாகவும்
तस्याः	அவளுடைய	विषण्णतरा च	முன்னிலும் அதிகமா ய்துக்கிக்கின்றவளாய்
हितैषिणी	ஹிதத்தை விரும்பிய வளாகவும்	भूत्वा	ஆகி,
विषादयन्ती	ஆசாபங்கத்தை எடுத்த துக்காட்டுகின்றவ ளாகவும்	प्रोवाच	பின்வருமாறு பதிலு ரைத்தாள்

अक्षय्यं सुमहदेवि प्रवृत्तं त्वद्विनाशनम् । रामं दशरथो राजा यौवराज्येऽभिषेक्ष्यति ॥

दशरथः “தசரத
ராஜா சக்கிரவர்த்தியார்
ராமன் ஸ்ரீராமனை
யौवराज्ये இளவரசாய்
अभिषेक्ष्यति இப்பொழுது பட்டம்
சூட்டப்போகிறார்.

देवि மகாராணி!

प्रवृत्तं { இதோ நடைபெறப்
போகின்ற செயலா
னது
अक्षय्यं எப்பொழுதும் அனுப
விக்கவேண்டியதாயும்
सुमहत् மிக்கக்கடுமையுமான
त्वद्विनाशनम् தேவரீரின் அழிவா
கிறது.

साऽस्म्यगाधे भये मग्ना दुःखशोकसमन्विता । दह्यमानाऽनलेनेव त्वद्वितार्थमिहागता ॥

अगाधे “ஆழந்த
भये வரும் கேடைநினைத்து
ஏக்கத்தில்
मग्ना முழுகினவளாய்
दुःखशोकसमन्विता கஷ்டத்தால் ஏற்படும்
துயரமுற்றவளாய்
अनलेन தீயால்

दह्यमाना எரிக்கப்பட்டவள்
इव போலாகிவிட்ட
सा அந்த நான்
त्वद्वितार्थं தேவரீருக்கு நன்மை
செய்வதற்காகவே
इह இங்கு
आगता अस्मि வந்தேன்.

तव दुःखेन कैकेयि मम दुःख महद्भवेत् । त्वद्वृद्धौ मम वृद्धिश्च भवेदेव न संशयः ॥२२॥

कैकेयि “கைகேயிதேவியாரே!
तव தேவரீருக்கு
दुःखेन கஷ்டமென்றால்
मम एव எனக்கும்
महत् दुःखं பெரிய கஷ்டமாய்

भवेत् விளங்கும்.
त्वद्वृद्धौ தேவரீருக்கு இன்பம்
मम च எனக்கும் [வரில்
वृद्धि: இன்பமாய்
भवेत् விளங்கும்.
संशयः न இதற்கு ஐயமில்லை.

नराधिपकुले जाता महिषी त्वं महीपते: । उग्रत्वं राजधर्माणां कथं देवि न बुध्यसे ॥

देवि “அம்மா!
त्वं தேவரீர்
नराधिपकुले ராஜகுலத்தில்
जाता பிறந்தீர்.
महीपते: சக்கிரவர்த்தியாருக்கு
महिषी மனையாட்டியானீர்.

राजधर्माणां அரசின் தன்மைக
*ளின்
उग्रत्वं அசட்டையால் விளை
யும் கஷ்டத்தை
कथं எப்படியோ
बुध्यसे न தேவரீர் அறியாதிருக்
கின்றீர்?

धर्मवादी शठो भर्ता श्लक्ष्णवादी च दारुणः । शुद्धभावे न जानीषे तेनैवमतिसन्धिता ॥

भर्ता “நாயகர்
धर्मवादी புறத்தே தர்மமுரைக்
கின்றவர்.
शठः அகத்தே வஞ்சனை
கொண்டிருக்கின்றவர்
श्लक्ष्णवादी வாயினால் இனியமொ
ழி மொழிகின்றவர்.
दारुणः च செயலால் கொடியவ
ரே!

शुद्धभावे கசடற்ற சுபாவமு
டையவளே!
न जानीषे { தேவரீர் உண்மையை
த்தெரிந்துகொள்ளா
திருக்கின்றீர்.
तेन அவரால்
एवं இவ்வண்ணமாய்
अतिसन्धिता வஞ்சிக்கப்பட்டு
விட்டீர்.

उपस्थितः प्रयुञ्जानस्त्वयि सान्त्वमनर्थकम् । अर्थेनैवाद्य ते भर्ता कौसल्यां योजयिष्यति ॥

ते "தேவரீரது
 भर्ता கணவர்
 त्वयि தேவரீரிடத்தில்
 सान्त्वं एव मिருதுவான பேச்சை
 माத்திரம்
 प्रयुञ्जानः சொல்லிக்கொண்டு
 अनर्थकं பிரயோசனமற்றதாய்

उपस्थितः செய்துவிட்டவராய்
 अद्य இப்பொழுது
 कौसल्यां கோசலையை
 अर्थेन பாக்கியத்தோடு
 योजयिष्यति சேர்த்துவைக்கப்போ
 கிறார்.

अपवाह्य स दुष्टात्मा भरतं तव बन्धुषु । काल्ये स्थापयिता रामं राज्ये निहतकण्टके ॥

दुष्टात्मा "கெட்ட எண்ண
 सः அவர் [முள்ள
 तव தேவரீரது
 बन्धुषु தகப்பனாரிடத்தில்
 भरतं பரதனை
 अपवाह्य விலக்கிவிட்டு,

निहतकण्टके இடையூறில்லாத
 राज्ये ராஜ்யத்தில்
 रामं ராமனை
 काल्ये நாளை உதயகாலத்தில்
 स्थापयिता நிலைநிறுத்தப்போகி
 ரார்.

शत्रुः पतिप्रवादेन मात्रेव हितकाम्यया । आशीविष इवाङ्केन बाले परिहृतस्त्वया ॥२७॥

बाले { "கபடு, சூது முதலிய
 आशीविषः வைகளைக் கண்டுபிடிக்க
 इष कमुडियातपेண்ணே!
 शत्रुः சர்ப்பம்
 त्वया போன்ற
 पतिप्रवादेन பகைவராகிய இவர்
 கணவன் எனும் பெ
 யர் பூண்டதால்

हितकाम्यया கேஷமத்தையே விரும்
 पुम्
 मात्रा அன்னையால்
 इव எவ்வண்ணமோ அவ்
 वண்ணमे
 अङ्केन மடியின்மேல்
 परिहतः { ஏற்றிவைத்துக்கொ
 ण்டு அணைத்துக்
 கொள்ளப்பட்டார்.

यथा हि कुर्यात् सर्पो वा शत्रुर्वा प्रत्युपेक्षितः । राज्ञा दशरथेनाद्य सपुत्रा त्वं तथा कृता ॥

प्रत्युपेक्षितः "உபேக்ஷித்து விடப்
 பட்ட
 सर्पः वा சர்ப்பந்தானாகட்டும்,
 शत्रुः वा பகைவர்தானாகட்டும்,
 यथा எவ்வாறு
 कुर्यात् செய்யுமோ;
 तथा हि அவ்வாறே

दशरथेन தசரத
 राज्ञा சக்கிரவர்த்தியாரால்
 अद्य இப்பொழுது
 सपुत्रा புத்திரபாக்கிய
 முடைய
 त्वं தேவரீர்
 कृता செய்துவிடப்பட்டார்.

पापेनानृतसान्त्वेन बाले नित्यसुखोचिते । रामं स्थापयता राज्ये सानुबन्धा हता ह्यसि ॥

नित्यसुखोचिते { "எப்பொழுதும் புகழ்
 தக்க நல்லெண்ண
 முடைய

बाले கபடுசூது அறியும் திற
 மையற்ற பெண்ணே!
 राज्ये அரசில்

ராமனை
ஸ்தாபிக்கப்போகின்ற
பாபியால்
பொய்மொழிகளை இ
னிதுரைப்பதாலேயே

சானுபந்தா

புத்திரமித்திரர்களோ
டுகூடவே

ஹதா அசி

தேவரீர் கேடடைந்து
விட்டார்.

सा प्राप्तकालं कैकेयि क्षिप्रं कुरु हितं तव । त्रायस्व पुत्रमात्मानं मां च विस्मयदर्शने ॥

விஸ்மயदर्शने
கைகேயி
சா
ப्राप्तकालं
तव
हितं
क्षिप्रं

“காலத்திற்குத்தக்க
கைகேயி! [மதியுடைய
அந்த தேவரீர்
சரியானகாலத்தில்
தேவரீர்து
நன்மையை
இப்பொழுதே

கூரு

தேடிக்கொள்ளும்.

आत्मानं

தேவரீரையம்

पुत्रं

புதல்வனையும்

मां च

என்னையும்

त्रायस्व

{ கஷ்டத்தினின்று நிவ
ர்த்திசெய்யக்கடவி
ராக.”

मन्थराया वचः श्रुत्वा शयाना सा शुभानना । उत्तस्थौ हर्षसम्पूर्णा चन्द्रलेखेव शारदी ॥

மந்தரையினது
வசு:
शयाना
श्रुत्वा
सा
हर्षसंपूर्णा

மந்தரையினது
மொழிக்கு
படுத்துக்கொண்டிருந்
தவண்ணமே
செவிகொடுத்த
அவள்
சந்தோஷத்தால் உள்
ளம் பூரித்தவளாய்

शारदी

சரக்காலத்திய

चन्द्रलेखा

சந்திரனுடைய கலை

इव

போல்

शुभानना

{ ஆனந்தக்குறிப்போடு
முகம் விளங்குகின்
றவளாகி

उत्तस्थौ

படுக்கையைவிட்டெ
ழுந்தான்.

अतीव सा तु संहृष्टा कैकेयी विस्मयान्विता । एकमाभरणं दत्त्वा कुब्जायै प्रमदोत्तमा ॥

கைகேயி மந்தரா டூஷ்டா புநரேவாப்ரவீதிதம்

॥ ३३ ॥

प्रमदोत्तमा
सा
कैकेयी
तु

பெண்களில் உத்தம
யாகிய

सा

அந்த

कैकेयी

கைகேயிதேவியார்

तु

இவ்விஷயத்தில்

विस्मयान्विता

{ தனக்கே ஒரு பெரு
மை விளைந்தது என்
னும் எண்ணமுடை
யவளாகி

अतीव

அளவுகடந்த

संहृष्टा

மகிழ்வுற்றவளாய்

एकं

ஒர்

आभरणं

ஆபரணத்தை

कुब्जायै

கூனிக்கு

दत्त्वा

பரிசாகக் கொடுத்த

சருளி,

पुनः एव

இதன்மேல்

कैकेयी

கைகேயிதேவியார்

मन्थरां

மந்தரையை

दृष्ट्वा

பார்த்து,

इदं

பின்வருமாறு

अब्रवीत्

சொன்னான்.

इदं हि मन्थरे महामाख्यासि परमं प्रियम् । एतन्मे प्रियमाख्यात्र्याः किं वा भूयः करोमि ते॥

मन्थरे	“ மந்தரையே !	प्रियं	{ களிப்பை பெருக்கு கின்ற சந்தோஷமொ சாரத்தை
मह्यं	எனக்கு	आख्यात्र्याः	சொன்ன
परमं	மிக்க	ते	உனக்கு
प्रियं हि	மங்களச் செய்தியையே	भूयः	இன்னும்
इदं	இப்பொழுது	किं वा	என்னவேண்டுமென்
आख्यासि	நீ சொன்னாய்.	करोमि	செய்வேன். [மூலம்]
मे	எனக்கு		
एतत्	இந்த		

रामे वा भरते वाऽहं विशेषं नोपलक्ष्ये । तस्मात्तुष्टाऽस्मि यद्राजा रामं राज्येऽभिषेक्ष्यति ॥

राजा	“சக்கிரவர்த்தியார்	यत्	ஏனென்றால்
रामं	ஸ்ரீராமனை	अहं	நான்
राज्ये	அரசாளுவதில்	रामे वा	ராமனிடத்தில்தானாக ட்டும்
अभिषेक्ष्यति	பட்டாபிஷேகம் செய் யப்போகிறார்.	भरते वा	பரதனிடத்தில்தானாக கட்டும்
तस्मात्	அதனால்	विशेषं	பேதத்தை
तुष्टा अस्मि	மிக்க சந்தோஷமுடை யவளாயிருக்கிறேன்.	न उपलक्ष्ये	கொள்ளவில்லை.

न मे परं किञ्चिदितस्त्वया पुनः प्रियं प्रियाहं सुवचं वचः परम् ।

तथा ह्यवोचस्त्वमतः प्रियोत्तरं परं वरं ते प्रददामि तं वृणु ॥ ३६ ॥

मे	“எனக்கு	तं	அதை
परं	ஸர்வோச்சுருஷ்ட மான	अवोचः	சொல்லிவிட்டனே.
प्रियं	மனோரமது.	अतः	ஆகையால்
इतः	இதைக்காட்டிலும்	प्रियाहं	அனுக்கிரகத்திற்குப் பாத்திரமாகியவனே!
परं	சிலாக்கியமான	प्रियोत्तरं	உனக்கிட்டமாயிருக் கின்ற
वचः	சொல்	परं	வேறு
किञ्चित् हि	எதொன்றும்	वरं	எதுவேண்டுமோ அதை
त्वया	உன்னால்	वृणु	கேட்டுக்கொள்.
पुनः	இனிமேல்	ते	உனக்கு
सुवचं न	சொல்ல முடியாது.	प्रददामि	நான் கொடுக்கின்றேன்
त्वं	நீ		
तथा	அப்படிப்பட்டதாகிய		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे सप्तमः सर्गः ॥

அஃம: சரீ:—எட்டாவது ஸர்க்கம் || ௧ ||

கேகேயிமேதநம்—கைகயியை பேதப்படுத்துவது.

மந்நரா த்வஹ்யஸூயேநாமுத்சுஜ்யாஹரணம் ச தத் । உவாசேதம் ததோ வாக்யம் கோபது:ஹசமந்விதா ॥

தத: அப்பொழுது
து இவ்விஷயத்தில்
மந்நரா மந்தரை
கோபது:ஹசமந்விதா கோபமும் துயரமும்
அடைந்தவளாகி
அஹ்யஸூய அதிக வெறுப்புக்
கொண்டு,

தத் அந்த
அஹரணம் ச ஆபரணத்தையும்
உத்சுஜ்ய விசயெறிந்துவிட்டு,
ஏநாம் இவ்வேப்பார்த்து
இதம் பின்வரும்
வாக்யம் சொல்லை
உவாச சொன்னான்.

ஹ்ரீ கிமிதமஸ்தானே கृतவத்யசி வாலிசே । ஷோகஸாஹரமஹ்யஸ்தமாதுமானம் நாவ்ஹ்யஸே ॥ ௨ ॥

வாலிசே { “காற்றுள்ளபோதே
தூற்றிக்கொள்ளாத
அஜாக்கிரதையுடன்
விளங்குகிறவனே!
அதுமானம் தேவரீரை
ஷோகஸாஹர-} துயரக்கடலின்நடுவில்
மஹ்யஸ்தம் முழுகிக்கிடப்பதாய்

அவ்ஹ்யஸே ந தேவரீர் அறியாதிருக்
கின்றீர்.
இதம் கிம் இதென்ன வியப்பு!
அஸ்தானே சமயமில்லாத சமயத்
தில்
ஹ்ரீ சந்தோஷத்தை
கृतவத்யசி அடைந்திருக்கின்றீர்.

மனஸா ஹஸாமி த்வாம் தேவி து:ஹாதிதா சதீ । யக்ஷோசிதவ்யே ஹ்யாஸி ஹ்யேதம் வ்யஸநம் மஹ் ॥

தேவி “மகாராணி!
இதம் இப்பொழுது
மஹ் பெரிய
வ்யஸநம் விசனம்
ஹ்யோசிதவ்யே வந்திருக்கையில்,
துக்கப்படவேண்டிய
விஷயத்தில்
ஹ்யாஸி தேவரீர் சந்தோஷப்
படுகின்றீர்.

யத் இந்தக் காரணத்தால்
து:ஹாதிதா } நான் துக்கத்தால்
சதீ } பிடிக்கப்பட்டிருக்கை
யிலும்
த்வாம் தேவரீரை
மனஸா மனதில்
ஹஸாமி இகழ்ந்து பரிசாசம
செய்கின்றேன்.

ஷோசாமி துமதீதவ் தை கா ஹி ஹாஜா ஹ்ரீயேத் । அரே: சபநிபுத்ரஸ்ய வுதி மூத்யோரிவாஹதாம் ॥

ஹாஜா “தன்னறிவுதப்பாதிரு
கா ஹி எவள்தான் [க்கின்ற
சபநிபுத்ரஸ்ய சக்களத்தியின் குமார
னும்
மூத்யோ: எமதர்மராஜனுக்கு
இவ் நிகருமான
அரே: சத்துருவுக்கு

அஹதாம் கேட்கும்
வூதி சிரேயஸ்ஸுக்கு
ஹ்ரீயேத் மகிழ்வான்?
தை தேவரீருடைய
துமதீதவ் அசட்டுத்தனத்துக்கு
ஷோசாமி நான் வருந்துகின்
றேன்.

भरतादेव रामस्य राज्यसाधारणाद्वयम् । तद्विचिन्त्य विषण्णाऽस्मि भयं भीताद्धि जायते ॥

भयं	“ஒருவனுக்கு ஆபத் தென்பது”	भरतात् एव	பரதனிடத்திலிருந்து தான்
भीतात् हि	{ अवानुलं एवनुक्तुं பயமோ அவனிடத் திலிருந்துதான் உண்டாகிறது.	रामस्य	ராமனுக்கு பயம்.
जायते	राज्यसाधारणात्	भयं	அதை நினைத்து, வருந்துகிறேன்.
	ஒருமையுள்ள	तत्	
		विचिन्त्य	
		विषण्णा अस्मि	

लक्ष्मणो हि महेष्वासो रामं सर्वात्मना गतः । शत्रुघ्नश्चापि भरतं काकुत्स्थं लक्ष्मणो यथा ॥

महेष्वासः	“பெரும் வில்லாளி யாகிய	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணன்
लक्ष्मणः	लक्ष्मणः	रामं	ராமனிடத்தில்
काकुत्स्थं	புரீராமனுக்கு	यथा च	எப்படியோ அப்படி தான்
सर्वात्मना हि	எல்லா விதத்தாலும்	भरतं अपि	பரதன் விஷயத்தில்
गतः	மனம் கோணுது நடக் கின்றான்.	शत्रुघ्नः	சத்துருக்கன் இருக் கிறான்.

प्रत्यासन्नक्रमेणापि भरतस्यैव भामिनि । राज्यक्रमो विप्रकृष्टस्तयोस्तावत् कनीयसोः ॥

भामिनि	“அழகுவாய்ந்த சிறுமியே!	प्रत्यासन्न- क्रमेण तावत्	நேரடுத்தவனுக்குத் தான் உரியதென்னும் விதியினாலேயே
भरतस्य अपि	பரதனுக்கும்	राज्यक्रमः	அரசாய் விளங்குவது என்பது
कनीयसोः	கனிஷ்டர்களாகிய	विप्रकृष्टः	நிவர்த்திக்கப்பட்டிருக் கிறது.
तयोः एव	அவ்விருவர்களுக்கும்		

विदुषः क्षत्रचारित्रे प्राज्ञस्य प्राप्तकारिणः । भयात् प्रवेपे रामस्य चिन्तयन्ती तवात्मजम् ॥

तव	தேவரீரது	प्राप्त- कारिणः	உசிககாலத்தைத் தவ றவிடாது அந்தந்த காலத்தில் அததைச் செய்து முடிக்கிறவ னுமாகிய
आत्मजं	புத்திரன் விஷயத்தில்	रामस्य	ராமனுடைய
विदुषः	கல்விப்பயிற்சியுள்ள வனும்	भयात्	உபத்திரவம் சம்பவிக் குமாதலால்
क्षत्रचारित्रे	அரசநீதியில்	चिन्तयन्ती	கவலையுற்று
प्राज्ञस्य	நிபுணனும்	प्रवेपे	நான் மிக்க வருந்து கின்றேன்.

सुभगा खलु कौसल्या यस्याः पुत्रोऽभिषेक्ष्यते । यौवराज्येन महता श्वः पुष्येण द्विजोत्तमैः ॥

यस्याः	“எவளுடைய	अभिषेक्ष्यते	{ பட்டாபிஷேகம் செய் யப்படப்போகிறானே
पुत्रः	புதல்வன்	कौसल्या खलु	{ அந்த கௌஸல்யாதேவியா ரன்றோ
श्वः	நாளையதினம்		
पुष्येण	புஷ்யநக்ஷத்திரத்தில்		
द्विजोत्तमैः	பிராமணோத்தமர்க ளால்	सुभगा	{ கணவனால் எல்லாமனை விகளிலும் மேம்பட் டவளாய் கொண்டா டப்பட்டவளாய் விள ங்கப்போகிறாள்.
महता	மகத்தான		
यौवराज्येन	இளவரசை		

प्राप्तां सुमहतीं प्रीतिं प्रतीतां तां हतद्विषम् । उपस्थास्यसि कौसल्यां दासीवत्त्वं कृताञ्जलिः॥

हतद्विषं	“இடையூறியிருந்தவர் களை அடக்கி	तां	அந்த
प्रीतिं	அன்பின் அனுக்கிர கத்தை	कौसल्यां	கௌஸல்யாதேவி யாரை
प्राप्तां	பெற்றவளாய்	त्वं	தேவரீர்
प्रतीतां	யாவராலும் கொண் டாடப்பட்டவளாய்	दासीवत्	தாசிபோல
सुमहतीं	மிகவும்மேன்மைபெற் றவளாய் விளங்கும்	कृताञ्जलिः	கையைக்கூப்பிக்கொ ண்டு
		उपस्थास्यसि	பணிவிடைசெய்யப் போகிறீர்

एवं च त्वं सहास्राभिस्तस्याः प्रेष्या भविष्यसि । पुत्रश्च तव रामस्य प्रेष्यभावं गमिष्यति॥

त्वं	“தேவரீர்	भविष्यसि	ஆகப்போகிறீர்.
एवं च	இப்படியாய்	तव	தேவரீரது
अस्राभिः सह	எங்களோடுகூட	पुत्रः च	புதல்வனும்
तस्याः	அவளுக்கு	रामस्य	ராமனுக்கு
प्रेष्या	வேலைக்காரியாக	प्रेष्यभावं	அடிமைத்தன்மையை
		गमिष्यति	அடையப்போகிறான்.

हृष्टाः खलु भविष्यन्ति रामस्य परमाः स्त्रियः । अप्रहृष्टा भविष्यन्ति स्नुषास्ते भरतक्षये ॥

रामस्य	“ராமனது	स्नुषाः खलु	மேன்மைக்குரிய
परमाः	உபயோகமற்ற	भरतक्षये	ஸ்திரீகளைக்கள்தான்
स्त्रियः	ஸ்திரீஜனங்கள்		பரதன் அவமதிப்பு
हृष्टाः	மகிழ்வற்றவர்களாய்	अप्रहृष्टाः	அடைந்துநிற்கையில்
भविष्यन्ति	விளங்கப்போகின்றார் கள்.	भविष्यन्ति	மகிழ்வென்பதுகிறிது மில்லாதவர்களாய் ஆகப்போகிறார்கள்.”
ते	தேவரீரது		

यथा मे भरतो मान्यस्तथा भूयोऽपि राघवः । कौसल्यातोऽतिरिक्तं च सोऽनुशुश्रूषते हि माम्॥

भरतः	“பரதன்	भूयः	அவனிலும் மேம்பட்ட
मे	எனக்கு	हि	ஏனென்றால் [டவன்
मान्यः अपि	பிரியமானவன்தான்.	कौसल्यातः	கௌஸல்யாதேவியா
यथा तथा	அப்படியிருந்தும்	अतिरिक्तं च	அதிகமாகவே[ரைவிட
सः	அந்த	मां	எனக்கு
राघवः	ஸ்ரீராமன்	अनुशुश्रूषते	சிக்ருஷை செய்கிறான்.

राज्यं च यदि राघस्य भरतस्यापि तत्तथा । मन्यते हि यथाऽऽत्मानं तथा भ्रातृश्च राघवः॥

राघवः	“ஸ்ரீராமன்	हि	ஆனதால்
भ्रातृन्	உடன்பிறந்தவர்களிட	राज्यं	ராஜ்யமானது
	த்தில்	रामस्य यदि च	ராமனுடையதாயிருந்
आत्मानं यथा तथा च	பிராணனைப்போலவே	तत्	அது [தாலும்
मन्यते	பிரியம் வைத்திருக்	भरतस्य तथा अपि	பரதனுடையதாய்
	கிறான்.		விளங்கும்

कैकेयीवचनं श्रुत्वा मन्थरा भृशदुःखिता । दीर्घमुष्णं विनिश्वस्य कैकेयीपिदमव्रवीत् ॥

मन्थरा	மந்தரை	दीर्घं	பெரு
कैकेयीवचनं	கைகேயியின் சொல்லை	विनिश्वस्य	மூச்செறிந்து,
श्रुत्वा	கேட்டு,	कैकेयीं	கைகேயிதேவியாரைப்
भृशदुःखिता	இன்னும் அதிக துக்க		பார்த்து
	ங்கொண்டவளாய்	इदं	இனிவருவது
उष्णं	உஷ்ணமாக	अव्रवीत्	சொன்னாள்.

अनर्थदर्शिनी मौख्यादात्मानं नावबुध्यसे । शोकव्यसनविस्तीर्णे मज्जन्तं दुःखसागरे ॥

आत्मानं	“தேவரீரை	मज्जन्तं	முழுக்கிட்டப்பதாய்
शोकव्यसन-	பெரும் விபத்தால் வி	अनर्थदर्शिनी	{ அசடுக்கோருதாகாண
विस्तीर्णे	ளையும் சோகத்தால்		மாய் விளக்கிக்கொ
	நிறைந்துள்ளதும்		ண்டிருக்கும் தேவரீர்
दुःखसागरे	அஸஹ்யமாயிருக்கிற	मौख्यात्	முடக்கனத்தினால்
	துமான கடலில்	न अबबुध्यसे	உணராதிருக்கின்றீர்.

भविता राघवो राजा राघवस्य च यः सुतः । राजवंशात् भरतः कैकेयि परिहास्यते ॥

कैकेयि	“கைகேயி அம்மா!	सुतः	மகன்
राघवः	ராமன்	यः तु	எவனோ அவன்தான்.
राजा	அரசனாக	भरतः	பரதன்
भविता	ஆகப்போகிறான்	राजवंशात्	அரசனாய் விளங்கும்
च	அதற்குமேல்,		வரிசையிலிருந்து
राघवस्य	ராமனுடைய	परिहास्यते	நிலக்கப்பட்டவரா
			வார்.

न हि राज्ञः सुताः सर्वे राज्ये तिष्ठन्ति भामिनि । स्थाप्यमानेषु सर्वेषु सुमहाननयो भवेत् ॥

भामिनि	“ரோஷமுள்ளவளே !	तिष्ठन्ति न	ஏற்படுகிறதில்லை.
राज्ञः	ஓர் அரசனுடைய	हि	என்னென்றால்
सुताः	குமாரர்கள்	सर्वेषु	எல்லோரும்
सर्वे	எல்லாரும்	स्थाप्यमानेषु	அரசுக்குரியராய்
राज्ये	அரசாளும் அதிகா ரத்தில்	सुमहान्	மிக்க [விடில்]
		अनयः भवेत्	நியாயக்கேடு நேரிடும்.

तस्माज्ज्येष्ठे हि कैकेयि राज्यतन्त्राणि पार्थिवाः । स्थापयन्त्यनवद्याङ्गि गुणवत्स्वितरेषु च ॥

अनवद्याङ्गि	“சுத்த மனமுடைய	ज्येष्ठे हि	ச்ரேஷ்டமாயிருக்கிற
कैकेयि	கைகேயி அம்மா !		ஒருவனிடத்தில்
तस्मात् च	ஆகையால்தான்		மாத்திரம்
पार्थिवाः	அரசர்கள்	राज्यतन्त्राणि	ராஜ்ய விவகாரங்களை
इतरेषु	மற்றவர்களிலும்	स्थापयन्ति	பொறுப்புச் சாற்று கின்றார்கள்.
गुणवत्सु	{ உத்தம குணங்கள் பெற்று விளங்குகிற வர்களிலும்		

असावत्यन्तनिर्भगस्तव पुत्रो भविष्यति । अनाथवत्सुखेभ्यश्च राजवंशाच्च वत्सले ॥ २५ ॥

वत्सले	“ புத்திரவாத்தஸ்யமு டையவளே !	राजवंशात्	அரசாளும் வரிசைக் கிரமத்திலிருந்தும்
तव	தேவரீரது	सुखेभ्यः च	ராஜ்ய சம்பத்துக்க ளிலிருந்தும்
पुत्रः	திருக்குமாரராகிய	अत्यन्तनिर्भगः	பற்றறத்தள்ளப்பட்ட டவராக
असौ च	இவரும்	भविष्यति	ஆகிவிடுவார்.
अनाथवत्	{ சமயத்தில் உதவி புரி யுபவர் ஒருவரையுங் காணாதவராய்		

साऽहं त्वदर्थे संप्राप्ता त्वं तु मां नावबुध्यसे । सपत्निवृद्धौ या मे त्वं प्रदेयं दातुमिच्छसि ॥

अहं	“ நான்	या	அப்படியிருக்கிறவர்
त्वदर्थे	தேவரீரது கேஷமத் தையுத்தேசித்தே	त्वं	எவரோ அந்த
संप्राप्ता	இங்கு வந்தேன்.	मे	தேவரீர் எனக்கு
सा	அந்த	सपत्निवृद्धौ	{ சக்களத்தி பெருமை பெற்று விளங்கும் விஷயத்தில்
त्वं	தேவரீர்	प्रदेयं	வெகுமதியை
मां	என்னை	दातुं	அளிக்க
तु	இவ்விஷயத்தில்	इच्छसि	நினைக்கின்றீர்.
न अबुध्यसे	சரியாய் அறிந்துகொ ள்ளவில்லை.		

धुवं तु भरतं रामः प्राप्य राज्यमकण्टकम् । देशान्तरं नाययिता लोकान्तरमथापि वा ॥

रामः तु	“रामனोवெனில்	देशान्तरं	வேறு தேசத்திற்கா
राज्यं	ராஜ்யத்தை		வது
प्राप्य अथ	அடைந்தபிறகு,	लोकान्तरं वा	யமலோகத்திற்காவது
अकण्टकं	தொல்லையில்லாமலிரு	धुवं	நிச்சயமாய்
	க்கும்பொருட்டு	नाययिता	அனுப்பிவிடப்போகி
भरतं अपि	பரதனைமட்டும்		றான்.

बाल एव हि मातुल्यं भरतो नायितस्त्वया । सन्निकर्षाच्च सौहार्दं जायते स्थावरेष्वपि ॥

भरतः हि	“பரதனோவெனில்	नायितः	போயிருக்கிறார்.
बालः	சுத்த மனமுடைய	स्थावरेषु अपि	அசையாப்பொருள்க
	சிறுவன்.		ளிலுங்கூட
त्वया एव	தேவரீராலேயே	सन्निकर्षात् च	எதிரில் இருந்தால்
मातुल्यं	மாமன் வீட்டிற்கு	सौहार्दं	நட்பு [தான்
		जायते	உண்டாகிறது.

भरतस्याप्यनुवशः शत्रुघ्नोऽपि समागतः । लक्ष्मणो हि यथा रामं तथाऽसौ भरतं गतः ॥

रामं	ராமனுக்கு	गतः	பற்றுடையவன்.
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணன்	असौ अपि	இவனும்
यथा तथा	எப்படியோ அப்படியே	भरतं अपि	பரதனையே
भरतस्य	பரதனுக்கு	समागतः	பின்பற்றிப்போயிருக்
शत्रुघ्नः हि	சத்துருக்கன்தான்		கின்றான்.
अनुवशः	சொன்னசொல்		
	மீறுதுநடக்கின்ற		

श्रूयते हि द्रुमः कश्चिच्छेत्तव्यो वनजीविभिः । सन्निकर्षादिषीकाभिर्मोचितः परमाद्भयात् ॥

छेत्तव्यः	வெட்டுவதாய் உத்தே	वनजीविभिः	{ காட்டில் கட்டை வெ
कश्चित् द्रुमः	ஒருமரம் [சிக்கப்பட்ட		ட்டி விற்று ஜீவிக்கிற
इषीकाभिः	கரும்புகளால்	मोचितः	விறகுதலையர்களால்
सन्निकर्षात्	பக்கலில் இருக்கப்		விடுவிக்கப்படுகிறதெ
	பெற்றமையால்		ன்று
परमाद्	முடிவான	श्रूयते हि	கேட்டிருக்கிறோமன்
भयात्	ஆபத்தில்நின்று		றே.

गोप्ता हि रामं सौमित्रिर्लक्ष्मणं चापि राघवः । अश्विनोरिव सौभ्रात्रं तयोर्लोकेषु विश्रुतम् ॥

सौमित्रिः	லக்ஷ்மணன்	सौभ्रात्रं	சகோதரத்தன்மை
रामं अपि	ராமனையும்		யானது
राघवः	ராமன்	अश्विनोः	{ குரியபகவானது இர
लक्ष्मणं च	லக்ஷ்மணனையும்		ட்டையாய் ஒரே கா
	ஒருவரையொருவர்		லத்தில் பிறந்த குமா
गोप्ता	{ இணைபிரியா திருக்கி		ர்களுடையது
	ன்றார்.	इव	போன்றதென
तयोः	அவ்விருவர்களுடைய	लोकेषु हि	உலகங்களில் எங்குமே
		विश्रुतम्	தெரிந்தவிஷயம்.

तस्मान्न लक्ष्मणे रामः पापं किञ्चित्करिष्यति । रामस्तु भरते पापं कुर्यादेव न संशयः ॥

तस्मात्	“ஆகையால்	करिष्यति न	செய்யப்போகிறதில்லை.
रामः	ராமன்	भरते तु	பரதன் விஷயத்திலோ
लक्ष्मणे	லக்ஷ்மணன் விஷயத் தில்	रामः	ராமன் [என்றால்]
पापं	தீங்கை	पापं	தீங்கை
किञ्चित्	அணுவளவு கூட	कुर्यात् एव	செய்தே தீருவான்
		संशयः न	இதற்கு ஐயமன்று.

तस्माद्राजगृहादेव वनं गच्छतु ते सुतः । एतद्धि रोचते महां भृशं चापि हितं तव ॥

तस्मात्	“ஆகையால்	महं	எனக்கு
ते	தேவரீருடைய	रोचते	நலமொன்று தோன்று கிறது.
सुतः	திருக்குமாரன்	तव	தேவரீருக்கு
राजगृहात्	மன்னரது மாளிகை யிலிருந்து	हितं	ஏற்றதாயும்
वनं एव	காட்டிற்கே	भृशं च	இதற்கு மேம்பட்ட தாயும்
गच्छतु	போய்விட்டும்.	अपि हि	என்ன இருக்கிறது.
एतत्	இது		

एवं ते ज्ञातिपक्षस्य श्रेयश्चैव भविष्यति । यदि चेद्भरतो धर्मात्पित्र्यं राज्यमवाप्स्यति ॥

एवं चेत्	“இது இப்படியாயி ருந்தபோதிலும்	अवाप्स्यति यदि	அடைகிறான் என்கிற பக்கத்தில்
भरतः एव	பரதனே	ते च	தேவரீருக்கும்
पित्र्यं	முன்னோர்களுடைய	ज्ञातिपक्षस्य	தேவரீர் அன்பர்கள் வர்க்கத்திற்கும்
राज्यं	அரசை	श्रेयः	பெருமை
धर्मात्	தர்மவிதிகளுக்குத் தோஷமின்றி	भविष्यति	உண்டாகும்.

स ते सुखोचितो बालो रामस्य सहजो रिपुः । समृद्धार्थस्य नष्टार्थो जीविष्यति कथं वशे॥

ते	“தேவரீரது	सहजः	நேரடுத்த தம்பியாகிய
बालः	திருக்குமார்	रिपुः	சத்துருவும்
सुखोचितः	வெகுபெருமையாய் வளர்க்கப்பட்டவர்.	नष्टार्थः	பாக்கியம் குறையப் பெற்றவருமாகிய
समृद्धार्थस्य	பெருமைபெற்று விளங்கும்	सः	அவர்
रामस्य	ராமனுக்கு	वशे	அருகில்
		कथं	எவ்வண்ணம்
		जीविष्यति	உயிர் வாழ்ந்திருப்பார்?

अभिद्रुतमिवारण्ये सिहेन गजयूथपम् । प्रच्छाद्यमानं रामेण भरतं त्रातुमर्हसि ॥ ३६ ॥

अरण्ये	“கானகத்தில்	अभिद्रुतं	அகியாயமாய் மேல் விழுந்து
गजयूथपं	தலைமையானையை	प्रच्छाद्यमानं	இடைபூறு செய்பப்
सिहेन	ஒருசிலங்கத்தால்	भरतं	பாதரை[பட்டிருக்கும்
इव	எவ்வண்ணமோ	लातुं	கைகொடுத்துக்காத்த
	அவ்வண்ணமே		ருள
रामेण	ராமனால்	अर्हसि	தேவரீர் திருவுளம் கொள்ள வேண்டும்.

दर्पान्निराकृता पूर्वं त्वया सौभाग्यवत्तया । राममाता सपत्नी ते कथं वैरं न धारयेत् ॥

पूर्वं	“இதற்குமுன்	दर्पात्	செருக்கால்
ते	தேவரீரது	त्वया	தேவரீரால்
सपत्नी	சக்களத்தியாகிய	निराकृता	அவமானம் அடைத்தி
राममाता	ராமனது தாயார்		ருக்கின்றாள்.
	கணவன் மற்ற பாரி	वैरं	பழிக்குப்பழி வாங்கு
	யைகளோவிட தன்னி		தலை
सौभाग्यवत्तया	டத்தில்திக ஆசைவை	कथं	ஏன்
	த்திருக்கிறான் என்கிற	धारयेत् न	செய்யாதிருப்பான்?
	காரணத்தினாலே		

यदा हि रामः पृथिवीमवाप्स्यति प्रभूतरत्नाकरशैलपत्तनाम् ।

तदा गमिष्यस्यशुभं पराभवं सहैव दीना भरतेन भामिनि ॥ ३८ ॥

भामिनि	“ரோஷமுள்ளவளே!	अवाप्स्यति	அடைகிறதோ
रामः	ராமன்	तदा एव	அப்பொழுதே
यदा	எப்பொழுது	भरतेन सह हि	பாததோடு கூடவே
प्रभूतरत्नाकर- }	சமுத்திரங்களையும்	दीना	தீனையாக
शैलपत्तनां }	மலைகளையும் நகரங்க	अशुभं	மிகவும் கவலமாயிருக்
	ளையும் முன்னிட்ட	पराभवं	அவமானத்தை [கும்
पृथिवीं	பூமியை	गमिष्यति	தேவரீர் அடைவீர்.

यदा हि रामः पृथिवीमवाप्स्यति ध्रुवं प्रनष्टो भरतो भविष्यति ।

अतो हि संचिन्तय राज्यमात्मजे परस्य चैवाद्य विवासकारणम् ॥ ३९ ॥

रामः	“ராமன்	आत्मजे	ஒருவனுக்குத்தான்
पृथिवीं अवाप्स्यति	பூமியை அடைகிறான்,		விவசயத்தில்
यदा	என்கிறபகைத்தில்	राज्यं एव	ஒரு குட்டையைத்தலை
भरतः	பாதன்	परस्य	மற்றவனுக்கு [யம்
ध्रुवं	நிச்சயமாய்	विवासकारणं च	காட்டற்கு அனுப்பும்
प्रनष्टः हि	அழிந்துபோனவராக		உபாயத்தையும்
भविष्यति	ஆகுவார். [வே	अतो हि	இப்பொழுதே
अतः	ஆகையால்	संचिन्तय	தேவரீர் தேடுவீராக

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे अष्टमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 2685.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 330.

நவம: சரீ:—ஒன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ௨ ॥

ராமவிவாசனோபாயசிந்தா, கைகேயா: க்ரோதாபாரப்ரவேசா—ஸ்ரீராமரை காட்டிற்கனுப்ப
உபாயத்தை ஆலோசிப்பதும், கைகேயி கோபசாலையில் பிரவேசிப்பதும்.

एवमुक्ता तु कैकेयी क्रोधेन ज्वलितानना । दीर्घमुष्णं च निश्वस्य मन्थरामिदमब्रवीत् ॥

एवं	இவ்வாறு	उष्णं	வெப்பமாக
तु	இவ்விஷயத்தில்	दीर्घं	நெட்டு
उक्ता	சொல்லக் கேட்ட	निश्वस्य	உயிர் பெற்றிருந்து,
कैकेयी च	கைகேயிதேவியாரும்	मन्थरां	மந்தரையைப்பார்த்து
क्रोधेन	கோபாவேசத்தால்	इदं	பின்வருமாறு
ज्वलितानना	{ பற்றிளரியும் தீயென விளங்கும் முகமு டையவளாய்	अब्रवीत्	மொழிந்தாள்.

अद्य राममितः क्षिप्रं वनं प्रस्थापयाम्यहं । यौवराज्येन भरतं क्षिप्रमेवाभिषेचये ॥ २ ॥

अहं एव	“நானே	प्रस्थापयामि	அனுப்பிவிடுகிறேன்.
अद्य	இன்றையதினம்	क्षिप्रं	கூடியசீக்கிரத்தில்
क्षिप्रं	இதோ	भरतं	பரதனை
रामं	ராமனை	यौवराज्येन	இளவரசாய்
इतः	இவ்விடத்திலிருந்து	अभिषेचये	முடிசூட்டி வைக்கிறேன்.
वनं	காட்டிற்கு		

इदं त्विदानीं संपश्य केनोपायेन मन्थरे । भरतः प्राप्नुयाद्राज्यं न तु रामः कथञ्चन ॥

मन्थरे	“மந்தரே!	तु	அதன்மேல்
इदानीं	இப்பொழுது	भरतः	பரதன்
रामः	ராமன்	राज्यं	ராஜ்யத்தை
कथंचन	எப்படியும்	प्राप्नुयात्	அடையவேண்டும்.
केन	எந்த	इदं	இவ்விஷயத்தை
उपायेन	உபாயத்தால்	संपश्य	தீர்க்காலோசனை
न तु	இல்லாமல்போவான்.		செய்”.

एवमुक्ता तथा देव्या मन्थरा पापदर्शिनी । रामार्थमुपहिंसन्ती कैकेयीमिदमब्रवीत् ॥ ४ ॥

एवं	இப்படியாய்	पापदर्शिनी	துஷ்டசேஷ்டைகளில்
तथा	அந்த		பிரியளுமாகிற
देव्या	தேவியால்	मन्थरा	மந்தரை
उक्ता	சொல்லக்கேட்டவளும்	कैकेयीं	கைகேயிதேவியாரைப்
रामार्थं	ராமரது நன்மைக்கு		பார்த்து
उपहिंसन्ती	இடையூறியிருக்கிறவளும்	इदं	பின்வருமாறு
		अब्रवीत्	சொன்னாள்.

हन्तेदानीं प्रवक्ष्यामि कैकेयि श्रूयतां च मे । यथा ते भरतो राज्यं पुत्रः प्राप्स्यति केवलम् ॥

கைகேயி	“கைகேயிதேவியாரே!	प्राप्स्यति	அடைகிறான்
हन्त	{ பேஷ்! நல்ல செய்தி திருவாய்மலர்ந்தரு ளினீர்.	यथा	என்பது எதாருமோ அதை
ते	தேவரீரது	इदानीं	இப்பொழுதே
पुत्रः	புத்திரனாகிய	प्रवक्ष्यामि	எடுத்துச் சொல்லு கின்றேன்.
भरतः च	பரதரோ	मे	சொல்லுமெனக்கு
राज्यं	ராஜ்யத்தை	श्रूयताम्	செவிகொடுக்கப்பட்ட தும்.
केवलं	தோஷமாகிதமாயிருக் கும்வண்ணமாய்		

किं न स्मरसि कैकेयि स्मरन्ती वा निगूहसे । यदुच्यमानमात्मार्यं मत्तस्त्वं श्रोतुमिच्छसि ॥

கைகேயி	“கைகேயிதேவியாரே!	यत्	இதனால்
त्वं	தேவரீர்	स्मरसि न	தேவரீர் மறந்துவிட் டாரா?
उच्यमानं	முன்சொன்ன	वा	அல்லது
आत्मार्यं	தேவரீரது ரகஸ்ய மொன்றை.	स्मरन्ती	ஞாபகத்தில் வைத்து க்கொண்டு
मत्तः	என்னிடமிருந்து	निगूहसे किम्	மறைக்கின்றீரா? என்ன?
श्रोतुं	கேட்டறிய		
इच्छसि	இப்பொழுது ஆக்ஞா பித்தருளுகின்றீர்.		

मयोच्यमानं यदि ते श्रोतुं छन्दो विलासिनि ।

श्रूयतामभिधास्यामि श्रुत्वा चापि विमृश्यताम्

॥ ७ ॥

विलासिनि	“வேடிக்கைகளில் பிரி யமுள்ளவளே!	श्रोतुं अपि	{ திருப்பிச் சொல்லிக் கேட்கவேண்டுமென் றிருப்பதால் நான் சொல்லுகின் றேன்.
यदि	இவ்விரண்டில் எதுவா யிருந்தாலும்கூர்	अभिधास्यामि	திருச்செவி சாற்றிய ருளவேண்டும்.
ते	தேவரீரது	श्रूयतां	கேட்டதன்மேல் ஆராய்ச்சி செய்யப் பட்டும்.”
छन्दः	திருவுளம்,	श्रुत्वा	
उच्यमानं च	சொல்லியிருப்பதை யே.	विमृश्यताम्	
मया	என்னால்		

श्रुत्वेदं वचनं तस्या मन्थरायास्तु कैकयी । किंचिदुत्थाय शयनात्स्वास्तीर्णादिदमब्रवीत् ॥

கைகேயி	கைகேயிதேவியார்	स्वास्तीर्णात्	நான் படுத்திருந்த
तस्याः मन्थरायाः	அந்த மந்தரையின்	शयनात्	படுக்கையிலிருந்து
इदं	இவ்விதமான	किंचित्	கொஞ்சம்
वचनं	சொல்லை	उत्थाय	எழுந்திருந்து,
श्रुत्वा तु	கேட்டதுமே,	इदं	பின்வருமாறு
		अब्रवीत्	சொன்னாள்.

कथय त्वं ममोपायं केनोपायेन मन्थरे । भरतः प्राप्नुयाद्राज्यं न तु रामः कथंचन ॥ ९ ॥

मन्थरे	“ மந்தரே !	राज्यं	இராஜ்யத்தை
रामः	ராமன்	प्राप्नुयात्	அடையவேண்டும்.
कथंचन	எப்படியும்	उपायं	காரியம் கைகூடும்
केन उपायेन	எந்த உபாயத்தால்	त्वं	நீ [வழியை
न तु	இல்லாமற் போவான்?	मम	எனக்கு
भरतः	பரதன்	कथय	சொல்லக்கடவாய்.”

एवमुक्ता तु कैकेय्या मन्थरा पापदर्शिनी । रामार्थमुपहिंसन्ती कुब्जा वचचमब्रवीत् ॥

तु	இவ்விஷயத்தில்	रामार्थं	ஸ்ரீராமனது நன்மை
एवं	இவ்வாறு	उपहिंसन्ती	இடையூறு செய்கிற
कैकेय्या	கைகேயீதேவியா	कुब्जा	கூனியுமான [வளும்
	ராலே	मन्थरा	மந்தரை
उक्ता	நியமனம்பெற்றவளும்	वचनं	பின்வரும்வார்த்தை
पापदर्शिनी	துஷ்ட சேஷ்டைகளில்	अब्रवीत्	சொன்னாள். [யை
	பிரியமுள்ளவளும்		

तव दैवासुरे युद्धे सह राजर्षिभिः पतिः । अगच्छत् त्वामुपादाय देवराजस्य साहकृत् ॥

तव	“ தேவரீரது	सह	கூட
पतिः	கணவர்	देवराजस्य	தேவேந்திரனுக்கு
दैवासुरे	தேவர்களுக்கும் அசு	साहकृत्	உதவிசெய்கிறவராகி
	ரர்களுக்கும் நடந்த	त्वां	தேவரீரை
युद्धे	யுத்தத்தில்	उपादाय	அழைத்துக்கொண்டு
राजर्षिभिः	ராஜரீஷிகளோடு	अगच्छत्	சென்றார்.

दिशमास्थाय कैकेयि दक्षिणां दण्डकान् प्रति । वैजयन्तमिति ख्यातं पुरं यत्र तिमिध्वजः ॥

कैकेयि	“கைகேயீதேவியாரே!	यत्	எங்கேயிருந்தானோ
दक्षिणां	சென்		அந்த
दिशं	திசையில்	वैजयन्तं	வைஜயந்தம்
दण्डकान् प्रति	தண்டகாரண்யமெ	इति	என்று
	னும் பிரதேசங்களில்	ख्यातं	பெயர்பெற்ற
तिमिध्वजः	திமிதவஜன் என்ற	पुरं	பட்டணத்திற்கு
	அசுரன்	आस्थाय	போய்ச் சேர்ந்தார்.

स शम्बर इति ख्यातः शतमायो महासुरः । ददौ शक्रस्य संग्रामं देवसङ्घैरनिर्जितः ॥ १३ ॥

शम्बरः	“ சம்பரன்	अनिर्जितः	வெல்லவொண்ணாதவ
इति	என்ற	सः	அந்த [னுமாகிய
ख्यातः	ஓர் பெயருடையவனும்	महासुरः	மகாஸூரன்
शतमायः	பலவித மாயைகளில்	शक्रस्य	இந்திரன் முன்னின்ற
	நிபுணனும்,	संग्रामं	பெரும்போரை
देवसङ्घैः	தேவகணங்களால்	ददौ	செய்தான்.

तस्मिन् महति संग्रामे पुरुषान् क्षतविक्षतान् । रात्रौ प्रसुप्तान् घ्नन्ति स्म तरसाऽपास्य राक्षसाः ॥

राक्षसाः	“அரக்கர்கள்	अपास्य	லக்ட்யம் செய்யாதவர்
तस्मिन्	அந்த		களாய்
महति	பெரும்	क्षतविक्षतान्	பலவிதப்புண்பட்டு
संग्रामे	போரில்	प्रसुप्तान्	தூங்கிக்கொண்டிருக்
रात्रौ	இரவில்	पुरुषान्	மனிதர்களை [கும்
तरसा	மனக்கொழுப்பால்	घ्नन्ति स्म	கொலைசெய்தார்கள்.

तत्राकरोन्महद्युद्धं राजा दशरथस्तदा । असुरैश्च महाबाहुः शस्त्रैश्च शकलीकृतः ॥१५॥

तदा	“அப்பொழுது	महत् युद्धं	பெரும்போரை
महाबाहुः	பெரும்போர்வீரர	अकरोत्	புரிந்தார்.
दशरथः	தசரத [கிய	तत्र च	அப்படியிருக்கும்
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	असुरैः	அஸுரர்களால்
शस्त्रैः च	சஸ்திராஸ்தரங்களைக்	शकलीकृतः	மூர்ச்சையடைந்தார்.
	கொண்டு		

अपवाह्य त्वया देवि संग्रामान्प्रचेतनः । तत्रापि विक्षतः शस्त्रैः पतिस्ते रक्षितस्त्वया ॥

देवि	“தாயே!	संग्रामात्	போர்களைத்தீவிருந்து
त्वया	தேவீரால்	अपवाह्य	{ வேறிடத்திற்கு எடுத்
तत्र	அப்பொழுது		துக்கொண்டுபோகப்
शस्त्रैः	பாணங்களால்		பட்டு,
विक्षतः	விருணப்பட்டவராயும்	त्वया अपि	தேவீராலேயே
नष्टचेतनः	மூர்ச்சையடைந்தவரு		சச்சுனை செய்யப்
ते	தேவீரது [மாகிய	रक्षितः	{ பெற்றுப்பாதுகாக்க
पतिः	கணவர்		ப்பட்டனர்.

तुष्टेन तेन दत्तौ ते द्वौ वरौ शुभदर्शने

॥ १७ ॥

शुभदर्शने	{ “அனுசூலமான காரிய	तुष्टेन	சந்தோஷப்படுத்தப்ப
	த்தை உள்ளபடி அ	तेन	அவரால் [ட்டவாகிய
	றிந்துவிட்ட மாதே!	ते	தேவீருக்கு
द्वौ वरौ	இரண்டு வரங்கள்	दत्तौ	அளிக்கப்பட்டன.

स त्वयोक्तः पतिर्देवी यदेच्छेयं तदा वरौ । गृहीयामिति तत्तेन तथेत्युक्तं महात्मना ॥१८॥

देवि	“தாயே!	गृहीयां	கூட்டுக்கொள்ளுகி
सः	அந்த	इति	என்று [தேன்”
पतिः	சக்கிரவர்த்தியார்	उक्तः	பிரார்த்திக்கப்பட்ட
त्वया	தேவீரால்	तत्	அப்பொழுது [டார்.
यदा	“எப்பொழுது	तथा इति	‘அப்படியே ஆகட்
इच्छेयं	நான் இஷ்டப்படுகி		டும்’ என்று
	தேனே	तेन	அந்த
तदा	அப்பொழுது	महात्मना	மகாத்மாவால்
वरौ	இரண்டு வரங்களையும்	उक्तम्	வாக்களிக்கப்பட்டது.

अनभिज्ञा ह्यहं देवि त्वयैव कथिता पुरा । कथैषा तव तु स्नेहान्मनसा धार्यते मया ॥१९॥

देवि	“தாயே!	तव	தேவரீரிடத்திலுள்ள
त्वया एव	தேவரீராலேயே	स्नेहात् हि	பேரன்பாலேயே
पुरा तु	இதற்குமுன்	एषा	இந்த
	இவ்விஷயம்	कथा	விஷயம்
अनभिज्ञा	தெரியாதிருந்தவளா	मया	என்னால்
अहं	நான் [கிய	मनसा धार्यते	மறவாமல் நினைவில்
कथिता	சொல்லப்பட்டேன்.		வைக்கப்பட்டிருந்தது.

रामाभिषेकसंभाराभिगृह्य विनिवर्तय । तौ वरौ याच भर्तारं भरतस्याभिषेचनम् ॥
प्रवाजनं च रामस्य त्वं वर्षाणि चतुर्दश ॥ २० ॥

त्वं	“தேவரீர்	याच	கேளும்.
रामस्य	ராமனுக்கு	भर्तारं	கணவரை
चतुर्दश वर्षाणि	பதினான்கு வருஷ	निगृह्य	உடன்படச் செய்து
प्रवाजनं	வனவாஸமும் [ங்கள்	रामाभिषेक- संभारान्	ராமனது பட்டாபி } வேகத்திற்காக வந்து } கொண்டிருக்கும் பொருள்களை
भरतस्य	பரதனுக்கு		தேவரீர் நிறுத்தும்படி செய்யவேண்டும்.
अभिषेचनं च	திருமுடிசூட்டி வைத்தலுமாகிற	विनिवर्तय	
तौ वरौ	இந்த இரண்டு வாங்கலையும்		

चतुर्दश हि वर्षाणि रामे प्रवाजिते वनम् । प्रजाभावगतस्नेहः स्थिरः पुत्रो भविष्यति ॥२१॥

रामे	“ராமன்	पुत्रः	திருக்குமாரன்
चतुर्दश	பதினான்கு	प्रजाभावगतस्नेहः	{ ஜனங்களின் மனோத } ததைப்பெற்று பற்று } டையவனாய்
वर्षाणि	வருஷங்கள்	स्थिरः	அசைக்கமுடியாதவ
वनं	வனத்தில்	भविष्यति	ஆய்விடுவான். [ஓப்
प्रवाजिते हि	தபசியாய் விடுகிறான் என்றால்		

क्रोधागारं प्रविश्याद्य क्रुद्धेवाश्वपतेः सुते । शेषानन्तर्हितायां त्वं भूमौ मलिनवासिनी ॥

अश्वपतेः	“அசுவபதி மன்னரின்	क्रुद्धा	பிணக்குடையாள்
सुते	திருமகனே!	इव	போலாகி
अद्य	இப்பொழுதே	मलिनवासिनी	அழுக்கு ஆடைகளை அணிந்தவளாய்
त्वं	தேவரீர்	अनन्तर्हितायां	விருப்பு எதுவுமில் லாத வெறும்
क्रोधागारं	{ பிணக்குவரும் சமயங் } களிலுறையும் அறை } க்குள்	भूमौ	தரையில்
प्रविश्य	சென்று,	शेष	படுத்துக்கொண்டு விடும்

मा स्मैनं प्रत्युदीक्षेथा मा चैनमभिभाषथा: । रुदन्ती चापि तं दृष्ट्वा जगत्यां शोकलालसा ॥

जगत्यां " வெறுந்தரையில்
शोकलालसा சோகத்தால் பிடிக்கப்
பட்டவளாயும்,
रुदन्ती च அழுதுகொண்டிருக்
त अवரை [கிறவளாயும்
दृष्ट्वा अपि { எதிர்பார்த்துக்கொ
ண்டவளாயிருக்கும்
அந்த தேவரீர்

एनं இவரை அப்படியிருந்
தும்
मा स्म } முகமெடுத்துப்பார்க்
प्रत्युदीक्षेथा: } கவேண்டாம்.
एनं च இவரிடம்
मा अभिभाषथा: முதலில் பேசவும்
வேண்டாம்.

दयिता त्वं सदा भर्तुरत्र मे नास्ति संशयः । त्वत्कृते स महाराजो विशेषपि हृताशनम् ॥

त्वं " தேவரீர்
सदा எக்காலத்திலும்
भर्तु: கணவரது
दयिता மற்றவரைவிட அதிக
க்காதலைப்பெற்றவள்
स: அந்த
महाराज: சக்கிரவர்த்தியார்

त्वत्कृते தேவரீருக்கென்றால்
हृताशनं अपि தீயிலும்
विशेत् குதித்துவிடுவார்.
अत्र இதில்
मे எனக்கு
संशय: ஐயம்
न अस्ति: இல்லை.

न त्वां क्रोधयितुं शक्तो न क्रुद्धां प्रत्युदीक्षितुम् । तव प्रियार्थं राजा हि प्राणानपि परित्यजेत् ॥

राजा हि " சக்கிரவர்த்தியோ
வென்றால்
क्रुद्धां கோபதசையிலிருக்
त्वां தேவரீரை [கும்
प्रत्युदीक्षितुं முகமெடுத்துப்பார்க்
கவும்

शक्त: न சகியார்
क्रोधयितुं न கோபம்வர நடக்கவும்
तव தேவரீரது [மாட்டார்
प्रियार्थं பிரியத்தைப்பெற
प्राणान् अपि प्राणனையும்
परित्यजेत् விட்டுவிடுவார்.

न ह्यतिक्रामितुं शक्तस्तव वाक्यं महीपति: । मन्दस्वभावे बुध्यस्व सौभाग्यबलमात्मन: ॥२६॥

मन्दस्वभावे " இளகிய நெஞ்சமு
டைய மாதே!
आत्मन: தேவரீரது
सौभाग्यबलं { கணவரது மற்றவரை
விட அதிகக்காதலின்
வன்மையை
बुध्यस्व நினைத்துக்கொள்ளும்

हि அப்படியாகில்
महीपति: சக்கிரவர்த்தியார்
तव தேவரீரது
वाक्यं சொல்லை
अतिक्रामितुं தட்ட
शक्त: न முடியாது.

मणिमुक्तासुवर्णानि रत्नानि विविधानि च । दद्यादशरथो राजा मा स्म तेषु मन: कृथा: ॥

दशरथ: " தசரத
राजा சக்கிரவர்த்தியார்
विविधानि அநேகவித
मणिमुक्ता- } மாணிக்கங்களையும்,
सुवर्णानि } முத்துக்களையும்,
பொன் அணிகலனையும்

रत्नानि च இரத்தினங்களையும்
दद्यात् கொடுப்பார்.
तेषु அவைகள்மேல்
मन: ஆசையென்பதை
मा स्म कृथा: தேவரீர் வைக்கக்

यौ तौ दैवासुरे युद्धे वरौ दशरथोऽददात् । तौ स्मारय महाभागे सोऽर्थो मा त्वामतिक्रमेत् ॥

महाभागे	மகா பாக்கியமுடைய வனே !	देवासुरे	தேவர்களுக்கும் அசு ரர்களுக்கும் உண் யுத்தத்தில் [டான
सः	அந்த	युद्धे	எந்த
अर्थः	காரியம்	यौ	அந்த இரண்டு வரங்
त्वां	தேவரீரை	तौ वरौ	கொடுத்தாரோ [களை
मा अतिक्रमेत्	மீறி நடைபெறுது.	अददात्	அவ்விரண்டையும்.
दशरथः	தசரதசக்கிரவர்த் தியார்	तौ	நினைப்பூட்டுக.
		स्मारय	

यदा तु ते वरं दद्यात्स्वयमुत्थाप्य राघवः । व्यवस्थाप्य महाराजं त्वमिमं वृणुया वरम् ॥

राघवः	தசரதசக்கிரவர்த்	त्वं	தேவரீர்
स्वयं	தானே [தியார்	महाराजं	சக்கிரவர்த்தியாரை
उत्थाप्य	தரையிலிருந்து தூக்கி,	तु	இவ்விஷயத்தில்
ते	தேவரீருக்கு	व्यवस्थाप्य	சத்தியத்தில் நிலைநிறுத்தி,
वरं	மனோரதத்தை	वरं	மனோரதத்தை
दद्यात्	அனுக்கிரகம் செய்வார்.	इमं	பின்வருமாறு
यदा	இது எப்பொழுதோ அப்பொழுது	वृणुयाः	சொல்லிக் கேட்பீராக.

रामं प्रव्राजयारण्ये नव वर्षाणि पञ्च च । भरतः क्रियतां राजा पृथिव्यां पार्थिवर्षभः ॥

रामं	“ராமனை	पृथिव्यां	உலகில்
नव पञ्च च	பதினான்கு	पार्थिवर्षभः	{ இளவரசுபெற்று விள ங்கும் மன்னர்களில்
वर्षाणि	வருஷங்கள்		உத்தமனான
अरण्ये	காட்டில்	राजा	மன்னனாய்
प्रव्राजय	வாசம் செய்வியும்.	क्रियताम्	நியமிக்கப்பட்டும்”.
भरतः	பரதன்		

चतुर्दश हि वर्षाणि रामे प्रव्राजिते वनम् । रुढश्च कृतमूलश्च शेषं स्थास्यति ते सुतः ॥

रामे	“ராமன்	सुतः	திருக்குமாரன்
चतुर्दश	பதினான்கு	रुढः	வேரூன்றியவனாய்
वर्षाणि	வருஷங்கள்	कृतमूलः च	{ மூலபலத்தை அதின் மாக்கிக்கொண்டவ னாகவும்
वनं	கானகத்திற்கு	शेषं हि	அதன்மேலும்
प्रव्राजिते च	சென்று விடுவானாகில்	स्थास्यति	நிலைத்தரசுசெய்வான்.
ते	தேவரீரது		

ராமபிரபாஜனம் சைவ தேவி யாசஸ்ய தம் வரம் । எவ் செத்யந்தி புத்ரஸ்ய சர்வார்த்தாஸ்தவ ஸாமினி ॥

ஸாமினி தேவி	“ரோஷமுடைய	எவ்	இவ்வண்ணமாயின்
தம்	அவரை [தாயே!	தவ	தேவரீரது
ராமபிரபாஜனம் எவ்	ராமனது வனவாஸ	புத்ரஸ்ய	புதல்வனுக்கு
	மொன்றையே	சர்வார்த்தா: ச	எல்லாவித நன்மை
வரம்	ஸர்வாபிஷ்டமனோரத		களும்
	மாய்	செத்யந்தி	தானே சித்திக்கின்
யாசஸ்ய	தேவரீர் வருந்திக்		றன.
	கேட்பிராக.		

எவ் ப்ரபாஜிதஸ்யைவ ராமோ஽ராமோ பவிஷ்யதி । பரதஸ்ய ஹதாமித்ரஸ்தவ ராஜா பவிஷ்யதி ॥ 33 ॥

எவ்	“இவ்வாறு	பவிஷ்யதி	ஆகிவிடுவான்.
ப்ரபாஜித:	வனவாஸம்பெற்ற	தவ	தேவரீரது
ராம: ச	ராமனும்	பரத: ச	பரதனும்
அராம: எவ்	ஜனங்களின் அன்பை	ஹதாமித்ர:	பகையொழிந்த
	இழந்தவனாகவே	ராஜா	ராஜாவாக
		பவிஷ்யதி	விளங்குவான்.

யேன காலேன ராமஸ்ய வநாத்ப்ரியாஸ்யமிஷ்யதி । தேன காலேன புத்ரஸ்தே க்ருதமூலோ பவிஷ்யதி ॥ 34 ॥

யேன	“எவ்வளவு	புத்ர:	திருக்குமாரன்
காலேன	காலத்திற்குள்	சுஹ்ரி: சாப்த்	சிறேகிதர்களுடன் கூடி
ராம:	ராமன்	ஆத்மவான்	தேரீயமுடையவனாக
வநாத்	வனத்திலிருந்து		வும்
ப்ரியாஸ்யமிஷ்யதி	திரும்பிவருகிறானே	க்ருதமூல:	வேருன்றியவனாகவும்
தேன	அந்த	சுஹ்ரிதமனுஷ்ய: }	ஜனங்களை ஸ்வாதீன
காலேன ச	காலத்திற்குள்ளேயே	ச	ப்படுத்திக்கொண்ட
தே	தேவரீரது	பவிஷ்யதி	வனாயும்
			ஆய்விடுவான்.

பாஸகாலம் து தே மந்யே ராஜானம் வீதஸாஹ்வஸா । ராமாபிஷேகஸங்கல்பாநிஸுஹ்ரி விநிவர்தய ॥ 35 ॥

தே	“தேவரீருக்கு	நிஸுஹ்ரி	உடன்படுத்தி,
து	இவ்விஷயத்தில்	ராமாபிஷேக- }	ராமனது பட்டாபி
பாஸகாலம்	ஏற்ற சமயமிதுதான்	சங்கல்பான்	ஷேகத்திற்கு பூர்வ
	னென்று		வைதீக கிருத்தியங்
மந்யே	நான் அறிகிறேன்.		களை
ராஜானம்	சக்கிரவர்த்தியாரை	விநிவர்தய	நிறுத்தும்படி செய்
வீதஸாஹ்வஸா	{ தேவரீர், மனதைச்		வீராக.”
	சிதறவிடாதிருந்து		
	கொண்டு		

अनर्थमर्थरूपेण ग्राहिता सा ततस्तया । हृष्टा प्रतीता कैकेयी मन्थराभिदमब्रवीत् ॥ ३६ ॥
सा हि वाक्येन कुब्जायाः किशोरीवोत्पथं गता । कैकेयी विस्मयं प्राप्ता परं परमदर्शना ॥

सा	அந்த
कैकेयी हि	கைகேயிதேவியாரோ வெனில்
प्रतीता	மகாப்பிரஸித்தி பெற்ற
परमदर्शना	அற்புதமான நல்ல சிந்தனையுற்றவள்.
ततः	அப்பொழுது
कुब्जायाः	கூனியின்
वाक्येन	உபதேசத்தால்
किशोरी	நல்லதுபொல்லாதது
इव	அறியாத சிறுமிபோ ன்றவளாகி விட்டவ ளும்
तया	அவளால்
अनर्थ	தீமையை

अर्थरूपेण	நன்மைபோல்
ग्राहिता	போதிக்கப்பெற்றவ ளும்
परं	தலைக்கேறிய
विस्मयं	தூர் அகங்காரத்தை
प्राप्ता	அடைந்துவிட்டவளு
सा	அந்த [மாகி
कैकेयी	கைகேயிதேவியார்
उत्पथं	முறைகெட்ட வழியில்
गता	சொல்லத்தீர்மானித் துவிட்டவளாகி
हृष्टा	சந்தோஷமடைந்தவ ளாய்
मन्थरां	மந்தரையைப்பார்த்து
इदं	பின்வருமாறு
अब्रवीत्	சொன்னாள்.

कुब्जे त्वां नाभिजानामि श्रेष्ठां श्रेष्ठाभिधायिनीम् । पृथिव्यामसि कुब्जानामुत्तमा बुद्धिनिश्चये ॥

कुब्जे	“கூனி!
पृथिव्यां	உலகத்தில்
कुब्जानां	கூனிகளில்
बुद्धिनिश्चये	நுண்ணறிவுகொண்டு ஆராய்ச்சிசெய்து ஒரு காரியத்தைத்தீர் மானிக்கும் விஷயத் தில்

उत्तमा	உத்தமமானவளாய்
असि	நீ விளங்குகின்றனை.
त्वां	உன்னை
श्रेष्ठाभिधायिनीं	ஹிதத்தை உபதேசிக் கிற
श्रेष्ठां	சாமர்த்தியசாலியாய்
अभिजानामि न	நானிதுவரையில் அறிந்திலேன்.

त्वमेव तु ममार्थेषु नित्ययुक्ता हितैषिणी । नाहं समवबुद्धयेयं कुब्जे राज्ञश्चिकीर्षितम् ॥ ३७ ॥

अहं	“நான்
तु	இவ்விஷயத்தில்
राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாரின்
चिकीर्षितं	உட்கருத்தை
समवबुद्धयेयं न	கண்டுகொள்ளாதிருந் தேன்.

मम	எனது
अर्थेषु	காரியங்களில்
कुब्जे	கூனியே!
त्वं एव	நீ ஒருவள்தான்
नित्ययुक्ता	சலியாப்பற்றுள்ள
हितैषिणी	உபகாரி.

सन्ति दुःसंस्थिताः कुब्जा वक्राः परमदारुणाः । त्वं पद्ममिव वातेन सन्नता प्रियदर्शना ॥

कुब्जाः	“கூனிகள்	वातेन	{ யாவராலும் விரும்பப் படுகிறதாகிய குண மொன்றைக்கொண்டு
परमदारुणाः	மிகக்கொடிய	पद्मं इव	தாமரைபூவ்பம் எப்படியோ அப்படியே
दुःसंस्थिताः	கெட்ட நடவடிக்கை யுள்ளவர்களெனவும்	सन्नता	முதுகு வளைந்துள்ள
वक्राः	தீயசிரத்தையுள்ளவர் களெனவும்	त्वं	நீ ஒருவன்
सन्ति	வழங்குகின்றார்கள்.	प्रियदर्शना	{ நல்லவர்களுக்கு ஓர் உதாஹரணமாய் விளங்கப்போகின்றன.

उरस्तेऽभिनिविष्टं वै यावत्स्कन्धं समुन्नतम् । अधस्ताच्चोदरं शतं सुनाभमिव लज्जितम् ॥

ते	“உனது	सुनाभं	அழகு வாய்ந்த கொம்பு
उरः	மாப்பு	उदरं च	வயிறும் [புழையுடை
यावत् स्कन्धं वै	தோள் வரையிலும்	लज्जितं इव	வெட்கம்கொண்டது போன்றதாகி
समुन्नतं	உயர்ந்து	शतम्	இளைத்து உள்ளடங்கியிருக்கிறது.
अभिनिविष्टं	அழகாய் விளங்கு		
अधस्तात्	அதற்குக்கீழ் [கிறது.		

परिपूर्णं च जघनं सुपीनौ च पयोधरौ । विमलेन्दुसमं वक्त्रमहो राजसि मन्थरे ॥ ४२ ॥

मन्थरे	“மந்தரே!	पयोधरौ च	கொங்கைகளிரண்டும்
अहो	எவ்வளவு அழகாய்	सुपीनौ	அழகாய்ப்பருத்திருக்
राजसि	நீ விளங்குகின்றன.	वक्त्रं	முகம் [கின்றன.
जघनं	முதுகின் கீழ்பாகம்	विमलेन्दुसमं	மாசில்லாத சந்திரன
परिपूर्णं	அகன்று விசாலமாயி ருக்கிறது.	च	க்கு சமமாய் விளங்குகிறது.

जघनं तव निर्घृष्टं रशनादामशोभितम् । जङ्घे भृशमुपन्यस्ते पादौ चाप्यायतावुभौ ॥ ४३ ॥

तव जघनं	“உனது இடுப்பு	जङ्घे च	தொடைகளிரண்டும்
रशनादामशोभितं	{ அரைநூல் ஒட்டியா ணத்தால் பிரகாசிக் கின்றதாய்	भृशं	நன்றாய்
निर्घृष्टं	மிக்க அழகாய் விளங்குகிறது.	उपन्यस्ते	துணைத்திருக்கின்றன.
		पादौ	கால்கள்
		उभौ अपि	இரண்டும்
		आयतौ	நீண்டிருக்கின்றன.

त्वमायताभ्यां सक्थिभ्यां मन्थरे क्षौमवासिनी । अग्रतो मम गच्छन्ती राजहंसीव राजसे ॥

मन्थरे	“மந்தரே!	गच्छन्ती	வந்துசேர்த்திருக்
मम अग्रतः	என் முன்னே	त्वं	நீ [கின்ற
आयताभ्यां	நீண்ட	राजहंसी इव	ராஜஹம்ஸப்போடு
सक्थिभ्यां	தொடைகளுடன்		போல
क्षौमवासिनी	வெண்பட்டாடைய ணிந்தவளாய்	राजसे	விளங்குகின்றாய்.

आसन्याः शम्बरे मायाः सहस्रमसुराधिपे । सर्वास्त्वयि निविष्टास्ता भूयश्चान्याः सहस्रशः॥

असुराधिपे “असुराர்களுக்குத்தலை
வனான

शम्बरे சம்பரானிடத்தில்
या: எந்த
माया: மாயைகள்
सहस्रं ஆயிரக்கணக்காய்
आसन् இருந்தனவோ

ता: அவைகள்
सर्वा: च எல்லாமும்
भूय: இன்னும்
अन्या: இதர
सहस्रश: அனேகங்களும்
त्वयि உன்னிடத்தில்
निविष्टा: இருக்கின்றன.

तवेदं स्थगु यदीर्घं रथघोणमिवायतम् । मतयः क्षत्रविद्याश्च मायाश्चात्र वसन्ति ते ॥४६॥

ते “உனது
मतयः பெரும்பேரரசன்களும்
क्षत्रविद्या: च ராஜ்யவிவகாரநுட்பங்
களும்

माया: च { பெருமையாய் விளங்
சுவதற்குவேண்டிய
ஞானவித்தைகளும்

तव உனது
अत्र இந்த

स्थगु கூனில்
वसन्ति குடிக்கொண்டிருக்கின்
यत् அதனால்தான் [றன,
इदं இது
रथघोणं इव தேரின் கோணம்
போன்றதாய்
दीर्घं நீண்டதாய்
आयतम् பருத்திருக்கிறது.

अत्र ते प्रतिमोक्ष्यामि मालां कुब्जे हिरण्मयीम् । अभिषिक्ते च भरते राघवे च वनं गते॥

कुब्जे “கூனி!
राघवे ராமன்
वनं காட்டிற்கு
गते च போய்விட்ட பின்னர்
भरते பரதன்
अभिषिक्ते च முடிசூட்டப்பெற்றவ
னாகிய பின்னர்

ते உனது
अत्र இதில்
हिरण्मयीं பொன்னாற் செய்த
मालां மாலையை
प्रतिमोक्ष्यामि சூட்டுகின்றேன்.

जात्येन च सुवर्णेन सुनिष्ठेन मन्थरे । लब्धार्था च प्रतीता च लेपयिष्यामि ते स्थगु ॥

मन्थरे “மந்தரே!
लब्धार्था च காரியம் கைகூடினவ
ளாகி

प्रतीता च சந்தோஷமடைந்தவ
ளாகிய நான்

सुनिष्ठेन நன்கு அரைத்த

जात्येन நல்ல ஜாதி
सुवर्णेन च தங்கநிறச் சந்தனத்
தானே

ते உனது
स्थगु கூனில்
लेपयिष्यामि பூசுவேன்.

मुखे च तिलकं चित्रं जातरूपमयं शुभम् । कारयिष्यामि ते कुब्जे शुभान्याभरणानि च॥

कुब्जे “கூனி!
ते मुखे உனது முகத்தில்
चित्रं மிக்க பிரகாசமாய்
விளங்குகிறதும்

शुभं மிக்க அழகாய்

जातरूपमयं பொன்னால் செய்யப்
பட்டதுமான்
तिलकं च திலகத்தையும்
शुभानि சிறந்த
आभरणानि च ஆபரணங்களையும்
कारयिष्यामि அணிவிப்பேன்.

परिधाय शुभे वस्त्रे देवतेव चरिष्यसि ॥ ५० ॥

शुभे वस्त्रे “நல்ல ஆடைகளை
परिधाय உடுத்து,

देवता इव ஓர் தேவதை போல்
चरिष्यसि உலாவப் போகின்றாய்.

चन्द्रमाह्वयमानेन मुखेनाप्रतिमानना । गमिष्यसि गतिं मुख्यां गर्हयन्ती द्विषज्जनम् ॥ ५१ ॥

चन्द्रं “சந்திரனை
आह्वयमानेन பழிக்கவல்ல
मुखेन முகத்துடன்
अप्रतिमानना ஒப்பற்ற முகமுடைய
வளாய்

द्विषजनं சக்களத்திகளின் பரி
வாரஜனத்தை
गर्हयन्ती விசனமுறச் செய்கின்
मुख्यां மேலான [றவளாய்
गतिं நடையை
गमिष्यसि நீ அடைவாய்.

तवापि कुब्जाः कुब्जायाः सर्वाभरणभूषिताः । पादौ परिचरिष्यन्ति ययैव त्वं सदा मम ॥

मम “எனக்கு
त्वं நீ
यथा एव எப்படி இருக்கிறாயோ
அப்படியே
कुब्जायाः கூனியான
तव अपि உனக்கும்

सर्वाभरण- } பல ஆபரணங்களைத்
भूषिताः } தரித்துக்கொண்ட
कुब्जाः கூனிகள் [வர்களான
सदा எப்பொழுதும்
पादौ परिचरिष्यन्ति அடிபணிந்து பணிவி
டை செய்வார்கள்.”

इति प्रशस्यमाना सा कैकेयीमिदमब्रवीत् । शयानां शयने शुभ्रे वेद्यामग्निशिखामिव ॥

इति இவ்வண்ணமாக
प्रशस्यमाना புகழ்ந்து கொண்டா
டப்பட்ட

अग्निशिखां கொழுந்துவிட்டெரி
इव போல் [யும் தீயை
शयानां படுத்துக்கொண்ட

सा அவள்
शुभ्रे சந்தமான
शयने படுக்கையில்
वेद्यां வேள்விமேடையில்

சூத்த
कैकेयी கைகேயியைப்பார்த்து
इदं பின்வருமாறு
अब्रवीत् சொன்னாள்.

गतोदके सेतुबन्धो न कल्याणि विधीयते । उत्तिष्ठ कुरु कल्याणं राजानमनुदर्शय ॥ ५४ ॥

कल्याणि “உத்தமியே !
गतोदके வெள்ளம் ஓடி விட்ட
பிறகு
सेतुबन्धः அணைபோடுவது
विधीयते न பிரயோஜனப்படுகிற
தில்லை.

उत्तिष्ठ எழுந்திரும்.
कल्याणं நல்ல காரியத்தை
कुरु செய்துமுடியும்.
राजानं சக்கிரவர்த்தியாரை
अनुदर्शय எதிர்பார்த்துக்
கொண்டிருக்கும்.

तथा प्रोत्साहिता देवी गत्वा मन्थरया सह । क्रोधागारं विशालाक्षी सौभाग्यमदगर्विता ॥
अनेकशतसाहस्रं मुक्ताहारं वराङ्गना । अवमुच्य महार्हाणि शुभान्याभरणानि च ॥ ५६ ॥
ततो हेमोपमा तत्र कुब्जावाक्यवशं गत्वा । संविश्य भूमौ कैकेयी मन्थरामिदमब्रवीत् ॥ ५७ ॥

ततः	அப்பொழுது
तथा	அப்படியாய்
प्रोत्साहिता	உற்சாகப்படுத்தப்பட்டவனும்
सौभाग्य- मदगर्विता }	ஸௌபாக்கியத்தாலு ண்டான மதத்தால் செருக்குகொண்ட வனும்
विशालाक्षी	மிக்க பிரலித்தி பெ
वराङ्गना	அழகுவாய்ந்த [ற்ற
देवी च	சக்கிரவர்த்தியாரின் மனைவியுமான
कैकेयी	கைகேயிதேவியார்
कुञ्जावाक्य- घशं गता }	கூனியின் வார்த்தைக் கு வசப்பட்டவளாய்
क्रोधागारं	கோபக்கிரகத்தை
मन्थरया सह	மந்தரையுடன் கூட

गत्वा	அடைந்து,
अनेकशतसाहसं	எவ்வளவோ விலை யுள்ள
मुक्ताहारं	முத்துமாலையையும்
महार्हाणि	மிக்க விலையுள்ளன
शुभानि	அழகுவாய்ந்தவைக ளும்
आभरणानि	ஆபரணங்களையெல்
अवमुच्य	கழற்றியெறிந் து [லாம்
तत्	அவ்விடத்தில்
भूसौ	வெறுந்தரையில்
हेमोपमा	பொற்பதுமை போன் றவளாய்
संक्षिप्य	படுத்துக்கொண்டு,
मन्थरां	மந்தரையைப்பார்த்து
इदं	பின்வருமாறு
अब्रवीत्	சொன்னாள்.

इह वा मां मृतां कुञ्जे नृपायावेदयिष्यसि । वनं वा राघवे प्राप्ते भरतः प्राप्स्यति क्षितिम् ॥

राघवे	“ராமன்
वनं	வனத்திற்கு
प्राप्ते वा	சென்று விட்டானென்
भरतः	பரதன் [றால்
क्षितिं प्राप्स्यति	உலகை அடைவான்.
वा	இதில்லையென்றால்

कुञ्जे	கூனி!
इह	இங்கேயே
मां मृतां	என்னை இறந்தவளாக
नृपाय	சக்கிரவர்த்தியாருக்கு
आवेदयिष्यसि	நீ தெரிவிக்கப்போகி ன்றாய்.

न सुवर्णेन मे हय्यो न रत्नैर्न च भोजनैः । एष मे जीवितस्यान्तो रामो यद्यभिषिच्यते ॥

मे	“எனக்கு
सुवर्णेन	சுவர்ணங்களாலும்
अर्थः न	மனோரதம் பெற்றதா காது.
रत्नैः न	ரத்தினங்களாலும் ஆகாது.
भोजनैः च न	போஜனங்களாலும் ஆகாது.

रामः	ராமன்
अभिषिच्यते	முடிசூட்டப்படுகின்
यदि	என்றால் [றன்
एषः हि	இதுதான்
मे	என்னுடைய
जीवितस्य	பிராணனுக்கு
अन्तः	முடிவு.

अथो पुनस्तां महिषीं महीक्षितो वचोभिरत्यर्थमहापराक्रमैः ।

उवाच कुब्जा भरतस्य मातरं हितं वचो राममुपेत्य चाहितम् ॥ ६० ॥

अथो	அப்பவும்
कुब्जा	கூனி
महीक्षितः	சக்கிரவர்த்தியாரின்
महिषीं	மனைவியும்
भरतस्य	பரதாது

मातरं च	தாயுமான
तां	அவளைப்பார்த்து,
रामं	ஸ்ரீராமருக்கு
अहितं	தீமையை
उपेत्य	உத்தேசித்து,

अत्यर्थ- महापराक्रमैः	} மிக்க ஸாஹஸ்கிருத் திறங்களை நன்கு வி ளங்கக் காட்டுகிற வைகளான வார்த்தைகளால்	हितं	சமயத்திற்கேற்ற
वचोभिः		वचः पुनः उवाच	தாகிய பின்வரும் மொழியை மீளவும் மொழிந்தான்.

प्रपत्स्यते राज्यमिदं हि राघवो यदि ध्रुवं त्वं ससुता च तप्यसे ।

अतो हि कल्याणि यतस्व तत्तथा यथा सुतस्ते भरतोऽभिषेक्ष्यते ॥ ६१ ॥

कल्याणि	“உத்தமியே!	अतः	ஆதலால்
राघवः	ராமன்	यथा हि	எந்த வழியால்
इदं राज्यं	இந்த இராஜ்யத்தை	ते	தேவரீரது
प्रपत्स्यते यदि	அடைந்தானாகில்	सुतः	திருக்குமாரராகிய
त्वं	தேவரீர்	भरतः	பரதர்
ससुता च	திருக்குமாரனுடன் கூடியவராய்	अभिषेक्ष्यते	திருமுடி பெறுவாரோ
ध्रुवं	நிச்சயமாய்	तथा हि	அவ்வண்ணமே
तप्यसे	வருந்துவீர்.	तत्	அதை
		यतस्व	செய்துமுடியும்.

तथाऽतिविद्धा महिषी तु कुब्जया समाहता वागिषुभिर्मुहुर्मुहुः ।

निधाय हस्तौ हृदयेऽतिविस्मिता शशंस कुब्जां कुपितां पुनः पुनः ॥ ६२ ॥

महिषी	“மகாராணி,	पुनः	முன்னிலுமதிகமாய்
तु	இவ்விஷயத்தில்	अतिविस्मिता	முற்றிலும் ஸ்வபுத்தி தவறிபவளாய்
तथा	அவ்வாறாய்	हृदये	மார்பில்
कुब्जया	கூனியால்	हस्तौ	இருகைகளையும்
वागिषुभिः	பாணங்களையொத்த சொற்களால்	निधाय	வைத்துக்கொண்டு,
अतिविद्धा	மிகவும் தூண்டப்பட்ட	कुपितां	கோபாவேசத்திலிருக் கும்
मुहुर्मुहुः	நிரம்பவும் [டவளாய்	कुब्जां	கூனியைப்பார்த்து
समाहता	நெஞ்சில் தைக்கப்பட் டவளாய்	पुनः शशंस	மீளவும் பின்வருமாறு சொன்னான்.

यमस्य वा मां विषयं गतामितौ निशाम्य कुब्जे प्रतिवेदयिष्यसि ।

वनं गते वा सुचिराय राघवे समृद्धकामो भरतो भविष्यति ॥ ६३ ॥

कुब्जे	“கூனி!	वा	இல்லாவிடில்,
राघवे	ராமன்	मां	என்னை
सुचिराय	நெடுங்காலம்	इतः	இக்கிருத்து
वनं	வனத்திற்கு	यमस्य विषयं	யமனுடைய உலகத்
गते वा	சென்றுவிட்டானென்	गतां	சென்றவளாய் [திற்கு
भरतः	பரதன் [முல்	निशाम्य	பார்த்து,
समृद्धकामः	இஷ்டங்கள் பூர்த்தி யடைந்தவனாக	प्रतिवेदयिष्यसि	நீ தெரிவிக்கார்போகி ன்றாய்.
भविष्यति	விளங்குவான்.		

अहं हि नैवास्तरणानि न स्रजो न चन्दनं नाञ्जनपानभोजनम् ।
न किञ्चिदिच्छामि न चेह जीवितम् न चेदितो गच्छति राघवो वनम् ॥

राघवः	“ ராமன்	न	அணியேன்.
इतः	இங்கிருந்து	चन्दनं न	சந்தனத்தையும்
वनं	காட்டிற்கு		பூசேன்.
गच्छति न चेत्	போகாதபக்கத்தில்	अञ्जनपान-	மைதீட்டல், பானம்,
अहं	நான்	भोजनं न	உணவு, எதையும்
किञ्चित् हि	யாதொன்றையும்		கொள்ளேன்.
इच्छामि न	விரும்பேன்.	इह	இவ்வுலகில்
आस्तरणानि एव	படுக்கைகளையும்	जीवितं च	உயிருடனிருப்பதை
न	நான்விரும்பேன்.		யும்
स्रजः	பூமாலைகளையும்	न	விரும்பேன்.

अथैतदुक्त्वा वचनं सुदारुणं निधाय सर्वाभरणानि भामिनी ।

असंवृतामास्तरणेन मेदिनीं तदाऽधिशिष्ये पतितेव किन्नरी

॥ ६५ ॥

एतत्	இந்த	पतिता	{ புண்ணியமொழிந்து
सुदारुणं वचनं	மிகக்கொடிய சொல்லை		பூலோகத்திற்குத்
उक्त्वा	சொல்லிவிட்டு,		தள்ளிவிடப்பட்ட
भामिनी	அழகியாகுமவள்	किन्नरी इव	கின்னரியெனும் தெய்
अथ	அதற்குமேல்	आस्तरणेन	விரிப்பால் [வப்பெண்-
सर्वाभरणानि	ஆபரணங்களையெல்	असंवृतां	மூடப்படாத [போல்
	லாம்	मेदिनीं	வெறுந்தரையில்
निधाय	கழற்றியெறிந்துவிட்டு,	तदा	அப்பொழுது
		अधिशिष्ये	படுத்துவிட்டாள்.

उदीर्णसंरम्भतमोवृतानना तथाऽवमुक्तोत्तममाल्यभूषणा ।

नरेन्द्रपत्नी विमना बभूव सा तमोवृता द्यौरिव मय्यतारका

॥ ६६ ॥

सा	அந்த	अवमुक्तोत्तम-	{ உத்தமமான மாலைக
नरेन्द्रपत्नी	சக்கரவர்த்தியாரின்	माल्यभूषणा	ளையும் அணிகளையும்
तथा	அவ்வாறு [மகிஷி		கழற்றி எறிந்தவளாய்
विमनाः	சுபாவமாயுள்ள நற்பு	मय्यतारका	ஒளியற்ற நகூத்திரங்
	த்தியிழந்தவளாய்		களுடைய
उदीर्णसंरम्भ-	{ மிகக் கோபவிருளால்	तमोवृता	இருள் சூழ்ந்த
तमोवृतानना	{ மூடப்பட்ட முகமு	द्यौः इव	ஆகாசம்போல்
	டையவளாய்	बभूव	விளங்கினாள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे नवमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 2751

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 396

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे चतुर्थेऽहि वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥

இவ்விதம் ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸன்னிதியில் அச்வமேத யாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் நான்காவது தினத்தில் கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

[புரா குசலவாஸ்யா ஶ்ரீராமஸந்நிதாவஸ்வமேதயஜ்ஜவாடே ட்வாவிஸதி டிநேபு ரீதே ஶ்ரீமத்ராமாயணே
பஞ்சமே஽ஹி அயோத்யாகாண்டே டசமஸர்ஶமாரஸ்ய த்ரிஸஸர்ஶபர்யந் (2752—3666 ஶ்லோகா:)
ரீதம் । தஸிந் டிநே ரீதா: ஶ்லோகா: 915]

[ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமஸன்னிதியில் அச்வமேதயாகசாலையில்
முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில்
ஐந்தாவது தினத்தில் அயோத்தியாகாண்டத்தில் 10-ாவது ஸர்க்கம்
முதல் 30-ாவது ஸர்க்கம் வரை (2752—3666) கானம் செய்யப்
பட்டது. அன்று கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்லோகசங்கியை 915]

டசம: சர்ஶ:—பத்தாவது ஸர்க்கம் || 10 ||

கைகேயீஸாந்நவநம்—கைகேயியை சமாதானம் செய்வது.

விடர்ஸிதா யடா டேவீ க்ஷயா பாபயா ஶ்ருஸம் । தடா ஶேதே ஸ ஶா ஶ்ரமௌ டிஶ்வவிட்வே கிந்நரீ ||

பாபயா	பாபியான	யடா தடா	அப்போதிலிருந்தே
க்ஷயா	கூனியால்	ஸா	அவள்
டேவீ	ராஜமஹிஷி	டிஶ்வவிட்	நஞ்சு பூசிய பாணத்
ஸ்ருஸம்	மிகவும்		தால் அடியுண்ட,
விடர்ஸிதா	விபரீதமாய் தூண்டி	கிந்நரீ இவ	கின்னரிபறவை போல்
	விடப்பட்டாளே,	ஸ்ரமௌ ஶேதே ஸ	தரையில் கிடந்தாளத்
			தோ!

நிஸ்தித்ய மநஸா க்ருத்ய் ஶா ஶம்யரீதி பாமிநீ । மந்நராயீ ஶநை: ஶர்வமாசவக்ஷே விசக்ஷணா ||

பாமிநீ	ரோஷமுடையவளும்,	நிஸ்தித்ய	முடிவுசெய்து,
விசக்ஷணா	ஸூக்ஷ்மதிருஷ்டியு	ஸர்வ	“யாவும்
	டையவளுமாகிய	ஸம்யக் இதி	நன்கே” என்று
ஸா	அவள்	மந்நராயீ	மந்தரைக்கு
க்ருத்ய்	செய்யவேண்டியதை	ஸநை:	மெல்ல
மநஸா	மனதிற்குள்ளே	அசவக்ஷே	சொன்னாள்.

ஸா டீநா நிஸ்த்யம் க்ருத்யா மந்நராபாப்யஸோஹிதா । நாஶகந்யேவ நிஸ்தஸ்ய டீர்ஶ்முஷ்ணம் ச பாமிநீ ||

முஹூர்தே சிந்தயாமாஸ மார்ஶமாத்மஸுஸாவஹம் || 1 ||

பாமிநீ ஶா	ரோஷமுடைய அவள்,	நாஶகந்யா	நாககன்னிகை
மந்நராபாப்ய- } மோஹிதா	மந்தரையின் உபதேச த்திற்கு ஈடுபட்டுவிட் டவளாய்,	இவ	போல
நிஸ்த்யம்	ஒரு தீர்மானத்தை	உஷ்ணம்	உஷ்ணமாக
க்ருத்யா	செய்துவிட்டு,	டீர்ஶ்	பெரு
ச	இருந்தும்	நிஸ்தஸ்ய	முச்சேறித்து,
	மனஸ்ஸாக்ஷிக்கு வி	அத்மஸுஸாவஹம்	தனக்கு ஏற்றவண்ண மாயிருக்கும்
டீநா	ரோதமான காரியமாகி	மார்ஶம்	உபாயத்தை
	றபடியால் உள்ளம்தடு	முஹூர்தே	கிறிதுநேரம்
	மாறப்பெற்றவளாய்	சிந்தயாமாஸ	ஆலோசித்தாள்.

सा सुहृत्कार्यकामा च तन्निश्चयं सुनिश्चयम् ।

सुहृत् च

அன்பு வைத்தவனும்

अर्थकामा च

{ தனது சேஷமத்திலே
யே நோக்கமுடைய
வருமான,

सा

அந்த

मन्थरा

மந்தரை,

तं

அந்த

अथ सा रुषिता देवी सम्यक् कृत्वा सुनिश्चयम् ।

सा

அந்த

देवी अथ

ராஜமஹிஷியும்,

सुनिश्चयं

நிச்சயத்தை

सम्यक्

நன்றாய்

कृत्वा

செய்துகொண்டு,

रुषिता

கோபம் தலைக்கேறிய

ततश्चित्राणि माल्यानि दिव्यान्याभरणानि च ।

कैकेय्या

கைகேயிதேவியாரால்

अपविद्धानि

களைந்தெறியப்பட்ட

तानि

அந்த

चित्राणि

அத்புதங்களும் பலவ

கைகளருமான

तथा तान्यपविद्धानि माल्यान्याभरणानि च ।

तथा

அவளால்

अपविद्धानि

களைந்தெறியப்பட்ட

तानि

அந்த

माल्यानि

மாலைகளும்

आभरणानि च

ஆபரணங்களும்

नभः

ஆகாசத்தை

क्रोधागारे निपतिता सा बभौ मलिनाम्बरा ।

क्रोधागारे

கோபக்கிரஹத்தரையில்

मलिनाम्बरा

அழுக்கடைந்த ஆடையுடுத்தியவளாய்

एकवेणीं

தலைமயிரை ஒரேமுடியாய்

दृढं बध्वा

கெட்டியாகமுடித்துக் கட்டிக்கொண்டு,

बभूव परमप्रीता सिद्धिं प्राप्येव मन्थरा ॥

सुनिश्चयं

திருநிச்சயத்தை

निश्चय

செவியுற்று,

सिद्धिं प्राप्य इव

காரியப்பயனையடைந்

துவிட்டதுபோலவே

परमप्रीता

உள்ளம் களித்தவ

ளாய்

बभूव

ஆனால்.

संविवेशाबला भूमौ निवेश्य भुङ्कुटिं मुखे ॥

अबला

ஸாதாரணப் பெண்

பிள்ளையாகி,

भुङ्कुटिं

புருவத்தை

मुखे

நெற்றியில்

निवेश्य

நெறுத்திவைத்து,

भूमौ

வெறும் தரையில்

संविवेश

படுத்திக்கிடந்தாள்.

अपविद्धानि कैकेय्या तानि भूमिं प्रपेदिरे ॥

माल्यानि

மாலைகளும்

दिव्यानि

உயர்ந்த

आभरणानि च

ஆபரணங்களும்

ततः

அப்பொழுது

भूमिं

தரையில்

प्रपेदिरे

சிதறிக்கிடந்தன.

अशोभयन्त वसुधां नक्षत्राणि यथा नभः ॥

नक्षत्राणि

நக்சத் திரங்கள்

यथा

எவ்வண்ணமோ

அவ்வண்ணமே

वसुधां

தரையை

अशोभयन्त

ஒளிபெறச்செய்தன.

एकवेणीं दृढं बध्वा गतसत्त्वेव किन्नरी ॥

निपतिता

விழுந்துகிடந்தவ

सा

அவள்

[ளான

गतसत्त्वा

புண்ணியத்தின் மகி

மை நீங்கிய

किन्नरी इव

கின்னரியெனும் தெய்

வப்பெண்போல்

बभौ ,

விளங்கினாள்.

आज्ञाप्य तु महाराजो राघवस्याभिषेचनम् । उपस्थानमनुज्ञाप्य प्रविवेश निवेशनम् ॥

महाराजः तु	சக்கிரவர்த்தியாரோ	उपस्थानं	ஸ்தஸ்ஸை
राघवस्य	ஸ்ரீராமரது [வெனில்,	अनुज्ञाप्य	கலைய உத்திரவு செய்
अभिषेचनं	பட்டாபிலேகத்தை	निवेशनं	அரண்மனைக்குள் [து,
आज्ञाप्य	கட்டளைசெய்துவிட்டு,	प्रविवेश	புகுந்தார்.

अद्य रामाभिषेको वै प्रसिद्ध इति जज्ञिवान् । प्रियार्हो प्रियपाख्यातुं विवेशान्तःपुरं वशी ॥

वशी	சக்கிரவர்த்தியார்,	जज्ञिवान्	எண்ணின்வராய்
रामाभिषेकः	ராமனது பட்டாபி	प्रियार्हो	ப்ரேமைக்குப்பாத்தர
	லேகம்		மானவளுக்கு
अद्य वै	இப்பொழுதுதான்	प्रियं	நற்செய்தியை
प्रसिद्धः	வெளிப்படையானது	आख्यातुं	அறிவிக்க
इति	என்று	अन्तःपुरं	அந்தப்புரத்திற்கு
		विवेश	எழுந்தருளினார்.

स कैकेय्या गृहं श्रेष्ठं प्रविवेश महायशः । पाण्डुराभ्रमिवाकाशं राहुयुक्तं निशाकरः ॥
 शुक्बर्हिणसंयुक्तं क्रौञ्चहंसरुतायुतम् । वादित्रवसंधुष्टं कुब्जावामनिकायुतम् ॥ १२ ॥
 लतागृहैश्चित्रगृहैश्चम्पकाशोकशोभितैः । दान्तराजतसौवर्णवेदिकाभिः समायुतम् ॥ १३ ॥
 नित्यपुष्पफलैर्वृक्षैर्वापीभिश्चोपशोभितम् । दान्तराजतसौवर्णैः संवृतं परमासनैः ॥ १४ ॥
 विविधैरन्नपानैश्च भक्ष्यैश्च विविधैरपि । उपपन्नं महाहैश्च भूषणैस्त्रिदिवोपमम् ॥ १५ ॥

महायशः	மிகப்புக்கழ்பெற்ற	लतागृहैः	லதாகிருஹக்களா
सः	அவர்,		லும்
शुक्बर्हिण- } संयुक्तं }	கிளிகளும் மயில்களும் நிறையப்பெற்று விளங்குகிறதும்,	चित्तगृहैः	சத்திரக்கள் கிடைத்த அடைக்களாலும்,
क्रौञ्चहंस- } रुतायुतं }	கிரௌஞ்சங்களுடை யவும் ஹம்சங்களு டையவும் சப்தங் களை நிறையப்பெற்று விளங்குகிறதும்,	दान्तराजतसौवर्ण- } वेदिकाभिः }	தந்தக்களிலும வெ ள்ளிக்களாலும், ம வர்ணக்களாலும் இ யற்றப்பட்ட மேடை களால்
वादित्रव- } संधुष्टं }	அநேகவித வாத்ய முழக்கங்களுடையு யதும்,	समायुतं	கிடைத்ததும்,
कुब्जा- } वामनिकायुतं }	கூனிகளும், குள்ளி களும், நிறைந்துள் ளதும்,	नित्यपुष्प- } फलैः }	எக்காளத்திலும் பூக்கி ன்றனவும் பழக்களை க்கொடுக்கின்றனவு
चम्पकाशोक- } शोभितैः }	சம்பகங்களாலும் அ சோகங்களாலும் விளங்கியதும்	वृक्षैः	மரங்களாலும், [மரகிய
		वापीभिः च	வாய்களாலும்
		उपशोभितं	{ அழகுபாய்த்து விளங் கிக்கொண்டிருக்கிற தும்,

दान्तराजत- सौवर्णैः	}	தந்தத்தினாலும் வெள் ளியினாலும் பொன் னினாலும் செய்யப் பட்ட
परमासनैः संवृतं च विविधैः अन्नपानैः		சிறந்த ஆஸனங்களால் விளங்கப்பெற்றதும், அநேகவிதங்களான அன்னங்களாலும் பானங்களாலும்
विविधैः भक्ष्यैः महाहैः भूषणैः च उपपन्नं अपि		பலவித பசுஷ்யங்களாலும் மிக்கவிலையுயர்ந்த ஆபரணங்களாலும் நிறைவுள்ளதும் ஆகி யதும்,

विदिवोपमं	சுவர்க்கத்திற்கு நிக ராய்
श्रेष्ठं च कैकेय्याः गृहं पाण्डुराभं	சிறந்ததாய் விளங்கும் கைகேயியின் மாளிகையில் வெண்மேகங்களை யுடைய
राहुयुक्तं आकाशं निशाकरः इव प्रविवेश	ராஹுவுடன்கூடின ஆகாசத்தில் சந்திரன் எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே விளங்கிக்கொண்டு விஜயம் செய்தார்.

तत्प्रविश्य महाराजः स्वमन्तःपुरमृद्धिमत् । न ददर्श प्रियां भार्या कैकेयीं शयनोत्तमे ॥

महाराजः	சக்கிரவர்த்தியார்
तत्	அந்த
ऋद्धिमत्	செல்வத்தோடுகூடின
स्व	தனது
अन्तःपुरं	அந்தப்புரத்தில்

प्रविश्य	நுழைந்து
शयनोत्तमे	உயர்ந்தபடுக்கையில்,
प्रियां भार्या	அன்புநாயகியாகிய,
कैकेयीं	கைகேயியை
ददर्श न	காணவில்லை.

स कामबलसंयुक्तो रत्यर्थी मनुजाधिपः । अपश्यन्दयितां भार्या पप्रच्छ विषसाद च ॥

कामबलसंयुक्तः	அத்யந்த வாத்ஸல்யம் வைத்திருந்த
मनुजाधिपः	சக்கிரவர்த்தியார்
दयितां	ப்ரியமான
भार्या	மனைவியை

अपश्यन्	காணாதவராய்
विषसाद	துன்புற்றார்.
सः	அவர்
रत्यर्थी च	பிரியமானவளைப்பற்றி விசாரிக்கின்றவராகி
पप्रच्छ	வினாவினார்.

न हि तस्य पुरा देवी तां वेलामत्यवर्तत । न च राजा गृहं शून्यं प्रविवेश कदाचन ॥१८॥

हि	ஏனெனில்
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்,
कदाचन च	ஒருதரம்கூட
गृहं	மாளிகைக்குள்
शून्यं	{ இல்லாமல் இருக்கப் பெற்றதாய் இருக் கையில்

प्रविवेश न	புகுந்ததில்லை.
पुरा	இதற்குமுன்னர்
तस्य	அவருடைய
देवी	மஹிஷி
तां	அந்த
वेलं	வேளையில்
अत्यवर्तत न	இராமல்இருந்ததில்லை

ततो गृहगतो राजा कैकेयीं पर्यपृच्छत । यथापुरमविज्ञाय स्वार्थलिप्सुमपण्डिताम् ॥१९॥

गृहगतः	மாளிகைக்குள் வந்து சேர்ந்த	अपण्डितां	அசட்டுத்தனத்தில் இ
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்		றங்கிவிட்டவளாயும்
कैकेयीं	கைகேயியை	अविज्ञाय	அறியாமல்
ततः	அப்பொழுது	यथापुरं	முன்போலவே
स्वार्थलिप्सु	{ ஸ்வார்த்தம் ஒன்றிலே யே மனதைச் செலு த்திவிட்டவளாயும்,	पर्यपृच्छत	விசார்த்தார்.

प्रतिहारी त्वयोवाच संव्रस्ता सुकृताञ्जलिः । देव देवी भृशं क्रुद्धा क्रोधागारमभिद्रुता ॥

प्रतिहारी	வாயில்காப்பவள்	उवाच	பதில் சொன்னாள்.
संव्रस्ता	மிகவும் அச்சம் கொண்டவளாய்	देव	“சக்கிரவர்த்தியாரே!
सुकृताञ्जलिः	கரங்களை நன்கு கூப்பி யவளாகி	देवी	தேவியார்
तु	இதுவிஷயத்தில்	भृशं	வெகு
अथ	பின் வருமாறு	क्रुद्धा	கோபங்கொண்டவ
		क्रोधागारं	கோபமனையுள் [ளாய்
		अभिद्रुता	புகுந்திருக்கிறாள்.”

प्रतिहार्या वचः श्रुत्वा राजा परमदुर्मनाः । विषसाद पुनर्भूयो लुलितव्याकुलेन्द्रियः ॥

राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	परमदुर्मनाः	மிகவும் மனம் கொதித் கப்பெற்றவராய்
प्रतिहार्याः	வாயில்காப்பவளு டைய	लुलित-	{ புலங்கெல்லாம் தத்
वचः	சொல்லை	व्याकुलेन्द्रियः }	தம் தொழிலை இழக் கபெற்றவராகி
श्रुत्वा	கேட்டு,	विषसाद	மனவருத்தம் அடைந் தார்.
पुनः भूयः	முன்னிலும் அதிக மாய்		

तत्र तां पतितां भूमौ शयानामतथोचिताम् । प्रतप्त इव दुःखेन सोऽपश्यज्जगतीपतिः ॥

सः	அந்த	अतथोचितां	{ இதுவளையில் எப்ப வர் அப்படி இன்ன திருத்தவளுமாய்
जगतीपतिः	சக்கிரவர்த்தியார்,	तां	அவளை
तत्र	அவிடத்தில்	दुःखेन	மனவேதனையால்
भूमौ	வெறும் தறையில்	इव	மிகவும்
पतितां	மேனியைகிடத்தி	प्रतप्तः	கூன்பம் அடைந்தவ
शयानां	படுத்துக்கொண்டிருக் கிறவளுநம்	अपश्यत्	கண்ணுற்றனர். [ராய்

स दृष्टस्तरुणीं भार्या प्राणेभ्योऽपि गरीयसीम् । अपापः पापसङ्कल्पां ददर्श धरणीतले ॥
लतामिव विनिष्कृतां पतितां देवतामिव । किन्नरीमिव निर्धूतां च्युतामप्सरसं यथा ॥

वामामिव परिभ्रष्टां हरिणीमिव संयताम् । करेणुमिव दिग्धेन विद्धां मृगयुना वने ॥
महागज इवारण्ये स्नेहात् परिमर्शं ताम् ॥ २५ ॥

ச: அவர்
தரூளி இளம்பருவமுடைய
பாணேய: அபி உயிரினும் [வளும்
கரியசீர் மிகப்பிரியமுள்ளவ
பார்ய மனைவியை [ஞமகிய
பரணிதலே வெறும்தறையில்
ததர்ஷ கண்டார்.
விநிஸ்குதா வேர்களைந்தெறியப்
பட்ட
லதா இவ பூங்கொடிபோலிருக்கிறவளும்,
பதிதா { புண்ணியத்தின் முடிவில் கீழே தள்ளி விடப்பட்ட
தேவதா தேவகன்னியை
இவ போலிருக்கிறவளும்,
நிர்ஹதா அடியுண்டு துடித்துக் கொண்டிருக்கும்
கிர்நரி கின்னரிப்பறவையை
இவ போலிருக்கிறவளும்
ச்யுதா விண்ணினின்று புறியில் தள்ளிவிடப்பட்ட
அப்சரஸ அபஸாஸ்தரீயை
யதா போலிருக்கிறவளும்,

परिमृज्य च पाणिभ्यामभिसन्त्रस्तचेतनः ।

காமி { மனைவியிடத்து அதிகப் பற்றுள்ள, அதாவது பாரியாஸக்தனாகிய அந்தக் கணவனார் தாமரையிதழ்போல் கண்களையுடைய

न तेऽहमभिजानामि क्रोधमात्मनि संश्रितम् । देवि केनाभिज्ञासि केन वा त्वं विमानिता ॥

देवि "தேவி!
आत्मनि உன்னிடத்தில்
संश्रितं பற்றியிருக்கிற
ते क्रोधं உனது சினத்தை
अहं நான்
अभिजानामि न அறியேன்.

பரிபுர்ட்டா தள்ளிவைக்கப்பட்ட
வாமா பெண்மணியை
இவ போலிருக்கிறவளும்,
சயதா வலையிலகப்பட்ட
ஹரிணி பெண்மாளை
இவ போலிருக்கிறவளும்,
வனே வனத்தில்
மூகயுனா வேடனூல்
தித்தேன நஞ்சுபூசின பாணத்
வித்தா எய்யப்பட்ட [தால்
கரேணு இவ பெண்யாணையைப்
போலிருக்கிறவளும்,
பாபசஹ்ஸா { அஸஹ்யமான செயலுக்கு ஸம்கல்பித்து விட்டவளுமாகிய
தா அவளை
அரணே காட்டில்
மஹாஜ: மதயாணையானது
இவ எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே,
அபாப: ஒருபாபத்தையுமறி
வூத: கிழுவார், [யாத
ஸ்னேஹத் தினூல்
பரிமர்ஸ தடவிக்கொடுத்தார்.

कामी कमलपत्राक्षीमुवाच वनितामिदम् ॥

வனிதா மனையாட்டியை
பாணிப்யா ச இருகரங்களினாலும்
பரிமூஜ்ய தடவிக்கொடுத்து,
அபிசந்ஸ்தசேதன: உள்ளம் கலங்கினவ
இத் பின்வருமாறு [ராகி
உவாச விசாரித்தருளினார்.

केन எவனாலாவது
अभिज्ञा असि நீ நிந்திக்கப்பட்டனை
त्वं நீ [யா என்ன?
केन எவனாலாவது
विमानिता वा அவமதிக்கப்பட்டனை
யா என்ன?

यदर्थं मम दुःखाय शेषे कल्याणि पांसुषु ॥ २८ ॥

कल्याणि	“உத்தமியே!	पांसुषु	புழுதியில்
मम	என்	यदर्थं शेषे	என் நீ படுத்திருக் கின்றனை?
दुःखाय	மனம்வேக		

भूमौ शेषे किमर्थं त्वं मयि कल्याणचेतसि । भूतोपहतचित्तेव मम चित्तप्रमाथिनी ॥ २९ ॥

मयि	“நான்	मम	என்னுடைய
कल्याणचेतसि	களிப்புற்றிருக்கையில்	चित्तप्रमाथिनी	மனம் துடிக்கச் செய்
त्वं	நீ	किमर्थं	என் [ப்பவளாய்
भूतोपहतचित्ता	பிச்சும் பிடித்த மனது	भूमौ	தரையில்
इव	ற்றவன்போலாக	शेषे	படுத்தாய்?

सन्ति मे कुशला वैद्यास्त्वभितुष्टाश्च सर्वशः । सुखितां त्वां करिष्यन्ति व्याधिमाचक्ष्व भामिनि॥

मे	“என்னிடத்தில்	व्याधिः	நோயை
सर्वशः	எல்லாவிடத்திலும்	तु	இப்பொழுது
अभितुष्टाः	மனமுவந்தவர்களும்,	आचक्ष्व	இன்னதென்று
कुशलाः च	ஸமர்த்தர்களுமான	त्वां	உன்னை [சொல்லு.
वैद्याः	வைத்தியர்கள்	सुखितां	நோயற்றவளாக
सन्ति	இருக்கின்றார்கள்.	करिष्यन्ति	செய்வார்கள்.
भामिनि	ஓ அழகி!		

कस्य वा विप्रियं कार्यं केन वा विप्रियं कृतम् । कः प्रियं लभतामद्य को वा सुमहदप्रियम् ॥

केन	“எவனாவது	अद्य	இப்பொழுது
विप्रियं	அபராதம்	कः	எவன்
कृतं वा	செய்யப்பட்டதா என்ன?	प्रियं	நன்மையையோ,
कस्य	எவனுக்காவது	वा	அல்லது
विप्रियं	தீமை	कः	எவன்
कार्यं वा	வினோவிக்கவேண் டுமா என்ன?	सुमहत्	மகத்தான
		अप्रियं	தீமையையோ
		लभताम्	அடையவேண்டும்?

मा रोदीर्मा च कार्षीस्त्वं देहसंपरिशोषणम् ।

अवध्यो वध्यतां को वा वध्यः को वा विमुच्यताम् ॥ ३२ ॥

त्वं	நீ	कः वा	எவன், தான்
मा रोदीः	அழாதே.	वध्यतां	கொல்லப்படவேண் டும்?
देहसंपरिशोषणं च	காயக்லைசத்தையும்	वध्यः	கொல்லப்படவேண் டும்?
मा कार्षीः	செய்யாதே.	कः वा	எவன், தான் [டிய
अवध्यः	கொலைசெய்யப்படத் தக்காத	विमुच्यताम्	விடப்படவேண்டும்?

दरिद्रः को भवत्वाढ्यो द्रव्यवान् वाऽप्यकिञ्चनः । अहं चैव मदीयाश्च सर्वे तव वशानुगाः॥

अहं च "நானும்
मदीयाः என்னைச் சேர்ந்தவர்கள்
सर्वे च எல்லாரும்
तव உன்
वशानुगाः एव இஷ்டப்படி நடப்பவர்கள் !

दरिद्रः பொருளின் றி வருந்துகின்ற ஒருவன்
आढ्यः செல்வவாறாகவும்,
अपि वा அல்லது
द्रव्यवान् தனிகன் ஒருவன்
अकिञ्चनः வரியவறாகவும்
कः எவன்
भवतु ஆகவேண்டும் ?

न ते किञ्चिदभिप्रायं व्याहन्तुमहमुत्सहे । आत्मनो जीवितेनापि ब्रूहि यन्मनसेच्छसि ॥

आत्मनः "என்னுடைய
जीवितेन अपि { உயிர் பிழைத்திருக்க
வேண்டிய காரணத்
தாலுங்கூட
ते अभिप्रायं உனது அபிப்பிராயம்
किञ्चित् எதையும்
व्याहन्तुं மறுக்க

अहं நான்
उत्सहे न பொறேன்.
मनसा மனதில்
इच्छसि நீஇப்பொழுது வைத்துக்கொண்டிருக்கிற
यत् எதோ அதை [து
ब्रूहि சொல்லிவிடு.

बलमात्मनि जानन्ती न मां शङ्कितुमर्हसि । करिष्यामि तव प्रीतिं सुकृतेनापि ते शपे ॥

आत्मनि "உன் விஷயத்தில்
बलं செல்வாக்கு பலத்தை
जानन्ती அறியும் நீ
मां என்னிடத்தில்
शङ्कितुं ஐயப்பட
अर्हसि न கூடாது.
तव உனது

प्रीतिं மனோதத்தை
करिष्यामि நான் செய்கின்றேன்.
सुकृतेन अपि புண்ணியத்தின் மேலும்
ते உனக்கு
शपे ஆணையாகச் சொல்லுகின்றேன்.

यावदावर्तते चक्रं तावती मे वसुन्धरा ॥ ३६ ॥

प्राचीनाः सिन्धुसौवीराः सौराष्ट्रा दक्षिणापथाः ।

वङ्गाङ्गमगधा मत्स्याः समृद्धाः काशिकोसलाः

॥ ३७ ॥

यावत् "எதுவரையில்
चक्रं சூரியசக்கிரம்
आवर्तते சுழல்கின்றதோ
तावती அதுவரையிலுள்ள
प्राचीनाः கீழ்த்தேசங்கள்
सिन्धुसौवीराः சிந்துதேசங்கள் செள
वीरतேசங்கள்,
सौराष्ट्राः செளராஷ்டிரதேசங்கள்,
கள்,

दक्षिणापथाः தென்தேசங்கள்,
वङ्गाङ्गमगधाः வங்கம், அங்கம், மக
தம் என்ற தேசங்கள்,
मत्स्याः மதஸ்யதேசங்கள்
काशिकोसलाः காசிதேசங்கள், கோ
ஸலதேசங்கள்
समृद्धाः எல்லாமும்
मे எனது
वसुन्धरा ஆளுகைக்கு உள்
பட்ட பூமி.

तत्र जातं बहुद्रव्यं धनधान्यमजायिकम् । ततो वृणीष्व कैकेयि यद्यत्वं मनसेच्छसि ॥

கைகேயி	“கைகேயி !	त्वं	நீ
तत्र	அதில்	मनसा	மனதில்
बहुद्रव्यं	பல சிறந்த பொருள்	इच्छसि	வைத்திருக்கிறது
	களும்	ततः	அதில்
धनधान्यं	தன தானியங்களும்	यत् यत्	எதுவாயிருந்தாலும், அதை
अजायिकं	ஆடுமாடுகளும்	वृणीष्व	வாய்திறந்து கேட்பா
जातं	இருக்கின்றன.		யாக.

किमायासेन ते भीरु उत्तिष्ठोत्तिष्ठ शोभने । तत्त्वं मे ब्रूहि कैकेयि यतस्ते भयमागतम् ॥
तत्ते व्यपनयिष्यामि नीहारमिव रश्मिवान् ॥ ३९ ॥

भीरु	“அச்சப்படுவனே !	इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
यतः	எதினால்	तत्	அதை
ते	உனக்கு	ते	உனக்கு
भयं	மனக்குறை	व्यपनयिष्यामि	நான் ஒழிவுசெய்
आगतं	உண்டாகியிருக்கிற தோ	शोभने	கட்டழகி ! [வேன்.
तत्	அதை	उत्तिष्ठ	எழுந்திரு ;
त्वं	நீ	उत्तिष्ठ	எழிந்திரு ;
मे	எனக்கு	कैकेयि	கைகேயி !
ब्रूहि	சொல்லு.	ते	உனக்கு
रश्मिवान्	எவையோன்	आयासेन	மனக்கவலை
नीहारं	பனியை	किम्	ஏன் ?

तथोक्ता सा समाश्वस्ता वक्तुकामा तदप्रियम् । परिपीडयितुं भूयो भर्तारमुपचक्रमे ॥

तत्	அந்த	सा	அவள்
अप्रियं	அனிஷ்டத்தை		
वक्तुकामा	{ சொல்வதையே மனோ ரதமாய்க்கொண்டிரு ந்தவளும்	समाश्वस्ता	{ உள்ளம் தெறி சற்று தெரியம் அடைந்தவ ளாய்
तथा	இவ்வாறு	भर्तारं	கணவரை
उक्ता	{ சொல்லப்பட்டதற்கு செவிசாத்தியவளு மாகிய	भूयः	இன்னும் அதிகமாய்
		परिपीडयितुं	வருத்தமுற்ச் செய்ய
		उपचक्रमे	தலைப்பட்டுவிட்டாள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीय आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे दशमः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 2791

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 436

एकादशः सर्गः—பதினோராவது ஸர்க்கம் ॥ ११ ॥

वरद्वयवरणम्—இரண்வேரங்களை கேட்பது.

तं मन्मथशरैर्विद्धं कामवेगवशानुगम् । उवाच पृथिवीपालं कैकेयी दारुणं वचः ॥ १ ॥

கைகையி	கைகேயி
மனமதபாணங்களால்	மன்மதபாணங்களால்
விடும்	இளகிய மனமுடை
	யவரும
காமவே-	அன்பின் அதிசயத்
வசானுங் }	தால் எனையும் மறுக்
	க மனம் வராதவரு
	மரண

தந்த
பூதிவீபால்
தாரூண்
வக:
உவாக

அந்த
சக்கிரவர்த்தியாரைப்
பார்த்து,
{ மனதிற்கு வேதனை
யையும் வெறுப்பை
யும் உண்டாக்குகிற
பின்வரும் சொல்லை
சொன்னான்.

नास्मि विप्रकृता देव केनचिन्नावमानिता । अभिप्रायस्तु मे कश्चित्तमिच्छामि त्वया कृतम् ॥

<p> தேவ விபக்ருதா அஸ்மி ந கேனசித் அவமானிதா ந மே </p>	<p> “சக்கிரவர்த்தியாரே! பிணியுற்றவள் இல்லை. ஒருவரா லும் அவமதிப்படைந் தில்லை. [தவளும் எனக்கு </p>
--	--

कश्चित् अभिप्रायः
 त्वया तु
 कृतं
 तं
 इच्छामि

ஓர் விருப்பமுளது.
 உம்மாளேயே
 செய்து முடிக்கவேண்
 அதை [டியதாகிய
 நான் இப்பொழுது
 மனதில் வைத்திருக்
 கிறேன்.

प्रतिज्ञां प्रतिजानीष्व यदि त्वं कर्तुमिच्छसि ।

தவ்	“நீர்
கலு	செய்து முடிக்க
इच्छसि यदि	உடன்படுகிறதாயிருந்
	தால்,
प्रतिज्ञां	{ “கேட்டதை அளிக்கி
	றேன்” என்கிற ஒப்
	பந்தத்தை
प्रतिज्ञानीव	வஞ்சினமுரைக்கக்
	கடவீர்.

अथ तद्व्याहरिष्यामि यदभिप्रार्थितं मया ॥

அத	அதன்மேல்
மயா	என்றால்
அभिप्रार्थितं	{ நெஞ்சினுள்ளேயே அ டைத்து வைக்கப்பட் டிருக்கும் மனோரதம்
यत्	எதுவோ
तत्	அதை
व्याहरिष्यामि	நான் வெளியிட்டுச் சொல்வேன் "

तामुवाच महातेजाः कैकेयीमीषदुत्स्मितः । कामी हस्तेन संगृह्य मूर्धजेषु शुचिस्मिताम् ॥

மஹாதேஜா:	மஹாதேஜோவா னும்
காமி	பார்யாஸக்தருமாகிய
	ஆவர்
இஷத்	கொஞ்சம்
உத்மித:	புன்னகைகொண்டு
கைகேயீ	கைகேயியை
ஹஸ்தேன	கரத்தால்

மூர்ஷேஷு
சங்கீத
சுசிஸிதா
தா
உபாச
சுரிசேசங்கனி
தடவிக் கொடுத்து,
மந்தஹாஸத் துடன்
விளங்கும்
அவளைப் பார்த்து
பின் வருமாறு
மொழிந்தார்.

अवलिप्ते न जानासि त्वत्तः प्रियतरो मम । मनुजो मनुजव्याघ्राद्रामादन्यो न विद्यते ॥

अवलिप्ते	“கருவமடைந்தவளே!	मनुजव्याघ्रात्	புருஷோத்தமனான
मम	எனக்கு	रामात्	ஸ்ரீராமனினும்
त्वत्तः	உன்னினும்	अन्यः	மேம்பட்ட
प्रियतमा	மாதர்களில் மேம்பட்	मनुजः	மனிதன்
	டவள்	विद्यते न	இல்லையென்பதையும்
न	இல்லையென்பதையும்	जानासि	நீ அறிவாய்.

तेनाजय्येन मुख्येन राघवेण महात्मना । शपे ते जीवनाह्णेण ब्रूहि यन्मनसेच्छसि ॥ ६ ॥

अजय्येन	“யாவராலும் வெல்ல	ते	உனக்கு
	வொண்ணாதவனும்		நீ சொல்லும் காரியத்
महात्मना	யாவரினும் மேம்பாடு	शपे	{ தை முடித்துக்கொ டுப்பேனென சத்யம் பண்ணுகிறேன்.
	டையவனுமாய்		
मुख्येन	யாவரினும் சிறந்தவ	मनसा	மனதில்
	னும்	इच्छसि	நீ வைத்துக்கொண்ட ருக்கிற
जीवनाह्णेण	பெறலரிய புதல்வனு	यत्	எதோ அதை
	மாகிய	ब्रूहि	வெளியிட்டுச்சொல்லு.
तेन	அந்த		
राघवेण	ஸ்ரீராமன்மேல்		

यं मुहूर्तमपश्यंस्तु न जीवेयमहं ध्रुवम् । तेन रामेण कैकेयि शपे ते वचनक्रियाम् ॥ ७ ॥

यं	“எவனை	रामेण	ஸ்ரீராமன்மீது
मुहूर्तं तु	ஒரு நிமிஷமேனும்	कैकेयि	கைகேயி!
अपश्यन्	காணாவிடில்	ते	உன்னுடைய
अहं	நான்	वचनक्रियां	வேண்டுகொள்ள நடத் திவைத்தலை
ध्रुवं	நிச்சயமாய்		
जीवेयं न	உயிர் வைத்திரேனோ	शपे	சத்யம் பண்ணுகி றேன்.
तेन	அந்த		

आत्मना वाऽऽत्मजैश्चान्यैर्वृणे यं मनुजर्षभम् । तेन रामेण कैकेयि शपे ते वचनक्रियाम् ॥

आत्मना	“எனது பிராணனினும்	तेन	அந்த
वा	அல்லது	रामेण	ஸ்ரீராமன்மேல்
आत्मजैः	குழந்தைகளினும்	कैकेयि	கைகேயி!
अन्यैः च	சுற்றத்தார்களினும்	ते	உன்னுடைய
यं	எவனை	वचनक्रियां	வேண்டுகொள்ள நடத் திவைத்தலை
मनुजर्षभं	புருஷோத்தமனாய்		
वृणे	அன்புடன் கொண்டா டுகின்றேனோ	शपे	சத்யம் பண்ணுகிறேன்

भद्रे हृदयमप्येतदनुमृश्योद्धरस्व माम् । एतत्समीक्ष्य कैकेयि ब्रूहि यत्साधु मन्यसे ॥ ९ ॥

भद्रे	“ஸௌ பாக்கியவதியே!	एतत्	இதை
मां	என்னிடத்தில்	समीक्ष्य	உணர்ந்து
हृदयं	உள்ளத்தை	कैकेयि	கைகேயி!
साधु	உள்ளபடி	मन्यसे	நீ மனதில் வைத்தி
एतत्	இவ்வகையானதெ		ருக்கிறது
	ன்று	यत्	எதோ; அதை
अनुमृश्य अपि	நன்றாய் ஆலோசித்து,	ब्रूहि	வெளியிட்டுச்சொல்
उद्धरस्व	உணக்கவலையை ஒழி.		வாயாக,

बलमात्मनि पश्यन्ती न मां शङ्कितुमर्हसि । करिष्यामि तव प्रीतिं सुकृतेनापि ते शपे ॥

आत्मनि	“ உன்னிடத்தில்	प्रीतिं	மனோதத்தை
बलं	செல்வாக்குபலத்தை	करिष्यामि	நான் செய்கின்றேன்.
पश्यन्ती	அறியும் நீ	सुकृतेन अपि	புண்ணியத்தின்மே
मां	என்னிடத்தில்		லும்,
शङ्कितुं	ஐயப்பட	ते	உனக்கு
अर्हसि न	கூடாது.	शपे	ஆணையாகச் சொல்லு
तव	உனது		கிறேன்”.

सा तदर्थमना देवी तमभिप्रायमागतम् । निर्मध्यस्थाच्च हर्षाच्च बभाषे दुर्वचं वचः ॥ ११ ॥

तदर्थमनाः	தனது காரியத்திலே	निर्मध्यस्थात्	நியாயவிருத்தமாயிரு
	யே கருத்தை வைத்த		ப்பதால்
सा देवी	அந்த தேவியார்	दुर्वचं च	வெளியிடுவது கஷ்ட
अभिप्रायं	இஷ்டத்திற்கு		மாயிருப்பதுபற்றியே
आगतं	இணங்கிய		
तं	அவரிடம்	बभाषे	{ தனக்குள்ளேயே ஆ
हर्षात् च	சந்தோஷ மனத்தால்		லோசித்து சேர்த்து
वचः	சொல்லவேண்டிய		கோர்த்துக் கொண்ட
	விண்ணப்பத்தை		னள்.

तेन वाक्येन संहृष्टा तमभिप्रायमात्मनः । व्याजहार महाघोरमभ्यागतमिवान्तकम् ॥ १२ ॥

तेन	அந்த	तं	அவரைப் பார்த்து
वाक्येन	சொல்லாலே	अन्तकं इव	மரணத்திற்கினதுவே
संहृष्टा	உள்ளம்தேறிய அவள்		காரணமாகிறதாகிய
आत्मनः	தனது	महाघोरं	கொடிய மொழியை
अभिप्रायं	இஷ்டத்திற்கு	व्याजहार	பின்வருமாறு விளங்
अभ्यागतं	இணங்கிவிட்ட		கச் சொன்னான்.

यथा क्रमेण शपसि वरं मम ददासि च । तच्छृण्वन्तु त्रयस्त्रिंशद्देवाः सेन्द्रपुरोगमाः ॥ १३ ॥

चन्द्रादित्यौ नभश्चैव ग्रहा रात्र्यहनी दिशः । जगच्च पृथिवी चेयं गन्धर्वाश्च सराक्षसाः ॥

शपसि	“ நீர் சபதம் கூறுகின்	यथा	எந்த
क्रमेण	அதன் பயனாய் [நீர்.	वरं	வரத்தை
मम	எனக்கு	ददासि	அளிக்கின்றீரோ,

பர் காரியத்தின் முடிவு
 பாகத்தை
 இட பின்வருமாறு
 உவாச் சொன்னாள்.

महीपते “பூமிபாலாகிய
 देव சக்கிரவர்த்தியாரே!
 तदा அப்பொழுது
 त्वया உம்மால்
 मे எனக்கு
 दत्तौ கொடுக்கப்பட்ட
 वरौ வரங்கள்
 यौ एव எந்த இரண்டோ

तौ तावत् அவ்விரண்டை மாத்
 अद्य இப்பொழுது [திரமே
 अहं நான்
 वक्ष्यामि கேட்கின்றேன்.
 मे எனது
 वचः விண்ணப்பத்திற்கு
 शृणु திருச்செவி சாற்றக்
 கடவீராக.

अभिषेकसमारम्भो राघवस्योपकल्पितः । अनेनैवाभिषेकेण भरतो मेऽभिषिच्यताम् ॥

राघवस्य “ராமனுக்கு
 अभिषेकसमारम्भः அபிஷேகசாமக்கிரி
 उपकल्पितः சேகரிக்கப்பட்டிருக்
 अनेन இந்த [கிறது.

अभिषेकेन एव சாமக்கிரியைக்கொ
 मे भरतः என் பரதன் [ண்டே
 अभिषिच्यताम् பட்டாபிஷேகம் செய்
 விக்கப்பட்டும்.

यो द्वितीयो वरो देव दत्तः प्रीतेन मे त्वया । तदा दैवासुरे युद्धे तस्य कालोऽयमागतः ॥

देव “சக்கிரவர்த்தியாரே!
 तदा அப்பொழுது
 दैवासुरे தேவர்களுக்கும் அசு
 ரர்களுக்கும் நடந்த
 युद्धे யுத்தத்தில்
 मे என்னிடம்

प्रीतेन மனமுவந்த
 त्वया உம்மால்
 द्वितीयः वरः இரண்டாவதான
 यः எது [வரம்
 दत्तः கொடுக்கப்பட்டதோ
 तस्य कालः அதற்கு சமயம்
 अयं आगतः இதோவந்துவிட்டது.

नव पञ्च च वर्षाणि दण्डकारण्यमाश्रितः । चीराजिनजटाधारी रामो भवतु तापसः ॥

रामः “ராமன்
 नव ஒன்பது
 पञ्च च ஐந்துகூடிய
 वर्षाणि வருடங்கள்

चीराजिन- } மரைபுரி, கிருஷ்ணஜி
 जटाधारी } னம், சடை தரித்த
 तापसः தபஸ்வியாக [வனம்,
 दण्डकारण्यं தண்டகாரணயத்தில்
 आश्रितः வாஸம் செய்பவனாக
 भवतु இருக்கட்டும்.

भरतो भजतामद्य यौवराज्यमकण्टकम् । एष मे परमः कामो दत्तमेव वरं वृणे ॥

अद्य चैव हि पश्येयं प्रयान्तं राघवं वनम् ॥ २८ ॥

दत्तं { “முன்னமேயே வாக்
 वरं वरத்தைத்தான்
 अद्य இப்பொழுது
 वृणे நான் கேட்கிறேன்.
 अद्य एव இன்றையதினமே
 राघवं ராமனை
 वनं வனவாசத்திற்கு
 प्रयान्तं புறப்பட்டுப்போய்வி
 ட்டவனாக

पश्येयं நான் கண்களால் பார்
 क्ववेண்டும்.
 एषः हि இதுதான்
 मे எனக்கு
 परमः कामः च எதற்கும் முதன்மை
 भरतः பரதன்[யாகியவிருப்பு
 यौवराज्यं இளவரசு பட்டத்தை
 अकण्टकं இடையூறற்றதாய்
 भजताम् அடையட்டும்.

स राजराजो भव सत्यसङ्गरः कुलं च शीलं च हि रक्ष जन्म च ।

परत्र वासे हि वदन्त्यनुत्तमं तपोधनाः सत्यवचो हितं नृणाम् ॥ २९ ॥

राजराजः “ अரசர்க்கரசராகிய
 त्वं हि நீர்
 सत्यसङ्गरः हि சத்யத்திலிருந்து வழு
 भव இரும். [வாதவராகவே
 कुलं च உயர்குலத்தையும்
 शीलं च நல்லொழுக்கத்தை
 जन्म च பிறப்பையும் [யும்
 रक्ष பாதுகாத்துக்கொள்
 னும்.

नृणां மனிதர்களுக்கு
 परत्र वासे ஸ்வர்க்கமடையும்
 सत्यवचः விஷயத்தில்
 अनुत्तमं சொன்ன சொல் தவ
 हितं றுமையை
 तपोधनाः ஆவசிகமான
 वदन्ति हि சாதனமாக
 மகரிஷிகள்
 கூறுகின்றார்கள் ”.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

बालकाण्डे एकादशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 2820.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 465

द्वादशः सर्गः—பன்னிரண்டாவது ஸர்க்கம் ॥ १२ ॥

कैकैय्यपालम्भः—கைகேயியை நிந்திப்பது.

ततः श्रुत्वा महाराजः कैकैय्या दारुणं वचः । चिन्तामभिसमापेदे मुहूर्तं प्रतताप च ॥

महाराजः சக்கிரவர்த்தியார்
 कैकैय्याः கைகேயியினது
 दारुणं கர்ணகடோரமாயிருக்
 वच சொல்லை [கிற
 श्रुत्वा கேட்டு,

ततः அதனால்
 चिन्तां மனக்கலக்கத்தை
 अभिसमापेदे உற்றார்.
 मुहूर्तं முகூர்த்தகாலம்
 प्रतताप च ஸ்மரணையுமிழந்தார்.

किं नु मे यदि वा स्वप्नश्चित्तमोहोऽपि वा मम । अनुभूतोपसर्गो वा मानसो वाऽप्युपद्रवः ।
 इति संचिन्त्य तद्राजा नाध्यगच्छत्तदा सुखम् ॥ २ ॥

यदि वा “ ஒருவேளை
 मे எனக்கு
 स्वप्नः ஸ்வப்னமா
 किं नु என்ன?
 अपि वा அல்லது
 मम எனக்கு
 चित्तमोहः சித்தபிரமயா?
 अपि वा அல்லது
 अनुभूतोपसर्गः முற்பிறப்பினனுபவத்
 தின் பாவனையா?

मानसः ஸ்பஷ்டமாய் விளங்
 का ति रुक्किन्त
 उपद्रवः वा ரோகத்தால் வந்த
 इति என்று [விகாரமா?
 राजा சக்கிரவர்த்தியார்
 तत् அதை
 सञ्चिन्त्य பலவாறு ஆலோசித்து,
 तदा அப்பொழுது
 सुखं மனஸ்ஸமாதானத்
 अगच्छत् न அடையவில்லை. [தை

புதில஡்ய ததஸ்ஸஜ்ஜ் கைகேயிவாக்யதாஓத: | வ்யதில தி஡்வதீவ வ்யா஑்ரி ஓ஑்டா யதா ஡ு஑: ||
 அஸ்வதாயா஡ாஸினு ஜ஑த்யா ஓரீ஑்மு஡்வஸந் | ஡ுண்டலே ஡ந்஑ு ருஓ ஡ந்ரீரவ ஡஑ாவி஑: ||
 அஓ தி஑ிதல ஡ா஡ரீ வா஡மு஡்வா நராதி஑: | ஡ு஑஡ா஡ேதிவாந்஡ுய: ஡ா஑ு஑஑஑த஡ேதந: || ௩ ||

நராதி஑: ச஑்஑ிரவர்த்தியார்
 தத: அதன்஡ேல்
 ஡ஜ்ஜ் தன் ஡ந்ரிவை
 புதில஡்ய அதைந்து,
 ஡ு஑: ஓரு ஡ான்
 வ்யா஑்ரி ஓரு ஡ெண்஡ுலீயை
 ஓ஑்டா யதா கண்டால் ஑வ்வண்ண
 ஡ோ அவ்வண்ண஡ே
 கைகேயி ஡ொல்லால்
 புண்஡ட்ட நெஞ்சு
 ஓடயவராய்
 வி஡்வ: ஡ ஡னம் ஡ிதறியவராயும்
 வ்யதில: ஑வ ஡ிகவும் ஡னவேதனை
 ஡்஡ு஑ின்றவராயும்,
 ஡ந்ரீ: ஡ந்ரிரங்களால்
 ஡ுண்டலே ஑்ரின ச஑்஑ிர஑்஑ோட்
 ருஓ: கட்டுண்ட [஑ு஑்஑ுள்
 ஡஑ாவி஑: ஑ொ஑ிய வி஑த்தை
 யுஓடய

஡ந்஑: ஓவ ஡ர்ப்பம் ஑வ்வண்ண
 ஡ோ அவ்வண்ண஡ே
 ஡ா஡ரீ: க஑ுஞ்சின஡ுஓடயவ
 ஓரீ: தீர்க்க஡ாய் [ராகி
 ஓ஡்வஸந் ஡ெரு஡ுச்செறிந்த
 வராய்
 அஸ்வதாய் வெறும்
 ஜ஑த்யா தரையில்
 ஡ாஸின: ஓட்கார்தவராய்
 அஓ "ஆ
 தி஑் ச"
 ஓதி ஑ன்கிற
 வா஑் ஡ொல்லை
 ஓ஡்வா ஡ொல்லிவிட்டு,
 ஡ா஑ு஑஑஑த஡ேதந: ஡ோகத்தில் அ஑ியுண்
 ஡ ஡னத்தினராய்
 ஡ு஑் ஡ுர்ச்சையை
 ஡ுய: ஡ீளவும்
 ஡ா஑ேதிவாந் அதைந்துவிட்டார்.

஑ிரே஑ து நு஑: ஡ஜ்ஜ் புதில஡்ய ஡ு஑ு:஡ித: | கைகேயி஡வ்ரீ஡்஑ு஑: ஡ு஑஑நிவ ஑஑ு஑ா || ௩ ||

நு஑: ச஑்஑ிரவர்த்தியார்
 ஑ிரே஑ வெ஑ுநேரம் கழித்து
 ஡ஜ்ஜ் தன் ஡ந்ரிவை
 புதில஡்ய அதைந்து,
 ஑ு஑: க஑ும் ஑ினம் ஑ொண்ட
 வராய்
 கைகேயி கை஑ேயியை஡்஡ார்த்து

஑஑ு஑ா கண்ணால்
 ஡ு஑஑ந் ஑ொ஑ுத்திவி஑்வர்
 ஓவ ஡ோன஑ி
 ஡ு஑ு:஡ித: ஡ிகவும் ஡னவருத்தப்
 ஡ு஑ேறவராய்
 து ஓதவி஑யத்தில்
 அவ்ரீ: ஡ின்வரு஡ாறு ஡ே஑ி
 ஑ுர்.

நு஑்஡ே ஓ஑்஑ாறி஑்ரே ஑ுல஡்யா஡்ய விநா஡ினி | ஑ி் ஑ுதம் தவ ரா஡ே஑ ஡ா஑ே ஡ா஑் ஡யா஑்஑ி வா ||

நு஑்஡ே "அ஑ி ஑ண்டாளி!
 ஓ஑்஑ாறி஑்ரே ஑ுடா ஓ஑்஑ு஑்஑ு஑ு஑ு஑ு
 ஡ா஑ே ஡ா஑்யே! [யவ஑ே!
 ஑஡்ய ஓந்த
 ஑ுல஡்ய அ஑ி ஑ுலத்திற்கே
 விநா஡ினி நா஑ம் ஑ெய்ய வந்த
 வ஑ே!

ரா஡ே஑ ஡ா஑்஑ாறி஑்ரே
 ஡யா வா ஑ன்஑ாறி஑்ரே
 தவ ஓன஑்஑ு
 ஑ி் ஑ன்ன
 ஡ா஑் ஑ி஑்஑ு
 ஑ுத஡் ஑ெய்ய஡்஑ட்டது.

सदा ते जननीतुल्यां वृत्तिं वहति राघवः । तस्यैव त्वमनर्थाय किंनिमित्तमिहोद्यता ॥ ८ ॥

राघवः रामன்
ते உனக்கு
सदा எக்காலத்திலும்
जननीतुल्यां பெற்றதாய்க்குச்சம்
மாய்

वृत्तिं சுச்சுருஷையை
वहति வஹி க்கிருன்.

त्वं मयात्मविनाशार्थं भवनं स्वं प्रवेशिता । अविज्ञानान्नृपसुता व्याली तीक्ष्णविषा यथा ॥

नृपसुता “ராஜகுமாரியாகிய
त्वं நீ
तीक्ष्णविषा கொடியவிஷமுள்ள
व्याली ஸர்ப்பம்
यथा எவண்ணமோ, அவ்
வண்ணமே

आत्मविनाशार्थं எனக்கே அழிவு
உண்டாக்குமென்பதை

तस्य एव அப்பேர்க்கொத்தவ
னுக்கே
अनर्थाय அனார் தத்தத்தின்பொ
किंनिमित्तं எதற்காக [ருட்டு
इह இப்பொழுது
त्वं நீ
उद्यता தலைப்பட்டுவிட்டாய்?

अविज्ञानात् தெரியாமையால்
मया என்னால்
स्वं எனது
भवनं மாளிகையில்
प्रवेशिता வைத்துக்கொள்ளப்
பட்டனை.

जीवलोको यदा सर्वो रामस्याह गुणस्त्वम् । अपराधं कमुद्दिश्य त्यक्ष्यामीष्टमहं सुतम् ॥

जीवलोकः “ஜனசமுஹம்
सर्वः எல்லாமும்,
रामस्य ராமனுடைய
गुणस्त्वं குணங்களின் புகழை
आह சொல்லிற்று.
यदा அப்படியிருக்கையில்
कं எந்த

अपराधं குற்றத்தை
उद्दिश्य கொண்டு
अहं நான்
इष्टं விருப்பிற்கெல்லாம்
பாத்திரமான
सुतं குமாரனை
त्यक्ष्यामि கைவிடுவேன்.

कौसल्यां वा सुमित्रां वा त्यजेयमपि वा श्रियम् । जीवितं वाऽऽत्मनो रामं न त्वेव पितृवत्सलम् ॥

कौसल्यां वा “கௌஸல்யையையா
யினும்
सुमित्रां वा ஸுமித்திரையையா
யினும்
श्रियं वा சம்பத்தையாயினும்
आत्मनः என்

जीवितं अपि वा பிராணனையாயினும்
त्यजेयं விட்டுவிடுவேன்.
पितृवत्सलं பிதுருவத்ஸலனான
रामं तु ராமனையோ வென்றால்
न एव மாட்டவேமாட்டேன்.

परा भवति मे प्रीतिर्दृष्ट्वा तनयमग्रजम् । अपश्यतस्तु मे रामं नष्टं भवति चेतनम् ॥ १२ ॥

मे “எனது
अग्रजं மூத்த
तनयं குமாரனாகிய
रामं ராமனை
दृष्ट्वा எதிரில்கண்டால்
परा மிக்க

प्रीतिः ஆனந்தம்
भवति உண்டாகிறது.
अपश्यतः तु காணாமல் பிரிந்தா
मे என் [லோவென்றால்
चेतनं அறிவு
नष्टं भवति கலங்கிவிடுகிறது.

तिष्ठेहोको विना सूर्यं सस्यं वा सलिलं विना । न तु रापं विना देहे तिष्ठेत्तु मम जीवितम् ॥

सूर्यं विना	“சூரியனில்லாமலே	विना तु	விட்டுப்பிரிந்தேனென்
लोकः	உலகமும்	मम	எனது [மூல்
सलिलं विना	ஐலமில்லாமலே	देहे	தேகத்தில்
सस्यं वा	பயிரும்	जीवितं	உயிர்
तिष्ठेत्	ஒருக்கால் வாழ்க்கு	तु	ஒருக்காலும்
रामं	ராமனை [மும்.	तिष्ठेत् न	தங்காது.

तदलं त्यज्यतामेष निश्चयः पापनिश्चये । अपि ते चरणौ मूर्धा स्पृशाम्येष प्रसाद मे ॥

पापनिश्चये	{ “கெடுதி செய்வதில் புத்தியைச் செலுத் திவிட்டவனே!	एषः	இந்த நான்
तत् अलं	இப்பொழுது இத்தோ	ते	உனது
एषः	இந்த [புருக்கட்டும்.	चरणौ	பாதங்களை
निश्चयः	எண்ணம்	मूर्धा	தலையால்
त्यज्यतां	விடப்பட்டும்.	अपि स्पृशामि	தொட்டோமா?
		मे	என்மீது
		प्रसाद	கருணைகொள்.

किमिदं चिन्तितं पापे त्वया परमदारुणम् ॥ १५ ॥

पापे	“அடிபாவி!	त्वया	உன்னால்
इदं	இந்த	किं	ஏன்
परमदारुणं	மஹா கொடுமையா	चिन्तितम्	மனதில் லாங்கிக்கொ ள்ளப்பட்டது.

अथ जिज्ञाससे मां त्वं भरतस्य प्रियाप्रिये । अस्तु यत्तच्चया पूर्वं व्याहृतं राघवं प्रति ॥
स मे ज्येष्ठः सुतः श्रीमान् धर्मज्येष्ठ इतीव मे । तच्चया प्रियवादिन्या सेवार्थं कथितं भवेत् ॥
तच्छ्रुत्वा शोकसन्तप्ता सन्तापयसि मां भृशम् । आविष्टाऽसि गृहं शून्यं सा त्वं परवशं गता ॥

त्वया	“உன்னால்	प्रियवादिन्या	இனிக்கப்பேசும்
पूर्वं	முன்	त्वया	உன்னால்
राघवं	ராமனை	सेवार्थं	உன் மனதை ரஞ்சிப் பிக்க
प्रति	குறித்து	कथितं	சொல்லப்பட்டதாக
श्रीमान्	‘செல்வானை	भवेत्	இருக்கக்கூடும்.
सः	அவன்	सा	அப்போர்க்கொத்த
मे	எனக்கு	त्वं	நீ
ज्येष्ठः सुतः	ஜ்யேஷ்டபுத்திரன்	परवशं	பிறிர் போதனையை
मे	எனக்கு	श्रुत्वा	கிரமெற்கொண்டு,
धर्मज्येष्ठः	தருமநெறியா லுயர்ந்த	गता	சுடுபட்டு விட்டவளாய்
इति इव	இவ்வாறாக [வன்.’	शोकसन्तप्ता	மனவேகனைப்படுகின்
यत्	எது	शून्यं	பாழ் [றவளாய்
व्याहृतं	சொல்லப்பட்டதோ	गृहं	உள்ளே
नत	அது		

आविष्टा	புகுந்தவளாய்
असि	இருக்கிறாய்.
तत्	ஆகையால்
मां	என்னை
भृशं	மிகவும்
सन्तापयसि	வருக்குகின்றாய்.
तत्	அது

अस्तु	இருக்கட்டும்.
भरतस्य	பரதனிடம்
प्रियाप्रिये	அன்பு அன்பில்லாமை என்கிற விஷயத்தில்,
त्वं	நீ
मां	என்னை
जिज्ञाससे अथ	பரீக்ஷித்தறிய விரும்பு கிறாயா என்ன?

इक्ष्वाकूणां कुले देवि सम्प्राप्तस्सुमहानयम् ।

अनयो नयसम्पन्ने यत्र ते विकृता मतिः॥

नयसम्पन्ने	“நியாயவழியிலேயே
देवि	தேவி! [நின்ற
ते	உனது
मतिः	புத்தி
विकृता	கெட்டுவிட்டது
यत्र	என்றால்,

इक्ष्वाकूणां	இக்ஷ்வாகுக்களுடைய
कुले	வம்சத்தில்
सुमहान्	பெரும்
अनयः	கேடு
अयं	இதோ
सम्प्राप्तः	வந்துவிட்டது.

न हि किञ्चिदयुक्तं वा विप्रियं वा पुरा मम । अकरोस्त्वं विशालाक्षि तेन न श्रद्दधाम्यहम्॥

विशालाक्षि	“மகாபுகழ்படைத்த வளே!
पुरा	இதுவரையில்
मम	எனக்கு
अयुक्तं वा	தீமையையாவது
विप्रियं वा	அப்ரியத்தையாவது

किञ्चित्	எதையும்
त्वं	நீ
अकरोः न	செய்ததில்லை.
तेन हि	அதனால்தான்
अहं	நான்
श्रद्दधामि न	நம்ப முடியவில்லை.

ननु ते राघवस्तुल्यो भरतेन महात्मनाः ।

बहुशो हि स्म बाले त्वं कथाः कथयसे मम॥

ननु	“அடியே!
बाले	{ நல்லது பொல்லாதது அறியாதிருக்கும் ஜடமே!
त्वं हि	நீயே
मम	என்னிடம்
बहुशः	பலமுறை

ते	உனக்கு
राघवः	ராமன்
महात्मना	மஹாத்மாவான
भरतेन	பரதனோடு
तुल्यः	தூல்யன் என்று
कथाः	விஷயங்களை
कथयसे मम	சொல்லியிருக்கின்றாய்.

तस्य धर्मात्मनो देवि वने वासं यशस्विनः ।

कथं रोचयसे भीरु नव वर्षाणि पञ्च च ॥

भीरु	“மனத்திடநில்லாது விளங்கும்
देवि	மஹிஷியே!
धर्मात्मनः	தருமாத்மாவென
यशस्विनः	சிருலோகப்பிரசித்தி
तस्य	அவனுக்கு [பெற்ற

नव	ஒன்பது
पञ्च च	ஐந்து கூடிய
वर्षाणि	வருஷங்கள்
वने वासं	காட்டில் வனித்தலை
कथं	எப்படித்தானோ
रोचयसे	நீமனதில்கொண்டாய்?

अत्यर्थं सुकुमारस्य तस्य धर्मे धृतात्मनः । कथं रोचयसे वासमरण्ये भृशदारुणे ॥ २३ ॥

सुकुमारस्य	“ कव्डडमिन्नतेन नु तेरियामलिनुक्कु मतिपाल्यतस्येति नुक्किन् नवनुम्, अपपडियिनुन्तुम् इति नुकुल्लेय्ये	तस्य भृशदारुणे अरण्ये	अवनुक्कु मिक्क पयङ्करमाकिय मनुव्य सञ्सारमन्त कानकत्तिल
अत्यर्थं	तदुममोन् निल असञ्चलपन्तुडै	वासं कथं रोचयसे	ववलि त्तलै एपपडित्तारै நீ மனதில் கொண் டாய்?
धर्मे धृतात्मनः	யவனுமாகிய		

रोचयस्यभिरामस्य रामस्य शुभदर्शने । तव शुश्रूषमाणस्य किमर्थं विप्रवासनम् ॥ २४ ॥

शुभदर्शने	“ एतिलुम् नल्लதை यொन्றையே கொண் டாடுகின்றவளே !	अभिरामस्य	உலகுக்கே அபிராம னப் விளங்கிக்கொ ண்டிருக்கும்
तव	உனக்கு	रामस्य	ஸ்ரீராமனுக்கு
शुश्रूषमाणस्य	சற்றும் மனங்கோண மல் சுச்சுறவைச் செய் கின்றவனும்	विप्रवासनं किमर्थं रोचयसि	அரண்யவாஸத்தை எதுகாரணமாய் நீ ம னதில் கொண்டாய்?

रामो हि भरताद्भूयस्तव शुश्रूषते सदा । विशेषं त्वयि तस्मात्तु भरतस्य न लक्षये ॥ २५ ॥

तव	“ உனக்கு	त्वयि	உன்னிடத்தில்
सदा	எப்பொழுதும்	भरतस्य	பரதனுக்கு
भरतात्	பரதனைக்காட்டிலும்	तस्मात्	அவனைவிட
रामः हि	ராமன் தான்	विशेषं	மேன்பட்டபற்றை
भूयः	அதிகமாய்	न लक्षये	நான் கண்டுவேன்.
शुश्रूषते	சுச்சுறவைச் செய்கிறான்.		
तु	அதுவுமன்றி		

शुश्रूषां गौरवं चैव प्रमाणं वचनक्रियाम् । कस्ते भूयस्तरं कुर्यादन्यत्र मनुजर्षभात् ॥ २६ ॥

ते	“ உனக்கு	वचनक्रियां एव	வചனப்படி முடிபெ றுகிறதமாகிய
गौरवं च	பூஜார்ஹமாய் கொண் டாடப்பட்டதாய் விளங்குகிறதும், சொன்ன காரியம் மு டிவுபெறுமோ முடிவு பெறுதோ என்கிற சந் தேகத்திற்கிடமில்லா தவண்ணமாய்	शुश्रूषां मनुजर्षभात्	சுச்சுறவையை புருஷோத்தமனைக் காட்டிலும்
प्रमाणं		भूयस्तरं अन्यत्र कः कुर्यात्	விசேஷமாய் வேறு எவன் செய்வான் ?

बहूनां स्त्रीसहस्राणां बहूनां चोपजीविनाम् । परिवादोऽपवादो वा राघवे नोपपद्यते ॥२७॥

राघवे	“ஸ்ரீராமனிடத்தில்	उपजीविनां च	வேலைக்காரர்களுக் குள்ளும்
हूनां	பல	परिवादः	தீயச் செயல்தானாகட் டும்
सहस्राणां	ஆயிரம் பெண்களுக் குள்ளும்	अपवादः वा	தீயகுணம்தானாகட் டும்
बहूनां	பல	उपपद्यते न	ஏற்பட்டதில்லை. [டும்

सान्त्वयन् सर्वभूतानि रामः शुद्धेन चेतसा । गृह्णाति मनुजव्याघ्रः प्रियैर्विषयवासिनः ॥

मनुजव्याघ्रः	“புருஷோத்தமனாகிய	सान्त्वयन्	ஆதரித்துக்கொண்டு
रामः	ஸ்ரீராமன்	विषयवासिनः	நாட்டிலுள்ளாரை
सर्वभूतानि	எல்லாப்பிராணிகளை யும்	प्रियैः	இஷ்டமாயிருக்கும் பேருதவிகளால்
शुद्धेन	பரிசுத்தமான	गृह्णाति	தன்வசமாக்கியிருக்கி றான்.
चेतसा	மனத்தினால்		

सत्येन लोकाञ्जयति दीनान्दानेन राघवः । गुरुञ्छुश्रूषया वीरो धनुषा युधि शात्रवान् ॥

वीरः	“வீரனாகும்	दीनान्	வறுமையாளர்களை
राघवः	ஸ்ரீராமன்	दानेन	கொடையாலும்,
शात्रवान्	அபராதிகளை	लोकान्	உலகங்களை
युधि	யுத்தத்தில்	सत्येन	வாய்மையாலும்
धनुषा	கோதண்டத்தாலும்,	जयति	தன்வசமாக்கியிருக் கிறான்.
गुरुन्	பெரியோர்களை		
शुश्रूषया	சொன்னசொல் தவ றாது நடப்பதாலும்		

सत्यं दानं तपस्त्यागो मित्रता शौचमार्जवम् । विद्या च गुरुश्रूषा ध्रुवाण्येतानि राघवे ॥

सत्यं	“சொன்னசொல் தவறாமை,	शौचं	உள்ளும் புறமும் பரி சுத்தமாயிருத்தல்,
दानं	{ பகைவர்களாயிருந்தா லும் சரணாகதி செய் தவர்களையேற்றுக் கொள்ளல்	आर्जवं	அடக்கம்,
मित्रता	அடியார்களை கார்த்த	विद्या	தத்வஞ்ஞானம், பெரியோர்களுக்கு மனங்கொணாது நட க்கிறது
त्यागः	தண்ணளி [ருளல்,	गुरुश्रूषा	இவைகளெல்லாமும்
तपः	சுவர்க்கம்பெற ஒருவர் செய்யும் காயக்லேசம்,	एतानि च	ஸ்ரீராமனிடத்தில்
		राघवे	குடிகொண்டிருக்கின் றான்.
		ध्रुवाणि	

तस्मिन्नार्जवसम्पन्ने देवि देवोपमे कथम् । पापमाशंससे रामे महर्षिसमतेजसि ॥ ३१ ॥

देवि	“தேவி!	आर्जवसम्पन्ने	நற்குணசாஸியாய்
तस्मिन्	அப்பேர்க்கொத்த	देवोपमे	தெய்வம் போன்றவ னும்

महर्षिसमतेजसि	{ மகரிஷிகளுக்கொத் த தேஜஸ்ஸுடன் வி ளங்குகிறவனுமாகிய	पापं	நீங்கை
रामे	ஸ்ரீராமனிடத்தில்	कथं	எப்படி
न स्मराम्यप्रियं वाक्यं लोकस्य प्रियवादिनः ।	ஸ்ரீராமனிடத்தில்	आशंसमे	நீ கருதுகின்றாய் ?
लोकस्य	“உலாகத்திற்கு	सः	அந்த நான்
प्रियवादिनः	அன்பாகவே பேசுவ	त्वकृते	உனக்காகவும்
	னுக்கு	प्रियं	ப்ரியனாகிய
अप्रियं	அஹிதமாயிருக்கும்	रामं	ஸ்ரீராமனிடம்
वाक्यं	நியமனத்தை	अप्रियं	அனிஷ்டத்தை
न स्मरामि	நான் விதிக்கமாட்	कथं	எப்படி
	டேன்.	वक्ष्यामि	சொல்லுவேன்?

न स्मराम्यप्रियं वाक्यं लोकस्य प्रियवादिनः । स कथं त्वकृते रामं वक्ष्यामि प्रियमप्रियम् ॥

लोकस्य	“உலாகத்திற்கு	सः	அந்த நான்
प्रियवादिनः	அன்பாகவே பேசுவ	त्वकृते	உனக்காகவும்
	னுக்கு	प्रियं	ப்ரியனாகிய
अप्रियं	அஹிதமாயிருக்கும்	रामं	ஸ்ரீராமனிடம்
वाक्यं	நியமனத்தை	अप्रियं	அனிஷ்டத்தை
न स्मरामि	நான் விதிக்கமாட்	कथं	எப்படி
	டேன்.	वक्ष्यामि	சொல்லுவேன்?

क्षमा यस्मिस्तपस्यागः सत्यं धर्मः कृतज्ञता । अविहिंसा च भूतानां तमृते का गतिर्मम ॥

त्यागः	“ஸ்வார்த்தமின்றி	यस्मिन्	எவனொருவனிடத்தி
तपः	பிறர் நன்மைக்குப்		லோ
	பாடுபடுதல்,	तं	அந்த
भूतानां	உயிர்ப்ராணிகளுக்கு		{ ஸத்யனை ஒரு பெ
अविहिंसा	யாதொரு தீங்கும்	सत्यं	{ யர்கொண்டு லோகத்
	நினையாதபடி		{ தாரால் அழைக்கப்
	எப்படிப்பட்ட அபரா		{ படும் ஸ்ரீராமனை
क्षमा	{ தத்தையும் பொறுத்	ऋते	தவிர
	{ துக்கொள்ளல்,	मम	எனக்கு
कृतज्ञता	நல்லொழுக்கமாகிய	गतिः	கதி
धर्मः च	தருமமும்	का	எது ?

मम वृद्धस्य कैकेयि गतान्तस्य तपस्विनः । दीनं लालप्यमानस्य कारुण्यं कर्तुमर्हसि ॥

कैकेयि	“கைகேயி!	लालप्यमानस्य	பலவாரும் வேண்டிக்
गतान्तस्य	லோகவாழ்வின் முடி		கொள்ளும்
	வுதசையாகிற	मम	என் விஷயத்தில்
वृद्धस्य	கிழவயதிலிருப்பவ	कारुण्यं	கருணைய
	னும்	कर्तुं	செய்ய
तपस्विनः	மனம் நொந்தவனாய்	अर्हसि	நீ நிச்சயிக்கவேண்டும்.
दीनं	தீனமாய்		

पृथिव्यां सागरान्तायां यत्किञ्चिदधिगम्यते । तत्सर्वं तव दास्यामि मा च त्वां मन्युराविशेत् ॥

सागरान्तायां	“கடல்குழந்த	तव	உனக்கு
पृथिव्यां	உலகத்தில்	दास्यामि	நான் கொடுக்கிறேன்.
यत्किञ्चित्	எப்படிப்பட்டதாகிய	त्वां च	உனக்கும்
अधिगम्यते	கிடைக்கிறதோ, [எது	मन्युः	ஆசாபங்கம்
तत् सर्वं	அதெல்லாவற்றையும்	मा आविशेत्	இருக்கவேண்டாம்.

अञ्जलिं कुर्मि कैकेयि पादौ चापि स्पृशामि ते । शरणं भव रामस्य माऽधर्मो मामिह स्पृशेत्॥

கைகேயி “கைகேயி,
 தெ உனக்கு
 அஞ்ஜலியை அஞ்சலியை
 கும்மி செட்கிறேன்.
 பாடौ च இருபாதங்களிலும்,
 अपि स्पृशामि விழுட்டுமா? என்ன?
 रामस्य ஸ்ரீராமனுக்கு

शरणं புகலிடமாக
 भव நீ ஆசுவாயாக.
 इह இவ்விஷயத்தில்
 मां என்னை
 अधर्मः தருமவிருத்தமானது
 मा स्पृशेत् பற்றாதிருக்கவேண்
 டும்.”

इति दुःखाभिसन्तप्तं विलपन्तमचेतनम् । घूर्णमानं महाराजं शोकेन समभिप्लुतम् ॥ ३७ ॥
 पारं शोकार्णवस्याशु प्रार्थयन्तं पुनः पुनः । प्रत्युवाचाथ कैकेयी रौद्रा रौद्रतरं वचः ॥

ரௌடா விபத்துக்கே காரண
 பூதமாய் விளங்கிய
 கைகேயி கைகேயிதேவியார்,
 अचेतनं மெய்மறந்தவராய்
 दुःखाभिसन्तप्तं { தூர்ப்பாக்யத்தால் மி
 கவும் பரிதபித்துக்
 கொண்டு
 विलपन्तं கண்ணீர் சொரிகின்ற
 வராய்
 घूर्णमानं { இங்குமங்கும் புரண்
 டுகொண்டிருக்கிற
 வராய்
 शोकेन மனவிசாரத்தால்
 समभिप्लुतं புண்பட்டவராய்

शोकार्णवस्य சோகக்கடலின்
 पारं முடிவை
 पुनः पुनः பலவாறாய்
 इति மேற்கண்டவண்ண
 மாய்
 प्रार्थयन्तं வேண்டுகின்ற
 महाराजं சக்கிரவர்த்தியாரைப்
 பார்த்து
 आशु தத்க்ஷணமே
 रौद्रतरं இன்னும் கொடியதா
 யிருக்கும்
 वचः சொல்லை
 अथ பின்வருமாறு
 प्रत्युवाच பதிலாகச்சொன்னான்.

यदि दत्त्वा वरौ राजन् पुनः प्रत्यनुत्प्यसे । धार्मिकत्वं कथं वीर पृथिव्यां कथयिष्यसि ॥

वीर “எனது கணவனாகிய
 राजन् சக்கிரவர்த்தியாரே!
 वरौ இரண்டு வரங்களை
 दत्त्वा வாக்களித்துவிட்டு,
 पुनः அதன்பின்னர்

प्रत्यनुत्प्यसे பச்சாத் தாபப்படுகின்
 यदि என்கிறபடியால் [நீர்.
 पृथिव्यां உலகில்
 धार्मिकत्वं தருமநெறி வழுவாது
 நடந்தீரென்பதை
 कथं எங்ஙனம்
 कथयिष्यसि சொல்லிக்கொள்வீர்.

यदा समेता बहवस्त्वया राजर्षयः सह । कथयिष्यन्ति धर्मज्ञास्तत्र किं प्रतिवक्ष्यसि ॥

त्वया सह “உம்மோடுகூட
 समेताः சபையில் கூடிய
 धर्मज्ञाः தர்மமறிந்தவர்களும்
 राजर्षयः ராஜர்ஷிகளும்
 बहवः மற்ற பலரும்

कथयिष्यन्ति यदा இகழ்ந்து விசாரிப்பார்
 களாகில்
 तत्र அப்பொழுது
 किं எவ்வாறு
 प्रतिवक्ष्यसि விடைசொல்லுவீர்?.

यस्याः प्रयत्ने जीवामि या च मामभ्यपालयत् । तस्याः कृता मया मिथ्या कैकेय्या इति वक्ष्यसि ॥

यस्याः “எவளுடைய
 प्रयत्ने ஊக்கத்தால்
 जीवामि । நான் பிழைத்திருக்
 मां என்னை [கிறேனோ
 या எவள்
 अभ्यपालयत् பாதுகாத்தனளோ,
 तस्याः அந்த

कैकेय्याः கைகேயிக்கு
 मया என்னால்
 मिथ्या } வாத்தத்தம் பண்ணி
 कृता } செய்யாமல் பொய்யா
 इति என்று [க்கப்பட்டது
 वक्ष्यसि च சொல்லவேண்டியிருக்
 குமே.

किल्बिषत्वं नरेन्द्राणां करिष्यसि नराधिप ।

नराधिप “சக்கிரவர்த்தியாரே!
 यः ஏதோ ஒரு
 वरं வரத்தை
 दत्त्वा வாத்தத்தம் பண்ணி
 விட்டு,
 अद्य இப்பொழுது

यं दत्त्वा वरमद्यैव पुनरन्यानि भाषसे ॥

अन्यानि மாறானமொழிகளை
 भाषसे உரைக்கின்றீர்.
 नरेन्द्राणां एव மன்னவர்களுக்கே
 किल्बिषत्वं ஒரு குறையை
 करिष्यसि पुनः விளைவிக்கப்போகிறீ
 रा என்ன?

शैव्यः श्येनकपोतीये स्वमांसं पक्षिणे ददौ ।

शैव्यः “சிபிசக்கிரவர்த்தியா
 னவர்
 श्येन- } இந்திரன் பருந்தாக
 कपोतीये } வும் அக்னிபகவான்
 புறவாகவும் உருவம்
 தரித்து சண்டை
 போடுவதாய் நடனம்
 செய்துகொண்டு
 வந்தபொழுது
 स्वमांसं தனது மாம்சத்தை

अलर्कश्चक्षुषी दत्त्वा जगाम गतिमुत्तमाम् ॥

पक्षिणे பருந்தாயிருந்த இந்தி
 ரனுக்கு
 ददौ *கொடுத்தருளினார்.
 अलर्कः அவர்க்கெனும் ஓர்
 ராஜரிஷி
 चक्षुषी தனது இருகண்களை
 யும்
 दत्त्वा §பிடுங்கிக்கொடுத்து
 उत्तमां உத்தம [விட்டு,
 गतिं जगाम கதியை அடைந்தார்.

[*புறவாயிருந்த அக்னிதேவனுக்கு வாத்தத்தம் முன்னமேயே பண்ணியிருந்
 ததினால்]

[§ இருகண்களையும் இழந்த ஓர் பிராமணனுக்கு முன்னமேயே வாத்தத்தம்
 பண்ணிவிட்ட காரணத்தால்]

सागरः समयं कृत्वा न वेलापतिवर्तते । समयं माऽनृतं कार्षीः पूर्ववृत्तमनुस्मरन् ॥४४॥

सागरः “சமுத்திரம்
 தேவர்கள் கரையை
 समयं { தாண்டிவராமல் இரு
 க்கவேண்டுமென பி
 ரார்த்தித்ததற்கு அ
 ப்படியே செய்வதாய்
 कृत्वा ஏற்றுக்கொண்டுவிட்டு,
 वेलां கரையை

अतिवर्तते न கடக்காதிருக்கிறது.
 पूर्व இதுவரையில் இருக்
 वृत्तं தருமநெறியை [கின்ற
 अनुस्मरन् மனதில் வாங்கிக்
 கொண்டு,
 समयं வாக்குத்தத்தத்தை
 अनृतं பொய்யாக
 मा कार्षीः செய்யாதேயும்.

सत्यं धर्मं परित्यज्य रामं राज्येऽभिषिच्य च । सह कौसल्यया नित्यं रन्तुमिच्छसि दुर्मते ॥

दुर्मते { “அதர்மத்தில் புத்தி
யை செலுத்தியிருக்
கின்றவரே!
सत्यं சொன்னசொல் தவ
றாமையாகிற

धर्मं தருமத்தை
परित्यज्य கைநழுவிட்டு,
भवत्वधर्मो धर्मो वा सत्यं वा यदि वाऽनृतम् । यत्त्वया संश्रुतं मह्यं तस्य नास्ति व्यतिक्रमः ॥

अधर्मः அதர்மமாகவாவது
धर्मः वा தருமமாகவாவது
सत्यं वा ஹேதுபூர்வமான நிப
ந்தனையாகவாவது

अनृतं वा { ஹேதுபூர்வத்திற்கு
ஒவ்வாத அபிப்பிரா
யமாகவாவது
भवतु இருக்கட்டும்.

अहं हि विषमद्यैव पीत्वा बहु तवाग्रतः । पश्यतस्ते मरिष्यामि रामो यद्यभिषिच्यते ॥
रामः “ராமன்
अभिषिच्यते यदि அபிஷேகம் பண்ணப்
अहं நான் [படுவானாகில்
अद्य एव உடனேயே
ते உமது
पश्यतः கண்முன்பாகவே
बहु கடும்

एकाहमपि पश्येयं यद्यहं राममातरम् । अञ्जलिं प्रतिगृह्णन्तीं श्रेयो ननु मृतिर्मम ॥ ४८ ॥
एकाहं अपि “ஒருநாள்கூட
राममातरं ராமனது தாயை
अञ्जलिं மரியாதையை
प्रतिगृह्णन्तीं பெற்றுக்கொள்பவ
ளாய்

भरतेनात्मना चाहं शपे ते मनुजाधिप । यथा नान्येन तुष्येयमृते रामविवासनात् ॥ ४९ ॥
भरतेन “பரதன்மீதும்
आत्मना च என்மீதும்
अहं நான்
ते உமக்கு
शपे ஆணையிட்டுச்சொல்
லுகின்றேன்.

राज्ये ராஜ்யத்தில்
रामं ராமனை
अभिषिच्य முடிசூட்டிவைத்து,
कौसल्यया सह கௌஸல்யயோடு கூட
नित्यं எக்காலத்திலும்
रन्तु வாழ
इच्छसि च உத்தேசிக்கின்றீரே.

यदि எப்படியானாலுஞ்சாரி
त्वया உம்மால்
मह्यं எனக்கு [உது
संश्रुतं வாக்களிக்கப்பெட்-
यत् ஒன்றுண்டென்றால்
तस्य அதற்கு
व्यतिक्रमः தவறுதல்
अस्ति न வேண்டாம்.

विषं விஷத்தை
पीत्वा குடித்து,
तव உமது
अग्रतः முன்னிலையிலேயே
मरिष्यामि உயிரை மாய்த்துவிடு
வேன் ;
हि நிச்சயம்.

अहं நான்
पश्येयं यदि பார்ப்பதைக்காட்டி
मम எனக்கு [லும்
मृतिः சாவு
श्रेयः ननु உத்தமமன்றோ?

मनुजाधिप சக்கிரவர்த்தியாரே!
रामविवासनात् ऋते ராமன் காட்டிற்குப்
போவதாலன்றி
अन्येन यथा வேறு எதாலும்
तुष्येयं न நான் திருப்தியடைய
மாட்டேன்.

एतावदुत्त्वा वचनं कैकेयी विरराम ह । विलपन्तं च राजानं न प्रतिव्याजहार सा ॥ ५० ॥

एतावत्	இவ்வளவு	सा	அவள்
वचनं	சொல்லை	विलपन्तं	கண்ணிர் சொரிந்து
उत्तवा	சொல்லிவிட்டு,		கதறும்
कैकेयी	கைகேயிதேவியார்	राजानं	சக்கிரவர்த்தியாரை
विरराम	ஒய்ந்தாள்.	न प्रतिव्याजहार च	ஆர்வாசப்படுத்திப்
ह	என்ன கஷ்டம்!		பேசாமலேயிருந்து
			விட்டாள்.

श्रुत्वा तु राजा कैकेय्या वृत्तं परमदारुणम् । रामस्य च वने वासमैश्वर्यं भरतस्य च ॥
नाभ्यभाषत कैकेयीं मुहूर्तं व्याकुलेन्द्रियः । प्रैक्षतानिमिषो देवीं प्रियामप्रियवादिनीम् ॥

कैकेय्याः	கைகேயியினது	तु	அப்பொழுது
भरतस्य	பரதனுக்கு	मुहूर्तं	ஒரு முறுர்த்த
ऐश्वर्यं च	பட்டம்குட்டி வைப்ப		காலம்
	தைபபற்றியும்,	व्याकुलेन्द्रियः	ஐம்புலங்களும் கலங்
रामस्य	ஸ்ரீராமனுக்கு		கப்பெற்றார்.
वने	காட்டில்	अप्रियवादिनीं	தீயச்சொல்லைத்திட
परमदारुणं	மஹா கஷ்டமாயிருக்		மாயுரைத்த
	கும்	प्रियां	பிரியையாயிருந்த
वासं च	வஸித்தலைப்பற்றியது	देवीं	மனையாட்டயாகிய
	மாகிய	कैकेयीं	கைகேயிதேவியாரை
वृत्तं	வேண்டுகோளுக்கு	अनिमिषः	இமைகொட்டாமல்
श्रुत्वा	திருச்செனி சாத்தி	प्रैक्षत	விழித்துப்பார்த்தார்.
	அருளிய	अभ्यभाषत न	வாய்திறந்த பேசாம
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்		லிருந்துவிட்டார்.

तां हि वज्रसमां वाचमाकर्ण्य हृदयाप्रियाम् । दुःखशोकमयीं श्रुत्वा राजा न सुखितोऽभवत् ॥

राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	दुःख-	தருமநெறி வருவாதி
तां	அந்த	शोकमयीं }	ருக்கவேண்டுமென்
वज्रसमां	இடியை ஒத்தவண்ண		கற கஷ்டத்தால்
	மாய்		மனம் புண்பட்டிருப்
हृदयाप्रियां	நெஞ்சைப்பிளக்கிற	श्रुत्वा हि	பதை
	தாயிருக்கின்ற		கினைத்துக்கொண்டி
वाचं	சொல்லுக்கு	सुखितः	ருந்தவண்ணமே
आकर्ण्य	செனிராய்த்துவிட்டு,	अभवत् न	என்தோ ஒரு சமாதா
			னத்தை கண்டுவிட்
			ஆகவில்லை. [டவராக

कुतो वा ते भयं जातं या त्वमेवंविधं वरम् । राष्ट्रे भरतमासीनं वृणीषे राघवं वने ॥

या	“ எந்த அந்த	वरं	மனோரதத்தை
त्वं	நீ	वृणीषे	பிரார்த்திக்கின்றாய்,
भरतं	பரதனை	ते	உனக்கு
राष्ट्रे	ராஜ்யத்திலும்	भयं	மனந்தடுமாறுதல்
राघवं	ஸ்ரீராமனை	जातं	ஏற்பட்டிருப்பதற்கு
वने	காட்டிலும்	कुतः वा	என்னதான் காரண
आसीनं	இருப்பதுமாகிற		மோ தெரிகிறதில்லை
एवंविधं	இப்படிப்பட்ட		

विरमैतेन भावेन त्वमेतेनानृतेन वा । यदि भर्तुः प्रियं कार्यं लोकस्य भरतस्य च ॥

भर्तुः	“ கணவனுக்கும்	एतेन	இந்த
लोकस्य	உலகருக்கும்	भावेन	மனவிகாரத்தினாலே
भरतस्य च	பரதனுக்கும்		யும்
प्रियं	ஹிதமாயிருப்பதை	एतेन अनृतेन वा	இந்த குயத்தியின
त्वं	நீ		லேயும்
कार्यं यदि	செய்ய விரும்புவாயா	विरम	அணுக விடாது வில
	கில்		கிப்போவாயாக.

नृशंसे पापसङ्कल्पे क्षुदे दुष्कृतकारिणि । किं नु दुःखमलीकं वा मयि रामे च पश्यसि ॥

दुष्कृतकारिणि	“முற்பிறப்பில் செய்த பாபங்களின் பயனாய் மகாபாபியாய்	मयि	என்னிடத்தில்தானு கட்டும்
क्षुदे	தீங்கு விளைவிக்கிறதற் கென்றே உத்பவித் தவளாய்	रामे वा	ஸ்ரீராமனிடத்தில் தானாகட்டும்
पापसंकल्पे	தீயத்தொழிலுக்கு சங் கல்பம் செய்துகொ ண்டுவிட்ட	अलीकं	இவ்வுத்திற்கு விருக் தமாயிருக்கிற
नृशंसे	துஷ்டையே!	दुःखं च	அனிவ்டமாயிருக்கி றது
		किं नु	என்னதான்
		पश्यसि	நீ கண்டிருக்கின்றாய்?

न कथंचिद्वते रामाद्भरतो राज्यमावसेत् । रामादपि हि तं मन्ये धर्मतो बलवत्तरम् ॥ ६२ ॥

भरतः	“ பரதன்	तं	அவனை
रामात् ऋते	ராமனன்னியில்	रामात् अपि	ராமனையும் காட்டி
कथञ्चित्	ஒருபொழுதும்		லும்
राज्यं	ராஜ்யத்தில்	धर्मतः	தருமநெறியில்
आवसेत् न	வஸிக்கமாட்டான்.	बलवत्तरं	மேம்பட்டவனாக
हि	ஏனென்றால்	मन्ये	நான் அறிவேன்.

कथं द्रक्ष्यामि रामस्य वनं गच्छेति भाषिते । मुखवर्णं विवर्णं तं यथैवेन्दुमुपप्लुतम् ॥ ६३ ॥

वनं	“காட்டிற்கு	उपप्लुतं	ராகுவால்பற்றப்பட்ட
गच्छ	போ’	इन्दुं	சந்திரனை
इति	என்று	यथा	போன்றதாய்
भाषिते	சொல்லும்பொழுது	विवर्णं	வாடிக்கிடப்பதை
रामस्य	ராமனது	कथं एव द्रक्ष्यामि	எப்படித்தான் நான்
तं	அந்த		பார்த்து சகிப்பேன்?
मुखवर्णं	முகசௌந்தரியத்தை		

तां हि मे सुकृतां बुद्धिं सुहृद्भिः सह निश्चिताम् । कथं द्रक्ष्याम्यपावृत्तां परैरिव हतां चमूम् ॥

सुहृद्भिः	“அன்பர்களோடு	परैः	சத்ருக்களால்
सह	கூட	चमू	சையத்ததை
निश्चितां	ஆலோசித்து நிச்சயிக் கப்பட்டதும்	हतां	அடியுண்டுகிடப்பதை
मे	எனது	इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
सुकृतां	தருமநெறிக்கு ஒத்தி ருக்கிறதுமான	अपावृत्तां	தலைகீழாய் தடுமாறி விட்டதை
तां	அந்த	कथं हि	எப்படித்தான்
बुद्धिं	தீர்மானத்தை	द्रक्ष्यामि	நான் சஹிப்பேன்?

किं मां वक्ष्यन्ति राजानो नानादिग्भ्यः समागताः । बालो वतायमैक्ष्वाकश्चिरं राज्यमकारयत् ॥

ऐक्ष्वाकः	“இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் பிறந்தவனும்	मां	என்னைப்பற்றி
बालः	அவிவேகியாயுமிருக் கும்	नानादिग्भ्यः	நாநாதிக்குகளிலி ருந்து
अयं	இவன்	समागताः	வந்திருக்கின்ற
चिरं	இத்தனைநாள் வரை யில்	राजानः	அரசர்கள்
किं	எப்படித்தானோ	वक्ष्यन्ति	இகழ்ந்து பேசிக் கொள்வார்கள்.
राज्यं	ராஜ்யத்தை	वत	{ ஐயோ! இதைவிட வேறு அவமானம் வேண்டுமோ?
अकारयत्	ஆண்டுவந்தான் என்று		

यदा तु बहवो वृद्धा गुणवन्तो बहुश्रुताः । परिप्रक्ष्यन्ति काकुत्स्थं वक्ष्यामि किमहं तदा ॥

गुणवन्तः	“நற்குணசாலிகளென் றும்,	परिप्रक्ष्यन्ति	}	விசாரிக்கின்றார்கள்
बहुश्रुताः	வேத வித்துக்களென் றும்,	यदा		என்கிறபகஷத்தில்
बहवः	பிரசித்திபெற்று விளங்கும்	तदा		அதற்கு
वृद्धाः	பெரியோர்கள்	किं		ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடி யதாயிருக்கிற எதை நான்
ककुत्स्थं तु	கூராமனைப்பற்றி	अहं		மறுமொழியாய்க் கூறுவேன்?
		वक्ष्यामि		

ककेय्या क्षियमानेन रामः प्रवाजितो मया । यदि सत्यं ब्रवीम्येतत्तदसत्यं भविष्यति ॥

ककेय्या	“ கைகோரியினால்	सत्यं	யதார்த்தத்தை
क्षियमानेन	உபத்திரவிக்கப்பட்ட	ब्रवीमि यदि	பதிலாய்சொல்லுகிறே
मया	என்னால்		னென்கிறபகூத்தில்,
रामः	ஸ்ரீராமன்,	तत्	அது
प्रवाजितः	காட்டிற்கு அனுப்பப்	असत्यं	{ மகா சபையில் வாக்கு
	பட்டானென்கிற		தத்தம் செய்ததற்கு
एतत्	இந்த	भविष्यति	{ விருத்தமாக
			ஆகும்.

किं मां वक्ष्यति कौसल्या राघवे वनमास्थिते । किं चैनां प्रतिवक्ष्यामि कृत्वा विप्रियमीदृशम् ॥

च	“ இது இப்படியிருக்க	इदृशं	இப்படிப்பட்டதாய்
कौसल्या	கௌசல்யை [ட்டும்;		ருக்கின்ற
राघवे	ஸ்ரீராமன்	विप्रियं	நெஞ்சைப்பிளக்கும்
वनं	காட்டிற்கு		அபசாரத்தை
आस्थिते	ஏகும்போது	कृत्वा	செய்துவிட்டு,
मां	என்னை	किं	எற்றுக்கொள்ளக்கூடி
किं	எப்படியும்		யதாயிருக்குமெதை
वक्ष्यति	ஏசுவாள்.	प्रतिवक्ष्यामि	சமாதானமாய்ச்
एनां	இவளுக்கு		சொல்லுவேன் ?

यदा यदा हि कौसल्या दासीवच्च सखीव च । भार्यावद्भगिनीवच्च मातृवचोपतिष्ठति ॥

यदा यदा	“ அந்தந்த சமயத்திற்	भार्यावत्	பத்தினியாகவும்
	கேற்றவண்ணமாய்	भोगिनीवत् च	உடன்பிறந்தாள்போல
कौसल्या हि	கௌஸல்யயோ		வும்
दासीवत् च	வேலைக்காரி போலவும்	मातृवत् च	பெற்றதாய்போலவும்
सखी इव च	தோழிபோலவும்	उपतिष्ठति	நடத்துவந்திருக்கிறாள்.

सततं प्रियकामा मे प्रियपुत्रा प्रियंवदा । न मया सत्कृता देवी सत्कारार्हा कृते तव ॥

प्रियपुत्रा	“ பெறலரியபுதல்வனை	सत्कारार्हा	கொண்டாவதற்குரி
	ப்பெற்றவனும்,		மைபெற்றவளுமாகிய
मे	எனக்கு	देवी	பட்டமஹிஷி
सततं	எக்காலத்திலும்	तव कृते	உன் நிமித்தமாய்
प्रियंवदा	மனதிற்கொத்தபடி		
	பேசுகிறவளாய்	मया	என்னால்
प्रियकामा	மனங்கோணமல் நடப்	सत्कृता न	ஸக்கரிக்கப்படவில்லை.
	பாவனும்		

इदानीं तत्पति मां यन्मया सुकृतं त्वयि । अपथ्यव्यञ्जनोपेतं भुक्तमन्नमिवातुरम् ॥ ७१ ॥

மயா "என்னால்
 த்வயி உன்னிடத்தில்
 சுகுதம் வைத்திருந்த பரீதி
 யத் எதுவோ, [பானது
 தத் அது
 மாं என்னை
 இடானி இப்பொழுது
 ஆதூர் ஓர் நோயாளியை

भुक्तं புஜித்துவிட்ட
 अपथ्य- } உடம்பிற்கொவ்வாத
 व्यञ्जनोपेतं } வ்யஞ்சனங்களோடு
 கூடிய
 अन्नं உணவு
 इव எவ்வண்ணமோ அவ்
 வண்ணமே
 तपति பாதிக்கிறது.

विप्रकारं च रामस्य संप्रयाणं वनस्य च । सुमित्रा प्रेक्ष्य वै भीता कथं मे विश्वसिष्यति ॥

ராமச்ய ச "ஸ்ரீராமனுக்கே
 வனச்ய காட்டிற்கு
 சம்ப்ரயாணம் போய்விடுகிறதாகிய
 விப்ரகாரம் ச தீச்செயலை
 ப்ரேக்ஷ்ய வை கண்டதுமே,
 சுமித்ரா ஸுமித்திரை

भीता உள்ளம் கலக்கமுற்ற
 வளாகி
 कथं எப்படித்தான்
 मे என்னிடத்தில்
 विश्वसिष्यति இனிமேலும் அன்பு
 வைப்பாள்?

कृपणं बत वैदेही श्रोष्यति द्वयमप्रियम् । मां च पञ्चत्वमापन्नं रामं च वनमाश्रितम् ॥ ७३ ॥

வெஃஹி "வைதேஹி
 ராமம் ராமனை
 வன் வனத்தில்
 ஆசிரிதம் வசித்தவனாகவும்
 ச அதனால்
 மா் என்னை
 பஞ்சத்வம் அபந்நம் மரணமடைந்தவனாக
 வும்

अप्रियं நெஞ்சைப்பிளக்கிற
 தாயிருக்கின்ற
 द्वयं च இவ்விரண்டையும்
 श्रोष्यति செவிக்கொள்வாள்.
 बत ஐய்யோ!
 कृपणम् அவருக்கா இந்தக்
 கஷ்டம்

वैदेही बत मे प्राणाञ्छोचन्ती क्षपयिष्यति । हीना हिमवतः पार्श्वे किन्नरेणेव किन्नरी ॥

मे "எனக்கு
 बत என்ன தெளர்ப்பா
 க்யம்!
 वैदेही வைதேஹி
 हिमवतः இமயமலையின்
 पार्श्वे சாரலில்

किन्नरेण கின்னரனால்
 हीना கைவிடப்பட்ட
 किन्नरी इव கின்னரபேடுபோலாகி
 शोचन्ती சோகத்தால் புலம்பு
 प्राणान् உயிரை [பவளாய்
 क्षपयिष्यति மாய்த்துவிடுவாள்.

न हि राममहं दृष्ट्वा प्रवसन्तं महावने । चिरं जीवितुमाशंसे रुदन्ती चापि मैथिलीम् ॥

ராமம் "ஸ்ரீராமனை
 महावने பெரும் கானகத்திற்கு
 प्रवसन्तं च ஏகிவிட்டவனாகவும்,
 मैथिलीं हि மைதிலியையும்
 रुदन्ती { மனம்நொந்து கண்ணீர்
 பெருகவிட்டுக்கொண்
 டிருப்பவளாயும்

दृष्ट्वा கண்டு,
 अहं நான்
 चिरं अपि அதற்குமேலும்
 जीवितुं பிழைத்திருக்க
 आशंसे न விரும்பேன்.

सा नूनं विधवा राज्यं सपुत्रा कारयिष्यसि । रामे प्रवाजिते देवि नाहं जीवितुमुत्सहे ॥

रामे “ஸ்ரீராமன்
प्रवाजिते காட்டிற்கு ஏகிவிடு
வான் என்றால்
अहं நான்
जीवितुं உயிருடனிருக்க
उत्सहे न பொறேன்.
नूनं ஆகையால்

सा अந்த நீ
विधवा கைம்பெண்ணாகி
सपुत्रा உனது புத்திரனுட
निरुந்து
राज्यं ராஜ்யத்தை
कारयिष्यसि ஆண்டு வரலாம்.
देवि அம்மா!

सतीं त्वामहमत्यन्तं व्यवस्याम्यसतीं सतीम् । रूपिणीं विषसंयुक्तां पीत्वेव मदिरां नरः ॥

अहं “நான்
त्वां உன்னை
अत्यन्तं முற்றிலும்
सतीं கொண்டாடத்தக்க
रूपिणीं சுசீலமுற்றிருந்தவ
ளாகவும்
असतीं सतीं மானிடஉருவமெடுத்த
துவந்த பேயெனவும்
नरः ஓர் மனிதன்

मदिरां லாய்க்கு ருசியாயிருக்
கிற ஓர் பானத்தை
पीत्वा குடித்துவிட்டு,
विषसंयुक्तां அதன்மின்னர் விஷம்
கலர்ந்திருப்பதை
इव எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே
व्यवस्यामि நான் இப்பொழுது
கண்டு கொண்டேன்.

अनृतैर्वत मां सान्त्वैः सान्त्वयन्ती स्म भाषसे । गीतशब्देन संरुद्ध्य लुब्धो मृगमिवावधीः॥

अनृतैः “வஞ்சனையான
सान्त्वैः தேனொழுகும் சொற்
मां என்னை [களால்
सान्त्वयन्ती உத்ஸாஹப்படுத்து
கின்றவளாய்
भाषसे स्म நீ பேசிவந்தாய்.
गीतशब्देन இனிய குழலோசையி
னால்

संरुद्ध्य சிக்கிக்கொண்டுவிட்ட
मृगं ஓர் மாணை
लुब्धः ஓர் வேடவன்
इव எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
अवधीः சுவமாக்கிவிட்டாய்.
वत ஐயோ! எனக்குமென்
ன மானக்கேடு!

अनार्य इति मामार्याः पुत्रविक्रायिकं ध्रुवम् । धिकरिष्यन्ति रथ्यासु सुरापं ब्राह्मणं यथा ॥

आर्याः மஹான்கள்
पुत्रविक्रायिकं புத்திரனை துறந்து
விட்ட
मां என்னைப்பற்றி
सुरापं கள்ளொண்ட
ब्राह्मणं அந்தணை
रथ्यासु தெருஞ்சந்துகளில்

यथा எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
अनार्यः ‘சனன்’
इति என்று
ध्रुवं திச்சயமாய்
धिकरिष्यन्ति இகழ்ந்து பேசுவார்
கள்.

अहो दुःखमहो कृच्छं यत्र वाचः क्षमे तव । दुःखमेवंविधं प्राप्तं पुराकृतमिवाशुभम् ॥

तव "உன்னுடைய
वाचः துவட்ட மொழிகளை
क्षमे செவிகொண்டு பொ
றுத்துவருகிறேன்,
यत्र என்கிற காரணத்தால்
एवंविधं இப்படிப்பட்டதாகிய
पुराकृतं முற்பவத்தில் செய்த
अशुभं அதர்மத்தின் பயனாய்
दुःखं इव கஷ்டமே [விளைந்த

प्राप्तं { இப்பொழுது பிரத்ய
अहो ஸூதத்தில் அனுபவிக்
दुःखं कष्टदमेन्नरुளும்
अहो இந்தோ!
कृच्छम् இப்படியாயிருக்கும்.
சித்திரவதையாயிருக்
கிறதே.

चिरं खलु मया पापे त्वं पापेनाभिरक्षिता । अज्ञानादुपसंपन्ना रज्जुरुद्धन्धिनी यथा ॥

पापे "அடி பாவி!
त्वं நீ
उद्धन्धिनी கழுத்தில் சுருக்கிட்டு
रज्जुः यथा கயறாய் [க்கொல்லும்
उपसंपन्ना வந்துசேர்ந்தனை.
முற்பவத்தில் செய்த
அதர்மங்களின் பய
னாய் இந்த ஜன்மத்
தில் கஷ்டங்களை
அனுபவிக்கவேண்டி
யவனாகிய

मया खलु என்னாலேயும்
अज्ञानात् உண்மை தெரியாமை
चिरं யினால்
अभिरक्षिता இக்காலம்வரைக்கும்
கொண்டாடப்பட்டு
வந்தனை.

रममाणस्त्वया सार्धं मृत्युं त्वां नाभिलक्षये । बालो रहसि हस्तेन कृष्णसर्पमिवास्पृशम् ॥

त्वया "உன்னோடு
सार्धं கூட
त्वां உன்னே
रममाणः வாழ்க்கையாய் பெற்
றுவினங்கிய நான்
मृत्युं மிருத்யுவாக
अभिलक्षये न அறிந்திலேன்.
बालः ஓர் சிசு

रहसि ஒருவருமில்லாத
हस्तेन கையினால் [இடத்தில்
कृष्णसर्पं { மருந்து, மந்திரம் இ
வைகளுக்குமசியாத
इव விஷமுடைய சர்ப்
பத்தை
எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே,
अस्पृशम् நான் பற்றிவிட்டேன்.

तं तु मां जीवलोकोऽयं नूनमाक्रोष्टुमर्हति । मया ह्यपितृकः पुत्रः स महात्मा दुरात्मना ॥
बालिशो बत कामात्मा राजा दशरथो भृशम् । स्त्रीकृते यः प्रियं पुत्रं वनं प्रस्थापयिष्यति ॥

तं "அப்படிப்பட்ட
मां எண்ணப்பற்றி
अयं இந்த
जीवलोको: உலகஜனம்;

सः அந்த
महात्मा மகாத்மாவாகிய
पुत्रः புதல்வன்
दुरात्मना மாபாவியாகிய

मया	என்னால்
अपितृकः	{ தந்தையினது பாது காப்பை இழந்தவனா க ஆகிறான்
हि	என்கிற காரணத்தால்
यः	எந்த
दशरथः राजा	தசரதமன்னன்
प्रियं	பெறலரிய
पुत्रं	குமாரனை
वनं	காட்டிற்கு

स्त्रीकृते	பெண்காதியின் சொல்லுக்கிணங்கி
प्रस्थापयिष्यति	அனுப்புகிறானே
भृशं	பெரும் [அவன்
बालिशः	மூடனெனவும்
कामात्मा तु	பார்யாஸக்தனென
नूनं	நிச்சயமாய் [வும்
आक्रोष्टुं	தூஷிக்க
अर्हति	உரிமையுள்ளதாகிறது.
वत	{ ஐயோ! இப்படிப்பட்ட ட அவமானமும் எ னக்கா!

व्रतैश्च ब्रह्मचर्यैश्च गुरुभिश्चोपकर्षितः । भोगकाले महत्कृच्छ्रं पुनरेव प्रपत्स्यते ॥ ८५ ॥

गुरुभिः च	உபாத்தியாயர்களால்
ब्रह्मचर्यैः च	{ தெய்வபக்தியை விளை விக்கின்ற வித்யாப்பி யாசங்களால்
व्रतैः च	வைதீகானுஷ்டானங் களால்

उपकर्षितः	அதிகசம்மப்பட்டவ னவன்.
भोगकाले	சுகப்படவேண்டிய காலத்தில்
पुनः	அப்படியில்லாமல்
महत् कृच्छ्रं	பெரும் கஷ்டத்தை
प्रपत्स्यते एव	அனுபவிக்கப்போக ருனே!

नालं द्वितीयं वचनं पुत्रो मां प्रति भाषितुम् । स वनं प्रव्रजेत्युक्तो वाढमित्येव वक्ष्यति ॥

सः	அந்த
पुत्रः एव	புத்திரன் மாத்திரம்
वनं	"காட்டிற்கு
प्रव्रज	போய்விடு"
इति	என்று
उक्तः	நியமனம் பெற்றவனா னதும்,
मां प्रति	என்னைப் பார்த்து

वाढं इति	{ திருவுள பெப்படியோ அப்படி நடப்பதுதான் எனனது கடமை; அவ்வளவே செய்தி றேனென்று பதிலுரைப்பான்.
वक्ष्यति	வேறு சொல்லி
द्वितीयं वचनं	சொல்ல
भाषितुं	தெரிவிப்பதாய்
अलं न	பான்.

यदि मे राघवः कुर्याद्वनं गच्छेति चोदितः । प्रतिकूलं प्रियं मे स्यान्न तु वत्सः करिष्यति ॥

वनं	"காட்டிற்கு
गच्छ	போ"
इति	என்கிற
मे	எனது
चोदितः	நியமனம் பெற்ற
राघवः	ஸ்ரீராமன்
प्रतिकूलं	முரட்டுத்தனமாய் மாட்டெனென்று

कुर्यात् यदि	எடுத்துக்கொண்டானே
मे	எனக்கு [என்னால் அது
प्रियं	தக்ஷமயத்திற்கு ஏற்
स्यात्	ஆகும். [நதாய்
तु	அப்படியிருந்தும்
वत्सः	என் வயற்றில் பிறந்த அவன்
करिष्यति न	அவ்வாறு செய்ய மாட்டான்.

कौसल्यां च सुमित्रां च मां च पुत्रैस्त्रिभिः सह । प्रक्षिप्य नरके सा त्वं कैकेयि सुखिता भव ॥

கைகேயி	“கைகேயி!	नरके	பெருமாபத்தில்
कौसल्यां च	கௌஸல்யையையும்	प्रक्षिप्य	தள்ளிவிட்டு,
सुमित्रां च	ஸுமித்ரையையும்	सा	அப்படிப்பட்டவளா
त्रिभिः	மூன்று		கிய
पुत्रैः	புதல்வர்களோடு	त्वं	நீ ஒருவள் மாத்திரம்
सह	கூட	सुखिता	சுகமாய்
मां च	என்னையும்	भव	வாழ்ந்துவா.

मया रामेण च त्यक्तं शाश्वतं सत्कृतं गुणैः । इक्ष्वाकुकुलमक्षोभ्यमाकुलं पालयिष्यसि ॥

शाश्वतं	“அனாதிகாலமாய்	इक्ष्वाकुकुलं	{ இக்ஷ்வாகுவம்சத்த
अक्षोभ्यं	பிறரால் வெல்ல ஒண்		வர்களால் பரிபாலித்
	ணைததும்,		துவரப்பட்டதுமாகி
मया	என்னால்	रामेण च	ய தேசத்தை
गुणैः	உத்தமகுணங்களால்	त्यक्तं	ஸ்ரீராமனாலேயும்
सत्कृतं	ஸத்கரிக்கப்பட்டு	आकुलं	துறந்துவிடப்பட்டு
	வந்த துமான	पालयिष्यसि	குழப்பமடைந்ததாய்
			நீயே காப்பாற்றுவா.

प्रियं चेद्धरतस्यैतद्रामप्रवाजनं भवेत् । मा स्म मे भरतः कार्ष्ण्येतकृत्यं गतायुषः ॥ ९४ ॥

एतत्	“இந்த	गतायुषः	லோகாந்தரமடைந்த
रामप्रवाजनं	ஸ்ரீராமன் காட்டிற்கு	मे	எனக்கு
भरतस्य	பரதனுக்கு [எகுதல்	भरतः	பரதன்
प्रियं	குலத்திற்கேற்றதாய்	प्रेतकृत्यं	சரமகைக்காயத்தை
भवेत् चेत्	தோன்றுமாகில்	मा स्म कार्ष्ण्ये	செய்யக்கூடாது.

हन्ताऽनार्ये ममामित्रे सकामा भव कैकयि । मृते मयि गते रामे वनं पुरुषपुङ्गवे ॥ ९५ ॥

अनार्ये	“தீயஒழுக்கமுடை	मयि	நான்
	யாய்!	मृते	இறந்தபின்னர்
मम	எனக்கு	कैकयि	கேகயராஜன்மகளை!
अमित्रे	பகையானவளே!	सकामा	மனோரதம் கைகூடப்
पुरुषपुङ्गवे	புருஷோத்தமனான		பெற்றவளாய்
रामे	ஸ்ரீராமன்	हन्त	பாராண்டுமனம்
वनं	காட்டிற்கு		களித்து
गते	எகிவிடவும்	भव	நீ வாழ்க.

सेदानीं विधवा राज्यं सपुत्रा कारयिष्यसि ॥ ९६ ॥

विधवा	“கைம்பெண்ணைகி	सपुत्रा	உன் பிள்ளையுடன்
इदानीं	அப்படியாகியும்	राज्यं	ராஜ்யபரிபாலனத்தை
सा	அந்த நீ	कारयिष्यसि	செய்துவருவாயாக.

त्वं राजपुत्रीवादेन न्यवसेर्मम वेश्मनि । अकीर्तिश्चातुला लोके ध्रुवः परिभवश्च मे ॥
सर्वभूतेषु चावज्ञा यथा पापकृतस्तथा ॥ ९७ ॥

लोके “உலகில்
அதுலா ஒப்புயர்வில்லாத
அகீர்தி: அபகீர்த்திபெற்றவ
ளாயும்
பாபகृत: பாரியாயுமிருக்கிற
ஒருவனுக்கு
யதா எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
சர்வபூதேஷு மனிதர்களெல்லோரி
டத்திலும்
அவஜ்ஞா ச நிந்தைக்குப் பாத்திர
மாகிவிட்டவளுமாகிய

त्वं நீ,
मे च எனக்கே
ध्रुवः எக்காலத்திலும் வழங்
கப்போகிறதான
परिभवः तथा च அபயசஸ் விளைவிப்ப
मम எனது [தற்கென்றே
वेश्मनि அரண்மனையில்
राजपुत्रीवादेन ராஜபுத்திரியெனும்
வ்யாஜத்தால்
न्यवसे: வாழ்ந்துவந்தனை.

कथं रथैर्विभुर्यात्वा गजाश्वैश्च मुहुर्मुहुः । पद्भ्यां रामो महारण्ये वत्सो मे विचरिष्यति ॥

मे “எனது
वत्सः रामः வத்ஸனான ஸ்ரீராமன்
विभुः பெருமையாய்
मुहुः मुहुः இதுவரையிலெக்கா
லத்திலும்
रथै: ரதங்களின்மீதும்

गजाश्वैः च யானைகளின்மீதும் கு
திரைகளின்மீதும்
यात्वा சவாரிசெய்துவிட்டு,
महारण्ये மஹாரண்யத்தில்
पद्भ्यां இரு கால்களால்
कथं विचरिष्यसि எவ்வாறு நடப்பான் ?

यस्य त्वाहारसमये सूदा: कुण्डलधारिणः । अहंपूर्वा: पचन्ति स्म प्रशस्तं पानभोजनम् ॥
स कथं नु कषायाणि तिक्तानि कटुकानि च । भक्षयन्वन्यमाहारं सुतो मे वर्तयिष्यति ॥

कुण्डलधारिणः { கைவளைகள் குண்டல
ங்கள் முதலானவை
களைப் பரிசாகப்பெற்
று தரித்துக்கொண்டு
விளங்குபவரான
सूदा: பாசகர்கள்
आहारसमये போஜனகாலத்தில்
अहंपूर्वा: } “நான் செய்ததை மெ
ச்சுவேண்டும் நான்
செய்ததை மெச்ச
வேண்டும்” என்கிற
तु போட்டி போடுகின்ற
வர்களாய்
प्रशस्तं நாவிற்கு ருசிகரமாயி
ருக்கும்

पानभोजनं உணவை
यस्य எவனுக்கு
पचन्ति स्म சமைக்கின்றார்கள்,
मे எனது
सुतः सः புதல்வனாகிய அவன்
वन्यं आहारं च காட்டிலகப்படுகிற
உணவையும்
कषायाणि துவர்ப்பானவை
களையும்
तिक्तानि கசப்பானவைகளையும்
कटुकानि காரமானவைகளையும்
सु इனிமேலாக
भक्षयन् புசித்துக்கொண்டு
कथं எங்ஙனம்
वर्तयिष्यति உயிர்வாழ்வான் ?

महार्हवस्त्रसंवीतो भूत्वा चिरसुखोपितः । काषायपरिधानस्तु कथं भूमौ निवत्स्यति ॥

महार्हवस्त्रसंवीतः	“ விலையுயர்ந்த ஆடை களை தரித்தவனாய்	तु	இப்பொழுது
चिरसुखोपितः	{ இவ்வளவு நாளாய் செல்வமாய் வாழ்ந் து விட்டவனாய்	काषायपरिधानः	காவியுடையுடுத்துக் கொண்டவனாய்
भूत्वा	இருந்துவிட்டு,	भूमौ	உலகினில்
		कथं	எங்ஙனம்
		निवत्स्यति	வாழ்வான்?

कस्यैतद्दारुणं वाक्यमेवंविधमचिन्तितम् । रामस्यारण्यगमनं भरतस्याभिषेचनम् ॥१०२॥

भरतस्य	“ பரதனுக்கு	दारुणं	மகா கொடுமையாய்
अभिषेचनं	முடிசூட்டுதலென்		யிருக்கிற
	பது		
एवंविधं	அப்படியேயிருக்கட்ட	आरण्यगमनं	அரண்யவாசமான
रामस्य	ஸ்ரீராமனுக்கு [டும்.		சிகைப்பாடு
एतत्	இந்த	वाक्यं	உபதேசமானது
अचिन्तितं	{ இதுவரையில் நேர்ந்த கார்யங்களுக்கு விரோ தமாயிருக்கிறது	कस्य	யார் உனக்குச் செய் தது?

धिगस्तु योषितो नाम शठाः स्वार्थपरायणाः ।

न ब्रवीमि स्त्रियः सर्वा भरतस्यैव मातरम्

॥ १०३ ॥

अनर्थभावेऽर्थपरे नृशंसे ममानुतापाय निविष्टभावे ।

किमप्रियं पश्यसि मन्निमित्तं हितानुकारिण्यथवापि रामे

॥ १०४ ॥

योषितः नाम	“ பெண்பிள்ளைகளை ன்றால்	ब्रवीमि	நான் தடையச்சொல் லுவேன்
शठाः	{ வெகு துஷ்டகுணமு டையவர்களல்லது விச்வாச காதகர்கள்.	अनर्थभावे	அதம்மத்தில் புத்தியை செலுத்திவிட்டவனே!
स्वार्थपरायणाः	{ தங்கள் காரியங்களை யே எப்பொழுதும் முடித்துக்கொள்ள ஊக்கமுடையவர்கள்.	अर्थपरे	{ பொருளொன்றுதான் ஸர்வமுமென்பதாய் அதற்கு எப்பெட்ட வனே!
सर्वाः	எல்லா	मम	எனக்கு
स्त्रियः	ஸ்திரீகளைப்பற்றியும்	अनुतापाय	மனவேதனை உண் டாக்குவதற்காக
धिगस्तु न	இப்படியிகழ்ந்து பேசு வது நியாயமன்று.		
भरतस्य	பரதனது	निविष्टभावे	{ உபதேசம் பெற்று விளங்கும் உள்ள முடையவனே!
मातरं एव	தாய் ஒருத்தியை குறி த்து மாத்திரம்		

नृशंसे

ஈவுஇரக்கமில்லாத
சண்டாளி!

मन्निमित्तं

என்னிடத்தில் தானா

अथ वा

அல்லது [சுட்டும்]

हितानु-

कारिणि }

யாவருக்கும் ஹிக
மொன்றையே செய்
வதையே சர்வமாய்க்
கொண்டு விளங்கு
கிறவனுமான

रामे अपि

ஸ்ரீராமனிடத்தில் தா

னாகட்டும்

अप्रियं

குற்றமாகிறது

किं

எதை

पश्यसि

நீ கண்டிருக்கின்றனை?

परित्यजेयुः पितरो हि पुत्रान् भार्याः पतींश्चापि कृतानुरागाः ।

कृत्स्नं हि सर्वं कुपितं जगस्यादृष्ट्वैव रामं व्यसने निमग्नम्

॥ १०५ ॥

रामं

व्यसने

“ஸ்ரீராமனை
கானகத்திற்கு தூரத்
திவிட்டதில்

निमग्नं

இழந்தவனாக

दृष्ट्वा एव

அறிந்ததுமே,

कृतानुरागाः

பாசமர்ப்பணம்
செய்துள்ள

पितरः

தந்தையர்கள்

पुत्रान् च

புகல்வர்களையும்,

भार्याः

மனைவியர்கள்

पतीन् अपि

கணவர்களையும்

परित्यजेयुः

{ பந்துத்வங்களை ஒழி
த்து தங்களது அல்ல
வெனத்துறந்துவிடு
வார்கள்.

हि

இது நிச்சயம்.

कृत्स्नं

எல்லாமும்

सर्वं

{ மற்று அசையாப்பொ
ருள் அசைபொருள்
இவைகளை உள்ளிட்ட
உலகமே

जगत् हि

அல்லல்கல்லோல

कुपितं

ஆகும். [மடைந்ததாய்

स्यान्

अहं पुनर्देवकुमाररूपमलंकृतं तं सुतमाव्रजन्तम् ।

नन्दामि पश्यन्नपि दर्शनेन भवामि दृष्ट्वा च पुनर्युवेव

॥ १०६ ॥

अहं पुनः

“நானே

तं सुतं

அந்த புதல்வனை

अलङ्कृतं

ஸௌந்தர்யமே உரு

வெடுத்தவந்தவனாய்

देवकुमाररूपं

{ தெய்வமே திருக்குமா
ரனாய் உருக்கொண்
டவனாய்

आव्रजन्तं

கிடைத்திருப்பதை

पश्यन् अपि च

நினைக்கும்பொழு

தெல்லாம்

नन्दामि

உள்ளம் பூரிக்கின்

दर्शनेन

கண்முன் [நேன்.

दृष्ट्वा पुनः च

கண்டுவிட்டேனென்

युवा इव

றால்
யௌவனபுருஷன்

भवामि

போல்
ஆய்விடுகிறேன்.

विना हि सूर्येण भवेत्प्रवृत्तिरवर्षता वज्रधरेण वापि ।

रामं तु गच्छन्तमितः समीक्ष्य जीवेन्न कश्चित्चिति चेतना मे ॥ १०७ ॥

सूर्येण विना	“ஸ்ரீர்யன் தோற்றம் செய்யாவிடினும்	रामं हि	ஸ்ரீராமனையோவென் றால்
वज्रधरेण	இந்திரபகவானால்	इतः	இங்கிருந்து
अवर्षता अपि	மழைபொழியாவிடி னும்	गच्छन्तं	போய்விட்டவனாக
वा	ஒருக்கால்	समीक्ष्य तु	அறிந்ததுமே,
प्रवृत्तिः	{ ஜனங்கள் அவரவர்கள் தொழில்களைச்செய் வது என்பது	कश्चित्	எந்த ஒரு மனிதனும்
भवेत्	இருந்தாயினும் இருக் கலாம்.	जीवेत् न	அவனவன் தொழிலி லிரான்.
		इति	என்பது
		मे	எனக்கு
		चेतना तु	தெரிந்தவிஷயமே.

विनाशकामामहिताममित्रामावासयं मृत्युमिवात्मनस्त्वाम् ।

चिरं बताङ्केन धृता हि सर्पी महाविषा तेन हतोऽस्मि मोहात् ॥ १०८ ॥

महाविषा	“கொடிய விஷமுள்ள ஸர்ப்பமாகிற நீ	विनाशकामां	அழிவை சங்கல்பித்து விட்டவளும்
सर्पी	உண்மை தெரியாமை யினாலேயே	अहितां	தருமநெறி நழுவினவ ளாய்
मोहात् हि	இவ்வளவு காலமாய் பக்கலில்	अमित्रां	சத்ருவாய் விளங்கும்
चिरं	போஷித்துவைக்கப் பட்டிருந்தனை.	त्वां	உன்னிடத்தில்
अङ्केन		आवासयं	நான் அன்பாயிருந்து வந்துவிட்டேன்.
धृता		तेन	அதனால்
आत्मनः	எனக்கு	बत	ஐயோ!
मृत्युं इव	யமனாகிவிட்டவளும்,	हतः अस्मि	நான் ஒழிந்தேன்.

मया तु रामेण सलक्ष्मणेन प्रशास्तु हीनो भरतस्सह त्वया ।

पुरं च राष्ट्रं च निहत्य बान्धवान् ममाहितानां च भवाभिहर्षिणी ॥ १०९ ॥

भरतः	“பரதன்	बान्धवान् च	நண்பர்களையும்
मया	என்னாலும்	निहत्य	ஒடுக்கித் தன்வசமாக் கிக்கொண்டு,
सलक्ष्मणेन	சக்தமணனுடன் கூடிய	प्रशास्तु	அரசுபுரிந்துவரட்டும்.
रामेण तु	ஸ்ரீராமனாலேயும்	मम	எனது
हीनः	கைவிடப்பட்டவனாய்	अहितानां	விரோதிகளுக்கு
त्वया सह	உன்னோடுகூட	अभिहर्षिणी च	ஸந்தோஷம் விளைவிப் பவனாயே
पुरं च	பட்டனாகத்தையும்	भव	வாழ்க்து வா.
राष्ट्रं	நாட்டையும்		

नृशंसवृत्ते व्यसनप्रहारिणि प्रसह्य वाक्यं यदिहाद्य भाषसे ।

न नाम ते केन सुखात्पतन्त्यधो विशीर्यमाणा दशनाः सहस्रधा ॥ ११० ॥

व्यसन- प्रहारिणि	“தருமநெறியை எப்ப டியும் நழுவவிடமாட் டான் என்கிறதால் மேன்மேலும் என்னை துன்புறுத்தும் கொடிய சண்டாளி இப்பொழுது [யே! இவ்விஷயத்தில் எந்த கற்பனையை நீ சொல்லுகிறாயோ அது	प्रसह्य नाम ते सुखात् दशबाः सहस्रधा विशीर्यमाणाः	தூராக்கிருதமானது. அப்படியிருந்தும் உனது வாயினின்று பற்கள் ஆயிரம் பொடிகளாகச்சித றுண்டு
नृशंसवृत्ते अद्य इह यत् वाक्यं भाषसे		केन अधः पतन्ति	ஏனோ கீழே உதிர்த் துவிழாமலிருக் கின்றன.

न किञ्चिदाहाहितमप्रियं वचो न वेत्ति रामः परुषाणि भाषितुम् ।

कथं नु रामे ह्यभिरामवादिनि ब्रवीषि दोषान् गुणनित्यसंमते ॥ १११ ॥

रामः अहितं अप्रियं किञ्चित् वचः आह न परुषाणि भाषितुं वेत्ति न अभिराम- वादिनि	“ஸ்ரீராமன் தருமநெறிக்கு விருத் தமாயிருக்கிறதும் நன்மையை விளைவிக் காததுமாகிய ஏதேனுமொரு சொல்லை சொன்னகே இல்லை. கடும்சொற்களை பேச அவன் நினையான். எப்படிப்பட்டவனுடை யவும் மனம் கோ ணைது பேசுபவனும்	गुणनित्य- संमते	நிரந்தரமாய் ஆசர் யித்த உத்தமகுணங் களைக்கொண்டே லோகத்தாரொல்லா ராலும் கொண்டாட ப்பட்டவனுமாகிய ராமே ஸ்ரீராமனிடத்தில் ஆபத்துகளை ஏனோ இவ்வண்ண மாய்
		ब्रवीषि	நீ குறிப்பிடுகின்றனை.

प्रताम्य वा प्रज्वल वा प्रणश्य वा सहस्रशो वा स्फुटिता महीं ब्रज ।

न ते करिष्यामि वचः सुदारुणं ममाहितं केकयराजपांसनि ॥ ११२ ॥

प्रताम्य वा	“நீ எவ்வளவு வேண் டுமென்றாலும் துன் பமுற்றே இரு தீயில்பற்றி எரிந்து தான்போ	केकयराज- पांसनि	கேகயமன் னார்கன் கு லத்தில் பிறந்த கொ டும்பாபியே!
प्रज्वल वा	வேறு எப்படியாகி லும் செத்துத்தான் ஆயிரம்	मम अहितं सुदारुणं	எனக்கு [தும் அப்ரியமாயிருக்கிற- யாவருக்குமஹிதமா யிருக்கிறதுமான உனது
सहस्रशः स्फुटिता महीं ब्रज वा	சிறு துண்டுகளாகி பூமியில் நீ விழுந்துதான் கிட	ते वचः करिष्यामि न	விண்ணப்பத்தை நான் செய்யமாட் டேன்.

क्षुरोपமா நியமஸத்யிவதாं பதுபுமாवां स्वकुलोपघातिनीम् ।

न जीवतीं त्वां विपहेऽमनोरमां दिवक्षमाणां हृदयं सवन्धनम् ॥ ११३ ॥

नित्यं
असद्वियंवदां
प्रदुष्टभावां
स्वकुलोपघातिनीं
सवन्धनं
हृदयं

“எப்பொழுதுமே
வஞ்சனையாய் நயமாய்
பேசிவந்த வனும்,
துஷ்ட ஹிருதயமு
டையவனும்,
எனது குலத்தைக்கெ
டுக்கவந்த கோடரிக்
காம்பாய ஏற்பட்டு
விட்டவனும்,
உயிர் எதிலிருக்கிற
தோ அதாகிற
ஹிருதயத்தை

क्षुरोपमां
दिवक्षमाणां
अमनोरमां
त्वां
जीवतीं
विपहे न

கூரிய பாணத்திற்
கொப்பானவளாகி
குத்தப்பினக்க
கணவனிடத்தில் அன்
பு என்பதையே ஒழி
க்துவிட்ட மனையாட்
பயாகிய
உன்னை
உயிருடனிருக்கின்ற
வளாய்
நான் பார்க்கமாட்
டேன்.

न जीवितं मेऽस्ति कुतः पुनः सुखं विनात्मजेनात्मवतः कुतो रतिः ।

ममाहितं देवि न कर्तुमर्हसि स्पृशामि पादावपि ते प्रसीद मे ॥ ११४ ॥

आत्मजेन
विना
पुनः
सुखं
कुतः
रतिः
कुतः
मे
जीवितं
अस्ति न
देवि

“எனது புதல்வன் என்
னிடமில்லாமல் போ
ய்விடும் பகஷத்தில்
அதன்மேல்
மனஸ்ஸந்துஷ்டி என்
இனி எது? [பது
வாத்ஸல்யமென்பது
இனி யாரிடமிருந்து?
எனது
உயிர்
நில்லாது.
தேவியே!

आत्मवतः
मम
अहितं
कर्तुं
अर्हसि न
ते
पादौ
अपि स्पृशामि
मे
प्रसीद

கெடுதி வருவதற்குத்
டங்கொடாமல் முன்
னமேயே ஆராய்ந்து
தருமநெறி நழுவது
தடக்கும்
எனக்கு
ப்ரியமில்லாதிருக்கிற
பெற [தை
நி முயல்வது உபாய
உனது [மன்று.
பாதங்களில்
அழுந்து தும்பிடட்
என்மீது [தொ?
மனமிடக்கு.”

स भूमिपालो विलपन्ननाथवत्स्त्रिया गृहीतो हृदयेऽतिमात्रया ।

पपात देव्याश्चरणौ प्रसारितानुभावसंस्पृश्य यथाऽऽतुरस्तथा ॥ ११५ ॥

सः
भूमिपालः
हृदये गृहीतः
अतिमात्रया
स्त्रिया
अनाथवत्
आतुरः

அந்த
சக்கிரவர்த்தியார்
வாத்ஸல்யத்தினதரச
யத்தால் வாக்கத்தம்
செய்துவிட்டவராய்
வரம்புகடந்துவிட்ட
மனைவியால்
கைவிடப்பட்டவராய்
பயித்தியம்பிடித்தவன்

यथा तथा
विलपन्
देव्याः
प्रसारितौ
उभौ
चरणौ
असंस्पृश्य
पपात

போலாகி [கொண்டு
வலவாய்ப் பேசிக்-
மனைவினுடைய
கட்டமவண்ணமே
திரண்டு [கடந்த
பாதங்களையும்
கொட்டாமலே
தனையில் வீழ்ந்து
விட்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे द्वादशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 2935

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 580

तयोदशः सर्गः—பதிமூன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ १३ ॥

पुनः कैकेयीप्रसादनम्—மறுபடியும் கைகேயியை ஸமாதானம் செய்வது.

अतदहं महाराजं शयानमतथोचितम् । ययातिमिव पुण्यान्ते देवलोकात्परिच्युतम् ॥ १ ॥

अनर्थरूपाऽसिद्धार्था ह्यभीता भयदर्शिनी । पुनराकारयामास तमेव वरमङ्गना ॥ २ ॥

अनर्थरूपा	{ ஆபத்துக்கென்றே உருவு எடுத்துவந்த வளும்,	देवलोकात्	தேவலோகத்தினின்று
असिद्धार्था	{ நியாயமில்லாததை நியாயமாய் ஸ்தாபிக் கவல்லவளும்,	परिच्युतं	தள்ளப்பட்ட
अभीता	நாணமென்பதையே விட்டொழிந்தவளும்	ययाति इव	யயாதியைப்போலவே
भयदर्शिनी	மனமிரங்கும்படிச் செய் யவல்லவளுமாகிய	शयानं	தரையில் விழுந்துகி டக்கிறவரும்
अङ्गना	பெண்பிள்ளையாகு மவள்	अतथोचितं	அப்படியிருக்கத்தகா தவருமான
पुण्यान्ते	புண்ணியத்தின் முடி வில்	तं	அந்த
		वरं	உத்தம
		महाराजं हि	சக்கிரவர்த்தியாரையே
		पुनः एव	முன்னிலுமதிகமாய்
		अतदहं	வரம்புகடந்து
		आकारयामास	பின்வருமாறு நிர்பந் தித்தாள்.

त्वं कथ्यसे महाराज सत्यवादी दृढव्रतः । मम चेमं वरं कस्माद्विधारयितुमिच्छसि ॥ ३ ॥

महाराज	“சக்கிரவர்த்தியாரே!	मम	எனக்கு
त्वं	நீர்,	वरं	ஏற்கனவே தானம் செய்துவிட்டதாகிய
सत्यवादी	வாய்மெயாளரென வும்	इमं	இதை
दृढव्रतः	தருமநெறி நழுவுவி டாதவரெனவும்	कस्मात्	எக்காரணத்தைக் கொண்டு
कथ्यसे	புகழப்படுகிறீர்.	विधारयितुं	கொடுக்காமலிருக்க
च	அப்படியிருந்தும்	इच्छसि	நீர் நினைக்கின்றீர்? ”

एवमुक्तस्तु कैकेय्या राजा दशरथस्तदा । प्रत्युवाच ततः क्रुद्धो मुहूर्तं विह्वलन्निव ॥ ४ ॥

कैकेय्या	கைகேயிதேவியாரால்	विह्वलन्	ஒன்றும்சொல்லத்தெ ரியாதவராகி
एवं	மேற்கண்டவண்ண மாய்	ततः	அதன்மேல்
उक्तः	சொல்லியதற்குத் திருச்செவிசாற்றிய	क्रुद्धः	மனதில் பயம் விளை விக்கின்றவராகி
दशरथः	தசரத	तु	இவ்விஷயத்தில்
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	प्रत्युवाच	பின்வருமாறு மொழி ந்தார்.
तदा	அதனால்		
मुहूर्तं इव	சற்றுநேரம் மாத்திரம்		

मृते मयि गते रामे वनं मनुजपुङ्गवे । हन्तानार्ये ममामित्रे सकामा सुखिनी भव ॥ ५ ॥

அனாரீ	“ தீயஒழுக்கமுடை	மயி	நான்
மம	எனக்கு [யாய்!	மூதே	இறந்தபின்னர்
அமித்ரே	பகையானவளே!	சகாமா	மனோரதம்கைகூடப்
மனுஜபுங்ஙவே	புருஷோத்தமனான		பெற்றவளாய்
ராமே	ஸ்ரீராமன்	ஹந்த	அளவுகடந்து
வனம்	காட்டிற்கு	சுவினி	உள்ளம்பூரித்தவளாய்
கதே	ஏகிவிடவும்	भव	நீ வாழ்க.

स्वर्गेऽपि खलु रामस्य कुशलं दैवतैरहम् । प्रत्यादेशादभिहितं धारयिष्ये कथं वत ॥ ६ ॥

स्वर्गे अपि	“ சுவர்க்கத்திலும்	अहं	நான்
दैवतैः	தேவர்களால்	कथं	தருமவிருத்தமில்லாத
प्रत्यादेशात्	தெய்வசக்தியால்		படியாவிருக்குமெதை
रामस्य	ஸ்ரீராமனது	धारयिष्ये	பதிலாய் சொல்ல
कुशलं खलु	குசலத்தைப்பற்றிய		முடியும்?
अभिहितं	கேழ்வைக்கு	वत	ஐயோ! அங்கும் கஷ்டமே!

कैकेय्याः प्रियकामेन रामः प्रव्राजितो वनम् । यदि सत्यं ब्रवीम्येतत्तदसत्यं भविष्यति ॥

कैकेय्याः	“ கைகேயிக்கு	प्रव्राजितः	அனுப்பப்பட்டான்
सत्यं	செய்திருந்த வாக்கு		என்று
	தத்தத்தை	ब्रवीमि यदि	நான் பதில்சொல்லு
	கேட்டபடியே செய்ய		கின்றேன் என்றால்
प्रियकामेन	{ வேண்டியவனான	एतत्	இந்த
	{ என்னால்	तत्	அது
रामः	ஸ்ரீராமன்	असत्यं	{ ஸதஸ்ஸில் மொழியப்
वनं	அரண்யத்திற்கு		{ பட்ட சொல்லுக்கு
		भविष्यति	{ விரோதமாக
			அகும்.

अपुत्रेण मया पुत्रः श्रमेण महता महान् । रामो लब्धो महाबाहुः स कथं त्यज्यते मया ॥

सः	“ அந்த	श्रमेण	யாகத்தால்
महान्	மஹானும்	पुत्रः	திருக்குமாரனாய்
महाबाहुः	மஹாபாகுவுமாகிய	लब्धः	அடையப்பட்டான்.
रामः	ஸ்ரீராமன்	मया	என்னால்
अपुत्रेण	மக்கட்பேறில்லாத	कथं	எப்படி
मया	என்னால்	त्यज्यते	தூரத்தில் செல்ல வி
महता	மஹத்தான		டைகொடுக்கமுடியும்?

शूरश्च कृतविद्यश्च जितक्रोधः क्षमापरः । कथं कमलपत्राक्षो मया रामो विवास्यते ॥९॥

कमलपत्राक्षः “தாமரைஇதழ்போன்ற
கண்களுற்றவனும்
கூதவித்ய: ஸகலவித்யைகளின் க
ரைகளைக்கண்டவனும்
शूर: சூரனும்
च அப்படியிருந்தும்
जितक्रोधः பிறர்மீதெப்பவும் கோ
பம்பாராட்டாதவனும்

क्षमापरः च

रामः
मया
कथं
विवास्यते

{ பிறர்கள்செய்யு மபசா
ரங்களையெல்லாம்
மன்னிப்பதையே வி
ருதமாய்க்கொண்ட
ஸ்ரீராமன்
என்னால்
எப்படி
வனவாசத்திற்கனுப்
பப்படுவான் ?

कथमिन्दीवरश्यामं दीर्घबाहुं महाबलम् । अभिराममहं रामं प्रेषयिष्यामि दण्डकान् ॥

इन्दीवरश्यामं { “கருநெய்தல் போன்ற
சயாமளவர்ணத்தி
ருமேனியனும்,
दीर्घबाहुं { முழங்காலளவு நீண்ட
திருத்தோள்களையு
டையவனும்,
महाबलं தனிவீரனும்,

अभिरामं

रामं
अहं
कथं
दण्डकान्
प्रेषयिष्यामि

{ ஒப்புயர்வில்லாத
ஸௌந்தர்யமுடைய
வனுமான
ஸ்ரீராமனை
நான்
எப்படி. [எருக்கு
தண்டகாரண்யங்க-
தூரத்திவிடுவேன் ?

सुखानामुचितस्यैव दुःखैरनुचितस्य च । दुःखं नामानुपश्येयं कथं रामस्य धीमतः ॥

दुःखैः “கஷ்டங்களால்
अनुचितस्य அணுகப்படாமலிருந்
தவனும்,
सुखानामेव ஸுகங்களுக்கு மாத்
திரம்
उचितस्य உரியவனும்,

धीमतः

रामस्य च
दुःखं
कथं नाम
अनुपश्येयम्

தீமானுமான
ஸ்ரீராமனுக்கும்
கஷ்டமென்பதை
எப்படித்தான்
நான் மனதில் நினை
த்து சஹிப்பேன் ?

यदि दुःखमकृत्वाऽद्य मम संक्रमणं भवेत् । अदुःखार्हस्य रामस्य ततः सुखमवाप्नुयाम् ॥

अदुःखार्हस्य “கஷ்டங்களுக்கு
அனரஹனான
रामस्य ஸ்ரீராமனுக்கு
दुःखं கஷ்டத்தை
अकृत्वा நியமிக்காமலே
अद्य இப்பொழுதே

मम

संक्रमणं
भवेत् यदि
ततः
सुखं
अवाप्नुयाम्

எனக்கு
பரலோகப்பாப்தி
கிடைத்துவிடுமாகில்
அப்பொழுது
மனத்திருப்தியை
நான் பெறுவேன்.

नृशंसे पापसङ्कल्पे रामं सत्यपराक्रमम् । किं विप्रियेण कैकेयि प्रियं योजयसे मम ॥१३॥

पापसङ्कल्पे { “தீயத்தொழிலுக்கு
சங்கல்பம் செய்து
விட்ட

नृशंसे ஈவுஇரக்கமில்லாத ம
ஹாசண்டாளியாகிய
कैकेयि கைகேயி!
मम எனக்கு

प्रियं

सत्यपराक्रमं

रामं
विप्रियेण
किं
योजयसे

{ அருமையானவனும்
எங்குமெக்காலத்தி
லும் வீண்போகாத ப
ராக்கிரமசாலியுமான
ஸ்ரீராமனை
மஹாகஷ்டத்துடன்
ஏன்
பிணைத்துவைக்கிறாய்?

अकीर्तिरतुला लोके ध्रुवः परिभवश्च मे ॥ १४ ॥

मे च	“ எனக்குமே	अकीर्तिः	அபகீர்த்தியும்
लोके	உலகில்	परिभवः	பரிபவமும்
अतुला	மகத்தான	ध्रुवः	இனி எப்பவும் வழங் கும்.”

तथा विलपतस्तस्य परिभ्रमितचेतसः । अस्तमभ्यागमत्सूर्यो रजनी चाभ्यवर्तत ॥ १५ ॥

तथा	அவ்வண்ணமாய்	तस्य च	அவருக்கும்
परिभ्रमितचेतसः	கலங்கிய மனமுடைய வராய்	सूर्यः	சூரியபகவான்
		अस्तं	அஸ்தகிரியை
विलपतः	{ ஒரு விஷயத்தையே பலவாறும் பேசிக் கொண்டிருந்த	अभ्यागमत्	அடைந்தான்.
		रजनी	இரவு
		अभ्यवर्तत	வந்தது.

साऽत्रियामा तथार्तस्य चन्द्रमण्डलमण्डिता । राज्ञो विलपमानस्य न व्यभासत शर्वरी ॥

तथा	அப்படியே	चन्द्रमण्डल-	} சந்திரமண்டலத்தால் விளக்கப்பட்ட
आर्तस्य	கஷ்டப்படும் மனத் தராய்	मण्डिता	
विलपमानस्य	கண்ணீர்பெருகவிட்டு அழுதுகொண்டிருந்த	सा शर्वरी	அந்த இரவு
राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாருக்கு	अत्रियामा	பலயாமக்களையுடைய தாய்
		व्यभासत न	முடிவையுடையதா பிழை.

तथैवोष्णं विनिश्चस्य वृद्धो दशरथो नृपः । विललापार्तवदुःखं गगनासक्तलोचनः ॥ १७ ॥

वृद्धः	வயதுமுதிர்ந்தவரா	गगनासक्तलोचनः	} ஆகாசத்தைப் பார்த் தவண்ணமேயிருப் பவராய்
दशरथः	தசரத [கிய	तथा एव	
नृपः	சக்கிரவர்த்தியார்		
आर्तवत्	மிக்க மனம் நொந்த	दुःखं	மஹாகஷ்டமாய்
उष्णं	உஷ்ணமாக [வராய்	विललाप	பின்வருமாறு பிதற்றி ஞர்.
विनिश्चस्य	பெரும்மூச்சு விட்டுக் கொண்டே,		

न प्रभातं तवेच्छामि निशे नक्षत्रभूषणे । क्रियतां मे दया भद्रे मयाऽयं रचितोऽञ्जलिः ॥

नक्षत्रभूषणे	“ நகஷத்திரங்களை அ ணிந்து விளங்குகின்ற	मया	என்னால்
निशे	இரவே!	अयं	இந்
तव	உனக்கு	अञ्जलिः	ப்ார்த்தனையானது
प्रभातं	அருளுதையத்தை	रचितः	செய்யப்படுகிறது.
इच्छामि न	நான் வேண்டவில்லை.	मे	என் விஷயத்தில்
भद्रे	சுகத்தை அளிக்கின் றவனே!	दया	அனுக்கரஹமானது
		क्रियताम्	செய்யப்பட்டும்.

अथवा गम्यतां शीघ्रं नाहमिच्छामि निर्धृणाम् । नृशंसां कैकेयीं द्रष्टुं यत्कृते व्यसनं महत् ॥

अथवा “ अல்லாவிட்டால்
शीघ्रं சீக்கிரமே
गम्यतां கழிந்துவிடுவாயாக.
महत् ஸஹிக்கமுடியாத
व्यसनं மனவருத்தம்
यत्कृते எவளாலோ அந்த

निर्धृणां கடினசித்தமுடைய
வனும்
नृशंसां சண்டாளியுமாகிய
कैकेयीं கைகேயியை
द्रष्टुं கண்முன்பார்த்துக்
अहं நான் [கொண்டிருக்க
इच्छामि न பொறேன்.”

एवमुक्त्वा ततो राजा कैकेयीं संयताञ्जलिः । प्रसादयामास पुनः कैकेयीं चेदमब्रवीत् ॥

राजा சக்கிரவர்த்தியார்
एवं மேற்கண்டவண்ண
उक्त्वा சொல்லிவிட்டு, [மாய்
ततः அதன்மேல்
कैकेयीं கைகேயியைப்பார்த்து
पुनः அப்படியிருந்தும்
संयताञ्जलिः { கைகூப்பியவண்ணமே
பிரார்த்திக்கின்றவ
ராய்

प्रसादयामास { நல்லவார்த்தைகளைச்
சொல்லி மனமிரங்க
வேண்டினார்.
च அன்றியும்
कैकेयीं கைகேயியைப்பார்த்து
इदं பின்வருமாறு
अब्रवीत् மொழிந்தார்.

साधुवृत्तस्य दीनस्य त्वद्गतस्य गतायुषः । प्रसादः क्रियतां देवि भद्रे राज्ञो विशेषतः ॥

भद्रे “எப்பவும் நன்மையே
நாடிய
देवि மனையாட்டியே
साधुवृत्तस्य ஸத்தியஸந்தனும்
गतायुषः வயதுசாய்ந்தவனும்
दीनस्य கஷ்டதசையிலிருப்ப
வனாய்

विशेषतः முக்கியமாய்
त्वद्गतस्य உன்னையே கதியாய
டைந்தவனும்
राज्ञः சக்கிரவர்த்தியாயுமி.
ருக்குமெனக்கு
प्रसादः அனுக்கிரஹமானது
क्रियताम् செய்யப்பட்டும்.

शून्ये न खलु सुश्रोणि मयेदं समुदाहृतम् । कुरु साधु प्रसादं मे बाले सहृदया ह्यसि ॥

सुश्रोणि “ நல்லவழிநாடும்
நல்லது பொல்லாது
बाले { அறியாத பெண்ம
ணியே!
मया என்றால்
इदं இது
शून्ये { சொன்னபடி செய்து
முடிக்கிறதில்லை என்
கிற உத்தேசத்தில்
समुदाहृतं न வாக்களிக்கப்பட
வில்லை.

खलु அப்படியிருந்தாலும்
मे என்விஷயத்தில்
प्रसादं அனுக்கிரஹத்தை
साधु எனக்கு வேண்டியிரு
க்கின்றபடியால்
कुरु நீ செய்யக்கடவாய்.
हि என்றால்
सहृदया { நான்படும் தருமசங்க
டத்தை உள்ளபடி
அறிசின்றவளாக
असि நீ இருக்கின்றனை.

प्रसीद देवि रामो मे त्वदत्तं राज्यमव्ययम् । लभतामसितापाङ्गे यशः परमवाप्नुहि ॥

असितापाङ्गे { “நல்ல மனம் இரு
ஒற்றதாய் சற்று
தடுமாறிவிடப்பட்ட
மனையாட்டியே!
என் விஷயத்தில்
நீ மனமிரங்கு
ராம: ஸ்ரீராமன்

राज्यं ராஜ்யத்தை
अव्ययं சாச்வதமாயும்
त्वदत्तं உன்னாலேயே அளித்
लभतां தருளப்பட்டதாயும்
परं அடையட்டும்.
यशः अवप्नुहि ஒப்புயர்வில்லாத
புகழை நீ பெறுவாய்.

मम रामस्य लोकस्य गुरुणां भरतस्य च । प्रियमेतद्गुरुश्रोणि कुरु चारुमुखेक्षणे ॥ २४ ॥

चारुमुखेक्षणे { “பிரசன்னமுகமுடைய
யவளாய் சுச்சுருஷை
செய்துவந்தவளே!
யாவராலும் மெச்சப்
பட்ட சன்மார்க்கமு
டையவளே!
எனக்கும்

गुरुणां பெரியோர்களுக்கும்
भरतस्य பரதனுக்கும்
रामस्य ஸ்ரீராமனுக்கும்
लोकस्य च உலகுக்குமே
प्रियं நனிகரமாயிருக்கிற
एतत् இதை
कुरु நீ செய்யக்கடவை”.

विशुद्धभावस्य हि दुष्टभावा ताम्रेक्षणस्याश्रुकलस्य राज्ञः ।

श्रुत्वा विचित्रं करुणं विलापं भर्तुर्वृशंसा न चकार वाक्यम् ॥ २५ ॥

विशुद्धभावस्य { தருமநெறி நழுவுவி
டக்கூடாதெனும் சித்
தமுடையவனும்
राज्ञः சக்கிரவர்த்தியாரும்
भर्तुः கணவனானுடைய [கிய
ताम्रेक्षणस्य கண்கள் சிவந்து
अश्रुकलस्य கண்ணீர் பெருகவிட்
டவராய்
विचित्रं நல்வார்த்தையாயிருக்
கிறதும்

करुणं மனதைக் கவரும்வண்
ணமாயிருக்கிற
विलापं சொல்லுக்கு
श्रुत्वा காதுகொடுத்த
दुष्टभावा தீமையில் மனத்தை
எட்டிவிட்ட
वृशंसा கானுண்மற்றவனா
கப் அவள்
वाक्यं हि யாகொரு பதிலையும்
चकार न விடுக்காளில்லை.

ततः स राजा पुनरेव मूर्च्छितः प्रियामदृष्टां प्रतिकूलभाषिणीम् ।

समीक्ष्य पुत्रस्य विवासनं प्रति क्षितौ विसंज्ञो निपपात दुःखितः ॥ २६ ॥

ततः एव स: राजा { அதனாலும் [யார்
அந்த சக்கிரவர்த்தி-
துஷ்டஸ்வபாவம் தன்
னிடத்திலுண்டென்
பதை இதுவரையிலு
ம் எக்காலத்திலும்
காட்டியிராதவனாக
प्रियां { மனங்கொணாது இது
வரையில் நடந்துவந்
தவனாகிய இவளை
प्रतिकूल- { அபிரீமமானதை வந்
भाषिणी } புறுத்தி வாதிக்கின்ற
வளாயிருப்பதையும்

पुत्रस्य புதல்வனுக்கு
विवासनं प्रति வனவாஸனத்தையும்
पुनः समीक्ष्य உண்ணிஎண்ணி
दुःखितः மனவேதனைப்படுகின்
றவராய்
मूर्च्छितः { தினி என்ன செய்கிற
சென்றுதெரியாத
வராய்
विसंज्ञः முர்சையடைந்தவராகி
क्षितौ வெறும் தரையில்
निपपात படுத்துகிடந்தார்.

इतीव राज्ञो व्यथितस्य सा निशा जगाम घोरं श्वसतो मनस्विनः ।

विवोध्यमानः प्रतिबोधनं तदा निवारयामास स राजसत्तमः

॥ २७ ॥

मनस्विनः	{ எப்படியானாலும்தரு மக்குறை ஏற்படக் கூடாதெனும் நிச்சய முடையவரும்	निशा इव	இரவு எல்லாமும்
इति	மேற்கண்டவண்ண மாய்	घोरं जगाम	வெகுகஷ்டமாய் கழிந்
श्वसतः	பெருமூச்செறிந் து	तदा	அப்பொழுது [தது.
व्यथितस्य	துயரப்பட்டுக்கொண் டிருந்தவருமான	विवोध्यमानः	{ துயிலெழுப்பும் வந்தி களின் முழக்கம் கா தில் விழுந்த
राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாருக்கு	सः	அந்த
सा	அந்த	राजसत्तमः	ராஜோத்தமர்
		प्रतिबोधनं	வந்திகளின் புகழை
		निवारयामास	வேண்டாமென்று நிறுத்தச்செய்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे त्रयोदशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 2962.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 607.

चतुर्दशः सर्गः—பதிநாலாவது ஸர்க்கம் ॥ २४ ॥

श्रीरामानयनाय सुमन्त्रप्रेषणम्—ஸ்ரீராமரையழைக்க சுமந்திரரையனுப்புவது.

पुत्रशोकादितं पापा विसंज्ञं पतितं भुवि । विवेष्टमानमुद्दीक्ष्य सैक्ष्वाकमिदमब्रवीत् ॥ १ ॥

पापा	{ ஆபத்திற்கென்றே அகூததைபோட்டுக் கொண்டுவிட்டவளா	विसंज्ञं	மெய்மறந்தவராய்
सा	அவள் [கிய	भुवि	பூமியில்
उद्दीक्ष्य	தீர்க்காலோசனை	विवेष्टमानं	சுருண்டு
	செய்து,	पतितं	படுத்துக்கிடந்த
पुत्रशोकादितं	{ புத்திரனுக்கேற்பட்டி ருக்கும் கஷ்டத்தால் துயரமுற்றிருந்தவ ராய்	ऐक्ष्वाकं	{ இகூஷ்வாகுவம்ச சக்கி ரவர்த்தியாரைப் பா ர்த்து
		इदं	பின்வருமாறு
		अब्रवीत्	பேசினான்.

पापं कृत्वैव किमिदं मम संश्रुत्य संश्रवम् । शेषे क्षितितले सन्नः स्थित्यां स्थातुं त्वमर्हसि ॥

मम	“எனக்கு	सन्नः	அசைவற்றவராய்
संश्रवं	கொடுப்பதாக வாக்கு தத்தத்தை	शेषे	நீர் படுத்துக்கிடக் கின்றீர்.
संश्रुत्य	பிரதிக்ஞைசெய்து விட்டு,	किं इदं	இது என்ன நியாயம்?
क्षितितले	தரையில்	त्वं	நீர்
पापं	அல்பமானதை	स्थित्यां	தருமமொன்றில்
कृत्वा इव	பெரிதாய் பாராட்டிய வண்ணமே,	स्थातुं	நிலையாய் நிற்க
		अर्हसि	மனதைச் செலுத்து வீராக.

आहुः सत्यं हि परमं धर्मं धर्मविदा जनाः । सत्यमाश्रित्य हि मया त्वं च धर्मे प्रचोदितः ॥

धर्मविदः	“ தருமத்தில் நிபுணர்	मया च	என்னாலும்
जनाः	ஜனங்கள் [களாகிய	सत्यं	வாக்குதத்தம் செய்
सत्यं हि	சொன்னசொல் தவறு மை ஒன்றையே	आश्रित्य हि	பெறவேண்டித்தான்
परमं	எதற்கும் மேம்பட்ட	धर्मे	தருமநிருத்தமில்லாத
धर्मं	தருமமென்று [தான்		படியே
आहुः	சொல்லுகின்றார்கள்.	प्रचोदितः	வேண்டிக்கொள்ளப்
त्वं	நீர்		படுகின்றீர்.

संश्रुत्य शैब्यः श्येनाय स्वां तनुं जगतीपतिः । प्रदाय पक्षिणे राजा जगाम गतिमुत्तमाम् ॥

जगतीपतिः	“ லோகரக்ஷக	स्वां	தனது
राजा	சக்கிரவர்த்தியான	तनुं	தேகத்தை
शैब्यः	சிபி என்பவர்	प्रदाय	கொடுத்து,
श्येनाय	பருந்தென்னும்	उत्तमां	உத்தம
पक्षिणे	பறவைக்கு	गतिं	கதியை
संश्रुत्य	வாக்களித்து,	जगाम	அடைந்தார்.

तथा ह्यलर्कस्तेजस्वी ब्राह्मणे वेदपारगे । याच्यमानः स्वके नेत्रे उद्धृत्याविमना ददौ ॥

तथा	“ அதேவண்ணமாய்	याच्यमानः	{ பிரார்த்திக்கப்பட்டு
तेजस्वी	மஹாதேஜஸ்வியாகிய		வாக்குதத்தம் செய்
अलर्कः	அலர்க்கரென்ற ராஜ		தவராய்
	ரிஷி	अविमनाः	அகமகிழ்ச்சியுடையவ
वेदपारगे	வேதங்களின் கரைக	स्वके	தனது [தாய்
	ளைக்கண்ட	नेत्रे हि	இருகண்களையே
ब्राह्मणे	ஓரந்தண்ணுக்கு	उद्धृत्य	படுங்க,
		ददौ	அளித்தார்.

सरितां तु पतिः स्वल्पां मर्यादां सत्यमन्वितः । सत्यानुरोधात्समये वेलां स्वां नातिवर्तते ॥

सरितां पतिः	“ ஸமுத்திரம்	समये तु	{ மமாவாணை, பெளர்
सत्यं	தான் செய்த வாக்கு		ணியி ளிகிய இந்த
	தத்தத்ததை		ஒருசமயத்திலும்கூட
अन्वितः	அனுஷ்டிக்கின்றதாய்	स्वां	தனது
		मर्यादां	எல்லையாகிய
सत्यानुरोधात्	{ சொன்னசொல் தவறு	स्वल्पां	அल्पமான
	கூடாதேனும் தரும	वेलां	கலையை
	விதியால்	नातिवर्तते न	கடக்கிறதில்லை.

सत्यमेकपदं ब्रह्म सत्ये धर्मः प्रतिष्ठितः । सत्यमेवाक्षया वेदाः सत्येनावप्यते परम् ॥७॥

सत्यं	“ஸத்யமென்பது	प्रतिष्ठितः	நிலைபெற்றிருக்கின்
एकपदं	ஏகாக்ஷரமாகிய	सत्यं	ஸத்தியம் [முது.
ब्रह्म	‘ஓ’மென்பது.	अक्षयाः	ஒருநா. ஓரமுழியாத
सत्ये	ஸத்யமொன்றில்	वेदाः	வேதங்கள்.
धर्मः	{ நான்கு புருஷர்க்குங் களைத்தருமா தரும மானது	सत्येन एव	ஸத்யமொன்றாலே
		परं	மோக்ஷம் [தான்
		अवाप्यते	வாய்க்கின்றது.

सत्यं समनुवर्तस्व यदि धर्मे धृता मतिः । स वरः सफलो मेऽस्तु वरदो ह्यसि सत्तम ॥८॥

सत्तम	“தருமோத்தமரே!	यदि	ஆகில்,
वरदः	{ வாக்குதகத்தம் செய்து விட்டதை தந்தருள வேண்டியவராக	सत्यं	சத்தியத்தை
असि	நீர் இருக்கின்றீர்.	समनुवर्तस्व	நீர் தவறவிடாதனுஷ்
धर्मे	தருமத்தில்	सः	அந்த [டி-க்கக்கடவீர்.
मतिः	மனம்	वरः	வாக்குதத்தமானது
धृता	நிலையுள்ளதாக	मे	எனக்கு
		सफलः हि	கைகூடினதாகவும்
		अस्तु	ஆகட்டும்.

स्वधर्मस्याभिकामार्थं मम चैवाभिचोदनात् । प्रव्राजय सुतं रामं त्रिः खलु त्वां ब्रवीम्यहम् ॥

स्वधर्मस्य	“உமது தருமத்திற்கு	अभिचोदनात् एव	சரியான விதியாயிருக்
अभिकामार्थं च	{ அசஞ்சலப்பற்று வை த்திருக்கின்றீரென் கிறபடியாலும்	प्रव्राजय	கின்றபடியாலும்
सुतं	புதல்வனாகிய	अहं	நீர் காட்டிற்கனுப்பி
रामं	ஸ்ரீராமனை	त्वां	நான் [விடக்கடவீர்.
मम	எனக்கு	खलु	உம்மை
		ब्रवीमि	மூன்றுதரம்
			நிச்சயமாய் எச்சரிக் கின்றேன்.

समयं च ममार्येणं यदि त्वं न करिष्यसि । अग्रतस्ते परित्यक्ता परित्यक्ष्यामि जीवितम् ॥

आर्थं	“பூஜ்யரே!	यदि	என்கிறபகூதத்தில்
मम	எனது	ते	உமது
इमं	இந்த	अग्रतः	எதிரிலேயே
समयं	வேண்டுகோளை	परित्यक्ता	உபேகூதிக்கப்பட்டவ ளாகிய நான்
त्वं	நீர்	जीवितं	உயிரை
करिष्यसि न	செய்துமுடிக்கிறீ ரில்லை	परित्यक्ष्यामि	மாய்த்துக்கொள்ளு வேன்.”

एवं प्रचोदितो राजा कैकेय्या निर्विशङ्कया । नाशकत्पाशमुन्मोक्तुं बलिरिन्द्रकृतं यथा ॥

கைகேய்யா	கைகேய்யிதேவியாரால்	இन्द्रகृतம்	{ புநீகிருஷ்ணபகவான து வாமனாவதாரத் தில் உபேந்திரனாய் விளங்கியவரால் ஏற் பட்ட
निर्विशङ्कया	{ உள்ளத்தில் நாணமெ ன்பதையே கொள் ளாமல்	பாசம்	தருமசங்கடத்தில்
एवं	மேற்கண்டவண்ண	यथा	எவ்வண்ணமோ
प्रचोदितः	மாய் நிர்பந்திக்கப்பட்டவ	उन्मोक्तुं	அவ்வண்ணமே
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்,	अशक्तः न	செய்யாது மறுத்தா
बलिः	மஹரபலிசக்கிர வர்த்தி		விட முடியாதிருந்தார்.

उद्भ्रान्तहृदयश्चापि विवर्णवदनोऽभवत् । स धुर्यो वै परिस्पन्दन्युगचक्रान्तरं यथा ॥१२॥

सः वै	அவரும்	परिस्पन्दन्	தபிக்கின்றது
धुर्यः	ஓர் எருது	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
युगचक्रान्तरं	{ நுகத்தடியில் கட்டப் பட்டு நுனியில் இரு ப்பு முள் பதிக்கப்ப ட்ட மாடோட்டும் தார்க்குச்சியால் குத்தப்படுகையில்	विवर्णवदनः च	முககாந்திகுன்றியவ ராயும்
		उद्भ्रान्तहृदयः अपि	குழம்பியமனத்தராயும்
		अभवत्	தன்புற்றார்.

विह्वलाभ्यां च नेत्राभ्यामपश्यन्निव भूमिपः । कृच्छ्राद्धैर्येण संस्तभ्य कैकेयीमिदमब्रवीत् ॥

कृच्छ्रात्	“அஸஹ்யமாயிருக் கும் மனவேதனையால்	भूमिपः	சக்கிரவர்த்தியார்
विह्वलाभ्यां	{ கண்ணீர் தாரை தாரை யாய் பெருகவிட்டுக் கொண்டிருந்த	धैर्येण	பராக்கிரமத்தால்
नेत्राभ्यां च	இருகண்களாலும்	इव	ஒருவாரும்
अपश्यन्	விழித்துப்பார்க்க முடியாமலிருந்த	संस्तभ्य	மனதை தேற்றிக் கொண்டு
		कैकेयीं	கைகேயிடையப்பார்க்கு
		इदं	பின்வருமாறு
		अब्रवीत्	மொழிந்தார்.

यस्ते मन्त्रकृतः पाणिरग्नौ पापे मया धृतः । तं त्यजामि स्वजं चैव तव पुत्रं सह त्वया ॥१४॥

पापे	“அடி பாவி!	तं च	அசையும்
अग्नौ	அக்னிமுன்	तव	உன்னிடத்திலும்
मन्त्रकृतः	மந்திர பூர்வகமாய்	स्वजं	எனக்குப்பிறந்த
यः	எந்த	पुत्रं एव	புதல்வனையும்
ते पाणिः	உனது கரம்	त्वया सह	உன்னோடுகூடவே
मया	என்னால்	त्यजामि	நான் விட்டுவிடுகி
धृतः	பற்றப்பட்டதோ		றேன்.

प्रयाता रजनी देवि सूर्यस्योदयनं प्रति । अभिषेकं गुरुजनस्त्वरयिष्यति मां ध्रुवम् ॥

देवि "தேவி!
 रजनी இரவு
 प्रयाता கழிந்தது.
 सूर्यस्य சூரியபகவானின்
 उदयनं உதயமாகும் வேளை
 गुरुजनः குலகுரு [வந்ததும்]

ध्रुवं { ஏற்கனவே நிச்சயிக்க
 ப்பட்டு நியமனம் பெ
 ற்றதாயிருக்கின்ற
 अभिषेकं प्रति பட்டாபிஷேகத்திற்
 मां என்னை [காக்
 त्वरयिष्यति விரைவுபடுத்துவார்.

रामाभिषेकसंभारैस्तदर्थमुपकल्पितैः । रामः कारयितव्यो मे मृतस्य सलिलक्रियाम् ॥

रामाभिषेक- } "ஸ்ரீராமனது பட்டா
 संभारैः } பிஷேகத்திற்கென்ற
 சாமான்களைக்கொ
 मृतस्य இறந்துபோன [ண்டு
 मे எனக்கு
 रामः ஸ்ரீராமன்
 तदर्थं அதற்கு பதிலாய்

उपकल्पितैः { இப்பொழுது ஆகவே
 ண்டிய காரியத்திற்கு
 வேண்டியவைகளாய்
 சரமகைங்கரியத்தை
 செய்விக்கப்படவேண்
 டியது.

सपुत्रया त्वया नैव कर्तव्या सलिलक्रिया । व्याहन्तास्यशुभाचारे यदि रामाभिषेचनम् ॥

अशुभाचारे "கூடாஒழுக்கமுடை
 யாய்!
 रामाभिषेचनं ஸ்ரீராமரது பட்டாபி
 வேகத்தை
 व्याहन्तासि } தடுத்துவிட்டவளாக
 यदि } நீ ஆகின்றாயென்கிற
 காரணத்தால்
 सपुत्रया உன் புதல்வனோடு
 கூடிய

त्वया உன்னாலே
 सलिलक्रिया } பிரேதத்தைத் தொடு
 एव தல் ஆசௌசம் முத
 लिय பிரேதகிருத்ய
 மென்பதே
 कर्तव्या न அனுஷ்டிக்கத்தக்க
 தில்லை.

न शक्तोऽद्यास्म्यहं द्रष्टुं दृष्ट्वा पूर्वं तथासुखम् । हतहर्षं निरानन्दं पुनर्जनमवाङ्मुखम् ॥

पूर्वं "இதுவரையில்
 जनं ஜனத்தை
 तथासुखं அப்படி ஸந்தோஷக்
 களையுடையதாய்
 दृष्ट्वा பார்த்துவிட்டு,
 पुनः அதற்கு விரோதமாய்
 अद्य இப்பொழுது

हतहर्षं ஆசை ஒழிந்ததாய்
 निरानन्दं உத்ஸாஹமொழிந்த
 தாய்
 अवाङ्मुखं द्रष्टुं முகம் வாடியதாய்
 अहं நான் [பார்க்க
 शक्तः अस्मि न சக்தனாகஇல்லை."

तां तथा ब्रुवतस्तस्य भूमिपस्य महात्मनः । प्रभाता शर्वरी पुण्या चन्द्रनक्षत्रशालिनी ॥

तथा அவ்வண்ணமாய்
 तां அவளுடன்
 ब्रुवतः பேசிக்கொண்டிருந்த
 तस्य அந்த
 महात्मनः மஹா த்மாவான
 भूमिपस्य சக்கிரவர்த்தியாருக்கு

चन्द्रनक्षत्र- } சந்திரனையும் நக்சத்தி
 शालिनी } ரங்கனையுமணிந்து
 விளங்கிய
 शर्वरी இரவு
 पुण्या நல்லவேளையாய்
 प्रभाता பொழுது விடிந்தது.

ततः पापसमाचारा कैकेयी पार्थिवं पुनः । उवाच परुषं वाक्यं वाक्यज्ञा रोषमूर्च्छिता ॥

ततः	அதன்மேல்	रोषमूर्च्छिता	கோபம் தலைக்கேறிய
पापसमाचारा	{ பாவத்திற்கிடம் கொ டுத்தானிட்ட மனமு டையவனும்,	पार्थिवं	வளாய் சக்கிரவர்த்தியாரைப் பார்த்து
वाक्यज्ञा	பேசுவதில் மகா சாமர் த்தியசாலியுராகிய	पुनः	முன்னிலுமதிகமாய்
कैकेयी	கைகேயிதேவியர்	परुषं	பின்வரும் கடுமையா
		वाक्यं	சொல்லை [யிருக்கும்
		उवाच	சொன்னார்.

किमिदं भाषसे राजन्वाक्यमङ्गरुजोपमम् । आनाययितुमक्षिष्टं पुत्रं राममिदार्हसि ॥ २१ ॥

राजन्	“சக்கிரவர்த்தியாரே!	अक्षिष्टं	எதற்கும் சலியாத
इदं किं	என்ன இது?	पुत्रं	புதல்வனாகிய
अङ्गरुजोपमं	உடலைய பிளக்கும் வண்ணமாயிருக்கும்	रामं	ஸ்ரீராமனை
वाक्यं	மறுமொழியை	इह	இங்கு
भाषसे	நீ சொல்லிக்கொண் டிருக்கின்றீர்.	आनाययितुं	அழைப்பிக்க
		अर्हसि	கடவீர்.

स्थाप्य राज्ये मम सुतं कृत्वा रामं वनेचरम् । निःसपत्नां च मां कृत्वा कृतकृत्यो भविष्यसि॥

रामं	“ஸ்ரீராமனை	मां	எனக்கு
वनेचरं	வனவாஸியாக	निःसपत्नां	நிகரானவர் ஒருவரு மில்லாதவண்ணமாய்
कृत्वा	செய்துவிட்டு,	कृत्वा	செய்து,
च	அதன்மேல்		
मम	எனது	कृतकृत्यः	{ தருமநெறி நழுவாதவ ண்ணமேஎப்பவும்கட த்தகொண்டவராய்
सुतं	குமாரனை		
राज्ये	ராஜ்யத்தில்	भविष्यसि	நீ விளங்கும்.”
स्थाप्य	பட்டம்கட்டிவிட்டு,		

स नुन्न इव तीक्ष्णेन प्रतोदेन हयोत्तमः । राजा प्रचोदितोऽभीक्ष्णं कैकेयीमिदमब्रवीत् ॥

सः	அந்த	प्रचोदितः	தூண்டப்பட்டதுமா கய
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	हयोत्तमः इव	உயர்ந்த குதிரை போன்றவராகி
तीक्ष्णेन	சுருக்குண்டாக்கக் கூ நீண்ட சவுக்கால் [டிய	कैकेयी	கைகேயியைப்பார்த்து
प्रतोदेन	ஒரக்கமின்றியடிக்கப் பட்டதும்	इदं	பின்வருமாறு
नुन्नः	விட்டுவிட்டு	अब्रवीत्	சொன்னார்.

धर्मबन्धेन बद्धोऽस्मि नष्टा च मम चेतना । ज्येष्ठं पुत्रं प्रियं रामं द्रष्टुमिच्छामि धार्मिकम् ॥

धर्मबन्धेन	“தருமமாகிறகயற்றால்	च	ஆனபடியால்
बद्धः	கட்டுண்டவனாக	ज्येष्ठं	மஹா உத்தமனும்
अस्मि	நானிருக்கிறேன்.	धार्मिकं	தருமிஷ்டனும்
मम	எனக்கு	प्रियं	அருமை
चेतना	{ உயிர்வைத்துக்கொண்டு வாழ்ந்துகொண்டிருப்பது என்பது	पुत्रं	திருக்குமாரனுமாகிய
नष्टा	இதோடு ஒழிந்தது.	रामं	ஸ்ரீராமனை
		द्रष्टुं	நேரில் பார்க்க நான்
		इच्छामि	விரும்புகின்றேன்.”

ततः प्रभातां रजनीमुदिते च दिवाकरे । पुण्ये नक्षत्रयोगे च मुहूर्ते च समागते ॥ २५ ॥
 वसिष्ठो गुणसम्पन्नः शिष्यैः परिसमावृतः । उपसंगृह्य संभारान्प्रविवेश पुरोत्तमम् ॥ २६ ॥
 सिक्तसंमार्जितपथां पताकोत्तमभूषिताम् । विचित्रकुसुमाकीर्णां नानास्रग्भिर्विभूषिताम् ॥ २७ ॥
 संहृष्टमनुजोपेतां समृद्धविपणापणाम् । महोत्सवसमाकीर्णां राघवार्थे समुत्सुकाम् ॥ २८ ॥
 चन्दनागरुधूपैश्च सर्वतः परिधूपिताम् । तां पुरीं समतिक्रम्य पुरन्दरपुरोपमाम् ॥ २९ ॥
 ददर्शान्तःपुरं श्रेष्ठं नानाद्विजगणायुतम् । पौरजानपदाकीर्णं ब्राह्मणैरुपशोभितम् ॥
 यज्ञविद्धिः सुसंपूर्णं सदस्यैः परमद्विजैः ॥ ३० ॥

ततः	அப்பொழுது	पताकोत्तमभूषितां	சிறந்த பதாகைகளை
रजनीं	இரவுகழிந்து		கட்டப்பட்டதும்,
प्रभातां	பொழுதுவிடிந்ததும்	विचित्र- } कुसुमाकीर्णां }	பலவகை மலர்களால் தாவப்பெற்று விளங்குகிறதும்,
दिवाकरे च	சூரியபகவானும்	नानास्रग्भिः	நானாவித பூமலைதோ ரணங்களால்
उदिते	உதயமாகுகையில்	विभूषितां	அலங்கரிக்கப்பட்டு விளங்குகிறதும்,
नक्षत्रयोगे	நல்ல நக்சத் திரத்தோ	संहृष्ट- } मनुजोपेतां }	உள்ளம் பூரித்த மனி தர்களால் நிறைந்து விளங்குகிறதும்;
पुण्ये	சுப [டுகூடிய	समृद्ध- } विपणापणां }	சிறந்த பண்டங்களை புடைய கடைகளால் விளங்குகிறதும்,
मुहूर्ते	லக்னம்	महोत्सव- } समाकीर्णां }	பாட்டுகோஷ்டிகள், பஜனைகோஷ்டிகள் முதலிய மஹோத்ஸ வகோஷ்டிகளால் எங்கும் நிறைந்து விளங்குகிறதும்
समागते च	சமீபிக்கையில்		
गुणसंपन्नः	குணங்களில் ச்ரேஷ்		
वसिष्ठः	வஸிஷ்டர், [டராகிய		
शिष्यैः	மாணக்கர்களால்		
परिसमावृतः च	சூழப்பெற்றவரையும்		
संभारान्	அபிஷேக ஸாமக்கிரி களை		
उपसंगृह्य	கூடவே எடுப்பித்துக் கொண்டு		
सिक्तसंमार्जित- } पथां }	ஐலம் தெளித்து விளக்கி சோதிக்கப்பட்ட வீதிகளையுடையதும்,		

राघवार्थे	ஸ்ரீராமர் விஷயத்தில்
सर्वतः	எங்கும்
समुसुकां	பக்தியுடையவர்களுையு டையதும்,
चन्दनागरुधूपैः	சந்தனம், அகில் இவை களின் தூபங்களால்
परिधूपितां	{ செம்மையாய் பரிமளி க்கப்பெற்று விளங் குகின்றதும்,
पुरन्दर- पुरोपमां च	{ இந்திரனது பட்டண த்திற்கு ஸமானமா யிருக்கிறதமான
तां	அந்த
पुरीं	பட்டணத்தை
समतिक्रम्य	கடந்து,
पुरोत्तमं	சிறந்த திருமாளிகை க்குள்
प्रविवेश	பிரவேசித்தார்.
श्रेष्ठं	உத்கிருஷ்டமாய் விள ங்குகின்ற
अन्तःपुरं	திருக்கல்யாணமண்ட பத்தை

पौरजान- पदाकीर्णं	{ நகரத்தார்கள், நரட் டார்கள் இவர்களால் நிறையப்பெற்று வி ளங்குகிறதாயும் பலவகை பிராம்மண கூத்திரிய வைசிய கோஷ்டிகளால் நிறை யப்பெற்று விளங்கு கிறதாயும்
नानाद्विज- गणायुतं	{ வைதீகக்கிரியைகளை பண்ணிவைக்கத்தெரி ந்த வேதவித்துக்களா னபிராமணர்களாலும்
ब्राह्मणैः	ஸதஸுக்கு வருவத ற்கு சுதந்திரமுடைய பிராமணேத்தமர் களாலும்
सदस्यैः	மிக்கவிநையப்பெற்ற தீக்ஷிதர்களால்[தாயும்
परमद्विजैः	உழுவாடந்த விள ங்கப்பெற்றதாயும் கவனித்தார்.
सुसंपूर्णं	
यज्ञविद्धिः	
उपशोभितं	
ददर्श	

तदन्तःपुरमासाद्य व्यतिचक्राम तं जनम् । वसिष्ठः परमप्रीतः परमर्षिविवेश च ॥ ३१ ॥

परमप्रीतः	அத்யந்த மனஸந் துஷ் டிகொண்டிருந்த	आसाद्य	புகுந்த,
परमर्षिः च	முனிவர்பெருமானு	व्यतिचक्राम	கடந்தார்.
वसिष्ठः	வஸிஷ்டர் [கும்	तत्	அந்த
तं	அந்த	अन्तःपुरं	கல்யாணமண்டபத் தில்
जनं	ஜனஸமூகத்திலுள்	विवेश	கடந்துசென்றார்.

स त्वपश्यद्विनिष्क्रान्तं सुमन्त्रं नाम सारथिम् । द्वारे मनुजसिंहस्य सचिवं प्रियदर्शनम् ॥

सः	அவர்	मनुजसिंहस्य	சக்கிரவர்த்தியாருக்கு
तु	அப்பொழுது	प्रियदर्शनं	நல்லதையே செய்யும்
द्वारे	எதிரில்போய்க்கொண் டிருக்கும் வழியில்	सचिवं	மந்திரியும்
विनिष्क्रान्तं	{ வெளிப்புறப்பட்டு வந்துகொண்டிருந் தவருமும்	सारथिं	ஸாரதியுமான
		सुमन्त्रं नाम	சுமந்திரமென்பவரை
		अपश्यत्	கண்டார்.

तमुवाच महातेजाः सूतपुत्रं विशारदम् । वसिष्ठः क्षिप्रमाचक्ष्व नृपतेर्माहिहागतम् ॥ ३३ ॥
 इमे गङ्गोदकघटाः समुद्रेभ्यश्च काञ्चनाः । औदुम्बरं भद्रपीठमभिषेकार्थमाहृतम् ॥ ३४ ॥
 सर्वबीजानि गन्धाश्च रत्नानि विविधानि च । क्षौद्रं दधि घृतं लाजा दर्भाः सुमनसः पयः ॥
 अष्टौ च कन्या रुचिरा मत्तश्च वरवारणः । चतुरश्वो रथः श्रीमान्निस्त्रिशो धनुरुत्तमम् ॥
 वाहनं नरसंयुक्तं छत्रं च शशिसन्निभम् । श्वेते च व्यालव्यजने भृङ्गारुश्च हिरण्मयः ॥
 हेमदामपिनद्धश्च ककुब्जान्पाण्डुरो वृषः । केसरी च चतुर्दंष्ट्रो हरिश्रेष्ठो महाबलः ॥ ३८ ॥
 सिंहासनं व्याघ्रतनुः समिद्धश्च हुताशनः । सर्ववादित्रसङ्घाश्च वेश्याश्चालंकृताः स्त्रियः ॥
 आचार्या ब्राह्मणा गावः पुण्याश्च मृगपक्षिणः । पौरजानपदश्रेष्ठा नैगमाश्च गणैः सह ॥
 एते चान्ये च बहवः प्रीयमाणाः प्रियंवदाः । अभिषेकाय रामस्य सह तिष्ठन्ति पार्थिवैः ॥

महातेजाः   மகா தேஜஸ்வியாகிய
 वसिष्ठः   வஸிஷ்டர்
 विशारदं   உலகப்பிரசித்தி
    பெற்றவரும்
 सूतपुत्रं   { அரண்மனையில் ஸார
    தியாயிருந்தவரின்
    புதல்வருமாகிய
 तं   அவரைப்பார்த்து
 उवाच   பின்வருமாறு ஆக்ஞா
    பித்தருளினார்.
 औदुम्बरं   “அத்திக்கட்டையால்
    செய்யப்பட்ட
 भद्रपीठं   { ராஜதுரைத்தனம் செ
    ய்கையில் வீற்றிருக்
    கும் நாற்காலியும்
 काञ्चनाः   தங்கத்தால் செய்யப்
    பட்ட
 समुद्रेभ्यः च   ஸமுத்திரங்களிலி
    ருந்தும்
 गङ्गोदक-   கங்கா தீர்த்தம் முத
 घटाः   लिय पुण्य तीर्थ
    தங்களால் நிறையப்
    பெற்ற குடங்களும்
 सर्वबीजानि   எல்லா நவதான்யங்
    களும்
 गन्धाः च   வாஸனை தரவ்யங்க
    ளும்

विविधानि   பலவகை
 रत्नानि च   இரத்தினங்களும்
 क्षौद्रं   தேனும்
 दधि   தயிரும்
 घृतं   நெய்யும்
 लाजाः   பொரிகளும்
 दर्भाः   தர்பைகளும்
 सुमनसः   புஷ்பங்களும்
 पयः   பாலும்
 अष्टौ   எட்டு
 रुचिराः   அழகு வாய்ந்த
 कन्याः च   கன்னிப்பெண்களும்
 श्रीमान्   { பட்டத்து அதாவது
    பட்டாபிஷேகமான
    பின்னார் ஊர்கோல
    மாய் எறிவரும்
 मत्तः   அதி உத்ஸாஹமாயி
    ருக்கிற
 वरवारणः च   { எல்லா சுப லக்ஷணங்
    களும் பொருந்திய
    யானையும்
 चतुरश्वः   நான்கு குதிரைகள்
    பூட்டிய
 रथः   தேரும்
 निस्त्रिशः   பட்டாக்கத்தியும்
 उत्तमं   உத்தமமான
 धनुः   கோதண்டமும்

नरसंयुक्तं	மனிதர்களால் தூக்கிக் கொண்டுபோகப்படும்	अलंकृताः	அழகிய
वाहनं	பல்லக்கும்	वेश्याः	பொது
शशिसन्निभं	சந்திரனையொத்த	खियः च	மடந்தயர்களும்
छलं च	வெண்குடையும்	आचार्याः	ஆரரியர்களும்
श्वेते वालव्यजने च	இரண்டு வெண்சாமர ங்களும்	इमे ब्राह्मणाः	இந்த அந்தணர்களும்
हिरण्मयः	பொன்னால் செய்த பட்டாபிலேகங்களில்	नैगमाः	நியாயாரிகளும்
भृङ्गारः च	உபயோகிக்கும் அர் க்கியபாத்திரமும்	पौरजान- } पदश्रेष्ठाः }	நகரத்தார்கள் நாட் டார்கள் இவர்களும் தலைவர்களும்
हेमदामपिनद्धः	தங்கஹாரங்களால் அ லங்கரிக்கப்பட்டதும்	प्रीयमाणाः	ப்ரிதிவைசதவர்களாய்
ककुब्जान्	முகப்பையுடையதும்	प्रियंवदाः	புகழை பேசிக்கொண் டிருக்கின்றவர்களாகிய
पाण्डुरः	வெண்மைநிறமுமான	एते च	இவர்களும்
वृषः च	விருஷமும்	गणैः	பரிவாஜனங்களுடன்
महाबलः	மஹாபலமுள்ளதும்	सह	கூடியவர்களும்
चतुर्दशः	நான்கு கோரை பலக ளையுடையதுமான	पार्थिवैः	மன்னர்களோடு
केसरी च	சிம்மமும்	सह	கூடியவர்களுமான
हरिश्रेष्ठः	ஊர்க்கோலத்தில் முத லில் செல்லுமழகுவா ய்ந்த குதிரையும்	अन्ये	மற்ற
व्याघ्रतनुः	புலித்தோலும்	बहवः च	பலரும்
सिंहासनं	சிங்காசனமும்	रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய
मृगपक्षिणः च	மான்களும் பறவை	अभिषेकाय	பட்டாபிலேகத்திற்கு
पुण्याः	புண்ணிய [களும்	तिष्ठन्ति	காத்தக்கொண்டிருக் கொண்டிருக்கின்ற
गावः	பசுக்களும்	इह	இங்கு
सर्ववादिखसंवाः च	எல்லாவிதமான மங் களவாத்தியங்களும்	मां आगतं	நான் வந்திருக்கிற செய்தியையும்
अभिषेकार्थं	பட்டாபிலேகத்திற்கு காக	हुताशनः	ஹோமத்தி
आहतं	சேர்த்துவைக்கப்பட் டிருக்கிறதென்றும்	समिद्धः च	வளர்த்தி கொழுந்த விட்டு எரிகின்றதெ னவும்
		नृपतेः	சக்கிவர்த்தியாருக்கு
		क्षिप्रं	காலதாமதமின்றி
		आचक्ष्व	பொறிவியும்.

त्वरयस्व महाराजं यथा समुदितेऽहनि । पुण्ये नक्षत्रयोगे च रामो राज्यमवाप्नुयात् ॥४२॥

समुदिते	“ பார்த்துவைக்கப் பட்டிருக்கின்ற	राज्यं	ராஜ்யத்தை
नक्षत्रयोगे	நக்சத்ரிதத்திடன்	अवाप्नुयात्	அடைபடுவண்டும்.
पुण्ये	நல்ல [கூடிய	यथा च	என்கிறபடியால்
अहनि	முகூர்த்தத்தில்	महाराजं	சக்கிவர்த்தியாரை
रामः	ஸ்ரீராமன்	त्वरयस्व	தரிசப்படுத்தும்.”

इति तस्य वचः श्रुत्वा सूतपुत्रो महात्मनः । स्तुवनृपतिशार्दूलं प्रविवेश निवेशनम् ॥४३॥

तस्य	அந்த	सूतपुत्रः	ஸுமந்திரர்
महात्मनः	மஹாத்மாவின்	नृपतिशार्दूलं	சக்கிரவர்த்தியாரை
इति	மேற்கண்ட	स्तुवनं	புகழ்ந்துகொண்டே
वचः	ஆக்ஞையை	निवेशनं	திருமாளிகைக்கு
श्रुत्वा	சிரமேற்கொண்டு	प्रविवेश	போய்ச் சேர்ந்தார்.

तं तु पूर्वोदितं वृद्धं द्वारस्था राजसम्मतम् । न शेकुरभिसरोद्धं राज्ञः प्रियचिकीर्षवः ॥४४॥

राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாரின்	पूर्वोदितं	{ எப்பொழுதும் உள் ளே விட்டுவிடும்படி முன்னமேயே உத்தி ரவுபெற்று இருக்கிற வருமாகிய
प्रियचिकीर्षवः	ஆக்கினைப்படியே நடக்கும்	तं	அவரை
द्वारस्थाः	வாயில்காப்பவர்கள்	तु	இப்பொழுது
वृद्धं	பெரியவரும்	अभिसरोद्धं	தடைசெய்ய
राजसम्मतं	{ சக்கிரவர்த்தியாருடை ய அன்புபடைத்தவ ரும்	शेकुः न	அதிகாரமில்லாதிருந் தார்கள்.

स समीपस्थितो राज्ञस्तामवस्थामजज्ञिवान् । वाग्भिः परमतुष्टाभिरभिष्टोतुं प्रचक्रमे ॥४५॥

राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாரது	परमतुष्टाभिः	{ மிக்கச் சேராத்ரேந்திரி யத்திற்கு இன்பம் விளைவிக்கிற
तां	அந்த	वाग्भिः	வழக்கமாய்சொல்லும் ஸ்தோத்திரங்களால்
अवस्थां	கஷ்டதசையை	अभिष्टोतुं	ஸ்தோத்திரம் செய்ய
अजज्ञिवान्	அறியாத	प्रचक्रमे	சமயம் பார்த்து காத் துகின்றனர்.
सः	அவர்		
समीपस्थितः	கிட்டி நிற்கொண்டு		

ततः सूतो यथाकालं पार्थिवस्य निवेशने । सुमन्त्रः प्राञ्जलिभूत्वा तुष्टाव जगतीपतिम् ॥

ततः	அப்பொழுது	प्राञ्जलिः भूत्वा	அஞ்சலிஹஸ்தராகி
सूतः	ஸாரதியாகும்	यथाकालं	ஸரியான ஸமயத்தில்
सुमन्त्रः	ஸுமந்திரர்	जगतीपतिं	சக்கிரவர்த்தியாரை
पार्थिवस्य	சக்கிரவர்த்தியாரின்	तुष्टाव	பின்வருமாறு ஸ்தோ த்திரம் செய்தார்.
निवेशने	ஸன்னிதியில்		

यथा नन्दति तेजस्वी सागरो भास्करोदये । प्रीतः प्रीतेन मनसा तथाऽऽनन्दघनः स्वतः ॥

तेजस्वी	“தேஜஸ்வியான	प्रीतेन	திருப்திகொண்ட
सागरः	சமுத்திரம்	मनसा	மனதால்
भास्करोदये	{ ஸூர்யாஸ்தமனத்தில் அதாவது பூர்ண சந் ரன் உதிக்கையில்	स्वतः	தாமே
नन्दति	களிக்கிறது	प्रीतः	மனசந்துஷ்டிகொண் டவராய்
यथा तथा	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே	आनन्दघनः	ஆனந்தபரிபூர்ணமாய் விளங்குகின்றீர்.

इन्द्रमस्यां तु वेलयामभितुष्टाव मातलिः । सोऽजयदानवान् सर्वोस्तथा त्वां बोधयाम्यहम् ॥

अस्यां	“ இந்த	दानवान्	அஸ்ரர்கள்
वेलायां तु	வேளையில்தான்	सर्वान्	எல்லோரையும்
मातलिः	இந்திரனது சாரதியா	अजयत्	வென்றுஜயங்கொண்
	கிய மாதலி என்பவன்	तथा	அவ்வண்ணமே[டனார்.
इन्द्रं	இந்திரபகவானை	त्वां	தேவரீரை
अभितुष्टाव	ஸ்தோத்திரம் செய்	अहं	அடியேன்
	தான்.	बोधयामि	துதித்து எழுப்புகின்
सः	அவர்		றேன்.

वेदाः सहाङ्गविद्याश्च यथा ह्यात्मभुवं प्रभुम् । ब्रह्माणं बोधयन्त्यद्य तथा त्वां बोधयाम्यहम् ॥

सहाङ्गविद्याः	“ வேதாங்கங்களோடு	यथा तथा हि	எவ்வண்ணமோ அவ்
वेदाः	வேதங்கள் [உள்ளிட்ட		வண்ணமே
आत्मभुवं	ஸ்வயம்புவும்	अद्य	இப்பொழுது
प्रभुं च	ப்ரபுவுமான	त्वां	தேவரீரை
ब्रह्माणं	ப்ரம்மதேவரை	अहं	அடியேன்
बोधयन्ति	துதித்து எழுப்புகின்	बोधयामि	துதித்து எழுப்பு
	றன		கின்றேன்.

आदित्यः सह चन्द्रेण यथा भूतधरां शुभां । बोधयत्यद्य पृथिवीं तथा त्वां बोधयाम्यहम् ॥

चन्द्रेण सह	“ சந்திரனோடுகூட	बोधयति	எழுப்புகிறார்.
आदित्यः	ஸூரியன்	यथा तथा	அவ்வண்ணமே
भूतधरां	ப்ராணிகள் நிறைந்த	त्वां	தேவரீரை
शुभां	சுபமான	अहं	அடியேன்
पृथिवीं	பூமியை	बोधयामि	துயிலுணர்ப்பா[த்திக்
अद्य	இப்பொழுது		கின்றேன்.

उत्तिष्ठाशु महाराज कृतकौतुकमङ्गलः । विराजमानो वपुषा मेरोरिव दिवाकरः ॥ ५१ ॥

महाराज	“ சக்கிரவர்த்தியாரே!	मेरोः	மேருமையில் இருக்
आशु	விரைவில்		கும்
उत्तिष्ठ	எழுந்திரும்.	दिवकरः इव	{ சூரியபகவான் எவ்வ
कृतकौतुक-}	மனோஹரத்வம் நிமித்		ண்ணமோ அவ்வண்
मङ्गलः }	தம் நல்ல ஆடையாப		ணமே
	ரணங்களை அணிந்தவ	विराजमानः	ஒளிபெற்றுவிளங்கு
वपुषा	அலங்காரத்தால்[ராகி		விராக.

सोमसूर्यौ च काकुत्स्थ शिववैश्रवणावपि । वरुणश्चाग्निरिन्द्रश्च विजयं प्रदिशन्तु ते ॥ ५२ ॥

काकुत्स्थ	“தசரதசக்கிரவர்த்தி	अग्निः	அக்னிபகவானும்
	யாரே!	इन्द्रः च	தேவேந்திரனும்
सोमसूर्यौ च	சந்திரனும் சூரியனும்	ते	தேவரீருக்கு
शिववैश्रवणौ अपि	சிவபெருமானும்	विजयं	வெற்றியை
	குபேரனும்	प्रदिशन्तु	அளிக்கக்கடவர்கள்.
वरुणः च	வருணபகவானும்		

ராஜபே	ராஜரிஷியே!
புதிபுத்யஸ்வ	தேவரீர துயிலுணர்
அனந்தர்	இனி [வீராக.
கார்ய	ஆகவேண்டிய கார்
	யத்தை
கூரு	செய்தருளும்.

रामस्य
 अभिषेचनं
 समग्रं अपि
 उपतिष्ठति

ஸ்ரீராமரது
 பட்டாபிஷேகத்திற்கு
 ஸர்வமும்
 சித்தமாக இருக்கி
 றது.

राजन्	சக்கிரவர் த்தியாரே!
राघवस्य	ஸ்ரீராமரது
अभिषेचनं	பட்டாபிஷேகமானது
क्षिप्रं	இப்பவே
आज्ञाप्यताम्	ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட
	டும்.

சேனா யथा	ஸேனே போலவும்
चन्द्रं विना	சந்திரனில்லாத
राशि: यथा	இரவுபோலவும்
वृषं विना	விருஷபத்தை இழந்த
गाव: यथा	பசுக்கள் போலவும்
भविता	ஆய்விடும் ;
हि	இது நிச்சயம்.”

वचः	நல்ல சொல்லுக்கு
श्रुत्वा	திருச்செவி சாற்றியரு ளிய
महीपतिः	சக்கிரவர்த்தியார்
भूयः एव	இன் னுமதிகமாய்
शोकैः	சோகத்தால்
अभ्यकीर्यत	பிடுங்குண்டார்.

ततः स राजा तं सूतं सन्नहर्षः सुतं प्रति । शोकरक्तेक्षणः श्रीमानुद्दीक्ष्योवाच धार्मिकः ॥

धार्मिकः	தருமசீலரான	शोकरक्तेक्षणः	சோகத்தால் சிவந்த
श्रीमान्	திரிலோகப்பாசித்தி பெற்றவராகிய	सन्नहर्षः	கண்களுற்றவராய் உலகவாழ்கையினுசை யைவிட்டுவிட்டவராய்
सः	அந்த	तं	அந்த
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	सूतं	ஸாரதியை பார்த்து
सुतं प्रति	புதல்வனைப்பற்றி	ततः	அப்பொழுது
उद्दीक्ष्य	மனதினுள்ளேயே	उवाच	பின்வரும் ஒரு சொல் லை சொன்னார்.
	கிந்தித்து		

वाक्यैस्तु खलु मर्माणि मम भूयो निकृन्तसि ॥ ६० ॥

तु	“இப்பொழுது	वाक्यैः खलु	ஸ்தோத்திரங்களா
मम	எனது		லேயே
मर्माणि	மனம்படும் துன்பங் களை	भूयः	இன்னுமதிகமாய்
		निकृन्तसि	நிர் பெருக்குகின்றீர்.”

सुमन्त्रः कर्णं श्रुत्वा दृष्ट्वा दीनं च पार्थिवम् । प्रगृहीताञ्जलिः किञ्चित्तस्मादेशादपाक्रमत् ॥

सुमन्त्रः	ஸுமந்திரர்	दृष्ट्वा	கண்டு,
कर्णं	துக்கரமான சொல் லுக்கு	प्रगृहीताञ्जलिः	குவித்திருந்த கைகளை எடுத்துவிட்டவராகி
श्रुत्वा	காதுகொடுத்து,	तस्मात्	அந்த
च	அதன்மேல்	देशात्	இருந்த இடத்தினின் றும்
पार्थिवं	சக்கிரவர்த்தியாரை.	किञ्चित्	சற்ற
दीनं	{ மனவ்யாகுலப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்ற வராய்	अपाक्रमत्	ஒதுங்கி வின்றுவிட் டார்.

यदा वक्तुं स्वयं दैन्यान्न शशाक महीपतिः । तदा सुमन्त्रं मन्त्रज्ञा कैकेयी प्रत्युवाच ह ॥

महीपतिः	சக்கிரவர்த்தியார்	कैकेयी	கைகேயிதேவிபார்
दैन्यात्	மனம் படும் துன்பத் தின் மிகுதியால்	यदा	இக்காரணத்தால்
स्वयं	தான்	तदा	அப்பொழுது
वक्तुं	வாய் திறந்து பேச	सुमन्त्रं	சுமந்திரரை
शशाक न	முடியாதிருந்தனர்.	प्रति	பார்த்து
ह	என்ன கஷ்டம்.	उवाच	பின்வருமாறு ஆக்குந் பித்தாள்.
मन्त्रज्ञा	மனோபாவத்தையறிந் தவளாகிய		

सुमन्त्र राजा रजनीं रासहर्षसमुत्सुकः । प्रजागरपरिश्रान्तो निद्राया वशमेयिवान् ॥

சுமந்திரரே!
சக்கிரவர்த்தியார்
இரவுமுழுதும்
ராமனிடத்திலுள்ள
அபிமானத்தால் கவ
லையுற்ற மனத்தராகி

प्रजागर- } சற்றும் துயிலின்றி ஆ
परिश्रान्तः } யாஸமடைந்தவராகி
निद्राया: } அசதியால்
वशं एयिवान् • மெய்மறந்திருக்கின்
றனர்.

तदृच्छ त्वरितं सूत राजपुत्रं यशस्विनम् । राममानय भद्रं ते नात्र कार्या विचारणा ॥

சூத
தத்
யசஸ்வினம்
ராஜபுத்
ராமம்
தவரித்
ஆனய

“ஸாரதியே!
ஆதலால்
மகா புகழ்படைத்த
சக்கிரவர்த்தியாரின்
திருக்குமாரான
ஸ்ரீராமனை
உடனே
அழைத்துவாரும்.

अत्र
विचारणा
कार्या न
ते भद्रं
गच्छ

இந்த விஷயத்தில்
முன்பின் ஆலோசித்
தலென்பது
செய்யக்கூடாது.
உம்முடைய இந்த
காரியத்திற்கு மெச்
சப்படுவீர்.
போய்வாரும்.”

स मन्यमानः कल्याणं हृदयेन ननन्द च । निर्जगाम च संप्रीत्या त्वरितो राजशासनात् ॥

ச:
ராஜசாஸனாத்
கல்யாணம்
மனம்
நனந்த

அவர்
சக்கிரவர்த்தியாரின்
ஆக்ஞையின்பேரில்
தானென்னும்
நல்ல செய்தியாகவும்
மனதில்கொண்டு
உள்ளம் மகிழ்ந்தார்.

हृदयेन
संप्रीत्या
त्वरितः
निर्जगाम

அந்தக் காரணமாய்
பரிபூர்ண பக்தியால்
காலதாமதம் செய்யா
தவராகி
அவ்விடம்விட்டு புறப்
பட்டார்.

सुमन्त्रश्चिन्तयामास त्वरितं चोदितस्तया । व्यक्तं रामाभिषेकार्थमिहायास्यति धर्मभाक् ॥

தயா
சோதித்
சுமந்திரர்
தருமத்தில் அசஞ்
சல பக்தியுடையவர்,
ஸ்ரீராமர்
வ்யக்தம்

அவளால்
ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட
[வராகி
தருமத்தில் அசஞ்
சல பக்தியுடையவர்,
ஸ்ரீராமர்
நிச்சயிக்கப்பட்டுவிட்
டதாகிய

रामाभिषेकार्थं
इह
त्वरितं
आयास्यति
चिन्तयामास

ஸ்ரீராமனது பட்டாபி
ஷேகத்திற்காக
இவ்விடத்திற்கு
இப்பவே
எழுந்தருளப்போகி
றாரென்கிற
அபிப்ராயம் கொண்
டார்.

इति सूतो मतिं कृत्वा हर्षेण महता वृतः । निर्जगाम महाबाहू राघवस्य दिदृक्षया ॥६७॥

மஹாபாஹு:
சூத:
இதி
மதி க்ருவா
ராঘবस्य

மகாபாகுவாகிய
ஸாரதி
மேற்கண்டவண்ண
மாய்
அபிப்ராயம்கொண்டு,
ஸ்ரீராமனுடைய

दिदृक्षया
महता
हर्षेण
वृतः
निर्जगाम

ஸேவையை ஸேவிக்க
வேண்டுமென்கிற
பரம [ஆசையால்
உத்ஸாஹத்துடன்
இருப்பவராய்
வெளியில் நடந்து
சென்றார்.

सागरहृदसङ्काशात् सुमन्तोऽन्तःपुराच्छुभात् । निष्क्रम्य जनसंवाधं ददर्श द्वारमग्रतः॥६८॥

सुमन्तः	சுமந்திரர்	निष्क्रम्य	வெளியில்வந்து,
सागरहृद- }	சமுத்திரத்தில் தனிப்	द्वारं	வழியில்
सङ्काशात् }	பட்டு விளங்கும்	अग्रतः	அவருக்கெதிரில்
	ஜலாசயத்திற்கிடாய்	जनसंवाधं	{ ஜனசமுஹம் இடை
शुभात्	அழகுவாய்ந்து		வெளியில் கூடியிருப்
	விளங்கும்		பதாய்
अन्तःपुरात्	அந்தப்புரத்தினின்று	ददर्श	கவனித்தார்.

ततः पुरस्तात् सहसा विनिःसृतो महीपतीन्द्रागतान् विलोकयन् ।

ददर्श पौरान् विविधान् महाधनानुपस्थितान्द्वारमुपेत्य निष्ठितान् ॥ ६९ ॥

विनिःसृतः	“வெளியில்வந்த அவர்	सहसा	புன்னகையுடன்
महाधनान्	மஹா செல்வவான்	विलोकयन्	கவனித்தார்.
	களும்	ततः	அதன்மேல்
उपस्थितान्	மஹாப்பிரசுத்தி	उपेत्य	நடந்துகொண்டே,
	பெற்றவர்களுமான	द्वारं	வழியில்
महीपतीन्	அரசர்களை	निष्ठितान्	பக்திமாண்களான
पुरस्तात्	முதலில்	विविधान्	பல
	{ திருமாளிகையின் வா	पौरान्	பட்டணத்து ஜனங்க
द्वारगतान्	யிலிலிருக்கின்றவர்		ளையும்
	களாய்	ददर्श	கண்முன் கண்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे चतुर्दशः सर्गः ॥

भादितः श्लोकाः 3031.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 676.

पञ्चदशः सर्गः—பதினேந்தாவது ஸர்க்கம் ॥ १५ ॥

सुमन्त्रस्य रामगृहप्रवेशः—சுமந்திரர் ராமரது மாளிகையில் போவது.

ते तु तां रजनीमुष्य ब्राह्मणा वेदपारगाः । उपतस्थुरपस्थानं सहराजपुरोहिताः ॥ १ ॥

ते	அந்த	तां	அந்த
वेदपारगाः	வேதங்களின் கரைக	रजनीं	இரவை
	ளைக்கண்டவர்களும்	उष्य	கழித்து,
सहराज- }	சக்கிரவர்த்தியாரின்	तु	இதேசமயத்தில்
पुरोहिताः }	குலகுருவின் கூட	उपस्थानं तु	சபாமண்டபத்தில்
	டாளிகளுமான	उपतस्थुः	வந்துசேர்ந்தார்கள்.
ब्राह्मणाः	அந்தணர்கள்		

प्राग्वाहाश्चोर्ध्ववाहाश्च तिर्यग्वाहाश्च संज्ञताः । ताभ्यश्चैवाहृतं तोयं समुद्रेभ्यश्च सर्वशः ॥६॥

सर्वशः	எல்லா	तिर्यग्वाहाः च	{ மத்யப்ரதேசங்களில் தெற்காகவும் வடக்கா கவுமோடும் நதிகளும்
समुद्रेभ्यः च	ஸமுத்திரங்களினி றும்	ताभ्यः एव च	எவைகளோ அவைக ளிலிருந்தும்
संज्ञताः	ஸங்கமங்கள்	तोयं	தீர்த்தமானது
प्राग्वाहाः च	கிழக்குமுகம் ஓடும் நதிகளும்	आहृतम्	கொண்டுவந்து வைக் கப்பட்டிருக்கிறது.
ऊर्ध्ववाहाः च	மேற்குமுகம் ஓடும் நதிகளும்		

सजलाः क्षीरिभिश्छन्ना घटाः काञ्चनराजताः । पद्मोत्पलयुता भान्ति पूर्णाः परमवारिणा ॥

काञ्चन- राजताः	{ பொன்னாலும் வெள் ளியினாலும் செய்யப் பட்ட	परमवारिणा	அதிக வாசனைத் தரவ் யத்தால்
घटाः	கும்பங்கள்	पूर्णाः	பரிமளிக்கின்றவைக ளாகவும்
सजलाः	தீர்த்தம் நிறைந்தவை களாகவும்	क्षीरिभिः	அரசு ஒள்தும்பரம் முதலியவைகளால்
पद्मोत्पलयुताः	{ தாமரை, நீலோத்பலம் இவைகள் போடப் பட்டவைகளாகவும்	छन्नाः	மூடப்பெற்றவைகளா யும்
		भान्ति	விளங்குகின்றன.

क्षौद्रं दधि घृतं लाजा दर्भाः सुमनसः पयः । वेश्याश्चैव शुभाचाराः सर्वाभरणभूषिताः ॥
चन्द्रांशुविकचप्रख्यं काञ्चनं रत्नभूषितं । सज्जं तिष्ठति रामस्य वालव्यजनमुत्तमम् ॥९॥

क्षौद्रं	தேனும்,	चन्द्रांशु- विकचप्रख्यं	{ சந்திரனுடைய கிரண ங்கள் போல் பரவி விளங்கியதாய்
दधि	தயிரும்,	रत्नभूषितं	ரத்னங்களாலிழைக்க ப்பெற்ற
घृतं	நெய்யும்,	काञ्चनं	தங்கப்பிடியையுடை யதும்
लाजाः	பொரிகளும்,	उत्तमं	சிறந்ததுமான
दर्भाः	தர்ப்பைகளும்,	वालव्यजनं	சாமரமும்
सुमनसः	புஷ்பங்களும்,	रामस्य एव	ஸ்ரீராமருக்கென்றே
पयः	பாலும்,	च	இவையெல்லாமும்
शुभाचाराः	தருமநெறி வழுவாத வகளும்த	सज्जं	சித்தமாய்
सर्वाभरण- भूषिताः	{ சகலவித ஆபரணங்க ளையும் பூண்டு விளங் குக்கின்றவர்களான	तिष्ठति	சேர்த்துவைக்கப்பட்ட து.
वेश्याः	ஆலயதாஸிகளும்.		

चन्द्रमण्डलसङ्काशमातपत्रं च पाण्डुरं । सज्जं व्युतिकरं श्रोमदभिषेकपुरस्कृतम् ॥ १० ॥

अभिषेकपुरस्कृतं { पट्टाபிஷேகத்திற்
காகச் செய்யப்பட்ட
தும்
चन्द्रमण्डलसङ्काशं சந்திரமண்டலத்தை
ஒத்து,
व्युतिकरं தேஜோமயமாய் விள
ங்குகிறதும்

श्रीमत् { பெரும் தன்மையை
நன்கு விளங்கக் காட்
டுகிற துமாகிய
पाण्डुरं आतपत्रं च வெண்குடையும்
सज्जम् { சித்தமாய் கொண்டு
வைக்கப்பட்டிருக்
கிறது.

पाण्डुरश्च वृषः सज्जः पाण्डुरोऽश्वश्च संस्थितः । प्रसृतश्च गजः श्रीमानौपवाहः प्रतीक्षते ॥

पाण्डुरः வெண்மை நிறமுள்ள
वृषः च வருஷபமும்
सज्जः { சித்தமாய்கொண்டுவ
ந்துவைக்கப்பட்டிரு
ந்தது.
पाण्डुरः வெள்ளை
अश्वः च குதிரையும்
संस्थितः நிறுத்திவைக்கப்பட்
டிருந்தது.

प्रसृतः ஹஸ்திபனுக்கு அடங்
கிடக்கும்
औपवाहः பட்டத்து
श्रीमान् சுபலக்ஷணங்களை யு
டைய
गजः च யானையும்
प्रतीक्षते எதிரில் நின்றுகொண்
டிருக்கிறது.

अष्टौ च कन्या माङ्गल्याः सर्वाभरणभूषिताः । वादित्राणि च सर्वाणि वन्दिनश्च तथाऽपरे॥

सर्वाभरणभूषिताः பலவகை ஆபரணங்
களை அணிந்த
अष्टौ எட்டு
माङ्गल्याः சுமங்கலி
कन्याः च ஸ்த்ரீகளும்,

सर्वाणि சகலவித
वादित्राणि च வாத்தியகணங்களும்,
वन्दिनः च வந்திகளும்,
अपरे तथा மற்றவர்களும் இருந்
தார்கள்.

इक्ष्वाकूणां यथा राज्ये संभ्रियेताभिषेचनम् । तथाजातीयमादाय राजपुत्राभिषेचनम् ॥
ते राजवचनात्तत्र समवेता महीपतिम् । अपश्यन्तोऽब्रुवन् को नु राज्ञो नः प्रतिवेदयेत् ॥
न पश्यामश्च राजानमुदितश्च दिवाकरः । यौवराज्याभिषेकश्च सज्जो रामस्य धीमतः ॥

इक्ष्वाकूणां இக்ஷ்வாகுவம்சத்
தார்களுடைய
राज्ये ராஜரீகத்தில்
अभिषेचनं பட்டாபிஷேகத்திற்கு
यथा } எதை மன்னர்கள்
संभ्रियेत } நஜராய் அளிக்கவே
ண்டுமோ ;
तथाजातीयं மன்னர்கள் அளிக்கும்
அந்த காணிக்கையை

आदाय எடுத்துக்கொண்டு,
राज- } சக்கிரவர்த்தியார் செ
वचनात् } ய்திருந்த பிரகடனை
யைக்கொண்டு
राजपुत्राभिषेचनं { சக்கிரவர்த்தியாரின்
திருக்குமாரனின்
அபிஷேகத்திற்கு
तत्र அப்பொழுது
समवेताः வந்துகூடிய

ते	அவர்கள்	धीमतः	தீமானாகிய
महीपतिं	சக்கிரவர்த்தியாரை	रामस्य	ஸ்ரீராமனுக்கு
अपश्यन्तः	காணாதவர்களாய்	यौवराज्याभिषेकः च	இளவரசுபட்டாபிஷேகமுடந்தமோ
अब्रुवन्	{ பின்கண்டவாறு ஒரு வருக்கொருவர் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.	सज्जः	ரொம்பவும் சமீபித்து விட்டது.
राजानं च	“சக்கிரவர்த்தியாரை	राजः	சக்கிரவர்த்தியாருக்கு
पश्यामः न	இன்னும் நாம் பார்க்க வில்லை.	नु	இப்பொழுது கால
दिवाकरः च	சூரியனே	कः	எவன் [தாமதமின்றி
उदितः	உதயமாய்விட்டான்.	नः	நம்மை
		प्रतिवेदयेत्	அறிக்கைசெய்வான்?”

इति तेषु ब्रुवाणेषु सार्वभौमान्महीपतीन् । अब्रवीत्तानिदं वाक्यं सुमन्त्रो राजसत्कृतः ॥

इति	மேற்கண்டவண்ண	सुमन्त्रः	ஸுமந்திரர்
तेषु	அவர்கள் [மாய்	तान्	அந்த
ब्रुवाणेषु	{ ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டிருக் கையில்	महीपतीन्	மன்னர்களையும்
राजसत्कृतः	{ சக்கிரவர்த்தியாரிடம் தடையின்றி செல்ல அ திகாரமுடையவராகிய	सार्वभौमान्	மன்னர்களின் மன்னர் களையும் பார்த்தது
		इदं	பின்வரும்
		वाक्यं	மொழியை
		अब्रवीत्	மொழிந்தார்.

रामं राज्ञो नियोगेन त्वरया प्रस्थितोऽस्म्यहम् । पूज्या राज्ञो भवन्तस्तु रामस्य च विशेषतः॥

अहं	“நான்	तु	உப்படிபிடுத்தம்
राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாரின்	भवन्तः	தேவர்கள்
नियोगेन	நியமனத்தால்	रामस्य च	ஸ்ரீராமருடையவும்
रामं	ஸ்ரீராமரது சன்னி திக்கு	विशेषतः	இன்னுமதிகமாய்
त्वरया	அவசரமாய்	राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாருடை யவும்
प्रस्थितः अस्मि	போய்க்கொண்டிருக் கின்றேன்.	पूज्याः	மரியாதைக்குரியவர் கள்.

अयं पृच्छामि वचनात् सुखमायुष्मतामहम् । राज्ञः संप्रतिबुद्धस्य यच्चागमनकारणम् ॥

च	“ஆனபடியால்	संप्रतिबुद्धस्य	தயிலுணர்ந்திருக்கும்
आयुष्मतां	மகான்களாகிய தேவ ரீர்களுடைய	राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாரு டைய
वचनात्	வேண்டுகோளென்கிற காரணத்தால்	आगमन- }	இங்கு எழுந்தருளியி ருக்காததற்குக் கார ணம்
सुखं	சிரமேற்கொண்டு	यत्	எதுவோ அதை
अहं	நான்	पृच्छामि	கேட்டுவருகிறேன்.
अयं	இதோ		

इत्युत्वाऽन्तःपुरद्वारमाजगाम पुराणवित् । सदासक्तं च तद्देशं सुमन्त्रः प्रविवेश ह ॥१९॥

पुराणवित् “வம்சபூர்வவிருத்தந்

தங்களை நன்கறிந்த

சுமन्त्रः

சுமந்திரர்

इति

மேற்கண்டவண்ண

மாய்

उत्तवा च

சொல்லிவிட்டு,

अन्तःपुरद्वारं

அந்தப்புரத்தின் மா

ளிகையின் வாயிலை

आजगाम

அடைந்தார்.

सदा

எப்பொழுதும்

आसक्तं

{ அனுமதிக்குக் காத்து
ஸ்வேச்சையாயுள்
ளே செல்லக்கூடிய

तद्देशं

அவரது திருமாளி

கைக்குள்ளே

प्रविवेश

போய்ச்சேர்ந்தார்.

तुष्टावास्य तदा वंशं प्रविश्य स विशां पतेः । शयनीयं नरेन्द्रस्य तदासाद्य व्यतिष्ठत ॥

सः

அவர்

तदा

அப்பொழுது

अस्य

அந்த

नरेन्द्रस्य

சக்கிரவர்த்தியாரு

டைய

आसाद्य

அருகில் சென்று,

व्यतिष्ठत

வெளியில் நின்றார்.

तत्

அப்பொழுது

विशां पतेः

சக்கிரவர்த்தியாரு

டைய

शयनीयं

படுக்கையறைக்கு

प्रविश्य

வந்துசேர்ந்து,

सोऽत्यासाद्य तु तद्देशं तिरस्करणिमन्तरा । आशीर्भिर्गुणयुक्ताभिरभितुष्टाव राघवम् ॥

तु

அதன்மேல்

सः

அவர்

तद्देशं

அந்த அறையில்

तिरस्करणिं

திரைக்கு

अन्तरा

வெளிவரைக்கும்

अत्यासाद्य

முன்னிலுமதிகமாய்

ஸமீபித்து,

वंशं

வம்சபரம்பரையை

तुष्टाव

சொல்லித் துதித்தார்.

आशीर्भिर्गुणयुक्ताभिरभितुष्टाव राघवम् ॥

राघवं

தசரதரை

गुणयुक्ताभिः

பெருமையாய்க்கொ

ண்டாடப்படுகின்ற

आशीर्भिः

வாழ்த்துக்களால்

अभितुष्टाव

மறுபடியும் பின்கண்ட

வாறு துதித்தார்.

सोमसूयौ च काकुत्स्थ शिवैश्रवणावपि । वरुणश्चाग्निरिन्द्रश्च विजयं प्रदिशन्तु ते ॥२०॥

काकुत्स्थ

“தசரத சக்கிரவர்த்தி

யாரே!

सोमसूयौ च

சந்திரனும் சூரியனும்

शिवैश्रवणौ अपि

சிவபெருமானும்

குபேரனும்

वरुणः च

வருணபகவானும்

अग्निः

அக்கினிபகவானும்

इन्द्रः च

தேவேந்திரனும்

ते

தேவரீருக்கு

विजयं

வெற்றியை

प्रदिशन्तु

அளிக்கக்கடவர்கள்.

यथा साङ्गाश्च वेदा वै ब्रह्माणं बोधयन्ति ते । तथा त्वां धीर बोध्यामि ह्यत्तिष्ठ पुरुषर्षभ ॥

साङ्गाः च

“வேதாங்கங்களோடு

ते

அந்த [கூடிய

वेदाः

வேதங்கள்

ब्रह्माणं

பிரம்மதேவரை

बोधयन्ति वै

துதித்தெழுப்புகின்ற

यथा तथा हि

அவ்வண்ணமே [ன.

धीर

புண்பாத்தமாவே!

त्वां

தேவரீரை

बोध्यामि

துயிலுணர நான்

துதிக்கின்றேன்.

पुरुषर्षभ

புருஷோத்தமாவே!

उत्तिष्ठ

எழுந்திரும்.

गता भगवती रात्रिरहः शिवमुपस्थितम् । बुध्यस्व नगरादूल कुरु कार्यमनन्तरम् ॥२४॥

रात्रि: “இரவு
 भगवती நல்லதாய்
 गता கழிந்தது.
 शिवं சுபமுகூர்த்த
 अहः தினமானது
 उपस्थितं உதயமாகிவிட்டது.

नगरादूल புருஷோத்தமரோ!
 बुध्यस्व தேவரீர் துயிலுணர்
 अनन्तरं இனி [வீராக.
 कार्यं செய்தருளவேண்டிய
 கார்யத்தை
 कुरु செய்தருளும்.

ब्राह्मणा बलमुख्याश्च नैगमाश्चागता नृपाः । दर्शनं तेऽभिकाङ्क्षन्ते प्रतिबुध्यस्व राघव ॥

राघव “தசரதசக்கிரவர்த்தி
 யாரே!

आगता: வந்துசேர்ந்தவர்
 களாய்

नृपा: மன்னர்களும்
 ब्राह्मणा: அந்தணர்களும்
 बलमुख्या: च ஸேனைத்தலைவர்களும்
 नैगमा: च நகரவாஸிகளும்

ते தேவரீரது
 दर्शनं ஸேவையை
 अभिकाङ्क्षन्ते பிரார்த்திக்கின்றார்கள்.
 प्रतिबुध्यस्व துயிலுணர்வீராக.”

संस्तुवन्तं तदा सूतं सुमन्त्रं मन्त्रकोविदम् । प्रतिबुध्य ततो राजा इदं वचनमब्रवीत् ॥

तदा அப்பொழுது
 राजा சக்கிரவர்த்தியார்
 संस्तुवन्तं புகழ்ந்துகொண்டிருப்பவரை

तत: இருந்த இடத்திலிருந்து

मन्त्रकोविदं ராஜாங்கமுறையில்
 நிபுணரான

प्रतिबुध्य கவனித்து,
 सुमन्त्रं ஸுமந்திரரிடம்
 इदं பின்வரும்
 वचनं கேள்வியை
 अब्रवीत् கேட்டருளினார்.

सूतं ஸாரதியென

राममानय सूतेति यदस्यभिहितो मया । किमिदं कारणं येन ममाज्ञा प्रतिहन्यते ॥२७॥

सूत “ஸாரதியே, ஸுமந்
 रामं ‘ஸ்ரீராமனை [திரரோ!
 आनय இவ்விடமழைத்து
 इति என்று [வாரும்’
 मया என்னால்
 अभिहितः असि நீர் ஆக்ஞாபிக்கப்பட்ட
 டர்.

यत् அப்படியிருக்கையில்
 मम எனது
 आज्ञा ஆக்கினை
 येन என்னகாரணத்தைக்
 கொண்டு
 प्रतिहन्यते மீறி நடக்கப்பட்டது.
 इदं कारणं இதற்கு அப்பிராயம்
 किम् என்று”

न चैव संप्रसुप्तोऽहमानयेहाशु राघवम् । इति राजा दशरथः सूतं तत्रान्वशात्पुनः ॥२८॥

दशरथः राजा தசரதசக்கிரவர்த்தி
 तत्र அப்பொழுது [யார்
 सूतं ஸுமந்திரரைப் பார்
 पुनः இன்னொருதரம் [த்து
 इति பின்வருமாறு
 अन्वशात् வற்புறுத்தி ஆக்ஞா
 பித்தருளினார்.

अहं “நான்
 संप्रसुप्तः एव न கொஞ்சமுக்குறையில்
 கொண்டிருக்கிறேனில்லை.
 राघवं ஸ்ரீராமனை
 आशु च தக்கஷணமே
 इह இவ்விடத்திற்கு
 आनय அழைத்துவாரும்.”

स राजवचनं श्रुत्वा शिरसा प्रतिपूज्य तम् । निर्जगाम नृपावासान्पन्यमानः प्रियं महत् ॥

सः	அவர்	तं	அவரை
राजवचनं	சக்கிரவர்த்தியாரின் நியமனத்தை	शिरसा	முடிதாழ்த்தி
श्रुत्वा	சிரமேர்க்கொண்டு,	प्रतिपूज्य	நமஸ்கரித்துவிட்டு,
महत्	மஹத்தான	नृपावासात्	சக்கிரவர்த்தியாரின் து ருமாளிகையினின்று
प्रियं	சேஷமசமாசாரமாய்	निर्जगाम	வெளிப்புறப்பட்டார்.
मन्यमानः	எண்ணியவராய்		

प्रपन्नो राजमार्गं च पताकाध्वजशोभितम् । हृष्टः प्रमुदितः सूतो जगामाशु विलोकयन् ॥

सूतः	ஸூரதி, ஸூமந்திரர்	विलोकयन्	கவனித்து
राजमार्गं	ராஜவீதிக்கு	हृष्टः	உடல்புளகித்து
प्रपन्नः च	வந்துசேர்ந்தவராயும்	प्रमुदितः	உள்ளம்பூரித்தவராய்
पताकाध्वज- शोभितं	பதாகைகள், த்வஜங் கள் இவைகளால் அலங்கரிக்கப்பெற்று விளங்குகிறதாக	आशु	வேகமாய்
		जगाम	நடந்துசென்றனர்.

स सूतस्तत्र शुश्राव रामाधिकरणाः कथाः । अभिवेचनसंयुक्ताः सर्वलोकस्य हृष्टवत् ॥

सः	அந்த	अभिवेचनसंयुक्ताः	பட்டாபிஷேகத்தைப்
सूतः	ஸூரதி, ஸூமந்திரர்		பற்றியவைகளுமான
तत्र	அப்பொழுது	कथाः	புகழ்பேச்சுக்களை
सर्वलोकस्य	லோகஜனசமூகத்தின்	हृष्टवत्	மகிழ்ச்சியுற்றவராய்
रामाधि- करणाः	ஸ்ரீராமரது திருக்கல் லியாணகுணங்களைப் பற்றியவைகளாயிரு க்கின்றவைகளும்	शुश्राव	செவியுற்றார்.

ततो ददर्श रुचिरं कैलासशिखरप्रभम् । रामवेश्म सुमन्त्रस्तु शक्रवेश्मसमप्रभम् ॥ ३२ ॥

सुमन्तः	ஸூமந்திரர்	शक्रवेश्म- समप्रभं	தேவேந்திரனது திரு மாளிகைபோல் விள ங்குகின்றதுமான
ततः तु	அவ்விடத்திலிருந்தே		
रुचिरं	மிக்க அழகுவாய்ந்த தாய்	रामवेश्म	ஸ்ரீராமரது திருமாள் கையை
कैलास- शिखरप्रभं	கைலாஸமலையின் சிக ரம்போல் விளங்கு கின்றதாய்	ददर्श	கண்டார்.

महाकवाटविहितं वितर्दिशतशोभितम् । काञ्चनप्रतिमैकाग्रं मणिविद्रुमतोरणम् ॥ ३३ ॥

शारदाभ्रघनप्रख्यं दीप्तमेरुगुहोपमम् । मणिभिर्वरमाल्यानां सुमहद्भिरलङ्कितम् ॥ ३४ ॥

मुक्तामणिभिराकीर्णं चन्दनागरुधूपितम् । गन्धान्मनोज्ञान्विसृजद्ददुरं शिखरं यथा ॥

सारसैश्च मयूरैश्च विनदद्भिराजितम् । सुकृतेहामृगाकीर्णं सुकीर्णं भक्तिभिस्तथा ॥

मनश्चक्षुश्च भूतानामाददत्तिग्मतेजसा । चन्द्रभास्करसङ्काशं कुवेरभवनोपमम् ॥ ३७ ॥

सूतः रामवेश्म	ஸரதி, ஸரமந்திரர், ஸ்ரீராமரது திருமாளி கையை
चन्द्रभास्कर- } सङ्काशं च } मेरुशृङ्गसमं }	சந்திரன், சூரியன் இ வர்களை ஒத்ததாய் மேருவின் சிகரத்தை போல்
उदग्रं	ஒங்கி உயர்ந்து வளர்ந் திருக்கிறதாயும்,
महाकवाट- } विहितं }	பெரிய கதவுகள் அ மையப்பெற்று விள ங்குகிறதாயும்
वितर्दिशत- } शोभितं }	நூற்றுக்கணக்கான வீட்டு முகப்புகளால் விளங்குகின்றதாயும்
काञ्चन- } प्रतिमैकाग्रं }	பொற்பதுமைகள் அங்கங்கு வைக்கப் பெற்று விளங்குகிற தாயும்
मणिविद्रुम- } तोरणं }	ரத்தினங்களாலும் ப வழங்களாலும் செய் யப்பட்ட தோரண வாயில்களால் விளங் குகிறதாயும்
शारदाभ्रघनप्रख्यं	சரத்காலமேகம்போல் விளங்குகிறதாயும்
दीप्तमेरु- } गुहोपमं }	மேருமலையின் குகைக் கிடாய் தேஜோமயமா ய் விளங்குகிறதாயும்
वरमाल्यानां	விலையுயர்ந்த மாலை களின்
सुमहद्भिः मणिभिः अलंकृतं	மிக அழகுவாய்ந்த ரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு விளங்குகிறதாயும்
सुक्तामणिभिः	முத்துக்களாலும் ரத் தினங்களாலும்
आकीर्णं	கிறையப்பெற்று விள ங்குகிறதாயும்

चन्दनागर- } धूपितं }	சந்தனம் அகில் இவை களின் தூபங்களால் கமழப்பெற்று விளங் குக்கிறதாயும்
दादुरं	வாஸனைச்சந்தனம் உண்டாக்குமிடமாகி ய தார்த்துரமலையை சேர்ந்த
शिखरं	சிகரத்தை
यथा	போன்றதாய்
मनोज्ञान्	மனோக்ஞமான
गन्धान्	வாஸனைகளை
विसृजत्	வீசிக்கொண்டு விளங் குகின்றதாயும்
विन्दद्भिः सारसैः च	மதுரமாய் கூவுகின்ற அன்னப்பாறவை களாலும்
मयूरैः च विराजितं	மயில்களாலும் ஒளிபெற்று விளங்கு கிறதாயும்
सुकृतेहा- } सृगाकीर्णं }	விசித்திரமாய் வேலை செய்யப்பட்ட மான் பதுமைகளால் விள ங்கப்பெற்றதாயும்
तथा	அப்படியே
भक्तिभिः	கோலம் முதலிய அல ங்காரங்களால்
सुकीर्णं	அழகாய்திடம்பெற்று விளங்குகிறதாயும்
तिग्मतेजसा	தீவ்ரதேஜஸ்ஸால்
भूतानां	ஜனங்களுடைய
मनः	மனத்தையும்
चक्षुः च	கண்களையும்
आददत्	கவருகின்றவண்ண மாய்
सुविभूषितं	நன்றாய் அலங்கரிக்கப் பட்டதாய்
कुबेर- } भवनोपमं }	குபேரனது திருமாளி கைபோலென ஸந் தேகிக்கத்தக்கதாயும்

महेन्द्रधामप्रतिमं नानापक्षिसमाकुलम् । मेरुशृङ्गसमं सूतो रामवेश्म ददर्श ह ॥ ३८ ॥
 उपस्थितैः समाकीर्णं जनैरञ्जलिकारिभिः । उपादाय समाक्रान्तैस्तथा जानपदैर्जनैः ॥
 रामाभिषेकसुमुखैरुन्मुखैः समलंकृतम् । महामेघसमप्रख्यमुदयं सुविभूषितम् ॥ ४० ॥
 नानारत्नसमाकीर्णं कुब्जकैरातकावृतम् ॥ ४१ ॥

महेन्द्रधाम- } महेन्द्रधाम- }
 प्रतिमं } प्रतिमं }
 समलंकृतं } समलंकृतं }
 रामाभिषेक- } रामाभिषेक- }
 सुमुखैः } सुमुखैः }
 उन्मुखैः } उन्मुखैः }
 उपादाय } उपादाय }
 उपस्थितैः } उपस्थितैः }
 जनैः } जनैः }
 तथा } तथा }
 समाक्रान्तैः } समाक्रान्तैः }
 अञ्जलिकारिभिः } अञ्जलिकारिभिः }

जानपदैः } जानपदैः }
 जनैः } जनैः }
 समाकीर्णं } समाकीर्णं }
 नानापक्षि- } नानापक्षि- }
 समाकुलं } समाकुलं }
 महामेघ- } महामेघ- }
 समप्रख्यं } समप्रख्यं }
 नानारत्न- } नानारत्न- }
 समाकीर्णं } समाकीर्णं }
 कुब्ज- } कुब्ज- }
 कैरातकावृतं ह } कैरातकावृतं ह }
 ददर्श } ददर्श }

स वाजियुक्तेन रथेन सारथिर्नराकुलं राजकुलं विराजयन् ।

वरुथिना राजगृहाभिपातिना पुरस्य सर्वस्य मनांसि हर्षयन्

॥ ४२ ॥

सः } सः }
 सारथिः } सारथिः }
 राजगृहाभि- } राजगृहाभि- }
 पातिना } पातिना }
 वरुथिना } वरुथिना }
 वाजियुक्तेन } वाजियुक्तेन }

रथेन } रथेन }
 विराजयन् } विराजयन् }
 नराकुलं } नराकुलं }
 राजकुलं } राजकुलं }
 सर्वस्य } सर्वस्य }
 पुरस्य } पुरस्य }
 मनांसि } मनांसि }
 हर्षयन् } हर्षयन् }

ततः समासाद्य महाधनं महत्प्रहृष्टरोमा स बभूव सारथिः ।

मृगैर्मयूरैश्च समाकुलोल्बणं गृहं वराहस्य शचीपतेरिव

॥ ४३ ॥

ततः	அப்பொழுது
सः	அந்த
सारथिः	ஸாரதி, (ஸுமந்திரர்),
मृगैः	மாண்களாலும்
मयूरैः च	மயில்களாலும்
समाकुलोल्बणं	இங்குமெங்கும் விளங்குகின்றதாயும்
शचीपतेः	தேவேந்திரனுடையது
इव	போன்றதாய்

महाधनं	மஹா விலையுயர்ந்ததாயிருக்கிறதமான
वराहस्य	ஸ்ர்வஸ்வாமியினது
महत्	மஹத்தான
गृहं	திருமாளிகைக்கு
समासाद्य	வந்துசேர்ந்து,
प्रहृष्टरोमा	{ சந்தோஷத்தால் மயிர் கூச்சலை உடைந்த வராய்
बभूव	விளங்கினார்.

स तत्र कैलासनिभाः स्वलंकृताः प्रविश्य कक्ष्यास्त्रिदशालयोपमाः ।

प्रियान्नरान् राममते स्थितान्वहूनपोह्य शुद्धान्तमुपस्थितो रथी

॥ ४४ ॥

सः	அந்த
रथी	ஸாரதி, (ஸுமந்திரர்),
तत्र	அப்பொழுது
कैलासनिभाः	கைலாஸபர்வதத்தை போன்றவைகளாய்
स्वलंकृताः	நன்கு அழகு வாய்ந்தவைகளும்
विदशालयोपमाः	{ தேவர்களின் திருமா ளிகைகளுக்கு சமமானமாய் இருக்கின்றவைகளுமான

कक्ष्याः	மனைகளை
प्रविश्य	கடந்து,
राममते	ஸ்ரீராமரது கடாகூத்த
स्थितान्	பற்றுள்ள [தில்
प्रियान्	அடியார்களான
बहून्	பல
नरान्	மனிதர்களையும்
अपोह्य	கடத்து,
शुद्धान्तं	உள்ளேயிருக்கும் திருமா ளிகைக்கு
उपस्थितः	வந்துசேர்த்தார்.

स तत्र शुश्राव च हर्षयुक्ता रामाभिषेकार्थकृता जनानाम् ।

नरेन्द्रसूनोरभिमङ्गलार्थाः सर्वस्य लोकस्य गिरः प्रहृष्टः

॥ ४५ ॥

सः	அவர்
तत्र	அவ்விடத்தில்
सर्वस्य लोकस्य	ஸகல உலகத்தினது
जनानां	வந்துகூடியிருக்கும் மானிடர்களுடைய
रामाभिषेकार्थ-कृताः	{ ஸ்ரீராமரது அபிஷேகத்தைப்பற்றியவைகளாயிருக்கின்றவைகளும்
नरेन्द्रसूनोः	சக்கிரவர்த்தியாரின் திருக்குமாரனுக்கு

अभि-मङ्गलार्थाः	{ எப்பொழுதோ நன்மை விளைபவென்று மதாய் தெய்வப்பார், த்தனைகளாயிருக்கின்றவைகளும்
हर्षयुक्ताः	{ உள்ளம் பூரித்திருப்பதை நன்கு விளங்கக்காட்டுகிறவைகளு
च	புகழ்ச்சைகளை [மான உள்ளம் பூரித்தவராய் செவியுற்றார்.
गिरः	
प्रहृष्टः	
शुश्राव	

॥ ४६ ॥

॥ ४७ ॥

॥ ४८ ॥

॥ ४९ ॥

சூத:	ஸாரதி. (ஸாமந்திரர்),
சாஸ்தரதான	குதிரைகள் பூட்டிய ரதங்களோடும்
சகுகரான	யானைகளோடும்
சமந்த:	எல்லாப் பக்கங்களிலி
சஹிதான	வந்திருக்கின்ற [நந்து
அமாத்முல்யான	மன்னரின் பிரதான அனுசரர்களையும்

சதச:	நூற்றுக்கணக்காய்
சுலகூதான	செம்மைக்கு சிங்காரித் துக்கொண்டிருக்கின்ற
வலுமான	அன்பர்களையும்
சுயபோஹ	கடந்து,
சமூத்	சுபகரமான பிழற்கு
அந்த:புர	திருமாளிகையினுள்
அவிவெச	வந்துசேர்ந்தார்.

तद्रिकूटाचलमेघसन्निभं महाविमानोत्तमवेश्मसङ्घवत् ।

अवार्यमाणः प्रविवेश सारथिः प्रभूतरत्नं मकरो यथार्णवम्

॥ ५० ॥

சாரதி:	ஸாரதி, (ஸாமந்திரர்)
புரதூதர்த்	ரத்தினங்களை அடக்கி க்கொண்டிருக்கின்ற
அர்ணவ்	ஸமுத்திரத்தில்
மகர: யதா	மகரமீன் எவ்வண்ண மோ, அவ்வண்ணமே
அதிகூடாஅல- } மேகசந்நிபம் }	மலைகளினுச்சியிலிருக் கும் சிகரங்களையும் மேகங்களையும் ஒத்த தாயிருக்கின்றதும்

மஹாவிமானோத்தம- } வெஸ்மஸங்கவத் }	உயர்ந்த விமானங்களை க்காட்டிலும் சிறந்த மாடங்களினனெகங் களால் விளங்குகிற துமான
தத்	அதில்
அவார்யமாண:	ஸ்வேச்சையாய்
புவிவெச	புகுந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे पञ्चदशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3081

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 726

போடச: சர்ப:—பதினாறுவது ஸர்க்கம் ॥ १६ ॥

श्रीरामप्रस्थानम्—ஸ்ரீராமர் புறப்பவேது.

स तदन्तःपुरद्वारं समतीत्य जनाकुलम् । प्रविभक्तां ततः कक्ष्यामाससाद पुराणवित् ॥

प्रासकार्मुकविभ्रद्विर्युवभिर्मृष्टकुण्डलैः । अप्रमादिभिरेकाग्रैरनुरक्तैरधिष्ठिताम् ॥ २ ॥

புராணவத்	அரண்மனையின் பூர்வ விருத்தாந்தங்களைய அவர், [நிந்தவராகிய அந்த ஜனங்களால் நிறைந்து விளங்குகின்ற
ச:	திருமாளிகையினுட்
தத்	கட்டின் கோபுரவா யிலின் முன்பிரதே
ஜனாகுலம்	கடந்து, [சத்தை அதன்மேல்
அந்த:- } புரதூதர் }	பாணம், வில்லு இவை களை கய்யில் வைத்து க்கொண்டிருந்தவர் களும் .
சமதீத்ய	
தத்:	
பாசகாமுக்- } விபுர்தி: }	

மூர்த- } கூண்டலै: }	நந்து தளக்கப்பெ ற்ற குண்டலங்களை தரித்துக்கொண்ட ருந்தவர்களும்
அபுமாதிபி:	வெகு ஜாக்கிரதையு டையவர்களும்
ஏகாப்ரै:	மஹா பிரசித்திபெற்ற
அனூரகை:	அசஞ்சலபக்தியு டையவர்களுமான
யுவபி:	புண்யாத்மாக்களால்
அபிஸ்திதா	காவல்காக்கப்பட்ட
புவிபக்தா	ஏகாந்தமாயிருக்கின்ற
கக்ஷா அசாசா	கட்டை அடைந்தார்.

तत्र काषायिणो वृद्धान्वेत्रपाणीन्स्वलंकृतान् । ददर्श विष्टितान्द्वारि स्रग्ध्यक्षान्सुसमाहितान् ॥

तत्र	அந்த	स्वलंकृतान्	நன்கு அலங்கரிக்கப்
द्वारि	தோரணவாயிலின்		பெற்றவர்களும்
काषायिणः	முன்பிரதேசத்தில் காவியஸ்திரங்களை	सुसमाहितान्	மஹாபுண்யம் செய்த வர்களும்
वेत्र- पाणीन् }	தரித்திருந்தவர்களும் வாயில் காப்பவர்கள் கையில் வைத்துக் கொண்டிருக்கும் கோல்களை கையில் பிடித்துக்கொண்டிருந்தவர்களும்	वृद्धान्	முதியவர்களுமான
		स्रग्ध्यक्षान्	மாதர்களை க்காப்பவர் களை
		विष्टितान्	உட்கார்ந்துகொண்டிருப்பவர்களாய்
		ददर्श	கண்டார்.

ते समीक्ष्य समायान्तं रामप्रियचिकीर्षवः । सहसोत्पतिताः सर्वे ह्यासनेभ्यः सुसंभ्रमाः ॥

रामप्रिय- चिकीर्षवः }	ஸ்ரீராமருக்கு மனம் கோணாதிருக்கும் வி ஷயத்தில் ஆசக்தியு டையவர்களும்	सर्वे	எல்லோரும்
सुसंभ्रमाः }	அத்யந்தமரியாதை க்குப்பாத்திரர்களு மான	समायान्तं	அவரை எதிரில் வந்தி ருக்கின்றவராய்
हि		समीक्ष्य	கவனித்து,
ते	அவர்கள்	आसनेभ्यः	உட்கார்ந்திருந்த இட ங்களினின்று
		सहसा	சடக்கென
		उत्पतिताः	எழுந்துநின்றார்கள்.

तानुवाच विनीतात्मा सूतपुत्रः प्रदक्षिणः । क्षिप्रमाख्यात रामाय सुमन्तो द्वारि तिष्ठति ॥

विनीतात्मा	விதேயரும்	तिष्ठति	வந்து ஸேவைக்குக் காத்துநிற்கிறான்
प्रदक्षिणः	பூஜார்ஹருமான	रामाय	ஸ்ரீராமருக்கு [என்று
सूतपुत्रः	ஸூதரின் புதல்வர், (ஸுமந்திரர்)	क्षिप्रं	உடனே
तान्	அவர்களைப்பார்த்து	आख्यात	நீங்கள் விண்ணப்பம் செய்யுங்கள் " என்று
सुमन्तः	"ஸுமந்திரன்	उवाच	சொன்னார்.
द्वारि	வாயிலில்		

ते राममुपसंगम्य भर्तुः प्रियचिकीर्षवः । सहभार्याय रामाय क्षिप्रमेवाचक्षिरे ॥ ६ ॥

भर्तुः	பிரபுவுக்கு	रामं	ஸ்ரீராமரை
प्रियचिकीर्षवः }	மனம் கோணாது நடக் கும் விஷயத்தில் ஆ ஸக்தியுள்ள	उपसंगम्य	கிட்டி,
ते	அவர்கள்	सहभार्याय	தேவியாருடனிருக்
क्षिप्रं एव	தத்க்ஷணமே	रामाय	ஸ்ரீராமருக்கு [கின்ற
		आचक्षिरे	விஷயத்தை அறிக்கை செய்தார்கள்.

प्रतिवेदितमाज्ञाय सूतमभ्यन्तरं पितुः । तत्रैवानाययामास राघवः प्रियकाम्यया ॥ ७ ॥

ராஃவ: ஸுராமர்
அஃய்ந்நர் அந்,கரங்கரான
சூத் ஸாரதியை
ப்ரதிவேடித் வந்து காத்திருக்கின்
அஃய் எவ கேட்டவுடன் [றவராய்
தல அவ்விடத்திற்கு

பிது: தந்தைக்கு
ப்ரிகாம்யயா { மனம் கோணாது நடக்
கும் விஷயத்தில் ஆ
ஸக்தியினால்
அநாயயாமாச அழைப்பித்துக்கொ
ண்டனர்.

तं वैश्रवणसङ्काशमुपविष्टं स्वलंकृतम् । ददर्श सूतः पर्यङ्के सौवर्णे सोत्तरच्छदे ॥ ८ ॥
वराहरुधिराभेण शुचिना च सुगन्धिना । अनुलिप्तं परार्ध्येन चन्दनेन परंतपम् ॥ ९ ॥
स्थितया पार्श्वतश्चापि वालव्यजनहस्तया । उपेतं सीतया भूयश्चित्रया शशिनं यथा ॥

சூத்: ஸூதர் (ஸூமந்திரர்)
பரந்தப் சத்ருஸம்ஹாரக.
ராக்ய
த அவரை
சூத்ரக்ஷடே நல்ல சித்ராசனம்
போட்ட
சூவர்ட் பொன்
பர்யங்க் ஸோபாவில்
வீசுவரணஸங்காஸ குபேரணையொத்த
ஸ்வலங்குத் பிறவியழகு பெற்ற
வராய்
உபவிஸ்ட் எழுந்தருளியிருக்கிற
வராகவும்
வராஃரூதிராபேண சிவந்த மேகம் போன்
றதாய்
சூசினா பரிசுத்தமுடையதாய்

சுஃகந்தினா ச இயற்கை மணம் பொ
ருந்தியதுமான
பரார்யேன சிறந்த
சந்தனத்தால்
அநுலிஸ பூசப்பெற்று விளங்கு
கிறதாகவும்
பார்ஸ்த: பக்கத்தில்
பூய: வழக்கம்போல்
வாலவ்யஜனஃஸ்தயா கையில் சாமரமேந்திக்
ஸ்திதயா நிற்கின்ற [கொண்டு
சூதயா அபி லீதாதேவியாரோடு
சின்திராக்ஷத்திராத்
உபேத் கூடிய [தோடு
சாஸின சந்திரனை
யதா ச போலிருப்பவராயும்
ததர்ஷ கவனித்தார்.

तं तपन्तमिवादित्यमुपपन्नं स्वतेजसा । ववन्दे वरदं वन्दी विनयज्ञो विनीतवत् ॥ ११ ॥

வினயஜ்: தனது கடமைகளை
நன்கறிந்தவராக்ய
வந்தி { வம்சவிருத்தாந்தங்க
ளைச்சொல்லிப் புகழு
மவர்
ஸ்வதேஜஸா தமது ஒளியினால்
தபந் ஜ்வலிக்கின்ற
அதிலிஃ ஃவ சூர்யனைப்போல்

உபபந் விளங்கிக்கொண்டிருக்
கின்றவரும்
வரத் லோகோபகாரியுமா
த அவரை [கிய
வினீதவத் ஸாஷ்டாங்கமாய், நம
ஸ்காரம் செய்பவராய்
வவந் { திருவடித்தாமரைக
ளில் தண்டம் சமர்ப்
பித்தார்.

प्राञ्जलिस्तु सुखं पृष्ट्वा विहारशयनासने । राजपुत्रमुवाचेदं सुमन्त्रो राजसत्कृतः ॥ १२ ॥

सुमन्त्रः	சுமந்திரர்	प्राञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தராய்
राजसत्कृतः तु	{ அரசனால் வந்தவனுக் கு சந்தோஷத்துடன் செய்யும் ஆதரணை யைப் பெற்றவராகி சக்கிரவர்த்தியாரின் திருக்குமாரனைப் பார்த்து,	विहारशयनासने	விஹாரசயனாசனத் திகளில்
राजपुत्रं	{	सुखं	குசலம்
		पृष्ट्वा	வினாவி,
		इदं	பின்வருமாறு
		उवाच	விக்குறாபனம்செய்தார்.

कौसल्यासुप्रजा राम पिता त्वां द्रष्टुमिच्छति । महिष्या सह कैकेय्या गम्यतां तत्र मा चिरम् ॥

कौसल्यासुप्रजः	{ “கௌஸல்யாதேவி யார் பெற்ற நற்புதல் வராகிய ஸ்ரீராம! கைகேயி ராணியோடு வீற்றிருக்கும் திருத்தகப்பனார்	त्वां	தேவரீரை
राम		द्रष्टुं	காண
कैकेय्या		इच्छति	ஆக்குறாபித்திருக்கின் றார்.
महिष्या		तत्र	அவ்விடத்திற்கு
सह		गम्यतां	எழுந்தருளவேண்டும்.
पिता		चिरं मा	காலதாமதம் செய்ய லாகாது.”

एवमुक्तस्तु संहृष्टो नरसिंहो महाद्युतिः । ततः संमानयामास सीतामिदमुवाच ह ॥ १४ ॥

एवं	மேற்கண்டவண்ண மாய்	संहृष्टः	உள்ளம் மகிழ்ந்தவ ராகி
उक्तः	{ விக்குறாபனம் பண்ண ப்பட்டதற்கு திருச் செவிசாற்றியருளிய மஹாதேஜோவானா கிய	संमानयामास	{ தனக்குள்ளேயே சற்று ஆலோசனை செய்தருளினார்.
महाद्युतिः		ततः	அதன்பின்னர்
नरसिंहः		सीतां	வீதாதேவியாரைப்பா
तु	புருஷோத்தமர் இதுவிஷயத்தில்	इदं ह	பின்வருமாறே [ர்த்து
		उवाच	சொல்லியருளினார்.

देवि देवश्च देवी च समागम्य मदन्तरे । मन्त्रयेते ध्रुवं किञ्चिदभिषेचनसंहितम् ॥ १५ ॥

देवि	“தேவியே!	अभिषेचनसंहितं	பட்டாபிஷேகவிஷய
देवः च	சக்கிரவர்த்தியாரும்	किञ्चित्	ஏதோ, [மாய்
देवी च	ராணியாரும்	मदन्तरे	என்னிடத்தில்
समागम्य	கலந்து,	मन्त्रयेते	{ நியமனமளிக்க இப் போது உத்தேசித்தி ருக்கின்றார்கள்.
ध्रुवं	முகூர்த்தம் வைக்கப் பட்டிருக்கின்ற		

लक्षयित्वा ह्यभिप्रायं प्रियकामा सुदक्षिणा । सञ्चोदयति राजानं मदर्थं मदिरेक्षणे ॥१६॥

मदिरेक्षणे	“யாவரையும் ப்ரமிப் பிக்கச்செய்யும் அழ குவாய்ந்த கண்களு ற்றவளே !	मदर्थं अभिप्रायं	எனக்காக உத்தேசித்திருக்கிற தைப்பற்றி
सुदक्षिणा	பெயர்பெற்ற புண்யா த்மாவானவளுநம்	लक्षयित्वा	தீர்க்காலோசனை செய்து,
प्रियकामा	“யாவருக்குமுபகாரம் செய்வதிலேயே நோ க்கமுடையவளுமா ன அவள்	हि राजानं	அதனால் சக்கிரவர்த்தியாரை
		सञ्चोदयति	{ இப்பொழுது ஏதோ வேண்டிக்கொண்டி ருக்கின்றாள்.

सा प्रहृष्टा महाराजं हितकामानुस्यतिनी । जननी चार्थकामा मे केकयाधिपतेः सुता ॥

सा	“அவள்	प्रहृष्टा	முகமலர்ந்தவளாய்
केकयाधिपतेः	கேகயராஜனின்	हितकामा	எக்காலத்திலுமுதவி புரிபவளுநம்
सुता	திருக்குமாரி.	अर्थकामा च	சேஷமத்திலேயே நோ க்கமுடையவளுமாகிய
महाराजं	சக்கிரவர்த்தியாருக்கு	जननी	தாயார்.
अनुवर्तिनी	மனம் கோணுது நடக்		
मे	எனக்கு [கின்றவள்.		

दिष्ट्या खलु महाराजो महिष्या प्रियया सह । सुमन्त्रं प्राहिणोदूतमर्थकामकरं मम ॥

प्रियया	“இஷ்டமான	सुमन्त्रं	சுமந்திரரை
महिष्या	ராணியோடு	मम	எனக்கு
सह	இருக்கும்	दूतं	சமாசாரத்தைச் சொ ல்லுபவராய்
महाराजः	சக்கிரவர்த்தியார்	प्राहिणोत्	அனுப்பியிருக்கின்றார்.
अर्थकामकरं	{ மனோபாவப்படியே எ தையும் செய்து மு டிக்கின்ற	दिष्ट्या खलु	நல்ல செய்தியே இது சந்தேகமென்ன!

यादृशी परिषत्तत्र तादृशो दूत आगतः । ध्रुवमयैव मां राजा यौवराज्येऽभिषेक्ष्यति ॥

तत्र	“அவ்விடத்தில்	अद्य	இன்று
परिषत् एव	கூடிப்பேசும் சங்கமோ	राजा	சக்கிரவர்த்தியார்
यादृशी	அப்படிப்பட்டது;	मां	என்னை
आगतः	இங்கு வந்திருக்கும்	यौवराज्ये	இளவரசில்
दूतः	சமாசாரம் கொண்டு வந்திருக்கின்றவர்	ध्रुवं	நிச்சயமாய்
तादृशः	அப்படிப்பட்டவர்;	अभिषेक्ष्यति	பட்டம்கட்டப் போகின்றார்.

हन्त शीघ्रमितो गत्वा द्रक्ष्यामि च महीपतिम् । सह त्वं परिवारेण सुखमास्य रमस्व च ॥

इतः	“இங்கிருந்து	हन्त च	உன் அதிருஷ்டமே
शीघ्रं	இப்பவே	त्वं	நீ [அதிருஷ்டம்;
गत्वा	சென்று,	परिवारेण	பரிவாரஜனத்தோடு
महीपतिं	சக்கிரவர்த்தியாரை	सह	கூட
द्रक्ष्यामि	நான் கண்டு சேவிக்	सुखं	மனச்சஞ்சலமின்றி
	கப்போகிறேன்.	आस्य	இரு.
		रमस्व च	சற்று காத்திரு.”

पतिसंमानिता सीता भर्तारमसितेक्षणा । आद्वारमनुवव्राज मङ्गलान्यभिदध्युषी ॥ २१ ॥
 राज्यं द्विजातिभिर्जुष्टं राजसूयाभिषेचनम् । कर्तुमर्हति ते राजा वासवस्येव लोककृत् ॥
 दीक्षितं व्रतसंपन्नं वराजिनधरं शुचिम् । कुरङ्गशृङ्गपाणिं च पश्यन्ती त्वां भजाम्यहम् ॥
 पूर्वा दिशं वज्रधरो दक्षिणां पातु ते यमः । वरुणः पश्चिमामाशां धनेशस्तूत्तरां दिशम् ॥

पतिसंमानिता	கணவனால் கொண்டா டப்பட்டவளும்	दिशं	திசையையும்
असितेक्षणा	கறுத்த கண்களையு டையவளுமான	यमः	யமன்
सीता	ஸீதாப்பிராட்டியார்	दक्षिणां	தென் திசையையும்
मङ्गलानि	“இந்த மங்களங்களை	वरुणः	வருணன்
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	पश्चिमां	மேற்கு
ते	தேவரீருக்கு	आशां	திசையையும்
लोककृत्	பிரம்மதேவர்	धनेशः	குபேரன்
वासवस्य	இந்திரனுக்கு	उत्तरां	வடக்கு
इव	எவ்வண்ணமோ	दिशं	திசையையும்
	அவ்வண்ணமே	ते तु	தேவரீருக்காக
द्विजातिभिः	அந்தணர்களால்	पातु	தனித்தனியே ரகசிக்க
जुष्टं	மங்களமாய் செய்யப் பட்டதும்	अहं	நான் [வேண்டும்.
राजसूयाभिषेचनं	சக்ரவர்த்தியாய் விள ங்குமபிஷேகத்தை	त्वां	தேவரீரை
राज्यं	லோகபரிபாலனத் திற்கு	दीक्षिं	தீக்ஷைகொண்டவ ராய்
कर्तुं	செய்துவைக்க	व्रतसम्पन्नं	விரதானுஷ்டானமு டையவராய்
अर्हति	திருவுளமுடக்கக் கடவர்.	वराजिनधरं	சிறந்தமான் தோலை தரித்தவராய்
वज्रधरः	இந்திரன்	शुचिं	பரிசுத்தமும் த்தியாய்
पूर्वा	கிழக்கு	कुरङ्गशृङ्ग- पाणिं च }	மான் கொம்பை கை யில் பிடித்துக்கொ ண்டிருப்பவராயும்

பயந்தி பஜாமி	தரிசித்து தொண்டுசெய்வேன்	ஆதாரம்	வாயில்வரை
அபிதயுபி	என்று மனதினுள்ளேயே பி ரார்த்திக்கின்றவளாய்	மதாரம்	கணவனை
		அனுவாஜ	பின்சென்றாள்.

अथ सीतामनुज्ञाप्य कृतकौतुकमङ्गलः । निश्चक्राम सुमन्त्रेण सह रामो निवेशनात् ॥

अथ कृतकौतुक- मङ्गलः	அப்பொழுது பட்டாபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய வைதிக பூர்வாங்கங்களை செ ய்துமுடித்தவரான ராமர்	அனுஜாப்ய	உள்ளே செல்ல விடை தந்தருளி
रामः सीतां	சீதாப்பிராட்டியாரு க்கு	சுமன்வேண சஹ நிவேசனாட்	ஸுமந்திரரோடு சுட திருமாளிகையினி ன்று
		நிஷ்கராம	எழுந்தருளினார்.

पर्वतादिव निष्क्रम्य सिंहो गिरिगुहाशयः । लक्ष्मणं द्वारि सोऽपश्यत्प्रह्वञ्जलिपुटं स्थितम् ॥

सः पर्वतात् गिरिगुहाशयः	“அவர் ஓர் மலையினின்று மலையினது குறை யில் வசிக்கும்	நிஷ்க்ரம்ய தவாரி ப்ரஹ்மஜலிபுட் ஸ்தித்	வெளியில் வந்து, வாயிலில் அஞ்சலிபந்தராய் நிற்கின்ற
सिंहः इव	ஓர் சிங்கம் எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே	லக்ஷ்மணம் அபஸ்யத்	லக்ஷ்மணரை கடாக்கித்தருளினார்.

अथ मध्यमकक्ष्यायां समागच्छत्सुहृज्जनैः । स सर्वानर्थिनो दृष्ट्वा समेत्य प्रतिनन्द्य च ॥
ततः पावकसङ्काशमारोह रथोत्तमम् । वैयाघ्रं पुरुषव्याघ्रो राजन्तं राजनन्दनः ॥ २८ ॥

सः राजनन्दनः	அந்த சக்கிரவர்த்தியாசின் திருக்குமாரராகிய	சமாஅக்சத் ச ப்ரதிநந்ய தத: வீயாத்த்	சம்பாஷித்தருளினார். அதனால் மனம்குளிர்ச்செய்து, அதன்மேல் புலித்தோல் பரப்பப் பட்டுள்ளங்குகிறதும் அக்கனிக் குச்சமான மாய்
पुरुषव्याघ्रः अथ मध्यमकक्ष्यायां अर्थिनः	புருஷோத்தமர் அப்பொழுது நடுக்கட்டில் ஸேவைக்கு காத்துக் கொண்டிருக்கும்	பாவகசங்காசம் ராஜந் ரதோத்தமம் அரோஹ	தேஜைமயமாய் விள ங்குகிறதுமான உத்தமமான தேரில் ஏறினார்.
सर्वान् समेत्य दृष्ट्वा सुहृज्जनैः	எல்லோரையும் கிட்டி, கடாக்கித்து, அன்பர்களோடு		

मेघनादमसंबाधं मणिहेमविभूषितम् । मुष्णन्तमिव चक्षूषि प्रभया सूर्यवर्चसम् ॥ २९ ॥
 करेणुशिशुकल्पैश्च युक्तं परमवाजिभिः । हरियुक्तं सहस्राक्षो रथमिन्द्र इवाशुगम् ॥ ३० ॥
 प्रययौ तूर्णमास्थाय राघवो ज्वलितः श्रिया ॥ ३१ ॥

मेघनादं	{	மேகம்போல் கம்பீர த்வனியுடன் விளங் குகிறதும்	யுக்	பூட்டப்பெற்று விளங் குகிறதும்
असंबाधं		விசாலமானதும்	हरियुक्तं	கபிலவர்ணமமைந்த தாய்
मणिहेम- विभूषितं	}	ரத்னம், பொன் இவை களால் அலங்கரிக்கப் பெற்று விளங்குகிற காந்தியால் [தும்	आशुगं च	விரைவாகச்செல்ல வல்லதுமான
प्रभया		சூர்யனது காந்திக்கு	रथं	திருத்தேரின்மீது
सूर्यवर्चसं		சமமாய்	सहस्राक्षः	ஆயிரம் கண்ணனான
इव		பார்ப்பவர்களுடைய கண்களை	इन्द्रः	இந்திரன்
चक्षूषि		கூசம்படி செய்கிற தும்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
मुष्णन्तं		யானைக்குட்டிகள் போன்ற	श्रिया	அமரனுஷ்ய சக்தியால்
करेणुशिशुकल्पैः		சிறந்த குதிரைகளால்	ज्वलितः	தேஜோ மயமாய் விளங்
परमवाजिभिः			राघवः	ஸ்ரீராமர் [கும்
			तूर्णं	விரைவாய்
			आस्थाय	ஏறி,
			प्रययौ	எழுந்தருளினார்.

स पर्जन्य इवाकाशे स्वनवानभिनादयन् । निकेतान्निर्ययौ श्रीमान्महाभ्रादिव चन्द्रमाः ॥

सः श्रीमान्	அந்த ஸ்ரீராமன்	महाभ्रात्	மகாமேகத்தினின்று
आकाशे	ஆகாசத்தில்	चन्द्रमाः	சந்திரன்
स्वनवान्	சப்திக்கின்ற	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
पर्जन्यः	மேகம் [வண்ணமே	निकेतात्	திருமாளிகையி னின்று
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்- எல்லாப்பக்கங்களிலு ம் சப்தமுண்டாகும் படி செய்துகொண்டு	निर्ययौ	உதயமானார்.

छत्रचामरपाणिस्तु लक्ष्मणो राघवानुजः । जुगोप भ्रातरं भ्राता रथमास्थाय पृष्ठतः ॥

राघवानुजः	ஸ்ரீராமரது இளைய	छत्रचामर- }	வெண்குடை, சாமரம்
भ्राता	பிராதாவான	पाणिः }	இவைகளைக் கைகளி ல் பிடித்தவராய்
लक्ष्मणः तु	லக்ஷ்மணரும்	भ्रातरं	தமயனாரை
रथं	ரதத்தின்மீது	जुगोप	வெயில் படாமல் காத் துவந்தார்.
आस्थाय	ஏறி,		
पृष्ठतः	பின்பக்கலில்		

रामं सर्वानवद्याङ्गयो रामप्रियचिकीर्षवः । वचोभिरग्यैर्हर्म्यस्थाः क्षितिस्थाश्च ववन्दिरे ॥

हर्म्यस्थाः	மேல் உப்பரிகைகளி லிருந்தவர்களும்	सर्वानवद्याङ्गयः } च	அந்தக் கண்ணுத்தியு ள்ள ஸ்திரீகள் எல்
क्षितिस्थाः	கீழே பூமிப் பரதேசத்தி லிருந்தவர்களும்	अग्यैः	கிறந்த [லோரும்
रामप्रिय- } चिकीर्षवः }	ஸ்ரீராமரது அருளை பிரார்த்தித்து வேண் டுகிறவர்களும்	वचोभिः	பின்கண்ட ஸ்தோத்தி
		रामं	ஸ்ரீராமரை [ரங்களால்
		ववन्दिरे	புகழ்ந்து ஸேவித் தார்கள்.

नूनं नन्दन्ति ते माता कौसल्या मातृनन्दन । पश्यन्ती सिद्धयात्रं त्वां पित्र्यं राज्यमवस्थितम् ॥

मातृनन्दन	“பெற்ற தாய்மனம் கோணுது நடக்கும் செல்வத்திருக்குமார்!	अवस्थितं	ஸ்தாபிக்கப்பட்டவ
ते माता	தேவரீரது தாயாகிய	त्वां	தேவரீரையும் [ராய்
कौसल्या	கௌஸல்யா தேவியார்	सिद्धयात्रं	மஹா பாவனமான ம ஹோ த்ஸ்வத்தையும்
पित्र्यं	முன்னோர்களனுஷ்டா னமாகின்ற	नूनं	இப்பவே
राज्यं	அரசாளுமதிகாரத்தில்	पश्यन्ती	கண்குளிரக்கண்டு
		नन्दति	ஆனந்தக்கடலில் மூழ் குவாள்.”

सर्वसीमन्तिनीभ्यश्च सीतां सीमन्तिनीं वराम् । अमन्यन्त हि ता नायौ रामस्य हृदयप्रियाम् ॥

तया सुचरितं देव्या पुरा नूनं महत्तपः । रोहिणीव शशाङ्केन रामसंयोगमाप या ॥ ४२ ॥

च	அதன்மேல்	या	“எவள்
ताः नार्यः	அந்த மங்கையர்கள்	रामसंयोगं	ஸ்ரீராமரது சம்பந்தத்
नूनं	இப்பொழுது	रोहिणी	ரோஹிணி [தை
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	शशाङ्केन	சந்திரனோடு
हृदयप्रियां	மனம்கோணுது நடக் கின்றவளும்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
सर्वसीमन्तिनीभ्यः	எவ்லாமாதர்களில்	आप	அடைந்தாளோ,
वरां	உத்தம	तया देव्या	அந்த தேவியால்
सीमन्तिनीं	மடந்தையாகிய	पुरा	முன்னம்மத்தில்
सीतां हि	வீதாபிராட்டியாரைப் பற்றியும்	महन्	எவ்வளவோ
अमन्यन्त	இப்படிவாய்விட்டுப் புகழ்ந்தார்கள்.	तपः	தவம்
		सुचरितम्	நன்குபுரிந்திருக்க வேண்டும்.”

इति प्रासादशृङ्गेषु प्रमदाभिर्नरोत्तमः । शुश्राव राजमार्गस्थः प्रिया वाच उदाहृताः ॥ ४३ ॥

राजमार्गस्थः	ராஜவீதியில் எழுந்த ருளிக்கொண்டிருந்த	इति	மேற்கண்டவண்ண
नरोत्तमः	புருஷோத்தமர்	उदाहृताः	சொல்லப்பட்ட [மாய்
प्रासादशृङ्गेषु	உப்பரிகைகளின் உச்சிகளில்	प्रियाः	இனிய
प्रमदाभिः	மடந்தையர்களால்	वाचः	மொழிகளை
		शुश्राव	செவியுற்றார்.

स राघवस्तत्र कथाप्रलापाञ्छुश्राव लोकस्य समागतस्य ।

आत्माधिकारा विविधाश्च वाचः प्रहृष्टरूपस्य पुरो जनस्य

॥ ४४ ॥

ச:	அந்த	ஆத்மாஅதிகார:	தன்னைப்பற்றியதாகிய
ராஃவ:	ஸ்ரீராமர்	வिवிதா:	பற்பல
தல	அப்பொழுது	வா:	பின்வரும் புகழ்ச்சொற்
புறஃரூபச்ய	அத்தியந்தமானந்தப்		களையும்
	பெருக்குடைய	கதா-	ஒருவரோடொருவர்
புர:	பட்டணத்து	புலாபாந்	பேசிக்கொள்ளும்
जनस्य	ஜனத்தினுடையவும்		பின்வரும் ஸம்பாஷ
समागतस्य	வந்து கூடியிருக்கின்ற		னைகளையும்
लोकस्य	நாட்டாருடையவும்	शुश्राव	செவியுற்றார்.

एष श्रियं गच्छति राघवोऽद्य राजप्रसादाद्विपुलां गमिष्यन् ।

एते वयं सर्वसमृद्धकामा एषामयं नो भविता प्रशास्ता

॥ ४५ ॥

एष:	“இந்த	येषां	எந்த
राघव:	ஸ்ரீராமர்	न:	நமக்கு
राजप्रसादात्	சக்கிரவர்த்தியாரின்	अयं	இவர்
	அனுக்கிரஹத்தால்	प्रशास्ता	மன்னராக
अद्य	இன்றைக்கு	भविता	ஆகப்போகிறாரோ
विपुलां	மகத்தான	एते	இந்த
श्रियं	பாக்கியத்தை	वयं	நாம்
गमिष्यन्	அடைபவராய்	सर्वसमृद्धकामा:	{ மனோரதமெல்லாம்
गच्छति	ஆகப்போகின்றார்.		{ கைகூடப்பெற்றவர்
			{ களானேம்.

लाभो जनस्यास्य यदेष सर्वं प्रपत्स्यते राष्ट्रमिदं चिराय ।

न ह्यप्रियं किञ्चन जातु कश्चित्पश्येन्न दुःखं मनुजाधिपेऽस्मिन्

॥ ४६ ॥

एष:	“இவர்	अस्मिन्	இவர்
इदं	இந்த	मनुजाधिपे	மஹாராஜராயிருக்கை
सर्वं	எல்லா		யில்
राष्ट्रं हि	ராஜ்யத்தையும்	कश्चित्	எவனேனுமொருவ
चिराय	வெகுநேரம்	किञ्चन	கொஞ்சமும் [னும்
प्रपत्स्यते	காப்பாற்றப்போகின்	जातु	ஏதோவொரு ப்ரஸக்
	றார்		தியிலும்
यत्	என்கிறது யாதொன்	दुःखं	கஷ்டத்தை
	றுண்டோ அதுவே	पश्येत् न	அனுபவியான்.
अस्य	இந்த	अप्रियं	மனதிற்கிடமில்லா
जनस्य	ஜனத்திற்கு		ததொன்றையும்
लाभः	பாக்கியம்.	न	அனுபவிக்கமாட்டான்.

स घोषवद्भिश्च ह्यैश्च नागैः पुरःसरैः स्वस्तिकसूतमागधैः ।

महीयमानः प्रवरैश्च वादकैरभिष्टुतो वैश्रवणो यथा ययौ

॥ ४७ ॥

घोषवद्भिः	சத்தமிட்டுக்கொண்டிருக்கின்ற	महीयमानः	கௌரவிக்கப்பட்டவராயும்
ह्यैः च	குதிரைகளாலும்	प्रवरैः	சிறந்த
नागैः च	யானைகளாலும்	वादकैः च	பாடக்களாலும்
पुरःसरैः	முன் சென்றுகொண்டிருந்த	अभिष्टुतः	புகழப்பட்டவராயும்
स्वस्तिक- सूतमागधैः }	மங்கள வார்த்தைகளாக் கூறும் ஸூதர்கள், மாகதர்களென்கிற வந்திகளால்	सः	ஆவர்
		वैश्रवणः यथा	குபேரன்போல்
		ययौ	சென்றார்.

करेणुमातङ्गरथाश्वसंकुलं महाजनौघप्रतिपूर्णचत्वरम् ।

प्रभूतरत्नं बहुपण्यसञ्चयं ददर्श रामो रुचिरं महापथम्

॥ ४८ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	प्रभूतरत्नं	{ நவரத்தினங்கள் நிறையப்பெற்று விளங்குகிறதாயும்,
महापथं	பெரிய ராஜவீதியை	बहुपण्य- सञ्चयं }	{ பலவகை விலைப்பண்டங்களின் குவியல்களால் நிறையப்பெற்று விளங்குகிறதாயும்,
करेणुमातङ्ग- रथाश्वसंकुलं }	பெண்யானைகள், ஆண்யானைகள், ரதங்கள், குதிரைகளிவைகளால் நிறையப்பெற்று விளங்குகிறதாயும்,	रुचिरं	{ கண்களைப்பறிக்கும் வண்ணமாயுழுகுவாய்ந்து விளங்குகிறதாய்
महाजनौघ- प्रतिपूर्णचत्वरं }	மஹா ஜனக்கூட்டங்களால் நிறையப்பெற்று விளங்கும் சதுக்கங்களை யுடையதாயும்,	ददर्श	கவனித்துக் கடைக்கண் தந்தருளினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे षोडशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3129

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 774.

सप्तदशः सर्गः—பதினேழாவது ஸர்க்கம் ॥ १७ ॥

श्रीरामागमनम्—ஸ்ரீராமரது வரவு.

स रामो रथमास्थाय संप्रहृष्टसुहृज्जनः । पताकाध्वजसंपन्नं महार्हागरूपितम् ॥

अपश्यन्नगरं श्रीमान्नानाजनसमाकुलम्

॥ १ ॥

रथं	ரதத்தின்மீது	संप्रहृष्टसुहृज्जनः	{ ஸர்வ பரகாரத்தாலு
आस्थाय	எழுந்தருளிச்செல்லும்		{ முள்ள முகந்த நல்ல ஜனங்களை யுடைய
सः	அந்த		

சுரீமான்
ராம: ஸுரீராமர்
நகர: நகரத்தை
பதா஑வ- } பதா஑ைகள், த்வஜங்
ஸபத்ர: } கள் நாட்டப்பெற்று
விளங்குகிறதாயும்

மஹா஑ர- }
பூபித் }

நானாஜன- }
ஸமா஑ுல் }
அபத்ய

சிறந்த அகிற்புகை க
மழ்வித்து விளங்கு
கிறதாயும்,
நாஜ ஜனங்களால் நி
றைந்து விளங்குகிற
கவனித்தார். [தாயும்,

ச ஸுஹர஑்ரஸ஑்஑ாசு: பா஑ுரூஸபசு஑ிதம் । ராஜமாரீ யயு ராமு மத்யுநா஑ர஑ுபிதம் ॥ 2 ॥

ஸ: ராம: அந்த ஸுரீராமர்
அ஑்ரஸ஑்஑ாசு: மேகத்தை நிகர்த்த
பா஑ுரூ: ஸுஹ: வெண்மாளிகைகளால்
உபசு஑ித் } இருபக்கங்களிலுமழுகு
வாய்ந்து விளங்கப்பெ
ற்றதா஑ிருக்கிறதும்,

அ஑ர஑ுபித்

ராஜமாரீ

மத்யுந

யயு

{ அகிற்புகை கமழ்விக்க
பப்பெற்று விளங்கு
கிறதுமான
ராஜவீதியில்
நடுவழியாக
எழுந்தருளினார்.

஑ந்நானா ஑ மு஑்யானாம஑ரூணா ஑ ஑஑்஑யு: । ஑த்நமானா ஑ ஑ந்நானா ஑ும஑ுஷாஸ்஑ரஸ்ய ஑ ॥

அவி஑்஑ா஑ிஸு ஑ு஑்஑ா஑ிஸுத்நமீ: ஑ு஑ா஑ிகுரபி । ஑ு஑மானமஸ்வா஑் த் ராஜபத்யமுத்நமம் ॥ 4 ॥

ஸ஑்஑ுத் விவி஑ு: பணுயீம஑்஑ுயீஸு஑ாவ஑ீரபி । ஑்஑ர்ஷ த் ராஜபத்ய ஑ிவி ஑ுவுபத்ய யதா ॥ 5 ॥

஑த்ய஑்஑த஑ிவிர்஑ுஜீபுரீ஑ர஑ு஑ந்நு: । நானாமாலுப஑ந்நுஸு ஑்஑ாஸு஑்஑ித்஑த்஑ரம் ॥ 6 ॥

஑ிவி தேவலு஑கத்தில்
த் அந்த
ஸ்஑ா எக்காலத்திலும்
஑ுவுபத்ய தேவர்கள்஑ு஑ும வீ
யதா ஑ு஑்஑தாய் [தியை

ராஜபத்ய { புரியிலுள்ள வீதிகளி
ல் முதன்மைபெற்று
விளங்குகிறதும்,

஑த்நம் சிறந்ததும்

அஸ்வா஑் விஸ்தாரமுமான

த் ராஜபத்ய அந்த ராஜவீதியை

மு஑்யானா உயர்ந்த

஑ந்நானா ஑ சந்தனங்களுடையவும்

அ஑ரூணா ஑ அகருக்கட்டைகளு
டையவும்,

஑த்நமானா உத்தமமான

஑ந்நானா ஑ பரிமளத்ரவ்யங்களு
டையவும்,

஑ும஑ுஷாஸ்஑ரஸ்ய ஑ { ஑த்தப்பட்டு, பட்டு஑ம்
மந்தமான விஸ்தாரங்
களுடையவும்,

ஸ஑்஑ுயு: ஑ழுக்களாலும்,

அவி஑்஑ா஑ி: முழு

மு஑்஑ா஑ி: ஑ நல்ல முத்துக்களினு

஑த்நம்: சிறந்த [஑ம்

ஸு஑ா஑ிகு: அபி ப஑ுகங்களினு஑ம்

஑ு஑மான அழகுவாய்ந்து விளங்
குக்கிறதாவும்,

விவி஑ு: விதம்விதமான

பணுயு: பண்டங்களாலும்

஑ு஑ாவ஑ு: அனுக விதங்களான

ம஑்஑ுயு: அபி ப஑ுயங்களாலும்,

஑த்ய஑்஑த஑ிவிர்஑ுஜீ: தயி: அ஑ுதை, நெய்,
஑ுரியிவைகளாலும்

ஸ஑்஑ுத் நிறையப்பெற்றுவிளங்
குக்கிறதாயும்,

பூயு: பரிமளத்ரவ்யங்களி
னு஑ம்

அ஑ர஑ு஑ந்நு: அகரு, சந்தனமிவை
களாலும்

நானாமாலுப஑ந்நுஸு: நானுவித வா஑ுனைத
ரும் மாலைகளாலும்,

அ஑்஑ித்- } பூஜிக்கப்பெற்ற ஑துக்
஑த்஑ர் ஑ } கங்களையுடையதாயும்
஑்஑ர்ஷ கவனித்தார்.

आशीर्वादान्वहूञ्छृण्वन्सुहृद्भिः समुदीरितान् । यथार्हं चापि संपूज्य सर्वानेव नरान्ययौ ॥

सुहृद्भिः	புண்யாத்மாக்களால்	यथार्हं एव	எவரெவர்களுக்கு எந் தெந்தவிதமாய் மரி யாதை செய்யவேண் டுமோ,
समुदीरितान्	கூறப்பட்ட	च	அவ்வாறே
बहून्	அனேக	संपूज्य	கடாக்கித்தருளி,
आशीर्वादान्	ஆசிகளை,	ययौ	எழுந்தருளிஞர்.
शृण्वन्	செவியுற்ற அவர்,		
नरान्	மனிதர்கள்		
सर्वान् अपि	எல்லோரையும்,		

पितामहैराचरितं तथैव प्रपितामहैः । अद्योपादाय तं मार्गमभिषिक्तोऽनुपालय ॥ ८ ॥

यथा स्म लालिताः पित्रा यथा पूर्वैः पितामहैः । ततः सुखतरं सर्वे रामे वत्स्याम राजनि ॥

अलमद्य हि भुक्तेन परमार्थैरलं च नः । यथा पश्याम निर्यान्तं रामं राज्ये प्रतिष्ठितम् ॥ १० ॥

अतो हि नः प्रियतरं नान्यत्किञ्चिद्विष्यति । यथाऽभिषेको रामस्य राज्येनामिततेजसः ॥

एताश्चान्याश्च सुहृदामुदासीनः कथाः शुभाः । आत्मसम्पूजनी शृण्वन्ययौ रामो महापथम् ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	पित्रा	திருத்தந்தையால்,
एताः च	பின்கண்டவைகளும்,	यथा	எவ்வண்ணமாய்,
अन्याः च	இதரங்களான	पूर्वैः	முன்னோர்களான
आत्मसंपूजनीः	தம்மை கௌரவிக்கி ன்றவைகளுமான	पितामहैः	பாட்டன்மார்களாலும்
शुभाः	மங்களகரங்களாயிருக் கின்றவைகளும்,	यथा	எவ்வண்ணமாய்
सुहृदां	புண்யாத்மாக்களு டைய	लालिताः	குலாவப்பெற்றவர் களாய்
कथाः	மொழிகளை	स्म	விளங்கினோமோ,
शृण्वन्	செவியுற்றவராய்	ततः	அதிலும்
अद्य	“இன்றையதினம் .	सुखतरं	அதிசுகமாய்
अभिषिक्तः	அபிஷேகம்பெற்றவ ராய்	सर्वे	நாங்களெல்லோரும்
पितामहैः	பாட்டன்மார்களாலும்	रामे	ஸ்ரீராமர்
प्रपितामहैः	முப்பாட்டன்மார் களாலும்	राजनि	அரசராயிருக்கையில்
आचरितं	அனுஷ்டிக்கப்பட்ட	वत्स्यामः	வஸிப்போம்.
तं	அந்த	राज्ये	ராஜ்யபரிபாலனத்தில்
मार्गमेव	முறையையே	प्रतिष्ठितं	திருவபிஷேகம்பெற்ற வராய்
उपादाय	அனுஸரித்து,	निर्यान्तं	ஊர்கோலமாய் எழுந் தருளிவரும்,
तथा	அவ்வண்ணமே	रामं	ஸ்ரீராமரை
अनुपालय	தேவரீர் காத்தருளக் கடவீராக.	अद्य	இப்பொழுது
		पश्यामः	கண்குளிரப் பரத்யக்ஷ த்தில் நாங்கள் பார் க்கிறோம்.

यथा   ஆன துபற்றி
 नः   எங்களுக்கு
 भुक्तेन   ஐஹிகசுகத்தில்,
 अलं   விருப்பமில்லை.
 परमायैः }   ஸ்வர்க்கம் முதலிய
 च हि   போகங்களிலும்கூட
 अलं   விருப்பமில்லை.
 अमिततेजसः   எண்ணுதற்கரிய தே
    ஜஸ்வியான

रामस्य   ஸ்ரீராமருடைய
 राज्येन   இளவரசு
 अभिषेकः   அபிஷேகமானது

न हि तस्मान्मनः कश्चिच्छुषी वा नरोत्तमात् । नरः शक्रोत्यपाक्रष्टुमतिक्रान्तेऽपि राघवे ॥

राघवे   ஸ்ரீராமர்,
 अतिक्रान्ते अपि   வெகுதூரம் போய்வி
    ட்டாலும்கூட
 नरोत्तमात्   புருஷோத்தமராகும்
 तस्मात्   அவரைவிட்டு
 कश्चित्   ஏதேனுமொரு

यश्च रामं न पश्येत्तु यं च रामो न पश्यति । निन्दितः स वसेल्लोके स्यात्माऽप्येन विगर्हते ॥

यः   எவனொருவன்
 रामं   ஸ்ரீராமரை
 तु   உள்ளபடி
 पश्येत् न च   அறியாதிருக்கின்
 रामः   ஸ்ரீராமர் [ரூனே
 यं   எவனொருவனை
 पश्यति न च   அனுக்கிரகிக்கவில்
 सः   அவன் [லேயோ

सर्वेषां हि स धर्मात्मा वर्णानां कुरुते दयाम् । चतुर्णां हि वयःस्थानां तेन ते तमनुव्रताः ॥

धर्मात्मा हि   { தண்ணளிபுரிவதே வி
    ருதமாய் பூண்டிருக்
    கும் புருஷோத்தம
 सः   அவர், [ராகும்
 चतुर्णां   நான்கு
 वर्णानां   ஜாதியர்களுக்கும்
    எந்த வயதிலுள்ளவர்
 वयस्थानां   { களான, அதாவது
    சிசுதசை முதல் வா
    ர்த்திகதசை வரையி
    லுமுள்ள

यथा   { எப்படிப்பட்டதாயிரு
    க்குமோ அப்படிப்ப
    ட்டதாயிருக்கிறதும்
 अतः   அதற்கு மேற்பட்டதா
    யிருக்கிறதமான
 नः   எங்களுக்கு
 प्रियतरं   இஷ்டமாயுள்ளது,
 अन्यत् किञ्चित्   வேறொன்றும்
 भविष्यति न हि   உண்டாகப்போகிறதே
    இல்லை."
 उदासीनः   விருப்பும் வெறுப்பு
    மில்லாதவராய்,
 महापथं   ராஜவீதியில்
 ययौ   எழுந்தருளினார்.

नरः हि   மானிடனும்.
 मनः   மனதைத்தானாகட்டும்
 चक्षुषी वा   இருகண்களைத்தானாக
    கட்டும்,
 अपाक्रष्टुं   பெயர்க்கீழுத்துக்
    கொள்ள
 शक्रोति न   முடியாதிருந்தான்.

लोके   உலகில்
 निन्दितः   அல்பனாய்
 वसेत्   காலங்கழிப்பான்.
 स्वात्मा   தனது ஆத்மா
 एनं   இவனை
 अपि   கால்கடத்தில்
 विगर्हते   கண்டிக்கும்.

सर्वेषां   பலகலருக்கும்
 दयां   தண்ணளியை
 कुरुते   புரிந்துவருகின்றார்.
 तेन हि   அக்காரணமொன்றே
    லேயே
 ते   அவர்கள்
 तं   அவரிடத்தில்
 अनुव्रताः   அசஞ்சலப்பக்தி பாரா
    ட்டிவருகின்றார்கள்.

चतुष्पथान्देवपथांश्चैत्यान्यायतनानि च । प्रदक्षिणं परिहरञ्जगाम नृपतेः सुतः ॥ १६ ॥

नृपतेः	சக்கிரவர்த்தியாரின்	देवपथान्	தேவாலயங்களையும்,
सुतः	திருக்குமார்	आयतनानि च	யாகசாலைகளையும்,
चतुष्पथान्	அந்தணர்களையும்,	प्रदक्षिणं	வலமாய்
चैत्यानि	அரசமரங்களையும்,	परिहरञ्	கடந்து,
		जगाम	எழுந்தருளினார்.

स राजकुलमासाद्य मेघसङ्घोपमैः शुभैः । प्रासादशृङ्गैर्विविधैः कैलासशिखरोपमैः ॥ १७ ॥

आवारयद्भिर्गगनं विमानैरिव पाण्डुरैः । वर्धमानगृहैश्चापि रत्नजालपरिष्कृतैः ॥ १८ ॥

तत्पृथिव्यां गृहवरं महेन्द्रसदनोपमम् । राजपुत्रः पितुर्वेश्म प्रविवेश श्रिया ज्वलन् ॥ १९ ॥

श्रिया	பிறவிதேஜஸ்ஸால்	रत्नजाल-	}	ரத்தினங்களின் ஸமூ
ज्वलन्	தேஜோமயமாய் விளங்	परिष्कृतैः		}
	கும்			
राजपुत्रः	சக்கிரவர்த்தியாரின்	वर्धमान-	}	சிலபசாஸ்திரப்படி
	திருமகனாராகும்	गृहैः		}
सः	அவர்,			
मेघसंघोपमैः	மேகக்கூட்டங்களை			அமைத்து கட்டப்
	போன்றவைகளும்,			பட்ட திருமாளிகை
शुभैः	அழகுவாய்ந்தவைக			களாலும்
	ளும்,	महेन्द्रसदनोपमं	{	இந்திரனது திருமா
कैलासशिखरोपमैः	கைலாசபுலையின் உச்சி			{
	போன்றவைகளும்,			
पाण्डुरैः	வெண்மைநிறமுள்ள	पृथिव्यां		மண்ணுலகில்
	வைகளும்	गृहवरं		கிருகங்களில் சிறந்த
गगनं इव	ஆகாயத்தையே	पितुः		தந்தையின் [தும்,
आवारयद्भिः	அளாவிய	वेश्म च		திருமாளிகையாகிர
				தும்,
विमानैः	{ பல உப்பரிகைகள்	राजकुलं	}	வம்சமுன்னோர்களான
		அடங்கிய திருமாளி		अपि
	கைகளாலும்,			திருமாளிகையுமான
विविधैः	அனேகவித	तत्		அதை
प्रासादशृङ्गैः	உப்பரிகைகளின் சிகர	आसाद्य		நோக்கி
	ங்களாலும்,	प्रविवेश		எழுந்தருளினார்.

स कक्ष्या धन्विभिर्गुप्तास्तिस्रोऽतिक्रम्य वाजिभिः । पदातिरपरे कक्ष्ये द्वे जगाम नरोत्तमः ॥

नरोत्तमः	புருஷோத்தமராகும்	गुप्ताः	காக்கப்பட்ட
सः	அவர்	तिस्रः	மூன்று
धन्विभिः	வில்லேந்திய போர்	कक्ष्याः	கட்டுகளை,
	வீரர்களால்		

वाजिभिः	தேர்பூட்டி டிருந்த குதிரைகளுடன்	अपरे द्वे कक्ष्ये पदातिः जगाम	மற்ற இரண்டு கட்டுகளையும் கால்நடையாய் கடந்தார்.
अतिक्रम्य	கடந்து,		
स सर्वाः समतिक्रम्य कक्ष्या नखरात्मजः । सन्निवर्त्य जनं सर्वं शुद्धान्तःपुरमभ्यगात् ॥			
नखरात्मजः	சக்கிரவர்த்தியாரின் திருக்குமாரராகிய	जनं सर्वं सन्निवर्त्य	ஜனம் எல்லாவற்றையும், சுகமாய் விலக்கிக் கொண்டு,
सः	அவர்,		
कक्ष्याः	கட்டுகள்	शुद्धान्तःपुरं	ராணியார் இருக்கும் திருமாளிகையில்,
सर्वाः	எல்லாவற்றையும்,	अभ्यगात्	விஜயம் செய்தார்.
समतिक्रम्य	கடந்து,		

ततः प्रविष्टे पितुरन्तिकं तदा जनः स सर्वो मुदितो नृपात्मजे ।

प्रतीक्षते तस्य पुनश्च निर्गमं यथोदयं चन्द्रमसः सरित्पतिः ॥ २२ ॥

नृपात्मजे	சக்கிரவர்த்தியாரின் திருக்குமாரர்	चन्द्रमसः	சந்திரபகவானது
पितुः	திருத்தந்தையின்	उदयं	உதயத்திற்கு
अन्तिकं	அருகில்	यथा	எவ்வண்ணமோ, அவ் வண்ணமே
प्रविष्टे तदा	சென்றருளியபோது	तस्य	அவருடைய
सः	அந்த	पुनः	மீளவும்
मुदितः	பெருமகிழ்வுகொண்	निर्गमं	வெளியே எழுந்தருளி வருவதற்கு
जनः	ஜனம் [டிருந்த	ततः च	அவ்விடத்திலேயே
सर्वः	எல்லாமும்,	प्रतीक्षते	ஆவலுடன் காத்திருந் தது.
सरित्पतिः	ஸமுத்திரம்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे सप्तदशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3151

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 796

अष्टादशः सर्गः—பதினேட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ २८ ॥

वनवासनिर्देशः—காட்டிற்குப் போக உத்தரவு.

स ददर्शासने रामो निषण्णं पितरं शुभे । कैकेयीसहितं दीनं मुखेन परिशुष्यता ॥ १ ॥

सः	அந்த	परिशुष्यता	வாடிய
रामः	ஸ்ரீராமர்,	मुखेन	திருமுகமண்டலத் தோடு
कैकेयीसहितं	கைகேயியுடன் இருக்க		
शुभे	சிறந்த [கின்றவரும்,	दीनं	{ ஏதோ மனவேதனைப் பட்டுக்கொண்டிருக்க கிறவராய்
आसने	ஆஸனத்தில்	ददर्श	திருவுளத்தில் கொண் டார்.
निषण्णं	வீற்றிருக்கிறவரு மருகிய		
पितरं	திருத்தந்தையை		

பேரவிருக்கிறவராக

வும்,

उक्तानृतं	பொய்மொழி சொல்	पन्नगं	ஸர்ப்பத்தை
ऋषिं	ரிஷியை [விவிட்ட	पदा	காலினால்
यथा	போலிருக்கிறவராக	स्पृष्टा	மிதித்தவன்
	வும்,	इव	போல்
दृष्ट्वा	திருவுளத்தில்	भयं	மனச்சஞ்சலத்தை
	கொண்டு	आपन्नः	அடைந்தார்.

अचिन्त्यकल्पं हि पितुस्तं शोकमुपधारयन् । वभूव संरब्धतरः समुद्र इव पर्वणि ॥ ७ ॥

पितुः	தந்தையின் து	पर्वणि	பர்வகாலத்தில்
तं	அந்த	समुद्रः	கடல்
शोकं	சோகத்திற்கு	इव	எவ்வண்ணமோ
अचिन्त्यकल्पं हि	{ காரணமின்னதென தெரியாத காரணத் தால்		அவ்வண்ணமே
उपधारयन्	{ என்னதானிருக்கக்கூ டுமோ என்று தனக் குள்ளேயே சிந்திப் பவராய்,	संरब्धतरः	மனம் மிக்க தத்தளிப் பவராய்
		वभूव	இருந்தார்.

चिन्तयामास च ततो रामः पितृहिते रतः । किं स्विदद्यैव नृपतिर्न मां प्रत्यभिनन्दति ॥
अन्यदा मां पिता दृष्ट्वा कुपितोऽपि प्रसीदति । तस्य मामद्य संप्रेक्ष्य किमायासः प्रवर्तते ॥

पितृहिते	{ தந்தையின் மனம் கோணுது நடக்கும் விஷயத்தில்	कुपितः अपि	கோபமாயிருந்தபோ திலும்
रतः	நோன்புடையவராகிய	मां	என்னை
रामः	ஸ்ரீராமர்	दृष्ट्वा	கண்டு,
ततः	அக்காரணத்தால்	प्रसीदति	கோபத்தை மறந்துவி டுவாரே ” என்றும்,
किंस्वित्	“ என்னமோ	अद्य	“ இன்றைக்கு
अद्य एव	இன்றைக்குமட்டும்	मां	என்னை
नृपतिः	சக்கிரவர்த்தியார்	सम्प्रेक्ष्य च	பார்த்தும்,
मां	என்னிடத்தில்	तस्य	அவருக்கு
प्रत्यभिनन्दति न	சந்தோஷியாதிருக்கி ன்றாரென்றும்,	आयासः	மனோவருத்தம்
पिता	தந்தையர்	किं	ஏனோ
अन्यदा	இதற்குமுன்னெல் லாம்	प्रवर्तते	இன்னுமிருக்கிறது ” என்றும்
		चिन्तयामास	தனக்குள்ளேயே சிந் தைசெய்தருளினார்.

स दीन इव शोकार्तो विषण्णवदनद्युतिः । कैकेयीमभिवाद्यैव रामो वचनमब्रवीत् ॥१०॥

सः	“அந்த	विषण्ण-	திருமுகமண்டல ஒளி
रामः	ஸ்ரீராமர்,	वदनद्युतिः }	மழுங்கப்பெற்றவராகி
दीनः	அபசாரப்பட்டவர்	कैकेयी एव	கைசேயீதேவியாரை
इव	போலாகி	अभिवाद्य	நோக்கி, [மட்டும்
	{ மனவேதனையால் உத்	वचनं	இனி வருகிற வாக்கை
शोकार्तः	{ ஸாஹமொழிந்தவ	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி
	ராய்		னார்.

कचिन्मया नापराद्धमज्ञानाद्येन मे पिता । कुपितस्तन्ममाचक्ष्व त्वं चैवैनं प्रसादय ॥११॥

येन	“என்னகாரணத்தால்	अज्ञानात् एव	அறியாமையாலும்கூட
मे	எனது	अपराद्धं न	அபராதம் செய்யப்
पिता	திருசாதை		படவில்லை என்று
कुपितः	சினம்கொண்டிருக்கின்றனர்?	कचिन्	நான் எண்ணுகிறேன்.
		च	எதுவாயிருந்தாலும்
तत्	அதை	त्वं	தேவரீர்
मम	எனக்கு	एनं	இவரை
आचक्ष्व	தேவரீர் அருள்செய்த	प्रसादय	{ ஸமாதானம் செய்து
	ருளிச்செய்வீர்.		சீற்றத்தை தணித்
मया	என்னால்		தருள்வீராக.

अप्रसन्नमनाः किं नु सदा मां प्रति वत्सलः । विषण्णवदनो दीनो न हि मामभिभाषते ॥

सदा	“எப்பொழுதும்,	अप्रसन्न-	அதிருப்திப்பட்டிருக்கும்
मां	என்னிடத்தில்	मनाः }	தசையிலிருக்கி
वत्सलः	புத்திரவா தஸல்யத்து	मां	என்னை [ன்றவராய்
	டனிருப்பவர்	प्रति हि	பார்த்தும்
दीनः	கடுந்துயரங்கொண்ட	किं	ஏன்
	வராய்,	नु	இப்பொழுது
विषण्णवदनः	திருமுகம் வாடினவ	अभिभाषते न	{ இனியமொழி அருளி
	ராய்		ச்செய்யாதிருக்கின்ற
			னர்?

शारीरो मानसो वाऽपि कच्चिदेनं न बाधते । सन्तापो वाऽभितापो वा दुर्लभं हि सदासुखम् ॥

शारीरः	“தேஹசம்பந்தமான	दुर्लभं	{ பிராகிருதஜனங்க
सन्तापः वा	நோய்தானாகட்டும்		ளால் அடைவதற்க
मानसः	மனதைச்சேர்ந்ததா	सदासुखं	ரிதான
	கிய	एनं वा	நித்யானந்தமுடைய
		बाधते न हि	இவரைமட்டும்
अभितापः वा	வருத்தம் தானாகட்டும்	कचिन् अपि	பாதிக்கமாட்டாதென
			நான் எண்ணுகிறேன்.

कच्चिन्न किञ्चिद्भरते कुमारे प्रियदर्शने । शत्रुघ्ने वा महासत्त्वे मातृणां वा ममाशुभम् ॥

प्रियदर्शने	“யாவருக்கும் எக்கால சீதிலும் ஹிதசீதை யே புரியும்	शत्रुघ्ने वा	சத்ருக்னன் விஷயத் தில் தானாகட்டும்
कुमारे	திருக்குமாரனாகிய	मम	எனது
भरते	பரதன்விஷயத்தில் தானாகட்டும்	मातृणां वा	தாய்மார்களுக்குத் தானாகட்டும்
महासत्त्वे	பிரசித்திபெற்ற மேன் மைகளுக்கேற்ற ஒழு க்கமுடையவனாகிய	अशुभं	நித்யானந்தத்தின்
		किञ्चित्	எதுவும் [குறைவு
		न कच्चित्	உண்டாகாதென நான் எண்ணுகிறேன்.

अतोषयन्महाराजमकुर्वन्वा पितुर्वचः । मुहूर्तमपि नेच्छेयं जीवितुं कुपिते नृपे ॥ १५ ॥

नृपे	“சக்கிரவர்த்தியார்	महाराजं	சக்கிரவர்த்தியாருக்கு
कुपिते	மனக்குழப்பத்திலி ருக்கையில்	अतोषयन्	மனசந்துஷ்ட விளைவி க்காதவனாய்
पितुः	திருத்தந்தையினது	मुहूर्तं वा	ஒருஇமைப்பொழு தென்றாலும்
वचः	நியமனத்தை	जीवितुं	பிழைத்திருக்க
अपि	எதுவாயிருந்தாலும்	इच्छेयं न	நான் ஒப்பேன்.
अकुर्वन्	செய்துமுடிக்காதவ னாய்		

यतोमूलं नरः पश्येत्प्रादुर्भावमिहात्मनः । कथं तस्मिन्न वर्तेत प्रत्यक्षे सति दैवते ॥ १६ ॥

इह	“இவ்வுலகில்	प्रत्यक्षे	பிரத்யக்ஷமான(அதா வது கட்டிலனாய் வி ளங்கும்.)
नरः	ஓர் மனிதன்	दैवते सति	தெய்வமாகிய
आत्मनः	தனது	तस्मिन्	அவர் விஷயத்தில்
प्रादुर्भावं	பிறப்பிற்கு	कथं	எப்படி
यतोमूलं	காரணபூகரானவரை	न वर्तेत	மீறி நடக்க முடியும்?
पश्येत्	உள்ளபடியறியவேண் டுமோ		

कच्चित्ते परुषं किञ्चिदभिमानात्पिता मम । उक्तो भवत्या कोपेन यत्रास्य लुलितं मनः ॥

अस्य	“இவரது	अभिमानात्	செல்வாக்கினாலோ
मनः	மனம்	कोपेन	ரோஷத்தாலோ
लुलितं	குழப்பமடைந்திருக்கி றதற்கு	भवत्या	தேவரீரால்
यत्र	காரணம் யாது?	किञ्चित्	எதேனும்
मम	எனது	परुषं	வன்மொழியாய்
पिता	திருத்தந்தை	उक्तः कच्चित्	உரைக்கப்பட்டனரா எனன்?
ते	தேவரீரின்		

एतदाचक्ष्व मे देवि तत्त्वेन परिपृच्छतः । किन्निमित्तमपूर्वोऽयं विकारो मनुजाधिपे ॥

देवि “தாயே!
மனுஜாதிபே சக்கிரவர்த்தியாரிடத்
அய் இந்த [தில்
விகார: மனக்குழப்பமானது
அபூர்வ: இதுவரையிலுமெக்கா
லத்திலுமில்லாதது,
एतत् இதற்கு

किं निमित्तं कारणம் யாது?
परिपृच्छतः விஷயமவச்யமாயறிய
मे வேண்டி வினாவும்
तत्त्वेन அடியேனுக்கு
आचक्ष्व உள்ளதுள்ளபடி
தேவரீர் அருள்செய்
வீராக”.

एवमुक्ता तु कैकेयी राघवेण महात्मना । उवाचेदं सुनिर्लज्जा धृष्टमात्महितं वचः ॥१९॥

एवं மேற்கண்டவண்ண
तु இவ்விஷயத்தில் [மாய்
महात्मना மஹாத்மாவான
राघवेण ஸ்ரீராமரால்
उक्ता வினாவியதற்குச் செவி
கைகேயி கொடுத்தருளிய
कैकेयी கைகேயி தேவியார்
सुनिर्लज्जा { அடாத கார்யசத்தைச்
செய்கிறேனே உலகநிந்
தைக்காளாகிறேனே எ
ன்கிற அந்தக்காரண
நிந்தையாவது சற்றே
னுமில்லாதவளாகி

धृष्टं மஹா கொடுமையாயி
ருக்கின்றதும்,
आत्महितं { தனது மனோபீஷ்டக்
தை நன்கு விளங்கக்
காட்டுகிறதுமான
इदं பின்வரும்
वचः பதிலை
उवाच மொழிந்தாள்.

न राजा कुपितो राम व्यसनं नास्य किञ्चन । किञ्चिन्मनोगतं त्वस्य त्वद्भयान्नाभिभाषते ॥

राम “ஸ்ரீராம!
राजा சக்கிரவர்த்தியார்
कुपितः न கோபங்கொண்டவரா
अस्य இவருக்கு [கவுமில்லை.
व्यसनं तु பாக்கியக்குறைஎன்பது
किञ्चित् न எதுவும் இல்லை.
किञ्चित् ஒரு விஷயம்

मनोगतं { இவருடைய உள்ளத்
தில் இச்சமயம் சுழன்
றுகொண்டிருக்கிறது.
त्वद्भयात् { உனக்கு கஷ்டமாகிற
து என்கிற காரணத்
தால்
अभिभाषते न சொல்லமுடியாதிருக்
கின்றனர்.

प्रियं त्वामप्रियं वक्तुं वाणी नास्योपवर्तते । तदवश्यं त्वया कार्यं यदनेनाश्रुतं मम ॥

प्रियं “புத்திரவாத்தஸல்யத்
திற்கு பாத்திரனாகிய
त्वां உன்னிடத்தில்
अप्रियं அன்பற்ற சொல்லை
वक्तुं சொல்லுவதற்கு
अस्य இவருக்கு
वाणी வாய்திறந்து பேசும்
न இல்லாமல் சக்தி

उपवर्तते இருக்கிறது.
मम எனக்கு
यत् எது
अनेन இவரால்
आश्रुतं வாக்களிக்கப்பட்ட
तत् அது [தோ,
त्वया உன்னால்
अवश्यं அவச்யம்
कार्यम् முடியவேண்டியது.

एष महं वरं दत्त्वा पुरा मामभिपूज्य च । स पश्चात्तप्यते राजा यथाऽन्यः प्राकृतस्तथा ॥

ச: “அவர்
புரா முன்னொருகால்
மா என்னை
அபிபூஜ்ய மெச்சி,
மஹ் எனக்கு
வரம் ஓர் வாக்குதத்தத்தை
தவா செய்தருளிவிட்டு,

एष: च अथे इन्त
राजा सक्किरवर्त्तियार्
प्राकृत: निरक्षरकुक्षियान
अन्य: एतेन ओरु सातारान
यथा तथा पोल् [மானிடன்
पश्चात् तप्यते பச்சாத்தாப்பப்படுகின்
றார்.

प्रतिश्रुत्य ददामीति वरं मम विशां पतिः । स निरर्थं गतजले सेतुं बन्धितुमिच्छति ॥२३॥

விசா பதி: “சக்கிரவர்த்தியார்
மம என்னுடைய
வரம் மனோரத்தத்தை
ததாமி { வேண்டும்பொழுது
நான் வசமாக்கு
கின்றேன்’
இதி என்று [ருளிவிட்டு
பதிசுரவ வாக்குதத்தம் செய்த-

स: अवर्
गतजले { पुत्रवार्त्तस्यमाकिर
सेतुं { अरட்டுத்தனத்தில்
निरर्थं { ஈடுபட்டுவிட்டதில்
बन्धितुं { தருமவிதியை
इच्छति { பயன்றதாய்
செய்ய
உத்தேசிக்கின்றனர்.

धर्ममूलमिदं राम विदितं च सतामपि । तत्सत्यं न त्यजेद्राजा कुपितस्त्वत्कृते यथा ॥२४॥

ராம “ஸ்ரீராம!
இத இது
விதித எற்கனவே வாக்களிக்
கப்பட்ட ஒப்பந்தம்.
சத்ய அபி சொன்ன சொல் தவ
றாமை ஒன்றுதான்
சதா புண்யாத்மாக்களுக்கு
மோக்ஷமாகும் மேல்
தர்மமூல் { வீட்டிற்கு அஸ்தி
வாரம்.

यथा अप्पடியிருப்பதால்
कुपित: சினங்கொண்டிருக்
கும்
राजा சக்கிரவர்த்தியார்
त्वत्कृते च { உனக்கு நன்மைசெய்
யவேண்டுமென்னும்
காரணத்தாலும்கூட
तत् அதை
त्यजेत् न மீறி நடக்கவொகாத.

यदि तद्वक्ष्यते राजा शुभं वा यदि वाऽशुभम् । करिष्यसि ततः सर्वमाख्यास्यामि पुनस्त्वहम् ॥

ராஜா “சக்கிரவர்த்தியார்
தத் அதை
புந: மீளவும்
வக்யதே { இப்பொழுது மனதி
னுள் உத்தேசத்தி
ருக்கின்றனர்.
शुभं वा { மனோபீஷ்டத்திற்கு
ஒத்ததாயிருந்தா
லும் சரி
अशुभं यदि वा { மனோபீஷ்டத்திற்கு
விருத்தமாயிருந்தா
லும் சரி

करिष्यसि { நீ இப்பவே செய்து
यदि { முடிக்க உடன்படுகி
ருமென்கிற பக்தத்
தில்
सर्वं எல்லாவற்றையும்
तत: அதன்மேல்
अहं तु நானே
आख्यास्यामि விளங்கச் சொல்லு
கின்றேன்.

यदि त्वभिहितं राज्ञा त्वयि तन्न विपत्स्यते । ततोऽहमभिधास्यामि न ह्येष त्वयि वक्ष्यति॥

त्वयि “உன்னிடத்தில்
 एषः இவர்
 वक्ष्यति न உரைசெய்யமாட்டார்.
 ततः ஆனபடியால்
 अहं हि நானே
 राज्ञा तु சக்கிரவர்த்தியாரா

तत् அது
 त्वयि உன்னிடத்தில்
 विपत्स्यते நிஷ்பாயோஜனமாகப்
 போகிறது

अभिहितं { वाक्कुतत्तப செய்து
 ருளிவிடப்பட்டதா
 கிய

न இல்லை
 यदि என்கிறதாயிருந்தால்
 अभिधास्यामि விளங்கச்சொல்வேன்.”

एतत्तु वचनं श्रुत्वा कैकेय्या समुदाहृतम् । उवाच व्यथितो रामस्तां देवीं नृपसन्निधौ ॥

नृपसन्निधौ சக்கிரவர்த்தியாரின்
 முன்னிலையில்
 कैकेय्या கைகேயிதேவியால்
 समुदाहृतं மொழியப்பட்ட
 एतत् இந்த
 वचनं श्रुत्वा மொழிக்குத் திருச்செ
 விசாற்றிய

रामः ஸ்ரீராமர்
 व्यथितः கலவரமடைந்த மனத்
 तां அந்த [தினராய்
 देवीं தாயாரைப்பார்த்து
 तु இதுவிஷயத்திலிப்படி
 उवाच திருவாய்மலர்ந்தருளி
 னார்.

अहो धिङ्मार्हसे देवि वक्तुं मामीदृशं वचः । अहं हि वचनाद्राज्ञः पतेयमपि पावके ॥
 भक्षयेयं विषं तीक्ष्णं मज्जेयमपि चार्णवे ॥ २८ ॥

राज्ञः “சக்கிரவர்த்தியாரு
 டைய
 वचनात् நியமனமென்றால்
 अहं நான்
 पावके अपि நெருப்பிலும்கூட
 पतेयं குதிப்பேன்.
 तीक्ष्णं கொடிய
 विषं अपि விஷத்தையும்
 भक्षयेयं உண்பேன்.
 अर्णवे च ஸமுத்திரத்திலும்
 मज्जेयं முழுகிடுவேன்.
 हि ஆனபடியால்

देवि அம்மா!
 मां என்னைப்பார்த்து,
 ईदृशं இப்படிப்பட்டதாகிய
 वचः மொழியை
 वक्तुं சொல்ல
 अहंसे न தேவரீர் அருளிச்
 செய்யலாகாது.
 अहो திருவுளத்தில் சந்தே
 கம் வைக்கலாமோ!
 धिक् எனக்கு மானக்கேடு
 ஆகாதோ!

नियुक्तो गुरुणा पित्रा नृपेण च हितेन च

॥ २९ ॥

हितेन च { “எக்காலத்திலும்
 சேஷமத்தையே
 விரும்புகின்றவராய்
 गुरुणा { अक्नानத்தைப்போ
 க்கி பிரம்மோபதே
 சம் செய்தருளிய

पित्रा च திருத்தந்தையாகிய
 नृपेण சக்கிரவர்த்தியாரால்
 नियुक्तः ஆக்னாபிக்கப்படவே
 ண்டிய அடிமையான்.

तदूहि वचनं देवि राज्ञो यदभिकाङ्क्षितम् । करिष्ये प्रतिजाने च रामो द्विर्नाभिभाषते ॥

ராம:	“ராமன்	அபிகாங்க்ஷிதம்	திருவுளத்திலிருக்கிற
द्वि:	{ முன்பு ஓர் உரை, பின் 4 அதற்கு மாறாய் வேறொரு உரை	वचनं	நியமனம் [தாகிய
अभिभाषते न	உரையான்.	यत्	எதுவோ
देवि	தாயே!	तत्	அதை [செய்யும்
राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாரு டைய	ब्रूहि	தேவரீர் அருளிச்-
		करिष्ये	நான் செய்துமுடிக் கின்றேன்.
		प्रतिजाने च	பிரதிக்கையும்க் செய் கின்றேன்.”

तमार्जवसमायुक्तमनार्या सत्यवादिनम् । उवाच रामं कैकेयी वचनं भृशदारुणम् ॥ ३१ ॥

आर्जवसमायुक्तं	{ எக்காலத்திலும் எப்ப டியும் தருமநெறி ஒன்றிலேயே சலியா பற்றுடைய	रामं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
सत्यवादिनं	{ ஸத்யவாதியாகிய அ தாவது திருவுளத்தி லெதிருக்கிறதோ அ தையே வெளியிட்டு ரைக்கின்றவராகிய	अनार्या	{ லோகமரியாதைகளுக் கு மாறுபட்டு விளங் கினவளாகிய
तं	அந்த	कैकेयी	கைகேயிதேவியார்
		भृशदारुणं	மிகக் கஷ்டமாயிருக் கின்ற
		वचनं	நியமனத்தை
		उवाच	பின்வருமாறு ஆக்கு பித்தருளினான்.

पुरा देवासुरे युद्धे पित्रा ते मम राघव । रक्षितेन वरौ दत्तौ सशल्येन महारणे ॥ ३२ ॥

राघव	“ஸ்ரீராம!	रक्षितेन	உபசரித்துப் பாதுகா க்கப்பட்டவருமான
पुरा	முன்னொருகால்	ते	உனது
देवासुरे	தேவர்களுக்குமசுரர்க ளுக்கும் நடந்த	पित्रा	திருத்தந்தையால்
युद्धे	போரில்	मम	எனக்கு
सशल्येन	{ பாணங்களால் புண் பட்டு கஷ்டத்திலிரு ந்தவராய்	महारणे	பெரும் போர்க்களத்
		वरौ	இரண்டுவாக்கள் [தில்
		दत्तौ	அளிக்கப்பட்டன.

तत्र मे याचितो राजा भरतस्याभिषेचनम् । गमनं दण्डकारण्ये तव चाद्यैव राघव ॥

राघव	“ஸ்ரீராம!	मे	உனது
तत्र	ஆனதுபற்றி.	भरतस्य	பாதலுக்கு
अद्य एव	தற்காலம்மட்டும்	अभिषेचनं च	பட்டாபிஷேகத்தை
तव	உனக்கு	राजा	சக்கிரவர்த்தியார்[யும்
दण्डकारण्ये	தண்டகாரணயத்தில்	याचितः	கேட்டுக்கொள்ளப் பட்டார்,
गमनं	வலித்தலையும்		

यदि सत्यप्रतिज्ञं त्वं पितरं कर्तुमिच्छसि । आत्मानं च नरश्रेष्ठ मम वाक्यमिदं शृणु ॥

नरश्रेष्ठ "பருஷோத்தம!
 त्वं நீ
 आत्मानं மனக்கவலைபட்டுக்
 கொண்டிருக்கும்
 पितरं திருத்தாதையை
 सत्यप्रतिज्ञं ஸத்யஸந்தராக
 कर्तुं செய்ய

इच्छसि यदि கருதுகின்றாயென்கிற
 मम எனது [பகஷத்தில்
 इदं இந்த
 वाक्यं நியமனத்தை
 शृणु च { சிரமேற்கொண்டு அப்
 படியே செய்யக்கட
 வாய்.

सन्निदेशे पितुस्तिष्ठ यथा तेन प्रतिश्रुतम् । त्वयाऽरण्यं प्रवेष्टव्यं नव वर्षाणि पञ्च च ॥

पितुः "திருத்தாதையின்
 सन्निदेशे ஆக்கினையில்
 तिष्ठ சிரத்தையுடனிரு.
 तेन அவரால்
 प्रतिश्रुतं வாக்களித்துவிடப்

त्वया உன்னால்
 नव च ஒன்பதோடுகூடிய
 पञ्च ஐந்து
 वर्षाणि வர்ஷங்கள்
 अरण्यं அரண்யத்தில்
 प्रवेष्टव्यम् வாஸம்செய்யப்பட
 வேண்டியது.

यथा என்கிற காரணத்தால்

भरतश्चाभिषिच्येत यदेतदभिषेचनम् । त्वदर्थे विहितं राज्ञा तेन सर्वेण राघव ॥ ३६ ॥

राघव "ஸ்ரீராம!
 सर्वेण எல்லாமுமாகிய
 तेन அக்காரணத்தால்
 राज्ञा சக்கிரவர்த்தியாரால்
 त्वदर्थे உனக்கென்று
 विहितं ஆக்ஞாபித்தருளப்
 பட்டதாகிய

अभिषेचनं இளவரசுப்பட்டாபி
 यत् எதுவோ [ஷேகம்
 एतत् च இதையே
 भरतः பரதன்
 अभिषिच्येत { உனக்கு பதிலாய் அ
 பிஷேகம் செய்விக்க
 ப்பட்டும்.

सप्त सप्त च वर्षाणि दण्डकारण्यमाश्रितः । अभिषेकमिमं त्यक्त्वा जटाजिनधरो वस ॥

इमं "இந்த
 अभिषेकं அபிஷேகத்தை
 त्यक्त्वा திரஸ்கரித்துவிட்டு,
 जटाजिनधरः ஜடைதரித்து மான்
 தோல் உடுத்தவனாகி
 सप्त च ஏழோடுகூடிய

सप्त ஏழு
 वर्षाणि வருஷங்கள்
 दण्डकारण्यं தண்டகாரண்யத்தில்
 आश्रितः வாஸம் செய்பவனாய்
 वस நீ காலம்கழித்துவரு
 வாயாக.

भरतः कोसलपुरे प्रशास्तु वसुधामिमाम् । नानारत्नसमाकीर्णां सवाजिरथकुञ्जराम् ॥ ३८ ॥

कोसलपुरे "அயோத்திமாநகரில்
 भरतः பரதன்
 नानारत्न- } எல்லாபொருள்களின்
 समाकीर्णां } லும் சிறந்தவைக
 ளால் நிறைந்ததும்

सवाजि- } குதிரைகள், ரதங்கள்
 रथकुञ्जरां } யானைகள் இவைக
 னோடுகூடியதுமான
 इमां वसुधां இந்த பூமியை
 प्रशास्तु ஆண்டுவரட்டும்.

एतेन त्वां नरेन्द्रोऽयं कारुण्येन समाप्युतः । शोकसंक्षिप्तवदनो न शक्नोति निरीक्षितुम् ॥

अयं	“இந்த	शोकसंक्षिप्तवदनः	சோகத்தால் முககா
नरेन्द्रः	சக்கிரவர்த்தியார்		ந்தி குன்றியவராய்
एतेन	இந்த	त्वां	உன்னை
कारुण्येन	தண்ணளியால்	निरीक्षितुं	கண்ணெடுத்துப்பார்
समाप्युतः	பெருகியவராய்	शक्नोति न	க்கவும் முடியாதிருக்கின்றார்.

एतत्कुरु नरेन्द्रस्य वचनं रघुनन्दन । सत्येन महता राम तारयस्व नरेश्वरम् ॥ ४० ॥

रघुनन्दन	“ரகுசுவதிலகனாகிய	महता	மஹத்தான
राम	ஸ்ரீராம!	सत्येन	தருமானுவட்டானத்
नरेन्द्रस्य	சக்கிரவர்த்தியாரை		தில்
एतत्	இந்த [டைய	नरेश्वरं	சக்கிரவர்த்தியாரை
वचनं	நியமனத்தை	तारयस्व	கவட்டத்தினின்று விள
कुरु	செய்துமுடி.		க்கக்கடவாயாக.”

इतीव तस्यां परुषं वदन्त्यां न चैव रामः प्रविवेश शोकम् ।

प्रविव्यथे चापि महानुभावो राजा स पुत्रव्यसनाभितप्तः

॥ ४१ ॥

इति	இந்தப்படி	अपि च	ஆனாலோ,
तस्यां	அவள்	सः	அந்த
परुषं	கண்டிப்பாய்	राजा च	சக்கிரவர்த்தியார்
वदन्त्यां	விதித்தருளுகையில்		மட்டும்
महानुभावः	ஸச்சிதானந்தஸ்வரூ	पुत्रव्यसनाभितप्तः	{ புத்திரவாத்தஸல்யத்
रामः	ஸ்ரீராமர் [பியான		தின் கவலையால் பிடி
शोकं एव	மனச்சஞ்சலத்தையும்		க்கப்பட்டவராகி
	கூட	इव	முன்னிலுமதிகமாய்
प्रविवेश न	திருவுளத்தில் கொள்	प्रविव्यथे	வருத்தினர்.
	ளாதிருந்தனர்.		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे अष्टादशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3192

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 837

एकोनविंशः सर्गः—பத்தோன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ १९ ॥

वनवासप्रतिज्ञा—காட்டிற்சுப்போகப் பிரதிக்கை செய்வது.

तदप्रियममित्रघ्नो वचनं मरणोपमम् । श्रुत्वा न विव्यथे रामः कैकेयीं चेदमब्रवीत् ॥ १ ॥

अमित्रघ्नः	{ எப்படிப்பட்ட சத்ருக்	तत्	அந்த
	களையும் சம்ஹரிக்க	वचनं	நியமனத்தை
	வல்லவராகிய	श्रुत्वा	சுரமேற்கொண்டு,
रामः च	ஸ்ரீராமரும்,	विव्यथे न	மனக்கவலை கொள்ளா
मरणोपमं	“மரணமென்கிற”		திருந்தனர்.
	கடும் விஷத்திற்கு	कैकेयीं	கைகேயியைப் பார்த்
	ஈடாயிருக்கிறதும்	इदं	பின்வருமாறு [து,
अप्रियं	பிரதிகூலமாயிருக்கிற	अब्रवीत्	பதிலுரைத்தார்.
	துமான		

एवमस्तु गमिष्यामि वनं वस्तुमहं त्वितः । जटाजिनधरो राज्ञः प्रतिज्ञामनुपालयन् ॥ २ ॥

एवं अस्तु अहं	“ திருவுள்ளப்படியே நடைபெறட்டும். நான்	अनुपालयन्	{ கிரமேற்கொண்டு நடைபெறச்செய்கின் றவனாய்,
जटाजिनधरः	{ ஜடைதரித்து மான் தோலுடுத்துக்கொ கொண்டவனாய்,	तु	இதோ
राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாரின்	इतः	இங்கிருந்தே
प्रतिज्ञां	ப்ரதிக்ஞையை	वनं	வனத்தில்
		वस्तुं	காலங்கழிக்க
		गमिष्यामि	போகிறேன்.

इदं तु ज्ञातुमिच्छामि किमर्थं मां महीपतिः । नाभिनन्दति दुर्धर्षो यथापुरमरिन्दमः ॥ ३ ॥

दुर्धर्षः	“ எதற்கும் சலியாத	अभिनन्दति न	கடாக்ஷித்தருளாதிரு க்கின்றனர்?
अरिन्दमः	ஜயசாலியாகிய	इदं तु	இது ஒன்றை மட்டும்
महीपतिः	சக்கிரவர்த்தியார்	ज्ञातुं	தெரிந்துகொள்ள
यथापुरं	எப்பொழுதும்போல்	इच्छामि	நான் பார்த்துக்கின் றேன்.
मां	என்னை		
किमर्थं	ஏன்		

मन्युर्न च त्वया कार्यो देवि ब्रूमि तवाग्रतः । यास्यामि भव सुप्रीता वनं चीरजटाधरः ॥

देवि चीरजटाधरः	“ தாயே! மரவுரியுடுத்து சடை தரித்தவனாய்,	ब्रूमि	{ நான் ஸத்தியமாய் சொல்லுகின்றேன். (ஆர்ஷம்.)
वनं	வனவாஸத்திற்கு	त्वया	தேவரீரால்
यास्यामि	இதோ நான் சென்று விடுகிறேன்.	मन्युः च	மனக்கவலையென்பதே
		कार्यः न	திருவுளத்தில் கொள் ளலாகாது.
तव	தேவரீரது	सुप्रीता	மனோரதம் கைகூடப்
अग्रतः	ஸன்னிதியில்	भव	இரும். [பெற்றவராய்]

हितेन गुरुणा पित्रा कृतज्ञेन नृपेण च । नियुज्यमानो विस्रब्धः किं न कुर्यामहं प्रियम् ॥

हितेन	“ எப்போதும் கேஷமத் தையேகோருகிறவரும்	नृपेण	சக்கிரவர்த்தியாரால்
गुरुणा	{ அக்ஞானத்தைப்போ க்கி ப்ரம்மோபதேசம் செய்தருளியவரும், தருமநெறி வழுவாத வரும்,	नियुज्यमानः	நியமனம் பெற்ற
कृतज्ञेन		अहं	நான்
पित्रा	திருத்தாதையுமான	विस्रब्धः	முன்பின் ஆலோசியா தவனாய்
		प्रियं	மனோரதத்தை
		किं च	எதைத்தான்
		कुर्यां न	செய்யாதிருப்பேன்?

अलीकं मानसं त्वेकं हृदयं दहतीव मे । स्वयं यन्नाह मां राजा भरतस्याभिषेचनम् ॥६॥

ராஜா மானசம்	“சக்கிரவர்த்தியார் திருவுளத்தில் சுழன் றுகொண்டிருக்கிற	மாஹ ந	எனக்கு ஆக்ஞாபித்த ருளவில்லை என்கிற
भरतस्य अभिषेचनं	பரதனுக்கு [தாகிய முடிசூட்டிவைத்தலை	यत् एकं तु मे हृदयं अलीकं इव	எதுவோ அந்த இது ஒன்று எனது [தான் ஹிருதயத்தை சகிக்கமுடியாதவண் ணமாய்
स्वयं	{ திருவுளத்தில் எப்ப டிப்பட்ட சந்தேகத் திற்கும் இடங்கொ டாதவண்ணமாய்	दहति	வருத்துகின்றது.

अहं हि सीतां राज्यं च प्राणानिष्टान्धनानि च । हृष्टो भ्रात्रे स्वयं दद्यां भरतायाप्रचोदितः ॥

भ्रात्रे भरताय हि	“உடன்பிறந்தவனாகிய பரதனுக்கோவென் றால்	प्राणान् च	பரஸமர்ப்பணம் செய் துள்ள பரஜைகளையும்
सीतां राज्यं	வீதையையும் ராஜ்யத்தையும்	अप्रचोदितः	{ பிறர்களின் நிபந்தனை களுக்கு ஆளாகாத வனையும்,
धनानि	{ அன்புடன் பாராட்டப் பட்டதாகிய எப்படி ப்பட்டதான ஆஸ்தி களையும்,	स्वयं	முன்பின் ஆலோசியா தவண்ணமாய்
इष्टान्	பக்தியுடையவர்களாய்	हृष्टः च अहं दद्याम्	மனமுவந்தவனாயும், நான் [பேன். பாதுகாக்க ஒப்புவிப்-

किं पुनर्मनुजेन्द्रेण स्वयं पित्रा प्रचोदितः । तव च प्रियकामार्थं प्रतिज्ञामनुपालयन् ॥ ८ ॥

च तव	“அப்படியிருப்பதால் தேவரீருக்கு	पिता मनुजेन्द्रेण प्रचोदितः स्वयं	தந்தையாகிய சக்கிரவர்த்தியாரால் நியமனம் பெற்றநான், “திருவுள்ளப்படியே நடப்பேன் என்பதை”
प्रियकामार्थं	{ மனோரதத்தை கைகூ டும்வண்ணம் செய்வ தற்காக	किं पुनः	சொல்லவும் வேண்டு மோ?
प्रतिज्ञां	ப்ரதிக்ஞையை		
अनुपालयन्	{ சிரமேற்கொண்டு நடைபெறச்செய்கி ன்றவனாய்		

तदाश्वासय भीतं त्वं किं निवदं यन्महीपतिः । वसुधासक्तनयनो मन्दमश्रूणि मुञ्चति ॥

महीपतिः	“சக்கிரவர்த்தியார், பூமியையே பார்த்தவ ண்ணமாயிருந்து	मुञ्चति	வடிக்கின்றார்.
वसुधासक्तनयनः	{ கொண்டு, கண்ணீரை சொட்டுசொட்டாய், கோழை மனத்தராய்	यत् इदं किं त्वं तत् नु आश्वासय	எதுவோ இது என்ன கார்யம்? தேவரீர் இனிமேலாவது சமாதானம் செய்த ருள்வீராக.

गच्छन्तु चैवानयितुं दूताः शीघ्रजवैहयैः । भरतं मातुलकुलादथैव नृपशासनात् ॥ १० ॥

दूताः	“தூதர்கள்	मातुलकुलात्	மாமன் வீட்டிலிருந்து
नृपशासनात्	சக்கிரவர்த்தியாரின்	भरतं	பரதனை,
एव	நியமனத்தை பெற்றுக்கொண்டும்	आनयितुं	அழைத்துவர
शीघ्रजवैः	வேகமாய் செல்லும்	अद्य एव	இப்பொழுதே
हयैः च	குதிரைகளில் ஏறிக் கொண்டும்,	गच्छन्तु	பிரயாணமாகட்டும்.

दण्डकारण्यमेषोऽहमितो गच्छामि सत्वरः । अविचार्य पितुर्वाक्यं समा वस्तुं चतुर्दश ॥

पितुः	“திருத்தாதையினது	अहं	நான்
वाक्यं	நியமனத்தை	एषः	இதோ
अविचार्य	யாதொரு ஆலோசனை	इतः	இங்கிருந்தே
	க்குமுட்படுத்தாது	दण्डकारण्यं	தண்டகாரணயத்தில்
	எதர்க்கும் முந்தி செய்யவேண்டிய கார்ய	चतुर्दश समाः	பதினான்குவருஷங்கள்
सत्वरः	மாய் சிரமேற்கொண்டவனாகி	वस्तुं	வஸிக்க
		गच्छामि	பிரயாணமாகின்றேன்.”

सा हृष्टा तस्य तद्वाक्यं श्रुत्वा रामस्य कैकयी । प्रस्थानं श्रद्धधाना हि त्वरयासास राघवम् ॥

तस्य रामस्य	அந்த ஸ்ரீராமரது	हि	அதனால்
तत् वाक्यं	அந்த திருவாய் மொ	हृष्टा	மகிழ்வுகொண்டவளாய்
श्रुत्वा	கேட்டருளிய முியை	राघवं	ஸ்ரீராமனை
सा	அந்த	प्रस्थानं	பிரயாணமாகும் விஷயத்தில்
कैकयी	கைகேயிதேவியார்,	त्वरयासास	பின்வருமாறு அவஸை ரப்படுத்தினாள்.
श्रद्धधाना	{ கார்யம் கைக்கூடிவிட்டதென்னும் நம்பிக்கை கொண்டவளாகி		

एवं भवतु यास्यन्ति दूताः शीघ्रजवैहयैः । भरतं मातुलकुलादुपावर्तयितुं नराः ॥ १३ ॥

दूताः नराः	“ஸமாசாரம் கொண்டு செல்லும் மனிதர்கள்	शीघ्रजवैः	வேகமாய் ஓடும்
भरतं	பரதனை	हयैः	குதிரைகளில் ஏறிக் கொண்டு
मातुलकुलात्	மாமன் வீட்டிலிருந்து	यास्यन्ति	போவார்கள்.
उपावर्तयितुं	திரும்பியழைத்துவர	एवं भवतु	இது இருக்கட்டும்.

तव त्वहं क्षमं मन्ये नोत्सुकस्य विलम्बनम् । राम तस्मादितः शीघ्रं वनं त्वं गन्तुमर्हसि ॥

राम	“ஸ்ரீராம!	अहं मन्ये न	நான் நினைக்கவில்லை.
उत्सुकस्य	பக்திமானாகிய	तस्मात्	ஆனபடியால்
तव	உனக்கு	त्वं इतः	நீ இதுமுதல்கொண்டு
तु	அது நிமித்தமாய்,	शीघ्रं	காலக்கழிவு செய்யாது
विलम्बनं	காலதாமதம்	वनं गन्तुं	காட்டிற்கு போக
क्षमं	அவச்யமென,	अर्हसि	ஸித்தப்படுவாயாக.

ब्रीडान्वितः स्वयं यच्च नृपस्त्वां नाभिभाषते । नैतत्किञ्चिन्नरश्रेष्ठ मन्युरेषोऽपनीयताम् ॥

नरश्रेष्ठ

“புருஷோத்தம!

नृपः

சக்கிரவர்த்தியார்

ब्रीडान्वितः

{ புத்திரவா தஸல்யத்தா
ல் விளையும் மனத்த
ளர்ச்சி அடைந்திருக்
கின்றனர்.

यत्

ஆனதுபற்றியே

त्वां

உன்னைப் பார்த்து,

स्वयं

தானே

अभिभाषते न

பேச முடியா திருக்கின்
றனர்.

एतत्

இதற்கு

किञ्चित्

வேறுகாரணமெது

வும் சிறிதும்

न

இல்லை.

एषः मन्युः च

இந்த மனக்குறையும்

अपनीयताम्

விலக்கிவிடப்பட

வேண்டும்.

यावत्त्वं न वनं यातः पुरादस्मादभित्वरन् । पिता तावन्न ते राम स्नास्यते भोक्ष्यतेऽपि वा ॥

राम

“ஸ்ரீராம!

त्वं

நீ

अस्मात् पुरात्

இந்த நகரிலிருந்து,

अभित्वरन्

சுறுசுறுப்புடையவ

னாகி

वनं

காட்டிற்குப்

यातः

பிரயாணமாகிறது

यावत् तावत्

எப்பவோ அதுவரை.

ते

உனது [க்கும்

पिता

திருத்தகதை

स्नास्यते न

நீராடார்.

अपि वा

இதுமட்டுமல்ல

भोक्ष्यते न

உண்ணவும்

மாட்டார்”.

धिकृष्टमिति निःश्वस्य राजा शोकपरिप्लुतः । मूर्च्छितो न्यपतत्तस्मिन्पर्यङ्के हेमभूषिते ॥

राजा

சக்கிரவர்த்தியார்

धिकृष्टं

{ “ஐயோ என்ன மான
க்கேடு! இந்த சத்ரு
வைமட்டும் வெல்ல
முடியாதாயினேனே

इति

என்று திருவுளத்தில்
நினைத்து

शोकपरिप्लुतः

அளவுகடந்த துயரத்
தில் மூழ்கினவராகி

निःश्वस्य

பெருமூச்செறிந்து,

मूर्च्छितः

மூர்ச்சையடைந்தவ

ராய்

हेमभूषिते

பொன்னுலவங்கரிக்

[கப்பட்டதாகிய

तस्मिन्

அந்த

पर्यङ्के

மஞ்சத்தில்

न्यपतत्

படுத்துவிட்டன”.

रामोऽप्युत्थाप्य राजानं कैकेय्याऽभिप्रचोदितः । कश्येवाहतो वाजी वनं गन्तुं कृतत्वरः ॥

रामः

ஸ்ரீராமர்

राजानं

சக்கிரவர்த்தியாரை

उत्थाप्य अपि

உபசரித்தெடுத்து
உட்காரவைக்கயிலும்

वाजी

ஓர் குதிரை

कश्य

சவுக்கால்

आहतः

அடிக்கப்படுகிறது

इव

எவ்வண்ணமோ

அவ்வண்ணமே

वनं

காட்டிற்கு

गन्तुं

பிரயாணமாக

कृतत्वरः

அவசரமேற்படும்வண்

ணமாய்

कैकेय्या

கைகேயிதேவியாரால்

अभिप्रचोदितः

பலவாராய் தூண்டப்

பட்டார்.

तदप्रियमनार्याया वचनं दारुणोदयम् । श्रुत्वा गतव्यथो रामः कैकेयीं वाक्यमब्रवीत् ॥

अनार्याया:	{ உலகசம்பிரதாய மாரி யாதைகளுக்கு அப் புறப்பட்டு நடந்து கொண்டிருந்தவளா கிய அவளுடைய	वचनं	மொழிக்கு
तत् अप्रियं	{ அந்த செனிகொடுத்த கேட்கவொண்ணாத தாயிருக்கிறதும், நெஞ்சில் பெருந்துய ரத்தை விளைவிக்கிற துமாகிய	श्रुत्वा	செனிகொடுத்தருளிய
दारुणोदयं		रामः	ஸ்ரீராமர்
		गतव्यथः	சலியா மனத்தராய்,
		कैकेयीं	கைகேயிதேவியாரைப் பார்த்து
		वाक्यं	பின்வரும் திருவாய் மொழியை
		अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி னார்.

नाहमर्थपरो देवि लोकमावस्तुमुत्सहे । विद्धि मामृषिभिस्तुल्यं केवलं धर्ममास्थितम् ॥
यदत्रभवतः किञ्चिच्छक्यं कर्तुं प्रियं मया । प्राणानपि परित्यज्य सर्वथा कृतमेव तत् ॥

देवि	“ அன்னை யாரே !	प्रियं	மனோரதமானது
अहं	நான்	किञ्चिदपि	எதுவாயினும்
लोकं	உலகில்	कर्तुं	செய்துமுடிக்க
अर्थपरः	{ புருஷார்த்தங்களில் அர்த்தமொன்றுக்கு மட்டுமீடுபட்டவனாய்	शक्यं	மானிடர்களால் சாத்திய மாயிருக்கிறதுமாகிய
आवस्तुं	வஸிக்க	यत्	எதுவோ
उत्सहे न	ஒப்பேன்.	तत्	அது
मां	என்னை	मया	என்னால்
धर्मं केवलं	தருமமொன்றைமட்டுமும்	प्राणान्	உயிரை
आस्थितं	எப்பொழுதும் கைப் பற்றினவனாய்	परित्यज्य अपि	கொடுத்தாகிலும்
ऋषिभिः	முனிவர்களோடு	सर्वथा	எப்படியும்
तुल्यं	ஒப்பானவனாயும்	कृतं एव	செய்துமுடித்துவிட ப்படுமென்பதையும்
अत्रभवतः	இதோவிருக்கும் பூஜ் யருடைய	विद्धि	{ தேவரீர் திருவுளத் தில் நன்குணர்ந்தரு ளக்கடவீர்.

न ह्यतो धर्मचरणं किञ्चिदस्ति महत्तरम् । यथा पितरि शुश्रूषा तस्य वा वचनक्रिया ॥

हि	“ ஏனென்றால்	यथा वा	எதுவோ
पितरि	தந்தை விஷயத்தில்	अतः	அதைக்காட்டிலும்
शुश्रूषा	சுச்சுருஷை செய்தல்,	महत्तरं	மேலான பலனை அளி க்கவல்லதாகிய
तस्य	அவரது	धर्मचरणं	தர்மானுஷ்டானம்
वचनक्रिया	ஏவல்களை தவறாது செய்துமுடித்தல்	किञ्चित्	வேறொன்றும்
		अस्ति न	இல்லை.

अनुक्तोऽप्यत्रभवता भवत्या वचनादहम् । वने वत्स्यामि विजने वर्षाणीह चतुर्दश ॥

அஹ்	“நான்	भवत्या:	தேவரீரது [ணத்தால்
इह	இப்பொழுது [யரால்	वचनात्	நியமனமென்கிறகார-
अत्रभवता	இதோவிருக்கும் பூஜ்-	विजने वने	ஜனசஞ்சாரமற்றகாட்
	நேரில் கட்டளை பெற	चतुर्दश	பதினான்கு [டில்,
अनुक्तः अपि	{ தவறாக இருந்தபோ	वर्षाणि	வருஷங்கள்
	திலும்கூட	वत्स्यामि	வாஸம்செய்வேன்.

न नूनं मयि कैकेयि किञ्चिदाशंससे गुणम् । यद्राजानमवोचस्त्वं ममेश्वरतरा सती ॥

கைகேயி	“கேகயமஹாராஜ	गुणं	பெருமைகுணமுண்
	ரின் திருக்குமாரியே!		டென்பதை
मम	எனக்கு	किञ्चित्	கொஞ்சமேனும்,
ईश्वरतरा	கட்டளையிட உரிமை	आशंससे न	எதிர்பாராதிருந்து
	பெற்றவராய்		விட்டார்.
सती	விளங்கும்	यत् नूनं	இக்காரணத்தால்தான்
त्वं	தேவரீர்	राजानं	சக்கிரவர்த்தியாரை
मयि	என்னிடத்தில்	अवोचः	தேவரீர் ப்ரார்த்தித்த
			ருளினீர்.

यावन्मातरमापृच्छे सीतां चानुनयाम्यहम् । ततोऽद्यैव गमिष्यामि दण्डकानां महद्गनम् ॥

அஹ்	“நான்	ततः	அதன்மேல்
मातरं	தாயாரை	अद्य एव	இன்றைக்கே
आपृच्छे	{ திருவடிகளில் சேவித்		{ (நர்மதை, கோதாவரி
	து இதோ விடைபெ		இவ்விரண்டுநதிகளுக்
च	ற்றுக்கொள்ளுகின்		குமிடையிலுமுள்ள)
सीतां	அதன்மேல் [நேன்.	दण्डकानां	{ இக்த்வாகுபிள்ளை
	வலீதையை		யாகியதண்டகனின்
अनुनयामि	{ நல்லவார்த்தைகள்		ப்ரதேசங்களுடைய
	சொல்லி, மனமுவந்தி	महत् वनं	அடர்ந்த காட்டிற்கு
	ருக்கச்செய்கின்றேன்.	गमिष्यामि	பிரயாணமாகிட்டு
यावत्	இது ஆனதும்		கின்றேன்.

भरतः पालयेद्राज्यं शुश्रूषेच्च पितुर्यथा । तथा भवत्या कर्तव्यं स हि धर्मस्सनातनः ॥२६॥

भरतः	“பரதன்	यथा तथा	இது அப்படிநடைபெ
पितुः	திருத்தாதையாருக்கு		றும்வண்ணமாய்
शुश्रूषेत्	திருப்பணிகளசெய்து	भवत्या च	தேவரீராலும்,
स हि	அதுதான் [வாட்டும்.	कर्तव्यं	கவனித்து அருளப்
	சதுர்விதபுருஷார்த்த		படவேண்டிய கடமை.
सनातनः	{ ங்களில்* முதலில் கூ	राज्यं	ராஜ்யத்தை
	றப்பட்டதாகிய	पालयेत्	அரசாக்கி செய்து
धर्मः	தருமம்		வாட்டும்.”

[*தருமம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம் என்ற நான்கும் எந்த ஒரு தர்மத் தால் கிடைக்கிறதோ அதில் முதன்மையாய் முதலில் கூறப்பட்டதாகிய]

स रामस्य वचः श्रुत्वा भृशं दुःखहतः पिता । शोकादशक्नुवन् बाष्पं प्ररुद महस्वनम् ॥

रामस्य	ஸ்ரீராமரது	शोकात्	தற்காலமனேவேதனை
पिता	திருதாதையர்,	बाष्पं	கண்ணீரை [யால்
वचः श्रुत्वा	திருவாய்மொழிக்கு	अशक्नुवन्	அடக்கமுடியாதவ
सः	திருச்செவிகாற்றியரு		ராகி
भृशं	அவர் [ளியவருமாகிய	महस्वनं	உரத்த குரலுடன்
दुःखहतः	முன்னிலுமதிகமாய்,	प्ररुद	வாய்விட்டு புலம்பி
	துக்கத்தால் மெய்		அழுதார்.
	மறந்தவராகி,		

वन्दित्वा चरणौ रामो विसंज्ञस्य पितुस्तदा । कैकेय्याश्चाप्यनार्याया निष्पपात महाद्युतिः ॥

महाद्युतिः	“மஹாதேஜோவா	अनार्यायाः	{ லோகசம்பிரதாயமரி
	னாகும்		யாதைகளுக்கு அப்
रामः	ஸ்ரீராமர்,		புறப்பட்டு விளங்கிக்
तदा	அப்பொழுது		கொண்டிருந்தவளு
विसंज्ञस्य	ப்ரக்ஞையற்றிருந்த	कैकेय्याः अपि	மாகிய
पितुः च	திருதாதையாருடைய		கைகேயிதேவியாரு
	வும்,	चरणौ	டையவும்
		वन्दित्वा	திருவடிகளில்
		निष्पपात	ஸேவித்தருளிவிட்டு,
			வெளிப்புறப்பட்டார்.

स रामः पितरं कृत्वा कैकेयीं च प्रदक्षिणम् । निष्क्रम्यान्तः पुरात्तस्मात्स्वं ददर्श सुहृज्जनम् ॥

पितरं	திருதாதையாரையும்	निष्क्रम्य	வெளியில் எழுந்தரு
कैकेयीं च	கைகேயிதேவியாரை	स रामः	அந்த ஸ்ரீராமர் [ளிய
	யும்	स्वं	தனக்கு சதாகூடயிரு
प्रदक्षिणं	ப்ரதக்ஷிணம்	सुहृज्जनं	ந்து திருப்பணிகள்
कृत्वा	செய்துவிட்டு,		செய்யும் புண்ணியா
तस्मात्	அந்த		த்மாவை (லக்ஷ்மண
अन्तःपुरात्	அந்தப்புரத்திலிருந்து	ददर्श	கண்டார். னை)

तं बाष्पपरिपूर्णाक्षः पृष्ठतोऽनुजगाम ह । लक्ष्मणः परमकुट्सुमित्रानन्दवर्धनः ॥ ३० ॥

सुमित्रा- } नन्दवर्धनः }	ஸுமித்திராதேவியா	बाष्पपरिपूर्णाक्षः	நீரொழுகும் கண்களோ
	ருக்கு திருக்குமார		யுடையவராய்
	னாய் அதனால் பெரு		
	மை அளித்தருளிய	तं	அவரை
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்,	पृष्ठतः ह	பின்பற்றியே
परमकुट्सु	மஹாசினங்கொண்ட	अनुजगाम	எழுந்தருளிநார்.
	வராய்,		

आभिषेचनिकं भाण्डं कृत्वा रामः प्रदक्षिणम् । शनैर्जगाम सापेक्षो दृष्टिं तत्राविचालयन् ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்,	सापेक्षः	{ ஒருபெரிய கார்யமாய்
तत्र	இதுவிஷயத்தில்		திருவுளத்தில் கொள்
शनैः	ஸ்வேச்சையாய்,	दृष्टिं	ளாதவராய்,
			மதியை

अविचालयन्
आभिषेचनिकं
भाण्डं

சற்றேனும் சிதறவிடா
அபிஷேக [தவராய்,
ஸாமக்ரியை

प्रदक्षिणं
कृत्वा
जगाम

பிரதிக்ஷிணம்
பண்ணிக்கொண்டு
எழுந்தருளினார்.

न चास्य महतीं लक्ष्मीं राज्यनाशोऽपकर्षति । लोककान्तस्य कान्तत्वं शीतरश्मेरिव क्षपा ॥

राज्यनाशः

அரசாட்சியினழிவு,
{ லோகத்தாரெல்லோரு
க்கும் அபிராமராய்
விளங்கும்

लोककान्तस्य

अस्य

இவரது
{ எதுகாரணமாய் ஒருவ
ரிடத்தில் பக்திபாரா
ட்டுகின்றோமோ அந்த
விசேஷ குணத்தையும்

कान्तत्वं

महतीं

அத்யற்புதமாய்

लक्ष्मीं

விளங்கும்

क्षपा

திருமுகமண்டலதேஜ

शीतरश्मेः

இரவு [ஸ்ஸையும்

इव

சந்திரபகவானுக்கு

எவ்வண்ணமோ அவ்

வண்ணமே

अपकर्षति न

குறைக்கவில்லை.

न वनं गन्तुकामस्य त्यजतश्च वसुन्धराम् । सर्वलोकातिगस्येव लक्ष्यते चित्तविक्रिया ॥

वसुन्धरां च

உலகு எல்லாவற்றை
யும்

त्यजतः

திரஸ்கரித்தருளிய
வராய்

वनं

காட்டிற்கு

गन्तुकामस्य

{ எழுந்தருள திருவுளத்
தில் தீர்மானம்செய்த
ருளிவிட்ட அவருக்கு

चित्तविक्रिया

மனத்தில் விகார
மென்பது

सर्वलोकातिगस्य

{ உலகில் எதிலும் பற்ற
ற்ற துறவியாகிய
ஒருவனுக்கு

इव

எவ்வண்ணமோ அவ்

வண்ணமே

लक्ष्यते न

உண்டாகவில்லை.

प्रतिषिध्य शुभं छत्रं व्यजने च स्वलङ्कृते । विसर्जयित्वा स्वजनं रथं पौरांस्तथा जनान् ॥

धारयन्मनसा दुःखमिन्द्रियाणि निगृह्य च । प्रविवेशात्मवान् वेश्म मातुरप्रियशंसिवान् ॥

आत्मवान्

பரமாத்மாவாகுமவர்

अप्रिय-

வருத்தத்தை உண்டா

शंसिवान्

க்கும் சமாசாரத்தை

விக்ஞாபனம் செய்ய

ப்போகின்றவராய்,

मनसा

திருவுளத்தில்

मातुः

பெற்ற தாயினது

दुःखं

கஷ்டத்தை

धारयन्

சிந்தித்துக்கொண்டே

इन्द्रियाणि च

பிறவிக்குணமாய்வந்த

பராக்கிரமசக்திகளை

निगृह्य

வெளிக்காட்டாது

அடக்கிவைத்து,

शुभं

அழகாயிருக்கும்

छत्रं

குடையையும்

स्वलङ्कृते

நன்கு அலங்கரிக்கப்
பட்டதாகிய

व्यजने

இரு சாமரங்களையும்

रथं च

திருத்தேரையும்

स्वजनं तथा

{ தனக்கு குற்றேவல்
செய்யும் பரிவார
ஜனத்தையும்

प्रतिषिध्य

அகற்றி,

पौरान्

பட்டணத்து ஜனங்
களையும்,

जनान्

கிராமவாசிகளையும்,

विसर्जयित्वा

ஒதுக்கி விலக்கிக்

கொண்டு,

वेश्म

திருமாளிகைக்கு

प्रविवेश

எழுந்தருளினார்.

सर्वो ह्यभिजनः श्रीमाञ्छ्रीमतस्सत्यवादिनः । नालक्षयत रामस्य किञ्चिदाकारमानने ॥

अभिजनः	ப்ரசித்திபெற்ற	आकारं	திருவுளத்தில் முன்
श्रीमान्	மஹானாகும்		இல்லாததாய் இப்
सर्वः हि	எவனேனுமொருவ னுங்கூட		பொழுது புதித்தாய்
सत्यवादिनः	ஸத்தியவாதியும்		சுமுன்றுகொண்டிரு
श्रीमतः	ஸ்ரீமாமுமாகிய		ப்பதால் விளையும் மு
रामस्य	ஸ்ரீராமரது	किञ्चित्	கஜாடை அல்லது வி
आनने	திருமுகமண்டலத்தில்	आलक्षयत न	காரமென்பதை கொஞ்சமும் காணவில்லை.

उचितं च महाबाहुर्न जहौ हर्षमात्मनः । शारदः समुदीर्णांशुश्चन्द्रस्तेज इवात्मजम् ॥३७॥

महाबाहुः	மகாபாகுவாகுமவர்	शारदः	சரத்கால
आत्मनः	தமக்கு	चन्द्रः	சந்திரன்
उचितं } हर्षं च }	இயல்பாயுள்ளதும் யாவராலும்புகழ்ந்து கொண்டாடப்பட்ட துமாகிய, பேராந்த த்தை, [ஞற்ற நிறைந்தகிரணங்க-	आत्मजं	தனக்கு இயல்பா யுள்ள
समुदीर्णांशुः		तेजः	தேஜஸஸை,
		इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே,
		जहौ न	குறைக்காதிருந்தனர்.

वाचा मधुरया रामस्सर्वं सम्मानयञ्जनम् । मातुस्समीपं धीरात्मा प्रविवेश महायशाः ॥

धीरात्मा	யாவருடைய மனதை யும் கவர்ந்துகுளிரச் செய்யும்ஸ்வபாவமு டையவரென	मधुरया	குளுமையான
महायशाः	பெரும்புகழ்படைத்த	वाचा	திருவாய்மொழியால்
रामः	ஸ்ரீராமர், [வராகிய,	सम्मानयन्	உற்சாகப்படுத்திக் கொண்டு
सर्वं जनं	எல்லா ஜனத்தையும்,	मातुः	பெற்ற தாயினது
		समीपं	சன்னிதிக்கு
		प्रविवेश	எழுந்தருளிஞர்.

तं गुणैस्समतां प्राप्तो भ्राता विपुलविक्रमः । सौमित्रिरनुवव्राज धारयन्दुःखमात्मजम् ॥

गुणैः	ஸுகதுக்கம் முதலிய குணங்களால்,	सौमित्रिः	லக்ஷ்மணர்,
समतां } प्राप्तः }	எப்பவும், எதிலும், கூடவிருந்து அதை யே அனுபவிக்கும்,	आत्मजं	திருவுளத்தில் சுழ ன்றுகொண்டிருந்த
भ्राता	ப்ரதாவும்	दुःखं	கடுந்துயரத்தை,
विपुलविक्रमः	மகத்தான பராக்ரம சாலியுமாகிய	धारयन्	உள்ளடக்கிக்கொண்டு
		तं	அவரை
		अनुवव्राज	பின்பற்றிச் சென்றார்.

प्रविश्य वैश्वामित्रं मुदाऽन्वितं समीक्ष्य तां चार्थविपत्तिमागताम् ।
न चैव रामोऽत्र जगाम विक्रियां सुहृज्जनस्यात्मविपत्तिशङ्कया ॥ ४० ॥

அதிமூர்ஷம்	மிக	சமீட்ச்ய	திருவுளத்திலேயே தீர்
முதா஽ன்வீதம்	ஆனந்தகரமாய் விளங்கிய,	சுஹஜ்ஜனஸ்ய	க்காலோசனைசெய்து,
வேஷம்	திருமாளிகைக்கு		அடியார்களாகும் ஜன
ப்ரவிश्य	எழுந்தருளிய,	ஆத்மவிபத்தி- } மனதில் கஷ்டம் விளை	ஸமூகத்திற்கு
ராம:	ஸ்ரீராமர்,	शङ्कया च } யுமென்கிற காரணத்	
आगतां	இப்பொழுது நேரிட்	अत्र च } இதில் [தால்	
तां	அந்த [டிருக்கிறதாகிய		தனது உள்ளத்திலும்
अर्थविपत्ति	{ உத்தேசித்திருந்த கார்	विक्रियां एव { ஏதோ ஒரு குறை	
	யத்தின் நாசத்தைப்		உண்டாயிருக்கிற
	பற்றி,		தென்பதையே
		जगाम न	அடையாதிருந்தனர்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे एकोनविंशः सर्गः ॥
आदितः श्लोकाः 3232. अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 877

विंशः सर्गः—இருபதாவது ஸர்க்கம் ॥ 20 ॥

कौसल्यायाः प्रलापः—கௌஸல்யாதேவியின் விலாபம்.

तस्मिन् पुरुषव्याघ्रे निष्कामति कृताञ्जलौ । आर्तशब्दो महाञ्जने स्त्रीणामन्तःपुरे तदा ॥

तस्मिन्	அந்த	वु	ஒருவாராய் விஷயம்
पुरुषव्याघ्रे	புருஷஸிகாமணி	स्त्रीणां	செவிக்கெட்டி விட்ட
कृताञ्जलौ	அஞ்சலிஹஸ்தராய்		ஸ்திரீகளுடைய
निष्कामति तदा	{ கால்நடையாய் எழுந்	आर्तशब्दः { மனவேதனையை நன்கு	
	தருளிக்கொண்டிருந்		விளங்கக் காட்டுகிற
	கையிலேயே		பின்கண்ட பாஷனை
अन्तःपुरे	அந்தப்புரத்தில்	महान्	உரத்த குரலில்
		जज्ञे	நடைபெற்றது.

कृत्येष्वचोदितः पित्रा सर्वस्यान्तःपुरस्य च । गतिर्यश्शरणं चापि स रामोऽद्य प्रवत्स्यति ॥

अन्तःपुरस्य	{ “அந்தப்புரத்தில் ரா	अचोदितः अपि	ஆக்குபிக்கப்படாத
	ணிகளாகிய ஸ்திரீ		வனாயிருத்தபோதிலும்
	சமூகத்தினது	गतिः	கைகொடுத்துக்காத்த
सर्वस्य च	{ வித்தியாசமின்றி, யா		ருளுமிடமோ,
	ராயிருந்தா லுமிந்த	शरणं	தஞ்சமாய் புகுமிட
	சமூகத்திற்கே		மோ,
कृत्येषु च	மனோரதங்களை துவா	सः रामः	அந்த ஸ்ரீராமன்,
	யிருக்கையிலும்,	अद्य	இன்று
यः	எவனொருவன்	प्रवत्स्यति	நகரை விட்டு வெளியே
पित्रा	திருதாதையால்		போகப்போகின்றான்.

कौसल्यायां यथा युक्तो जनन्यां वर्तते सदा । तथैव वर्ततेऽस्मासु जन्मप्रभृति राघवः ॥३॥

राघवः “ஸ்ரீராமன்
जन्मप्रभृति பிறந்ததுமுதல்,
सदा எந்த ஸமயத்திலும்
जनन्यां பெற்ற தாயாகிய
कौसल्यायां கோசலாதேவியாரிடம்

युक्तः ஈடுபட்டிருக்கின்றவ
वर्तते यथा நடக்கிறானே ; [ஐய்
तथा एव அவ்வண்ணமே
अस्मासु நம்மிடத்திலும்
वर्तते நடந்துவருகிறான்.

न क्रुध्यत्यभिशातोऽपि क्रोधनीयानि वर्जयन् । क्रुद्धान्प्रसादयन् सर्वान् स इतोऽद्य प्रवत्स्यति ॥

क्रोधनीयानि { “கோபம் விளைவிக்கும்
செய்கைகளையும்,
सोर्धनीयानि சொற்களையும்,
वर्जयन् எக்காலத்திலுமனுஷ
டியாதவனாகிய அவன்
अभिशातः अपि { அநியாயமாய் கோப
மாய் பேசப்பட்டவ
னாயிருக்கையிலும்
क्रुध्यति न சினங்கொள்ளுகிற
னில்லை.

क्रुद्धान् சினங்கொண்டிருக்கி
றவர்கள்
सर्वान् எப்படிப்பட்டவர்க
ளையும்
प्रसादयन् நன்மொழிகூறி உள்
ளம் குளிரச் செய்
सः அவன் [கின்றான்.
अद्य இன்று
इतः प्रवत्स्यति இங்கிருந்து வெளியே
போகப்போகிறான்.

अबुद्धिर्वत नो राजा जीवलोकं चरत्ययम् । यो गतिं सर्वभूतानां परित्यजति राघवम् ॥

सर्वभूतानां “அடியார்கள் எப்படி
ப்பட்டவர்களுக்கும்
गतिं சரணயனாகும்
राघवं ஸ்ரீராமனை
यः परित्यजति எவருபேகூறிக்கி
अयं இந்த [றாரோ;
नः நமது
राजा சக்கிரவர்த்தியார்

अबुद्धिः அறிவிழந்தவராய்பை
த்தியம்பிடித்தவராய்
जीवलोकं மானிட உலகில்
चरति காலங்கழிக்கப் போ
கின்றார்.
वत என்ன கஷ்டம்! ”

इति सर्वा महिष्यस्ता विवत्सा इव धेनवः । पतिमाचुकुशुश्चैव सस्वरं चापि चुक्रुशुः ॥

ताः அந்த
महिष्यः சக்கிரவர்த்தியாரின்
மனைவிமார்கள்
सर्वाः अपि எல்லோரும்
पतिं च பதியைப்பற்றி
इति மேற்கண்டவண்ண
மாய்

आचुकुशुः च { மனதிலுள்ள துயரத்
தை நன்கு விளங்கக்
காட்டுகிற சொற்
கொண்டு ஒருவரோ
டொருவர் பேசிக்
கொண்டார்கள்.
विवत्सा: கன்றையிழந்த
धेनवः इव பசுக்கள்போல்
सस्वरं एव உரத்த குரலினே
चुक्रुशुः கதறி அழுதார்கள்.

स हि चान्तःपुरे घोरमार्तशब्दं महीपतिः । पुत्रशोकाभिसन्तप्तः श्रुत्वा व्यालीयतासने ॥

ச:	அந்த	घोरं	கஷ்டமாயிருக்கும்
पुत्रशोकाभि-	புத்திரவாத்தஸல்யத்	आर्तशब्दं	அழுகுரலை
सन्तप्तः	தால் விளையும் துய	श्रुत्वा	கேட்டு,
	ரத்தால் பரிதபித்துக்	हि	அதனாலும்
	கொண்டிருந்த	आसने	இருந்தயிடத்திலேயே
महीपतिः च	சக்கிரவர்த்தியாரும்	व्यालीयत	துயரத்தால் மெழுகென உருகினார்.
अन्तःपुरे	அந்தப்புரத்தில்		

रामस्तु भृशमायस्तो विश्वसन्निव कुञ्जरः । जगाम सहितो भ्रात्रा मातुरन्तःपुरं वर्षा ॥८॥

वशी	யாவருக்கும் ஈடுபட்ட வராய்,	विश्वसन्	மூச்சுக்கூட (மனதிலே ஏதோவொரு துயரத் தால் ஒருவனுக்கு விளையும் பெருமூச்சுக்கூட) விடாதவராய் ருந்துகொண்டு
भृशं	மகா உத்தமமாகிய	भ्रात्रा	தம்பியால்
आयस्तः	தனக்கின்றி பிறர்களுக்கென்றே பாடுபடும்,	सहितः	பின்பற்றப்பட்டவரா
रामः	ஸ்ரீராமர்,	मातुः	பெற்ற தாயினது [ய்,
तु	இவ்விஷயத்தில்	अन्तःपुरं	திருமாளிகைக்கு
कुञ्जरः	அரசமரம்	जगाम	வந்துசேர்ந்தார்.
इव	போன்றவராகி		

सोऽपश्यत्पुरुषं तत्र वृद्धं परमपूजितम् । उपविष्टं गृहद्वारि तिष्ठतश्चापरान्वहून् ॥ ९ ॥

सः	அவர்	पुरुषं	வாயிற்காவல்காரனை
तत्र	அந்த	उपविष्टं	உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கிறவனாகவும்
गृहद्वारि	திருமாளிகையின்	अपरान्	இதர
	தோரணவாயிலில்	वहून्	பலர்களை
परमपूजितं	அதிகமரியாதைக்குப்	तिष्ठतः च	நின்றிகொண்டிருக்கின்றவர்களாகவும்
	பாத்திரானவனும்,	अपश्यत्	பார்த்தார்.
वृद्धं	வயதுமுதிர்ந்தவனுமான		

दृष्ट्वैव तु तदा रामं ते सर्वे समुपस्थिताः । जयेति जयतां श्रेष्ठं वर्धयन्ति स्म राघवम् ॥

तदा	அப்பொழுது	दृष्ट्वा एव	கண்முன் கண்டமாத்
ते सर्वे	அந்த எல்லோரும்	समुपस्थिताः	திரத்திலேயே, விரைந்தோடி அருகில்
जयतां	மனதைக்கவரும் தன்மைபடைத்தவர்களில்	जय इति	சென்றவர்களாகி “ஜய விஜயிப்பவ” என்று
श्रेष्ठं तु	உத்தமராகிய	वर्धयन्ति स्म	வாழ்த்தினார்கள்.
राघवं	ரகுப்பிள்ளையாகிய		
रामं	ஸ்ரீராமரை		

प्रविश्य प्रथमां कक्ष्यां द्वितीयायां ददर्श सः । ब्राह्मणान्वेदसम्पन्नान्वृद्धान् राज्ञाऽभिसत्कृतान् ॥

सः	அவர்	वृद्धान्	மஹாபெரிய
प्रथमां कक्ष्यां	முதற்கட்டை	वेदसम्पन्नान्	வேதபாடகர்களை
प्रविश्य	கடந்து,	अभिसत्कृतान्	விசேஷமாய் ஸத்கரிக்
द्वितीयायां	இரண்டாம் கட்டிலில்		கப்பட்டவர்களான
राज्ञा	சக்கிரவர்த்தியாரால்	ब्राह्मणान्	வேதியர்களை
		ददर्श	கண்டார்.

प्रणम्य रामस्तान्वृद्धांस्तृतीयायां ददर्श सः । स्त्रियो वृद्धाश्च बालाश्च द्वाररक्षणतत्पराः ॥

सः रामः	அந்த ஸ்ரீராமர்	वृद्धाः च	வயதுமுதிர்ந்தவர்க
तान् वृद्धान्	அந்தப் பெரியோர்		ளும்
प्रणम्य	சேவித்து, [களை	बालाः च	சிறுமிகளுமான
तृतीयायां	மூன்றாம் கட்டில்	स्त्रियः	ஸ்திரீகளை
द्वाररक्षणतत्पराः	{ வாயில்காக்கும் வேலை யில் ஊக்கமுடைய வர்களான	ददर्श	கண்டார்

वर्धयित्वा प्रहृष्टास्ताः प्रविश्य च गृहं स्त्रियः । न्यवेदयन्त त्वरिता राममातुः प्रियं तदा ॥

ताः स्त्रियः	அந்த ஸ்திரீகள்	त्वरिताः	விரைந்தோடி
तदा	அதனால்	प्रविश्य	ப்ரவேசித்து, [வுக்கு
प्रहृष्टाः	பெருமகிழ்வுகொண்ட வர்களாகி	राममातुः	ஸ்ரீராமரது மாதா-
वर्धयित्वा च	“ஜய விஜயீபவ” என று வாழ்த்திவிட்டு,	प्रियं	ஸந்தோஷம் விளைவிக் கும் செய்தியை
गृहं	திருடாளிகைக்குள்	न्यवेदयन्त	விண்ணப்பம்செய்தார் கள்.

कौसल्याऽपि तदा देवी रात्रिं स्थित्वा समाहिता ।

प्रभाते चाकरोत्पूजां विष्णोः पुत्रहितैषिणी

॥ १४ ॥

पुत्रहितैषिणी	{ திருமகனுக்கு எக்கா லத்திலும் நன்மை யே கருதிய	स्थित्वा	இருந்துவிட்டு,
कौसल्या देवी	கோசலாதேவியார்	तदा	அப்பொழுது
रात्रिं अपि	இரவு முழுதும்	प्रभाते	காலையில்
समाहिता	{ பரமாத்மாவையாணி த்துக்கொண்டு விருத நிறுபமுடையவளாய்	विष्णोः	ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணு வுக்கு
		पूजां	பூஜையை
		अकरोत् च	செய்துகொண்டிருந் தனள்.

सा क्षौमवसना हृष्टा नित्यं व्रतपरायणा । अग्निं जुहोति स्म तदा मन्त्रवत् कृतमङ्गला ॥

नित्यं	எக்காலத்திலும்	क्षौमवसना	சுத்த வெண்பட்டுத் தியவளாய்
व्रतपरायणा	{ தருமானுஷ்டானங்க ளில் ஆஸக்தியுடை யவளும்,	हृष्टा	மகிழ்வற்றவளாய்
कृतमङ्गला	மஹா புண்யா த்மா வு	मन्त्रवत्	{ சாஸ்திரவிதி ஸம்பிர தாயங்களை அனுஷ் டித்துக்கொண்டு, அக்கினியில்
सा	அவள் [மாகிய	अग्निं	ஒமம் செய்வித்தனள்.
तदा	அப்பொழுது	जुहोति स्म	
प्रविश्य तु तदा रामो मातुरन्तःपुरं शुभम् । ददर्श मातरं तत्र हावयन्तीं हुताशनम् ॥		प्रविश्य	புகுந்து,
तदा	அப்பொழுது	तत्र	அவ்விடத்தில்
रामः	ஸ்ரீராமர்	मातरं	அன்னையாரை
मातुः	மாதாவினது	हुताशनं	அக்கினியில்
शुभं	மங்களகரமாய் விளங் கிக்கொண்டிருந்த	हावयन्तीं तु	ஒமம் செய்துகொண்டி ருக்கின்றவளாயும்
अन्तःपुरं	அந்தப்புர அறையி னுள்	ददर्श	கவனித்தார்.

देवकार्यनिमित्तं च तत्रापश्यत्समुद्यतम् ॥ १७ ॥

तत्र	அப்பொழுது	समुद्यतं च	ஸர்வமும் சித்தமாயி ருப்பதையும்
देवकार्यनिमित्तं	தேவபூஜையை உத் தேசித்து,	अपश्यत्	கவனித்தார்.

दध्यक्षतं घृतं चैव मोदकान् हविषस्तदा । लाजान्माल्यानि शुक्लानि पायसं कृसरं तथा॥

समिधः पूर्णकुम्भांश्च ददर्श रघुनन्दनः ॥ १८ ॥

रघुनन्दनः	ஸ்ரீராமர்	शुक्लानि	வெண்
तदा	அப்பொழுது	माल्यानि	மலர்மாலையையும்,
दधि	தயிரையும்	पायसं	பாயஸத்தையும்,
अक्षतं	அக்ஷதையையும்	तथा	அப்படியே
घृतं च	நெய்யையும்	कृसरं च	எள்ளன்னத்தையும்,
मोदकान्	மோதகங்களையும்	समिधः	ஸமித்துக்களையும்,
हविषः	ஹவிஸ்ஸுகளையும்	पूर्णकुम्भान् एव	பூர்ணகும்பங்களையும்,
लाजान्	பொரிகளையும்	ददर्श	கவனித்தார்.

तां शुक्लक्षौमसंवीतां व्रतयोगेन कर्शिताम् । तर्पयन्तीं ददर्शार्द्धिदेवतां वरवर्णिनीम् ॥ १९ ॥

वरवर्णिनीं	திண்மைபடைத்த தி ருமேனியையுடைய	शुक्लक्षौमसंवीतां	வெண்பட்டுத்தியவ
तां	அவளை	देवतां	பரமாத்மாவுக்கு[ளாய்
व्रतयोगेन	{ உபவாஸம் முதலிய வைதீக காயக்கேச அனுஷ்டானத்தினால்	अग्निः	தீர்த்தங்களால்
कर्शितां	சற்று வாடியிருப்ப வளாகவும்,	तर्पयन्तीं	{ அர்க்கியம் விட்டுக் கொண்டிருக்கிறவ ளாகவும்,
		ददर्श	கவனித்தார்.

सा चिरस्यात्मजं दृष्ट्वा मातृनन्दनमागतम् । अभिचक्राम संहृष्टा किशोरं बडवा यथा ॥

सा	அவள்	संहृष्टा	பெருமகிழ்வு கொண் டவளாகி
चिरस्य	எப்பொழுதும்	बडवा	பெண்குதிரை
मातृनन्दनं	தாய்மனம் கோணுது நடக்கின்றவனாகிய	किशोरं	கன்றிடம்
आत्मजं	திருமகனை	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே,
आगतं	நேரில் கண்முன் நின் றுகொண்டிருக்கின்ற	अभिचक्राम	ஏதிர்நோக்கி அணுகிச் சென்றனள்.
दृष्ट्वा	கவனித்து, [வனாய்		

स मातरमभिक्रान्तामुपसंगृह्य राघवः । पर्यष्वजत धर्मात्मा मात्रा चैव परन्तपः ।

परिष्वक्तश्च बाहुभ्यामुपाघ्रातश्च मूर्धनि ॥ २१ ॥

सः	அந்த	पर्यष्वजत	கட்டியணைத்துக்கொ ண்டனர்.
परन्तपः	எதிலும் ஜயசாலியாய் விளங்குகிறவரும்,	मात्रा च एव	அன்னையாராலும்,
धर्मात्मा च	தருமாத்மாவாகிய	बाहुभ्यां	இருகைகளாலும்
राघवः	ஸ்ரீராமர்,	परिष्वक्तः च	கட்டியணைத்துக்கொ ள்ளப்பட்டனர்.
अभिक्रान्तां	எதிர்நோக்கி எழுந்தரு ளிக்கொண்டிருக்கும்	मूर्धनि च	உச்சியிலும்,
मातरं	அன்னயாரை,	उपाघ्रातः	முகரப்பட்டனர்.
उपसंगृह्य	{ பாதகமலங்களில் திரு முடிதாழ்த்தி ஸேவி த்தருளினிட்டு,		

तमुवाच दुराधर्षं राघवं सुतमात्मनः । कौसल्या पुत्रवात्सल्यादिदं प्रियहितं वचः ॥ २२ ॥

कौसल्या	கோஸலாதேவியார்,	प्रियहितं	{ பிரியமான செய்தியை இன்னும் திருவுளத் திலிருக்கிறதென்ப தை நன்கு விளங்கக் காட்டுகிறதாகிய
आत्मनः सुतं	தனது திருமகனும்	इदं वचः	பின்வரும் சொல்லை
दुराधर्षं	{ எப்படிப்பட்டவனும் அசட்டைசெய்ய மு டியாதவருமாகிய	उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி னாள்.
तं	அந்த		
राघवं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து,		
पुत्रवात्सल्यात्	புத்திரவாத்ஸல்யத் தால்		

वृद्धानां धर्मशीलानां राजर्षिणां महात्मनाम् । प्रामुह्यायुश्च कीर्तिं च धर्मं चाप्युचितं कुले ॥

कुले	“இந்த உயர்குலத்தில்,	महात्मनां	மஹாத்மாக்களுடைய
वृद्धानां	பெரியோர்களுடைய	कीर्तिं च	கீர்த்தியையும்
उचितं अपि	அனுஷ்டான ஸம்பிர தாயத்தையும்,	राजर्षीणां	ராஜர்ஷிகளுடைய
धर्मशीलानां	தர்மாத்மாக்களுடைய	आयुः च	ஆயுளையும்
धर्मं च	தருமத்தையும்	प्रामुह्य	நீ பெற்று வாழ்வா யாக,

सत्यप्रतिज्ञं पितरं राजानं पश्य राघव । अथैव हि त्वां धर्मात्मा यौवराज्येऽभिषेक्ष्यति ॥

राघव “ஸ்ரீராம!
अद्य एव இப்பொழுதுதான்
धर्मात्मा தர்மாத்மாவாகுமவர்
त्वां உன்னை [தில்
यौवराज्ये இளவரசு அதிகாரத்-
अभिषेक्ष्यति பட்டாபிஷேகம் செய்
விக்கப்போகிறார்.

हि श्रुकையால்
सत्यप्रतिज्ञं சொன்னசொல் தவ
पितरं ஸ்தவருமும்,
राजानं திருதாதையுமான
पश्य சக்கிரவர்த்தியாரிடம்
ஸேவித்துக்காத்திரு.”

दत्तमासनमालभ्य भोजनेन निमन्त्रितः । मातरं राघवः किञ्चिद्ब्रीडात्प्राञ्जलिरब्रवीत् ॥ २५ ॥
स स्वभावविनीतश्च गौरवाच्च तदा नतः । प्रस्थितो दण्डकारण्यमाप्रष्टुमुपचक्रमे ॥ २६ ॥

दण्डकारण्यं தண்டகாரண்யத்
प्रस्थितः திற்கு
स्वभावविनीतः பிரயாணப்பட்டுவிட்ட
भोजनेन வரும்,
निमन्त्रितः {மேன்மக்களுக்கேற்ற
राघवः {ஒழுக்கத்தை பிறவிக்
तदा {குணமாயுடையவ
दत्तं {ரும்,
आसनं {அல்பாஹாரத்திற்கு
गौरवात् {அழைக்கப்பட்டவரு
[மான
[தற்காக
அளித்தருளப்பட்ட
ஆஸனத்தை
பெரியோர்களின் பெ
ருமையாலும்

ब्रीडात् च {பெரியோர்களிடத்தில்
किञ्चित् {சிறுவர்களனுஷ்டிக்க
आलभ्य {வேண்டிய மரியாதை
आप्रष्टुं {யாலும்,
उपचक्रमे {ஒருவராய்
सः {எற்றுக்கொண்டு,
नतः {போக விடைபெற
प्राञ्जलिः च {இதுதான் ஸமயமென
मातरं {திருவுளத்தில் கொ
अब्रवीत् {ண்டருளினார்.
[டவராயும்,
அவர் [தலைகுனிந்து கொண்-
அஞ்சலிஹஸ்தரு
மாகி,
மாதாவைப்பார்த்து
பின்வருமாறு விண்ண
ப்பஞ்செய்தருளினார்.

देवि नूनं न जानीषे महद्भयमुपस्थितम् । इदं तव च दुःखाय वैदेह्या लक्ष्मणस्य च ॥

देवि “தாயே!
तव தேவரீருக்கும்
वैदेह्याः च வைதேஹிக்கும்
लक्ष्मणस्य च லக்ஷ்மணனுக்கும்
दुःखाय மனவேதனையை விளை
விக்கின்றதாய்

महत् भयं மஹத்தான கஷ்டம்
नूनं இப்பொழுதுபுதிதாய்
उपस्थितं ஸம்பவித்திருக்கிறது.
इदं இதை
जानीषे न தேவரீர் அறிந்திலீர்.

गमिष्ये दण्डकारण्यं किमनेनासनेन मे । विष्टरासनयोग्यो हि कालोऽयं मामुपस्थितः ॥

दण्डकारण्यं	“தண்டகாரண்யத் திற்கு	मां हि	எனக்கும்
गमिष्ये	இதோ நான் போகின்	कालः	{ பூர்வஜன்ம க்ருத்தியங்
अयं	இந்த நான் [நேன்.		களின் பயனாய் விளை
विष्टरासन-}	துணியோடிருக்கிற இ	उपस्थितः	யும் விதி
योग्यः }	ருபத்தைந்து தருப்	अनेन	விதிக்கப்பட்டிருக்
	பைகள் பரப்பப்பட்ட	आसनेन	இந்த [கிற து.
	ட முனிவர்களின் ஆ		காலதாமதம் செய்து
	ஸனத்தில் இருக்க		சுற்றிங்கிருப்பதால்
	வேண்டியவனாக இரு	मे	எனக்கு
	க்கிறேன்.	किम्	என்ன ப்ரயோஜனம்?

चतुर्दश हि वर्षाणि वत्स्यामि विजने वने । मधुमूलफलैर्जीवन् हित्वा मुनिवदामिषम् ॥

चतुर्दश	“பதினான்கு	मुनिवत्	பரமாத்மாவை ஸ்தா
वर्षाणि	வருஷங்கள்		த்யானிப்பவனாகி,
विजने	ஜனஸஞ்சாரமற்ற	मधुमूल- }	சுத்தஜலம், கிழங்கு,
वने	காட்டில்	फलैः हि }	பழம் இவைகளைக்
	{ அரசருக்குரிய எப்படி	जीवन्	கொண்டே
आमिषं	ப்பட்டதாகிய போக		உயிர் வைத்துக்கொ
	த்தையும்	वत्स्यामि	ண்டிருக்கின்றவனாய்
हित्वा	துறந்து,		நான் காலங்கழிக்கப்
			போகின்றேன்.

भरताय महाराजो यौवराज्यं प्रयच्छति । मां पुनर्दण्डकारण्ये विवासयति तापसम् ॥३०॥

महाराजः	“சக்கிரவர்த்தியார்	दण्डकारण्ये	தண்டகாரண்யத்தில்
भरताय	பரதனுக்கு	तापसं	தபஸ்வியாய்
पुनः	இப்பொழுது	मां	என்னை
यौवराज्यं	இளவரசுபட்டத்தை	विवासयति	அனுப்ப ஆக்ஞாபித்த
प्रयच्छति	அளித்தருளுகின்ற		ருளியிருக்கின்றனர்.
	னர்.		

स षट् चाष्टौ च वर्षाणि वत्स्यामि विजने वने । आसेवमानो वन्यानि फलमूलैश्च वर्तयन् ॥

सः	“அந்த நான்	आसेवमानः	அனுஷ்டிப்பவனாய்
विजने वने	ஜனஸஞ்சாரமில்லாத	फलमूलैः च	பழங்களையும் கிழங்கு
षट् च	ஆறும் [காட்டில்		களையுங்கொண்டு
अष्टौ च	எட்டும் கூடிய	वर्तयन्	ஜீவிப்பவனாய்
वर्षाणि	வருஷங்கள்	वत्स्यामि	காலங்கழிக்கப் போகி
वन्यानि	வானப்ரஸ்தர்களுடை		ன்றேன்.”
	ய விதிகளை		

सा निकृतेव सालस्य यष्टिः परशुना वने । पपात सहसा देवी देवतेव दिवश्च्युता ॥

सा தேவி
வனே
பரஸுநா
நிக்ருதா
சாலஸ்ய
யஸ்தி: இவ
கிளைபோலவும்

दिवः
च्युता
देवता इव
सहसा
पपात
ஆகாயத்தினின்று
தள்ளிவிடப்பட்ட
தேவதைபோலவும்
திடீரென்று
தரையில் விழுந்துவிட்
டனள்.

तामदुःखोचितां दृष्ट्वा पतितां कदलीमिव । रामस्तूथापयामास मातरं गतचेतसम् ॥३३॥

अदुःखोचितां
तां मातरं
पतितां
गतचेतसं
ஆக்கமென்பதையே
இதுவரையிலனுபவி
த்திராத
அந்த மாதாவை
சுடப்பட்டுகிழே விழு
ந்துவிட்டதாய்
அறிவிழந்தவளாய்

कदलीं इव
दृष्ट्वा
रामः तु
उत्थापयामास
கதலி இவ
தூதா
ராம: து
உதாபயாமாச
கதலியெனும் பெண்
மான்போலிருக்கின்
றவளாய்
பார்த்து,
ஸ்ரீராமர் உடனே
தூக்கி எடுத்தருளி
னார்.

उपावृत्योत्थितां दीनां बडवामिव वाहिताम् । पांसुकुण्डितसर्वाङ्गीं विमर्श च पाणिना ॥

वाहितां
दीनां
उपावृत्य
उत्थितां
बडवां इव
மகத்தான கஷ்டத்தை
சுமக்கின்றவளாய்,
தன்னறிவையிழக்கும்
அடைந்து [தசையை
தன்னறிவை பெற்ற
வளும்
அச்சினிதேவதையை
போன்றவளும்,

पांसुकुण्डित-
सर्वाङ्गीं च
पाणिना
विमर्श
தேகமெல்லாம் பூஜாத்
ரவ்யமாகிற கற்பூரத்
தூள் படிந்திருக்கப்
பெற்றவளுமான அ
திருக்கரத்தினால்[வளை
உற்சாகப்படுத்தி தட்
டித்தடவிக்கொடுக்க
ருளினார்.

सा राघवमुपासीनमदुःखार्हा सुखोचिता । उवाच पुरुषव्याघ्रमुपशृण्वति लक्ष्मणे ॥ ३५ ॥

सुखोचिता
अदुःखार्हा
सा
उपासीन
எக்காலத்திலும் சுகத்
தையே அனுபவிக்க
வேண்டியவளும்
ஆக்கத்திற்கு அனார்
அவள் [ஹையுமான
பக்கலில் காத்து நின்
றுகொண்டிருக்கிற

पुरुषव्याघ्रं
राघवं
लक्ष्मणे
उपशृण्वति
उवाच
புருஷோத்தமரான
ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து,
லக்ஷ்மணர்
கேட்டுக்கொண்டிருக்
கையில்
பின்வருமாறு திருவா
ய்மலர்ந்தருளினார்.

यदि पुत्र न जायेथा मम शोकाय राघव । न स दुःखमतो भूयः पश्येयमहमप्रजाः ॥

पुत्र राघव
मम
जायेथा: न यदि
अतः
अहं
अप्रजाः
“குழந்தாய்! ஸ்ரீராம!
என்னிடம்
நீ பிறவாமலிருந்தால்
அக்காரணத்தால்
நான் [யாய்
பிள்ளைபெறாத மலடி-

शोकाय
भूयः
दुःखं
पश्येयं स न
மனவேதனையை உண்
பெரும் [டாக்கும்
கஷ்டத்தை
நான் அனுபவியாதிரு
ப்பேன்.

एक एव हि वन्ध्यायाश्शोको भवति मानसः । अप्रजाऽस्मीति सन्तापो न ह्यन्यः पुत्र विद्यते ॥

புல
வந்தியா: "குழந்தாய்!
புத்திரப்பேற்றற்றவ
[நாக்கு
அப்ரஜா: அஸ்மி 'மலடியாயிருக்கின்
இதி என்கிற [நேன்'
மனச: சோக: மனதில் சுழன்றுகொ
ண்டிருக்கும் குறை

एक: एव ஒன்றுதான்
भवति உளது.
अन्य: हि வேறெப்படிப்பட்ட
[தாக்கிய
सन्ताप: हि மனவேதனை என்பதே
विद्यते न உண்டாகிறதில்லை.

न दृष्टपूर्वं कल्याणं सुखं वा पतिपौरुषे । अपि पुत्रे विपश्येयमिति रामास्थितं मया ॥

ராம
பதிபௌரூபே
கல்யாண
மயா
दृष्टपूर्वं न { "ஸ்ரீராம!
கணவனாரின் பலத்தில்
பாக்கியம்
என்னால்
அதற்கு மேம்பட்டதி
ல்லை என்னும் வண்
ணமாய் அனுபவிக்க
ப்படவில்லை.

पुत्रे अपि புதல்வனிடத்தில்
[தான்
आस्थितं वा சதா இருக்கும்
सुखं பேரானந்தத்தை
विपश्येयं इति நானடையலாமென்று
[இருந்தேன்.

सा बहून्यमनोज्ञानि वाक्यानि हृदयच्छिदाम् । अहं श्रोष्ये सपत्नीनामवराणां वरा सती ॥

வரா சதீ "ஜ்யேஷ்டையாயிருக்
[கும்
सा अहं அக்த நான்
अवराणां சிறியவர்களும்
हृदयच्छिदां உள்ளத்தைப் பேதிக்
கின்றவர்களுமான

सपत्नीनां சக்களத்திகளுடைய
बहूनि பலவகையான
अमनोज्ञानि நிஷ்டோ
वाक्यानि சொற்களை
श्रोष्ये இப்போதிருந்து கேட்
கப்போகின்றேன்.

अतो दुःखतरं किं नु प्रमदानां भविष्यति । मम शोको विलापश्च यादृशोऽयमनन्तकः ॥

मम எனக்கு
विलाप: கண்ணீரைப் பெருக்
[கும்
अयं शोक: இந்த மனவேதனையா
[னது
अनन्तक: அளவிட முடியாதது.

यादृश: च எத்தன்மையதெனவு
[ம்சொல்லமுடியாதது.
प्रमदानां ஸ்திரீகளுக்கு
अत: இதைவிட
दुःखतरं மேலான கஷ்டம்
किं नु என்னதான்
भविष्यति உண்டாகக்கூடும்.

त्वयि संनिहितेऽप्येवमहमासं निराकृता । किं पुनः प्रोषिते तात ध्रुवं मरणमेव मे ॥४१॥

தாத
त्वयि நீ
संनिहिते अपि இங்கிருக்கும்பொ
[முதே
अहं நான்
एवं இப்படியாய்
निराकृता அவமதிக்கப்பட்டவ
आसं இருக்கின்றேன். [நாக

प्रोषिते தேசாநதரத்திலிருக்
[கையில
किं पुन: சொல்லவும் வேண்
[மே
मे எனக்கு [மே
मरणं மரணம்
ध्रुवं एव நிச்சயம்தான்.

अत्यन्तं निगृहीताऽस्मि भर्तुर्नित्यमसंमता । परिवारेण कैकेय्यास्समा वाप्यथवाऽवरा ॥

भर्तुः “கணவரது
असंमता வெறுப்புக்காளான
नित्यं சாச்வதமாய் [வளாய்
अत्यन्तं முற்றிலும்
निगृहीता பெருமையொழிந்த
வளாய்

कैकेय्याः கைகேயியின்
परिवारेण வேலைக்காரியோடு
समा वा சமமானவளா
अथवा அல்லது [கவோ
अवरा अपि தாழ்ந்தவளாகவோ
अस्मि நான் ஆகிறேன்.

यो हि मां सेवते कश्चिदथवाऽप्यनुवर्तते । कैकेय्याः पुत्रमन्वीक्ष्य स जनो नाभिभाषते ॥

अथवा “இது இல்லை என்று
यः कश्चित् எந்த ஒரு [லும்கூட,
जनः ஆத்மா
मां सेवते { என்னிடத்தில் ப்ரியம்
பாராட்டி வருகின்ற
னரோ,
हि அதனால்

अनुवर्तते { உற்சாகப்படுத்தி மன
முனக்க செய்தருளி
வருகின்றனரோ,
सः अपि அவரும்
कैकेय्याः கைகேயியினது [த்து
पुत्रं अन्वीक्ष्य புதல்வனை உத்தேசி-
अभिभाषते न முகம்கொடுத்துத்
பேசார்.

नित्यक्रोधतया तस्याः कथं नु खरवादि तत् । कैकेय्या वदनं द्रष्टुं पुत्र शक्ष्यामि दुर्गता ॥

पुत्र “குழந்தாய்!
नित्यक्रोधतया { ஸ்தா “சிடுசிடு” எனும்
க்ரோதச்வபாவமு
டையவளாதலால்
तस्याः कैकेय्याः { அந்த கைகேயியினது
तत् { அந்த கொடுமைத்த
खरवादि { னத்தை நன்கு விள
ங்கக்காட்டிக்கொண்
டிருக்கும்,

वदनं முகத்தை
द्रष्टुं பார்க்க
दुर्गता பாக்கியக்குறைவு அ
டைந்திருக்கும் நான்
कथं नु எப்படித்தான்
शक्ष्यामि சஹிப்பேன்?

दश सप्त च वर्षाणि तव जातस्य राघव । आसितानि प्रकाङ्क्षन्त्या मया दुःखपरिक्षयम् ॥

राघव “ஸ்ரீராம!
तव जातस्य நீ பிறந்தது முதல்,
सप्त च दश இருபத்திநான்கு
(7+7+10)

वर्षाणि வருஷங்கள்,

मया என்னால்
दुःखपरिक्षयं { எப்படிப்பட்ட கஷ்ட
த்திற்கும் சுபெடாதி
குத்தல் என்பதை
எதிர்பாராதவளாய்
சமூக்கப்பட்டன.

तदक्षयं महदुःखं नोत्सहे सहितुं चिरम् । विप्रकारं सपत्नीनामेवं जीणांऽपि राघव ॥४६॥

राघव “ஸ்ரீராம!
जीणां முதுமைப்பருவத்தி
லிருக்கும் நான்
सपत्नीनां சக்களத்திகளுடைய
विप्रकारं அவாதிப்பாகிறதும்,
अक्षयं { ஓய்வு ஒழிவின் றி
ஸ்தா விளைந்துகொ
ண்டிருக்கிறதும்,

एवं இப்படிப்பட்டதாகிற
தும்,
महत् கொடியதாதிருக்கிற
தும்,
तत् दुःखमपि அந்த கஷ்டத்தையும்,
सहितुं ஸஹிக்க
चिरं அந்தகாலத்தில்
उत्सहे न ஒப்பேன்.

अपश्यन्ती तव मुखं परिपूर्णशशिप्रभम् । कृपणा वर्तयिष्यामि कथं कृपणजीविका ॥४७॥

कृपणा	“கதியையிழந்தவளாய்	कृपण- }	நிஷ்டரசொல்லுக்கு
• तव	உனது	जीविका }	இடங்கொடாதவண்
परिपूर्णशशिप्रभं	முழுமதிபோன்ற		ணமாய் ஏதொன்றை
	சோதியுடைய		யும் செய்யமுடியாத
मुखं	திருமுகத்தை	कथं	எப்படி [வளாய்
अपश्यन्ती	பார்க்காதவளாய்	वर्तयिष्यामि	இனி காலங்கழித்து
			வருவேன்?

उपवासैश्च योगैश्च बहुभिश्च परिश्रमैः । दुखं संवर्धितो मोघं त्वं हि दुर्गतया मया ॥४८॥

त्वं	“நீ	संवर्धितः	வளர்த்துவரப்பட்ட
उपवासैः च	உபவாஸங்களாலும்,		டனை.
बहुभिः	பல	दुर्गतया	பாக்கியக்குறைவுற்ற
परिश्रमैः	சரத்தையுடன்கூடிய	मया	என்னால்
योगैः च	தேவதாப்ரார்த்தனை	दुःखं च	பட்டபாடெல்லாம்
	களாலும்,	मोघं हि	நிஷ்ப்ரயோஜனமாய்
			விளங்குகிறதே.

स्थिरं तु हृदयं मन्ये ममेदं यन्न दीर्यते । प्रावृषीव महानद्याः स्पृष्टं कूलं नवाम्भसा ॥

मम	“எனது	स्पृष्टं इव	தாக்கப்பட்டதுபோல்
इदं हृदयं	இந்த ஹிருதயம்	दीर्यते	உடையவேண்டும்.
महानद्याः	மஹாநதியின்	न यत्	அப்படி ஆகாதிருக்
कूलं	கரை		கின்ற காரணத்தால்
प्रावृषि	கார்க்காலத்தில்	स्थिरं तु	சிலை எனவே
नवाम्भसा	புது பெரும்வெள்ளத்	मन्ये	நான் நினைக்கின்றேன்.
	தால்		

ममैव नूनं मरणं न विद्यते न चावकाशोऽस्ति यमक्षये मम ।

यदन्तकोऽद्यैव न मां जिहीर्षति प्रसह्य सिंहो रुदतीं मृगीमिव

॥ ५० ॥

सिंहः	“ஓர் சிங்கமானது	यत्	என்கிற காரணத்தால்
मृगीं	மான்பேடையை	मम	எனக்கு
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்	मरणं एव	மரணமென்பதே
अन्तः	யமன் [வண்ணமே	विद्यते न	இல்லையா என்ன?
प्रसह्य	மிக்கவும்,	मम	எனக்கு
रुदतीं	அழுதுகொண்டிருக்	यमक्षये	யமலோகத்தில்
मां	என்னை [கும்	अवकाशः च	காலவைத்துநிற்கும்
अद्य एव	இப்பொழுதே		இடங்கூட
जिहीर्षति न	கொண்டுபோகாதிருக்	अस्ति न नूनम्	இல்லையா என்னை?
	ன்றான்		

स्थिरं हि नूनं हृदयं ममायसं न विद्यते यद्दुवि नावदीर्यते ।
अनेन दुःखेन च देहमर्पितं ध्रुवं ह्यकाले मरणं न विद्यते

॥ ५१ ॥

அனென	“இப்படிப்பட்ட	அவதீர்யதே ந	முறிந்துவிழாதிருக்
दुःखेन	துக்கத்தால்		கிறது.
अर्पितं	துளைக்கப்பட்ட	यत् नूनं	இதுகாரணத்தாலே
मम हृदयं	எனது ஹிருதயம்,		யும்
स्थिरं	சிலையென	अकाले हि	போகின்ற வேளை
विद्यते न	பிளவு படாதிருக்கி		வந்தாலின்றி,
देहं च	உடலும், [றது.	मरणं	மரணம்
आयसं	இரும்பாலானதென	विद्यते न	உண்டாகாது என்பது
भुवि	பூமியில்	ध्रुवं हि	திண்ணமே.

इदं तु दुःखं यदनर्थकानि मे व्रतानि दानानि च संयमाश्च हि ।
तपश्च तप्तं यदपत्यकारणात् सुनिष्फलं बीजमिवोप्तमूषरे

॥ ५२ ॥

इदं	“இந்த	संयमाः च	தேவதாபிரார்த்தனை
दुःखं तु	துக்கமொன்றுதான்		களும்,
हि	எல்லாவற்றிலும்திக	अनर्थकानि	வீணய்விட்டன.
यत्	ஆகையால் [மானது.	तप्तं तपः	புரிந்த தபம்
अपत्यकारणात्	{ புதல்வனுக்கு பாக்கிய	यत् च	எதுவோ அதுவும்,
	மொன்றையே உத்	उषरे	உவர்நிலத்தில்
	தேசமாய்	उसं बीजं इव	விதைத்த விரைபோல்
मे व्रतानि	எனது விருதங்களும்,	सुनिष्फलम्	பயனற்றதாய் விட்
दानानि च	தானங்களும்,		டது.

यदि ह्यकाले मरणं स्वयेच्छया लभेत कश्चिद्दुःखकश्चितः ।
गताऽहमयैव परेतसंसदं विना त्वया धेनुरिवात्मजेन वै

॥ ५३ ॥

गुरुदुःख- } कश्चितः }	“பெருந்துயரத்தால்	त्वया हि विना	உன்னையே விட்டுப்
	அஸஹ்யமாய் கஷ்ட		பிரிந்தவளும்,
	ப்பட்டிருக்கொண்டிரு	आत्मजेन विना	கன்றை விட்டுப்பிரிந்த
	க்கும்	धेनुः इव	பசுபோலிருக்கிறவளு
कश्चित्	ஒருவன்,	अहं	நான் [மாகிய
स्वया इच्छया	தனது இஷ்டப்படி	अद्य एव	இக்கணமே
अकाले	போகின்ற வேளை		{ மரித்தவர்களிருக்கும்
	வராமலே		ஸமரஜத்திற்கு (யம
मरणं	மரணத்தை	परेतसंसदं	லோகத்திற்கு)
लभेत यदि	அடையலாமென்றால்,	गता वै	போய்விடுவேனே.

अथापि किं जीवितमद्य मे वृथा त्वया विना चन्द्रनिभाननप्रभ ।

अनुव्रजिष्यामि वनं त्वयैव गौः सुदुर्बला वत्समिवानुकांक्षया ॥ ५४ ॥

चन्द्र- निभाननप्रभ	}	“சந்திரனுக்கிடான சோதியுடைய திரு முகமண்டலமுடைய வனே ! உன்னை விட்டுப்பிரிந்த எனக்கு இப்பொழுது நிகிருஷ்டமான இங்க ருந்து காலம் கழிப் பதென்பது வீண்.	सुदुर्बला	}	எப்படிப்பட்டதாகிய உற்சாஹத்தையுமி முந்த நான் அப்படியிருக்கின்ற ஓர் பசு [மையால் வா த்ஸல்யத்தால் கன்றை எவ்வண்ண மோ அவ்வண்ணமே உன்னுடனேயே காட்டிற்ரு பின்பற்றிவருவேன்.”
त्वया विना मे अद्य किं जीवितं वृथा		वत्सं इव त्वया एव वनं अनुव्रजिष्यामि			

भृशमसुखममर्षिता तदा बहु विललाप समीक्ष्य राघवम् ।

व्यसनमुपनिशाम्य सा महत् सुतमिव बद्धमवेक्ष्य किन्नरी ॥ ५५ ॥

वद्धं सुतं अवेक्ष्य किन्नरी	வலையில் சிக்கிக்கொ பார்த்த[ண்ட குஞ்சை ஓர் பெண்கின்னரப் பசுதி எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே, அப்பொழுது ஸ்ரீராமரை பார்த்து, அளவுகடந்ததாய்	असुखं व्यसनं भृशं उपनिशाम्य अमर्षिता सा बहु विललाप	அஸஹ்யமாயிருக்கிற ஊரைவிட்டு அகற்றி விடுகிறதென்பதை திரும்பத்திரும்ப விட் நினைத்து, [டுவிட்டு, சோகத்தை உள்ளடக் கமுடியாதிருந்த அவள், மிக்கவும் கண்ணீரைச் சொரிந்து அழுதனள்.
-----------------------------------	---	--	---

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे विंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3287.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 932.

एकविंशः सर्गः—இருபத்தோராவது ஸர்க்கம் ॥ २१ ॥

पितृवाक्यपरिपालनप्रतिज्ञा—தந்தையின் சொல்லை ரகசிக்க பிரதிக்கை செய்வது.

तथा तु विलपन्तीं तां कौसल्यां राममातरम् । उवाच लक्ष्मणो दीनस्तत्कालसदृशं वचः ॥

लक्ष्मणः तथा तु	லக்ஷ்மணர் அவ்வண்ணமாய் இவ்விஷயத்தில்	तां कौसल्यां दीनः	அந்த கோஸலாதேவி யாரைப்பார்த்து, மிக்கமனம் நொந்தவ ராகி
विलपन्तीं राममातरं	புலம்பி அழுதுகொ ண்டிருக்கிறவளும், ஸ்ரீராமரது மாதாவு மாகிய	तत्कालसदृशं वचः उवाच	அச்சமயத்திற்கேற்ற தாயிருக்கின்ற பின்வரும் மொழியை மொழிந்தார்.

न रोचते ममाप्येतदार्ये यद्राघवो वनम् । त्यक्त्वा राज्यश्रियं गच्छेत् स्त्रिया वाक्यवशं गतः॥

आर्ये	“ அம்மா !	त्यक्त्वा	உதரி எறிந்துவிட்டு,
राघवः	ஸ்ரீராமர் [னது	वनं	காட்டிற்கு [என்பது,
स्त्रिया:	ஒருபெண்பிள்ளையி-	गच्छेत्	எழுந்தருளுகின்றார்-
वाक्यवशं गतः	நியமனத்திற்கு ஈடு	यत् एतत्	எதுவோ இது,
	பட்டவராய்,	मम अपि	எனக்கும்,
राज्यश्रियं	ராஜ்யலக்ஷ்மியை,	रोचते न	ஸம்மதமில்லாதது.

विपरीतश्च वृद्धश्च विषयैश्च प्रधर्षितः । नृपः किमिव न ब्रूयाच्चोद्यमानस्समन्मथः ॥ ३ ॥

नृपः	“ சக்கிரவர்த்தியார்,	प्रधर्षितः	பாழடைந்திருக்கின்ற
वृद्धः	{ வயதுமுதிர்ந்தவராய்.	च	இதுவுமன்றி [னர்.
	{ முடியாததனதசையி	समन्मथः	பார்யாஸக்தராய்,
	{ விருக்கின்றனர்.	चोद्यमानः	கேட்டதெல்லாம் தரு
विपरीतः	{ தடுமாற்றமடைந்திரு		கின்றவராயிருக்கின்
	{ க்கும் மனத்தராயிரு	च	ஆகையால் [றனர்.
	{ க்கின்றனர்.	किं इव	எதைத்தான்
च	ஆனபடியால்,	ब्रूयात् न	கட்டளைசெய்யார் ?
विषयैः	ராஜ்யவிஷயங்களில் *		

* [ராஜ்யவிஷயங்களில் எது தருமத்திற்கொத்திருக்கிறது எது தருமத்திற்கு விருத்தமாயிருக்கிறது, என்பதை பகுத்தறிய அவச்யமாகிய தருமவிதிகளை ஞாபகத்திற்குகொண்டுவருதல், அவைகளை ஆராய்ச்சிசெய்து உள்ளபடி அறிதல், இவைகளை மாறாது அனுஷ்டித்தல் என்கிற அங்கங்களில், (ஆர்ஷம்)]

नास्यापराधं पश्यामि नापि दोषं तथाविधम् । येन निर्वास्यते राष्ट्रादनवासाय राघवः ॥

राघवः	“ ஸ்ரீராமர்,	अस्य	இவருக்கு
येन	எந்தக்காரணத்தைக்	तथाविधं	இப்படி விதிக்கவேண்
	கொண்டு	अपराधं	தியச்செயலை[டியதான
वनवासाय	வனத்தில் வாஸம்	पश्यामि न	நான் கண்டிலேன்.
	செய்ய	दोषं अपि	{ பிறருக்கு அஹிதமா
राष्ट्रात्	ராஜ்யத்திநின்று		{ னதை சிந்தையில் நினை
निर्वास्यते	அனுப்பிவிடப்படுகின்	न	{ த்தலென்பதையும்
	றார் ?		நான் கண்டிலேன்.

अहं हनिष्ये पितरं वृद्धं कामवशं गतम् । स्त्रिया युक्तं च निर्लज्जं धर्मायुक्तं नृपं यथा ॥

पितरं	“ திருதாதையாகிய	गतं	தன்னறிவையிழந்த
वृद्धं	முதிர்ந்த வயதிலிருக்		வராய்
	கும்	निर्लज्जं	{ லோகாபவாதத்தை
नृपं	சக்கிரவர்த்தியாரை		{ ஒரு பொருட்டாய்
स्त्रिया	ஒரு மனைவியால்		{ நினையாதவராய்
युक्तं	ஆளப்பட்டுவருகின்ற	धर्मायुक्तं च	{ தருமத்திற்கு விருத்த
	வராகவும்		{ மானதைச் செய்கின்
	{ மனையாட்டியென்னும்	यथा	{ றவராயும்,
कामवशं	{ காரணத்தால் ஒருவ	अहं हनिष्ये	{ இருக்கின்றமையால்
	{ ன்வைக்கும் அன்பு		{ நான் கொல்லலாமே.
	{ க்கீடுபட்டவராய்		

न तं पश्याम्यहं लोके परोक्षमपि यो नरः । स्वमित्रोऽपि निरस्तोऽपि योऽस्य दोषमुदाहरेत् ॥

यः	“ எவனேனுமொரு வன்	दोषं	ஓர் அபசாரமிருப்ப தாய்,
स्वमित्तः	பரமசத்ருவாகியவ னும்,	परोक्षमपि	அவரில்லாதவிடத்தி லுங்கூட
यः नरः	எந்த மனிதன் அந்த	उदाहरेत्	சொல்லலாமே.
निरस्तः	பாணம் தைத்து கஷ்	तं अपि	அப்படிப்பட்ட ஒருவ
अपि	டப்படுகின்றவனாயி ருக்கையிலும்	लोके	உலகில் [னையுங்கூட
अस्य	இவருக்கு	अहं	நான்
		पश्यामि न	கண்டிலேன்.

देवकल्पमृजुं दान्तं रिपूणामपि वत्सलम् । अवक्षमाणः को धर्मं त्यजेत्पुत्रमकारणात् ॥

धर्मः	“ தருமத்தை	दान्तं	தண்ணளியுடையவ ராய்
अवक्षमाणः	நழுவவிடா திருக்கும்	वत्सलं	நன்மைபுரியும்,
कः	எவன்	पुत्रं	புத்திரனை
देवकल्पं	தைவத்திற்கொப்பா னவரும்,	अकारणात्	காரணமின்றி
ऋजुं	ஸன்மார்க்கசாலியும்	त्यजेत्	வெளியில் தூரத்திவிடு வான்.
रिपूणां अपि	சத்ருக்களுக்கும்		

तदिदं वचनं राज्ञः पुनर्बाल्यमुपेयुषः । पुत्रः को हृदये कुर्याद्राजवृत्तमनुस्मरन् ॥ ८ ॥

तत्	ஆகையால்,	राजवृत्तं	{ சக்கிரவர்த்தியாரது தற்கால நடவடிக்கை யை,
बाल्यं	{ தருமம், அதருமம், இவ்விண்ணடையும் பகுத்தறியும் அறி வை இழந்த தசையை	अनुस्मरन्	{ உள்ளபடி அறியும் தன்மை படைத்தவ னையிருக்கும்
उपेयुषः	அடைந்திருக்கின்ற	पुत्रः पुनः	புதல்வனாயிருந்தாலும்
राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாரது	कः	எவன்
इदं वचनं	இந்த நியமனத்தை,	हृदये कुर्यात्	ஹிருதயத்தில் ஏற்றுக் கொள்வான்.

यावदेव न जानाति कश्चिदर्थमिमं नरः । तावदेव मया सार्धमात्मस्थं कुरु शासनम् ॥

मया पार्श्वे सधनुषा तव गुप्तस्य राघव । कस्ममर्थोऽधिकं कर्तुं कृतान्तस्येव तिष्ठतः ॥

राघव	“ ஸ்ரீராம!	यावत्	எதற்குள்
कश्चित्	உரிமை இல்லாதவனா கிய	अर्थं	சபலார்த்தமாய் விளங் குகிற *
नरः एव	ஆக்மாவும்,		

* [சரியான வழியில் கிடைத்தது சக்லார்த்தம் என்பது, அப்படியுமிப்படியு
மாய் நியாயத்திலும் அநியாயத்திலும் கிடைத்தது சபலார்த்தமென்பது, அதரு
மத்தாலேயே கிடைத்தது க்ருஷ்ணார்த்தமென்பது. இப்படி மூவகைப்பட்ட
அர்த்தங்களில் சபலார்த்தமாய் விளங்குகிற,]

शासनं
जानाति न
तावदेव
इमं
आत्मस्थं
मया सार्धं
कुरु
तिष्ठतः

அரசாளுகையை,
தன்னுடையதாய் உரி
மை கொண்டாடாதி
ருக்கின்றேனோ,
அதற்குள்ளேயே
இதை,
தேவரீருடையதாய்
என்னோடுகூடி
செய்துகொள்வீராக,
உரிமையால் அனுபவி
த்து வருகின்றவராய்,

कृतान्तस्य
सधनुषा
मया
पार्श्वे
गुप्तस्य
तव
कः इव
अधिकं
कर्तुं समर्थः

எடுத்துக்கொண்ட
எப்படிப்பட்ட கார்ய
த்தையும் ஸரியாய்
முடிக்கின்றவராய்,
கையில் வில்பிடித்த
என்னால்
பக்கலில்
பாதுகாக்கப்பட்டவ
தேவரீருக்கு, [ருமான
எவன்தான்
இடையூறே
செய்யவல்லன்?

निर्मनुष्यामिमां सर्वामयोध्यां मनुजर्षभ । करिष्यामि शरैस्तीक्ष्णैर्यदि स्यास्यति विप्रिये ॥

मनुजर्षभ
विप्रिये
अयोध्यां
स्थास्यति

“புருஷோத்தமா!
அநியாயமான கார்யத்
அயோத்தியை [தில்,
தனக்குதவிபுரியும்
வண்ணமாப் தன்பக்
கலைச்சேர்ந்ததாய்
செய்துவிடுவான்,

यदि
इमां सर्वा
तीक्ष्णैः
शरैः
निर्मनुष्यां
करिष्यामि

என்கிற விஷயத்தில்
இதுமுழுதையும்,
கூர்மையான
பாணங்களால்,
மனிதப்பூண்டே இல்
லாததாக
நான் செய்வேன்.

भरतस्याथ पक्ष्यो वा यो वास्य हितमिच्छति । सर्वानेतान्वधिष्यामि मृदुर्हि परिभूयते ॥

मृदुः वा
अथ
परिभूयते
हि
अस्य

“ஆண்மையை உள்ள
டக்கி பொறுமை பூண்
டு எளிதிலிணங்கும்
ஸாதுவாய் மட்டும்
ஒருவனிருந்தாலவன்
முழுமையும்
அவமதிசெய்யப்படு
கின்றான்.
ஆனபடியால்
இந்த

भरतस्य
हितं
इच्छति वा
पक्ष्यः
यः
एतान् सर्वान्
वधिष्यामि

பரதனுக்கு
பெருமையை
தேடுகிறதாய்
பக்கலிலிருந்து உதவி
புரிகிறதாய்கிறது
எந்த ஜனஸமுஹ
மோ,
இந்த எல்லோரையும்,
நான் கொன்றுவிடு
வேன்.

प्रोत्साहितोऽयं कैकेय्या स दुष्टो यदि नः पिता । अमित्रभूतो निस्सङ्गं बध्यतां बध्यतामपि ॥

नः
अयं पिता
कैकेय्या
प्रोत्साहितः
दुष्टः
यदि
बध्यतां

“நமது
இந்த திருதாதை,
கைகேயியால் [வராய்
துர்போதிக்கப்பட்ட-
நீதி இழந்தவராய்,
இருக்கும் பகைத்தில்,
சிறையில் வைக்கப்
பட்டும்.

सः अमित्रभूतः
अपि
निस्सङ्गं
बध्यताम्

அவர் சத்ருவுக்கு உத
விபுரிகிறவராகவுமி
ருந்தால்,
தந்தையெனும் வாத்
ஸல்யத்தை விட்டொ
ழித்து
கொன்றுவிடப்பட்ட
டும்.

गुरोरप्यवलिप्तस्य कार्याकार्यमजानतः । उत्पथं प्रतिपन्नस्य कार्यं भवति शासनम् ॥१४॥

कार्याकार्यं	“ ஒரு கார்யம் தருமம் தருமமென்பதை	प्रतिपन्नस्य	ப்ரவருத்திக்கின்ற
अजानतः	பகுத்தறியும் தன்மை யை இழந்தவராய்	गुरोः अपि	தாதைக்குங்கூட
अवलिप्तस्य	அறிவுமயங்கினவராய்	शासनं	தண்டனை
उत्पथं	அதருமத்தில்	कार्यं	செய்யவேண்டியதாய்
		भवति	இருக்கிறது.

बलमेष किमाश्रित्य हेतुं वा पुरुषोत्तम । दातुमिच्छति कैकेयै राज्यं स्फीतमिदं तव ॥

पुरुषोत्तम	“ புருஷோத்தம !	तव	தேவரீருடையதாகிய
एषः	இவர்	स्फीतं	மஹத்தான
किं बलं	எந்த பலத்தைத்தானா கட்டும்,	राज्यं	ராஜ்யத்தை
हेतुं वा	ஹேதுவைத்தானாகட் டும்,	कैकेयै	கைகேயி அம்மாளுக்கு
आश्रित्य	அவலம்பித்து	दातुं	பரிசாய் அளிக்க
		इदं	இப்பொழுது
		इच्छति	நினைக்கின்றனர்.

त्वया चैव मया चैव कृत्वा वैरमनुत्तमम् । काऽस्य शक्तिः श्रियं दातुं भरतायारिशासन ॥

अरिशासन	{ “ எப்படிப்பட்ட அப ராதியையும் சிகிழிக் கின்றவரே !	कृत्वा	செய்துகொண்டு
त्वया एव च	தேவரீருடனும்,	भरताय	பரதனுக்கு
मया एव च	அடியேனுடனும்,	श्रियं	ராஜ்யாதிகாரத்தை
अनुत्तमं वैरं	பரமவைரத்தை	दातुं	ஒப்புவிக்க
		अस्य	இவருக்கு
		शक्तिः का	சக்தி எது ? *

[* 1. ப்ரபுசக்தி—ப்ரபுசக்தி என்ற மன்னர்களாயிருக்குமந்தஸ்தால் ஏற்படும் தருமவிருத்தமின்றி அதிகாரம் செலுத்துதற்குரிய சக்தி. 2. ப்ரபாவசக்தி தரும விருத்தமின்றி ஸதா நியாயவழிகளேயே ஆலோசனைகள் செய்யும் மந்திரிமார் களின் ஆலோசனைக்கீடுபட்டு, அதனால் அதிகாரம்கொண்டு செய்யும் சக்தி. 3. உத்ஸாஹசக்தி—உத்ஸாஹசக்தி. திமிர் பிடித்து, ஒரு கார்யத்தில் நியாயப்படி புகக் கூடாததாயிருக்கையில், தலைக்கொழுப்பால் புகுவோமெனும் நினைக்கும் சக்தி.

இப்படி மூவகைப்பட்ட மன்னர்களுக்கு உரிய சக்திகளில் எந்த சக்தி ?]

अनुरक्तोऽस्मि भावेन भ्रातरं देवि तत्त्वतः । सत्येन धनुषा चैव दत्तेनेष्टेन ते शपे ॥१७॥

देवि	“ அம்மா !	सत्येन	ஸத்தியத்தின்மீதும்
भ्रातरं	‘தமயனாரிடம்	धनुषा	வில்லின்மீதும்,
तत्त्वतः	உள்ளூர	दत्तेन च	தானத்தின்மீதும்,
भावेन	பக்தி ஒன்றையே ஸர் வமாய்க்கொண்டு,	ते	தேவரீருக்கு
अनुरक्तः	திருவுளம் கோணுது	इष्टेन एव	இஷ்டமானது எது
अस्मि	நடக்கும் தாஸனடி யேன்’ என்பதை	शपे	வோ அதன்மீதும், உறுதிசெய்து கொடுக் கின்றேன்.

दीप्तमग्निमरण्यं वा यदि रामः प्रवेक्ष्यति । प्रविष्टं तत्र मां देवि त्वं पूर्वमवधारय ॥ १८ ॥

देवि	“அம்மா!”	तत्र	அதில்
दीप्तं अग्निं	கொழுந்துவிட்டெரி யும் தீயிலேனும்	மாں	அடியேனை
अरण्यं वा	அரண்யத்திலேனும்	पूर्वं	அவருக்கு முந்தியே
रामः	ஸ்ரீராமர்	प्रविष्टं	புகுந்துவிட்டவனாக
प्रवेक्ष्यति यदि	புகப்போகின்றாரென் கிற பக்கத்தில்	त्वं अवधारय	{ தேவரீர் திருவுளத்தில் நம்பிக்கை கொண்டு அருள்வீராக.

हरामि वीर्यादुखं ते तमः सूर्य इवोदितः । देवी पश्यतु मे वीर्यं राघवश्चैव पश्यतु ॥ १९ ॥

राघवः एव	“ஸ்ரீராமர் மட்டும்	वीर्यात्	ஆண்மையால்
पश्यतु	தீர்க்காலோசனை செய் து நிச்சயிக்கட்டும்.	ते दुःखं	தேவரீரது துயரத்தை
उदितः	உதயமான	हरामि	ஒழித்துவிடுவேன்.
सूर्यः	சூர்யபகவான்	देवी च	தேவியாரும்
तमः इव	இருளே எவ்வண்ண மோ அவ்வண்ணமே	मे वीर्यं	எனது திறமையை
		पश्यतु	கண்ணாரக்கண்டு களிக்கலாம்.

हनिष्ये पितरं वृद्धं कैकेय्यासक्तमानसम् । कृपणं च स्थितं बाल्ये वृद्धभावेन गर्हितम् ॥

वृद्धं	“வயது முதிர்ந்தவரும்,	स्थितं	இருக்கின்றவராய்
कैकेय्यासक्त- मानसं	{ கைகேயிதேவியாரது மனங்கோணுது நட ப்பதே ஸர்வவுமாய் க்கொண்டுவிளங்கும் சின்தையுடையவரும், வார்த்தக தசையால்	कृपणं	{ எதை செய்யலாம் எ தை செய்யக்கூடா தென்று அறிவதற்கு வேண்டிய க்ஞானசக தியை முற்றிலும் இழந்தவராய்
वृद्धभावेन	{ தருமம், அதருமம் இவ் விரண்டையும் பகுத் தறியும் அறிவை இ ழந்துவிட்ட தசை யில்	गर्हितं च	{ யாவருடைய அவமா னச்சொல்லுக்குமா ளாகிவிட்டவருமாகிய
बाल्ये		पितरं	திருத்தாதையை
		हनिष्ये	நான் கொல்லலாமே .

एतत्तु वचनं श्रुत्वा लक्ष्मणस्य महात्मनः । उवाच रामं कौसल्या रुदन्ती शोकलालसा ॥

शोकलालसा	கடுந்துயரத்தால் மனம் நொந்து	श्रुत्वा	திருச்செவ்விசாற்றியரு ளியவருமான
रुदन्ती	{ கண்ணீர் பெருக்கி அ முதுகொண்டிருந்த வளும்,	कौसल्या	கோஸலாதேவியார்
महात्मनः	மஹாத்மாவான	रामं	ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணருடைய	तु	இது விஷயத்திலிப் படி
एतत् वचनं	இந்த மொழிக்கு	उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி ஞள்.

भ्रातुस्ते वदतः पुत्र लक्ष्मणस्य श्रुतं त्वया । यदत्रानन्तरं कार्यं कुरुष्व यदि रोचते ॥

புத்ர
தே ப்ராது:
லக்ஷ்மணஸ்ய
வதத:
த்வயா
ஸ்ருத்
“குழந்தாய்!
உனது தம்பி
லக்ஷ்மணன்
சொல்லுகையில்
உன்னால்
செவிகொடுத்து கேட்
கப்பட்டதாகிறது

यत्
रोचते यदि
अत्र
अनन्तरं
कार्यं
कुरुष्व
எதுவோ அது,
நலமெனத் தோன்று
கிற பக்ஷத்தில்
இவ்விடத்திலேயே
இப்பவே
செய்யவேண்டிய கார்
யத்தை
செய்து முடிப்பாயாக.

न चाधर्म्यं वचः श्रुत्वा सपत्न्या मम भाषितम् । विहाय शोकसन्तप्तां गन्तुमर्हसि मामितः ॥

शोकसन्तप्तां
मां च
विहाय
मम सपत्न्या
भाषितं
अधर्म्यं
“கடுத்துயர்த்தால் ம
னம் நொந்து தவித்
துக்கொண்டிருக்கும்
என்னையே
விட்டு,
எனது சக்களத்தி
கூறப்பட்ட [யால்
தருமவிருத்தமாகிய

वचः
श्रुत्वा
इतः
गन्तुं
अर्हसि न
நியமனத்தை
சிரமேற்கொண்டு அ
னுஷ்டிப்பவனாயிருந்
துகொண்டு,
இவ்விடமிருந்து
போய்விடுவதற்கு
நீ ஒப்புக்கொள்ளக்
கூடாது.

धर्मज्ञ यदि धर्मिष्ठ धर्मं चरितुमिच्छसि । शुश्रूष मामिहस्थस्त्वं चर धर्ममनुत्तमम् ॥ २४ ॥

धर्मज्ञ
धर्मिष्ठ
अनुत्तमं
धर्मं
चर
त्वं
“தருமமறிந்தவனே!
தருமமொன்றையே
ஸதா அனுஷ்டிப்ப
வனே!
எதற்கும் மேலான
தாய் விளங்குகிற
தருமமாகிற எதுவோ
அனுஷ்டி. [அதை
நீ

धर्मं
चरितुं
इच्छसि यदि
इहस्थः
मां
शुश्रूष
தருமத்தை
எப்பவும் அனுஷ்டிக்க
மனதில் நிச்சயித்திரு
க்கிறாயென்கிற பக்ஷ
த்தில்
இங்கிருந்துகொண்
எனக்கு [டே நீ
பணிவிடை செய்வா
யாக.

शुश्रूषर्जननीं पुत्र स्वगृहे नियतो वसन् । परेण तपसा युक्तः काश्यपस्त्रिदिवङ्गतः ॥ २५ ॥

पुत्र
काश्यपः
स्वगृहे
नियतः
वसन्
परेण तपसा
“குழந்தாய்!
காச்யபரென்பவர்
தனது திருமாளிகை
நியமமாய் [யில்
இருந்துகொண்டு
மிக காயக்லேசத்தால்

युक्तः
जननीं
शुश्रूषुः
त्रिदिवं
गतः
பாடுபடுகின்றவராய்
தாயாருக்கு
பணிவிடை புரிபவ
ராய்
சுவர்க்கத்தை
அடைந்தார்.

यथैव राजा पूज्यस्ते गौरवेण तथा ह्यहम् । त्वां नाहमनुजानामि न गन्तव्यमितो वनम् ॥

ते “உனக்கு
ராஜா சக்கிரவர்த்தியார்
गौरवेण கௌரவத்தினால்
यथा पूज्यः எவ்வளவு கொண்டா
டத்தக்கவரோ

तथा अहं एव हि ना नुम् अन्तरे !

त्वद्वियोगान्न मे कार्यं जीवितेन सुखेन वा । त्वया सह मम श्रेयस्तृणानामपि भक्षणम् ॥

मे “எனக்கு
त्वद्वियोगात् உன்னை விட்டுப்பிரிந்
தால்
जीवितेन உயிருடனிருப்பதா
லும்
सुखेन वा பாக்கயத்தினாலேயும்
कार्यं न பயனில்லை.

इतः இவ்விடத்தை விட்டு
वनं காட்டிற்கு
गन्तव्यं न போகவேண்டிய
त्वां உனக்கு தில்லை.
अहं நான்
अनुजानामि न விடைகொடுக்க
மாட்டேன்.

मम எனக்கு
त्वया सह உன்னுடன்
तृणानां भक्षणं अपि புல்லைத்தின்று பிழை
த்திருத்தலே
श्रेयः எதற்கும் மேம்பட்
டது.

यदि त्वं यास्यसि वनं त्यक्त्वा मां शोकलालसाम् ।

अहं प्रायमिहासिष्ये न हि शक्ष्यामि जीवितुम्

॥ २८ ॥

त्वं “நீ
शोकलालसां { கடுந்துயரத்தால் மன
ம் நொந்து பரிதபித்
கும்
मां त्यक्त्वा என்னைவிட்டு,
वनं வனத்திற்கு
यास्यसि यदि போய்விடுகிறாயென்
अहं நான் [ரால்
इह இவ்விடத்திலேயே

ततस्त्वं प्राप्स्यसे पुत्रं निरयं लोकविश्रुतम् ।

पुत्रं “குழந்தாய்!
ततः त्वं அப்படியாகில் நீ
सरितां पतिः நதிகளின் பதியாகிய
समुद्रः ஸமுத்திர ராஜன்

अधर्मात् { ஈன்ற மாதாவுக்கு ம
னவருத்த முண்டாக்
குகிறதால் வினையும்
அதருமத்திற்கு பா
த்திரமாய் விட்டான்
என்ற காரணத்தால்

प्रायं { இப்படி உட்கார்ந்த
வண்ணமே பட்டினி
யாகக் கிடந்து உயிர்
மாய்த்தலாகிற விர
தத்தை
आसिष्ये அனுஷ்டிப்பேன்.
जीवितुं பிழைத்திருக்க
शक्ष्यामि न பொறேன்.
हि இது திண்ணம்.

ब्रह्महत्यामिवाधर्मात्समुद्रस्सरितां पतिः ॥

ब्रह्महत्यां { ப்ரம்மஹத்திதோஷம்
எவ்வளவோ அவ்வ
ளவையடைந்தது
इव எவ்வண்ணமோ

लोकविश्रुतं { அவ்வண்ணமே
முவுலகத்தவர்களுக்கு
ந்தெரிந்திருக்கின்ற
தாகிய
निरयं நரகத்தை
प्राप्स्यसे அடைவாய்”.

विलपन्ती तथा दीनां कौसल्यां जननीं ततः । उवाच रामो धर्मात्मा वचनं धर्मसंहितम् ॥

धर्मात्मा	தருமா த்மா வாக்கும்	कौसल्यां	கோசலாதேவியாரைப்
रामः	ஸ்ரீராமர்		பார்த்து
ततः	அப்பொழுது	धर्मसंहितं	{ தர்மவிதிகளை நன்கு
तथा	அவ்வண்ணமாய்		விளங்கக் காட்டுகிற
दीनां	மனம் நொந்து		தாகிய
विलपन्ती	{ கண்ணீர் பெருக்கி அ	वचनं	பின்வரும் திரு
	ழுது புலம்பிக்கொ		வாக்கை
	ண்டிருந்த	उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி
जननीं	பெற்ற தாயாகிய		ரை.

नास्ति शक्तिः पितुर्वाक्यं समतिक्रमितुं मम । प्रसादये त्वां शिरसा गन्तुमिच्छाम्यहं वनम् ॥

पितुः	“ திருதாதையின்	वनं गन्तुं	காட்டிற்குப் போக
वाक्यं	நியமனத்தை	इच्छामि	சித்தமாகிவிட்டேன்.
समतिक्रमितुं	உல்லங்கனம் செய்ய	त्वां	தேவரீரை
शक्तिः	அதிகாரம்	शिरसा-	{ நான் முடிதாழ்த்தி ந
मम	எனக்கு	प्रसादये }	மஸ்காரம் பண்ணி
अस्ति न	இல்லை.		உள்ளம் குளிரந்து
अहं	நான்		ஆசீர்வதித்தருள பி
			ரார்த்திக்கின்றேன்.

ऋषिणा च पितुर्वाक्यं कुर्वता व्रतचारिणा । गौर्हता जानता धर्मं कण्डुनापि विपश्चिता ॥

धर्मं	“ தருமமின்னதென்ப	व्रतचारिणा	{ அதொன்றையே சகல
जानता	உள்ளபடியறிந்த [தை		தருமமுமாய் கைப்ப
विपश्चिता	மகா க்ஞானவானும்;		ற்றியிருந்தவருமாகிய
पितुः	தாதையின்	कण्डुना	கண்டு என்ற
वाक्यं च	நியமனமாகிறதெ	ऋषिणा	ரிஷியால்
	தையும்	गौः अपि	ஓர் பசுவும்
कुर्वता	சரமேற்கொண்டுசெய்	हता	கொல்லப்பட்டிருக்
	துமுடிக்கின்றவராய்		கிறது.

अस्माकं च कुले पूर्वं सगरस्याज्ञया पितुः । खनद्भिः सागरैर्भूमिमवाप्तस्सुमहान्वधः ॥

पूर्वं	“ முன்காலத்தில்	खनद्भिः	தோண்டிய
अस्माकं कुले च	நமது குலத்திலேயே	सागरैः	ஸகரபுத்திரர்களால்
पितुः सगरस्य	பிதாவாகிய ஸகர	सुमहान्	ஒருவர்கூட பிழைத்து
	மஹாராஜருடைய		வராததாகிய
आज्ञया	நியமனத்தைக்கொ	वधः	மரணமானது
भूमिं	பூமியை [ண்டு	अवाप्तः	அடையப்பட்டது.

जामदग्न्येन रामेण रेणुका जननी स्वयम् । कृत्ता परशुनाऽरण्ये पितुर्वचनकारिणा ॥३४॥

पितुः	“தந்தையின்	स्वयं	தன்னை
वचनकारिणा	{ नियमनத்தை சிரமேற் கொண்டு செய்து மு டிக்கின்றவரும்,	जननी	பெற்ற தாயாகிய
जामदग्न्येन	ஐமதக்கனியின் புதல் வருமான	रेणुका	ரேணுகை என்பவள்,
रामेण	பரசுராமரால்,	अरण्ये	காட்டில்
		परशुना	கோடாரியால்
		कृत्ता	வெட்டி வீழ்த்தப் பட்டனள்.

एतैरन्यैश्च बहुभिर्देवि देवसमैः कृतम् । पितुर्वचनमक्रीवं करिष्यामि पितुर्हितम् ॥ ३५ ॥

देवि	“தாயே!	अक्रीवं	பின்போகாதபடி
देवसमैः	தேவர்களுக்கொப் பான	कृतं	செய்து முடிக்கப் பட்டிருக்கிறது.
एतैः	இவர்களாலும்,	पितुः	திருதாதைக்கு
बहुभिः	இன்னும் இவர்களை ஒத்த	हितं	{ மனங்கோணாததாயி ருக்கிறது எதுவோ அதை
अन्यैः च	சாதாரண மானிடர் களாலும்,	करिष्यामि	நான் செய்தே திருவேன்.
पितुः वचनं	பிதாவின் நியமனம்		

न खल्वेतन्मयैकेन क्रियते पितृशासनम् । एतैरपि कृतं देवि ये मया तव कीर्तिताः ॥ ३६ ॥

देवि	“அம்மா!	खलु	அப்படி திருவுள்ளத் தில் கொள்ளலாகாது.
एतत्	இந்த	मया	என்னால்
पितृशासनं	பித்ருவாக்யபரிபால	कीर्तिताः	மேற்சொல்லப்பட்ட டவர்கள்
मया	என் [னமென்பது	ये	எவர்களோ
एकेन	ஒருவனால்	एतैः	இவர்களாலும்
अपि	மட்டும்	कृतम्	அனுஷ்டிக்கப்பட் டிருக்கிறது.
क्रियते न	அனுஷ்டிக்கப்படுகிற து என்பது இல்லை.		
तव	தேவரீர்		

नाहं धर्मपूर्वं ते प्रतिकूलं प्रवर्तये । पूर्वैरयमभिप्रेतो गतो मार्गोऽनुगम्यते ॥ ३७ ॥

ते	“தேவரீரது	अयं	இந்த
प्रतिकूलं	{ திருவுளத்தில் ஏற்று க்கொள்ளப்படாதி ருக்கையில்,	मार्गः	தருமநெறியானது
अपूर्वं	முன்னோர்களால் அனு ஷ்டிக்கப்படாததாகிய	पूर्वैः	முன்னோர்களால்
धर्म	ஓர் தருமானுஷ்டா	अभिप्रेतः	எதற்கும் மேம்பட் டதாய்,
अहं	நான் [னத்தை	गतः	ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டதாய்
प्रवर्तये न	புதிதாய் ஆரம்பிக்க வில்லை.	अनुगम्यते	அனுஷ்டிக்கப்பட் டிருக்கிறது.

तदेतत्तु मया कार्यं क्रियते भुवि नान्यथा । पितुर्हि वचनं कुर्वन्न कश्चिन्नाम हीयते ॥३८॥

भुवि	“ உலகில்		
पितुः	பிதாவின்,	नाम	{ தருமசாஸ்திரவிதிகள்
वचनं तु	நியமனம் எதுவாயிருந்தாலும் அதை,		{ பயன்றதென சொ
कुर्वन्	பத்தி தலைக்கொண்டு		{ னால் யார் நட்புவார்
कश्चित्	ஒருவன் [செய்கின்ற	तत्	ஆனபடியால்
हीयते न	பாக்கியக்குறை	मया	என்னால்
	அடையான்.	एतत्	இந்த
अन्यथा	{ எக்காலத்திலும் இதற்	कार्यं हि	தருமானுஷ்டானமே
	குவிரோதமாய் நடை	क्रियते	அனுஷ்டிக்கப்படு
न	பெற்றிருக்கிறது என்		கிறது ”.
	இல்லை. [பது		

तामेवमुक्त्वा जननीं लक्ष्मणं पुनरब्रवीत् । वाक्यं वाक्यविदां श्रेष्ठः श्रेष्ठः सर्वधनुष्मताम् ॥

सर्वधनुष्मतां	வில்லாளிகள் எல்லாரி	एवं	இவ்வண்ணமாய்
श्रेष्ठः	தலைமைபெற்று [னும்	उत्त्वा	திருவாய்மலர்ந்தரு
	விளங்குகிறவரும்,		ளிய பின்னர்
पुनः	அப்படிப்பட்டவரும்,	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப்
वाक्यविदां	தருமவிதிகளை அறிந்த		பார்த்து,
	வர்கள் எல்லோரிலும்	वाक्यं	பின்வரும் வாக்கை
श्रेष्ठः	உத்தமராகிய அவர்	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்த
तां जननीं	அந்த பெற்ற தாயிடம்		ருளினார்.

तव लक्ष्मण जानामि मयि स्नेहमनुत्तमम् । विक्रमं चैव सत्वं च तेजश्चैव दुरासदम् ॥४०॥

लक्ष्मण	“ லக்ஷ்மண !	मयि च	என்னிடத்தில்
तव	உனது [கரிய		வைத்திருக்கும்
दुरासदं	பிறர்க்கு கிட்டுவதற்-	अनुत्तमं	ஒப்புயர்வில்லாத
विक्रमं एव	பராக்கிரமத்தையும்,	स्नेहं च	பத்திமையையும்,
तेजः च	பிறவிக்குணமாகவே		
	வந்ததாகிய	जानामि	{ நான் உள்ளதை உள்
सत्वं एव	{ சொன்னபடி செய்து		{ ளபடி சிந்தையில்
	முடிக்கவல்ல திறமை		{ வைத்திருக்கின்றேன்.
	யையும்		

मम मातुर्महद्दुःखमतुलं शुभलक्षण । अभिप्रायमविज्ञाय सत्यस्य च शमस्य च ॥ ४१ ॥

शुभलक्षण	{ “வேதங்களெல்லாவற்	शमस्य च	{ ஜிதேந்திரியனாய் எது
	றிலும் நிபுணரென		{ வும் ‘ஈசன் செயல்’
	லோகப்ராசித்திபெற்		{ என பெருமை பூண்டு
	றவனே!		{ தருமம் ஒன்றையே அ
सत्यस्य च	சத்தியத்தினுடைய		{ னுஷ்டிக்கும் ஸ்வபாவ
	வும்,		{ த்தினுடையவும்

अभिप्रायं
अविज्ञाय
मम
मातुः
“ஹஸ்யத்தை,
உள்ளபடி அறியாதி
ருக்கிறவளாகிய
எனது
அன்னையாருக்கு

दुःखं
अतुलं
महत्

மணத்துயாமென்பது
மிக்க அதிகமே;
நீடித்த காலமும்
உளதே.

धर्मो हि परमो लोके धर्मे सत्यं प्रतिष्ठितम् । धर्मसंश्रितमेतच्च पितुर्वचनमुत्तमम् ॥ ४२ ॥

धर्मः हि	“எந்த ஒரு தருமத்தி னின் று நான்கு புரு ஷார்த்தங்களும் கி டைக்கின்றனவோ அந்த ஒரு தருமம் தான், உலகில் எதற்கும் மேம்பட்ட தாய் எனும் அனு ஷ்டிக்கவேண்டியதா யுளது. இந்த தருமவர்க்கத் தில்	सत्यं	‘சொன்ன சொல் தவறாமை’ என்பது
लोके		उत्तमं	மிகச் சிறந்ததாய்,
परमः		प्रतिष्ठितं	கொண்டாடப்பட் டிருக்கிறது.
धर्मे		पितुः	திருதாதையின்
		एतत्	இந்த
	वचनं च	नियमनम्,	
	धर्मसंश्रितम्	தருமவிதிகளுக் கொத்ததுதான்.	

संश्रुत्य च पितुर्वाक्यं मातुर्वा ब्राह्मणस्य वा । न कर्तव्यं वृथा वीर धर्ममाश्रित्य तिष्ठता ॥

वीर	“புருஷோத்தம! நான்கு புருஷார்த்தங் களையும் அளிக்கிற தாகிய தருமமொன் றையே	पितुः	தந்தையினுடையவும்,
धर्मं	ஸர்வவுமாய்க்கொ ண்டு, உலகில் வஸிக்கும் ஒருவனால்	मातुः वा	தாயினுடையவும், பிரம்மணனுடைய வும்
आश्रित्य		ब्राह्मणस्य वा	
तिष्ठता		वाक्यं	நியமனத்தை
		संश्रुत्य	செய்வதாக வாக்களி பின்னர் [த்து,
		च	பயனற்றதாக
		वृथा	செய்யலாகாது
		कर्तव्यं न	

सोऽहं न शक्यामि पितुर्नियोगमतिवर्तितुम् । पितुर्हि वचनाद्वीर कैकेय्याऽहं प्रचोदितः ॥

वीर	“புருஷோத்தம!	सः	அந்த
पितुः	திருதாதையின்	अहं	நான்
वचनान् हि	உத்திரவினால்தான்	पितुः	திருதாதையின்
कैकेय्या	கைகேயி அம்மானால்	नियोगं	நியமனத்தை
अहं	நான்	अतिवर्तितुं	உல்லங்கனம் செய்ய
प्रचोदितः	ஆக்ஞாபிக்கப்பட் டேன்.	शक्यामि न	இணங்கமாட்டேன்.

तदेतां विसृजानायां क्षत्रधर्माश्रितां मतिम् । धर्ममाश्रय मा तैक्ष्ण्यं मद्बुद्धिरनुगम्यताम् ॥

तत्	“ஆகையால்	एतां	இந்த
अनायां	லோகத்தில் எப்பவும்	मतिं	அபிப்பிராயத்தை
	அனுஷ்டிக்கவேண்டி	विसृज	நீ விட்டொழி.
	யதாயிருக்கும் தரும	धर्म	தருமமொன்றையே
	த்திற்கு ஒவ்வாததா	आश्रय	ஸர்வவுமாய்க்
	யிருகிறதும்,		கொண்டு நட.
क्षत्रधर्माश्रितां	தன்னிடத்தில் மஹத்	तैक्ष्ण्यं	கொடுமை என்பது
	தான போர்வீரத்த	मा	வேண்டாம்.
	ன்மை இருக்கிறதெ	मद्बुद्धिः	என் கருத்து
	ன்பதை நன்கு விள	अनुगम्यतां	ஏற்றுக்கொள்ளப்
	ங்கக்காட்டுகிறதாகிய		பட்டும்”

तमेवमुक्त्वा सौहार्दाद्भ्रातरं लक्ष्मणाग्रजः । उवाच भूयः कौसल्यां प्राञ्जलिश्शिरसा नतः ॥

लक्ष्मणाग्रजः	லக்ஷ்மணரின் தமைய	भूयः	அதன்மேல்
तं	அந்த [ராகுமவர்,	कौसल्यां	கோஸலாதேவியாரை
भ्रातरं	தம்பிக்கு		பார்த்து
सौहार्दाद्	அன்பின திசயத்தால்	शिरसा नतः	முடிதாழ்த்தி
एवं	மேற்கண்டவண்		நமஸ்கரித்து
	ணமாய்	प्राञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தராகி
उक्त्वा	உபதேசித்தருளி	उवाच	பின்வருமாறு திரு
	விட்டு,		வாய்மலர்ந்தருளிஞர்.

अनुमन्यस्व मां देवि गमिष्यन्तमितो वनम् । शापिताऽसि मम प्राणैः कुरु स्वस्त्ययनानि मे ॥

देवि	“அம்மா!	शापिता असि	{ ஆணையிட்டு தேவரீர்
इतः	இவ்விடத்திலிருந்து		இப்பொழுது பிரார்
वनं	காட்டிற்கு		த்திக்கப்படுகின்றீர்.
गमिष्यन्तं	போகப்போகிற	मे	எனக்கு
मां	அடியேனுக்கு,		வழியில் நன்மை உண்
अनुमन्यस्व	{ தேவரீர் உள்ளபு.வந்	स्वस्त्ययनानि	{ டாகும்படி ஆசீர்வா
	து விடைகொடுத்த		தங்களாகிற ஸ்வஸ்
	னுப்ப அருள்வீராக.		தயயனமென்கிற
मम	எனது		வைகளை
प्राणैः	உயிரின்மேல்	कुरु	செய்தருள்வீராக.

तीर्णप्रतिज्ञश्च वनात्पुनरेष्याम्यहं पुरीम् । ययातिरिव राजर्षिः पुरा हित्वा पुनर्दिवम् ॥

पुरा	“முன்னொருகால்	पुनः	மீண்டும்,
ययातिः राजर्षिः	யயாதி என்ற ராஜர்ஷி	दिवं	விண் ணுலகத்தை அ
हित्वा	மண்ணுலகத்திற்கு		டைந்து
	பயிவிடப்பட்டனர்.		

इव एவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே
वनात् வனத்தினின்று
अहं च அடியேனும்
पुनः மீளவும்

पुरी पட்டணத்திற்கு
तीर्णप्रतिज्ञः பரதிக்கனையை பூர்த்தி
செய்தவனாய்,
एष्यामि வந்துசேருவேன்.

शोकःसन्धार्यतां मातर्हृदये साधु मा शुचः । वनवासादिहैष्यामि पुनः कृत्वा पितुर्वचः ॥

मातः “அம்மா!
शोकः துயரமென்பது
साधु இத்துடன் ஒழித்து
விடப்பட்டடும்.
हृदये ஹிருதயத்தில்
शुचः எப்படிப்பட்ட கவலை
मा வேண்டாம். [கனம்,
सन्धार्यतां { உயிர்வைத்துக்கொண்
டு காலங்கழிக்கப்பட
டும்.

पितुः திருதாதையின்
वचः நியமனத்தை
कृत्वा சரிவர செய்துமுடி
த்து,
वनवासात् வனவாஸத்தை விட்டு
पुनः மீளவும்
इह இங்கு
एष्यामि வந்துசேருவேன்.

त्वया मया च वैदेह्या लक्ष्मणेन सुमित्रया । पितुर्नियोगे स्थातव्यमेष धर्मस्सनातनः ॥

मया “அடியேனாலும்
वैदेह्या வைதேஹியா லும்,
लक्ष्मणेन லக்ஷ்மணனாலும்,
सुमित्रया ஸுமித்திராதேவியா
ராலும்,
त्वया च தேவரீராலும்,
पितुः திருதாதைக்கு

नियोगे மனங்கோணுது நடக்
स्थातव्यं கிறதாசிய கடமையில்
एषः ஆஸக்தி வைக்கப்பட
सनातनः இது [வேண்டியது.
தொன்று தொட்டு
வருகிற
धर्मः தருமம்.

अम्ब संहत्य संभारान् दुःखं हृदि निगृह्य च । वनवासकृता बुद्धिर्मम धर्म्याऽनुवर्त्यताम् ॥

अम्ब { “அடியேனை பெற்று
ஸதா புத்திரவாத்ஸ
ல்யத்துடன் வளர்த்
தருளிய அம்மா!
संभारान् சாஸ்திரஸமுகங்களை
संहत्य திருவுளத்தில் கொண்
டுவந்து,
हृदि ஹிருதயத்தில்
दुःखं च துயரமென்பதையே
निगृह्य முற்றிலும் விட்டொ
ழித்து,

मम எனது
वनवासकृता வனவாஸத்தால்
விளைகிற
धर्म्या { பித்ருவாக்யபரிபால
னமாகிற தருமத்தை
நன்குவிளங்கக்காட்
டுகிறதாசிய
बुद्धिः பிரவர்த்தியானது,
अनुवर्त्यताम् தேவரீரால் அங்கீகரிக்க
பட்டபட்டும்.”

एतद्वचस्तस्य निशम्य माता सुधर्म्यमव्यग्रमविक्रुवं च ।
मृतेव संज्ञां प्रतिलभ्य देवी समीक्ष्य रामं पुनरित्युवाच

॥ ५२ ॥

देवी	பெண்மக்களில் உத் தமியாராகிய		
तस्य	அவரது	अव्यग्रं च	திருவுளமுவந்தே அ னுஷ்டிக்கப்படுகிற
माता	தாய்		தென்பதை நன்கு விளங்கக்காட்டுகிற
एतत्	இந்த	वचः	துமாகிய,
		निशम्य	திருவாக்கை,
		समीक्ष्य	செவிக்கொண்டு,
			பலபடியாய் தனக்கு ள்ளேயே சிந்தித்து
सुधर्म्यं	{ பித்ருவாக்யபரிபால னமாகிற் தருமத் தின் பெருமையை நன்கு விளங்கக்காட் டுகிறதும்	पुनः	அப்படியும்,
		मृता इव	சற்றுநேரம் தன்ன றிவு இழந்தவளாகி
		संज्ञां	பார்க்களுயை
		प्रतिलभ्य	அடைந்து,
अविक्रुवं	{ திருவுளத்தை சற்றே னும் சிதறவிடாதிரு க்கும் தன்மையை நன்கு விளங்கக்கா ட்டுகிறதும்,	रामं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து,
		इति	பின் வருமாறு
		उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி னார்.

यथैव ते पुत्र पिता तथाऽहं गुरुः स्वधर्मेण सुहृत्तया च ।

न त्वाऽनुजानामि न मां विहाय सुदुःखितामहंसि गन्तुमेवम्

॥ ५३ ॥

पुत्र	“குழந்தாய்!	तथा	அவ்வண்ணமே,
	{ இம்மண்ணிலகில் ஒரு வன் அவனுக்கேற்ப ட்டதாயுள்ள கடமை களை செய்துமுடிப்ப தால் விளையும் தரும மொன்றைக்கொண்டு பக்திமையால், உனது திருகாதை, எப்படி அன்பிற்குப்பாத்திர மாய் விளங்குகின்ற ரோ,	अहं एव	நானும்
स्वधर्मेण		त्वा	உனக்கு
		अनुजानामि न	விடைகொடுக்கமாட் டேன்.
		एवं	இப்படி
सुहृत्तया		सुदुःखितां	{ மிக்கமனம்நொந்து பரிதபித்துக்கொண் டிருக்கும்,
ते पिता		मां	என்னை
यथा		विहाय	திரஸ்கரித்துவிட்டு,
गुरुः च		गन्तुं	போவதற்கு
		अहंसि न	நீ உடன்படலாகாது.

किं जीवितेनेह विना त्वया मे लोकेन वा किं स्वधयाऽमृतेन ।

श्रेयो मुहूर्तं तव सन्निधानं ममेह कृत्स्नादपि जीवलोकात्

॥ ५४ ॥

कृत्स्नात्

“எல்லாரிடமிருக்கிற
தாகிய

जीवलोकात्

{ ஜீவ ! தம ! க்களின் அ
னுஷ்டானமென்கிற
காரணத்தால்

इह

இவ்வுலகில்

मम

எனக்கு

तव

உனது

सन्निधानं अपि

பக்கலிலேயே இருக்
தல் ஒன்றுதான்

श्रेयः

{ எதற்கும் மேம்பட்ட
தான மனத்திருப்தி
யை விளைவிக்கிறதா
கிறது.

मुहूर्तं

ஒரு நிமிஷமெனும்

इह

இவ்வுலகில்

त्वया विना

உன்னைவிட்டுப்பிரிந்து

मे

எனக்கு

लोकेन

உலகஸம்பிரதாயமாகி
றதும்

अमृतेन

நாக்ருக்கு ருசியாயுள்
ளதுமான

स्वधया वा

{ எனக்கென்று அளிக்
கப்படும் உணவினால்
தான்

किं

ஆவது என்ன?

जीवितेन

பிழைத்திருப்பதினால்

किम्

என்னபிரயோஜனம்?"

नरैरिवोल्काभिरपोह्यमानो महागजोऽध्वानमनुप्रविष्टः ।

भूयः प्रज्ज्वाल विलापमेनं निशम्य रामः करुणं जनन्याः

॥ ५५ ॥

रामः

ஸ்ரீராமர்,

महागजः

பெரியயானை

नरैः

மனிதர்களால்

उल्काभिः

எரிப்பந்தங்களைக்

अपोह्यमानः

கொண்டு
தடைசெய்யப்படுகிற
தாயிருக்கையிலும்

अध्वानं

தன் வழியே

अनुप्रविष्टः

செல்வது

इव

எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே

जनन्याः

தாயினது

एनं

இந்த

विलापं

அழுகையோடு வெளி
வந்த

करुणं

தென்னிய மொழியை

निशम्य

கேட்டு,

भूयः

அப்பவும்

प्रज्ज्वाल

{ மனநிலை குன்றுது
துணிவுகிலையிலேயே
இருந்துவிட்டனர்.

स मातरं चैव विसंज्ञकल्पामार्तं च सौमित्रिमभिप्रतप्तम् ।

धर्मे स्थितो धर्ममुवाच वाक्यं यथा स एवार्हति तत्र वक्तुम्

॥ ५६ ॥

सः च

அவரொருவர்தான்

विसंज्ञकल्पां

{ தன்னிறைவு இழந்து
பைத்தியம் பிடித்த
வள்போலிருக்கும்

मातरं च

திருத்தாயாருக்கும்

आर्तं

மனம்நொந்து

अभिप्रतप्तं

நாக்ருமுததும் வாக்கி
கொண்டிருக்கும்

सौमित्रिं च

லக்ஷ்மணருக்கும்

तत्र एव

அந்த ஸபயத்திலும்

यथा वक्तुं

எற்படிபதில்சொல்ல

अर्हति

சக்தியுடையவர்.

धर्मे

தருமமொன்றிலேயே

स्थितः

பற்றுடையவராகிய

सः

அவர்

धर्म्यं

தருமத்தை நன்குவிள

वाक्यं

ங்கச்சாட்டுகிறதாகிய

उवाच

பின்வருந்திருவாக்கை

திருவாய் மலர்ந்தருளி

ரை.

अहं हि ते लक्ष्मण नित्यमेव जानामि भक्तिं च पराक्रमं च ।

मम त्वभिप्रायमसंनिरीक्ष्य मात्रा सहाभ्यर्दसि मां सुदुःखम्

॥ ५७ ॥

लक्ष्मण	“लக்ஷ்மண !	अभिप्रायं	தத்காலமனோபாவத்
ते	உனது		தை
नित्यं	இடைவிடாத	असंनिरीक्ष्य	கொஞ்சமேனுமுண
भक्तिं च	பக்தியையும்	मात्रा सह	தாயோடுகூட [ராதா,
पराक्रमं च	பராக்கிரமத்தையும்,	सुदुःखं	மிகவுட வருந்துகின்ற
	நான் உள்ளது உள்ள	मां हि	என்னையும்
अहं जानामि	{ படி சிந்தையில் வைத்	तु	இப்பொழுது
	திருக்கின்றேன்.	अभ्यर्दसि एव	இன்னும்திகமாய்
मम	எனது		நீயும்வருத்துகின்றனை.

धर्मार्थकामाः किल तात लोके समीक्षिता धर्मभलोदयेषु ।

ते तत्र सर्वे स्युरसंशयं मे भार्येव वश्याऽभिमता सुपुत्रा

॥ ५८ ॥

तात	“குழந்தாய்!	किल	{ கிரந்தமாய் எழுதா
लोके	உலகில்		மல் பாரம்பர்யமாய்
धर्म-}	எந்த ஒரு தருமத்தி	ते सर्वे	{ கேழ்வியால்தெரிந்து
फलोदयेषु }	னின்று நான்கு புரு		கொண்டசங்கதிஇது.
	ஷார்த்தங்களும் வி	तत्र	{ அவைகள் எல்லாம்
	ளைகின்றனவோ அ		{ அதன்பயனாய் அதா
	து பலித்து உதய		{ வது அந்த தருமத்
	மாகும் வேளைகளில்		{ தின் பயனாய்,
धर्मार्थकामाः	{ தருமம், அர்த்தம், கா	वश्या	ஸ்வாதீனையான
	மம், என்று மூன்று	अभिमता	விருப்பிற்கிடமான
	புருஷார்த்தங்களும்	सुपुत्रा	நற்புதல்வனைப்பெற்ற
समीक्षिताः	ப்ரத்தியக்ஷத்தில் கா	भार्या इव	மனைவி ஒருத்தி
	ணப்பட்டிருக்கின்றன.	स्युः	போலவே
		मे	ஒருவனுக்கு சித்திக்
		असंशयम्	எனக்கு [கின்றன ;
			இதில் ஐயமில்லை.

यस्मिन् सर्वे स्युरसंनिविष्टा धर्मो यतः स्यात्तदुपक्रमेत ।

द्वेष्टो भवत्यर्थपरो हि लोके कामात्मता खल्वपि न प्रशस्ता

॥ ५९ ॥

यस्मिन्	“எதில் அதாவது எந்	असंनिविष्टाः स्युः	இல்லாமலிருக்கின்ற
	த ஒரு தருமத்தில்		னவோ,
	{ எல்லாமும் அதாவது	यतः	{ எதொன்றிலிருந்து அ
	தருமம், அர்த்தம்,		தாவது எந்த ஒரு
सर्वे	{ காமம் என்கின்ற		தருமத்திலிருந்து
	மூன்று புருஷார்த்	धर्मः तु	{ புருஷார்த்தங்களில்
	தங்களும்		முதலாவதாகிய தரு
			மமொன்றே

स्यात् हि
तत् खलु
उपक्रमेत

लोके

अर्थपरः

விளைகிறதோ,
அதொன்றை மட்டும்
ஒருவர் எப்பவமனுஷ
டிக்கவேண்டும்.

உலகில்

{ அர்த்தம் சம்பாதிப்ப
தொன்றிலேயே மன
தை முற்றிலும் செ
லுத்திவிட்ட ஒருவன்

द्वेष्ट्यः

भवति

कामात्मता

अपि

प्रशस्ता न

யாவருடைய வெறுப்
புக்கும் பாத்திரனாய்
ஆகின்றான்.

திருதிய புருஷார்த்த
மாகிற காமமொன்றி
லேயே பற்றுவைத்தி
ருக்கும் ஸ்வபாவ
மும்

புகழ்த்தக்கதன்று.

गुरुश्च राजा च पिता च वृद्धः क्रोधात्प्रहर्षाद्यदि वाऽपि मोहात् ।

यद्व्यादिशेत्कार्यमवेक्ष्य धर्मं कस्तं न कुर्यादनृशंसवृत्तिः

॥ ६० ॥

गुरुः च

वृद्धः

राजा च

पिता

क्रोधात्

प्रहर्षात्

मोहात् वा

यदि अपि

“யாவராலும் அவரிட
முள்ள உத்தமகுண
ங்களால் பத்திமை
வைத்துக் கொண்
டாடப்படுவரும்,

ஸர்வசாஸ்திரங்களி
னும் ரிபுணரும்,

சக்கிரவர்த்தியாராயு
மிருக்கும்

திருதாதை
கோபத்தாலோ
பெரு மகிழ்வினாலோ
மனத்துன்பத்தாலோ
எக்காரணத்தாலிருந்
தபோதிலும்

धर्मं च

अवेक्ष्य

यत् कार्यं
व्यादिशेत्

तं

अनृशंस-

वृत्तिः

कः

कुर्यात् न

{ எந்த ஒரு தருமத்திலி
ருந்து முதல் புருஷா
ர்த்தமாகிய தரும
மொன்று மாத்திரம்
விளைகிறதோ அந்த
ஒரு தருமத்தை மாத்
திரம்

ஸர்வவுமாய்க்
கொண்டு,

எந்த ஒரு கார்யத்தை
ரியமித்தருளுகின்ற
அதை [னரோ
ஸன்மார்க்கத்திலேயே
நடப்பதை விருதமா
ய் பூண்டுள்ள
எவன்,
செய்து முடிக்காதிருப்
பான்.

स वै न शक्नोमि पितुः प्रतिज्ञामिमामकर्तुं सकलां यथावत् ।

स ह्यावयोस्तात गुरुर्नियोगे देव्याश्च भर्ता स गतिः स धर्मः

॥ ६१ ॥

सः

पितुः

इमां प्रतिज्ञां

यथावत्

सकलां

अकर्तुं

शक्नोमि न

तात

सः

आवयोः वै

“அந்த நான்
திருதாதையின்
இந்த ப்ரதிக்ஞையை
எப்படிப்பட்ட குறை
யுமற்றதாய்
முற்றிலும் பூர்த்திய
டைந்ததாய்
செய்யாதிருக்க
ஒப்பேன்.
குழந்தாய்!
அவர்
நம்மிருவர்களுக்கும்

नियोगे

गुरुः

देव्याः च

सः

भर्ता

गतिः

धर्मः हि

सः

கட்டளையிடுவதில்
ஸ்வாதிகாரமுமுடை
யவர்.

அன்னையாருக்கும்
அவர்
நியமனமளிக்கவுமதி
கதி. [காரமுடைய
எதொன்றிலிருந்து த
ருமமொன்று விளைகிற
தோ அந்த தருமமே உ
ருவெடுத்துவந்தவர்
அவர்.

तस्मिन् पुनर्जीवति धर्मराजे विशेषतः स्वे पथि वर्तमाने ।

देवी मया सार्धमितोऽपगच्छेत् कथं स्वदन्या विधवेव नारी

॥ ६२ ॥

स्वे	“தனது கடமையாய்	புன:	மற்றது எது எப்படி
पथि	தருமநெறியில்		இருந்தாலென்ன.
वर्तमाने	சிறிதும் வழுவாது	देवी	பட்டமகிஷி
	ஒழுக்குபவரும்	मया सार्ध	என்னோடுகூட
विशेषतः	முக்கியமாய்	अन्या विधवा	யாதோ ஒரு கணவனி
	{ தருமமொன்றையே	नारी	ல்லாத கைம்பெண்
धर्मराजे	{ ர்வவுமாய் கொண்ட ச	इव	போல்
	{ க்கிரவர்த்தியாருமாகிய	कथंस्वित्	எவ்வாறு
तस्मिन्	அவர்	इतः	இங்கிருந்து
जीवति	உயர்ந்திருக்கையில்	अपगच्छेत्	வெளிப்போகலாம்?

सा माऽनुमन्वस्व वनं व्रजन्तं कुरुष्व नः स्वस्त्ययनानि देवि ।

यथा समाप्ते पुनराव्रजेयं यथा हि सत्येन पुनर्ययातिः

॥ ६३ ॥

देवि	“அம்மா!	ययातिः	யயாதி என்ற ராஜர்ஷி
सा	அந்த தேவரீர்	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்
मा	எனக்கு		வண்ணமே,
वनं	காட்டிற்கு	पुनः	மீளவும்
व्रजन्तं	போவதற்கு	आव्रजेयं	நான் வந்துசேருவேன்.
अनुमन्वस्व	விடைகொடுத்தருள்	पुनः	ஆனதுபற்றி
	வீராக.	नः हि	எங்கள் எல்லோருக்
सत्येन यथा	சொன்னசொல் தவறா		கும்*
	தவண்ணமாயே	स्वस्त्ययनानि	ஆசீர்வாதங்களை
समाप्ते	காரியமுடிவு பெற்ற	कुरुष्व	செய்தருள்வீராக.
	மேல்		

[*எனக்கு என்று சொல்லாமல் எங்கள் என பஹுவசனத்தில் சொன்னமையால் அர்ஷமெனவும் எனக்கு என்று அர்த்தம் சொல்லவேண்டும் என்கிறார் ஒரு வ்யாக்கியாதா. லக்ஷ்மணனுக்கும் ப்ராட்டியாருக்கும் எனக்கும் என்கிறார் ஒருவர். இன்னுமொருவர் அம்மாளது சொல்மீறி நடக்குமெனக்கும் அபசாரப்பட்டு என்னை காட்டிற்கனுப்பும் கைகேயிதேவியாரை உள்ளிட்ட மற்றவர்களுக்கும் என்கிறார்.]

यशो ह्यहं केवलराज्यकारणान्न पृष्ठतः कर्तुमलं महोदयम् ।

अदीर्घकाले न तु देवि जीविते वृणोऽवरागद्य महीमधर्मतः

॥ ६४ ॥

देवि	“அம்மா!	यशः	புகழை
अहं	நான்	पृष्ठतः कर्तुं	அசட்டைசெய்ய
	{ தருமம், மோக்ஷம் இ	अलं न	ஒப்பேன்.
महोदयं	{ வ்விண்ணடையும் அ	हि	ஆனபடியால்
	{ ளிக்கிறதாகிய	अद्य	இப்பொழுது

अदीर्घकाले	கொஞ்சகாலமிருக்கும்	केवलरात्र्य-	} ராஜ்யத்தை ஸ்வல்ப மொன்றையே பெரி தாய் பாராட்டப்பட் டதால்
जीविते	வாழ்வில்	कारणात् तु	
अवरां	துச்சபரயோஜனத் தைத்தருகின்ற	अधर्मतः	தர்மவிரோதமாய்
महीं	பூமியை	न वृणे	நான் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டேன்."

प्रसादयन्नरवृषभः स्वमातरं पराक्रमाज्जिगमिषुरेव दण्डकान् ।

अथानुजं भृशमनुशास्य दर्शनं चकार तां हृदि जननीं प्रदक्षिणम् ॥ ६५ ॥

पराक्रमात्	பராக்ரமத்தால்	अनुजं	தம்பிக்கும்
दण्डकान्	தண்டகாவனப்ரதேச ங்களுக்கு	भृशं	ஸர்வோ த்க்ருஷ்ட மான
जिगमिषुः	போவதில் துணிவு கொண்ட	दर्शनं	தர்ம னுஷ்டானம் இன்னதென்பதை
नरवृषभः	புருஷோத்தமர்	अनुशास्य	திருவாய்மலர்ந்தருளி,
एव	இப்படியாய்	अथ	இப்பொழுது
स्वमातरं	தன் தாயை	जननीं	திருத்தாயை
प्रसादयन्	மனந்தேறச்செய்கின்	हृदि	ஹிருதயத்துள்
तां	அவளுக்கும் [றவராய்	प्रदक्षिणं चकार	வலம்செய்தருளினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे एकविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3352

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 977

द्वाविंशः सर्गः—இருபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் ॥ २२ ॥

दैवप्रावत्यवर्णनम्—விதியின்வன்மையை சொல்வது.

अथ तं व्यथया दीनं सविशेषममर्षितम् । श्वसन्तमिव नागेन्द्रं क्रोधविस्फारितेक्षणम् ॥
आसाद्य रामस्सौमित्रिं सुहृदं भ्रातरं प्रियम् । उवाचेदं स धैर्येण धारयन् सत्त्वमात्मवान् ॥

अथ	அனந்தரம்	व्यथया	மனச்சஞ்சலத்தால்
सः	அந்த	दीनं	பரிதபிக்கின்றவராய்;
आत्मवान्	விவேகசாலியாகிய	अमर्षितं	குற்றத்தை கூழிக்க மனம் வராதவராய்
रामः	ஸ்ரீராமர்	क्रोधविस्फारितेक्षणं	கோபத்தால் விரிந்த கண்களுற்றவராகி
सत्त्वं	பிறவில. த்தமகுணத்	नागेन्द्रं इव	ஸர்ப்பராஜனைப்போல்
धैर्येण	மன அமைதியால்[தை	श्वसन्तं	பெருமூச்செறிந்து கொண்டிருந்தவரும்
धारयन्	நன்கு விளங்கக்காட்டு கின்றவராய்,		

प्रियं	எப்பொழுதும் மனம்	भ्रातरं	தம்பியுமான
सुहृदं	கோணாதவண்ணமாய்	तं	அந்த
	ஹிதத்தையே நாடிய	सौमित्रिं	லக்த்மணரை
	வராய்	आसाद्य	நோக்கி,
सविशेषं	{ தமையனருக்கு சுச்சுரு வை செய்வதைவிட மேம்பட்டதெதுவு மொன்றுநிலை எனு ம் ஸ்வபாவவிசேஷ குணமுடையவரும்	इदं	பின்வருமாறு
		उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி னார்.

निगृह्य रोषं शोकं च धैर्यमाश्रित्य केवलम् । अवमानं निरस्येमं गृहीत्वा हर्षमुत्तमम् ॥
उपक्लृप्तं हि यत्किञ्चिदभिषेकार्थमद्य मे । सर्वं विसर्जय क्षिप्रं कुरु कार्यं निरत्ययम् ॥

क्षिप्रं	“தத்க்ஷணமே,	हर्षं	மனத்திருப்தியை
रोषं	சினத்தையும்	गृहीत्वा	அடைந்து,
शोकं च	மனச்சஞ்சலத்தையும்	मे	எனக்கு
निगृह्य	முற்றிலும் வென்று,	अभिषेकार्थं	பட்டாபிஷேகத்திற்கு
केवलं	{ சாதாரணமாய் ஜனங் களிடத்தில் உண்டா காததாகிய	उपक्लृप्तं	உரியதாகிய
धैर्यं	மன அமைதியை	यत् किञ्चित् हि	எது ஒன்றோ அது
आश्रित्य	அடைந்து,	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
इमं	இந்த	विसर्जय	நீ திருணிகரிப்பாயாக.
अवमानं	அனாதரணையை	अद्य	இப்பொழுது
निरस्य	{ சிந்தையில் நினைக்கவும் அனாஹமென முற் றிலும் மறந்துவிட்டு,	निरत्ययं	{ ஸ்வபிரயோஜனமென் பதே எதுவுமில்லா ததாகிய
उत्तमं	ஸ்ரீவோக்கிருஷ்டமா கிய	कार्यं	தர்மானுஷ்டானத்தை
		कुरु	நீ ஏற்றுக்கொள்வா யாக.

सौमित्रे योऽभिषेकार्थे मम संभारसंभ्रमः । अभिषेकनिवृत्त्यर्थे सोऽस्तु संभारसंभ्रमः ॥

सौमित्रे	“லக்த்மண!	सः	அதே
मम	எனது	अभिषेक-	அபிஷேகத்தை விட்டு
अभिषेकार्थे	பட்டாபிஷேகவிஷயத் தில்	निवृत्त्यर्थे	} காட்டிற்கு செல்லும் விஷயத்தில்
संभारसंभ्रमः	பொருட்களை சேர்க்க உற்சாகம்	संभारसंभ्रमः	} பொருட்கள் சேர்ப்ப தில் உற்சாகம் விள ங்கட்டும்.
यः	எதுவோ	अस्तु	

यस्या मदभिषेकार्थे मानसं परितप्यते । माता मे सा यथा न स्यात् सविशङ्का तथा कुरु ॥

मदभिषेकार्थे	“என்னுடைய பட்டா பிஷேகவிஷயத்தில்	सा	அவள்
यस्याः	எவளுடைய	यथा	எவ்வண்ணம்
मानसं	மனம்	सविशङ्का न	கொஞ்சமேனும் ஐயப் படாதவளாய்,
परितप्यते	நொந்துகிடக்கின்ற	स्यात्	ஆகுவளோ,
मे	எனது [தோ அந்த	तथा	அவ்வண்ணம்
माता	தாய்மார்களில்	कुरु	நீ நடக்கக்கடவை.
	ஒருத்தியாகிய,		

तस्याः शङ्कामयं दुःखं मुहूर्तमपि नोत्सहे । मनसि प्रतिसञ्जातं सौमित्रेऽहमुपेक्षितम् ॥

सौमित्रे	“லக்ஷ்மண !	दुःखं	கஷ்டத்தை
तस्याः	அவளுடைய	मुहूर्तं अपि	ஒரு நிமிஷமும்
मनसि	மனதில்,	उपेक्षितं	பார்க்க
प्रतिसंजातं	இதுவிஷயத்தில் உண் டாயிருக்கிற	अहं	நான்
शङ्कामयं	{ மனோரதம் கைகூடு மோ கூடாதோவெ னும் அவநம்பிக்கை யால் விளையும்,	उत्सहे न	சுஹிக்கமாட்டேன்.

न बुद्धिपूर्वं नाबुद्धं स्मरामिह कदाचन । मातृणां वा पितुर्वाहं कृतमल्पं च विप्रियम् ॥

मातृणां	“தாய்மார்களுக்கா வது	अबुद्धं च	அபுத்தியூர்வகமாயும்
पितुः वा	தந்தைக்காவது	कृतं	செய்யப்பட்டிருக்கிற தென்பது
इह	இவ்வுலகில்	न	இல்லை.
कदाचन	ஒருக்காலும் எப்பொ ழுதாவது	अहं	நான்
विप्रियं	விருப்பமில்லாத தொ ழில்	बुद्धिपूर्वं वा	புத்தியூர்வமாய் என்
		अल्पं	எள்ளளவும் [ரூல்
		स्मरामि न	நினைக்கமாட்டேன்.

सत्यः सत्याभिसन्धश्च नित्यं सत्यपराक्रमः । परलोकभयाद्भीतो निर्भयोऽस्तु पिता मम ॥

नित्यं	“எப்பொழுதும்	परलोक- }	ஸ்வர்க்கப்பராப்திக்கு
सत्यः	உண்மையையே பேசு பவரும்,	भयात् }	ஹானி விளையுமென் கிற மனச்சஞ்ஞலத்தால்
सत्याभिसन्धः	சொல்லிய சொல் தவ றாதவரும்,	भीतः च	தத்தளித்துக்கொண் டிருக்கிறவருமாகிய
सत्यपराक्रमः	{ எங்கும் தடைபடாத பராக்ரமத்தையுடை யவரும்,	मम	எனது
		पिता	திருதாதை
		निर्भयः	கவலையற்றவராய்
		अस्तु	ஆகவேண்டும்.

तस्यापि हि भवेदस्मिन् कर्मण्यप्रतिसंहते । सत्यं नेति मनस्तापस्तस्य तापस्तपेच्च माम् ॥

अस्मिन् “இந்த
कर्मणि कारியம்,
अप्रतिसंहते நிறுத்தப்படாத கஷ்ட
த்தில்
सत्यं न ‘வாய்மை வழுவிய
போய்விட்டது’
इति என்று

तस्य अपि அவருக்கும்
मनस्तापः மனவருத்தம்
भवेत् உண்டாகும்.
तस्य அவருடைய
तापः हि மனவருத்தமே
मां च என்னையும்
तपेत् தவறிக்கும்.

अभिषेकविधानन्तु तस्मात्संहृत्य लक्ष्मण । अन्वगेवाहमिच्छामि वनं गन्तुमितः पुनः ॥

लक्ष्मण “லக்ஷ்மண!
तस्मात् ஆகையால்
तु இப்பொழுது
अभिषेकविधानं அபிஷேகக் கிரியையை
संहृत्य முற்றிலும் துறந்துவி
पुनः அதற்குப் பதிலாய் [ட்டு,
इतः இங்கிருந்து

अन्वक् एव { ஸர்வாபிஷ்டம் பெற்ற
வண்ணமாய் உள்ளம்
குளிர்த்தே
वनं गन्तुं காட்டிற்குப் போக,
अहं நான்
इच्छामि தீர்மானித்துவிட்
டேன்.

मम प्रवाजनादद्य कृतकृत्या नृपात्मजा । सुतं भरतमव्यग्रमभिषेचयिता ततः ॥ १२ ॥

नृपात्मजा “ராஜகுமாரியாகும்
अद्य இப்பொழுது [அவள்
मम எனக்கு
प्रवाजनात् வனவாஸம் ஏற்பட்
டுவிட்டதால்
ततः அக்காரணத்தால்

कृतकृत्या மனோரதம் கைகூடப்
பெற்றவளாகி
सुतं திருக்குமாரனாகிய
भरतं பரதனுக்கு
अव्यग्रं அனாயாஸமாய்
अभिषेचयिता பட்டாபிஷேகம்
பண்ணிவைப்பாள்.

मयि चीराजिनधरे जटामण्डलधारिणि । गतेऽरण्यं च कैकेय्या भविष्यति मनस्सुखम् ॥

मयि “நான்
चीराजिनधरे மரவுரி, மான்தோல்
தரித்து
जटामण्डलधारिणि தலைமயிரை சடையாக
செய்துகொண்டு,

अरण्यं காட்டிற்கு
गते च போனபிறகுதான்
कैकेय्या: கைகேயி அம்மாளுக்கு
मनस्सुखं மன அமைதி
भविष्यति உண்டாகும்.

बुद्धिः प्रणीता येनेयं मनश्च सुसमाहितम् । तं तु नार्हामि संक्षेपं प्रवर्जिष्यामि मा चिरम् ॥

तु “இவ்விஷயத்தில்
येन { எந்த ஒரு காரணத்
தால் (அதாவது பித்ரு
வாக்யபரிபாலனமென்
கிற காரணத்தால்)
इयं बुद्धिः இந்த நிச்சயமானது,
प्रणीता செய்மப்பட்டதோ,
मनः च மனமும்

सुसमाहितं அதி உற்சாகத்துடன்
तं அதை [இருக்கிறதோ,
संक्षेपं நிஷ்பிரயோஜனமாய்
செய்ய,
अर्हामि न நான் ஒப்பேன்
चिरं मा காலவிளம்பம்கூடது.
प्रवर्जिष्यामि { நான் இதோ காட்டி
ற்கு செல்ல பிரியா
ணமாகிவிட்டேன்.

कृतान्तस्त्वेव सौमित्रे द्रष्टव्यो मत्प्रवासने । राज्यस्य च वितीर्णस्य पुनरेव निवर्तने ॥

सौमित्रे “लக்ஷ்மண !
वितीर्णस्य கையில் கிடைத்த
राज्यस्य ராஜ்யத்தினுடைய
निवर्तने च நமுவதலாகிற விஷய,
पुनः அதோடுகூட[த்திலும்
तु இப்பொழுது
मत्प्रवासने एव என் வனவாஸவிஷய
த்திலும்,

कृतान्तः } பூர்வஜன்மகிரியைக
एव } ளால் தப்பாது அனு
பவிக்கவேண்டிய
தாய் விதிக்கப்பட்ட
தாகிய விதியே,
द्रष्टव्यः காரணமாக எண்ண
வேண்டியது.

कैकेय्याः प्रतिपत्तिर्हि कथं स्यान्मम पीडने । यदि भावो न दैवोऽयं कृतान्तविहितो भवेत् ॥

अयं “இதோ இப்பொழுது
भावः ஸம்பவித்திருக்கிறது
दैवः தெய்வநியமனமாய்
कृतान्त- } பூர்வஜன்மகிரியைக
विहितः } ளால் தப்பாது அனு
பவிக்கவேண்டியதாய்
விதிக்கப்பட்டதாகிய
விதியாய்,

भवेत् न यदि இல்லாவிடின்
कैकेय्याः हि கைகேயியம்மாளுக்கே
मम எனக்கு
पीडने கஷ்டம்விளைவிப்பதில்
प्रतिपत्तिः எண்ணம்
कथं வேறு எந்த காரணத்
स्यात् உண்டாயிருக்கக்
கூடும்?

जानासि हि यथा सौम्य न मातृषु ममान्तरम् । भूतपूर्वं विशेषो वा तस्या मयि सुतेऽपि वा ॥

सौम्य “புண்யா த்மாவே !
भूतपूर्वं இதற்குமுன் ஏதோ ஒ
ரு பிரஸக்தியிலாவது
मम वा எனக்குத்தானாகட்டும்
मातृषु தாய்மார்களிடத்தில்
अन्तरं यथा ஒருவர்கொருவர் பே
தமென்பதும்,
तस्याः वा அவளுக்குத்தானாகட்
டும்

सुते ஓளரச புத்திரனிடத்
திலும்
मयि अपि என்னிடத்திலும்
विशेषः हि { வா த்ஸல்ய விஷயத்தி
லொருவனைவிடமற்ற
வனிடத்தில்திகம் கு
றைவெனும்பேதமும்
न இல்லையென
जानासि நீ நன்கறிந்திருக்கின்
றனை.

सोऽभिषेकनिवृत्त्यर्थैः प्रवासाथैश्च दुर्वचैः । उग्रैर्वाक्यैरहं तस्या नान्यदैवात्समर्थये ॥ १८ ॥

तस्याः “அவளுடைய
दुर्वचैः மொழிவதற்குங்
கூடாத
उग्रैः वाक्यैः மனதைப்புண்படுத்
தும் மொழிகளாலும்
अभिषेक- } பட்டாபிஷேகம் தடை
निवृत्त्यर्थैः } பட்டதின் காரணங்
களாலும்,

प्रवासाथैः च { காலநியமத்துடன்
दैवात् வனவாஸம் ஏற்பட்ட
अन्यत् தின்காரணங்களாலும்
न செய்வச்செயிலின்றி
सः अहं வேறொன்றும்
समर्थये காரணமாகாதென
அந்த நான்
உறுதியாய்ச்சொல்
வேன்.

कथं प्रकृतिसम्पन्ना राजपुत्री तथागुणा । ब्रूयात्सुप्राकृतेव स्त्री मत्पीडां भर्तृसन्निधौ ॥

प्रकृति- सम्पन्ना	}	“இயற்கையாய் நன்ன டக்கை, நற்குணம் பூர்த்தியாய் அமை யப்பெற்றவளாய், ராஜகுமாரியாய், யாவராலும் கொண் டாடப்பட்ட உத்தம குணங்களைப்பெற்று விளங்குமவள்,	सुप्राकृता	{ முற்றிலும் மட்டுமரி யாதை அறியாத நிர க்ஷராகுஷியான சா தாரண பெண்பிள்ளைபோலாகி பர்த்தாவின் முன்னி லையில்
राजपुत्री			स्त्री इव भर्तृसन्निधौ	
तथागुणा	{	யாவராலும் கொண் டாடப்பட்ட உத்தம குணங்களைப்பெற்று விளங்குமவள்,	ब्रूयात्	பேசினாள்?

यदचिन्त्यं तु तद्वैवं भूतेष्वपि न हन्यते । व्यक्तं मयि च तस्यां च पतितो हि विपर्ययः ॥

यत्	“எதொன்று, எப்படிப்பட்டவன லும், ஸம்பவமாயிரு க்கும் கார்யங்களுக்கு, காரணங்கள் அறியமு டியாத வண்ணமாய் சராசரங்கள் எல்லாவ ற்றிலும் हन्यते न	तत् तु दैवं हि व्यक्तं मयि च तस्यां च विपर्ययः पतितः	அதுதான் ஈசுவரச்செயல் என்பது. இதற்குதிருஷ்டாந்தம் பிரத்தியக்ஷத்தில் என்னிடத்திலும் அவளிடத்திலும் இடுக்கண் ஸம்பவித்துவிட்டது.
-----	---	---	---

कश्च दैवेन सौमित्रे योद्धुमुत्सहते पुमान् । यस्य न ग्रहणं किञ्चित्कर्मणोऽन्यत्र दृश्यते ॥

सौमित्रे	“லக்ஷ்மண !	दृश्यते न	ஏற்படுகிறதில்லையோ அந்த
यस्य	எந்த ஒரு	दैवेन	விதியோடு
कर्मणः	அனுபவத்திற்கு	पुमान्	மானிடன்
अन्यत्र	வேறு ஏதேனுமொரு காரணமாய்	कः च	எவன்தான்
ग्रहणं	மனதில் சமாதானம்	योद्धुं	எதிர்த்து போர்செய்ய
किञ्चित्	கொஞ்சமும்	उत्सहते	நினைப்பான்?

सुखदुःखे भयक्रोधौ लाभालाभौ भवाभवौ । यच्च किञ्चित्तथाभूतं ननु दैवस्य कर्म तत् ॥

यत्	“எந்த ஒரு	किञ्चित्	கொஞ்சமும்
सुखदुःखे	இன்பத்திற்கோ துன் பத்திற்கோ, भयक्रोधौ	तथाभूतं	{ காரணம் இன்னதெ ன கருதமுடியாது விளங்குகிறதோ,
लाभालाभौ	வ்யாதிக்கோ, கோபத் திற்கோ, लपपत्तिर्को, நஷ்ட த்திற்கோ, भवाभवौ	तत् च दैवस्य कर्म ननु	அதுதான் ஈசுவரச்செயலின் பயன் ; இது நிச்சயம்.

ऋषयोऽप्युग्रतपसो दैवेनाभिप्रचोदिताः । उत्सृज्य नियमांस्तीवान् भ्रश्यन्ते काममन्युभिः॥

उग्रतपसः	“ஐம்புலன்களையும் வென்று கடுந்தவம் செய்கின்ற	तीवान्	செய்தற்கரிய
ऋषयः अपि	முனிவர்களும்,	नियमान्	நியமங்களை
दैवेन	விதியால்,	उत्सृज्य	தவிர்த்து,
अभिप्रचोदिताः	முற்றிலும் தாக்கப்ப ட்டவர்களாகி	काममन्युभिः	காமக்ரோதங்களால்
		भ्रश्यन्ते	ப்ரஷ்டர்களாய்விடுகி றார்கள்.

असङ्कल्पितमेवेह यदकस्मात्प्रवर्तते । निवर्त्यारंभमारब्धं ननु दैवस्य कर्म तत् ॥ २४ ॥

इह	“இவ்வுலகில்	अकस्मात् एव	அகஸ்மாத்தாயே
आरब्धं	ஆரம்பிக்கப்பட்ட	प्रवर्तते	நேரிடுகிறதோ
आरम्भं	காரியத்தை	तत्	அது
निवर्त्य	தடைசெய்து மாறாக	दैवस्य	தெய்வத்தின்
असङ्कल्पितं	நெஞ்சர் லும் நினையாத	कर्म ननु	செயலேயன்றி வேற ில்லை.
यत्	எது		

एतया तच्चया बुद्ध्या संस्तभ्यात्मानमात्मना । व्याहतेप्यभिषेके मे परितापो न विद्यते॥

मे	“எனக்கு	बुद्ध्या	அறிவினாலும்,
व्याहते	மறுத்துவிடப்பட்ட தாகிய	आत्मना	ஸ்வபாவத் தன்மையா
अभिषेके	பட்டாபிஷேகவிஷயத் தில்,	आत्मानं	மனதில் [லும்,
एतया	இந்த மேற்சொல்லிய	संस्तभ्य	உற்சாகமுண்டாகி
तच्चया	ஸர்வசாஸ்திரங்களின் ஸாரமான	परितापः अपि	மனச்சஞ்சலமென் பதே
		विद्यते न	உண்டாகவில்லை.

तस्मादपरितापः संस्त्वमप्यनुविधाय माम् । प्रतिसंहारय क्षिप्रमाभिषेचनिकीं क्रियाम् ॥

तस्मात्	“ஆதலால்,	क्षिप्रं	தட்கூடினமே
त्वं अपि	நீயும்,	आभिषेचनिकीं	பட்டாபிஷேக
मां	என்னை	क्रियां	முயற்சியை
अनुविधाय	அனுசரித்து,	प्रतिसंहारय	முற்றிலும் நிறுத்தி விடக்கடவை.
अपरितापः सन्	மனச்சஞ்சலத்திற்கிட ங்கொடாதவனாகி,		

एभिरेव घटैस्सर्वैरभिषेचनसंभृतैः । मम लक्ष्मण तापस्ये व्रतस्नानं भविष्यति ॥ २७ ॥

लक्ष्मण	“லக்ஷ்மணா !	एभिः	இந்த
मम	எனக்கு	सर्वैः घटैः एव	எல்லா பூர்ணகும்பங் களைக்கொண்டே
तापस्ये	துறவிற அப்பியாச ஆரம்பப்ரசக்தியில்	व्रतस्नानं	பூர்வஸங்கல்பஸ்னான மானது
अभिषेचन-}	பட்டாபிஷேகத்தின்	भविष्यति	இப்பொழுதே நடை பெறட்டும்.
संभृतैः }	பொருட்டு சித்தமாய் வந்திருக்கின்ற		

अथवा किं ममैतेन राजद्रव्यमयेन तु । उद्धृतं मे स्वयं तोयं व्रतादेशं करिष्यति ॥ २८ ॥

राजद्रव्य- मयेन	}	“ யுவராஜாவுக்கு உப யுக்தங்களாகிய மங்க ளத்திரவ்யங்களால், கலக்கப்பெற்றிருக் கிற,	अथवा	அனுசுணமாயிராதெ ன்கிறபடியால்
एतेन मम तु		இதைக்கொண்டு எனது இப்பொழுதிய காரிய த்திற்கு	मे व्रतादेशं स्वयं उद्धृतं	எனது பூர்வஸங்கல்ப வைதீக க்கிரியைக்கு அதற்கென்றே உத்தேசித்துக்கொண் டுவரப்பட்டதாகிய
किं	{	அனுசுணமாய் விளங் குவதென்பது எப் படி?	तोयं करिष्यति	தீர்த்தம் உபயோகப்படட்டும்.

मा च लक्ष्मण सन्तापं कार्षीर्लक्ष्म्या विपर्यये । राज्यं वा वनवासो वा वनवासो महोदयः ॥

लक्ष्मण	“ லக்ஷ்மண !	राज्यं वा	சக்கிரவர்த்தியாய் ஆ ளுகையென்பதும்
लक्ष्म्याः	ராஜ்யாதிகாரத்தோடு	वनवासः वा	{ சிந்தையும் கார்ப்யம் பொறுப்புமின்றி தே சம்தேசமாய் சஞ்சரி த்துவருகிற இவ்விர ண்டில்
विपर्यये	உரிமை ஒழிந்திருக் கும் விஷயத்தில்,	वनवासः च	வனவாசம்தான்
सन्तापं	மனக்லேசத்தை	महोदयः	மேலானது.
मा कार्षीः	நீ அடையாதே;		

न लक्ष्मणास्मिन् खलु कर्मविधे माता यवीयस्यतिशङ्कितव्या ।

दैवाभिपन्ना हि वदत्यनिष्टं जानासि दैवं च तथाप्रभावम् ॥ ३० ॥

लक्ष्मण	“ லக்ஷ்மண !	दैवाभिपन्ना	தெய்வத்தினால் ஏவப் பட்ட அவள்
अस्मिन्	இந்த	अनिष्टं	அனிஷ்டத்தை
कर्मविधे	கார்ப்யம் தடைபட்ட	वदति	இப்பொழுது விதித் தருளுகின்றாள்.
यवीयसी	இளைய [விஷயத்தில்,	दैवं	கைவம்
माता	தாய்	तथाप्रभावं च	அத்தன்மையதாகிய மகிமையுடையதென
अतिशङ्कितव्या } न	காரணபூதையாய் எள் ளளவும்சந்தேகப்பட பாத்திரமாய் ஆகாள்.	जानासि खलु	நீயறியாயோ ?
हि	எனெனில்,		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे द्वाविंशः सर्गः ॥

त्रयोविंशः सर्गः—இருபத்திமூன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ २३ ॥

लक्ष्मणकोपः—லக்ஷ்மணரின் கோபம்.

इति ब्रुवति रामे तु लक्ष्मणोऽधशिरा मुहुः । श्रुत्वा मध्यं जगामेव मनसा दुःखहर्षयोः ॥

रामे	ஸ்ரீராமர்	श्रुत्वा	செவிகொடுத்துக் கேட்டு,
तु	இவ்விஷயத்தில்	दुःखहर्षयोः	துக்கம், மகிழ்ச்சி இவ்விரண்டிற்கும்
इति	இவ்வண்ணம்	मध्यं इव	நடுவில் நில்பெராதவ
ब्रुवति	அருளிச்செய்கையில்	मुहुः	சற்றுநேரம் [ராய்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	मनसा	தானே
अधःशिराः	தலைகுனிந்தவண்ணம்	जगाम	ஆலோசனை செய்தார்.
	மேயிருந்துகொண்டு		

तदा तु बद्ध्वा भ्रुकुटीं भ्रुवोर्मध्ये नरर्षभः । निशश्वास महासर्पों विलस्य इव रोषितः ॥

नरर्षभः	புருஷோத்தமராகிய அவர்,	भ्रुकुटीं	புருவத்தை
तदा तु	அதன்மேல் இப்பொழுது	बद्ध्वा	ஏற்றிவளைத்து
भ्रुवोः	நெற்றியின்	विलस्यः	பெட்டிக்குள்ளிருக்கிற
मध्ये	நடுவில்	रोषितः	சினங்கொண்ட
		महासर्पः इव	பெரிய சர்ப்பம்போல்
		निशश्वास	பெருமூச்செறிந்தார்.

तस्य दुष्प्रतिवीक्षं तद्भ्रुकुटीसहितं तदा । बभौ क्रुद्धस्य सिंहस्य मुखस्य सदृशं मुखम् ॥

तदा	அப்பொழுது	दुष्प्रतिवीक्षं	பார்ப்பதற்கு பயங்கர
तस्य	அவரது	क्रुद्धस्य	சினங்கொண்ட [மாய்
मुखं	முகம்,	सिंहस्य	சங்கத்தினது
तद्भ्रुकुटीसहितं	அப்படி புருவத்துடன் கூடினதாய்	मुखस्य	முகத்திற்கு
		सदृशं	சமானமாய்
		बभौ	விளங்கிற்று.

अग्रहस्तं विधुन्वन्स्तु हस्तिहस्तमिवात्मनः । तिर्यग्ध्वं शरीरे च पातयित्वा शिरोधराम् ॥

अग्राक्षणा वीक्षमाणास्तु तिर्यग्भ्रातरमब्रवीत् ॥ ४ ॥

आत्मनः	தனது	तिर्यक् च	குறுக்காகவும்,
अग्रहस्तं	முன்கையை	पातयित्वा	வீழ்த்தி
हस्तिहस्तं	யானையின் துதிக்கை	भ्रातरं	தமையனாரை
इव	போல் [யை	अग्राक्षणा	கடைக்கண்ணால்
विधुन्वन्स्तु	ஆட்டிக்கொண்டும்,	तिर्यक्	குறுக்காய்
शिरोधरां	கழுத்தை	वीक्षमाणः	பார்ப்பவராய்
शरीरे	சரீரத்தில் கீழாகவும்	तु	இதுவிஷயத்திலிப்படி
उध्वं	மேலாகவும்	अब्रवीत्	மொழிந்தார்.

अस्थाने संभ्रमो यस्य जातो वै सुमहानयम् । धर्मदोषप्रसङ्गेन लोकस्यानतिशङ्क्या ॥

यस्य	“ப்ரக்யாதிபடைத்த தேவரீருக்கு	अयं	இப்பொழுது
धर्मदोष- प्रसङ्गेन	} தர்மவிதிகளுக்கு அப வாதமேற்படுமென்கி ற காரணத்தாலும்,	जातः	உண்டாயிருக்கிற
लोकस्य अनति- शङ्क्या	} உலகத்தாருக்கு அதர்மானுஷ்டானங் களை தரும்மானுஷ் டானங்களாய்க்கொ ள்ள இடங்கொடலா காது என்கிற கார ணத்தாலும்	सुमहान्	அதிப்ரபலமான
		संभ्रमः	அபிணிவேசம், அல் லது வைராக்கியம்,
		अस्थाने वै	} அபாத்திரர்களுக்கு ஈடுகொடுத்ததாய் ஆகுமே!

कथं हेतदसंभ्रान्तस्त्वद्विधो वक्तुमर्हति । यथा दैवमशौण्डीरं शौण्डीर क्षत्रियर्षभ ॥ ६ ॥

क्षत्रियर्षभ	{ “கூத்திரியஜாதியர்க ளின் அனுஷ்டானங் களில் நிபுணரென தலைமைபெற்று விளங் குபவரே!	त्वद्विधः	தேவரீரைப்போன்ற ஒருவர்,
शौण्डीर		अशौण्डीरं	{ சன்மார்க்கவழிமாறிய உபாயமாய் விளங் கும்,
असंभ्रान्तः	{ அந்தக்கரணமாகிய சித்தமென்பதை* சிதறவிடாதிருக்கும் தன்மைபடைத்த	दैवं यथा कथं हि एतत् वक्तुं अर्हति	தூர்த்தசையைப்பற்றி எப்படித்தான் இவ்வண்ணமாய் அருளிச்செய்ய கூடும்

[* மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்கிற நான்கினுள் நிச்சயிக்குந் தொழிலுடைய உட்கருவி.]

किं नाम कृपणं दैवमशक्तमभिशंससि । पापयोस्ते कथं नाम तयोः शङ्का न विद्यते ॥ ७ ॥

कृपणं	{ “அநியாயமாய் பொரு ளாசையால் விளைந் திருக்கிறதும் எளிதில் வெல்லமுடி யாததுமான	ते	தேவரீருக்கு
अशक्तं		पापयोः	குற்றவாளிகளாகிய
दैवं	உபத்திரவத்தை	तयोः	அவ்விருவர்கள் விஷ யத்தில்
किं नाम	என்னகாரணத்தைக் கொண்டுதான்	शङ्का	அநியாயத்தில் புகுந் துவிட்டார்களெனும்
अभिशंससि	தேவரீர் கொண்டாடு கின்றீர்?	नाम	அனுமானங்கூட
		कथं	ஏன்
		विद्यते न	உண்டா கனில்லை?

सन्ति धर्मोपधाः श्लक्षणा धर्मात्मन् किं न बुध्यसे । तयोः सुचरितं स्वार्थं शाख्यात्परिजिहीर्षतोः ।

धर्मात्मन्	“தருமா த்மா வே ! அகத்திற்குகுகொ ண்டு புறத்தில் தரு மிஷ்டர்களாய்	परिजिहीर्षतोः	இல்லா மலிடிக்கத்தீர் மானித்துவிட்ட
धर्मोपधाः		तयोः	அவ்விருவர்களுடைய
श्लक्षणाः	நடிக்கும் சாமர்த்திய சாலிகள்,	सुचरितं	{ தீர்காலோசனையின் உபயசம்மதமாகிய செயலென
सन्ति	இவ்வுலகில் பலரிருக் கின்றார்கள்,	किं बुध्यसे न	{ ஏன் தேவரீர் திருவு ளம் பற்றாதிருக்கின் றீர் ?
शाख्यात्	வஞ்சகத்தால்		
स्वार्थं	தேவரீருக்குரியதை		

यदि नैवं व्यवसितं स्याद्वि प्रागेव राघव । तयोः प्रागेव दत्तश्च स्याद्वरः प्रकृतश्च सः ॥

राघव	“இராகுலத்தில் பிறந்தவரே !	दत्तः	கொடுத்துவிடப்பட்ட
तयोः	அவ்விருவர்களுடைய	सः वरः च	அந்த வரமும் [தாகிய
एवं	இப்படிப்பட்ட	प्राक् एव	இதற்கு முந்தியே
व्यवसितं	வஞ்சகஉடன்பாடு	हि	நிச்சயமாய்
स्यात् न यदि	இல்லை என்றால்,	प्रकृतः च	பெற்றுக்கொண்டுவிட ப்பட்டதாகவும்
प्राक् एव	முன்னரே	स्यात्	இருக்கும்

लोकविद्विष्टमारब्धं त्वदन्यस्याभिषेचनम् । नोत्सहे सहितुं वीर तत्र मे क्षन्तुमर्हसि ॥१०॥

वीर	“மஹாத்மா வே !	अभिषेचनं	திருமுடிசூட்டிவைத்த
लोकविद्विष्टं	{ உலகஜனங்களெல்லா ராலும் திரஸ்கரிக்க ப்பட்டதும்,	सहितुं	நடைபெற[லென்பதை
आरब्धं	{ இப்பொழுதுபுதிதாய் ஆரம்பிக்கப்பட்டிரு க்கிறதமாகிய	उत्सहे न	அடியேன் ஒப்பேன்.
त्वदन्यस्य	தேவரீரின் நி மற்றொ ருவனுக்கு	तत्र	இதுவிஷயத்தில்
		मे	அடியேனுக்கு
		क्षन्तुं	விடைகொடுக்க
		अर्हसि	தேவரீர் திருவுளமு வந்தருள்வீராக.

येनेयमागता द्वैधं तव बुद्धिर्महामते । स हि धर्मो मम द्वेष्यः प्रसङ्गाद्यस्य मुह्यसि ॥११॥

महामते	“உதாரகுணமுடைய வரே !	प्रसङ्गात्	{ கதிபட்டு மீறிவிடக்க மனம் வராதிருக்கின் றமையால்
येन	எந்த ஒரு காரணத் தால்	मुह्यसि हि	தேவரீர் இப்பொழுது ஆசாபங்கமடைக்கி, அந்த [ன்றிரோ பித்ருவாக்யபரிபாஷ னமெனும் தர்மவிதி எனக்கு [யானது
तव	தேவரீரது	सः	
इयं	இப்பொழுதிய	धर्मः	பித்ருவாக்யபரிபாஷ னமெனும் தர்மவிதி
बुद्धिः	நிச்சயமானது	मम	எனக்கு [யானது
द्वैधं	நேரெதிரிடையாய்	द्वेषः	{ உருவருப்பாயிருக்கி றது அல்லது அரு வலாயிருக்கிறது.
आगता	விளங்குகிறதோ		
यस्य	எந்த ஒன்றிற்கு		

कथं त्वं कर्मणा शक्तः कैकेयीवशवर्तिनः । करिष्यसि पितुर्वाक्यमधर्मिष्ठं विगर्हितम् ॥

कैकेयीवश- वर्तिनः	“கைகேயி அம்மான் சொ ன்னபடியெல்லாம் ஆ டிக்கொண்டிருக்கும் திரு தாயையின் தருமவிருத்தமாயிருக் கிறதும், உலகத்தாரால் “சீ சீ” எனும் நிந்தனைக்குப் பாத்திரமாயிருக்கிற துமான	वाक्यं कर्मणा शक्तः त्वं कथं करिष्यसि	நியமனத்தை முயற்சியால் வெல்லவல்ல திறமை யுடைய தேவரீர் என் செய்துமுடிக்க முய லுகின்றீர்?
----------------------	---	--	--

यद्ययं किल्बिषाद्भेदः कृतोऽप्येवं न गृह्यते । जायते तत्र मे दुःखं धर्मसङ्गश्च गर्हितः ॥
तवायं धर्मसंयोगो लोकस्यास्य विगर्हितः ॥ १३ ॥

तव अयं धर्मसंयोगः	“தேவரீருடைய இப்பொழுதிய தருமானுஷ்டானமா னது	अयं भेदः गर्हितः	இப்போதிய இடையூறு திரஸ்கரிக்கப்பட வேண்டியது.
अस्य लोकस्य विगर्हितः किल्बिषात् कृतः धर्मसङ्गः च	இந்த உலகஜனத்திற்கு இளப்பமானது. அபராதத்தால் விளைந்திருக்கிறதும் தருமவிருத்தமாயு முள்ள	एवं न गृह्यते यदि अपि तत्र मे दुःखं जायते	இப்படியில்லையென்று தேவரீர் திருவுளத்தில் பற்றப்பட்டிருக்கிறது என்றாலும் இவ்விஷயத்தில் எனக்கு துக்கம் பொங்குகிறது.

मनसाऽपि कथं कामं कुर्यास्त्वं कामवृत्तयोः । तयोस्त्वहितयोर्नित्यं शत्र्वोः पित्रभिधानयोः ॥

पित्रभिधानयोः	“தாய்தந்தைகளென உரிமைப்பெயர் பூண் டவர்களாய்	तयोः कामं	அவ்விருவர்களுடைய மனோரதத்தை
अहितयोः	அக்கிரமவழியைப் பற்றியவர்களாய்,	त्वं अपि	தேவரீர்கூட
कामवृत्तयोः	{ மனம் போனபடியெல் லாம் நடக்கின்றவர்க ளாய்	कथं	எப்படி
शत्र्वोः तु	அபசாரத்தைச் செய் கின்றவர்களுமாகிய	नित्यं	தவிர்க்கக்கூடாததாக
		मनसा कुर्याः	திருவுள்ளத்திலேற்று க்கொள்ளக்கூடும்?

यद्यपि प्रतिपत्तिस्ते दैवी चापि तयोर्मतम् । तथाऽप्युपेक्षणीयं ते न मे तदपि रोचते ॥१५॥

तयोः	“ அவ்விருவர்களு டைய	रोचते न	நியாயமாய் தோன்ற வில்லை
प्रतिपत्तिः	நியமனமானது	तथा अपि	எப்படியும்
दैवी च	தெய்வத்தின் செய	तत् अपि	அதையே
ते	தேவரீரின் [லென	ते	தேவரீரது
मतं	திருவுளப்பாங்கு	उपेक्षणीयं }	திருவுளத்தில் இன்
यदि अपि	அப்படியிருந்தும்	अपि }	னும் ஆராய்ச்சி செ
मे	அடியேனுக்கு		ய்யவேண்டியது.

विह्वलो वीर्यहीनो यः स दैवमनुवर्तते । वीरास्संभावितात्मानो न दैवं पर्युपासते ॥१६॥

विह्वलः	“ அகஸ்மாத்தாய் ஓர் கஷ்டம் ஒருவனுக்கு ஸம்பவிக்குமாயின் அது நிவாரணமாய்ச் செய்யவேண்டியவை களை நிச்சயிக்க திற மையற்று சிந்தை கலங்கியவனாய்,	यः	எவனொருவனோ,
		सः	அவன்;
		दैवं	அகஸ்மாத்தாய் நேர்ந்த கஷ்டத்தை
		अनुवर्तते	அனுபவிக்கின்றான்;
		संभाविताःमानः	ஏற்ற பிறவிகுணங்க ளையுடைய
वीर्यहीनः	அந்த கஷ்டத்தை வி லக்குவதற்கு வேண்டி யதாகிய சக்தியில்லா தவனாயிருக்கிறவன்,	वीराः	வீரர்கள் *
		दैवं	அகஸ்மாத்தாய் நேர்ந் த ஓர் கஷ்டத்திற்கு
		पर्युपासते न	ஈடுபடார்கள்.

[* மேற்கண்ட காரியங்களை வீணாகாதவண்ணம் முடிக்கும் குணமாகிய “பரா
க்ரமம்” என்பதையும், அந்த சமயத்திற்கேற்றபடி சரியாய் ஓர் தொழிலை நிச்சயி
க்கும் குணமாகிய “விக்கரமம்” அல்லது “மனோபலம்” என்பதையும், எதையும்,
எப்பவும் தருமவிதி வழுவாது செய்யும் குணமாகிய “தருமசீலத்வம்” என்பதை
யும் படைக்கப்பெற்றவர்கள்.]

दैवं पुरुषकारेण यस्समर्थः प्रबाधितुम् । न दैवेन विपन्नार्थः पुरुषस्सोऽवसीदति ॥१७॥

पुरुषकारेण	“ மனுஷ்யமுயற்சியால்	दैवेन	அகஸ்மாத்தாய் நேர்ந் த இடையூறால்
दैवं	அகஸ்மாத்தாய் நேர்ந் த ஓர் இடையூறை		
प्रबाधितुं	விலக்கிவிட	विपन्नार्थः	{ மேற்கொண்ட காரியத் தை அதோடொழித் துவிட்டவனாக
समर्थः	சாமர்த்தியமுடைய		
यः	எவனொருவனோ [வன்	अवसीदति न	அதைர்யமடைகிற னில்லை.
सः पुरुषः	அந்த மனிதன்		

द्रक्ष्यन्ति त्वद्य दैवस्य पौरुषं पुरुषस्य च । दैवमानुषयोरद्य व्यक्ता व्यक्तिर्भविष्यति ॥

दैवस्य तु	{ “அகஸ்மாத்தாய் நேர்ந்த ஓர் இடையூறிக் குமாராய்	दैव- } ஈச்வரச்செயல் அதாவது
புருஷஸ்ய	ஒரு மனிதனுடைய	மானுஷயோ: } அகஸ்மாத்தாய் நேர்ந்த ஓர் இடையூறினுடையவும் மானிடச்செயலினுடையவும்
பौरुषं च	முயற்சியின் தன்மை	व्यक्ति: } நிஜஸ்வபாவமானது
अद्य	இப்பொழுது [யையும்	व्यक्ता } உள்ளபடி
द्रक्ष्यन्ति	{ ஜனங்கள் பிரத்யக்ஷத்தில் கண்டறிந்து கொள்ளட்டும்.	अद्य } இப்பொழுது
		भविष्यति } விளங்கட்டும்.

अद्य मत्पौरुषहतं दैवं द्रक्ष्यन्ति वै जनाः । यदैवादाहतं तेऽद्य दृष्टं राज्याभिषेचनम् ॥१९॥

दृष्टं	“ ஏற்கனவே நிச்சயிக் கப்பட்டதாகிய	दैवं { ஈச்வரச்செயலை (அகஸ்மாத்தாய் நேர்ந்த இடையூறை)
ते	தேவரீரது	{ எனது மானிட முயற்சியால் மேற்கொள்ளப்பட்டு விட்டதாய்
राज्याभिषेचनं	ராஜ்யாபிஷேகமானது	मत्पौरुषहतं { ஜனங்கள்
यदैवात्	எந்த ஒரு அகஸ்மாத்தாய் நேர்ந்த இடை	जनाः } இப்பொழுதே
अद्य	இப்பொழுது [யூறல்	अद्य वै } கண்ணாக்கண்டு
आहतं	விக்கப்பட்டதாய் விளங்குகிறதோ அந்த	द्रक्ष्यन्ति } களிக்கட்டும்.

अत्यङ्कुशमिवोद्दामं गजं मदबलोद्धतम् । प्रधावितमहं दैवं पौरुषेण निवर्तये ॥ २० ॥

अहं	“ நான்	उद्दामं	முரட்டுத்தனமாய்
दैवं	அகஸ்மாத்தாய் நேர்ந்திருக்குமிடையூறை	प्रधावितं	இஷ்டப்படி ஓடித் திரிகின்ற
पौरुषेण	மானிடமுயற்சியால்	गजं	ஓர் யானையை
अत्यङ्कुशं	அங்குசத்திற்கடங்காததாய்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
मदबलोद्धतं	மதத்தாலும் பலத்தாலும்செருக்குகொண்ட	निवर्तये	அடக்கிவிடுகின்றேன்.

लोकपालास्समस्तास्ते नाद्य रामाभिषेचनम् ।

न च कृत्स्नास्त्रयो लोका विहन्युः किं पुनः पिता

॥ २१ ॥

राम	“ யாவருக்குமபிராமராய் விளங்குபவரே!	विहन्युः न	{ வேண்டாமெனும் மறுசொல்லை சொல்ல மாட்டார்கள்.
ते	தேவரீரது	पिता	திருதாதை ஒருவர்
अभिषेचनं	திருவபிஷேகத்திற்கு	अद्य	இப்பொழுது
लोकपालाः	அஷ்ட திப்பாலர்கள்	न	வேண்டாமென
समस्ताः	எல்லோரும்	किं पुनः	{ என்ன காரணத்தைக் கொண்டு சொல்லக்கூடும்?
वयः लोकाः	முன்றுலகஜனங்கள்		
कृत्स्नाः च	எல்லோருமே		

यैर्विवासस्तवारण्ये मिथो राजन् समर्थितः । अरण्ये ते विवत्स्यन्ति चतुर्दश समास्तथा ॥

राजन्	“என் ஐயனே !	ते	அவர்கள்
यैः	எவர்களால்	तथा	தப்பாமலே
मिथः	ரஹஸ்யத்தில் கூடி துர்யோஜனே செய்து	चतुर्दश समाः	பதினான்கு வருஷங் கள்
तव	தேவரீருக்கு	अरण्ये	அரண்யத்தில்
अरण्ये	அரண்யத்தில்	विवत्स्यन्ति	வாஸம்செய்யக் கடவர்கள்.
विवासः	வலித்தல்		
समर्थितः	கட்டளைபட்டபட்டி ருக்கிறதோ		

अहं तदाशां छेत्स्यामि पितुस्तस्याश्च या तव । अभिषेकविघातेन पुत्रराज्याय वर्तते ॥

तत्	“ஆதலால்	वर्तते	எண்ணங்கொண்டிருக் கிறனோ
या	எவள்	तस्याः च	அவளுடையவும்
तव	தேவரீரது	पितुः च	திரு தாதையினுடை
अभिषेक- विघातेन }	பட்டாபிஷேகத்தைத் தடைசெய்துவிட்ட மையால்	आशां	பேராசையை [யவும் நான்
पुत्रराज्याय	புத்திரனுக்குராஜஅதி காரம் கிடைப்பதற்கு	अहं	நான்
		छेत्स्यामि	அடியோடு கத்திரித்து விடுகிறேன்.

मद्भलेन विरुद्धाय न स्यादैवबलं तथा । प्रभविष्यति दुःखाय यथोग्रं पौरुषं मम ॥ २४ ॥

मद्भलेन	மனோதையத்தைக் கொண்டு	दुःखाय	கொடுமை விளைவிப்ப
		यथा	எவ்வளவு [தற்கு
मम	எனது	प्रभविष्यति	சுடாய் விளக்குமோ
उग्रं	எதற்கும் சலியாத	तथा	அவ்வளவு
पौरुषं	ஆண்மையானது	दैवबलं	சர்வரச்செயலின் கொ
विरुद्धाय	கட்டி லகப்பட்டதாய்	स्यात् न	விளங்காது. [டுமை

ऊर्ध्वं वर्षसहस्रान्ते प्रजापाल्यमनन्तरम् । आर्यपुत्राः करिष्यन्ति वनवासं गते त्वयि ॥

त्वयि	தேவரீர்	आर्यपुत्राः	தேவரீரது திருக்கு மாரர்கள்
वर्षसहस्रान्ते	எத்தனையோ ஆயிர வ ர்ஷங்களின் முடிவில்	प्रजापाल्यं	சக்கிரவர்த்தி அதிகா ரத்தை
वनवासं	வானப்ரஸ்தாசர் மத்தை	करिष्यन्ति	வலிக்கக்கடவர்கள்.
गते ऊर्ध्वं	அடைந்த பிற்பாடு		
अनन्तरं	தருமவிதிப்படியே *		

[* “சக்கிரவர்த்தியாய் ஆகிறது முந்தி சக்கிரவர்த்தியாயிருந்தவனின் ஜ்யேஷ்டபுத்திரன்தான் எனும் தருமவிதிப்படியே]

पूर्वराजर्षिवृत्त्या हि वनवासो विधीयते । प्रजा निक्षिप्य पुत्रेषु पुत्रवत्परिपालने ॥ २६ ॥

புவேஷு	“புதல்வர்களிடத்தில்,	पूर्वराजर्षि- वृत्त्या }	நமதுமுன்னோர்களா ன ராஜர்ஷிகளின் அ னுஷ்டானப்படியே ஒப்பித்துவிட்டு, அதன்மேல்,
प्रजा:	பிரஜைகளை	निक्षिप्य	வானப்ரஸ்தாச்சாரம் என்பதே
पुत्रवत्	பிள்ளைகளைப்போல வே,	वनवासः हि	நினைக்கத்தக்கது.
परिपालने	ரகூதிக்கும்கார்யத்தில்,	विधीयते	

स चेद्राजन्यनेकाग्रे राज्यविभ्रमशङ्कया । नैवमिच्छसि धर्मात्मन् राज्यं राम त्वमात्मनि ॥
प्रतिजाने च ते वीर मा भूवं वीरलोकभाक् । राज्यं च तव रक्षेयमहं वेलेव सागरम् ॥

वीर	“எதையும் செய்துமு டிக்கவல்லரெனவும், பரிசுத்தமூர்த்தியென வும்,	चेत्	என்கிற பகூதத்தில்
धर्मात्मन्		अहं	அடியேன்
राम	யாவராலும் கொண் டாடப்படுவரே!	तव	தேவரீரது
सः	அந்த	राज्यं च	ராஜ்யம் முழுவதை யும்
त्वं	தேவரீர்,	सागरं	சமுத்திரத்தை
राजनि	சக்கிரவர்த்தியார்	वेला	கரை
एवं	இவ்வளவு	इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
आत्मनि	தேவரீரிடத்தில்	रक्षेयं	பாதுகாத்துவருவேன்.
अनेकाग्रे	{ சஞ்ஜமான மனத்தை யுடையவராக இருக் கையில்	वीर- लोकभाक् }	தருமவீரர்களுக்கு உரியலோகமாகிய ஸ்வர்கலோகத்திற்கு உரிமையுடையவனாக
राज्यविभ्रमशङ्कया	ராஜ்யம் நிலையாதென் கிற சங்கையால்,	मा भूवं च	அடியேனாகமாட்டேன் என்கிற காரணத்தால்,
राज्यं	ராஜ்யத்தை	ते	தேவரீருக்கு
इच्छसि न	ஏற்றுக்கொள்ளாதிரு க்கின்றீர்,	प्रतिजाने	வஞ்சினம் செய்து கொடுக்கிறேன்.

मङ्गलैरभिषिञ्चस्व तत्र त्वं व्यापृतो भव । अहमेको महीपालानलं वारयितुं बलात् ॥

त्वं	“தேவரீர்	भव	தேவரீர் விளங்குவீர்.
मङ्गलैः	மங்களகரமாகிய த்ரவ் யங்களைக்கொண்டு	अहं एकः	அடியேனொருவனே
अभिषिञ्चस्व	{ பட்டாபிஷேகஞ்செய் துகொள்ள திருவுள முலக்கக்கடவீராக.	बलात्	ஆண்மையால்
तत्र	இதில்	महीपालान्	வேந்தர்களை
व्यापृतः	நிலையாய் ஊன்றிவிட் டவராக	वारयितुं	புறங்காட்டி ஓடச் செய்ய
		अलम्	போதும்.

न शोभार्थाविमौ बाहू न धनुर्भूषणाय मे । नासिराबन्धनार्थाय न शराः स्तम्भहेतवः ॥
अमित्रदमनार्थं मे सर्वमेतच्चतुष्टयम् ॥ ३१ ॥

मे “எனது
ஹ்மௌ இவ்விரண்டு
बाहू கைகளும்
शोभार्थौ न அழகுக்காக இருக்க
வில்லை.
धनुः வில்
भूषणाय அலங்காரம் செய்வ
திற்பொருட்டு
न அன்று.
असिः வாள்
आबन्धनार्थाय { ஒப்பனை ஆபரணமாய்
விளங்குவதிற்பொ
ருட்டு

न அன்று.
शराः பாணங்கள்
स्तम्भहेतवः { ஊன்றி நடக்கும் கோ
ல்களின் பரயோஜன
முடையவைகளாக
இல்லை.
न இல்லை.
मे எனக்கு
एतत् இந்த
चतुष्टयं நான்கும்,
सर्वं எல்லாமும் தனித்த
नियாயும்,
अमित्रदमनार्थम् சத்ருக்களை வெல்வத
ற்காக இருக்கின்றன.

न चाहं कामयेत्यर्थं यः स्याच्छत्रुर्मतो मम । असिना तीक्ष्णधारेण विद्युच्चलितवर्चसा ॥
प्रगृहीतेन वै शत्रुं वज्रिणं वा न कल्पये ॥ ३२ ॥

अहं “அடியேன்
मम அடியேனுடைய
अर्थं கொடிய
शत्रुः சத்ருவாக
मतः ஏற்பட்டவனாய்
यः எவன்
स्यात् च ஆகிறானோ அவனை
कामये न உயிருடனிருக்கப்
பொறுக்கமாட்டேன்.
शत्रुं சத்ருவாக இருப்ப
வனை

वज्रिणं वा தேவேந்திரனைத்தா
னிஞர்தபோதிலும்
तीक्ष्णधारेण கூராக்கின முனையுள்
எனதும்
विद्युच्चलितवर्चसा பளபளவென மின்ன
லைபோல் மின்னுவதும்
प्रगृहीतेन वै கையிலேந்தி வைத்தி
ருக்கிறதுமான
असिना வாளால்
कल्पये न அப்புறம் போகவிட
மாட்டேன்.

खड्गनिष्पेषनिष्पिष्टैर्गहना दुश्चरा च मे । हस्त्यश्वनरहस्तोरुशिरोभिर्भविता मही ॥ ३४ ॥

मही “பூமி
मे எனது
खड्गनिष्पेषनिष्पिष्टैः வாளினால்வெட்டுண்டு
சிதறிக்கிடக்கின்ற
हस्त्यश्वनर- } யானைகளுடையவும்,
हस्तोरुशिरोभिः } குதிரைகளுடையவு
ய, மோர்வீரர்களு

दुश्चरा च ढையவும், கைகள்,
கால்கள், தலைகள்
இவைகளால்
गहना நடப்பதற்கிடமில்லாத
வண்ணமாய்
भविता நிரம்பியதாய்
ஆகப்போகிறது.

खङ्गधाराहता मेऽद्य दीप्यमाना इवाद्रयः । पतिष्यन्ति द्विषा भूमौ मेघा इव सविद्युतः ॥

दीप्यमाना:	ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கும்	इव	போலவுமிருக்கின்றவைகளுமான
अद्रयः	மலைக்குன்றுகள்	द्विषा:	யாணைகள்
इव	போலிருக்கின்றவைகளும்	अद्य	இப்பொழுது
सविद्युतः	மின்னற்கொடுகளுடன் கூடிய	मे	எனது
मेघा:	மேகங்கள்	खङ्गधाराहता:	வாளின் துணியால்வெட்டுண்டவைகளாய்
		भूमौ	தரையில்
		पतिष्यन्ति	விழப்போகின்றன.

बद्धगोधाङ्गुलित्राणे प्रगृहीतशरासने । कथं पुरुषमानी स्यात्पुरुषाणां मयि स्थिते ॥३६॥

मयि	நான்	स्थिते	போர்க்களத்தில் நிற்கையில்
बद्धगोधाङ्गुलि- त्राणे	உடம்புத்தோலினால் செய்யப்பட்ட கவசங்களை கைவிரல்களில் தரித்தவனாய்,	पुरुषाणां	மனிதர்களுக்குள்
प्रगृहीतशरासने	கோதண்டத்தை கையிலேந்தியவனாய்	पुरुषमानी	{ எதிர்க்கவல்ல ஆண் மையிருக்கிறதென்னும் எண்ணமுடைய
		कथं	எப்படி
		स्यात्	உண்டாகும்.

बहुभिश्चैकमत्यस्यनेकेन च बहूञ्जनान् । विनियोक्ष्याम्यहं बाणान् नृवाजिगजमर्मसु ॥३७॥

अहं	“ நான்	बहुभिः	அனேகங்களால்
बाणान्	பாணங்களை	एकं च	ஒருவனையும்
नृवाजिगज- मर्मसु	{ வீரர்களுடையவும், சூதிரைகள், யானைகள், இவைகளுடையவும் உயிர்நிலையங்களில்	एकेन	ஒன்றால்
अत्यस्यन्	கடுமையாய் எறிகின்றவனாய்	बहून्	பல
		जनान् च	ஜனங்களையும்
		विनियोक्ष्यामि	ஒழித்துவிடப்போகின்றேன்.

अद्य मेऽस्त्रप्रभावस्य प्रभावः प्रसरिष्यति । राज्ञश्चाप्रभुतां कर्तुं प्रभुत्वं तव च प्रभो ॥३८॥

प्रभो	“ என் ஐய்யனே !	कर्तुं च	செய்துமுடித்தபின்னர்
अद्य	இப்பொழுது	मे	எனது
राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாருக்கு	अस्त्रप्रभावस्य	அஸ்திரபயிற்சியின் பெருமையினது
अप्रभुतां	அரசாளுகையை விலக்கும் காரியத்தையும்	प्रभावः	ப்ரதாபம்
तव	தேவரீருக்கு	प्रसरिष्यति	எங்கும் பரவி விளங்க ப்போகிறது.
प्रभुत्वं च	அரசாக்கி நிலைக்கச்செய்யும் காரியத்தையும்		

अद्य चन्दनसारस्य केयूरापोक्षस्य च । वसूनां च विमोक्षस्य सुहृदां पालनस्य च ॥

अनुरूपाविमौ बाहू राम कर्म करिष्यता । अभिषेचनविघ्नस्य कर्तृणां ते निवारणे ॥४०॥

राम	“ அடியார்களுக்கு மெய்யரே!	अगुरुपौ	இதுவரையில் உபயோ கப்படுத்தப்பட்டுவந்த
चन्दन- सारस्य }	உயர்ந்த சந்தனக்கு ழம்பை பூசி கொள் ளும் காரியத்திற்கும்	इमौ बाहू अद्य ते	இவ்விரண்டு கைக இப்பொழுது [ளும் தேவரீருடைய
केयूरामोक्षणस्य च	தோள்வளைகளை அணி யும் காரியத்திற்கும்	अभिपेचनविघ्नस्य	பட்டாபிஷேக விக்கின த்திற்கு
वसूनां विमोक्षस्य च	பொருள்களுடைய தானங்கொடுக்கும் காரியத்திற்கும்	कर्तृणां निवारणे	கர்த்தாக்களுடைய பூண்டின் றி ஒழிவடை யும் விஷயத்தில்
सुहदां पालनस्य च	ஸ்னேகிதர்களுக்கு உதவிபுரியும் காரியத் திற்கும்	कर्म करिष्यतः	செய்யவேண்டிய காரி யத்தை செய்யப்போகின்றன.

ब्रवीहि कोऽद्यैव मया वियुज्यतां तवासुहृत्प्राणयशःसुहृज्जनैः ।

यथा तवेयं वसुधा वशे भवेत्तथैव मां शाधि तवास्मि किङ्करः ॥ ४१ ॥

तव	“ தேவரீரது	वियुज्यतां	விட்டுப்பிரியவேண்டும்
किङ्करः अस्मि	{ குற்றேவல்களை பத்தி தலைக்கொண்டு செய் யும் தொண்டனான அ இப்பொழுது [டியேன் தேவரீருக்கு அபசாரப்பட்டுவிட் எவன் [டவன் என்னால் உயிராலும், புகழா லும், பந்துக்களாலும்	ब्रवीहि इयं वसुधा एव तव वशे यथा भवेत् तथा मां एव शाधि	தேவரீர் அருளிச் இந்த [செய்வீராக. உலகமுழுவதும் தேவரீரது வசத்தில் எவ்விதமிருக்குமோ அவ்வண்ணமே [க்கே அடியேன் ஒருவனு- தேவரீர் கட்டளைசெய் தருளக்கடவீர்.

विमृज्य बाष्पं परिसान्त्वय चासकृत् स लक्ष्मणं राघववंशवर्धनः ।

उवाच पित्र्ये वचने व्यवस्थितं निबोध मामेव हि सौम्य सत्पथे ॥ ४२ ॥

राघववंशवर्धनः	ராகுலத்தை விளங்	सौम्य	“ புண்யா த்மாவே!
सः	அவர் [கவைக்கின்ற	पित्र्ये	திருதாதையின்
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை கடாகூறி	वचने	மனம் கொணுது நடக் கும் விஷயத்தில்
बाष्पं	கண்ணீரை [த்து,		
विमृज्य	திருக்கரத்தினால் து		
असकृत्	பலவாராய் [டைத்து	सत्पथे एव	{ எல்லா தர்மமுமடங்கி இருக்கிறதென்றும் கருமவீதியில்
परिसान्त्वय च	{ ஹிதோபதேசம் செய் தருளிக் தேற்றி அத ன்பின்னர்,	व्यवस्थितं हि	முழுநம்பிக்கை கொ ண்டவனாக
उवाच	பின்வருமாறு திருவா ய்மலர்ந்தருளினார்.	मां निबोध	எனனை சரியாய் அறியக்கடவாய் ”.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे त्रयोविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3424

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1069

चतुर्विंशः सर्गः—இருபத்திநான்காவது ஸர்க்கம் ॥ ௨௪ ॥

कौसल्याप्रतिबोधनम्—கௌஸல்யாதேவிக்கு உபதேசிப்பது.

तं समीक्ष्य त्ववहितं पितुर्निर्देशपालने । कौसल्या बाष्पसंरुद्धा वचो धर्मिष्ठमब्रवीत् ॥

கௌசல்யா	கோஸலாதேவியார்	அவहितம்	இனி தடுப்பதில் பயன்படாதெனும் நிலையில் உறுதிகொண்டிருப்பவராய் நன்குணர்ந்து, விசம்பி விசம்பி அழுதுகொண்டு பின்வரும் மொழியை மொழிந்தாள்.
तं	அவரை	समीक्ष्य	
धर्मिष्ठं	எவரினும் மேம்பட்ட தர்மமூர்த்தியாய்	बाष्पसंरुद्धा	
पितुः- निर्देशपालने तु	பித்ருவாக்கிய பரிபாலனத்திலேயே	वचः अब्रवीत्	

अदृष्टदुःखो धर्मात्मा सर्वभूतप्रियंवदः । मयि जातो दशरथात्कथमुञ्छेन वर्तयेत् ॥ २ ॥

दशरथात्	“தசரதசக்கிரவர்த்தியாரால்	सर्वभूत- प्रियंवदः	எல்லா அடியவர்களுக்கும் ஹிதத்தையே உபதேசிக்கின்றவனுமாகிய இவன் உஞ்சவிருத்தியால் எங்ஙனம் பிழைத்திருப்பான்?
मयि	என்னிடத்தில்	उञ्छेन	
जातोः	பிறந்தவனின்.	कथं	
अदृष्टदुःखः	கஷ்டமென்பதையே கண்டிராதவன் ;	वर्तयेत्	
धर्मात्मा	தர்மஸ்வரூபியாய்		

यस्य भृत्याश्च दासाश्च मृष्टान्यन्नानि भुञ्जते । कथं स भोक्ष्यते नाथो वने मूलफलान्ययम् ॥

यस्य	“எவனுடைய	सः	அந்த
भृत्याः च	ஏவலாளர்களும்,	अयं	இந்த
दासाः च	அடுத்தவர்களும்,	नाथः	நாதன்
मृष्टानि	மிகச் சிறந்த	वने	காட்டில்
अन्नानि	அன்னங்களை	मूलफलानि	வேர்களையும் பழங்க
भुञ्जते	உண்டு கொண்டுருக்கிறார்களோ,	कथं	எப்படி [ளையும்
		भोक्ष्यते	உண்பான்?

क एतच्छ्रद्धेच्छ्रुत्वा कस्य वा न भवेद्भयम् । गुणवान्दयितो राज्ञो राघवो यद्विवास्यते ॥

गुणवान्	“நன்குணமும், நற்செய்கையுமுடைய குணநிதியாய், சக்கிரவர்த்தியான டைய	विवास्यते यत्	காட்டிற்கு ஓட்டப்படுகின்றனென்றால்
राज्ञः		एतत्	இதை
		श्रुत्वा	கேட்டு,
दयितः	அத்தியந்த அன்பிற்கு பாத்தியமாய் விளங்கிய	कः	எவன்
राघवः		श्रद्धेत्	நம்புவான்?
		कस्य वा	எவனுக்குத்தான்
		भयं	அச்சம்
		भवेत् न	தோற்றாது?

नूनं तु बलवांलोके कृतान्तस्सर्वमादिशेत् । लोके रामाभिरामस्त्वं वनं यत्र गमिष्यसि ॥

राम	“ஸ்ரீராம!	यव	என்கிற காரணத்தால்
लोके	உலகில்,	लोके	உலகில்
अभिरामः	ப்ரியானை அதாவது யாவருக்கும் அபிரா	सर्व	எல்லாவற்றையும்,
त्वं तु	நீயே[மனம் விளங்கும்,	कृतान्तः	விதியென்பது *
वनं	வனவாஸத்தை	बलवान्	எதற்கு மேம்பட்ட வலுக்கொண்டதாய்,
नूनं	இப்பொழுது [ன்றாய்,	आदिशेत्	முடுக்குகின்றது.
गमिष्यसि	அனுபவிக்கப்போகி-		

[* ஸ்ரீவஜன்மத்தின் கருத்யங்களின் பயனாய் தப்பாது அனுபவித்தே தீரவே ண்டியதாய் தெய்வத்தால் விதித்தருளப்பட்டதாகிய “விதியென்பது”.]

अयं तु मामात्मभवस्तवाददर्शनमारुतः । विलापदुःखसमिधो रुदिताश्रुहुताहुतिः ।

चिन्ताबाष्पमहाधूमस्तवाददर्शनचित्तजः ॥ ६ ॥

कर्शयित्वाऽधिकं पुत्र निश्वासायाससंभवः । त्वया विहीनामिह मां शोकाग्निस्तुलो महान् ।

प्रधक्ष्यति यथा कक्षं चित्रभानुर्हिमात्यये ॥ ७ ॥

पुत्र	“ குழந்தாய்!	विलापदुःख-	}	ப்ராபிப்பதாலுண்
इह	இவ்வுலகில்	समिधः		டாகும் துயரமெ
त्वया विहीनां	உன்னை விட்டுப்பிரிந்த			னும் ஸமித்து அகா
मां	எனக்கு			வது ஓமவிறகையு
तव	உன்னை	रुदिताश्रु-	}	டையதாய்,
अदर्शन-	கண்முன் பாராமை	हुताहुतिः		பெருக்கிவிடும் கண்
चित्तजः	யால் உள்ளத்தினுள்			ணீரென்றும் ஹோ
	விளைந்ததும்,			ம ஆஹுதி ஆத்யத்
	மனதிலேயே ஸ்திர	चिन्ताबाष्प-	}	தையுடையதாய்,
आत्मभवः	மாய்க் குடி கொண்டு	महाधूमः		ஒன்றையே சிந்தித்து
	விட்டதும்,			மனக்கவலை கொண்
अतुलः	பொறுக்கமுடியாத			டிருப்பதால் விளையு
	தாய்			ம் மனக்கொதிப்பெ
महान् तु	அதிகக் கடுமையாயுமி	निश्वासायास-	}	னும் மிகுந்த புகை
अयं	இந்த [ருக்கிறதான	संभवः		யையுடையதாய்,
शोकाग्निः	சோகமெனுந்தீயா			நெட்டுயர்ப்பினாலுண்
मां	என்னை [னது			டாகும் ஆயாசத்தி
अधिकं	மிகவும்	हिमात्यये	}	னால் தூண்டி வளர்க்
कर्शयित्वा	மெலியச்செய்து	चित्रभानुः		கப்பட்டதாய்[பின்பு
तव	உனக்கு			பனிக்காலம் நீங்கின-
अदर्शनमारुतः	அனாதரனையெனும்	कक्षं		காட்டுத்தீயானது
	காற்றையுடையதாய்	यथा		செத்து காய்ந்த மாந்
				கவடர்ந்த காட்டை
		प्रधक्ष्यति		எவ்வண்ணமோ
				அவ்வண்ணமே
				எரிக்கப்போகிறது.

कथं हि धेनुः स्वं वत्सं गच्छन्तं नानुगच्छति । अहं त्वाऽनुगमिष्यामि यत्र पुत्र गमिष्यसि ॥

धेनुः “ஒரு பசுவானது
 गच्छन्तं முன் சென்றுகொண்
 स्वं தனது [டிருக்கும்
 वत्सं கன்றினை
 कथं எவ்வாறு
 अनुगच्छति न கூடவே தொடர்ந்து
 போகா திருக்கும்? ”

पुत्र तिरुமகனே !
 यत्र எங்கு
 गमिष्यसि நீ போகிறாயோ அவ்வி
 अहं நான் [டத்திற்கு
 त्वा हि உன்னையே
 अनुगमिष्यामि பற்றித்தொடர்ந்து
 வருவேன்.”

तथा निगदितं मात्रा तद्वाक्यं पुरुषर्षभः । श्रुत्वा रामोऽब्रवीद्वाक्यं मातरं भृशदुःखिताम् ॥

मात्रा தாயாரால்
 तथा மேற்கண்டவண்ணமா
 निगदितं உரைசெய்யப்பட்ட [ய்
 तत् वाक्यं அந்த மொழிக்கு
 श्रुत्वा செவிகொடுத்துக்
 கேட்ட

रामः ஸ்ரீராமர்
 भृशदुःखितां அதிமனவேதனைப்பட்ட
 मातरं தாயாருக்கு
 वाक्यं பின்வரும் திருவாக்கை
 अब्रवीत् திருவாய்மலர்ந்தருளி
 னார்.

पुरुषर्षभः புருஷோத்தமராகும்

कैकेय्या वञ्चितो राजा मयि चारण्यमाश्रिते । भवत्या च परित्यक्तो न नूनं वर्तयिष्यति ॥

राजा “சக்கிரவர்த்தியார்
 कैकेय्याः கைகேயி அம்மாளிட
 மிருந்து
 वञ्चितः விச்வாஸத்ரோகமடை
 ந்தவராய்

परित्यक्तः அனாதரிக்கப்பட்டார்
 नूनं என்றால்
 मयि च அடியேனும்
 अरण्यं காட்டில்
 आश्रिते இருக்கையில்
 वर्तयिष्यति न உயிருய்ந்திரார்.

भवत्या च தேவரீராலும்

भर्तुः किल परित्यागो नृशंसः केवलं स्त्रियाः । स भवत्या न कर्तव्यो मनसाऽपि विगर्हितः ॥

स्त्रियाः “ஓர் சுமங்கிலிக்கு
 भर्तुः ஆமுடையானுடைய
 परित्यागः பிரிவடைதலென்பது
 किल பாரம்பர்யமாய்,
 केवलं முற்றிலும், [தாகிய
 विगर्हितः நிஷேதிக்கப்பட்ட-

नृशंसः கொடிய பாதகம்.
 भवत्या தேவரீரால்
 सः அது
 मनसा अपि மனத்திலும்
 कर्तव्यः न எண்ணங்கொள்ளலா
 காது.

यावज्जीवति काकुत्स्थः पिता मे जगतीपतिः । शुश्रूषा क्रियतां तावत्स हि धर्मस्सनातनः ॥

यावत् “எதுவரையில்,
 जगतीपतिः சக்கிரவர்த்தியாரும்,
 काकुत्स्थः ககுத்ஸ்தவம்சத்தில்
 பிறந்தவருமாகிய
 मे पिता எனது திருதாதை
 जीवति உயிருடனிருக்கிற
 तावत् அதுவரையில் [ரோ,

शुश्रूषा சுச்ருஷை
 क्रियतां தேவரீரால் செய்து
 வரப்படவேண்டும்.
 सः हि அதுதான்
 सनातनः தொன்றுதொட்டுவ
 ரும் தொன்மையான
 धर्मः தருமம்.”

एवमुक्ता तु रामेण कौसल्या शुभदर्शना । तथेत्युवाच सुप्रीता राममहिष्कारिणम् ॥

रामेण	ஸ்ரீராமரால்	अहिष्- कारिणं	} எப்பவும் எதிலும் மனதை சிதறவிடா திருக்கும் தன்மை படைத்த
एवं	மேற்கண்டவண்ணம்	रामं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
उक्ता	{ உரைசெய்ததற்கு திருச்செவ்சாற்றி அருளியவரும்	तथा	{ “உரைசெய்தவண்ண மே யான் செய்கின் றேன்”
शुभदर्शना	பெயர்பெற்ற ஞானவ தியுமாகிய	इति तु	என்கிற ஒருசொல்லை மட்டும்
कौसल्या	கோஸலாதேவியார்,	उवाच	பதிலாய்மொழிந்தனர்
सुप्रीता	ஒருவாராய் மனத்தே ற்றமடைந்தவராகி		

एवमुक्तस्तु वचनं रामो धर्मभृतां वरः । भूयस्तामब्रवीद्वाक्यं मातरं भृशदुःखिताम् ॥

धर्मभृतां	தர்மபூட்டர்களில்	भृशदुःखितां	அதிகமனவேதனைகொ
वरः	உத்தமரும்	तां	அந்த [ண்டிருக்கும்
एवं	மேற்கண்ட	मातरं	திருத்தாயாரைப் பார்த்து
वचनं	ஒரு சொல்லுக்கு	वाक्यं तु	இதுவிஷயத்தில் பின் வரும் திருவாக்கையும்
उक्तः	திருச்செவ்சாற்றியரு ளியவருமாகிய	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி னார்.
रामः	ஸ்ரீராமர்,		
भूयः	இன்னும்		

मया चैव भवत्या च कर्तव्यं वचनं पितुः । राजा भर्ता गुरुः श्रेष्ठस्सर्वेषामीश्वरः प्रभुः ॥

राजा	“சக்கிரவர்த்தியார்	प्रभुः	ப்ரபு;
सर्वेषां	எல்லோருக்கும்	च	ஆனபடியால்
श्रेष्ठः	வயதுமுதிர்ந்தவராயும்	मया	அடியேனாலும்,
गुरुः	மகாபூஜ்யராயும்	भवत्या च	தேவீராலும்
भर्ता	தலைமைபெற்று விளங் குகிறவராய்	पितुः	திருதாதையினது
ईश्वरः	{ யாவரையும் ஆக்கினை செய்யும் அதிகார முமுடைய	वचनं	நியமனம் எதுவாயிரு ந்தாலும் அது
		कर्तव्यं एव	செய்துமுடிக்கப்பட வேண்டியதுதான்.

इमानि तु महारण्ये विहृत्य नव पञ्च च । वर्षाणि परमप्रीतः स्थास्यामि वचने तव ॥

महारण्ये	“மஹாரண்யத்தில்	विहृत्य	விளையாட்டாய் காலங் கழித்துவிட்டு,
इमानि	இந்த	तु	அதன்பின்னர்
पञ्च च नव	ஐந்தோடுகூடிய ஒன் வர்ஷங்கள் [பது	तव	தேவீரது
वर्षाणि	{ நான் அத்தந்த மனச் சந்துஷ்டிகொண்ட வனாய்	वचने	ஆக்கொளையில்
परमप्रीतः		स्थास्यामि	நிலையாய் நிற்பேன்.”

एपमुक्ता प्रियं पुत्रं बाष्पपूर्णानना तदा । उवाच परमार्ता तु कौसल्या पुत्रवत्सला ॥१७॥

एवं	மேற்கண்டவண்ணம்	परमार्ता	அதிக மனவேதனை
उक्ता	{ சொல்லப்பட்டதற்கு திருச்செவிசாற்றிய ருளியவரும்	बाष्पपूर्णानना	{ யற்றவராய் கண்ணீர் நிறைந்த தி ருமுகமண்டலமு டையவராகி
पुत्रवत्सला	புத்திரவா த்ஸல்யமு டையவருமான	प्रियं	பெறலரிய
कौसल्या	கோஸலாதேவியார்	पुत्रं	திருமகனைப்பார்த்து
तदा तु	அப்பவும்	उवाच	பின்வருமாறு மொழிந்தனள்.

आसां राम सपत्नीनां मध्ये वस्तुं न मे क्षमम् । नय मामपि काकुत्स्थ वनं वन्यां मृगीं यथा ॥
यदि ते गमने बुद्धिः कृता पितुरपेक्षया ॥ १८ ॥

काकुत्स्थ	“ககுத்ஸ்தவம்சத்தில்	बुद्धिः	நிச்சயமானது
राम	ஸ்ரீராம! [பிறந்த	कृता यदि	எற்பட்டுவிட்டிருக் கின்றமையால்
आसां सपत्नीनां	இந்த சக்களத்திக மத்தியில் [ளின்	मां अपि	என்னையும்
मध्ये	வஸிக்க	वन्यां	காட்டில் பிறந்து வளர்ந்த
वस्तुं	எனக்கு இஷ்டமில்லை.	मृगीं	பெண்மானை
मे क्षमं न	திருத்தாதையின்	यथा	போல
पितुः	இஷ்டப்படி	वनं	காட்டிற்கு
अपेक्षया	உனக்கு	नय	நீ அழைத்துக்கொண் டுபோகக்கடவை.”
ते	காட்டிற்குப் போகிற தில்		
गमने			

तां तथा रुदतीं रामो रुदन् वचनमब्रवीत् । जीवन्त्या हि स्त्रिया भर्ता दैवतं प्रभुरेव च ।
भवत्या मम चैवाद्य राजा प्रभवति प्रभुः ॥ १९ ॥

तथा	அவ்வாறு	दैवतं हि	ப்ரத்தியேகதெய்வ மாகிய
रुदतीं	அழுதுகொண்டிருக்	प्रभुः	ஸர்வாதிகாரமும் பெற்றவன்.
तां	அவளைப்பார்த்து [கிற	अद्य एव	இக்காலத்தில்
रामः	ஸ்ரீராமர்	भवत्याः च	தேவரீருக்கும்
रुदन्	அழுதுகொண்டே	मम च	எனக்கும்.
वचनं	பின்வரும்	राजा	சக்கிரவர்த்தியார்
अब्रवीत्	திருவாக்கை திருவாய்மலர்ந்தருளி னார்.	प्रभुः	{ ஆக்கைகள் அளிக்க ஸர்வாதிகாரமுடைய வராய்
जीवन्त्याः	“சுமங்கலி!	प्रभवति	இருக்கிறார்.
स्त्रियाः	பெண் ஒருவருக்கு		
भर्ता एव	ஆமுடையானதான்		

न ह्यनाथा वयं राज्ञा लोकनाथेन धीमता । भरतश्चापि धर्मात्मा सर्वभूतप्रियंवदः ।

भवतीमनुवर्तेत स हि धर्मरतः सदा ॥ २० ॥

धीमता "தீமானாகிய
 लोकनाथेन லோகநாதராகிய
 राज्ञा சக்கிரவர்த்தியாரால்,
 वयं நாம்
 अनाथा: கைவிடப்பட்டவர்க
 न ஆகக்கூடாது. [ளாக
 अपि அதோடுகூட,
 भरतः பரதனோடுவென்றால்
 धर्मात्मा தர்மசுந்தனையுடைய
 வனாய்,

धर्मरतः தர்மத்திலேயே நோக்க
 முடையவனாய்
 सर्वभूत- } எல்லாப் பரணிகளிட
 प्रियंवदः } த்தும் ஹிதமானதையே
 விளம்புவன்,
 स: அவன்
 सदा எப்பொழுதும்
 भवती च தேவரீருக்கும்
 अनुवर्तेन மனங்கொணுது நடந்
 துவருவான்;
 हि இது நிச்சயம்.

यथा मयि तु निष्क्रान्ते पुत्रशोकेन पार्थिवः ।

पार्थिवः "சக்கிரவர்த்தியார்
 मयि நான்

निष्क्रान्ते तु { ஊரைவிட்டு வேறு
 பரதேசங்களில் இரு
 க்கையில்,
 पुत्रशोकेन புத்திரசோகத்தால்
 किञ्चित् கொஞ்சமேனும்
 श्रमं வருத்தத்தை

दारुणश्चाप्ययं शोको यथैनं न विनाशयेत् ।

अयं "இந்த
 दारुणः அஸஹ்யமான
 शोकः சோகம்,
 एनं இவரை
 यथा எப்படிச்செய்தால்

विनाशयेत् न { வருத்தமுறச்செய்யா
 திருக்குமோ அவ்வ
 ண்ணமே
 वृद्धस्य வயதுமுதிர்ந்த

व्रतोपवासनिरता या नारी परमोत्तमा । भर्तारं नानुवर्तेत सा च पापगतिर्भवेत् ॥ २३ ॥

व्रतोपवास- } "விரதங்களையும் உப
 निरता } वासங்களையும் சரத்
 தையுடன் செப்கின்
 றவனும்,
 परमोत्तमा மஹா உத்தமியுமாகிய
 या எதேனுமொரு
 नारी சுமங்கலி

श्रमं नावाप्नुयात्किञ्चिदप्रमत्ता तथा कुरु ॥

यथा எப்படிச்செய்தால்
 अवाप्नुयात् न அடையா திருப்பாரோ
 तथा அவ்வண்ணமே
 अप्रमत्ता { கவனக்குறைவு என்ப
 தற்கு இடங்கொடா
 தவராய்
 कुरु தேவரீர் சுச்சூலைச்செ
 ய்தருள்வீராக.

राज्ञो वृद्धस्य सततं हितं चर समाहिता ॥

राज्ञः சக்கிரவர்த்தியாருக்கு
 सततं च எக்காலத்திலும்
 हितं अपि சுச்சூலை செய்வதி
 लैयே

समाहिता தேவரீர் சரத்தையு
 दैयவராய்
 चर { அதேகாரம்பாயிருந்து
 காலங்கழித்துவரு
 வீராக.

भर्तारं नानुवर्तेत सा च पापगतिर्भवेत् ॥ २३ ॥

भर्तारं கணவனுக்கு
 अनुवर्तेत न மனங்கொணுது நடக்
 च என்றால் [கின்றாள்லில்
 सा அவள்
 पापगतिः பாபிகளுக்கு ஏற்பட்
 டுள்ள கதியுடையவ
 भवेत् ஆவாள். [ளாய்

भर्तुः शुश्रूषया नारी लभते स्वर्गमुत्तमम् । अपि या निर्नमस्कारा निवृत्ता देवपूजनात् ॥

नारी " ஒரு சுமங்கலி
देवपूजनात् தெய்வங்களைத் தொழு
வதிலிருந்து
निवृत्ता ஆசையை ஒழித்தவ
ளாய்
निर्नमस्कारा { பெரிமயார்களுக்கு
அடிபணிந்து நமஸ்
காரம் செய்யாதவ
ளாய் இருக்கின்றாள்.

या எந்த
अपि அவளும்,
भर्तुः கணவனுக்கு
शुश्रूषया மனதிற்கிசைந்தபடி
ஏவல் செய்வதால்
उत्तमं உத்தமமான
स्वर्गं ஸ்வர்க்கத்தை
लभते அடைகிறாள்.

शुश्रूषामेव कुर्वीत भर्तुः प्रियहिते रता । एष धर्मः पुरा दृष्टो लोके वेदे श्रुतः स्मृतः ॥ २५ ॥

भर्तुः " கணவனுக்கு
प्रियहिते மனங்கோணாமல் ஹி
தம் விளைவிப்பதில்
रता ஊக்கமுடையவளாய்
शुश्रूषां एव சுச்ருஷைசெய்வதை
யே
कुर्वीत ஒருவள் செய்துவர
வேண்டும்.

एषः धर्मः இந்த தர்மம்
लोके உலகில்
पुरा அனாதியான
दृष्टः அனுஷ்டானம்;
वेदे வேதத்தில்
श्रुतः ப்ரசித்தியாயுள்ளது.
स्मृतः ஸ்மிருதியிலும் விதிக்
கப்பட்டுள்ளது.

अशिकार्येष्ववहितास्सुमनोभिश्च देवताः । पूज्यास्ते मत्कृते देवि ब्राह्मणाश्चैव सत्कृताः ॥

देवि " அம்மா!
मत्कृते எனது நன்மையைக்
कुर्वीतது
ते தேவரீருடைய
अशिकार्येषु { சாந்திஹோமம் புஷ்டி
ஹோமம் முதலிய
வைகளில்
देवताः एव தெய்வங்களும்
सुमनोभिः च நல்லமலர்கள் முதலிய
வைகளாலும்

अवहिताः வேதவித்துக்களென
பிரசித்திபெற்ற
ब्राह्मणाः च பிராம்மணர்களும்
सत्कृताः { தானாதிகளைச்செய்து
ஸத்கரிக்கப்பட்டவர்
களாய்
पूज्याः { பூஜனைசெய்து ப்ரார்த்
திக்கப்படவேண்டிய
வர்கள்.

एवं कालं प्रतीक्षस्व ममागमनकाक्षिणी । नियता नियताहारा भर्तुशुश्रूषणे रता ॥ २७ ॥

मम " என்னுடைய
आगमन- } சேஷமமாய் திரும்பி
काक्षिणी } வருவதை ப்ரார்த்
திக்கின் றவராய்[மாய்
एवं மேற்கண்டவண்ண-
नियता नियमங்களை அனுஷ்
டிக்கின் றவராய்
भर्तुशुश्रूषणे கணவருக்கு தொண்
டு செய்வதிலேயே

रता உதஸாஹமுடையவ
ராய்
नियताहारा நியமமாய்க் காலம்
கழிப்பவராய்
कालं { மனோபீஷ்டமெல்லாம்
கைகூடப்பெற்று விள
கும் நல்காலத்தை
प्रतीक्षस्व எதிர்பார்த்துக்கொண்
டிருந்து வருவீராக.

प्राप्स्यसे परमं कामं मयि प्रत्यागते सति । यदि धर्मभृतां श्रेष्ठो धारयिष्यति जीवितम् ॥

मयि	“நான்	यदि	என்றால்
प्रत्यागते सति	திரும்பி வரும்பொ	परमं	எதற்கும் மேம்பட்ட
	முது		தாகிய
धर्मभृतां	தருமவார்களில்	कामं	மனோரதத்தை
श्रेष्ठः	உத்தமராகிய அவர்	प्राप्स्यसे	தேவரீர் விளைவித்த
जीवितं धारयिष्यति	உயிருடனிருக்கிறார்.		தாயிருக்கும்”.

एवमुक्ता तु रामेण बाष्पपूर्णायेतक्षणा । कौसल्या पुत्रशोकार्ता रामं वचनमब्रवीत् ॥

रामेण	ஸ்ரீராமரால்	बाष्पपूर्णा-	கண்ணீர் நிறைந்து க
एवं	மேற்கண்டவண்ண	यतेक्षणा }	லங்கிய கண்களையு
	மாய்		டையவராய்
उक्ता	{ சொல்லப்பட்டதற்கு	रामं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
	திருச்செவ்விசாற்றிய	वचनं	பின்வரும் திருவாக்
	ருளிய		கை
कौसल्या	கோஸலாதேவியார்	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி
तु	இன்னும்		னார்.
पुत्रशोकार्ता	{ திருமகன்மீதுள்ள க		
	வலையால் மனம்		
	நொந்தவராய்,		

गमने सुकृतां बुद्धिं न ते शक्नोमि पुत्रक । विनिवर्तयितुं वीर नूनं कालो दुरत्ययः ॥

कालः	“விதியென்பது .	गमने	காட்டிற்குப்போவதில்
दुरत्ययः	யாராலும் தடுக்கமுடி	सुकृतां	வெகு உறுதியோடி
नूनं	ஆகையால் [யாதது ;	ते	உன் [ருக்கிற
वीर	தயாதர்மவீரனாகிய	बुद्धिं	மனத்தை
पुत्रक	என் அருமை திரும	विनिवर्तयितुं	திருப்ப
	கனே !	शक्नोमि न	நான் வல்லவளல்லன்.

गच्छ पुत्र त्वमेकाग्रो भद्रं तेऽस्तु सदा विभो । पुनस्त्वयि निवृत्ते तु भविष्यामि गतकृमा ॥

त्वं	“நீ	विभो	மனங்கொணுது சுச்சு
एकाग्रः	ஜாக்கிரதையுடை		ஷெசெய்யும்
	யவனாய்	पुत्र	குழந்தாய் !
गच्छ	போய் வா.	त्वयि	நீ
ते	உனக்கு	पुनः	திரும்பி
सदा	எப்பொழுதும்	निवृत्ते तु	வந்தபிறகுதான்
भद्रं	கேஷமமே	गतकृमा	மனக்குறை ஒழிந்த
अस्तु	உண்டாகக்கடவது.		வளாக
		भविष्यामि	நான் ஆகவேன்.

प्रत्यागते महाभागे कृतार्थे चरितव्रते । पितुरानृण्यतां प्राप्ते त्वयि लप्स्ये परं सुखम् ॥

पितुः	“ திருதாதையின்	महाभागे	மஹாபாக்யவானாயும்,
आनृण्यतां	கடனிலிருந்து விமோ	त्वयि	நீ
	சனத்தை	प्रत्यागते	திரும்பிவந்தபிறகு
प्राप्ते	அடைந்தவனாயும்,	परं	பரமமான
चरितव्रते	{ தருமநெறி வழுவாது	सुखं	மனச்சந்திஷ்டி
	அனுஷ்டானங்களை		என்பதை
	உடையவனாயும்,	लप्स्ये	நான் அடைவேன்.
कृतार्थे	கிருதார்த்தனாயும்,		

कृतान्तस्य गतिः पुत्र दुर्विभाव्या सदा भुवि । यस्त्वां संचोदयति मे वच आच्छिद्य राघव ॥

कृतान्तस्य	“ தெய்வத்தின்	यः	எதுவோ (அது) (அந்
गतिः	செயல்		த தெய்வம்)
भुवि	உலகில்	त्वां	உன்னை
सदा	என்றென்றைக்கும்	मे	என்னுடைய
दुर्विभाव्या	அறியமுடியாதது.	वचः	வாக்கை
पुत्र	குழந்தாய்!	आच्छिद्य	திரஸ்கரிக்கச்செய்து,
राघव	ஸ்ரீராம!	संचोदयति	ஏவுகின்றது.

गच्छेदानीं महाबाहो क्षेमेण पुनरागतः । नन्दयिष्यसि मां पुत्र साम्ना श्लक्ष्णेन चारुणा ॥

महाबाहो	“ மஹாபராக்ரமசாலி	श्लक्ष्णेन	{ அந்தரங்கபிரியத்தை
	யாகிய		நன்குவிளங்கக் காட்
पुत्र	திருமகனே!		டுகிறதும்,
इदानीं	இப்பொழுது	चारुणा	மிக்கவும் மனத்தை
गच्छ	புறப்பட்டுப்போ.		குளிரச்செய்கிறது
पुनः	திரும்பி	साम्ना	நல்லபேச்சால் [மாகிய
आगतः	வந்துசேர்ந்தவனாய்	मां	என்னை
क्षेमेण	ஆனந்தம் விளைவிக்	नन्दयिष्यसि	நீ மனங்களிக்கச்செய்
	கிறதும,		வாய்.

अपीदानीं स कालः स्यादनात्प्रत्यागतं पुनः । येन त्वां पुत्र पश्येयं जटावल्कलधारिणम् ॥

पुत्र	“ குழந்தாய்!	पुनः	எப்படியாகிலும்
येन	இக்காரணத்தால்	पश्येयं	நான் கண்டு மகிழ்வு
वनात्	வனத்திலிருந்து		றுவேனோ,
जटावल्कलधारिणं	ஜடாஜினதாரியாய்,	सः कालः	அந்தக்காலம்
प्रत्यागतं	திரும்பிவந்த	इदानीं	இப்பொழுதே
त्वां	உன்னை	अपि स्यात्	வரக்கூடாதா? ”

श्रीरामजी माता कौशल्यासे वन जानेके लिये आज्ञा माँग रहे हैं ।

तथा हि रामं वनवासनिश्चितं समीक्ष्य देवी परमेण चेतसा ।

उवाच रामं शुभलक्षणं वचो बभूव च स्वस्त्ययनाभिकाङ्क्षिणी ॥ ३६ ॥

देवी	தாயார்,	स्वस्त्ययनाभि- }	ஸ்வஸ்தியயனஞ்செ
रामं	ஸ்ரீராமரை	காங்க்ஷிணி }	ய்வதில் மனதைச்
तथा	அந்தப்ரகாரம்		செலுத்தியவளாய்,
वनवासनिश्चितं	வன வாஸத்தில் உறுதி	बभूव	ஆயினள்.
	கொண்டிருப்பவராய்	च	அதனால்
परमेण	தகுந்த	शुभलक्षणं	நன்மை பயக்கும்
चेतसा	நுண்ணிறவைக்கொண்டு,	वचः हि	குணமுடைய
समीक्ष्य	நன்குணர்ந்து,	उवाच	தேவஸ்தோத்திரத்
रामं	ஸ்ரீராமருக்கு		தையே
			பின்வருமாறு மொழிந்தனள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे चतुर्विंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3460

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1105

पञ्चविंशः सर्गः—இருபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம். ॥ २५ ॥

मात्राशीःपरिग्रहः—தாயின் அனுக்கிரஹம் பெறுவது.

साऽपनीय तमायासमुपस्पृश्य जलं शुचिः । चकार माता रामस्य मङ्गलानि मनस्विनी ॥

मनस्विनी	மகாபுண்யாத்மாவாகி	जलं उपस्पृश्य	ஆசமனம்பண்ணி,
माता	திருத்தாயாராகும் [ய	शुचिः	தூயளாகி
सा	அவள்	रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
तं	அந்த	मङ्गलानि	மங்களாசாஸனங்களை
आयासं	துக்கத்தை	चकार	பின்வருமாறு செய்த
अपनीय	விட்டொழித்து,		நுளினார்.

न शक्यसे वारयितुं गच्छेदानीं रघूत्तम । शीघ्रं च विनिवर्तस्व वर्तस्व च सतां पथि ॥

रघूत्तम	“ரகுலதிலகா!	गच्छ	புறப்பட்டுப்போ.
वारयितुं	தடைசெய்ய	सतां	புண்யாத்மாக்களின்
शक्यसे न	நீ உடன்படாதிருக்கின்றனே.	पथि	அலுவட்டானத்தில்
		वर्तस्व	நீ நிலையாய் நிற்கக்
च	ஆனபடியால்	च	அதனால் [கடவை.
इदानीं	இப்பொழுது	विनिवर्तस्व	மீண்டு நீ இனிது
शीघ्रं	காலதாமதமின்றி		வருவாய்.

यं पालयसि धर्मं त्वं धृत्या च नियमेन च । स वै राघवशार्दूल धर्मस्त्वामभिरक्षतु ॥ ३ ॥

राघवशार्दूल "राकुलதிலகா !
यं எந்த
धर्मம் ஒரு தர்மத்தை
धृत्या च மனோதைர்யத்தோடும்
नियमेन च நியமத்தோடும்

त्वं நீ
पालयसि அனுஷ்டித்துவருகி
सः धर्मः वै அந்த தர்மமே [நுயோ
त्वां உன்னை
अभिरक्षतु பாதுகாக்கக்கடவது.

येभ्यः प्रणमसे पुत्र चैत्येष्वायतनेषु च । ते च त्वामभिरक्षन्तु वने सह महर्षिभिः ॥ ४ ॥

पुत्र "குழந்தாய்!
चैत्येषु தேவாலயங்களிலும்
आयतनेषु च யாகசாலைகளிலும்,
येभ्यः எவர்களையுத்தேசித்து
प्रणमसे நீ நமஸ்காரம் செய்கின்

ते च அவர்கள் எல்லோரும்
वने வனத்தில்
महर्षिभिः सह மஹர்ஷிகளோடிருக்
कुम्
त्वां உன்னை
अभिरक्षन्तु காத்தருளக்கடவார்கள்.

यानि दत्तानि तेऽस्त्राणि विश्वामित्रेण धीमता । तानि त्वामभिरक्षन्तु गुणैः समुदितं सदा ॥

धीमता "தீமானான
विश्वामित्रेण விச்வாமித்திர மஹர்
यानि எந்த [ஷியால்,
अस्त्राणि அஸ்திரங்கள்
ते உனக்கு
दत्तानि அளிக்கப்பட்டனவோ

तानि அவைகள்
गुणैः உத்தமகுணங்களோடு
समुदितं விளங்கிக்கொண்டிருக்
त्वां உன்னை [கும்
सदा எப்பொழுதும்
अभिरक्षन्तु காக்கக்கடவன்.

पितृशुश्रूषया पुत्र मातृशुश्रूषया तथा । सत्येन च महाबाहो चिरं जीवाभिरक्षितः ॥ ६ ॥

महाबाहो "மஹா பராக்கிரமசா
पुत्र திருமகனே! [ஸியாகிய
पितृशुश्रूषया { திருத்தாதைக்கு மன
ங்கோணாது நடந்த
கடமையினாலும்,
तथा அவ்வாறே

मातृशुश्रूषया { தாய்மார்களுக்கு மன
ங்கோணாது நடந்த
கடமையினாலும்
सत्येन च ஸத்தியத்தினாலும்
अभिरक्षितः காக்கப்பட்டவனாகி
चिरं जीव நீ நெடுநாள் வாழ்
வாயாக.

समित्कुशपवित्राणि वेद्यश्चायतनानि च । स्थण्डिलानि पवित्राणि शैला वृक्षाः क्षुपा हृदाः ॥

पतङ्गाः पन्नगार्सिंहास्त्वां रक्षन्तु नरोत्तम ॥ ७ ॥

नरोत्तम "புருஷோத்தம!
समित्कुश- } ஸமித்துகளும் தர்ப்
पवित्राणि } பைகளும் பவித்தி
ரங்களும்,
आयतनानि தேவாலயங்களும்,
वेद्यः { உற்சவ விக்கிரஹங்க
ளையெழுந்தருளப்ப
ண்ணும் பீடங்களும்
पवित्राणि பவித்திரங்களான
स्थण्डिलानि च யாகசாலைகளும்,

शैला: மலைகளும்,
वृक्षा: மரங்களும்,
क्षुपा: செடிகளும்,
हृदा: மடுக்களும்,
पतङ्गा: பறவைகளும்,
पन्नगा: ஸர்ப்பங்களும்,
सिंहा: च சிங்கங்களும்,
त्वां உன்னை
रक्षन्तु பாதுகாக்கக்கடவன.

स्वस्ति साध्याश्च विश्वे च मरुतश्च महर्षयः । स्वस्ति धाता विधाता च स्वस्ति पूषा भगोऽर्यमा ॥

साध्याः च “சாத்தியதேவர்களும்
 विश्वे விசுவதேவர்களும்,
 मरुतः மருத்துக்களும்,
 महर्षयः च மஹர்ஷிகளும்,
 स्वस्ति உனக்கு சேஷமத்தை
 க்கொடுக்கட்டும்,
 धाता தாதா என்னும்
 தேவரும்,
 विधाता च விதாதா என்னும்
 தேவரும்,

स्वस्ति உன்னைக் காத்தருள
 ட்டும்.
 पूषा பூஷா என்னும்
 தேவரும்,
 भगः பகரெனும் தேவரும்,
 अर्यमा च அர்யமனென்னும்
 தேவரும்,
 स्वस्ति உன்னைப் பாலனம்
 பண்ணட்டும்.

लोकपालाश्च ते सर्वे वासवप्रमुखास्तथा । ऋतवश्चैव पक्षाश्च मासास्संवत्सराः क्षपाः ॥
 दिनानि च मुहूर्ताश्च स्वस्ति कुर्वन्तु ते सदा । स्मृतिर्धृतिश्च धर्मश्च पान्तु त्वां पुत्र सर्वतः ॥

वासवप्रमुखाः “இந்திரன் முதலிய
 लोकपालाः உலகபாலர்கள்
 सर्वे च எல்லோரும்,
 ऋतवः तथा ருதுக்களும்,
 पक्षाः एव பக்ஷங்களும்,
 मासाः च மாஸங்களும்,
 संवत्सराः च ஸம்வத்ஸரங்களும்,
 क्षपाः இரவுகளும்,
 दिनानि च பகல்களும்,
 मुहूर्ताः च முகூர்த்தங்களும்,
 ते உனக்கு

सदा எக்காலத்திலும்
 स्वस्ति நன்மையை
 कुर्वन्तु விளைவிக்கக்கடவன.
 पुत्र குழந்தாய்!
 ते உனது [யும்,
 धृतिः அசஞ்சலாபத்திமை-
 स्मृतिः च தெய்வத்யானமும்,
 धर्मः च தர்மானுவட்டானமும்
 त्वां உன்னை
 सर्वतः இடைவிடாது
 पान्तु காக்கக்கடவன.

स्कन्दश्च भगवान्देवस्सोमश्चेन्द्रो बृहस्पतिः । सप्तर्षयो नारदश्च ते त्वां रक्षन्तु सर्वतः ॥

ते “அந்த
 स्कन्दः भगवान् च ஷண்முகபகவானும்,
 बृहस्पतिः देवः च பிரகஸ்பதிதேவரும்,
 इन्द्रः இந்திரனும்,
 सोमः சந்திரனும்,

सप्तर्षयः ஸப்தர்ஷிகளும்,
 नारदः च நாரதரும்
 त्वां உன்னை
 सर्वतः இடைவிடாது
 रक्षन्तु காத்தருளக்கடவர்கள்.

ते चापि सर्वतः सिद्धा दिशश्च सदिगीश्वराः । स्तुता मया वने तस्मिन्पान्तु त्वां पुत्र सर्वशः ॥

पुत्र “குழந்தாய்!
 मया என்னால்
 सर्वशः நித்யமும்
 स्तुताः { ஸ்துதிசெய்யப்பட்டு
 வேண்டிக்கொள்ளப்
 பட்டவர்களும்,
 सिद्धाः च { ப்ரார்த்தனைகளை யளிக்
 கவல்லவர்களுமாகிய
 ते अपि { ஆவர்களும்

सदिगीश्वराः { திக்குகளுக்கும் விதிக்
 குகளுக்கும் இறை
 வர்களாகிய
 दिशः च எட்டு திப்பாலர்களும்
 तस्मिन् वने அந்த வனத்தில்
 त्वां உன்னை
 सर्वतः இடைவிடாது
 पान्तु காக்கக்கடவர்கள்.

शैलास्सर्वे समुद्राश्च राजा वरुण एव च । द्यौरन्तरिक्षं पृथिवी नद्यस्सर्वास्तथैव च ॥१३॥
नक्षत्राणि च सर्वाणि ग्रहाश्च सहदेवताः । अहोरात्रे तथा सन्ध्ये पान्तु त्वां वनमाश्रितम् ॥

शैलाः	“எழு குலாசலங்களும்,	सर्वाणि च	எல்லாமும்,
समुद्राः च	எழு கடல்களும்,	सहदेवताः	கிருகதேவதைகளையு ள்ளிட்ட
सर्वे	எல்லாமும்		
नद्यः	நதிகள்	ग्रहाः च	நவக்கிரகங்களும்
सर्वाः च	எல்லாமும்	अहोरात्रे	பகலும் இரவும்,
पृथिवी तथा	பூமியும்,	सन्ध्ये तथा	காலைச்சந்தியும் மாலைச் சந்தியும்
द्यौः एव	தேவலோகமும்,	वनं	காட்டில் [சந்தியும்
अन्तरिक्षं च	ஆகாயமும்,	आश्रितं	உறைகின்ற
वरुणः	வருணனும்,	त्वां	உன்னை
राजा एव	குபேரனும்,	पान्तु	பாதுகாக்கக் கடவர் கள்.
नक्षत्राणि	நக்சத் திரங்கள்		

ऋतवश्चैव षट्पुण्या मासास्संवत्सरास्तथा । कलाश्च काष्ठाश्च तथा तव शर्म दिशन्तु ते ॥

ते	“அந்த	कलाः च	முகூர்த்தங்களின்
षट् ऋतवः एव	ஆறு ருதுக்களின் தே வதைகளும்,		தேவதைகளும்,
पुण्याः च	பரிசுத்தங்களான	काष्ठाः तथा	பன்னிரண்டுக்கினங் களின் தேவதைகளும்
मासाः च	மாதங்களின் தேவ தைகளும்,	तव	உனக்கு
संवत्सराः तथा	வருஷங்களின் தேவ தைகளும்,	शर्म	நன்மையை
		दिशन्तु	அளிக்கக்கடவர்கள்.

महावने विचरतो मुनिवेषस्य धीमतः । तवादित्याश्च दैत्याश्च भवन्तु सुखदास्सदा ॥१६॥

महावने	“பெருங்காட்டில்	आदित्याः च	தேவர்களும்,
मुनिवेषस्य	முனிவேஷம்பூண்டவ னும்,	दैत्याः च	தானவர்களும்,
		सदा	எக்காலத்திலும்
विचरतः	வஸிக்கிறவனும்,	सुखदाः	ஹிதத்தையே அளிக் கின்றவர்களாய்
धीमतः	ஞானியுமாகிய		
तव	உனக்கு	भवन्तु	விளங்கட்டும்.

राक्षसानां पिशाचानां दैत्यानां क्रूरकर्मणाम् । क्रव्यादानां च सर्वेषां मा भूत्पुत्रक ते भयम् ॥

पुत्रक	“குழந்தாய்!	दैत्यानां	அரக்கர்கள்
क्रूरकर्मणां	அச்சமுறத்தக்க தீச் செய்யல் புரியும்	सर्वेषां च	எப்படிப்பட்டவர் களுடையவும்,
राक्षसानां	அரக்கர்களுடையவும்,	भयं	தீங்கு என்பது
पिशाचानां	பிசாசங்களுடையவும்,	ते	உனக்கு
क्रव्यादानां	பச்சைமாம்ஸத்தை தின்னும்	मा भूत्	உண்டாகாமலிருக்கக் கடவது.

पुवगा वृश्चिका दंशा मशकाश्चैव कानने । सरीसृपाश्च कीटाश्च मा भूवन् गहने तव ॥१८॥

पुवगा: "குழந்தாய்,
வृश्चिका: தேள்களும்,
दंशा: च काட்டிக்களும்,
मशका: एव கொதுக்களும்
सरीसृपा: च மலைப்பாம்புகளும்,

कीटा: च புழுக்களும்,
गहने அடர்த்தியான
कानने காட்டில்
तव உனக்கு
मा भूवन् பிடைசெய்யாதன
வாகக்கடவன.

महाद्विपाश्च सिंहाश्च व्याघ्रा ऋक्षाश्च दंष्ट्रिणः । महिषा शृङ्गिणो रौद्रा न ते द्रुहन्ति पुत्रकाः ॥

पुत्रक "குழந்தாய்!
महाद्विपा: च பெரியயானைகளும்,
सिंहा: च சிங்கங்களும்,
व्याघ्रा: புலிகளும்,
दंष्ट्रिण: காட்டுப்பன்றிகளும்
ऋक्षा: च கீரடிகளும்

शृङ्गिण: கொம்புள்ள
रौद्रा: கொடிய
महिषा: காட்டெருமைகளும்
ते உனக்கு
द्रुहन्ति न துன்பம் செய்யாமலி
ருக்கக்கடவன.

नृमांसभोजना रौद्रा ये चान्ये सत्त्वजातयः । मा च त्वां हिंसिषुः पुत्र मया संपूजितास्त्वह ॥

पुत्र குழந்தாய்!
नृमांसभोजना: மனிதமாம்ஸத்தைப்
புசிக்கின்றவைகளும்,
रौद्रा: கொடிய தொழிலையு
டையவைகளுமான
सत्त्वजातय: பேய் பிசாசுங்கள்
अन्ये மேற்சொல்லியவை
யின்றி மற்றவைகள்

ये च எவைகளோ அவைக
तु இப்பொழுது [ளும்
इह मया இங்கு என்னை
संपूजिता: { உள்ளமுருகிப்பார்த்தி
த்துவேண்டிக்கொள்
ளப்பட்டவைகளாய்
त्वां உன்னை
मा हिंसिषु: வருத்தாதிருக்கக்கட
வன.

आगमास्ते शिवास्सन्तु सिध्यन्तु च पराक्रमाः । सर्वसम्पत्तये राम स्वस्तिमान् गच्छ पुत्रकाः ॥

पुत्रक "குழந்தாய்!
राम ஸ்ரீராம!
आगमा: செல்லும் வழிகள்
शिवा: सन्तु மங்களகரங்களாகக்
ते உனது [கடவன.
पराक्रमा: பரக்ரமங்கள்

सर्वसम्पत्तये च ஸகல கார்பஸித்திக
ளிலும்
सिध्यन्तु பயன்பெறக்கடவன.
स्वस्तिमान् எக்காலத்திலும் ஸகல
வித சேஷமமுடைய
गच्छ நீ போய்வா. [வனாய்,

स्वस्ति तेऽस्त्वान्तरिक्षेभ्यः पार्थिवेभ्यः पुनः पुनः । सर्वेभ्यश्चैव देवेभ्यो ये च ते परिपन्थिनः ॥

ते च "உனக்கும்
परिपन्थिन: சத்ருக்களாயிருப்பவர்
கள்
ये च எவர்களோ அந்த
पार्थिवेभ्य: एव மானிட உலகவாஸிக
ளிடமிருந்தும்

आन्तरिक्षेभ्य: விண்ணுலகவாஸிச
देवेभ्य: தெய்வங்கள் [ளாகிய
सर्वेभ्य: எல்லாரிடமிருந்தும்,
ते உனக்கு
पुनः पुनः மேன்மேலும்
स्वस्ति अस्तु நன்மை உண்டாகக்க
டவது.

शुक्रसोमश्च सूर्यश्च धनदोऽथ यमस्तथा । पान्तु त्वामर्चिता राम दण्डकारण्यवासिनम् ॥

ராம
சுக்ர:
சோம:
சூர்ய: ச
தனத: ச
ததா யம:
அத

“ஸ்ரீராம!
சுக்கிரனும்,
சந்திரனும்,
சூர்யனும்,
குபேரனும்
யமனும்,
இப்பொழுது

அர்சிதா:

தணடகாரண்யவாஸிந்

த்வா

பாந்து

{ நமஸ்கரித்து பூஜித்து
வேண்டிக்கொள்ளப்
பட்டவர்களாய்
தண்டகாரண்யத்தில்
வாஸம்செய்கின்ற
உன்னை
பாதுகாத்தருளக்கட
வர்கள்.

अग्निर्वायुस्तथा धूमो मन्त्राश्चर्षिमुखाच्च्युताः । उपस्पर्शनकाले तु पान्तु त्वां रघुनन्दन ॥

ர஘ுநந்ந
அग्னி: ச
வாயு: ததா

“ரகுப்பிள்ளாய்!
அக்கினியும்,
வாயுவும்,
ஆகாயத்தில் விழு இரு
ப்போல் காணப்படும்
நகூத்திரம்போன்ற
ஜோதியும்,

தூம்: து

உபஸ்பர்ஸனகாலே

஋ஷிமுஷாத்

ச்யுதா:

மந்தா:

த்வா

பாந்து

அர்க்கியமளிக்கும்
ஸமயத்தில்
ரிஷிகளின் திருவாக்கி
விளையும், [விருந்து
ஆசீர்வாதங்களும்,
உன்னை
காக்கக்கடவன.

सर्वलोकप्रभुर्ब्रह्मा भूतभर्ता तथर्षयः । ये च शेषास्सुरास्ते त्वां रक्षन्तु वनवासिनम् ॥

ஸர்வலோகப்ரபு:

“ஸ்ரீமன்நாராயண
மூர்த்தியும்,

தூதமர்தா

த்ரஹா

சேஷா: சுரா:

சிவப்பெருமானும்,
ப்ரம்மதேவரும்,
மற்ற தேவர்கள்

யே தே ச

஋ஷய: ததா

வனவாஸிந்

த்வா

ரக்ஷந்து

எவர்களோ அவர்
ரிஷிகளும், [களுந்,
வனவாஸியாகிய
உன்னை
பாதுகாத்தருளக்கட
வர்கள்.”

इति माल्यैस्सुरगणान्गन्धैश्चापि यशस्विनी । स्तुतिभिश्चानुकूलाभिरानर्चायतलोचना ॥

யசஸ்விநி

ஆயதலோசனா

சுரகாணா

இதி

பெரும்புகழ்பெற்ற
அபரிமிதமான ஞான
திருவ்ழியை உடைய
அவள்,
தேவகணங்களை[மாய்,
மேற்கண்டவண்ண-

அநுகூலாஸி:

ஸ்துதிஸி: ச

மால்யை: ச

கந்நை: அபி

ஆநர்ச

அவவைகளுக்கேற்ற
ஸ்தோத்திரங்களா
லும்,
புஷ்பங்களினாலும்,
தூபதீபாதிகளினாலும்
பூஜை செய்தனர்.

ज्वलनं समुपादाय ब्राह्मणेन महात्मना । हावयामास विधिना राममङ्गलकारणात् ॥२७॥

ராமமங்கலகாரணாத்

மஹாத்மநா

த்ரஹணே

ஸ்ரீராமருக்கு மங்கள
முண்டாவதற்காக
மஹாத்மாவாகிய
உபாத்தியாயரைக்
கொண்டு,

விதிநா

ஜவலந்

சமஸுபாடாய

ஹாவயாமாச

விதிப்ரகாரமாய்

தீயை

வளர்த்தி

ஹோமம்செய்ய ஆக்

ஞாபித்தனர்

घृतं श्वेतानि माल्यानि समिधः श्वेतसर्षपान् । उपसम्पादयामास कौसल्या परमाङ्गना ॥

परमाङ्गना பெண்களில் உத்தமி
யாகிய
கௌசல்யா கோஸலாதேவியார்,
घृतं நெய்யையும்,
श्वेतानि வெண்மைநிறமுள்ள

माल्यानि புஷ்பங்களையும்,
समिधः ஸமித்துக்களையும்
श्वेतसर्षपान् வெள்ளைக்கடுகளை
யும்,
उपसंपादयामास சேகரித்துக்கொண்டு
வந்து வைத்தனள்.

उपाध्यायस्स विधिना हुत्वा शान्तिमनामयम् । हुतहव्यावशेषेण बाह्यं बलिमकल्पयत् ॥

सः “அந்த
उपाध्यायः உபாத்தியாயர்,
शान्तिं துன்பம் ஸம்பவியாம
லிருப்பதர்க்கும்
अनामयं ஆரோக்கியமுண்டாவ
தற்கும்,
विधिना விதிப்பிரகாரம்,

हुत्वा ஹோமம் செய்து,
हुतहव्यावशेषेण ஹோமம்பண்ணி மிச்
சமான ஹவிஸ்ஸினால்
बाह्यं வெளியில் செய்யவே
ண்டிய
बलिं பலியை,
अकल्पयत् சுந்தார்.

मधुदध्यक्षतघृतैः खस्ति वाच्य द्विजांस्ततः । वाचयामास रामस्य वने स्वस्त्ययनक्रियाम् ॥

मधुदध्यक्षतघृतैः { தேன், தயிர் அக்ஷ
தை, நெய் இவைக
ளைக்கொண்டு
द्विजान् பிராம்மணர்களை
स्वस्त्ययनक्रियां ஸ்வஸ்த்யயனமெனும்
வைதீககாரியத்தை,

वाच्य வேதவாக்யங்களைக்
கொண்டு ஒதுவித்து,
ततः அதன்பின்னர்
रामस्य ஸ்ரீராமருக்கு
वने வனத்தில்
स्वस्ति நலந்தரும் ஆசீர்வாத
மொழியை,
वाचयामास கூறச்செய்தனள்.

ततस्तस्मै द्विजेन्द्राय राममाता यशस्विनी । दक्षिणां प्रददौ रामं वचनं चेदमब्रवीत् ॥३१॥

ततः அனந்தரம்
यशस्विनी மிக்க புகழ்படைத்த
राममाता ஸ்ரீராமரின் தாய்,
तस्मै அந்த
द्विजेन्द्राय ப்ராம்மணோத்தமரு
க்கு

प्रददौ கொடுத்தாள்.
च அதன்மேல்
रामं ராமரைப்பார்க்கு
इदं பின்வரும்
वचनं ஆசீர்வாதத்தை
अब्रवीत् திருவாய்மலர்ந்தருளி
னள்.

यन्मङ्गलं सहस्राक्षे सर्वदेवनमस्कृते । वृत्रनाशे समभवत्तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ ३२ ॥

वृत्रनाशे “விருத்திராசுரனைக்
கொல்லும்விஷயத்தில்
सर्वदेवनमस्कृते { தேவர்களெல்லாரா
லும் நமஸ்கரிக்கப்
பெற்ற [த்தில்
सहस्राक्षे தேவேந்திரன் விஷய-

यत् எந்ந
मङ्गलं மங்களம்
समभवत् உண்டாயிற்றோ,
तत् मङ्गलं அந்த மங்களம்
ते உனக்கு
भवतु உண்டாகட்டும்.

यन्मङ्गलं सुपर्णस्य विनताऽकल्पयत्पुरा । अमृतं प्रार्थयानस्य तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ ३३ ॥

पुरा	“முன்காலத்தில்	विनता	வினதை
अमृतं	அமிருதத்தை	यत् मङ्गलं	எந்தமங்களத்தை
प्रार्थयानस्य	தேடிச்சென்ற	अकल्पयत्	விளைவித்தனளோ
सुपर्णस्य	{ வினதையின் புதல்வ ஹஸ்ய வைனதேயனுக் கு (கருடபகவானுக்கு)	तत् मङ्गलं	அந்த மங்களம்
		ते	உனக்கு
		भवतु	உண்டாகட்டும்.

अमृतोत्पादने दैत्यान्घ्रतो वज्रधरस्य यत् । अदितिर्मङ्गलं प्रादात्तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥

अमृतोत्पादने	{ “திருப்பார்க்கடலைக் கடைந்து அமிர்தத் தை எடுக்கையில், அஸ்ரர்களைகொன்ற தேவேந்திரனுக்கு எந்த மங்களத்தை	अदितिः	தேவேந்திரனது மா தாவாகிய அதிதிதேவி
दैत्यान् घ्नतः		प्रादात्	அளித்தனளோ,
वज्रधरस्य		तत् मङ्गलं	அந்த மங்களம்
यत् मङ्गलं		ते	உனக்கு
		भवतु	உண்டாகட்டும்.

त्रीन्विक्रमान्प्रक्रमतो विष्णोरमिततेजसः । यदासीन्मङ्गलं राम तत्ते भवतु मङ्गलम् ॥ ३५ ॥

राम	“ஸ்ரீராம!	विष्णोः	ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவானு
वीन् विक्रमान्	மூன்று காலங்களாக	यत् मङ्गलं	எந்த மங்களம் [க்கு
प्रक्रमतः	மூவுலகங்களையும் அளந்தவரும்,	आसीत्	உண்டாயிற்றோ
अमिततेजसः	அளத்தர்க்கரிய ப்ரபா வமுடையவருமான	तत् मङ्गलं	அந்த மங்களம்
		ते	உனக்கு
		भवतु	உண்டாகட்டும்.

ऋतवस्सागरा द्वीपा वेदा लोका दिशश्च ते । मङ्गलानि महाबाहो दिशन्तु तव कानने ॥

महाबाहो	“மஹாபராக்ரம	लोकाः	உலகங்களும்,
ते	அந்த [சாலியே!	दिशः च	திசைகளும்,
ऋतवः	ருதுக்களும்,	कानने	வனத்தில்
सागराः	ஸாகரங்களும்,	तव	உனக்கு
द्वीपाः	தீவுகளும்,	मङ्गलानि	மங்களங்களை
वेदाः	வேதங்களும்,	दिशन्तु	அளிக்கக்கடவன.

मङ्गलं भगवान्विष्णुर्मङ्गलं मधुसूदनः । मङ्गलं पुण्डरीकाक्षो मङ्गलं गरुडध्वजः ॥ ३७ ॥

गरुडध्वजः	{ “கருடபகவான் எவ ருக்கு வா ஹனமாக விளங்குகின்றாரோ, அந்த ஸ்ரீமன்னாராய ணமூர்த்தி,	‘मङ्गलं	எங்கும் உன்னுடன்கூ டவே வருவாராக.
		मधुसूदनः	{ மது என்ற அஸ்ர னைக்கொன்ற ஸ்ரீமன் நாராயணமூர்த்தி,

மங்ளல்	{ ஸதா உன்னுடன்கூட இருந்து உதவிபுரி வாராக.	மங்ளல்	உன்னைக்கடாகூழித்த ருள்வாராக.
புண்டரீகாக்ஷ:	{ செந்தாமரைக்கண்ண னை ஸ்ரீமன்நாராய ணமூர்த்தி,	விष्णु:	ஸ்ரீவிஷ்ணு
		भगवान्	பகவான்
		मङ्गलम्	{ உனக்கு ஸகல நன் மையையும் அளிப் பாராக.

इति पुत्रस्य शेषांश्च कृत्वा शिरसि भामिनी । उवाचातिप्रहृष्टेव सा दुःखवशवर्तिनी ।
 गन्धैश्चापि समालभ्य राममायतलोचना ॥ ३८ ॥
 ओषधीं चापि सिद्धार्थी विशल्यकरणीं शुभाम् । चकार रक्षां कौसल्या मन्त्रैरभिजजाप च ।
 वाङ्मात्रेण न भावेन वाचाऽसंसज्जमानया ॥ ३९ ॥

आयतलोचना	அளவுகடந்த ஞானதி ருஷ்டியுடையவனும்,	उवाच	ஆசர்வதித்தருளினார்.
भामिनी	அத்யந்தவாத்ஸல்ய முடையவருமான	सा	அவள்
कौसल्या	கோஸலாதேவியார்,	सिद्धार्थी	கோரிய பலனை அளிக் கவல்லதும்,
दुःखवशवर्तिनी	மனதில் சோகம் கொண்டவளாய்	शुभां च	நன்மைதரவல்லதுமா கிய
अपि	இருந்தும்,	विशल्यकरणीं	விசல்யகரணியெனும்
अतिप्रहृष्टा }	புறத்தில் சிறிதும்	ओषधीं	மூலிகையை
इव }	தோன்றாமல் மகிழ்வு கொண்டவளாய் இ ருந்துகொண்டு,	गन्धैः च	புஷ்பதுபதிபாதி பூஜாதிரவ்யங்களால்,
वाङ्मात्रेण	வாயில்வந்த சொற் களைக்கொண்டு	समालभ्य	தொட்டுப்பூசனைச் செய்து,
न च	இல்லாதவண்ண மாயும்,	मन्त्रैः	மந்திரங்களால்
भावेन च	{ பக்திதலைக்கொண்டு உள்ளமுருகிக்கிடக் கும் தன்மையாலும்;	अभिजजाप	ஐபித்தாள்.
असंसज्जमानया	{ கலவரமற்றதாகிய த ன்மையை நன்குவிள ங்கக்காட்டுகிறதாகிய	शेषान् अपि	{ தைவங்களுக்கு அர்ச் சித்து மிஞ்சினபுஷ் பாதினை
इति	மேற்கண்ட	पुत्रस्य	திருமகனது
वाचा	தோத்திரத்தினால்	शिरसि	கிரஸ்ஸில்
		कृत्वा	இட்டு,
		रामं	ஸ்ரீராமருக்கு
		रक्षां	ரக்ஷாபந்தனத்தை
		चकार	செய்தருளினார்.

புல	“திருமகனே!
ராம	ஸ்ரீராம!
யதாசுல்த்	உன்னிஷ்டப்படியே
சித்தார்த்:	மனதில் குறையென்
	பதே இல்லாதவனாய்
ரக்ஷ	நீ போய்வருவாயாக.

புன: आगतं	திரும்பிவந்து சேர்ந்த
राजवर्त्मनि	வளம், ராஜபரிபாலன்செய்
सुस्थितं	கையில்,
अहं द्रक्ष्यामि	நிலைபெற்றிருப்பவனாய் நான் கண்கூளிரக் கண்டு மகிழ்வேன்.

प्रनष्टदुःखसङ्कल्पा
 हर्षविद्योतिता-
 नना }
 द्रक्ष्यामि
 சிந்தையின் கவலையெ
 ல்லாம் ஒழிந்தவளாய்,
 ஸந்தோஷத்தால் விள
 ங்கும் முகமுடைய
 வளாய்
 நான் கண்கள் குளிரக்
 கண்டு மகிழ்வேன்.

வனவாஸத்	வனவாஸத்திலிருந்து
அகாந்தம்	திரும்பிவந்து சேர்ந்த
	வனம்
மதாஸனகத்	சிம்மாஸனத்தில் வீற்
அஹம்	நான் [நிரூபவனம்
தக்ஷாமி	கண்குளிரக்கண்டு
	மகிழ்வேன்.

उपसम्पन्नः	விளங்குகின்றவனாய்
नित्यं	எப்பொழுதும்
सम च	என்னுடையவும்,
वध्वाः	மருமகளுடையவும்,
कामान्	மனோரதங்களை
संवर्धय	நிறைவுறச்செய்வா

{ மன்னர்களுக்குரிய ஆ
டையாபரணவாஹ
னாதிகளிவைகளோடு

யாக.

मयाऽर्चिता देवगणाश्शिवादयो महर्षयो भूतमहासुरोर्गाः ।

अभिप्रयातस्य वनं चिराय ते हितानि काङ्क्षन्तु दिशश्च राघव ॥ ४५ ॥

राघव	“ஸ்ரீராம!	भूतमहासुरोर्गाः	பூதங்களும், மகாசுரர்களும், நாகர்களும்,
मया	என்னால்	दिशः च	பத்து திக்குகளும்,
अर्चिताः	தொழுது பார்த்திக் கப்பட்ட	चिराय	வெகுகாலம்
शिवादयः	சிவபெருமான் முதலிய	वनं	காட்டில்
देवगणाः	தேவகணங்களும்,	अभिप्रयातस्य	வாஸம்செய்யும்
महर्षयः	மஹர்ஷிகளும்,	ते	உனக்கு
		हितानि	நலங்களை
		काङ्क्षन्तु	செய்யக்கடவர்கள்.”

इतीव चाश्रुप्रतिपूर्वलोचना समाप्य च स्वस्त्ययनं यथाविधि ।

प्रदक्षिणं चैव चकार राघवं पुनः पुनश्चापि निपीड्य सस्वजे ॥ ४६ ॥

अश्रुप्रतिपूर्व- लोचना इति इव च	கண்ணீர் நிறைந்த கண்களுற்ற அவள் மேற்சொல்லியவண் ணமாய்	प्रदक्षिणं एव	மங்கள சூத்திரத் தையும்
यथाविधि	முறைப்படி	चकार	கட்டினான்.
स्वस्त्ययनं च	ஸ்வஸ்தி அயனத் தையும்,	अपि च	இன்னும்
समाप्य च	செய்து முடித்த பின் னர்	राघवं	ஸ்ரீராமரை
		पुनः पुनः	பலமுறையும்
		निपीड्य	கட்டி
		सस्वजे	அணைத் துக்கொண்டான்.

तथा तु देव्या स कृतप्रदक्षिणो निपीड्य मातुश्चरणौ पुनः पुनः ।

जगाम सीतानिलयं महायशः स राघवः प्रज्वलितः स्वया श्रिया ॥ ४७ ॥

तथा तु	அவ்வாறே	स्वया	தம் இயற்கையான
देव्या	தேவியால்	श्रिया	காந்தியால்
कृतप्रदक्षिणः	ரகூதா சூத்திரத்தை	प्रज्वलितः	மிக விளங்குபவரான
सः	அவர் [கட்டப்பெற்ற	महायशः	பெரும் புகழ்பெற்ற
मातुः	தாயின்	सः राघवः	அந்த ஸ்ரீராகவர்
चरणौ	திருவடிகளில்	सीतानिलयं	வீதையின் மாளி கைக்கு
पुनः पुनः	அடிக்கடி	जगाम	எழுந்தருளினார்.
निपीड्य	வணங்கி,		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे पञ्चविंशः सर्गः ॥

भादितः श्लोकाः 3507.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1152.

षड्विंशः सर्गः—இருபத்தாறாவது ஸர்க்கம் ॥ 26 ॥

श्रीरामकृतसीतोपदेशः—ஸ்ரீராமர் ஸீதைக்கு உபதேசம் செய்வது.

अभिवाद्य च कौसल्यां रामस्संप्रस्थितो वनम् । कृतस्वस्त्ययनो मात्रा धर्मिष्ठे वर्त्मनि स्थितः ॥
विराजयन् राजसुतो राजमार्गं नरैर्दृतम् । हृदयान्याममन्थेव जनस्य गुणवत्तया ॥ 2 ॥

மாலா தாயால்
கृतஸ்வஸ்த்யயன: ஸ்வஸ்த்யயனம் செய்
யப்பட்டவராய்
கௌசல்யா கோஸலாதேவியாரை
அபிவாடிய பணிந்து நமஸ்கரித்
துவிட்டு,
வனம் வனத்திற்கு
சம்ப்ரஸ்தித: எழுந்தருளியவரும்,
தர்மிஸ்தே மிக்க தரும
வர்த்மனி நெறியில்
ஸ்தித: பிழயாது நிற்கின்றவ
ரும்,

ரரசுத: ச சக்கிரவர்த்தியாரின்
திருக்குமாரருமான
ராம: ஸ்ரீராமர்
நரே: ஜனங்களால்
வூத் நிறைந்திருக்கும்
ரரசுமார் ராஜவீதியை
விராஜயந் காந்தியால் விளங்கச்
செய்பவராய்,
குணவத்தயா பண்புடைமையால்,
ஜனஸமுஹத்தின்
ஜனசம்மதம் மனங்களை எல்லாம்
அமமந்ய கொள்ளை கொண்டிரு
ந்தார்.

वैदेही चापि तत्सर्वं न शुश्राव तपस्विनी । तदेव हृदि तस्याश्च यौवराज्याभिषेचनम् ॥

தபஸ்வினி { பக்தியோடு விரதானு
ஷ்டானங்களை செய்
துகொண்டிருந்த
வீதேஹி அபி வீதாபிராட்டியார்
மட்டும்
தத்சர்வம் ச அந்தவிஷயமெதை
யும்

சுசுராவ ந அறியாதிருந்தனள்.
தத் அந்த
யௌவராஜ்யாபிஷேகம் { இளவரசபட்டாபி
ஔவ { ஷேகமொன்று
மட்டுந்தான்,
தத்யா: அவளது
ஹதி ச மனத்திலிருந்தது.

देवकार्यं स सा कृत्वा कृतज्ञा हृष्टचेतना । अभिज्ञा राजधर्माणां राजपुत्रं प्रतीक्षते ॥

கூதஜா தருமநெறிவழுவாத
வளரம்
ரரசுதர்மா ராஜதர்மானுஷ்டானங்
கருக்கு
அபிஜ்ஞா { யோக்கிதாபாத்திர
மாய் விளங்கியவளு
மான,
சா அவள்,

ஹஸ்தசேதனா மனமகிழ்ச்சியுடைய
வளரம்
தேவகார்யம் தெய்வபூஜையை
கூவா செய்தருளிவிட்டு,
ரரசுபுத்ரம் சக்கிரவர்த்தியாரின்
தருக்குமாரனை,
புரீக்ஷதே ச எதிர்பார்த்துக்கொ
ண்டிருந்தனள்.

प्रविवेशाय रामस्तु स्ववेशम सुविभूषितम् । प्रहृष्टजनसम्पूर्णं हिया किञ्चिदवाङ्मुखः ॥५॥

अथ	அப்பொழுது	स्ववेशम्	தனது திருமாளிகை
रामः तु	ஸ்ரீராமரோவெனில்,		க்குள்,
सुविभूषितं	{ நன்றாய் அலங்கரிக்கப் பெற்றுவிளங்குகிற தும்,	किञ्चित्	காலத்திற்கேற்ற ஒரு மாதிரியான
प्रहृष्टजन-	மகிழ்வுற்ற ஜனங்க	हिया	கூச்சத்தினால்
सम्पूर्णं }	ளால் நிறைவுற்றது	अवाङ्मुखः	கீழ்நோக்கியவண்ண மாய்,
	மாகிய,	प्रविवेश	எழுந்தருளிஞர்.

अथ सीता समुत्पत्य वेपमाना च तं पतिम् । अपश्यच्छोकसन्तप्तं चिन्ताव्याकुलितेन्द्रियम् ॥

अथ	அப்பொழுது	शोकसन्तप्तं	{ மனவேதனையால் திரு மேனி ஒளி குறைந்தி ருக்கப்பெற்றவராயும்
सीता	சீதாபிராட்டியார்,	अपश्यत्	கவனித்தாள்.
समुत्पत्य	ஆஸனத்திலிருந்து எழுந்து	च	அதனால்
तं पतिं	அந்த கணவரை	वेपमाना	மனக்கலக்கமுற்றவ ளாயினாள்.
चिन्ता-	சிந்தையால் கலங்கிய		
व्याकुलितेन्द्रियं }	இந்திரயங்களையுடை யவராய்,		

तां दृष्ट्वा स हि धर्मात्मा न शशाक मनोगतम् । तं शोकं राघवस्सोढुं ततो विवृततां गतः ॥

धर्मात्मा	தர்மாத்மாவாகிய	शशाक न	முடியாதவராயிருந்த
सः राघवः	அந்த ஸ்ரீராமர்	ततः	அதனால் [னர்.
तां	அவளை	विवृततां	{ சிந்தையில் ஏதோ ஒன் று சுழன்றுகொண்டி ருக்கிறதென்பதை வெளிக்காட்டும் சின் னங்களை வெளிக்கா ட்டும் தன்மையை அடைந்துவிட்டனர்.
दृष्ट्वा हि	எதிரில் கண்டதுமே,		
मनोगतं	மனதினுள் சுழன்று கொண்டிருந்த		
तं शोकं	அந்த கவலையை		
सोढुं	வெளிப்படாதபடி உள்ளடக்கிவிட	गतः	

विवर्णवदनं दृष्ट्वा तं प्रस्विन्नममर्षणम् । आह दुःखाभिसन्तप्ता किमिदानीमिदं प्रभो ॥६॥

विवर्णवदनं	{ திருமுகமண்டலத்தி ன் காந்தி குன்றியிரு ப்பவராயும்,	दुःखाभि-	அவள் மனவேதனை
अमर्षणं	சினமுற்றவராயும்,	सन्तप्ता }	யால் திருமேனி துவ ச்சி அடையப்பெற்ற வளாய்
प्रस्विन्नं	{ திருமேனியெல்லாம் வேர்வையுண்டாகப் பெற்றிருக்கிறவராக வும்,	तं	அவரைப்பார்த்து,
दृष्ट्वा	கவனித்து,	आह	பின்வருமாறு திருவா ய்மலர்ந்தருளிஞார்.
		प्रभो	“பிராணநாதரே!
		इदानीं	இப்பொழுது
		किं इदम्	இதென்ன !!

अद्य बार्हस्पतः श्रीमानुक्तः पुण्यो नु राघव । प्रोच्यते ब्राह्मणैः प्राज्ञैः केन त्वमसि दुर्मनाः ॥

राघव “ஸ்ரீராகவ !
अद्य இன்றையதினத்தில்
उक्तः அபிஷேகத்திற்காக
विதிக்கப்பட்டதாகிய
पुण्यः புஷ்யநக்ஷத்திரமா
न तु
बार्हस्पतः பிரஹஸ்பதியை தேவ
तथायक उदையतय
श्रीमान् ஸகல ஸம்பத்தையும்
ளிக்கவல்லதாய்,

प्राज्ञैः பண்டிதர்களாகிய
ब्राह्मणैः ஆந்தணர்களால்
प्रोच्यते नु சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே;
केन ஏன்
त्वं தேவரீர்
दुर्मनाः असि மனவேதனைப்படுபவ
रायिनुक्किर् ?

न ते शतशलाकेन जलफेननिभेन च । आवृतं वदनं वल्यु छत्रेणाभिविराजते ॥ १० ॥

च “அன்றியும்
ते தேவரீரது
वल्यु சுந்தரமான [னது
वदनं திருமுகமண்டலமா-
शतशलाकेन { பலசலாகைகளையுடைய
यतुम्(அதாவது)பல
कोदयिरुम्புக்கா
म्புகளையுடையதும்,

जलफेननिभेन நீர் நுரைபோல் வெண்
छत्रेण மைநிறமுள்ள துமான
आवृतं திருக்குடையால்
अभिविराजते न விளங்கா திருக்கிறது.

व्यजनाभ्यां च मुख्याभ्यां शतपत्रनिभेक्षणम् । चन्द्रहंसप्रकाशाभ्यां वीज्यते न तवाननम् ॥

तव “தேவரீரது
शतपत्र- } நூற்றிதழ் கமலத்தை
निभेक्षणं } ஒத்த திருக்கண்களையுடைய
आननं திருமுகமானது
चन्द्रहंस- } சந்திரனைப் போலவும்,
प्रकाशाभ्यां } ஹம்ஸத்தைப்போலவும் சோதிமயமாய்

मुख्याभ्यां च { விளங்குகின்றவை
कण्ठम्,
एत्तवम् கட்டவே
मुख्याभ्यां च { கொண்டு வரப்படுகிற
வைகளுமாகிய
व्यजनाभ्यां இரு வெண்சாமரைகளால்
वीज्यते न விசறப்படா திருக்கிறதே !

वाग्मिनो वन्दिनश्चापि प्रहृष्टास्त्वां नरर्षभ । स्तुवन्तो नाद्य दृश्यन्ते मङ्गलैः सूतमागधाः ॥

नरर्षभ “புருஷோத்தம !
सूतमागधाः { பெளராணிகர்களும்வ
मंसवर्णिययेदुत्तु
सोल्पवर्कणम्,
वाग्मिनः புகழ்வதில் வல்லவர்களும்,
प्रहृष्टाः மனமுவந்தவர்களாய்
वां தேவரீர் முன்னிலையில்

मङ्गलैः மங்களமான பாடல்களால்
स्तुवन्तः च ஸ்துதிசெய்பவர்களு
मान
वन्दिनः अपि வந்திகளும்
अद्य இப்பொழுது
दृश्यन्ते न கூடவராமலிருக்கின்ற
गुरःகள்.

न ते क्षौद्रं च दधि च ब्राह्मणा वेदपारगाः । मूर्ध्नि मूर्धाभिषिक्तस्य दधति स्म विधानतः ॥

மூர்धाபிஷித்தஸ்ய	“ திருவபிஷேகம் கொண்டவரான	क्षौद्रं च	மங்கள தீர்த்தத்தையும்
தே	தேவரீரது	वेदपारगाः	வேதவித்துக்களாகிய
மூர்ஹி	திருமுடியில்	ब्राह्मणाः	அந்தணர்கள்
தததி ச	{ தேவதாருவெனும் மர வாஸனை கலக்கப் பெற்று விளங்கும்	विधानतः	முறைப்படி
		न दधति स्म	அபிஷேகம்செய்யாதி ருக்கின்றார்கள்.

न त्वा प्रकृतयस्सर्वाः श्रेणीमुख्याश्च भूषिताः । अनुव्रजितुमिच्छन्ति पौरजानपदास्तथा ॥

भूषिताः	“ நன்கு சிங்காரித்துக் கொண்டிருந்த	प्रकृतयः	ப்ரகிருதிகள்
पौरजानपदाः	நாடுநகரத்தார்களும்,	सर्वाः	எல்லோரும்;
श्रेणीमुख्याः	ஸபாநாயகர்களும்,	त्वा	தேவரீரை
तथा च	இத்தியாதி	अनुव्रजितुं	பின்தொடர்ந்துவர
		इच्छन्ति न	ஏற்படா திருக்கின்றார் கள்.

चतुर्भिर्वेगसम्पन्नैर्हयैः काञ्चनभूषितैः । मुख्यः पुण्यरथो युक्तः किं न गच्छति तेऽग्रतः ॥

वेगसम्पन्नैः	“ அதிஉற்சாகம் படை த்தவைகளும்,	युक्तः	பூட்டப்பெற்று விளங் குகிறதும்,
काञ्चन- } भूषितैः }	ஸ்வரண்பரணங்களா ல் அலங்காரம் செய்ய ப்பட்டவைகளுமான	मुख्यः	உற்சவத்திற்கு முக்கி யமாயுள்ள துமாகிய
चतुर्भिः हयैः	நான்கு குதிரைகளால்	पुण्यरथः	புஷ்யரதமென்னும்
		ते	தேவரீருக்கு [தேர்,
		अग्रतः	முன்பாக
		किं गच्छति न	ஏன் வரவில்லை?

न हस्ती चाग्रतः श्रीमांस्तव लक्षणपूजितः । प्रयाणे लक्ष्यते वीर कृष्णमेघगिरिप्रभः ॥

वीर कृष्णमेघ- } गिरिप्रभः }	“ பிராணநாதரே! கருத்த மேகத்தையும் மலையையும் போன்ற தும்,	श्रीमान् हस्ती च	பட்டத்து யானையும்
लक्षणपूजितः	நல்லகுறிகளையுடைய துமான,	प्रयाणे	எழுந்தருளுகையில்,
		तव	தேவரீருக்கு
		अग्रतः	முன்பாக
		लक्ष्यते न	காணப்படவில்லை.

न च काञ्चनचित्रं ते पश्यामि प्रियदर्शन । भद्रासनं पुरस्कृत्य यान्तं वीरपुरस्सरम् ॥

प्रियदर्शन	“ பார்க்கபார்க்க ஸந் தோஷமாய் விளங் கும் திருமுகமண்டல முற்றவரே!	ते	தேவரீருக்கு
वीरपुरस्सरं	வீரர்களுக்கென்றேப் பட்டதும்,	पुरस्कृत्य	முன்னிட்டு
		यान्तं च	கொண்டுபோகப்படு கிற துமான
काञ्चनचित्रं	{ ஸ்வரணத்தினால் அல ங்காரங்கள் செய்யப் பெற்று விளங்குகிற தும்	भद्रासनं	{ மன்னர்கள் சென்றவி டமெல்லாம் வீற்றி ருக்கும் பத்திராஸ னத்தை
		पश्यामि न	நான் பார்க்கவில்லை.

अभिषेको यदा सज्जः किमिदानीमिदं तव । अपूर्वो मुखवर्णश्च न प्रहर्षश्च लक्ष्यते ॥ १८ ॥

तव	“தேவரீரது	इदानीं	இப்பொழுது
अभिषेकः	பட்டாபிஷேகமானது	मुखवर्णः च	திருமுகமண்டலத் தின் வாட்டமோ
सज्जः	கிட்டியிருக்கிறது.		
यदा	இக்காலத்திய		
प्रहर्षः च	உற்சாகக்களை என்பது	अपूर्वः	{ இதுவரையில் நான் எப்பொழுதும் கண் டிராததாய் புதிதாய் இருக்கிறது.
लक्ष्यते न	காணப்படா திருக்கி றது.	किं इदम्	இதென்ன ? ”

इतीव विलपन्तीं तां प्रोवाच रघुनन्दनः । सीते तत्रभवांस्तातः प्रवाजयति मां वनम् ॥

इतीव	மேற்கண்டவண்ண மெல்லாம்	सीते	“ ஸீதே !
विलपन्तीं	திருவாய்மலர்ந்தருளி	तत्र भवान्	நமதெல்லோருக்கும் பூஜ்யராகிய
तां	அவளைப்பார்த்து [ய		
रघुनन्दनः	ஸ்ரீராமர்,	तातः	திருதாதை
प्रोवाच	{ பதிலாய் பின்வருமா று திருவாய்மலர்ந்த ருளினார்.	मां	என்னை
		वनं	காட்டுக்கு
		प्रवाजयति	அனுப்புகிறார்.

कुले महति संभूते धर्मज्ञे धर्मचारिणि । शृणु जानकि येनेदं क्रमेणाभ्यागतं मम ॥ २० ॥

महति कुले	“ உத்தமகுலத்தில்	येन क्रमेण	எந்த தர்மவிதியால்
जानकि	ஜனகமஹாராஜாவின் புகல்வியாய்	इदं	இது
संभूते	அவதாரித்தவளே !	मम	எனக்கு
धर्मज्ञे	தர்மங்களின் துட்பங் களை அறிபவளே !	अभ्यागतं	நேர்ந்திருக்கிறதென் பதை
धर्मचारिणि	{ எப்பொழுதும் தர்மத் தையே அனுஷ்டிப்ப வளே !	शृणु	{ நான் இப்பொழுது உனக்கு சொல்லுகி றேன்; நீ செவிகொடு த்துக் கேட்பாயாக.

राज्ञा सत्यप्रतिज्ञेन पित्रा दशरथेन मे । कैकेय्यै प्रीतमनसा पुरा दत्तौ महावरौ ॥ २१ ॥

सत्यप्रतिज्ञेन	“ ஸத்தியஸந்தரும்,	प्रीतमनसा	{ பேருதவிபெற்று அத ற்கு கைம்மாறுசெய் யவேண்டுமென்கிற மனஸ்ஸாகியால்
राज्ञा	சக்கிரவர்த்தியாரும்,		
मे	எனது		
पित्रा	திருதாதையுமான		
दशरथेन	தசரதரால்	महावरौ	ஆவச்யகமான இர ண்டு வரங்கள்,
पुरा	முன்னொருகாலத்தில்,	दत्तौ	அளிக்கப்பட்டன.
कैकेय्यै	கைகேயி அம்மாளுக்கு		

तयाऽद्य मम सज्जेऽस्मिन्नभिषेके नृपोद्यते । प्रचोदितस्ससमयो धर्मेण प्रतिनिर्जितः ॥ २२ ॥

नृपोद्यते	{ “சக்கிரவர்த்தியாரால் அதி ஆசையுடன் ஏர்பாடு செய்யப்பட்ட டதாகிய	ससमयः	ஏர்கனவே வாத்தத் தம் அருளிச்செய்தி
मम	எனது	तया	அவளால் [ருந்த அவர்,
अस्मिन्	இந்த	अद्य	இப்பொழுது
अभिषेके	பட்டாபிஷேகம்	धर्मेण	தருமவிதியை ஒத்து
सज्जे	சித்தமாயிருக்கையில்	प्रचोदितः	{ பிரார்த்தித்து வேண் டிக்கொள்ளப்பட்ட வராய்,
		प्रतिनिर्जितः	வெல்லப்பட்டார்.

चतुर्दश हि वर्षाणि वस्तव्यं दण्डके मया । पित्रा मे भरतश्चापि यौवराज्ये नियोजितः ॥

चतुर्दश	“பதினான்கு	मे पित्रा हि	எனது திருதாதையா
वर्षाणि	வருஷங்கள்	भरतः	பரதன் [லேயே
दण्डके	தண்டகா வனத்தில்,	अपि च	அக்காலம் வரைக்கும்
मया	என்னால்	यौवराज्ये	இளவரசு பட்டத்தில்
वस्तव्यं	வஸிக்கப்படவேண்டும்	नियोजितः	நியமிக்கப்பட்டிருக் கிறான்.

सोऽहं त्वामागतो द्रष्टुं प्रस्थितो विजनं वनम् । भरतस्य समीपे तु नाहं कथ्यः कदाचन ॥

विजनं वनं	“மனிதசஞ்சாரமில் லாத காட்டுக்கு	आगतः	இங்கு வந்தேன்.
प्रस्थितः	பிரயாணமாகிவிட்ட	भरतस्य	பரதனது
सः अहं	அந்த நான்,	समीपे तु	முன்னிலையில் மாத்தி
त्वां द्रष्टुं	உண்ணைக்கண்டு தேற் றவசெய்ய	कदाचन	ஒரு பொழுதும் [ரம்
		अहं	நான்
		कथ्यः न	புகழ்த்தக்கவனில்லை.

ऋद्धियुक्ता हि पुरुषा न सहन्ते परस्तवम् । तस्मान्न ते कथाः कथ्या भरतस्याग्रतो मम ॥

ऋद्धियुक्ताः	{ “விசேஷச் செல்வத் தையடைந்து மேம்ப ட்டான பதவியுள்ள	भरतस्य	பரதனுடைய
पुरुषाः	புருஷர்கள்	अग्रतः	முன்னிலையில்
परस्तवं	பிறருடைய துதியை	ते हि	உன்னால்
सहन्ते न	பொறுத்திரார்கள்.	मम कथाः	எனது குணங்கள்
तस्मात्	ஆனபடியால்	कथाः न	எடுத்துரைக்கத்தக்க வைகளில்லை.

नापि त्वं तेन भर्तव्या विशेषेण कदाचन । अनुकूलतया शक्यं समीपे तस्य वर्तितुम् ॥

त्वं	“நீ	न	ஆகமாட்டாய். [யில்
विशेषेण	விசேஷமாய்	तस्य समीपे	அவனது முன்னிலை-
कदाचन अपि	எல்லா சமயங்களிலும்	अनुकूलतया	மனங்கோணுது நடக் குந்தன்மைகொண்டு
तेन	அவனால்	वर्तितुं	நடந்துகொள்ள
भर्तव्या	மனோரதங்களைப் பெற உரிமைபெற்றவளாக	शक्यम्	வேண்டியது.

तस्मै दत्तं नृपतिना यौवराज्यं सनातनम् । स प्रसाद्यस्त्वया सीते नृपतिश्च विशेषतः ॥

तस्मै
सनातनं
यौवराज्यं
नृपतिना
विशेषतः
दत्तं

“அவனுக்கு
வம்சபரம்பரையாக
வந்த
இளவரசுபட்டமா
னது
சக்கிரவர்த்தியாரால்
தக்கால ஆவச்யத்தை
உத்தேசித்து
அளிக்கப்பட்டிருக்கி
றது.

सीते
सः नृपतिः च
त्वया
प्रसाद्यः

சீதே!
அவன் அரசனாயிருக்
கிறபடியால்
உன்னால்
பெருமைதாழ்ந்தவண்
ணமாயும், மனங்கோ
ணைதவண்ணமாயும்
நடந்துகொள்ளப்ப
டவேண்டியவன்.

अहं चापि प्रतिज्ञां तां गुरोस्समनुपालयन् । वनमधैव यास्यामि स्थिरीभव मनस्विनि ॥

अहं अपि
गुरोः
तां प्रतिज्ञां च
समनुपालयन्
अद्य एव
वनं
यास्यामि

“நான் மட்டும்
திரு தாதையின்
அந்த நியமனத்தையே
சிரமேற்கொண்டு
நிறைவேற்றுபவனாகி
இப்பொழுதே
வனத்திற்கு
செல்லுகிறேன்.

मनस्विनि
स्थिरीभव

பதிவரதாசிரோம
ணியே!
மனதைத் தைர்யம்ப
ண்ணிக் கொண்டு
காலத்திலும் தருமத்
தையேயனுஷ்டிப்ப
வளாய் நீ இங்கிருப்
பாயாக.

याते च मयि कल्याणि वनं मुनिनिषेवितम् । व्रतोपवासरतया भवितव्यं त्वयाऽनघे ॥

अनघे
कल्याणि
मयि
मुनिनिषेवितं
वनं
याते

“தோஷரஹிதையான
புண்ணியாத்மாவே!
நான்
ரிஷிகள் வனித்துக்
கொண்டிருக்கின்ற
காட்டில்
காலங்கழித்துக்கொ
ண்டிருக்கையில்

त्वया च
व्रतोपवास-
रतया
भवितव्यम्

உன்னாலும்
விரதங்களிலும் உப
வாஸங்களிலும்
மனம் ஈடுபட்டிருக்
கும் தன்மையால்,
இங்கிருந்து காலங்கழி
த்துவரப்படவேண்
டியது.

काल्यमुत्थाय देवानां कृत्वा पूजां यथाविधि । वन्दितव्यो दशरथः पिता मम जनेश्वरः ॥

काल्यं
उत्थाय
देवानां
पूजां
यथाविधि

“ப்ரதிதினமும் சூரி
யோதயத்திற்கு மு
ன்பே அதிகாலையில்
தூயிலெழுந்து,
தைவங்களுக்கு
பூஜையை
முறைப்படி

कृत्वा
मम
पिता
जनेश्वरः
दशरथः
वन्दितव्यः

செய்துவிட்டு,
எனது
திருதாதையாரும்,
சக்கிரவர்த்தியாரு
தசரதர் [மாகிய
பூஜிக்கப்படவேண்டி
யவர்.

माता च मम कौसल्या वृद्धा सन्तापकश्चिता । धर्ममेवाग्रतः कृत्वा त्वत्तस्समानमर्हति ॥

மம	“ எனது	त्वत्तः	உன்னுடைய
माता	திருத்தாயாரும்	अग्रतः	முக்கியமான
वृद्धा	வயதுமுதிர்ந்தவளும்	धर्म	தர்மமாய்
सन्ताप- } कश्चिता च }	சோகத்தால் புண்பட் டுக்கிடக்கும் மனமு டையவளுமாகிய	कृत्वा एव	சிந்தையில் கொண்டே
कौसल्या	கௌஸல்யை	समानं	திருத்தொண்டுக்கு
		अर्हति	உரியவளாய் இருக்கி ன்றனள்.

वन्दितव्यास्त्वया नित्यं याः शेषा मम मातरः । स्नेहप्रणयसंभोगैः समा हि मम मातरः ॥

मम	“ எனது	त्वया	உன்னால்
मातरः हि	தாய்மார்கள் எல்லோ ருமே	मम	எனது
स्नेहप्रणय- } संभोगैः }	சினேகம், பிரணயம், சம்போகம் என்கிற இம்மூன்று குணங்க ளால்*	शेषाः मातरः	இதரதாய்மார்கள்
समाः	சமமாய் கொண்டாட ப்படுகின்றார்கள்.	याः	எவர்களோர்அவர்களும்
		नित्यं	எப்பொழுதும்
		वन्दितव्याः	பூஜிக்கப்படவேண்டி யவர்கள்.

[* அவர்களிடத்தில் நான் கொண்டிருக்கும் வாத்ஸல்யம், சினேகம்; எனது திருத்தொண்டுகளுக்கு பாத்திரர்களாய் நான் நினைக்கும் தன்மை, பிரணயம்; எனக்கு வேண்டியவைகளையெல்லாம் கூச்சுநின்றி கேட்கலாமென்கிற மனோபாவம் சம்போகம். ஆகிற இம்மூன்று குணங்களால்.]

भ्रातृपुत्रसमौ चापि द्रष्टव्यौ च विशेषतः । उभौ भरतशत्रुघ्नौ प्राणैः प्रियतरौ मम ॥३३॥

भरतशत्रुघ्नौ	“ பரதன் சத்ருக்னன் ஆகிய	विशेषतः च	அதிவா த்ஸல்யத் துடன்
उभौ च	இவ்விருவர்களும்,	भ्रातृपुत्रसमौ	{ சகோதரர்கள்போல வும் புதல்வர்கள்போ லவும்,
मम	எனக்கு	द्रष्टव्यौ	உன்னால் கொண்டாட ப்படவேண்டியவர்கள்.
प्राणैः	உயிரினும்		
प्रियतरौ	பிரியமுள்ளவர்கள்.		
अपि	அப்படியிருப்பதால்		

विप्रियं न च कर्तव्यं भरतस्य कदाचन । स हि राजा प्रभुश्चैव देशस्य च कुलस्य च ॥

भरतस्य	“ பரதனுக்கு	सः एव	அவன்தான்
विप्रियं च	விருப்பமல்லாததெ தையும்,	देशस्य च	தேசத்திற்கும்
कदाचन च	ஒருபொழுதும்,	कुलस्य च	குலத்துக்கும்
कर्तव्यं न	செய்யக்கூடாது.	प्रभुः	நியமனங்களளிக்க அதிகாரமுடைய
हि	ஏனெனில்	राजा	அரசன்.

आराधिता हि शीलेन प्रयत्नैश्चोपसेविताः । राजानः संप्रसीदन्ति प्रकुप्यन्ति विपर्यये ॥

राजानः “ அரசர்கள்,
शीलेन நன்னடக்கையால்
आराधिताः மகிழ்விக்கப்பட்டவர்
களாய்
प्रयत्नैः விடாமுயற்சிகளோடு
उपसेविताः உபசரிக்கப்பட்டவர்
களாய்,

च ஆகில்
संप्रसीदन्ति மனமுவந்திருப்பார்
கள்.
विपर्यये हि அப்படி இல்லாவிட்
டாலோவெனில்,
प्रकुप्यन्ति கோபங்கொள்ளுகிறார்
கள்.

औरसानपि पुत्रान् हि त्यजन्त्यहितकारिणः । समर्थान् संप्रगृह्णन्ति परानपि नराधिपाः ॥

नराधिपाः “ அரசர்கள்
औरसान् வயிற்றிற்பிறந்த
पुत्रान् अपि புதல்வர்களையும்கூட
अहितकारिणः हि நலமல்லன செய்த
வர்களென்றால்
त्यजन्ति தனதல்லவென ஒழித்
து விடுகின்றார்கள்.

समर्थान् நலஞ்செய்யும்
परान् अपि { ஒருவிதமான உறவுமி
ல்லாத வேற்று மனி
தர்களையும்,
संप्रगृह्णन्ति சேர்த்துக்கொள்ளுகி
றார்கள்.

सा त्वं वसेह कल्याणि राजस्समनुवर्तिनी । भरतस्य रता धर्मे सत्यव्रतपरायणा ॥ ३७ ॥

कल्याणि “ புண்யாத்மாவே!
सा அந்த
त्वं நீ
राज्ञः அரசனாகிய
भरतस्य பரதனுக்கு
समनुवर्तिनी { மனங்கோணாதவண்
ணமாய் நடந்துகொ
ள்பவளாய்

सत्यव्रत- } எக்காலத்திலும் நன்
परायणा } மையே பயக்கும் விர
தங்களில் அசஞ்ச
லாப் பக்தியுடையவ
ளாய்,
धर्मे தர்மானுஷ்டானத்தில்
रता காலங்கழிப்பவளாய்
इह இங்கேயே
वस வஸித்துவருவாயாக.

अहं गमिष्यामि महावनं प्रिये त्वया हि वस्तव्यमिहैव भामिनि ।

यथा व्यलीकं कुरुषे न कस्यचित्तथा त्वया कार्यमिदं वचो मम ॥ ३८ ॥

भामिनि “ அதிவாத்ஸல்ய
முடைய
प्रिये இல்லாளே!
कस्यचित् ஒருவருக்கும்
व्यलीकं பிரியமில்லாததை
कुरुषे न நீ செய்ததில்லை.
अहं हि நான் மட்டும்
महावनं பெருங்காட்டிற்கு
गमिष्यामि போய்வருகின்றேன்.

त्वया உன்னால்
इह एव இங்குதானே
वस्तव्यं வஸிக்கத்தக்கது.
इदं இது
मम वचः எனது நியமனம்
यथा तथा என்கிறகாரணத்தால்
त्वया உன்னால்
कार्यम् ஏற்றுக்கொள்ளப்பட
வேண்டியது.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे षड्विंशः सर्गः ॥

सप्तविंशः सर्गः—இருபத்தேழாவது ஸர்க்கம் || 27 ||

सीतया वननयनप्रार्थना—ஸீதை காட்டிற்கு அழைத்துப் போகப் பிரார்த்திப்பது.

एवमुक्ता तु वैदेही प्रियार्हा प्रियवादिनी । प्रणयादेव संकुद्धा भर्तारमिदमब्रवीत् ॥ १ ॥

एवं	மேற்கண்ட		
उक्ता	{ திருவாக்குக்கு திருச் செவ்சாற்றியருளிய வளும்	प्रणयात् एव	{ கணவனென்கிறசொந் தத்தாலும், அவர் ம ட்டும் தன்முன் தனி யே இருக்கிறார் என் கிற காரணத்தாலும்
प्रियार्हा	{ குணங்களால் மனங் கோணு நடக்கவே ண்டிய உரிமைபெற்று விளங்குகிறவளும்,	तु संकुद्धा	{ இவ்விஷயத்தில் மிகச்சினங்கொண்ட வளாகி,
प्रियवादिनी	{ எப்பொழுதும் இனிய சொற்கொண்டே பதி லுரைப்பவளுமாகிய	भर्तारं इदं अब्रवीत्	{ பர்த்தாவைப் பார்த்து பின் வருமாறு திருவாய்மலர்ந்தருளி னான்.
वैदेही	சீதாபிராட்டியார்		

किमिदं भाषसे राम वाक्यं लघुतया ध्रुवम् । त्वया यदपहास्यं मे श्रुतं नरवरोत्तम ॥ २ ॥

नरवरोत्तम	“சக்கிரவர்த்தி திரு மகனாரே!	श्रुतं	சென்கொடுத்து கேட் கப்பட்டதாய்,
राम	யாவருக்கும் அபிராம ராய் விளங்குபவரே!	मे	எனக்கு
यत्	எந்த	अपहास्यं	{ நகைப்புச்செய்யத்த குந்ததாய் தோற்று கிறது.
वाक्यं	ஒரு நியமனத்தை	इदं किम्	{ இது ஏன்? அடியேன் என்ன குற்றம் செய் தேன் தேவரீர் இப் படி சிட்சை விதிக்க?
त्वया	தேவரீர் ஒருவரால்		
लघुतया	இலேசாய் [பதாய்		
ध्रुवं	நிச்சயிக்கப்பட்டிருப்-		
भाषसे	அருளிச்செய்கிறீரோ அது		

आर्यपुत्र पिता माता भ्राता पुत्रस्तथा स्नुषा । स्वानि पुण्यानि भुञ्जानाः स्वं स्वं भाग्यमुपासते॥

आर्यपुत्र	“பிராணநாதரே!	स्वानि	அவரவர்களது
पिता	ஒரு தந்தை என்பவ னும்,	पुण्यानि	புண்யங்களின் பயன் களை
माता	ஒருநாய் என்பவளும்	भुञ्जानाः	அனுபவிக்கிறார்கள்.
भ्राता	ஒரு சகோதரன் என்பவனும்,	भाग्यं	{ விளைப்பயனை அதா வது அவரவர்கள் செய்த புண்யங்களு க்கும் பாபங்களுக் கும் ஏற்ற பயனை, அவரவருக்குரியதை பெறுகிறார்கள்.
पुत्रः	ஒரு புதல்வன் என்ப வனும்	स्वं स्वं	
स्नुषा	மருமகள் என்பவளும்	उपासते	
तथा	இத்தியாதி எல்லோ ரும்,		

भर्तुर्भाग्यन्तु नार्येका प्राप्नोति पुरुषर्षभ । अतश्चैवाहमादिष्टा वने वस्तव्यमित्यपि ॥ ४ ॥

புருஷர்ஷம்	“புருஷே ¹ த்தம் !	அத: ச	இக்காரணத்தாலேயே
நாரி	மனைவி	அஹ் அபி	நானும்
एका तु	ஒருத்திதான்	वने	காட்டில்
भर्तुः	கணவரின்	वस्तव्यं	வலிக்கவேண்டும்
भाग्यं	வினைப்பயனை	इति एव	என்றும்
प्राप्नोति	பகுத்துகொண்டனுப விக்கிறாள்.	आदिष्टा	நியமிக்கப்பட்டவளா கிறேன்.

न पिता नात्मजो नात्मा न माता न सखीजनः । इह प्रेत्य च नारीणां पतिरेको गतिस्सदा ॥

நாரிणां	ஸ்திரீகளுக்கு	पिता न	தந்தை அன்று.
पतिः	கணவன்	आत्मजः न	வயிற்றிற் பிறந்த பிள்ளை அன்று.
एकः च	ஒருவன் தான்	माता न	தாய் அன்று.
इह	இம்மையிலும்	सखीजनः न	தோழிமார் அன்று.
प्रेत्य	மறுமையிலும்	आत्मा न	தெய்வம் அன்று.
सदा	எக்காலத்திலும்		
गतिः	கதி.		

यदि त्वं प्रस्थितो दुर्गं वनमद्यैव राघव । अग्रतस्ते गमिष्यामि मृदन्ती कुशकण्टकान् ॥

राघव	“ரகுலப்பிள்ளாய் !	अग्रतः	முன்
त्वं	தேவரீர்	अद्य	இக்காலத்திலும்
दुर्गं	மனிதர்களால் கிட்டு தற்கரிய	एव	சரியாய்
वनं	காட்டிற்கு	कुशकण्टकान्	புற்களையும் முட்களையும்
प्रस्थितः यदि	எழுந்தருளுகிறீரா கில்	मृदन्ती	மிதித்து மிருதுவாகச் செய்பவளாய்
ते	தேவரீரது	गमिष्यामि	நடந்துபோவேன்.

ईष्यारोषौ बहिष्कृत्य पीतशेषमिवोदकम् । नय मां वीर विस्रब्धः पापं मयि न विद्यते ॥

वीर	“பிராணநாதரே !	बहिष्कृत्य	திருவுளத்தில் கொள் ளாதுவிட்டொழித்து,
ईष्यारोषौ	{ எனக்கு விரோதமாயி ருக்கிற கோரிக்கை யையும் நான் மறுத் துப்பேசுகின்றேனெ ன்றதால் விளையும் கோபத்தையும்,	विस्रब्धः	முற்றிலும் கவலையற்ற அடியாளையும், [வராய்
पीतशेषं	குடித்து மிகுந்த	मां	{ கூட அழைத்துக்கொ ண்டெழுந்தருளக்க டவீர்.
उदकं	ஜலத்தை	नय	என்னிடத்தில்
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே	पापं	கஷ்டத்தை விளைவிக்க த்தக்க குணமென்பது இல்லை.
		विद्यते न	

प्रासादाग्रैर्विमानैर्वा वैहायसगतेन वा । सर्वावस्थागता भर्तुः पादच्छाया विशिष्यते ॥

प्रासादाग्रैः	“ சார்வபௌமசக்கிர வர்த்திகளின் மாளி கையின் உப்பரிகை களில் வவ்விப்பதைக் காட்டிலும், அல்லது	वैहायसगतेन	அணிமாதி அஷ்டசித் திகளை அடைந்த யோகிகள்போல் யோ கபலத்தால் ஆகாயத் தில் சஞ்சரிப்பதைக் காட்டிலும்,
வா	அல்லது	भर्तुः	பர்த்தாவுக்கு எல்லா நிலமையிலும்
विमानैः	“ஸ்வர்க்கத்தில் தேவ தைகளுடைய விமா னங்களில் வசிப்ப தைக்காட்டிலும், அல்லது	सर्वावस्थागता	இடைவிடாது கூட வே இருப்பதான பாதசேவை சிறந்தது.
वा	அல்லது	पादच्छाया विशिष्यते	

अनुशिष्टाऽस्मि मात्रा च पित्रा च विविधाश्रयम् ।

नास्मि संप्रति वक्तव्या वर्तितव्यं यथा मया

॥ ९ ॥

यथा	“ எவ்விதமும்	विविधाश्रयं	எத்தனையோ விதமாய்
मया	அடியேனால்	अनुशिष्टा अस्मि	உபதேசிக்கப்பெற்ற வள் அடியேன்.
वर्तितव्यं	செய்யவேண்டிய கட மையை	सम्प्रति	இப்பொழுது
मात्रा च	திருத்தாயினாலும்,	वक्तव्या	புதுமையாகஉபதேசம் பெறவேண்டியவளாய்
पित्रा च	திருத்தந்தையினாலும்	अस्मि न	அடியேன் இல்லை.

अहं दुर्गे गमिष्यामि वनं पुरुषवर्जितम् । नानामृगगणाकीर्णं शार्दूलगणसेवितम् ॥ १० ॥

अहं	“ அடியேன்	शार्दूलगणसेवितं	புலிகணங்கள் சஞ்சரி ப்பதுமான
पुरुषवर्जितं	மாணிடசஞ்சாரமற்ற தும்,	दुर्गं	அடர்ந்த
नानामृग- } गणाकीर्णं }	அனேக மிருகங்களின் கூட்டங்களால் நிரம் பிய தும்,	वनं	காட்டிற்கு
		गमिष्यामि	கூட வருவேன்.

सुखं वने निवत्स्यामि यथैव भवने पितुः । अचिन्तयन्ती त्रीन् लोकांश्चिन्तयन्ती पतिव्रतम् ॥

लीन् लोकान् अचिन्तयन्ती	“மூன்று உலகங்களையும் மதியாதவளாய்	पितुः	திருதாதையின்
पतिव्रतं एव	பர்த்தாவுக்கு பணிவி டை செய்வதென றையே	भवने	திருமாளிகையில்
चिन्तयन्ती	சர்வமுமாய் சிந்தை யில் கொண்டவளாய்	यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
वने	வனத்தில்	सुखं	அதிலும் மேம்பட்ட மனசுந்துஷ்டியுடனும்
		निवत्स्यामि	அடியேன் வஸிப்பேன்.

शुश्रूषमाणा ते नित्यं नियता ब्रह्मचारिणी । सह रंस्ये त्वया वीर वनेषु मधुगन्धिषु ॥

वीर “ பிராணநாதரே !
 मधुगन्धिषु மனோகரமான வாசனை
 கொண்டு விளங்கும்
 वनेषु வனப்பிரதேசங்களில்
 नियता நியமக்தோடுகூடியவ
 ளாய்
 ब्रह्मचारिणी { ஜிதேந்திரியையாய்
 (ஐம்புலன்களையும்
 வென்றவளாய்)

ते தேவரீருக்கு
 नित्यं ஓயாமல்
 शुश्रूषमाणा திருப்பணிசெய்து
 உபசரிப்பவளாய்
 त्वया தேவரீரோடு
 सह கூடவேயிருந்து
 रंस्ये கொண்டு
 ஆனந்தமாய் அடியேன்
 காலங்கழிப்பேன்.

त्वं हि कर्तुं वने शक्तो राम संपरिपालनम् । अन्यस्यापि जनस्येह किं पुनर्मम मानद ॥

राम “ யாவருக்கும்பிராம்
 ராய் விளங்குபவரே !
 वने காட்டில்
 त्वं தேவரீர்
 अन्यस्य சம்பந்தமில்லாத சா
 தாரண ஒரு
 जनस्य अपि பேர்வழிக்குங்கூட
 संपरिपालनं சம்ரக்ஷணையை
 कर्तुं அளிக்க

शक्तः வல்லமைபெற்றவர்.
 मानद { என்னுடைய சர்வபாக்
 யங்களுக்கும் காரண
 பூதராய் விளங்கும்
 நாதரே !
 मम हि அடியாளுக்கென்றால்
 इह இவ்விஷயத்தில்
 पुनः किम् { கேட்கவேணுமோ? சந்
 தேகமுற இடமுண்
 டோ?

सह त्वया गमिष्यामि वनमद्य न संशयः । नाहं शक्या महाभाग निवर्तयितुमुद्यता ॥

महाभाग “ மஹா புண்ணியாத்
 மாவே !
 त्वया தேவரீரோடு
 सह கூடவே
 अद्य இப்பொழுதே
 वनं காட்டிற்கு
 गमिष्यामि அடியேன் வருவேன்.

संशयः न இதில் சந்தேகம் சிறி
 தேனும்இல்லை.
 उद्यता ஒரேபடியாய் ஊக்கமா
 अहं அடியேன் [யிருக்கிற
 निवर्तयितुं தடுத்து நிறுத்தி
 விடப்படுவதற்கு,
 न शक्या உடன்படமாட்டேன்.

फलमूलाशना नित्यं भविष्यामि न संशयः । न ते दुःखं करिष्यामि निवसन्ती सह त्वया ॥

फलमूलाशना { “கனிகளையும், கிழங்கு
 களையும் உணவாய்
 உடையவளாய்
 त्वया सह தேவரீரோடுகூடவே
 नित्यं எப்பவும்
 निवसन्ती இருக்கின்றவளாய்
 भविष्यामि அடியேன் விளங்கு
 ते தேவரீருக்கு [வேன்.

दुःखं எப்படிப்பட்ட கிரமம்
 என்பதையும்
 करिष्यामि न அடியேன் விளைவிக்க
 மாட்டேன்.
 संशयः न { தேவரீர் இதில் சந்தே
 கமென்பதே திருவு
 ளத்தில் கொள்ளலா
 காது.

इच्छामि सरितः शैलान्पल्वलानि वनानि च । द्रष्टुं सर्वत्र निर्भीता त्वया नाथेन धीमता ॥

धीமதா “ புத்திமானாயும்
நாதேன கணவராகவுமிருக்கும்
त्वया தேவரீரோடுகூட
निर्भीता மனக்குறை எதுவு
மில்லாதவளாகி
सर्वत्र அங்கங்குள்ள

सरितः நதிகளையும்,
शैलान् மலைகளையும்,
पल्वलानि குட்டைகளையும்,
वनानि च உபவனங்களையும்
द्रष्टुं பார்க்க
इच्छामि அடியேன் ஆசைப்
படுகிறேன்.

हंसकारण्डवाकीर्णाः पद्मिनीस्साधुपुष्पिताः । इच्छेयं सुखिनी द्रष्टुं त्वया वीरेण सङ्गता ॥

वीरेण “ கணவராகிய
त्वया தேவரீருடன்
सङ्गता கூடவேயிருப்பவளாய்
सुखिनी மனதில் குறையென்
பதே இல்லாதவளாய்
हंसकारण्डवाकीर्णाः { ஹம்ஸங்களும், நீர்ப்ப
றவைகளும் நிரம்பி
உள்ளதும்,

साधुपुष्पिताः { அழகாய் மலர்ந்து
புஷ்பித்து விளங்கு
வதுமான
पद्मिनी: தாமரை ஒடைகளை
द्रष्टुं பார்க்க
इच्छेयम् அடியேன் வேண்டு
கின்றேன்.

अभिषेकं करिष्यामि तासु नित्यं यतव्रता । सह त्वया विशालाक्ष रंस्ये परमनन्दिनी ॥

विशालाक्ष “ தரிலோக ப்ரசித்தி
பெற்ற க்ஞானமுடை
त्वया தேவரீரோடு [யவரே!
नित्यं இடைவிடாது
सह இருக்கின்றவளாய்
यतव्रता { எந்த ஒரு தர்மானுஷ்
டனாத்தால் மோக்ஷ
ம் சித்தமாய் கிடைக்
குமோ அதொன்றை
மட்டும் அனுஷ்டிக்
கின்றவளாய்

परमनन्दिनी { ஸர்வப்பிரகாரத்தால்
மனத்திருப்திகொண்
டவளாய்
तासु அவைகளில்
अभिषेकं ஸ்நானத்தை
करिष्यामि அடியேன் செய்வேன்.
रंस्ये உற்சாகமாய் காலங்
கழிப்பேன்.

एवं वर्षसहस्राणां शतं वाऽहं त्वया सह । व्यतिक्रमं न वेत्स्यामि स्वर्गोऽपि न हि मे मतः॥

एवं “ இவ்வண்ணம்
त्वया தேவரீரோடு
सह கூடஇருக்கும்
अहं அடியேன்
शतं அனேக
वर्षसहस्राणां वा ஆயிரம் வருஷங்களா
यि नूम्,
व्यतिक्रमं காலங்கழிப்பதை

वेत्स्यामि न { பொழுதுபோகவில்லை
யேயென நினைக்கமா
ட்டேன் ; கூணம்
போல் நினைப்பேன்.
स्वर्गः अपि ஸ்வர்க்கமும்
मे எனக்கு
मतः न மேம்பட்டதன்று.
हि இது திண்ணம்.

स्वर्गेऽपि च विना वासो भविता यदि राघव । त्वया मम नरव्याघ्र नाहं तमपि रोचये ॥

नरव्याघ्र	“ புருஷோத்தம !	वासः	வாஸம்
राघव	ஸ்ரீராகவ !	भविता यदि	வாய்க்கிறதென்றாலும்
स्वर्गे अपि च	ஸ்வர்க்கத்திலுங்கூட	तं अपि	அதையும்
त्वया विना	தேவரீரைப்பிரிந்து,	अहं	அடியேன்
मम	எனக்கு	रोचये न	விரும்பேன்.

अहं गमिष्यामि वनं सुदुर्गमं मृगायुतं वानरवारणैर्युतम् ।

वनेऽपि वत्स्यामि यथा पितुर्गृहे तवैव पादावुपगृह्य सर्वदा

॥ २१ ॥

मृगायुतं	“ மிருகங்களடர்ந்ததும்	तव	தேவரீரது
वानरवारणैः	குரங்குகள், யானைகள்	पादौ एव	திருவடித்தாமரை
	இவைகளால்		களையே
युतं	நிறைந்துள்ளதும்,	उपगृह्य	தஞ்சமெனக்கொண்டு
सुदुर्गमं	புகுதற்கரியதுமான	पितुः	திருதாதையின்
वनं	காட்டிற்கு	गृहे	திருமாளிகையில்
अहं	நான்	यथा	எவ்வண்ணமோ
गमिष्यामि	வருவேன்.		அவ்வண்ணமே,
वने अपि	காட்டிலும்	वत्स्यामि	மகிழ்வுற்று அடியேன்
सर्वदा	எக்காலத்திலும்		காலங்கழிப்பேன்.

अनन्यभावामनुरक्तचेतसं त्वया वियुक्तां मरणाय निश्चिताम् ।

नयस्व मां साधु कुरुष्व याचनां न ते मयाऽतो गुरुता भविष्यति ॥ २२ ॥

अनुरक्तचेतसं	“ பத்திமை தலைக்	नयस्व	கூட அழைத்துப்
	கொண்டு		போக அருள்க.
अनन्यभावां	வேறெதையும் தியானி	याचनां	பிரார்த்தனையை
	யாதவளும்,	साधु	தருமவிதிப்படி
त्वया	தேவரீரை	कुरुष्व	நிறைவேற்றி அருள்க.
वियुक्तां	விட்டுப்பிரிந்திருக்கிற	अतः	அதனால்
	தென்றால்	ते	தேவரீருக்கு
मरणाय	மரணமடைய	मया	அடியாளால்
निश्चितां	நிச்சயித்திருக்கிறவளு	गुरुता	கஷ்டமென்பது
मां	அடியாளே [மாகிய	भविष्यति न	உண்டாகாது.”

तथा ब्रुवाणामपि धर्मवत्सलो न च स्म सीतां नृवरो निनीषति ।

उवाच चैनां बहु संनिवर्तने वने निवासस्य च दुःखितां प्रति

॥ २३ ॥

धर्मवत्सलः च	தருமவத்ஸலரும்,	निनीषति स्स न	{ கூட அழைத்துக்கொண்டுபோக திருவுளம் பற்றாமலிருந்தார்.
नृवरः च	புருஷோத்தமருமாகிய அவர்,	वने	காட்டில்
दुःखितां	துன்பமடைந்தவளாய்	निवासस्य	வஸிப்பதின்
तथा	மேற்கண்டவண்ணம்	संनिवर्तने प्रति	எண்ணத்தை மாற்றும் விஷயத்தில்
ब्रुवाणां च	விண்ணப்பம் செய்தருளியவளுமான	बहु च	பலவிதத்திலும்
एनां	இந்த	उवाच	திருவுளத்தில் ஆராய்ச்சிசெய்தருளிஞர்
सीतां	சீதாப்பிராட்டியை		
अपि	எப்படியானாலும்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे सप्तविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3568.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1213

अष्टाविंशः सर्गः—இருபத்தேட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ௨௮ ॥

वनवासदुःखकथनम्—வனவாஸத்தின் கஷ்டத்தைச் சொல்வது.

स एवं ब्रुवतीं सीतां धर्मज्ञो धर्मवत्सलः । न नेतुं कुरुते बुद्धिं वने दुःखानि चिन्तयन् ॥

धर्मज्ञः	தர்மக்ஞரும்,	वने	தனத்தில்
धर्मवत्सलः	தர்மவத்ஸலருமாகிய	दुःखानि	கஷ்டங்களை
सः	அவர் [மாய்	चिन्तयन्	சிந்தையில் கொண்டு
एवं	மேற்கண்டவண்ண-	नेतुं	கூட அழைத்துப் போக
ब्रुवतीं	விண்ணப்பம்செய்தருளிய	बुद्धिं कुरुते न	எண்ணம்கொண்டா ரில்லை.
सीतां	ஸீதாபிராட்டியை		

सान्त्वयित्वा ततस्तां तु बाष्पदूषितलोचनाम् । निवर्तनार्थे धर्मात्मा वाक्यमेतदुवाच ह ॥

धर्मात्मा	தர்மாத்மாவாகுமவர்	निवर्तनार्थे तु	இங்கே இருக்கும்படி செய்யுமுத்தேசமாயே
ततः	அப்பொழுது	एतत्	பின்வரும்
बाष्पदूषित- } लोचनां }	கண்ணீர் நிறைந்த கண்களுற்றவளாகிய	वाक्यं	திருவாக்கை
तां	அவளை	उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி னார்.
सान्त्वयित्वा	சமாதானப்படுத்தி,		

सीते महाकुलीनाऽसि धर्मे च निरता सदा । इहाचर स्वधर्मं त्वं मम कृत्वा मनस्सुखम् ॥

सीते	“ ஸீதே !	मनःसुखं	மனத்திற்கு இஷ்டமாயிருக்கிறதை
महाकुलीना	உயர்ந்த குலத்தில்	सदा	எக்காலத்திலும்
एवं	நீ [அவதரித்த	कृत्वा	சிரமேற்கொண்டு அனுஷ்டித்துக்கொண்டு
धर्मे	தர்மவிஷயத்தில்	इह	இங்கிருந்தே
निरता	சீர்தையுடையவளா	स्वधर्मं	உனது தர்மத்தை
असि	இருக்கிறாய். [க	आचर	செய்யக்கடவை.
च	ஆனபடியால்		
मम	எனது		

सीते यथा त्वां वक्ष्यामि तथा कार्यं त्वयाऽबले । वने दोषा हि बहवो वदतस्तान्निबोध मे ॥

अबले	“சகுமாரனையுற்ற திரு மேனியையுடைய	कार्यं	செய்யப்படவேண்டி யது.
सीते	சீதே!	वने हि	காட்டிலோவெனில்
त्वां	உனக்கு	दोषाः	சங்கடங்கள்
यथा	எவ்வண்ணம்	बहवः	பல.
वक्ष्यामि	நான் சொல்லுகி றேனே	तान्	அவைகளை
तथा	அவ்வண்ணமே	वदतः	விஸ்தாரமாய் சொல்
त्वया	உன்னால்	मे	எனக்கு [ஐம்]
		निबोध	செனிகொடுப்பாயாக.

सीते विमुच्यतामेषा वनवासकृता मतिः । बहुदोषं हि कान्तारं वनमित्यभिधीयते ॥ ५ ॥

सीते	“சீதே!	कान्तारं	மனிதசஞ்சாரமற்ற தாயும்
एषा वनवासकृता	இந்த வனவாஸம் செ ய்யவேண்டுமென்கிற	हि	இருக்கிறபடியால்
मतिः	எண்ணமானது	वनं	காடு
विमुच्यतां	விடப்பட்டும்.	इति	என்று
बहुदोषं	அநேக கஷ்டங்கள் நிறைந்துள்ளதாயும்	अभिधीयते	வழங்கப்படுகிறது.

हितबुद्ध्या खलु वचो मयैतदभिधीयते । सदा सुखं न जानामि दुःखमेव सदा वनम् ॥

एतत् वचः	“ இந்தச் சொல்	सदा	எப்பொழுதும்
मया	என்னால்	सुखं	கஷ்டத்தை விளைவிக் காததாய்
हितबुद्ध्या खलु	நன்மையைக் கருதிய தாலேயே	न जानामि	நான் அறியேன்.
अभिधीयते	சொல்லப்படுகிறது.	सदा	எக்காலத்திலும்
वनं	காடு	दुःखं एव	துக்கமானதே.

गिरिनिर्झरसंभृता गिरिकन्दरवासिनाम् । सिंहानां निनदा दुःखाः श्रोतुं दुःखमतो वनम् ॥

गिरिनिर्झरसंभृताः	“ மலை அருவிகளால் ஏ ற்படுகின்றவைகளும்,	श्रोतुं	கேட்க
गिरिकन्दरवासिनां	மலைக்குகைகளில் வசிக்	दुःखाः	கோரமானவைகளாயி
सिंहानां	சிங்கங்களின் [கின்ற	अतः	ஆகையால் [ருக்கும்;
निनदाः	கோஷங்களும்	वनं	காடு
		दुःखम्	துக்கமானது.

क्रीडमानाश्च विस्त्रब्धा मत्ताऽशून्ये महामृगाः । दृष्ट्वा समभिवर्तन्ते सीते दुःखमतो वनम् ॥

सीते	“ சீதே!	महामृगाः	பெரு மிருகங்கள்
शून्ये	நிர்மாணவ்யமான இ	दृष्ट्वा च	ஒருவரைக்கண்டதுமே
विस्त्रब्धाः	அச்சமற்று, [டத்தில்	समभिवर्तन्ते	எதிர்த்து ஓடிவரும்.
मत्ताः	மதம் பிடித்து	अतः	ஆகையால்
क्रीडमानाः	உல்லாசமாய் விளையா டிக்கொண்டிருக்கின்ற	वनं	காடு
		दुःखम्	துக்கமானது.

सग्रहास्सरितश्चैव पङ्कवत्यश्च दुस्तराः । मत्तैरपि गजैर्नित्यं सीते दुःखमतो वनम् ॥ ९ ॥

सीते "சீதே !
सरितः நதிகள்
सग्रहाः च முதலைகளோடிருக்கின்றவைகளாய்
पङ्कवत्यः च அதிக சேற்றுடன் கூடியவைகளாயும்
मत्तैः மதம்பிடித்த

गजैः अपि யானைகளாலுங்கூட
दुस्तराः தாண்டிச்செல்ல முடியாதவைகள்.
अतः ஆகையால்,
वनं காடு
नित्यं एव எக்காலத்திலும்
दुःखम् துக்கரமானது.

लताकण्टकसङ्कीर्णाः कृकवाकूपनादिताः । निरपाश्च सुदुर्गाश्च मार्गा दुःखमतो वनम् ॥

मार्गाः च "நடக்குமிடங்களெல்லாம்
लताकण्टक- } கொடிகளும், முட்க
सङ्कीर्णाः } ளும் அடர்ந்தவைகளாய்,
सुदुर्गाः புகவரியவைகள்.

कृकवाकूप- } காட்டுக்கோழிகளால்
नादिताः } சப்திக்கப்பெற்றவை
निरपाः च குடிக்கவும் ஜலம்[கள்.
अतः ஆகையால்
वनं காடு
दुःखम् துக்கரமானது.

सुप्यते पर्णशय्यासु स्वयं भग्नासु भूतले । रात्रिषु श्रमखिन्नेन सीते दुःखमतो वनम् ॥

सीते "சீதே !
श्रमखिन्नेन { காயக்கேசத்துடன் தவம் புரிந்து களைத்துப் போன ஒருவனால்
रात्रिषु இரவுகளில்
भूतले வெறும் தரையில்
स्वयं தானாக

भग्नासु உதிர்த்து விழுந்து கிடக்கும்
पर्णशय्यासु சரகு படுக்கைகளில்
सुप्यते உறங்கப்படவேண்டும்.
अतः ஆகையால்
वनं காடு
दुःखम् துக்கரமானது.

अहोरात्रं च सन्तोषः कर्तव्यो नियतात्मना । फलैर्वृक्षावपतितैः सीते दुःखमतो वनम् ॥

सीते "சீதே !
नियतात्मना ஸம்புலன்களையும் அடக்கிய ஒருவனால்
अहोरात्रं च பகலிலும் இரவிலும்
वृक्षावपतितैः மரங்களிலிருந்து தானாக விழுந்த

फलैः பழங்களைக்கொண்டு
सन्तोषः போதுவதிருப்பதானது
कर्तव्यः கடையவேண்டியது.
अतः ஆகையால்
वनं காடு
दुःखम् துக்கரமானது.

उपवासश्च कर्तव्यो यथाप्राणेन मैथिलि । जटभारश्च कर्तव्यो वल्कलाम्बरधारिणा ॥ १३ ॥

मैथिलि "மிதிவாதிபன் திருமகனே !
वल्कलाम्बरधारिणा மாவுரி உடுத்த ஒருவனானே
यथाप्राणे சக்திக்கேற்றபடி
उपवासः च { உணவென்பதே உட்கொள்ளாத உபவாஸமென்பதும்

कर्तव्यः அனுஷ்டிக்கப்படவேண்டும்.
जटभारः च { தலைமயிரை திரித்து சடையாக்கிக்கொள்ளுதலும்
कर्तव्यः { அவச்யமாய் செய்து கொள்ளப்படவேண்டியது.

देवतानां पितृणां च कर्तव्यं विधिपूर्वकम् । प्राप्तानामतिथीनां च नित्यशः प्रतिपूजनम् ॥

देवतानां	“தெய்வங்களுக்கும்	विधिपूर्वकं	சாஸ்திரங்களில் சொ
पितृणां च	பித்ருக்களுக்கும்		ல்லியிருக்கிறவண்ணம்
प्राप्तानां	நாடிவந்திருக்கிற	प्रतिपूजनं	ஆராதனம்
अतिथीनां च	அதிதிகளுக்கும்	कर्तव्यम्	செய்யப்படவேண்டி
नित्यशः	எக்காலத்திலும்		யது.

कार्यस्त्रिरभिषेकश्च काले काले च नित्यशः । चरता नियमेनैव तस्मादुःखतरं वनम् ॥

नित्यशः एव	“நாடோறும்	चरता	இருப்பவனொருவ
लिः च	மூன்றுதரம்		னாலே
काले काले च	அந்தந்த உசுதகாலங்	कार्यः	செய்யப்படவேண்டும்.
	களில்	तस्मात्	ஆகையால்
अभिषेकः	ஸ்நானம்	वनं	காடு
नियमेन	நியமத்துடன்	दुःखतरम्	மிக துக்ககரமானது.

उपहारश्च कर्तव्यः कुसुमैः स्वयमाहूतैः । आर्षेण विधिना वेद्यां बाले दुःखमतो वनम् ॥

बाले	“கஷ்டமறியாத ஸ்திரீ	विधिना	முறைப்படி
स्वयं	தானே [ரத்தினமே!	उपहारः	பூஜை
आहूतैः	எடுத்துவந்த	कर्तव्यः	செய்யப்பட வேண்
कुसुमैः च	புஷ்பங்களாலேயே		டியது.
वेद्यां	வேதிகையில்	अतः	ஆகையால்
आर्षेण	ரிஷிகளால் சொல்லப்	वनं	காடு
	பட்ட	दुःखम्	துக்ககரமானது.

यथालब्धेन कर्तव्यः सन्तोषस्तेन मैथिलि । यताहारैर्वनचरैर्नित्यं दुःखमतो वनम् ॥१७॥

मैथिलि	“மிதிலைராஜன் திரு	तेन	அதைக்கொண்டு
	மகளே!	नित्यं	எக்காலத்திலும்
वनचरैः	வனவாஸிகளால்	सन्तोषः	போஜன திருப்தி
यताहारैः	ஆஹார ஒடுக்கமுடை	कर्तव्यः	அடையப்படவேண்
	யவர்களாய்	अतः	ஆகையால் [டியது.
यथालब्धेन	தற்செய்லாய் கிடைக்	वनं	காடு
	கிறதெதுவோ	दुःखम्	துக்ககரமானது.

अतीव वातास्तिमिरं बुभुक्षा चात्र नित्यशः । भयानि च महान्त्यत्र ततो दुःखतरं वनम् ॥

अत्र	“இவ்விடத்தில்	अत्र	இவ்விடத்தில்
नित्यशः	எப்பொழுதும்	भयानि च	ஆபத்துகளும்
वाताः	பெருங்காற்றும்	महान्ति	பல;
तिमिरं	இருட்டும்,	ततः	ஆகையால்
बुभुक्षा च	பசியும்	वनं	காடு
अतीव	அதிகமாக இருக்கும்.	दुःखतरम्	அதிக துக்ககரமானது.

सरीसृपाश्च बहवो बहुरूपाश्च भामिनि । चरन्ति पृथिवीं दर्पात्ततो दुःखतरं वनम् ॥१९॥

भामिनि	“அதி வா, க்ஸ்ஸல்யமு ள்ள ஸ்தீர த்நமே!	पृथिवीं च	தரையிலெங்கும்
बहुरूपाः	பருத்த உடலையுடைய	चरन्ति	திரியும்.
बहवः	பல [வைகளான	ततः	ஆகையால்
सरीसृपाः च	மலைப்பாம்புகளும்,	वनं	காடு
दर्पात्	செருக்கினால்	दुःखतरम्	அதிக துக்ககரமா னது.

नदीनिलयनास्सर्पा नदीकुटिलगामिनः । तिष्ठन्त्यावृत्य पन्थानं ततो दुःखतरं वनम् ॥

नदीनिलयनाः	“நதிகளின் ஓரங்களில் வாஸம்செய்துகொ ண்டிருக்கின்றவை களும்,	सर्पाः	நாகங்கள்,
नदीकुटिल-}	நதிகளைப்போலவே	पन्थानं	வழியை
गामिनः }	வளைந்தோடும் தன் மையுற்றவைகளான	आवृत्य	தடுத்தாக்குறுக்கிட்டு,
		तिष्ठन्ति	படுத்திருக்கும்.
		ततः	ஆகையால்
		वनं	காடு
		दुःखतरम्	துக்ககரமானது.

पतङ्गा वृश्चिकाः कीटा दंशाश्च मशकैस्सह । बाधन्ते नित्यमवले सर्वं दुःखमतो वनम् ॥२१॥

पतङ्गाः	விளக்குப்பூச்சிகளும்,	बाधन्ते	பீடைசெய்யும்.
वृश्चिकाः	தேள்களும்,	अवले	பெண்மணிநீய!
कीटाः	புழுக்களும்,	अतः	ஆகையால்
मशकैः सह	கொசுக்களோடு கூடிய	वनं	காடு
दंशाः च	காட்டு ஈக்களும்,	सर्वं	முற்றிலும்
नित्यं	எப்பொழுதும்	दुःखम्	துக்ககரமானது.

द्रुमाः कण्टकिनश्चैव कुशकाशाश्च भामिनि । वने व्याकुलशाखायास्तेन दुःखतरं वनम् ॥

भामिनि	“வா த்ஸ்ஸல்யமுடைய ஸ்தீர த்நினமே!	व्याकुलशाखायाः	{ அசையும் கிளைகளின் துணிகளையுடைய வைகள்.
वने	காட்டில்	तेन	அக்காரணத்தினாலும்,
कण्टकिनः	முள்ளுகளையுடைய	वनं	காடு
द्रुमाः च	மரங்களும்,	दुःखतरम्	அதிக துக்ககரமா னது.
कुशकाशाः च एव	தருப்பைகளும், நாண ற்புற்களும்,		

कायक्लेशाश्च बहवो भयानि विविधानि च । अरण्यवासे वसतो दुःखमेव सदा वनम् ॥

अरण्यवासे	“காட்டில் வசித்தலெ ன்னும் விஷயத்தில்	भयानि च	ஆபத்துகளும்,
वसतः	காலங்கழிப்பவனெ ருவனுக்கு	विविधानि	பலவகைப்பட்டவை கள்.
कायक्लेशाः च	தேகசிரமங்களும்	सदा	எப்பொழுதும்
बहवः	பல.	वनं	வனவாசமானது
		दुःखं एव	கஷ்டமானது.

क्रोधलाभो विमोक्तव्यौ कर्तव्या तपसे मतिः । न भेतव्यं च भेतव्ये नित्यं दुःखमतो वनम् ॥

क्रोधलोभौ	“கோபம், ஆசைஇவ் விரண்டையும்	भेतव्ये च	பயம் விளைவிக்கும் விஷயத்திலும்,
विमोक्तव्यौ	விட்டுவிடவேண்டும்.	भेतव्यं	பயமென்பது
तपसे	தவத்தில்	न	கூடாது.
मतिः	மனமானது	अतः	ஆகையால்
कर्तव्या	சுடுபட்டிருக்கவேண் டும்.	वनं	காடு
		नित्यं	எப்பொழுதும்
		दुःखम्	துக்ககரமானது.

तदलं ते वनं गत्वा क्षमं न हि वनं तव । विमृशन्निह पश्यामि बहुदोषतरं वनम् ॥२५॥

इह	“ இவ்விஷயத்தில்	वनं हि	வனவாஸமென்பதே
विमृशन्	நன்றாக பரியாலோச னைசெய்தவனாய்	क्षमं न	ஒவ்வாது.
वनं	வனவாஸமானது	तत्	ஆகையால்
बहुदोषतरं	வெகு துன்பங்களை வி ளைவிக்கத்தக்கதென	वनं गत्वा	காட்டிற்கு செல்ல
पश्यामि	நான் நன்கு அறிவேன்.	ते	உனது
तव	உனக்கு	अलम्	ஆசை இத்துடன் ஒழியட்டும்.”

वनं तु नेतुं न कृता मतिस्तदा बभूव रामेण तदा महात्मना ।

न तस्य सीता वचनं चकार तत्ततोऽब्रवीद्राममिदं सुदुःखिता ॥ २६ ॥

सीता	சீதாப்பிராட்டியார்	तत् वचनं	அந்த திருவுளப்பாங் குக்கு
तदा	அப்பொழுது	चकार न	உடன்படவில்லை.
महात्मना	மஹாத்மாவாகிய	ततः	அதனால்
रामेण	ஸ்ரீராமரால்	रामं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
वनं	காட்டிற்கு	सुदुःखिता	“ அடியாள் மகா கஷ் டதசையில் இருக் கின்றேன் ” என்ற
नेतुं	அழைத்துப் போக	इदं तु	இது ஒன்றைமட்டு மீப்பொழுது
मतिः	உத்தேசம்	अब्रवीत्	சொல்லியருளினான்.
कृता न बभूव	கொள்ளப்படவில்லை.		
तदा	அப்பொழுது		
तस्य	அவரது		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे अष्टाविंशः सर्गः ॥

एकोनविंशः सर्गः—இருபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் || 29 ||

पुनरपि वननयनप्रार्थना—காட்டிற்கழைத்துப் போக மறுபடியும் பிரார்த்திப்பது.

एतत्तु वचनं श्रुत्वा सीता रामस्य दुःखिता । प्रसक्ताशुमुखी मन्दमिदं वचनमब्रवीत् ॥१॥

सीता	சீதாபிராட்டியார்	इदं	பின்வரும்
रामस्य	ஸ்ரீராமரது	वचनं	திருவாக்கை
एतत् वचनं	இந்த நியமனத்தை		{ கோபமுண்டாகாதவ
श्रुत्वा तु	திர்க்காலோசனை		ண்ணமாய்மறுத்துப்
	செய்தும்		பேசுகிறாள் எனும்
दुःखिता	அதிக மனவேதனை	मन्दं	{ அபிப்பிராயத்துக்கி
	யுற்றவளாகி		கிடங்கொடாதவண்
प्रसक्ताशु-	ஒயாத பெருகிவரும்		ணமாய்
मुखी }	கண்ணீருற்ற திருமு	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி
	கமண்டலமுடையவ		ளாள்.
	ளாய்,		

ये त्वया कीर्तिता दोषा वने वस्तव्यतां प्रति । गुणानित्येव तान्मन्ये तव स्नेहपुरस्कृता ॥

वने	“ வனத்தில்	तव	தேவரீரது
वस्तव्यतां प्रति	வாஸஞ்செய்வதைப்	स्नेहपुरस्कृता	தண்ணளிக்குபாத்திர
	பற்றி		மாய் விளங்குமடியாள்
त्वया	தேவரீரால்	इति एव	இக்காரணத்தினு
कीर्तिताः	அருளிச்செய்யப்		லேயே
दोषाः	தோஷங்கள் [பட்ட	गुणान्	நன்மையே பயக்கின்ற
ये	எவைகளோ		வைகளாய்
तान्	அவைகளை	मन्ये	மதிக்கின்றேன்.

मृगास्सिंहा गजाश्चैव शार्दूलाश्शरभास्तथा । पक्षिणस्समराश्चैव ये चान्ये वनचारिणः ॥

अदृष्टपूर्वरूपत्वात्सर्वे ते तव राघव । रूपं दृष्ट्वाऽपसर्पेयुर्भये सर्वे हि विभ्यति ॥ ४ ॥

राघव	“ ஸ்ரீ ராகவ !	ते	அவைகள்
मृगाः	மான்களும்,	सर्वे च	எல்லாமுமே
सिंहाः	சிங்கங்களும்,	तव	தேவரீரது
गजाः च	யானைகளும்,	रूपं	திருமேனியை
शार्दूलाः एव	புலிகளும்,	दृष्ट्वा हि	கண்டதுமே
शरभाः तथा	சரபங்களும்,	अदृष्टपूर्व- }	இதற்குமுன் பார்த்தி
पक्षिणः च	பறவைகளும்,	रूपत्वात् }	ராத ரூபமென்கிற
समराः एव	பெரிய சவுரிமான்		காரணத்தினால்
	களும்,	अपसर्पेयुः	ஒடிவிடும்.
वनचारिणः	காட்டில் இருக்கும்	भये	அச்சமுறத்தக்க விஷ
	ஜந்துக்கள்,		யத்தில்
अन्ये ये	மேற்சொல்லப்படாத	सर्वे	எல்லாமும்
	வைகள் எவைகளோ	विभ्यति	அச்சமுறுகின்றன.

त्वया च सह गन्तव्यं मया गुरुजनाज्ञया । त्वद्वियोगेन मे राम त्यक्तव्यमिह जीवितम् ॥

ராம
त्वया सह
मया च
गुरुजनाज्ञया
गन्तव्यं

“ஸ்ரீராம!
தேவரீரோடுகூட
அடியாளாலும்,
தாய்தந்தையர்களின்
நியமனமாயிருப்பதால்
கூடவேயிருக்கப்பட
வேண்டியதாயிருக்கி
றது.

इह
त्वद्वियोगेन
मे
जीवितं
त्यक्तव्यम्

இவ்விடத்தில்
தேவரீரை விட்டுப்பிரி
ந்திருக்கிறதென்றால்
எனது
உயிரை
விட்டுவிடவேண்டிய
தாகும்.

न हि मां त्वत्समीपस्थामपि शक्नोति राघव । सुराणामीश्वरः शक्रः प्रधर्षयितुमोजसा ॥

राघव
त्वत्समीपस्थां
मां
सुराणां

“ஸ்ரீராகவ!
தேவரீரது சன்னிதியி
அடியாளே [லிருக்கும்
தேவர்களுக்கு

ईश्वरः
शक्रः अपि
ओजसा हि
प्रधर्षयितुं
शक्नोति न

அரசனாகிய
இந்திரன்கூட
துணிவுகொண்டும்,
பீடைசெய்ய
துணியான்.

पतिहीना तु या नारी सा न शक्ष्यति जीवितम् । काममेवंविधं राम त्वया मम विदशितम् ॥

राम
या
नारी
पतिहीना तु
सा
जीवितुं

“ஸ்ரீராம!
ஏதேனுமொரு
குலமகள்
கணவனை விட்டுப்பிரந்
துவிட்டவளாய் ஆகி
ன்றாளென்றால்,
அவள் [திருக்க
உயிருடன் பிழைத்-

शक्ष्यति न
एवंविधं
त्वया
मम
कामं
विदशितम्

உரியவளாகாள் என்
இப்படியாய் [றும்,
தேவரீராலே
அடியாளக்கு
பலவாராய்
உபதேசம் செய்யப்
பட்டிருக்கிறது.

अथवाऽपि महाप्राज्ञ ब्राह्मणानां मया श्रुतम् । पुरा पितृगृहे सत्यं वस्तव्यं किल मे वने ॥

महाप्राज्ञ
अथवा
पुरा
पितृगृहे
मे
अपि

“எல்லாம் தெரிந்த
வரே!
அதாவும் தவிர
முந்தியே
திருதாதையின் திரு
மாளிகையில்,
எனக்கு
எப்படியும் ஏதோ
ஒரு காலத்தில்

वने
वस्तव्यं
ब्राह्मणानां
सत्यं
मया
किल
श्रुतम्

காட்டில்
வலிக்கவேண்டும்
என்ற
பிராம்மணர்களுடைய
திருவாக்கு
என்றால்
நிச்சயமாய்
கேட்கப்பட்டிருக்
கிறது.

लक्षणिभ्यो द्विजातिभ्यः श्रुत्वाऽहं वचनं गृहे । वनवासकृतोत्साहा नित्यमेव महाबल ॥

महाबल
गृहे
लक्षणिभ्यः
द्विजातिभ्यः
चनं

“மஹா சாமர்த்திய
சாலியே!
திருமாளிகையில்
சோதிடநூலை முற்றி
லுமுணர்ந்த
பிராம்மணர்களுடைய
திருவாக்கை

श्रुत्वा
अहं
नित्यमेव
वनवास-
कृतोत्साहा

செவிக்கொண்ட
அடியாள் [முதும்
அதுமுதல் எப்பொ-
வனவாஸத்தில் ஆசை
வைத்தவளாயிருக்
கின்றேன்.

आदेशो वनवासस्य प्राप्तव्यः स मया किल । सा त्वया सह तत्राहं यास्यामि प्रिय नान्यथा ॥

ச: “அது
 आदेशः விதிப்பயனாய் அனுப
 விக்கவேண்டியது
 கில என்கிற காரணத்தி
 मया என்னால் [னால்
 प्राप्तव्यः அனுபவிக்கப்பட
 வேண்டியது.
 प्रिय பிராணநாதரே!

सा अन्त
 अहं अடியாள்
 तत्र अन्त
 वनवासस्य வனவாஸத்திற்கு
 त्वया सह தேவரீருடன்கூடவே
 यास्यामि வருவேன்.
 अन्यथा न மறுக்கத் திருவுளம்
 பற்றலாகாது.

कृतादेशा भविष्यामि गमिष्यामि सह त्वया । कालश्चायं समुत्पन्नः सत्यवाग्भवतु द्विजः ॥

कृतादेशा { “தீர்க்கதிருஷ்டியால்
 குறிசொல்லியதை
 முடித்தவளாக
 भविष्यामि ஆகப்போகிறேன்.
 अयं இந்த
 कालः च காலமும்

समुत्पन्नः கிட்டிவிட்டது.
 द्विजः பிராம்மணன்
 सत्यवाक् தவறாமொழியனாக
 भवतु விளங்கட்டும்.
 त्वया सह தேவரீருடன்கூடவே
 गमिष्यामि அடியாள் வருவேன்.

वनवासे हि जानामि दुःखानि बहुधा किल । प्राप्यन्ते नियतं वीर पुरुषैरकृतात्मभिः ॥

वनवासे “வனவாஸத்தில்
 बहुधा பற்பல
 दुःखानि हि துக்கங்களுள்ளன
 வென்பதையும்
 जानामि அடியாள் அறிவேன்.
 वीर பிராணநாதரே!

अकृतात्मभिः பரமாத்மாவை உள்ள
 படியறியாத
 पुरुषैः மானிடர்களால்
 नियतं किल { எப்பொழுதும் மனத்
 திருப்திகொள்ளா
 வண்ணம்
 प्राप्यन्ते அனுபவிக்கப்படுகின்
 றன.

कन्यया च पितुर्गृहे वनवासः श्रुतो मया । भिक्षिण्यास्साधुवृत्ताया मम मातुरिहाग्रतः ॥

प्रसादितश्च वै पूर्वं त्वं वै बहुविधं प्रभो । गमनं वनवासस्य काङ्क्षितं हि सह त्वया ॥

प्रभो “நாதரே!
 पितुः திருதாதையின்
 गृहे திருமாளிகையில்
 मम मातुः எனது தாயாரின்
 अग्रतः முன்னிலையில்
 कन्यया கல்லியாணமாகாத
 கன்னிகையாயிருந்த
 मया च என்னாலேயே
 पूर्वं முன்னொருகாலத்தில்
 इह இவ்வுலகில்
 साधुवृत्तायाः துறவறம் பூண்ட
 भिक्षिण्याः பிச்சைக்காரி ஒருவ
 ளிடமிருந்து

वनवासः वै வனவாஸமுண்டென
 श्रुतः च சொல்க் கேட்கப்பட்டி
 ருக்கிறது.
 त्वया सह தேவரீரோடுகூடவே
 वनवासस्य வனவாஸத்தின்
 गमनं அனுபவமானது
 काङ्क्षितं அடியாளால் எதிர்பார்
 க்கப்பட்டிருக்கிறது.
 हि ஆகையால்
 बहुविधं பலவாறாய்
 त्वं वै தேவரீரும்,
 प्रसादितः { திருவுளம் குளிர அடி
 யாளில் பிரார்த்திக்
 கப்படுகின்றீர்.

कृतक्षणाऽहं भद्रं ते गमनं प्रति राघव । वनवासस्य शूरस्य चर्या हि मम रोचते ॥१५॥

राघव	“ஸ்ரீராகவ!	शूरस्य	சூரராகிய தேவரீ
अहं	அடியாள்,		நுக்கு
गमनं प्रति	காட்டுக்குப்போவதை	चर्या हि	கைங்கர்யம் செய்த
	ப்பற்றி		லொன்றுதான்
कृतक्षणा	{ உரிய காலத்தை ஆவ	मम	எனக்கு
	லுடன் எதிர்பார்த்	रोचते	ஸர்வ மனோரதமாய்
	திருந்தேன்.		இருக்கிறது.
वनवासस्य	வனத்தில் வலிக்குக்	ते	தேவரீருக்கு
	கொண்டிருக்கும்	भद्रम्	{ என்னால் துன்பம் வி
			ளையாது நன்மையே
			விளையும்.

शुद्धात्मन प्रेमभावाद्धि भविष्यामि विकल्मषा । भर्तारमनुगच्छन्ती भर्ता हि मम दैवतम् ॥

शुद्धात्मन	“பரிசுத்தமூர்த்தியே!	अनुगच्छन्ती हि	பின்பற்றி போனவ
प्रेमभावात्	அன்பினதிசயத்தால்	भविष्यामि	ஆகுவேன். [ளாகவே
विकल्मषा	சிறிது அபராதம் செ	भर्ता हि	கணவர்தான்
	ய்திராத அடியாள்	मम	எனக்கு
भर्तारं	கணவரை	दैवतम्	தைவம்.

प्रेत्यभावेऽपि कल्याणस्सङ्गमो मे सह त्वया ॥ १७ ॥

प्रेत्यभावे अपि	“பரலோகத்திலும்	त्वया सह	தேவரீருடன்கூடவே
मे	அடியாளுக்கு	सङ्गमः	வாழ்வு
		कल्याणः	எதிலும் சிறந்தது.

पिता रक्षति कौमारे भर्ता रक्षति यौवने । पुत्रा रक्षन्ति वार्धक्ये न स्त्री स्वातन्त्र्यमर्हति॥

स्त्री	“பெண்ணாய் பிறந்த	रक्षति	காப்பாற்றுகின்றார்.
	ஒருவள்	यौवने	யௌவன தசையில்
स्वातन्त्र्यं	{ ஒருவனுடைய அதிகா	भर्ता	கணவர்
	ரத்துக்கு உட்பபாதி	रक्षति	காப்பாற்றுகின்றார்.
	ருக்கும் தன்மையை	वार्धक्ये	வார்த்திகததசையில்
अर्हति न	பெறமாட்டாள்.	पुत्राः	புதல்வர்கள்
पिता	தகப்பனார்	रक्षन्ति	காப்பாற்றுகின்றார்
कौमारे	சிசுவாயிருக்கும்		கள்.
	தசையில்		

श्रुतिर्हि श्रूयते पुण्या ब्राह्मणानां यशस्विनाम् । इह लोके च पितृभिर्या स्त्री यस्य महामते ।
अद्भिर्दत्ता स्वधर्मेण प्रेत्यभावेऽपि तस्य सा ॥ १९ ॥

महामते	“உதாரகுணமுடைய வரே!	सा च	அவள்தான்
इह लोके	இந்த உலகில்	पुण्या अपि	சுசீலையாயிருந்தால்
पितृभिः	தகப்பனாதியோர் களால்	प्रेत्यभावे	பரலோகத்திலும்
या	எந்த ஒரு பெண்	तस्य	அவனுக்கு
यस्य	எந்த ஒருவனுக்கு	स्त्री	இல்லாளென
स्वधर्मेण	தன் குலாசாரப்படி.	श्रूयते हि	{ வேதத்தில் பிரசிக மாய்க் கூறப்பட்டிரு க்கிறதென்பது
अग्निः	தீர்த்தத்தை வார்த்து	यशस्विनां	புகழ்பெற்ற
दत्ता	தானம் செய்து கொடு க்கப்படுகின்றனளோ	ब्राह्मणानां	அந்தணர்களுடைய
		श्रुतिः	திருவாக்கு.

एवमस्मात्स्वकां नारीं सुवृत्तां हि पतिव्रताम् । नाभिरोचयसे नेतुं त्वं मां केनेह हेतुना ॥

एवं हि	மேற்கூறியவண்ணமி	मां	அடியாளே
स्वकां	தேவரீரது [ருப்பதால்	अस्मात्	இவ்விடத்திலிருந்து
नारीं	இல்லாளும்,	नेतुं	அழைத்துக்கொண்டு போக
सुवृत्तां	அசஞ்சலா பத்திமை கொண்டவளாய்,	केन	எந்த
	{ சதா ஸர்வவுமாய் கண வரையே சிந்தையில்	हेतुना	காரணத்தினால்
पतिव्रतां	தியானித்துக்கொ ண்டிருக்கிறவளுமா கிய,	इह	இப்பொழுது
		त्वं	தேவரீர்
		अभिरोचयसे न	திருவுளம்கொள்ளா திருக்கின்றீர்?

भक्तां पतिव्रतां दीनां मां समां सुखदुःखयोः । नेतुमर्हसि काकुत्स्थ समानसुखदुःखिनीम्॥

काकुत्स्थ	“காகுஸ்தா!	समानसुख-)	சுகம், துக்கம் என்ப
भक्तां	பத்திமை தலைக் கொண்டு	दुःखिनीं }	திரண்டையும் ஒரே
	{ கணவரது திருத்தொ ண்டு செய்வதே கட மையாய்க்கொண்ட வளும்,	दीनां	மாதிரியாய் பாராட் டுத்தன்மை படைத் தவளும்,
पतिव्रतां			வேறுகதி இல்லாதவ ளுமாகிய
सुखदुःखयोः	தேவரீரது சுகம் துக் கம் இவ்விரண்டிலும்	मां	அடியாளே
	{ எது எது எப்பவோ அதையே அனுபவிப் பவளும்,	नेतुं	கூட அழைத்துப் போக
समां		अर्हसि	தேவரீர் திருவுளம் பற்றியிருள்வீராக.

यदि मां दुःखितामेवं वनं नेतुं न चेच्छसि । विषमग्निं जलं वाऽहमास्थ्यास्ये मृत्युकारणात्॥

एवं	“இவ்வாறு	अहं	அடியாள்
दुःखितां	துன்பமடைந்திருக்	मृत्युकारणात्	உயிரை மாய்த்துவிடு
मां	அடியாளே [கும்		வதற்காய்
वनं	காட்டிற்கு	विषं	விஷத்திற்கோ
नेतुं	கூட அழைத்துப்	अग्निं	அக்கினிக்கோ,
च	இன்னும் [போக	जलं	ஜலத்திற்கோ
इच्छसि न	{ தேவரீர் திருவுளம்	षा	இவைகளிலே ஏதேனு
	{ உவந்தருளாதிருக்		மொன்றிற்கு
	{ கின்றீர்	आस्थास्ये	ஆளாகிவிடுவேன்.”
यदि	என்கிறபக்கத்தில்		

एवं बहुविधं तं सा याचते गमनं प्रति । नानुमेने महाबाहुस्तां नेतुं विजनं वनम् ॥२३॥

सा	அவள்	महाबाहुः	மகாபாகுவாகுமவர்
एवं	இவ்விதமாய்	तां	அவளை
बहुविधं	பலவாறாய்	विजनं	மனிதசஞ்சாரமற்ற
तं	அவரிடம்	वनं	காட்டுக்கு
गमनं प्रति	காட்டிற்கு கூடப்போ	नेतुं	அழைத்துப்போக
	வதைப்பற்றி	अनुमेने न	சம்மதியா திருந்தனர்.
याचते	வேண்டிக்கொண்ட		
	எள்.		

एवमुक्ता तु सा चिन्तां मैथिली समुपागता । स्नापयन्तीव गामुणैरश्रुभिर्नयनच्युतैः ॥

सा	அந்த	उणैः	உஷ்ணமான
मैथिली	மிதிலைராஜனின்	अश्रुभिः	கண்ணீர்களால்
	திருமகள்	गां	பூமியை
एवं	மேற்கண்டவண்ணம்	स्नापयन्ती इव	நனைந்துவிடுபவள்
उक्ता तु	விண்ணப்பம்செய்தரு		போலாகி
	ளிவிட்டு,	चिन्तां	மிக்கமனவருத்தத்தை
नयनच्युतैः	கண்களிலிருந்து பெ	समुपागता	அடைந்த எள்.
	ருகிவருகின்ற		

चिन्तयन्तीं तथा तां तु निवर्तयितुमात्मवान् । क्रोधाविष्टां तु वैदेहीं काकुत्स्थो बहसान्वयत् ॥

आत्मवान्	மனோதையம் கொ	तु	மனோபிப்பிராயத்தை
काकुत्स्थः	காகுத்ஸ்தர் [ண்ட	निवर्तयितुं	மாற்ற
तथा	அவ்வாறு	तां	அவளை
चिन्तयन्तीं	துன்பமடைந்தவ	बहु	பற்பலவிதமாக
	ளாய்	तु	இப்பொழுது
क्रोधाविष्टां	கினங்கொண்டிருக்	असान्वयत्	தேற்றாவுசெய்தருளி
वैदेहीं	வைதேகியாரின் [கும்		னார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे एकोनत्रिंशः सर्गः ॥

त्रिंशः सर्गः—முப்பதாவது ஸர்க்கம் || 30 ||

वनानुगमनाभ्यनुज्ञा—காட்டிற்கு வரச் சம்மதிப்பது.

सान्त्वयमाना तु रामेण मैथिली जनकात्मजा । वनवासनिमित्ताय भर्तारमिदमब्रवीत् ॥

जनकात्मजा	ஜனகராஜபுத்திரியான	तु	இருந்தபோதிலும்,
मैथिली	மைதிலி,	वनवासनिमित्ताय	வனவாஸத்தின்
रामेण	ஸ்ரீராமரால்		பொருட்டு
सान्त्वयमाना	நல்லவார்த்தை சொல்	भर्तारं	கணவரைப்பார்த்து
	லப்பட்டவளாக	इदं	பின்வருமாறு
		अब्रवीत्	சொன்னாள்.

सा तमुत्तमसंविज्ञा सीता विपुलवक्षसम् । प्रणयाच्चाभिमानाच्च परिचिक्षेप राघवम् ॥ 2 ॥

सा	அந்த	राघवं	ஸ்ரீ ராகவரைப்
सीता	சீதை		பார்த்து,
उत्तमसंविज्ञा	அத்தியந்தம் நடுநடுங் கியவளாய்,	प्रणयात् च	அன்யோன்ய பழக் கத்தினாலும்,
विपुलवक्षसं	விசால மார்புள்ள சூரரான	अभिमानात् च	கணவரென்கிற சொந் தத்தாலும்,
तं	அந்த	परिचिक्षेप	{ காரணங்களைச் சொல் லி மறுக்க இடங்கொ டாமல் செய்தனள்.

किं त्वाऽमन्यत वैदेहः पिता मे मिथिलाधिपः । राम जामातरं प्राप्य स्त्रियं पुरुषविग्रहम् ॥

राम	“ஸ்ரீராமரே!	प्राप्य	விஷயத்தை! அறிந்து,
वैदेहः	விதேகவம்சத்தில் பிறந்தவரான	जामातरं	மருமகரான
मिथिलाधिपः	மிதிலையின் மன்ன	त्वा	தேவரீரை
मे	எனது [ரான	पुरुषविग्रहं	ஆண்வேஷம் பூண்ட
पिता	தந்தையார்	स्त्रियं	பெண்பிள்ளையாக
		अमन्यत किम्	நினைத்தாரா என்ன?

अनृतं बत लोकोऽयमज्ञानाद्यद्धि वक्ष्यति । तेजो नास्ति परं रामे तपतीव दिवाकरे ॥४॥

रामे	“ஸ்ரீராமரிடத்தில்	लोकः	உலகத்துஜனம்
तपति	ஜ்வலிக்கும்	अनृतं	பொய்யை
दिवाकरे इव	சூரியனிடத்தில்போல	वक्ष्यति	சொல்லும்
परं	மிகுந்த	यत्	என்பது;
तेजः	தேஜஸ்ஸு-	अज्ञानात् हि	வேண்டுமென்று செய்
नास्ति	இல்லையென்று,		யாமலிருப்பதால்
अयं	இந்த	बत	சுஷ்டம்! ன்றோ.

किं हि कृत्वा विषण्णस्त्वं कुतो वा भयमस्ति ते । यत्परित्यक्तुकामस्त्वं मामनन्यपरायणाम् ॥

त्वं “தேவரீர்,
अनन्यपरायणां வேறு தஞ்சமின்றி
நம்பியிருக்கின்ற
मां हि अडियानेयே
किं ஏன்
परित्यक्तुकामः விட்டுப்போக திருவு
ளம் பற்றுகின்றீர் ?
यत् எதை
कृत्वा திருவுளத்தில்
நினைத்து,

त्वं தேவரீர்
विषण्णः துன்புறுகின்றீர் ?
ते தேவரீருக்கு
भयं கஷ்டம் சம்பவிக்கு
மென பயப்படுதல்
कुतः எதனால்
अस्ति உண்டாயிருக்கிறது ?
वा அடியாள் அறிய
விரும்புகின்றேன்.

द्युमत्सेनसुतं वीर सत्यवन्तमनुव्रताम् । सावित्रीमिव मां विद्धि त्वमात्मवशवर्तिनीम् ॥६॥

वीर “பிராணநாதரே !
द्युमत्सेनसुतं த்யுமத்ஸேனன் குமா
ராகிய
सत्यवन्तं ஸத்தியவந்தனை
अनुव्रतां தஞ்சமென கருதியவ
ளாகிய

सावित्री इव சாவித்திரியைபோன்
றவளாய்
आत्मवशवर्तिनीं தேவரீருக்கு பாதந்தி
ரையாயிருப்பவளாய்
मां அடியானே
त्वं தேவரீர்
विद्धि திருவுளத்திலறிவீராக.

न त्वहं मनसाऽप्यन्यं द्रष्टास्मि त्वद्वत्तेऽनघ । त्वया राघव गच्छेयं यथाऽन्या कुलपांसनी ॥

अनघ “பாபரஹிதராகிய
राघव ஸ்ரீ ராகவ !
अहं அடியாள்
त्वद्वत्ते தேவரீரைத்தவிர
अन्यं வேறெதையும்
कुलपांसनी குலத்தைக் கலககமு
றச் செய்கிற

अन्या तु யாரோ ஒரு ஸாதா
ரண ஸ்திரீ
यथा போல்
मनसा अपि மனத்தாலும்
द्रष्टास्मि न நினைத்தவள் இல்லை.
त्वया தேவரீருடன்
गच्छेयम् அடியாள் வருவேன்.

स्वयं तु भार्या कौमारीं चिरमभ्युषितां सतीम् । शैलूष इव मां राम परेभ्यो दातुमिच्छसि ॥

राम “ஹே ஸ்ரீராம !
शैलूषः इव நம்பினவரை மோசம்
செய்கிறவர்போல்
स्वयं தேவரீரே,
कौमारी { ஏக பத்தினி விரதம்
பூண்டவனுக்கு மனை
வியும்,
चिरं வெகுநாளாக
अभ्युषितां உடனுறைபவளும்,

सतीं துறவிக்கடுத்த சுகத்
தை விரும்பாத
भार्या சாஸ்திரத்திற்குரிய
மனைவியுமான
मां तु அடியானேயே
परेभ्यः சக்ருக்களதினத்தில்
दातुं கைவிட
इच्छसि நினைக்கிறீர்.

यस्य पथं च रामात्थ यस्य चार्थेऽवस्थ्यसे । त्वं तस्य भव वश्यश्च विधेयश्च सदाऽनघ ॥

அனघ “தோஷ ரஹிதராகிய
ராம ஸ்ரீராம!
யச்ய எவருக்கு [மென
பத்ய ஹிதமானகாரிய-
ஆத்ய ச தேவரீர் இப்பொழுது
யச்ய நுளிச்செய்கின்றீரோ;
அர்தே எவருடைய
அர்தே நியமனத்தில்
அவஸ்துயசே ச ஈடுபட்டவராய் விளங்
குக்கின்றீரோ;

தச்ய அவருடைய
வஸ்ய: ச மனங்கோணுது நடக்
கின்றவராகவும்,
விவேய: ச { இட்டவேலையை பக்தி
தலைக்கொண்டு செய்
கின்றவராகவும்,
சதா எக்காலத்திலும்
த்வ தேவரீர்
भव விளங்குவீர்.

स मामनादाय वनं न त्वं प्रस्थातुमर्हसि । तपो वा यदि वाऽरण्यं स्वर्गो वा स्यात्सह त्वया ॥

யதி “என்றாலும்,
ச: அந்த
த்வ தேவரீர்
அரண்யம் வா காடுதானாகட்டும்,
தப: தபோலோகந்தானாகட்டும்,
ஸ்வரீ: வா சுவர்க்கந்தானாகட்டும்,
ச்யாத் வா ஏற்படுகிறது எதுவா
யிருந்தாலும்,

த்வயா தேவரீருடன்
சஹ கூடவே
மா அடியாளே
அநாடாய் அழைத்துக்கொண்டு
போகாமல்,
வன காட்டிற்கு
ப்ரஸ்தாது எழுந்தருள
அஹ்சி ந திருவுளம்பற்றக்
கூடாது.

न च मे भविता तत्र कश्चित्पथि परिश्रमः । पृष्ठतस्तव गच्छन्त्या विहारशयनेष्विह ॥११॥

பதி “தருமநெறியில்
கச்சந்த்யா: இருக்கின்றவளாய்
தல அவ்விடத்தில்
இஹ இப்பொழுது
விஹாரஸயனேஸு { விளையாட்டாய் பொ
ழுதுபோக்குவதிலு
ம் நினைத்த இடங்க
ளில் படித்துத் தூங்
குக்கிறதிலும்,

தவ தேவரீரது
புஸ்த: திருவடிக்குலைப்பற்றி
இருக்கும்
மே அடியாளுக்கு
கஸ்தி ச எள்ளளவும்
பரிஸம: மனக்குறை யென்பது
பவிதா ந உண்டாகாது.

कुशकाशशरेपीका ये च कण्टकिनो द्रुमाः । तूलाजिनसमस्पर्शा मार्गे मम सह त्वया ॥

மாரீ “வழியில்
குசகாஸஸரேபீகா: { தருப்பைகளும், வழல்
களும், சம்புகளும்,
நாணல்களும்,
கண்தகின: முள்ளுள்ள
துமா: ச மரங்களும்,
யே எவைகளோ அவைகள்

த்வயா சஹ தேவரீரோடுகூடியிரு
க்கும்
மம அடியாளுக்கு
தூலாஜின- } பஞ்சாலும், மான்தோ
சமஸ்பர்ஸா: } லாலும் போல் இந்தி
ரிய அனுபவங்க
ளேற்படும்.

महावातसमुद्धूतं यन्मामपकरिष्यति । रजो रमण तन्मन्ये परार्थमिव चन्दनम् ॥ १३ ॥

रमण	“ப்ராணநாதரே !	यत्	எதுவோ,
मां	என்மீது	तत्	அதை
महावातसमुद्धूतं	பெருங்காற்றால்	परार्थं	சிறந்த
	கிளம்பிய	चन्दनं इव	சந்தனமென
रजः	பழுதி	मन्ये	அடியாள் சிந்தையில்
अपकरिष्यति	படிகிறது,		கொள்வேன்.

शाद्वलेषु यथा शिष्ये वनान्ते वनगोचर । कुथास्तरणतल्पेषु किं स्यात्सुखतरं ततः ॥ १४ ॥

वनगोचर	{ “வனத்தை திருமாளி கையாய்கொண்டுவி ட்டவரே !	ततः	அதைக்காட்டிலும்
वनान्ते	வனமத்தியில்	सुखतरं	அதிகமான மனச்சந் துஷ்டி
शाद्वलेषु	இளம்புற்களுள்ள இடங்களில்	कुथास्तरण- } तल्पेषु	விசித்திரமான கம்பள த்தையும், குஸும் பாசாயம்போட்ட மேலவிரிப்பையுமு டைய படுக்கைகளில்
यथा	எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அதிகமாக	स्यात् किम्	எப்படி உண்டாகும் ?
शिष्ये	நான் படுத்திருப்பே னோ ;		

पत्रं मूलं फलं यत्त्वमल्पं वा यदि वा बहु । दास्यसि स्वयमाहृत्य तन्मेऽमृतरसोपमम् ॥

त्वं	“தேவரீர்	यदि	எப்போதைக்கெப் போது
यत् पत्रं	எந்த இலையையோ,	दास्यसि	அளித்தருள்வீரோ,
मूलं वा	கிழங்கையோ,	तत्	அது
फलं वा	கனியையோ,	मे	அடியாளுக்கு
स्वयं	தானாகவே	बहु	பெரிதாய்
अल्पं	சிரமமேயின்றி	अमृतरसोपमम्	அமிர்தரஸத்திற்கு ஒப்பாயிருக்கும்.
आहृत्य	எடுத்துவந்து,		

न मातुर्न पितुस्तत्र स्मरिष्यामि न वैश्मनः । आर्तवान्युपभुञ्जाना पुष्पाणि च फलानि च ॥

तत्	“அவ்விடத்தில்	स्मरिष्यामि न	{ ஞாபகத்திற்கும் சிந் தையில் இடங்கொ டேன்.
आर्तवानि	அந்தந்தக் காலங்களி லுண்டாகி	मातुः न	தாயினுடையதற்கும் இடங்கொடேன்.
पुष्पाणि च	புஷ்பங்களையும்,	पितुः न	{ திருதாதையினுடைய தற்கும் இடங்கொ டேன்.
फलानि च	பழங்களையும்,		
उपभुञ्जाना	சந்தோஷமாய் புசித் துக்கொண்டு,		
वैश्मनः	திருமாளிகையினது		

न च तत्र गतः किञ्चिद्द्रुमर्हसि विप्रियम् । मत्कृते न च ते शोको न भविष्यामि दुर्भरा ॥

दुर्भरा	“ கஷ்டப்பட்டு ஆதரி க்கவேண்டியவளாய்	गतः	எழுந்தருளியிருக்கும் தேவரீர்
भविष्यामि न	அடியாள் ஆகமாட் டேன்.	मत्कृते	என் விஷயத்தில்
ते	தேவரீருக்கு	विप्रियं	அஸௌகர்யமென் பதை
शोकः च	மனக்கவலை என்பதே	किञ्चित् च	எள்ளளவும்
न	வேண்டாம்.	द्रष्टुं	காண
तत्र	அவ்விடத்தில்	अर्हसि न	முடியாது.

यस्त्वया सह स स्वर्गो निरयो यस्त्वया विना । इति जानन्यरां प्रीतिं गच्छ राम मया सह ॥

राम	“யாவருடைய மனதை யும் களிப்புறச் செய் பவரே!	निरयः	நாகம்.
त्वया सह	தேவரீருடனிருத்தல்	इति	என்கிறதாகிய
यः	எதுவோ ;	परां	ஸர்வோத்திருஷ்ட மாய்க்கொள்ளப்பட்ட
सः	அதுவே	प्रीतिं	மனோரதத்தை
स्वर्गः	ஸ்வர்க்கம்.	जानन्	திருவுளத்தில் கொண் டவராகி
त्वया	தேவரீரை	मया	அடியாளோடு
विना	விட்டுப்பிரிந்திருப்பது	सह	கூடவே
यः	எதுவோ அதுதான்	गच्छ	எழுந்தருளக் கடவீர்.

अथ मामेवमव्यग्रां वनं नैव नयिष्यसि । विषमद्यैव पास्यामि मा गमं द्विषतां वशम् ॥१९॥

एवं	“இப்படி	अथ एव	இப்பொழுதே
अव्यग्रां	உள்ளமுருகி வேண் டிக்கொள்ளும்,	विषं	விஷத்தை
मां.	அடியாளே	पास्यामि	அடியாள் குடித்துவி டப்போகின்றேன்.
वनं	காட்டிற்கு	द्विषतां	பகையாளிகளுக்கு
नयिष्यसि न	அழைத்துக்கொண்டு போகின்றீரில்லை.	वशं एव	கீழ்ப்பட்டிருத்தலென்
अथ	என்றால்;	मा } गमम् }	அடியாள் [பதையே அடையமாட்டேன்.

पश्चादपि हि दुःखेन मम नैवास्ति जीवितम् । उज्झितायास्त्वया नाथ तदैव मरणं वरम् ॥

नाथ	“பிராணநாதரே!	दुःखेन एव	மனோவேதனையினு உயிர் [லேயே
त्वया अपि	தேவரீராலும்,	जीवितं	இராது.
उज्झितायाः	தள்ளிவைக்கப் பட்டவளாகிய	अस्ति न	ஆதலால்
मम	அடியாளுக்கு	हि	இப்பொழுதே
पश्चात्	அதற்கு மேல்	तदा	உயிரை விடுதல்
		मरणं	மேம்பட்டதாகுமே.
		वरं एव	

इमं हि सहितुं शोकं मुहूर्तमपि नोत्सहे । किं पुनर्दश वर्षाणि त्रीणि चैकं च दुःखिता ॥

इमं “இந்த
शोकं மனோவேதனையை
सहितुं சகிக்க
मुहूर्तमपि ஒரு சூண்ப்பொழு
उत्सहे न அடியாள் மனம் துணி
हि அப்படியிருக்க
दुःखिता மனம் நொந்தவளாய்

एकं ஒரு வருஷம் அதற்கு
त्रीणि च மூன்று வருஷங்கள்
दश वर्षाणि च பத்து வருஷங்கள்
किं पुनः { முடியாதென்பதைப்
பற்றிச் சொல்லவே
ண்டுமோ ? ”

इति सा शोकसन्तप्ता विलप्य करुणं बहु । चुक्रोश पतिमायस्ता भृशमालिङ्ग्य सस्वरम् ॥

आयस्ता அதிகமான வேதனை
सा அவள் [யுற்ற
इति மேற்கண்டவண்ண
करुणं கருணை விளைவிக்கும்
बहु பலவாராய்
विलप्य திருவாய்மலர்ந்தருளி
கிட்டு,

शोकसन्तप्ता { மனவேதனையினால்
अति आश्रयमाश्रित
पति कणवन्नரை
आलिंग्य கட்டி அணைத்துக்
सस्वरं கூவென்று கேவி
भृशं உறக்க
चुक्रोश அழுதனள்.

सा विद्धा बहुभिर्वाक्यैर्दिग्धैरिव गजाङ्गना । चिरसंनियतं बाष्पं मुमोचाग्निमिवारणिः ॥

सा அவள்
बहुभिः அதிகவட்டமாயுள்ள
वाक्यैः நியமனங்களால்
गजाङ्गना வடதிக்குகஜமானது
दिग्धैः நஞ்சுபூசிய பாணங்க
इव எவ்வண்ணமோ அவ்
विद्धा पुண்பட்ட மனத்தி
ளாகி,

चिरसंनियतं வெகுகாலமாக உள்ள
बाष्पं டக்கிவைத்திருந்த
अरणिः கண்ணீரை
अग्निः அரணிக்கட்டை
इव எவ்வண்ணமோ அவ்
मुमोच சொரிந்தனள்.

तस्याः स्फटिकसङ्काशं वारि सन्तापसम्भवम् । नेत्राभ्यां परिसुखाव पङ्कजाभ्यामिवोदकम् ॥

तस्याः அவளுடைய
नेत्राभ्यां இரு திருக்கண்களி
सन्तापसम्भवं துக்கத்தால் வடிந்த
தும்,

स्फटिकसङ्काशं பளிங்கினை ஒத்தது
वारि நீர், [மாகிய
पङ्कजाभ्यां தாமரைப் புஷ்பங்களி
उदकं इव நீர் துளிபோல
परिसुखाव எங்கும் பெருகிற்று.

तच्चैवामलचन्द्राभं मुखमायतलोचनम् । पर्यशुष्यत बाष्पेण जलोद्धृतमिवाम्बुजम् ॥ २५ ॥

अमलचन्द्राभं	களங்கமற்ற சந்திரனை ஒத்ததும்,	जलोद्धृतं	நீரினின் றுபறித்துவெ ளியில் போடப்பபட்ட
आयतलोचनं च	அகன்ற இரு திருக்க ண்களையுடையதுமா	अम्बुजं	தாமரைப்புஷ்பம்
तत्	அந்த [ன	इव	எவ்வண்ணமோ
मुखं एव	திருமுகமண்டலமும்	पर्यशुष्यत	வாடி ஒளியிழந்ததா யிற்று.
बाष्पेण	கண்ணீரினால்		

तां परिष्वज्य बाहुभ्यां विसंज्ञामिव दुःखिताम् । उवाच वचनं रामः परिविश्वासयंस्तदा ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	बाहुभ्यां	இரு திருக்கரங்களா லும்
तदा	இப்பொழுது	परिष्वज्य	ஆலிங்கனம் செய்த ருளி,
इव	அப்படியாய்	वचनं	பின்வரும் திருவா க்கை
दुःखितां	மனவேதனையால் வா ட்டமடைந்தவளாய்	उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி னார்.
विसंज्ञां	மெய்மறந்து கிடக்கும்		
तां	அவளை		
परिविश्वासयन्	{ மனம் தேர்ந்து மகிழ் வுகொள்ளும்படிச் செய்கின்றவராகி		

न देवि तव दुःखेन स्वर्गमप्यभिरोचये । न हि मेऽस्ति भयं किञ्चित्स्वयम्भोरिव सर्वतः ॥

देवि	“என் பிராண நாயகி!	स्वयम्भोः	ஸாக்ஷாத் மஹாவிஷ் ணுவுக்கு
तव	உனக்கு	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
दुःखेन	துன்பம் விளைவிக் கின்றதென்றால்,	किञ्चित्	எள்ளளவும்
स्वर्गं अपि	சுவர்க்கத்தையும்	सर्वतः	எக்காலத்திலும் எப்ப டிப்பட்டதாகியும்
अभिरोचये न	நான் நன்கு மதியேன்.	भयं हि	பயமென்பதே
मे	எனக்கு	अस्ति न	இல்லை.

तव सर्वमभिप्रायमविज्ञाय शुभानने । वासं न रोचयेऽरण्ये शक्तिमानपि रक्षणे ॥ २६ ॥

शुभानने	{ “அந்தரங்க பத்திமை யை நன்கு விளங்கக் காட்டுந்திருமுகமண் டலமுடையவளே!	तव	உனது
रक्षणे	பாதுகாக்கும் விஷ யத்தில்	अभिप्रायं	உள்ளத்தின் கருத்தை
शक्तिमान् अपि	திறமையுற்றவனாய் இருக்கையிலும்	सर्वं	முற்றும்
		अविज्ञाय	கேட்டு அறிந்துகொள்
		अरण्ये	காட்டில் [ளாது,
		वासं	வாஸஞ்செய்தலை
		रोचये न	நான் ஏற்றுக்கொள் ளா திருந்தேன்.

यत्सृष्टाऽसि मया सार्धं वनवासाय मैथिलि । न विहातुं मया शक्या प्रीतिरात्मवता यथा ॥

மேதிலி

“மிதிலைமன்னரின்
திருமகனே!

மயா சாஃ

என்னோடுகூடவே

वनवासाय

வனவாஸம்செய்வதற்
காக

सृष्टा असि

நீ படைக்கப்பட்டனே.

यत्

ஆகையால்

आत्मवता

எப்பவும் எதிலும்
மனதை சிதறவிடாத

मया

என்னால்

प्रीतिः

மன்மதனின் மனையா
ட்டியாகிய பிரீதிதேவி

यथा

போன்றவளாகிய நீ

विहातुं

பிரிந்து இங்கு விடுவ

शक्या न

உரியவளல்லள். [தற்கு

धर्मस्तु गजनासोरु सद्भिराचरितः पुरा । तं चाहमनुवर्तेऽद्य यथा सूर्यं सुवर्चला ॥ ३० ॥

गजनासोरु

“யானை த்து திக்கைக
ளே ஒத்த துடைகளே
யுடையாய்!

सुवर्चला

சூர்யபகவானின் மனையா
ட்டியாகிய சுவர்ச
லாதேவி,

सूर्यं तु

சூர்யபகவானின் பக்
கலில் இருத்தலாகி
றதும்,

पुरा

பூர்வத்திய

सद्भिः

பெரியோர்களால்

यथा

இதுபோன்றதாகிய

धर्मः

வானப்ரஸ்தாசிரம

மானது

आचरितः

அனுஷ்டிக்கப்பட்டி

अहं

நான் [ருக்கிறது.

तं च

அதையே

अद्य

இப்பொழுது

अनुवर्ते

ஏற்றுக்கொள்ளு

கிறேன்.

न खल्वहं न गच्छेयं वनं जनकनन्दिनि । वचनं तन्नयति मां पितुस्सत्योपबृंहितम् ॥ ३१ ॥

जनकनन्दिनि

“ஜனகஸ்தீரத்னமே!

पितुः

திருதாதையின்

वचनं

நியமனமானது

सत्योप-

बृंहितं

‘நியமனத்தை சிரமே
ற்கொண்டு செய்கி
றேன்’ என்கிற ஸத்
யவாக்குடன் விளங்
குகின்றதாய்

मां

என்னை

वनं

காட்டுக்கு

नयति

இப்பொழுது போகச்

तत्

ஆதலால் [செய்கிறது.

अहं

நான்

गच्छेयं न

போகாமலிருப்பேன்

என்பது

न खलु

இல்லவே இல்லை.

एष धर्मस्तु सुश्रोणि पितुर्मातुश्च वश्यता । आज्ञामहं व्यतिक्रम्य नाऽहं जीवितुमुत्सहे ॥

सुश्रोणि

“ஸதா ஸன்மார்க்கத்
தையே அனுஷ்டிப்ப
வளே!

पितुः

தகப்பனாருடையவும்,

मातुः च

தாயாருடையவும்,

आज्ञां

நியமனத்துக்கு

वश्यता

கீழ்படிந்து நடக்க

வேண்டியது.

एषः तु

இதுதான்

धर्मः

தர்மவிதி.

अहं

நான்,

अहं

{ தானென கர்வம்கொ
ண்டு தர்மானுஷ்டான
த்திற்கு விரோதமாய்

व्यतिक्रम्य

மீறி நடந்து,

जीवितुं

பிழைத்திருக்க

उत्सहे न

பொறேன்.

अस्वाधीनं कथं दैवं प्रकारैरभिराध्यते । स्वाधीनं समतिक्रम्य मातरं पितरं गुरुम् ॥३३॥

स्वाधीनं	“ பிரத்யக்ஷமாயிருக்	दैवं	ஓர் தெய்வம்
मातरं	தாயையும், [கும்	प्रकारैः	பலவிதமாய்
पितरं	தகப்பனையும்,	कथं	ஏன் (எந்தப்பயனைப்
गुरुं	குருவையும்,		பெற)
समतिक्रम्य	உபேக்ஷசெய்து,	अभिराध्यते	ஒருவனால் பூஜைசெய்
अस्वाधीनं	{ ப்ரத்யக்ஷத்தில் காண ப்பட்டாது மறைந்தி ருக்கின்ற		யப்படுகிறதா?

यत्र तत्र त्रयो लोकाः पवित्रं तत्समं भुवि । नान्यदस्ति शुभापाङ्गे तेनेदमभिराध्यते ॥

त्रयः लोकाः	“ மூன்று உலகங்களும்	अन्यत्	{ வேறொன்றும் (பித்ரு வாக்கிய பரிபாலனத் தைத்தவிர வேறொன் றும்)
यत्र	எதில் நிலைகொண்டிரு க்கிறதோ	अस्ति न	இல்லை.
तत्र	அதாகிறதும்,	शुभापाङ्गे	அழகிய திருக்கண்க ளையுடையாய்
भुवि	பூலோகத்தில்	तेन	ஆகையால்தான்
तत्समं	அதே பயனை அளிக் கத்தக்கதாகிய	इदं	இது
पवित्रं	{ சகல பாப நிவர்த்தியா ய் விளங்குகிறதும் பு ண்யத்தை விளைவிக்க கிறதுமானது	अभिराध्यते	ஒருவனால் இவ்வுடப்பட ப்படுகிறது.

न सत्यं दानमानौ वा न यज्ञाश्चाप्तदक्षिणाः । तथा बलकरास्सीते यथा सेवा पितुर्हिता ॥

सीते	“ சீதே!	न	ஆகமாட்டாது.
पितुः	தகப்பனார் ஒருவ ருக்கு	दानमानौ	{ ஏராளமாய் தானம் செய்தல் மகா பாக்கி யம் பெற்று விளங்கு தல் இவ்விரண்டுந் தானாகட்டும்,
सेवा	{ திருவுளத்தின்படி நடந்து திருத்தொ ண்டு செய்தல்,	आप्तदक्षिणाः	விசேஷ தகஷணைகளு டன் செய்த
हिता	நன்மையை விளைவிப் பது	यज्ञाः वा	யாகங்கள் தானாகட்டும்
यथा तथा	எவ்வளவோ அவ்வ ளவு	बलकराः	{ அவ்வளவு பலனை அ ளிக்க வல்லமையுள் ளவைகளாக
सत्यं च	{ எப்பொழுதும் மற்ற படியாய் தர்மானுவத் டானமுடையதன் மையுடைய	न	ஆகா.

स्वर्गो धनं वा धान्यं वा विद्याः पुत्राः सुखानि च । गुरुवृत्त्यनुरोधेन न किञ्चिदपि दुर्लभम् ॥

स्वर्गः

“ சுவர்க்கந்தானாகட்

டும்,

धनं

தனந்தானாகட்டும்,

धान्यं

தானயந்தானாகட்டும்,

विद्याः

{ பரமாத்மாவை உள்ள
படி அறியவேண்டிய
வித்தைகள் தானாகட்
டும்,

पुत्राः

{ நற்புதல்வர்களைப்
பெற்ற பாககியங்
கள் தானாகட்டும்,

सुखानि वा

லோக இன்பங்கள் தா
னாகட்டும்,

गुरुवृत्त्यनुरोधेन च

{ பிதாவின் திருவுளத்
தின்படி நடப்பதொ
ன்றையே சர்வவுமா
ய்க்கொண்டு அனுஷ
்டிப்பது ஒன்றின
லேயே

किञ्चित् वा अपि

{ ஏதேனும் ஒன்றென்
றாலும் சரி, எல்லா
மென்றாலும் சரி

दुर्लभं न

பெற முடியாததென்
பதில்லை.

देवगन्धर्वगोलोकान् ब्रह्मलोकांस्तथा नराः । प्राप्नुवन्ति महात्मानो मातापितृपरायणाः ॥

मातापितृ- }
परायणाः }

“தாய்தந்தையர்களின்
சொற்படி நடப்பதில்
மனதை முற்றிலும்
செலுத்திய

महात्मानः

மகாத்மாக்களாகிய

नराः

மனிதர்கள்,

देवगन्धर्व- }
गोलोकान् }

தேவலோகம், கந்தர்வ
லோகம், கோலோகம்
இவைகளையும்,

तथा

அவைகளுக்கு மேல்

ब्रह्मलोकान्

ப்ரம்மலோகங்களையும்

प्राप्नुवन्ति

அடைகின்றனர்.

स मां पिता यथा शास्ति सत्यधर्मपथे स्थितः । तथा वर्तितुमिच्छामि स हि धर्मस्सनातनः ॥

सः

“ அந்த

पिता

திருதாதை

मां

என்னை

यथा

எவ்வாறு

शास्ति

சட்டளையிடுகின்ற

तथा

அவ்வாறே [னரோ ;

सत्यधर्मपथे

உண்மையாகிய தரும
வழியில்

स्थितः

அசஞ்சலாப் பற்று
டையவனாய்,

वर्तितुं

செய்ய

इच्छामि

நான் நிச்சயம் கொண்
டிருக்கிறேன்.

सः हि

அதுதான்

सनातनः

தொல்லையான

धर्मः

தருமம்.

मम सन्ना मतिस्सीते त्वां नेतुं दण्डकावनम् । वसिष्ठ्यामीति सा त्वं मामनुयातुं सुनिश्चिता ॥

सीते

“ சீதே !

सा

ஸாக்ஷாத் மகாலக்ஷ்மி

त्वं

நீ [யாகும்

दण्डकावनं

‘தண்டகாவனத்தில்

वसिष्ठ्यामि

நான் வாஸிஸ்து செய்

इति

என்று [வேன்’

सुनिश्चिता

நிச்சயம் கொண்டவ
ளாய்,

सन्ना

மனங்குன்றினவளா
யினே.

त्वां

உன்னை

नेतुं

கூட அழைத்துப்போ
வதற்கும்,

मां

என்னை

अनुयातुं

நீ பின்பற்றி வருவ
தற்கும்

मम

எனக்கு

मतिः

மனத்திடமுண்டாகி
விட்டது.

सा हि सृष्टाऽनवद्याङ्गि वनाय यदिरेक्षणे । अनुगच्छस्व मां भीरु सहधर्मचरी भव ॥

अनवद्याङ्गि	“திவ்யமான லக்ஷணங் களை அமைந்த அவய வங்களை உடையவளே!	हि	ஆனபடியால்
मदिरेक्षणे	பிரமிக்கத்தக்க இரு கண்களை உடையாய்!	सा	அந்த நீ
भीरु	என் சாயையே!	मां	என்னை
वनाय	வனவாஸத்திற்காக	अनुगच्छस्व	பின்தொடர்ந்து வா.
सृष्टा	நீ படைக்கப்பட்டனை.	सहधर्मचरी	பக்கவிலிருந்து தர்மங் களை செய்பவளாய்
		भव	இரு.

सर्वथा सदृशं सीते मम स्वस्य कुलस्य च । व्यवसायमनुप्राप्ता कान्ते त्वमतिशोभनम् ॥

कान्ते	“நாயகியே!	सर्वथा	எக்காலத்திலும்
सीते	சீதே!	अतिशोभनं	உத்தமமான சன்மார் க்கத்தைப்போதிக்கி ன்றதுமாகிய
त्वं	நீ	व्यवसायं	செய்கையை
मम	எனக்கும்,	अनुप्राप्ता	அனுஷ்டித்தவளா யினே.
स्वस्य	உனக்கும்,		
कुलस्य च	குலத்திற்கும்		
सदृशं	பெருமை தருகிறதும்,		

आरभस्व शुभश्रोणि वनवासक्षमाः क्रियाः । नेदानीं त्वद्वते सीते स्वर्गोऽपि मम रोचते ॥

शुभश्रोणि	“சன்மார்க்கத்தில் நிபுணத்வம் பெற்று	इदानीं	இப்பவே
सीते	சீதே! [விளங்கும்	वनवासक्षमाः	வனவாஸம் செய்வதற் குச் சாதனங்களான
त्वद्वते	நீ இல்லாமல்	क्रियाः	வைதீககாரியங்களை, (காணதிகளை)
मम	எனக்கு	आरभस्व	ஆரம்பிப்பாயாக.
स्वर्गः अपि	விண்ணுலகும்		
रोचते न	பெரிதாயிராது. (வெறுப்பாயிருக்கும்)		

ब्राह्मणेभ्यश्च रत्नानि भिक्षुकेभ्यश्च भोजनम् । देहि चाशंसमानेभ्यः संत्वरस्व च मा चिरम् ॥

आशंसमानेभ्यः	“யாசிக்கின்ற	भोजनं च	சுவாதினசொத்து ஸ்வத்தையும்,
ब्राह्मणेभ्यः च	அந்தணர்களுக்கும்,	देहि	நீ தானம்செய்வாயாக.
भिक्षुकेभ्यः च	பிசுஷ எடுப்பவர் களுக்கும்,	संत्वरस्व	சீக்கிரப்படுத்து;
रत्नानि च	{ அருமையாய் சேர்த் துவைத்திருந்த திர வ்யங்களையும்,	मा चिरम्	காலதாமதம் வேண் டாம்.

भूषणानि महार्हाणि वरवस्त्राणि यानि च । रमणीयाश्च ये केचित् क्रीडार्थाश्चाप्युपस्कराः॥
शयनीयानि यानानि मम चान्यानि यानि च । देहि स्वभृत्यवर्गस्य ब्राह्मणानामनन्तरम्॥

महार्हाणि
भूषणानि
यानि च
वरवस्त्राणि च

“ விலையுயர்ந்த
அணிகள் [களையும்,
எவைகளோ அவை-
சிறந்த வஸ்திரங்
களையும்,

उपस्कराः

{ சேர்த்துவைக்கப்பட்ட
புருக்கிற ஜோடிப்பு
கள், சாமான்கள்

ये
केचित्
रमणीयाः च

எவைகளோ அவைகள்
எவ்வளவோ,
சந்தோஷத்தை விளை
விப்பவைகளாகவும்,
கரிடைக்காக ஏற்பட்
டவைகளாக

क्रीडार्थाः

अपि

இருந்தபோதிலும்,

मम

எனது

अन्यानि

அஸாதாரண

शयनीयानि

மட்சங்கள் [ளையும்,

यानि च

எவைகளோ அவைக-

यानानि

வாஹனங்களையும்,

ब्राह्मणानां

அந்தணர்களுக்கும்,

अनन्तरं

அப்பால் உடனே

स्वभृत्यवर्गस्य च

பணிவிடைக்கார சங்

கத்திற்கும்,

देहि

நீ கொடுத்துவிடுவா

யாக ”.

अनुकूलन्तु सा भर्तुर्ज्ञात्वा गमनमात्मनः । क्षिप्रं प्रमुदिता देवी दातुमेवोपचक्रमे ॥ ४६ ॥

सा देवी

அந்த தேவியார்

आत्मनः

தனது

गमनं

கூட வருதலை

भर्तुः

கணவருடைய

अनुकूलं तु

அனுக்கிரகமாகவே

ज्ञात्वा

உணர்ந்து,

प्रमुदिता

மிக ஸந்தோஷமடைந்

क्षिप्रं एव

தகூணமே [தவளாகி,

दातुं

தானம் செய்ய

उपचक्रमे

தொடங்கினாள்.

ततः प्रहृष्टा प्रतिपूर्णमानसा यशस्विनी भर्तुरवेक्ष्य भाषितम् ।

धनानि रत्नानि च दातुमङ्गना प्रचक्रमे धर्मभृतां मनस्विनी

॥ ४७ ॥

मनस्विनी

அந்தக்காணசுத்தி
யுடையவளென

यशस्विनी

திரிலோகப் பிரசித்தி
பெற்றவளாகிய

अङ्गना

ஸ்திரீரத்னமாகுமவள்,

प्रतिपूर्णमानसा

மனோரதம் கைகூடப்
பெற்றமனத்தினளாகி

ततः

அதனால்

प्रहृष्टा

அத்யந்த மனத்திருப்
திகொண்டவளாய்,

भर्तुः

கணவரின்,

भाषितं

திருவாக்கை

अवेक्ष्य

பெரிதாய் பாராட்டி,

धर्मभृतां

தருமவான்களுக்கு

धनानि

சொத்துக்களையும்,

रत्नानि च

{ அருமையாய்ச் சேர்த்
துவைத்திருந்த திரவ்
யங்களனைத்தையும்,

दातुं

தானம் செய்ய

प्रचक्रमे

ஆரம்பித்தனள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे त्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3666

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1311

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे पञ्चमेऽह्नि वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥

இவ்விதம் ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் பூரீராமர் ஸன்னிதியில் அச்வமேத யாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட பூரீமத் ராமாயணத்தில் ஐந்தாவது தினத்தில் கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

[புரா குசலவாஸ்யா ஸ்ரீராமசந்நிதாவஸ்வமேத்யஜ்ஜவாடே ட்வாவிஸதி டிநேஸு ஸீதே ஸ்ரீமட்ராமாயணே
பஸ்டஹி அயோத்யாகாண்டே ஁கத்ரிஸஸர்஑மாரஸ்ய ஁கபஹ்ரஸர்஑பர்யந்ந் (3667—4381

ஸுஓகா:) ஸீதம் । தஸிந் டிநே ஸீதா: ஸுஓகா: 715]

[ஆத்யில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமஸன்னித்யில் அஸ்வமேதயாகஸாலையில்
முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில்
ஆராவது தினத்தில் அயோத்தியாகாண்டத்தில் 31-ாவது ஸர்க்கம் முதல்
51-ாவது ஸர்க்கம் வரை (3667—4381) கானம் செய்யப்பட்டது.

அன்று கானம் செய்யப்பட்ட ஁லோகஸங்கியை 715]

஁கத்ரிஸ: ஸர்஑:—முப்பத்தோராவது ஸர்க்கம் || 31 ||

லக்ஷ்மணானு஑மநாஸ்யனுஜா—லக்ஷ்மணரையும் கூடவர அனுமதி கோடுப்பது.

஁வ் ஸுத்வா து ஁வாட் லக்ஷ்மண: பூர்வமா஑த: । வாஸ்பபர்யாகுலஸு஁வ: ஸுஓக் ஸுஓ஑ுஸக்ருவந் || 1 ||

பூர்வ	ஏற்கனவே	ஸுத்வா	கேட்டறிந்துகொண்டு,
அ஑த:	அவ்விடம் வந்திருந்த	வாஸ்பபர்யாகுலஸு஁வ:	கண்ணிர் ததும்பிய
லக்ஷ்மண:	லக்ஷ்மணர்		முகத்தினராகி
஁வ்	மேற்கண்டவிதமாய்	ஸுஓக்	மனுவேதனையை
஁வாட் து	{ தீர்மானம்பெற்று விள ங்கும் தற்காலஸமா ஸாரத்தை	ஸுஓ஑்	பொறுக்க
		அஸ்வநுவந்	திறமையற்றிருந்தனர்.

ஸ ஁ராதுஸுரணு ஑ா஑் நிபி஑்ய ர஑ுநந்நன: । ஸீதாஸுவா஑ாதியஸா ரா஑வ் ஑ ம஑ாவரதம் ||

அதியஸா:	மிகப்புக்கமுடையவரும்	ஸீதா	஁தாபிராட்டியாரின்
ர஑ுநந்நன:	ராகுலதிலகருமாகிய		஁ன்னித்யில்
ஸ:	அவர்		{ ஆ஁ரிதன் எவனுக்கும்
஁ராது:	தமையனாரின்*		அவனை஁஁ர்ந்த ஁கல
஑ரணு	இருதிருவடிகளையும்	ம஑ாவரதம்	{ பிராணிகளுக்கும் அ
஑ா஑்	கெட்டியாக		பயமளித்துக்காத்த
	{ ஸாஷ்டாங்கமாய் நம		ருளுவதையே விரத
நிபி஑்ய	{ ஁கரித்து இருகரங்	ரா஑வ் ஑	மாய் பூண்டவராகிய
	ளாலும் பிடித்துக்	உவா஑	ஸ்ரீராமரிடத்தில்
	கொண்டு,		பின்வருமாறு விண்ண
			ப்பம்஁ய்தருளினார்.

[* அல்லது தாம் செய்யும் ஁ரணுகதிக்கிணங்கி பரணம் செய்ய வல்லவரின்
அல்லது ஸ்ரீமந் மஹாவிஷ்ணுவின் என்றும் அர்த்தம் ஁லவார்கள் உண்டு.]

[§ இதனால் தாம் ஁ய்த ஁ரணுகதிக்குப் பெருமாள் இரங்கும்படி கடாகுதித்
தருளவேண்டுமென்ற உத்தேஸமாய் என்றபடி.]

यदि गन्तुं कृता बुद्धिर्वनं मृगगजायुतम् । अहं त्वाऽनुगमिष्यामि वनमग्रे धनुर्धरः ॥ ३ ॥

वनं	“காட்டிற்கு	मृगगजायुतं	மான்களாலும் யானை
गन्तुं	எழுந்தருள		களாலும் நிரம்பிய
बुद्धिः	தீர்மானம்	वनं	காட்டில்
कृता यदि	ஏற்பட்டிருக்கின்றமை	त्वा अग्रे	தேவரீருக்கு முந்தி
अहं	அடியேன் [யால்,	अनुगमिष्यामि	வழிகாட்டிக்கொண்டு
धनुर्धरः	வில்லுங்கையுமாய்		செல்வேன்.

मया समेतोऽरण्यानि बहूनि विचरिष्यसि । पक्षिभिर्मृगयूथैश्च सङ्घुष्टानि समन्ततः ॥ ४ ॥

पक्षिभिः	“பறவைகளாலும்,	मया च	அடியேன் ஒருவன
मृगयूथैः	மிருகக்கூட்டங்களாலும்,		லேயே
समन्ततः	எங்குபார்த்தாலும்	समेतः	திருத்தொண்டு செய்
सङ्घुष्टानि	கோஷிக்கப்பெற்ற		யப்பெற்றவராய்
बहूनि	மஹா	विचरिष्यसि	தேவரீர் காலங்கழிப்
अरण्यानि	வனங்களில்		பிராக.

न देवलोकाक्रमणं नामरत्वमहं वृणे । ऐश्वर्यं वाऽपि लोकानां कामये न त्वया विना ॥ ५ ॥

त्वया विना	“தேவரீரின்	न	அடியேன் வேண்
अहं	அடியேன்		டேன்.
देवलोकाक्रमणं-	தேவலோகத்தில்	लोकानां	மூவுலகங்களுக்கும்
अपि	வாழ்தலையும்,	ऐश्वर्यं	அரசனாய் ஆள்வதை
वृणे न	நன்கு மதியேன்.		யும்,
अमरत्वं वा	இறப்பற்ற தேவதை	कामये न	அடியேன்
	யாயிருப்பதையும்,		விரும்பேன்”.

एवं ब्रुवाणः सौमित्रिर्वनवासाय निश्चितः । रामेण बहुभिः सान्त्वैर्निषिद्धः पुनरब्रवीत् ॥ ६ ॥

वनवासाय	காட்டில் வஸிக்க	रामेण	ஸ்ரீராமரால்
निश्चितः	உறுதியான கருத்து	बहुभिः	பலவாறாக
	கொண்டுவிட்ட	सान्त्वैः	நல்ல வார்த்தைகளால்
सौमित्रिः	லக்ஷ்மணர்	निषिद्धः	மறுக்கப்பட்டவராகி
एवं	மேற்கண்டவண்ண	पुनः	அதனால் மீளவும்
	மாய்	अब्रवीत्	பின்வருமாறு விக்ஞா
ब्रुवाणः	வேண்டிக்கொள்ளு		பனம் செய்தார்.
	கையில்		

अनुज्ञातश्च भवता पूर्वमेव यदस्म्यहम् । किमिदानीं पुनरिदं क्रियते मे निवारणम् ॥ ७ ॥

पूर्व एव	“இதற்கு முந்தியே	इदानीं	இப்பொழுது
भवता	தேவரீரால்	मे च	அடியேனுக்கும்
अहं	அடியேன்	इदं	தற்காலம் நியமிக்கிற
अनुज्ञातः	அனுமதி	निवारणं	கூடாதெனல் [தாகிய
अस्मि	பெற்றிருக்கிறேன்.	किं	ஏன்
यत्	ஆகையால்	क्रियते	விதித்தருளப்படுகி
पुनः	அப்படியிருக்கையில்		றது?

यदर्थं प्रतिषेधो मे क्रियते गन्तुमिच्छतः । एतदिच्छामि विज्ञातुं संशयो हि ममानघ ॥८॥

गन्तुं “கூடவா
इच्छतः பிரார்த்திக்கின்ற
मे அடியேனுக்கு
प्रतिषेधः வேண்டாமெனல்
यदर्थं எதுவோ ஒரு காரண
क्रियते தேவரீரால் விதித்தரு
मम அப்படுகிறது
अடியேனுக்கு

संशयः

हि
अनघ
एतत्
विज्ञातुं
इच्छामि

{ என்ன பிழை செய்
துவிட்டேனோ என்
ற மனச்சஞ்சலமுண்
டாகிறது.
ஆனபடியால்
புண்பாத்தமாவே!
இதை
இன்னதென அறிய
அடியேன் பிரார்த்
த்கிக்கின்றேன்.”

ततोऽब्रवीन्महातेजा रामो लक्ष्मणमग्रतः । स्थितं प्राग्गामिनं वीरं याचमानं कृताञ्जलिम् ॥

महातेजा: மஹா தேஜோவான
ராம: ஸ்ரீராமர்
तत: அப்பொழுது
अग्रत: தன் முன்னே
कृताञ्जलिं அஞ்சலிபந்தம் பண்
स्थितं னைக்கொண்டு
காத்துநின்றனுகொண்
டிருக்கிறவரும்,

प्राग्गामिनं

याचमानं

वीरं
लक्ष्मणं

अब्रवीत्

{ யாவருக்கும் முன் பிர
யாணமாகிவிட்டவ
ராய்
உள்ளமுருகிப்பிரார்த்
திக்கின்றவரும்,
புண்பாத்தமாவாகிய
லக்ஷ்மணரைப்
பார்த்து
பின்வருமாறு திருவா
ய்மலர்ந்தருளினார்.

स्निग्धो धर्मरतो वीरः सततं सत्पथे स्थितः ।

प्रियः प्राणसमो वश्यो भ्राता चासि सखा च मे

॥ १० ॥

स्निग्धः “மிகவும் அன்பனும்,
धर्मरतः தர்மசிந்தையுடையவ
सततं எக்காலத்திலும் [னாய்
सत्पथे சன்மார்க்கத்தில்
स्थितः ஒழுக்குபவனாயிருக்
கும்
वीरः புண்பாத்தமாவும்,
मे எனக்கு

प्राणसमः

भ्राता

सखा च

प्रियः

वश्यः च

असि

உயிருக்குயிரான
தம்பியும்,
தோழனும்,
மனங்கொணுது நடக்
கின்றவனும்,
அடங்கி நடக்கின்றவ
னும்,
நீ ஆகின்றனை.

मयाऽद्य सह सौमित्रे त्वयि गच्छति तद्वनम् ।

को भरिष्यति कौसल्यां सुमित्रां वा यशस्विनीम्

॥ ११ ॥

सौमित्रे “லக்ஷ்மணை!
मया सह என்னுடன் கூட
अद्य இப்பொழுது
वनं காட்டிற்கு
त्वयि நீ
गच्छति வந்துவிடுகையில்,
तत् அக்காலத்தில்

कौसल्यां
यशस्विनीं
सुमित्रां वा
कः
भरिष्यति

கோஸலையாரையும்,
மிகப் புகழுடைய
சுமித்திரையாரையும்,
எவன்
பாதுகாத்துத் தேற்
றுவான்?

अभिवर्षति कामैर्यः पर्जन्यः पृथिवीमिव । स कामपाशपर्यस्तो महातेजा महीपतिः ॥१२॥

यः	“ எவரொருவர்	अभिवर्षति	வருஷிப்பரோ,
कामैः	வேண்டியவைகள் எல்	सः	அந்த
	லாவற்றையுமளிப்ப	महातेजाः	மஹாதேஜஸ்வியாகிய
पृथिवी	உலகத்திற்கு [தால்	महीपतिः	சக்கிரவர்த்தியார்
पर्जन्यः	மழைக்கடவுள்	कामपाश-	இதர அபிலாஷையா
इव	எவ்வண்ணமோ	पर्यस्तः }	கிற கயிற்றால் கவிழ்ந்
	அவ்வண்ணமே		திருக்கூர்.

सा हि राज्यमिदं प्राप्य नृपस्याश्वपतेः सुता । दुःखितानां सपत्नीनां न करिष्यति शोभनम्॥

अश्वपतेः	“ அச்வபதி	प्राप्य	பெற்று,
नृपस्य	மன்னவரின்	दुःखितानां	துன்பமடைந்திருக்
सुता	குமாரியாகிய		கும்
सा हि	அவளோவெனில்	सपत्नीनां	சக்களத்திகளுக்கு
इदं	இந்த	शोभनं	நன்மையை
राज्यं	ராஜ்யத்தை	करिष्यति न	செய்யாள்.

न स्मरिष्यति कौसल्यां सुमित्रां च सुदुःखिताम् ।
भरतो राज्यमासाद्य कैकेय्यां पर्यवस्थितः

॥ १४ ॥

भरतः	“ பரதன்	सुदुःखितां	மிக துக்கமடைந்திரு
राज्यं	ராஜ்யத்தை		க்கும்
आसाद्य	அடைந்து,	कौसल्यां	கோஸலையாரையும்,
कैकेय्यां	கைகேயி அம்மாளுக்கு	सुमित्रां च	சுமித்திரையாரையும்
पर्यवस्थितः	வசப்பட்டு நடப்பவ	स्मरिष्यति न	நெஞ்சாலும் நினை
	னாய்,		யான்.

तामारीं स्वयमेवेह राजानुग्रहणेन वा । सौमित्रे भर कौसल्यामुक्तमर्थमिमं चर ॥ १५ ॥

सौमित्रे	“ லக்ஷ்மண!	इह	இவ்விடத்திலேயே
आर्या	{ போற்றிப்புகழ்ந்து		இருந்து
	பூஜைசெய்யப் பாத்	भर	பாதுகாத்துக்கொண்
	திரமாகிய		டிருக்கக்கடவை.
तां	அந்த	उक्तं	சொல்லிய
कौसल्यां	கோஸலையாரை	इमं	இந்த
स्वयमेव	நீயே சுயமாயாவது	अर्थं	காரியத்தை
राजानुग्रहणेन वा	சக்கிரவர்த்தியின்	चर	நீ செய்வாயாக.
	அனுமதியிலாவது		

एवं मयि च ते भक्तिर्भविष्यति सुदर्शिता । धर्मज्ञ गुरुपूजायां धर्मश्चाप्यतुलो महान् ॥१६॥

எவ் வ	“ இவ்வாறு செய்வா யாகில்	அபி ச	அன்றியும்
மயி	என்னிடத்தில் வைத்	தீர்ம	தர்மத்தையறிந்தவ னே !
தே	உனது [திருக்கும்	பூஜா	தாய்தந்தையாருக்கு சுச்சுருஷை செய்வதில்
பக்தி:	பக்தியானது,	அதல்:	ஒப்பற்ற
சுதர்ஸிதா	நிதர்சனமாக்கப் பட்ட தாக	மஹந்	மஹத்தான
பவிய்யதி	ஆகும்.	தீர்ம:	தர்மமும் சித்திக்கும்.

एवं कुरुष्व सौमित्रे मत्कृते रघुनन्दन । अस्माभिर्विप्रहीणाया मातुर्नो न भवेत्सुखम् ॥१७॥

ரஹுநந்	“ ரகுசுலதிலகமே !	விப்ரஹீணாய:	விட்டுப்பிரிந்த
சௌமித்ரே	லக்ஷ்மண !	ந:	நம்மிருவர்களுடைய (ஆர்ஷம்)
மக்ருதே	என்பொருட்டு	மாத:	தாய்களுக்கு (ஆர்ஷம்)
எவ்	இவ்வண்ணம்	சுखं	சுகம்
கुरुஷ்வ	நீ செய்யக்கடவை.	भवेत् न	உண்டாகாது.”
அஸ்மாபி:	நம்மை		

एवमुक्तस्तु रामेण लक्ष्मणः श्लक्ष्णया गिरा । प्रत्युवाच तदा रामं वाक्यज्ञो वाक्यकोविदम् ॥

ராமே	ஸ்ரீராமரால்	वाक्यज्ञः	நியமங்களின் துட்பங் களையறிந்தவருமாகிய
तु	இவ்விஷயத்தில்,	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்
एवं	மேற்கூறியவண்ண மாய்	वाक्यकोविदं	{ சொல்லிக்கொள்ளும் சொற்களின் துட்பங் களையுள்ளபடியறிய வல்லவராகிய
श्लक्ष्णया	{ விசுவஸிக்க வேண்டிய தாயிருக்கிறதும், ஆ ப்தனென்கிறதை வி ளங்கக் காட்டுகிறது மாகிய	रामं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
गिरा	சொற்கொண்டு,	तदा	அதன்மேல்
उक्तः	நியமித்தருளப்பட்ட வரும்,	प्रत्युवाच	பின்வரும் பதிலையரு ளிச்செய்தார்.

तवैव तेजसा वीर भरतः पूजयिष्यति । कौसल्यां च सुमित्रां च प्रयतो नात्र संशयः ॥

வீர	“ புண்பாத்தமாவே !	कौसल्यां च	கோஸலையாரையும்,
भरतः	பரதன்	सुमित्रां च	சுமித்திரையாரையும்,
तव	தேவரீரது	पूजयिष्यति	ஜாக்கிரதையாய் கவ னித்துவருவான்.
तेजसा	திருக்கல்யாணகுணங் களின் பெருமையால்	अत्र	இந்த விஷயத்தில்
प्रयतः	{ கெடுதியாவது நஷ்ட மாவதுவருவதற்கிட ங்கொடாமல் ஜாக்கி ரதையாய் நடக்கின் றவராய்,	संशयः एव	சந்தேகமென்பதே
		न	வேண்டாம்.

धनुरादाय सगुणं खनित्रपिटकाधरः । अग्रतस्ते गमिष्यामि पन्थानमनुदर्शयन् ॥ २५ ॥

சகுண்	“நானேற்றப்பட்ட	பந்நான	வழியை
धनुः	வில்லை	अनुदर्शयन्	காட்டுபவனாய்
आदाय	கையிலெடுத்துக்கொண்டும்,	ते	தேவரீருக்கு
खनित्रपिटका-धरः	மணவெட்டியையும் சிறு கூடையையுமுடையவனாய்,	अग्रतः	முன்னே
		गमिष्यामि	அடியேன் நடந்து போவேன்.

आहरिष्यामि ते नित्यं मूलानि च फलानि च ।
वन्यानि यानि चान्यानि स्वाहाराणि तपस्विनाम् ॥
भवांस्तु सह वैदेह्या गिरिसानुषु रंस्यते ॥ २६ ॥

यानि	“எவைகள்,	ते	தேவரீருக்கு
तपस्विनां	தபசிகளுக்கு	आहरिष्यामि	கொணர்ந்தளிப்பேன்.
अन्यानि	அசாதாரணமான	तु	ஆனபடியால்
वन्यानि	காட்டி-லுண்டாகிற	भवान्	தேவரீர்
स्वाहाराणि च	இனிய உணவுகளோ அந்த	वैदेह्या	வைதேகியாரோடு
मूलानि च	கிழங்குகளையும்,	सह	கூட
फलानि च	பழங்களையும்,	गिरिसानुषु	பர்வதங்களின் தாழ் வரைகளில்
नित्यं	தினந்தோறும்,	रंस्यते	கவலையற்றிருக்கலாம்.

अहं सर्वं करिष्यामि जाग्रतः स्वपतश्च ते । रामस्त्वनेन वाक्येन सुप्रीतः प्रत्युवाच तम् ॥
ब्रजापृच्छस्व सौमित्रे सर्वमेव सुहृज्जनम् ॥ २७ ॥

ते	“தேவரீர்	वाक्येन	விண்ணப்பத்தினால்
जाग्रतः	விழித்திருக்கையிலும்	सुप्रीतः	திருவுள முவந்தவ ராகி
स्वपतः च	தூயில்கொண்டிருக்கையிலும்,	तं	அவரைப்பார்த்து
अहं	அடியேன்	प्रत्युवाच	பின்வருமாறு திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.
सर्वं	வேண்டிய எல்லாவற்றையும்,”	सौमित्रे	“உக்தமனா!
करिष्यामि	செய்துகொண்டு காத்திருப்பேன்.	ब्रज	நீயும் கூட வா.
रामः	ஸ்ரீராமர்	सुहृज्जनं	நண்பர்கள்
तु	இவ்விஷயத்தில்	सर्व एव	எல்லாரிடத்திலும்,
अनेन	இப்படிப்பட்ட	आपृच्छस्व	விடைபெற்றுக்கொண்டு வருக்கடவை.

ये च राज्ञो ददौ दिव्ये महात्मा वरुणः स्वयम् । जनकस्य महायज्ञे धनुषी रौद्रदर्शने ॥
 अभेद्ये कवचे दिव्ये तूणी चाक्षयसायकौ ॥ २८ ॥
 आदित्यविमलौ चोभौ खड्गौ हेमपरिष्कृतौ । सत्कृत्य निहितं सर्वमेतदाचार्यसन्ननि ॥
 स त्वमायुधमादाय क्षिप्रमाव्रज लक्ष्मण ॥ २९ ॥

जनकस्य “ ஜனக
 राज्ञः மன்னருக்கு
 महायज्ञे மஹாயக்ஞத்தில்
 महात्मा மஹாத்மாவான
 वरुणः வருணபகவான்
 स्वयं தாமாகவே
 ये எந்த
 रौद्रदर्शने வெகு பயங்கரமான
 தோற்றமுள்ள
 दिव्ये திவ்ய
 धनुषी இரண்டு விற்களையும்,
 अभेद्ये ஒருவராலும் பிளர்க்க
 दिव्ये திவ்ய [க்கூடாத
 कवचे இரண்டு கவசங்களை
 யும்,
 आक्षयसायकौ கூடியமில்லாத பாணங்
 களையுடைய
 तूणी இரண்டு அம்பராத்
 தூணிகளையும்,
 आदित्यविमलौ சூரியனைப்போல் விள
 ங்குகின்றவைகளும்,

हेमपरिष्कृतौ பொன்றாற் செய்யப்
 பட்டவைகளுமான
 उभौ இரண்டு
 खड्गौ च வாள்களையும்,
 ददौ கொடுத்தாரோ(இந்த)
 सर्व च எல்லாமும்
 आचार्यसन्ननि ஆசாரியரது திருமா
 ளிகையில்
 सत्कृत्य புனைசெய்து,
 निहितं ஊக்கிரதையாய் செய்
 யப்பட்டிருக்கிறது.
 लक्ष्मण லக்ஷ்மண!
 सः அந்த
 त्वं நீ,
 एतत् இந்த
 आयुधं च ஆயுத வர்க்கமெல்லா
 வற்றையும்
 आदाय வாங்கிக்கொண்டு,
 क्षिप्रं விரைவில்
 आव्रज திரும்பிவந்துசேர்.”

स सुहृज्जनमामन्त्र्य वनवासाय निश्चितः । इक्ष्वाकुगुरुमागम्य जग्राहायुधमुत्तमम् ॥ ३० ॥

वनवासाय வனவாஸத்திற்கு
 निश्चितः நியமனம்பெற்ற
 सः அவர்
 सुहृजनं அன்பர்களிடம்
 आमन्त्र्य விடைபெற்றுக்கொ
 ண்டு,

इक्ष्वाकुगुरुं இக்ஷ்வாகுவம்சகுரு
 விடம்
 आगम्य சென்று,
 उत्तमं உத்தமமான
 आयुधं ஆயுதவர்க்கத்தை
 जग्राह வாங்கிக்கொண்டனர்.

तदिव्यं रघुशार्दूलः सत्कृतं माल्यभूषितम् । रामाय दर्शयामास सौमित्रिः सर्वमायुधम् ॥

रघुशार्दूलः ரகுசுலதிலகராகிய
 सौमित्रिः லக்ஷ்மணர்
 दिव्यं திவ்யமானதும்
 माल्यभूषितं { மாலைகளால் அலங்கா
 ரம்பண்ணப்பட்ட
 தாய்,

सत्कृतं புனைக்கப்பட்டதுமான
 तत् आयुधं அந்த ஆயுதவர்க்கம்
 सर्व எல்லாவற்றையும்
 रामाय ஸ்ரீராமருக்கு
 दर्शयामास முன்வைத்துக்காட்டி
 னார்.

तमुवाचात्मवान् रामः प्रीत्या लक्ष्मणमागतम् । काले त्वमागतः सौम्य काङ्क्षिते मम लक्ष्मण ॥

आत्मवान्	முன் ஆலோசனையு ள்ள	उवाच	பின்வருமாறு திருவா ய்மலர்ந்தருளினார்.
रामः	ஸ்ரீராமர்	लक्ष्मण	“லக்ஷ்மணா!
आगतं	இவ்விடம் வந்துசேர் ந்த	मम	எனது
तं	அந்த	सौम्य	நண்பனே!
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து,	काङ्क्षिते	மனதில் நினைத்த
प्रीत्या	அதாவோடு	काले	காலத்தில்
		त्वं	நீ
		आगतः	வந்தனே.

अहं प्रदातुमिच्छामि यदिदं मामकं धनम् । ब्राह्मणेभ्यस्तपस्विभ्यस्त्वया सह परन्तप ॥
वसन्तीह दृढं भक्त्या गुरुषु द्विजसत्तमाः । तेषामपि च मे भूयः सर्वेषां चोपजीविनाम् ॥

इह	“இங்கு	सर्वेषां च	எல்லோருக்கும்
द्विजसत्तमाः	பிராம்மணேத்தமர்	मामकं धनं	என் சொந்த பொருள்
गुरुषु	குருக்களிடம் [கள்	यत्	எதுவோ
दृढं	கடைசிவரைக்கும்	इदं	இதை
भक्त्या	பக்தியுடன்,	परन्तप	சத்துருக்களைத் தபிப் பிப்பவனே!
वसन्ति	வஸிக்கிறார்கள்.	त्वया	உன்னுடன்
तेषां अपि	அவர்களுக்கும்	सह	கூடியிருந்து
तपस्विभ्यः	தபஸிகளாகிய	भूयः	ஏராளமாய்
ब्राह्मणेभ्यः च	வேதியர்களுக்கும்,	अहं	நான்
मे	என்னுடைய	प्रदातुं	தானம்பண்ண
उपजीविनां	போஷிப்பிலிருப்பவர் களான	इच्छामि	கருதியிருக்கிறேன்.

वसिष्ठपुत्रं तु सुयज्ञमार्यं त्वमानयाशु प्रवरं द्विजानाम् ।

अभिप्रयास्यामि वनं समस्तानभ्यर्च्य शिष्टानपरान्द्विजातीन् ॥ ३५ ॥

द्विजानां	“அந்தணர்களுக்கு	त्वं	நீ
प्रवरं	தலைவரும்,	आशु	சீக்கிரமாக
आर्यं	பெரியவரும்,	आनय	எழுந்தருளப்பண்ணி
वसिष्ठपुत्रं	வஸிஷ்டரின் திருக் குமாரருமாகிய	समस्तान्	கொண்டுவரக்கடவை,
सुयज्ञं	ஸுயக்ஞரையும்,	अभ्यर्च्य	எல்லோரையும்,
अपरान्	மற்ற		கௌரவித்து மரியா தைசெய்துவிட்டு,
शिष्टान्	சிஷ்டர்களான	वनं	காட்டுக்கு
द्विजातीन् तु	வேதியர்களையும்,	अभिप्रयास्यामि	நான் புறப்படப் போகிறேன்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे एकविंशः सर्गः ॥

द्वात्रिंशः सर्गः—முப்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் || 32 ||

यात्रादानम्—யாத்திரா தானம்.

ततः शासनमाज्ञाय भ्रातुः प्रियकरं शुभम् । गत्वा स प्रविवेशाशु सुयज्ञस्य निवेशनम् ॥

ச:	அவர்,	आज्ञाय	திருவுளத்தில் பற்றி,
भ्रातुः	தமயனாரின்	ततः	அவிடத்திலிருந்து
शासनं	கட்டளையை,	आशु	உடனே
शुभं	புண்பத்தை விளைவிக் கத்தக்கதாயும்,	गत्वा	எழுந்தருளி,
प्रियकरं	சேந்தமத்தை விளைவிக் கத்தக்கதாயும்,	सुयज्ञस्य	ஸயக்ருருடைய
		निवेशनं	திருமாளிகைக்கு
		प्रविवेश	போய்ச்சேர்ந்தார்.

तं विप्रमन्यगारस्थं वन्दित्वा लक्ष्मणोऽब्रवीत् । सखेऽभ्यागच्छ पश्य त्वं वेश्म दुष्करकारिणः॥

लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்,	दुष्कर-	செயற்கரிய செயல்க
अन्यगारस्थं	அக்னிஹோத்ரசாலை யிலிருந்த	कारिणः}	ளைச் செய்கின்றவரு டைய (ஸ்ரீராமரு டைய)
विप्रं	அந்தணரை	वेश्म	திருமாளிகைக்கு
वन्दित्वा	முடிதாழ்த்தி நமஸ்கரித்து,	त्वं	தேவரீர்
तं	அவரைப் பார்த்து	अभ्यागच्छ	எழுந்தருளும்.
अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தரு ளினார்.	पश्य	{ மற்ற விஷயங்களை தே வரீரே நேரில் கண்டு கொள்வீராக ".
सखे	"தோழரே!		

ततः सन्ध्यामुपास्याथ गत्वा सौमित्रिणा सह । जुष्टं तत्प्राविशलक्ष्म्या रम्यं रामनिवेशनम् ॥

ततः	அதனால்	लक्ष्म्या	செல்வத்தால்
अथ	அக்காலத்திய	जुष्टं	நிரம்பியதும்
सन्ध्यां	நித்தயகருமத்தை	रम्यं	அழகாயுமிருக்கின்ற
उपास्य	முடித்துக்கொண்டு,	तत्	அந்த
सौमित्रिणा	லக்ஷ்மணரோடு	रामनिवेशनं	ஸ்ரீராமரது திரு மாளிகைக்கு
सह	கூடவே	प्राविशत्	வந்துசேர்ந்தார்.
गत्वा	எழுந்தருளி,		

तमागतं वेदविदं प्राञ्जलिः सीतया सह । सुयज्ञमभिचक्राम राघवोऽग्निमिवार्चितम् ॥ ४ ॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்	आगतं	{ அவ்விடத்திற்கெழுந் தருளிக்கொண்டிருக் கின்றவருமாகிய
प्राञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தராகி	तं सुयज्ञं	அந்த ஸயக்ருரை
वेदविदं	வேதவித்தும்,	सीतया सह	வல்தையுடன்கூட
अर्चितं	கொழுந்துவிட்டெ ரிகிற	अभिचक्राम	{ எதிர்கொண்டு எழுந் தருளப்பண்ணிக் கொண்டுவந்தார்.
अग्निं	அக்கினியை		
इव	போலிருக்கிறவரும்,		

जातरूपमयैर्मुखैरङ्गदैः कुण्डलैः शुभैः । सहेमसूत्रैर्मणिभिः केयूरैर्वलयैरपि ॥ ५ ॥
 अन्यैश्च रत्नैर्बहुभिः काकुत्स्थः प्रत्यपूजयत् । सुयज्ञं स तदोवाच रामः सीताप्रचोदितः ॥

ச: அந்த
 காசுத்ய: ஸ்ரீராமர்
 சுயஜ் ஸுயக்ஞரை
 ஜாतरूपமயை: பொன்னாற் செய்யப்
 பட்டவைகளும்த,
 முக்யை: மிகச் சிறந்தவைகளு
 மான
 அங்குத: அங்கதங்களா லும்,
 शुभै: அழகான
 कुण्डलै: குண்டலங்களா லும்,
 सहेमसूत्रै: பொன்வடத்திற்
 கோர்த்த

मणिभिः மணிகளா லும்,
 केयूरै: अपि கேயூரங்களா லும்,

हारं च हेमसूत्रं च भार्यायै सौम्य हारय । रशनां चाधुना सीता दातुमिच्छति ते सखे ॥

சௌம்ய “ ஹிதமே புரியும்
 சகை தோழரே!
 அதுநா இப்பொழுது
 சீதை
 ஹர் ச முத்தாஹாரத்தை
 யும்,

हेमसूत्रं च பொன் சரட்டையும்,

अङ्गदानि विचित्राणि केयूराणि शुभानि च । प्रयच्छति सखे तुभ्यं भार्यायै गच्छती वनम् ॥

சகை “ நண்பரே!
 வன் காட்டிற்கு
 गच्छती பிரயாணமாயிருக்கு
 மவள்
 विचित्राणि விசித்திரமானவைக
 ளும்,

पर्यङ्कमग्न्यास्तरणं नानारत्नविभूषितम् । तमपीच्छति वैदेही प्रतिष्ठापयितुं त्वयि ॥ ९ ॥

त्वयि “ தேவரீரிடத்தில்
 अग्न्यास्तरणं மிகச்சிறந்த மேல்விளிப்
 புகளுடன்கூடியதும்,
 नानारत्न- } உயர்ந்த ரத்னங்களால்
 विभूषितं } அலங்கரிக்கப்பட்ட
 துமான

வலயை: வளைகளா லும்,
 अन्यै: அஸாதாரண
 बहुभि: அநேக
 रत्नै: च { சிறந்த ஆபரணங்களா
 லும் (ரத்னங்களா
 லும்),
 प्रत्यपूजयत् கௌரவித்து பூஜித்
 राम: ஸ்ரீராமர் [தார்.
 तदा அந்த சமயத்தில்
 सीताप्रचोदित: { சீதாப்பிராட்டியாரின்
 வேண்டுகோளுக்கி
 சைந்தவராய்
 उवाच திருவாய்மலர்ந்தருளி
 னார்.

रशनां च மேகலையையும்,
 ते தேவரீரது
 भार्यायै மனைவிக்கு
 दातुं கொடுக்க
 इच्छति விரும்புகின்றனள்.
 हारय { அங்கீகரிக்கத் தேவ
 ரீர் திருவுளம்பற்று
 வீராக.

शुभानि அழகானவைகளு
 மான
 अङ्गदानि தோள்வளைகளையும்,
 केयूराणि च கேயூரங்களையும்,
 भार्यायै மனைவிக்காக
 तुभ्यं தேவரீரிடம்
 प्रयच्छति கொடுக்கின்றாள்.

तं அந்த
 पर्यङ्कं अपि கட்டிலையும்
 वैदेही வைதேஹி
 प्रतिष्ठापयितुं தானம்செய்ய
 इच्छति விரும்புகின்றாள்.

नागः शत्रुञ्जयो नाम मातुलो यं ददौ मम । तं ते गजसहस्रेण ददामि द्विजपुङ्गव ॥१०॥

द्विजपुङ्गव	“ பிராம்மணேத்த மரே!	शत्रुञ्जयः नाम	சத்ருஞ்ஜயமென்னும்
यं	எந்த ஒன்றை	नागः	யானை.
मम	அடியேனுக்கு	गजसहस्रेण	ஆயிரம் யானைகளோடு
मातुलः	அம்மான்	तं	அதையும்
ददौ	வெகுமதியாய் கொடு த்தாரோ, அதுதான்	ते	தேவரீருக்கு
		ददामि	அடியேன் தானம் செ ய்கின்றேன்.”

इत्युक्तः स तु रामेण सुयज्ञः प्रतिगृह्य तत् । रामलक्ष्मणसीतानां प्रययोजाशिषः शुभाः ॥

इति	மேற்கண்டவண்ண மாய்	प्रतिगृह्य	பெற்றுக்கொண்டு,
रामेण तु	ஸ்ரீராமராலேயே	रामलक्ष्मणसीतानां	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மண ஸீதைகளுக்கு
उक्तः	வேண்டிக்கொள்ளப்	शुभाः	சுபமான
सः	அந்த [பட்டவராகிய	आशिषः	ஆசீர்வாதங்களை
सुयज्ञः	ஸுயக்ஞர்,	प्रययोज	கூறி, வாழ்த்தியேத்தி யருளினார்.
तत्	அதை		

अथ भ्रातरमव्यग्रं प्रियं रामः प्रियंवदम् । सौमित्रि तमुवाचेदं ब्रह्मेव त्रिदशेश्वरम् ॥ १२ ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	भ्रातरं	தம்பியாகிய
अथ	அப்பொழுது	तं	அந்த
अव्यग्रं	{ ஜாக்கிரதையாய் என் ன நியமனம் வருமோ வென எதிர்பார்த்து கார்த்துநின்றனுகொ ண்டிருந்தவரும்	सौमित्रि	லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து
प्रियं	அன்பிற்குப் பாத்திர ரும்,	ब्रह्मा	பிரம்மதேவர்
प्रियंवदं	ஹிதமானதையே மொழிபவருமான	विदशेश्वरं	தேவேந்திரனுக்கு
		इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
		इदं	பின்வருமாறு
		उवाच	நியமித்தருளினார்.

अगस्त्यं कौशिकं चैव तावुभौ ब्राह्मणोत्तमौ । अर्चयाहूय सौमित्रे रत्नैः सस्यमिवांबुभिः ॥
तर्पयस्व महाबाहो गोसहस्रैश्च मानद । सुवर्णैः रत्नैश्चैव मणिभिश्च महाधनैः ॥ १४ ॥

महाबाहो	“ மஹாபாகுவே!	ब्राह्मणोत्तमौ	பிராம்மணேத்தமர்க ளாகிய
मानद	சத்ருக்களினகம்பாவ த்தையழிப்போனே!	अगस्त्यं च	அகஸ்தியமாமுனி யையும்,
सौमित्रे	லக்ஷ்மண!	कौशिकं एव	கௌசிகமாமுனியை யும்,
तौ	அந்த		
उभौ	இரண்டு		

आहूय	எழுந்தருளப்பண் ணிக்கொண்டு வந்து,	सुवर्णैः	தங்கநாணயங்களைக் கொண்டும்,
सस्यं	பயிரை	रजतैः च	வெள்ளிநாணயங்க ளைக்கொண்டும்,
अंबुभिः	ஏராளமான ஜலத்தி னால்	महाधनैः	மிக்க விலையுயர்ந்த
इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே	मणिभिः च	ஆபரணங்களைக் கொண்டும்,
रत्नैः एव	சிறந்த பொருட்களைக் கொண்டும்,	अर्चय	வருஷிப்பாயாக.
गोसहस्रैः च	ஆயிரக்கணக்கான மா டுகளைக்கொண்டும்,	तर्पयस्व	உள்ளங்குளிரச் செய் வாயாக.

कौसल्यां च य आशीर्भिर्भक्तः पर्युपतिष्ठति । आचार्यस्तैत्तिरीयाणामभिरूपश्च वेदवित् ॥
तस्य यानं च दासीश्च सौमित्रे सम्प्रदापय । कौशेयानि च वस्त्राणि यावत्तुष्यति स द्विजः ॥

सौमित्रे	“ லக்ஷ்மண !	पर्युपतिष्ठति	கிட்ட இருந்து வாழ் த்துகிறாரோ
यः	எந்த	सः	அவன்
द्विजः	பிராமணர்	यावत्	எப்படிச்செய்தால்,
तैत्तिरीयाणां	தைத்திரீயசாகையை ஒதுபவர்களுக்கு	तुष्यति	மகிழ்ச்சியடைவாரோ அவ்வண்ணமே
आचार्यः च	உபாத்தியாயரும்,	तस्य	அவருக்கு
अभिरूपः	பாண்டித்யமுள்ளவ ரும்,	यानं च	ஓர் பல்லக்கையும்,
वेदवित् च	வேதவித்துத்	दासीः च	யாகபலிபிடங்களையும்
कौसल्यां	கௌஸல்யையம்மானை	कौशेयानि	வெண்பட்டு
भक्तः	அடுத்தவராய்	वस्त्राणि च	வஸ்திரங்களையும்
आशीर्भिः	ஆசீர்வாதங்களால்	सम्प्रदापय	நீ கொடுப்பீப்பாயாக.

सूतश्चित्ररथश्चार्यः सचिवः सुचिरोषितः । तोषयैनं महाहैश्च रत्नैर्वस्त्रैर्धनैस्तथा ॥

पशुकाभिश्च सर्वाभिर्गवां दशशतेन च ॥ १७ ॥

आर्यः	“ பூஜ்யரான	वस्त्रैः च	ஆடைகளாலும்,
चित्ररथः	சித்திரரதனென்ற	धनैः तथा	பொக்க நாணயங்க ளாலும்,
सचिवः	மந்திரி,	सर्वाभिः	எல்லாவித
सुचिरोषितः	வெகுநாளாய் நம்மிட மிருக்கிறவர்.	पशुकाभिः च	கன்றுகளோடு கூடவே
सूतः च	சூதவம்சத்தில் பிறந்	गवां	பசுக்களின்
एनं	இவரை [கவர்.	दशशतेन	ஆயிரத்தாலும்,
रत्नैः च	ரத்னங்களாலும்,	तोषय	மகிழ்விக்கக்கூடவை.
महाहैः	நல்ல விலையுயர்ந்த		

ये चेमे कठकालापा बहवो दण्डमाणवाः । नित्यस्वाध्यायशीलत्वान्नान्यत् कुर्वन्ति किञ्चन ॥
अलसाः स्वादुकामाश्च महतां चापि सम्मताः । तेषामशीतियानानि रत्नपूर्णानि दापय ॥
शालिवाहसहस्रं च द्वे शते भद्रकांस्तथा । व्यञ्जनार्थं च सौमित्रे गोसहस्रमुपाकुरु ॥२०॥

कठकालापाः { “कडசாகையையும்,
கலாபசாகையையும்
அத்யயனம் பண்ணு
கிறவர்களான
அனேக
தையில் தண்டம் தரி
த்த பிரம்மசாரிகள்
எவர்களோ,
இவர்கள்
காலமெல்லாவற்றை
யும் வேதமோ துவதி
லேயே கழித்துவிடு
கிறபடியால்,
ஆயாஸமடைந்தவர்
களாய்,
வேறு
எதையும்
செய்ய அவகாசநில்லா
மலிருக்கிறார்கள்.
ஆனாலும்

मेखलीनां महासङ्घः कौसल्यां समुपस्थितः । तेषां सहस्रं सौमित्रे प्रत्येकं संप्रदापय ॥

कौसल्यां { “கோஸலையாரை
மௌஞ்சியைக்கட்டி
மெகலீனா { க்கொண்டிருக்கிற
பிரம்மசாரிகளின்
பெரிய கூட்டம்
மஹாசங்கு: அண்டியிருக்கிறது.
சமூபஸ்தித:

अम्बा यथा च सा नन्देत् कौसल्या मम दक्षिणाम् ।
तथा द्विजातीस्तान् सर्वलक्ष्मणार्चय सर्वशः

लक्ष्मण { “லக்ஷ்மண!
மம அம்பா { எனது மாதாவாகும்
சா கௌசல்யா { அந்த கோஸலையார்
தானத்தை
யதா { எப்படிச்செய்தால்
नन्देत् च { மனங்களிப்பாளோ;

स्वादुकामाः { ருசியுள்ள பண்டங்க
ளில் விருப்பமுள்ள
வர்கள்.
अपि च { அதுவும் தவிர
महतां { பெரியோர்களுக்கு
सम्मताः { ஸமானர்கள்.
सौमित्रे { லக்ஷ்மண!
तेषां { அவர்களுக்கு
रत्नपूर्णानि { ரத்னங்கள் நிறைந்த
अशीतियानानि { என்பது வாஹனங்
दापय { கொடுப்பி. [களை
शालिवाह-} ஆயிரம் பொதிமாடு
सहस्रं च } களையும்,
द्वे शते { இருநூறு
भद्रकान् { உழவுமாடுகளையும்,
तथा व्यञ्जनार्थं { சாப்பாட்டிற்கு வேண்
டிய பால், தயிர் நெய்
முதலியவைகளுக்
காக
गोसहस्रं च { பசுக்கள் ஆயிரத்தை
उपाकुरु { கொடு. [யும்,

सौमित्रे { லக்ஷ்மண!
तेषां { அவர்களுக்கு
प्रत्येकं { ஒவ்வொருவருக்கும்
सहस्रं { ஏராளமாய்
संप्रदापय { கொடுப்பிப்பாயாக.

॥ २२ ॥

तथा { அவ்வண்ணமே
तान् { அந்த
द्विजातीन् { அந்தணர்கள்
सर्वान् { எல்லோரையும்
सर्वशः { எல்லாப்பிரகாரத்தா
अर्चय { ஆரதி. [லும்

ततः स पुरुषव्याघ्रस्तद्धनं लक्ष्मणः स्वयम् । यथोक्तं ब्राह्मणेन्द्राणामददाद्धनदो यथा ॥

ततः	அப்பொழுது	धनं	பொருளை
पुरुषव्याघ्रः	புருஷேஷ தந்தமராகிய	यथोक्तं	நியமனம்பெற்றவண்
सः	அந்த		ணமே
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	ब्राह्मणेन्द्राणां	பிராட்மணேத்தமர்
धनदः यथा	குபேரன் எவ்வண்ண		களுக்கு
	மோ அவ்வண்ணமே	अददात्	கொடைசெய்தருளி
तत्	அந்த		னார்.

अथाब्रवीद्वाष्पकलांस्तिष्ठतश्चोपजीविनः । संप्रदाय बहु द्रव्यमेकैकस्योपजीविनः ॥ २४ ॥

उपजीविनः	{ தன்னிடம் குற்றேவல் செய்துவந்த பரிஜன ஸமூஹத்தின்	अथ	அதன்பின்னர்
एकैकस्य	ஒவ்வொருவனுக்கும்	वाष्पकलान्	கண்ணும் கண்ணீரு மாய்
बहु	ஏராளமாய்	तिष्ठतः	நின்றிகொண்டிருந்த
द्रव्यं	பொருளை	उपजीविनः	பரிஜனஸமூகத்தைப் பார்த்து,
संप्रदाय	அளித்துவிட்டு,	अब्रवीत्	ஆக்ரூபித்தருளினார்.

लक्ष्मणस्य च यद्वैश्वं गृहं च यदिदं मम । अशून्यं कार्यमेकैकं यावदागमनं मम ॥ २५ ॥

इदं	“ இந்த	गृहं	வீடு
एकैकं	{ எங்களிருவர்களுக்கும் தனித்தனியாய் உள் ளதும்,	यत् च	எதுவோ அதையும்,
लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணனுடைய	मम	எனது
वैश्वं	வீடு	आगमनं यावत्	திரும்பிவருதல்மட் டும்,
यत् च	எதுவோ அதையும்	अशून्यं	பாழடையாததாக,
मम	எனது	कार्यम्	காத்துவரப்படவேண் டும்.”

इत्युक्त्वा दुःखितं सर्वं जनं तमुपजीविनम् । उवाचेदं धनाध्यक्षं धनपानीयतामिति ॥ २६ ॥

दुःखितं	துக்கப்பட்டுக்கொண் டிருக்கிற,	इदं	இப்பொழுது
उपजीविनं	தமக்குக்குற்றேவல்	धनाध्यक्षं	தனது கோசாதிகாரி யைப்பார்த்து,
तं	அந்த [செய்துவந்த	धनं	“எனது பொக்கிஷம்
जनं	பரிஜனஸமூகத்தி னிடம்	सर्वं	எல்லாமும்,
इति	மேற்கண்டவண்ண	आनीयतां	இங்கு கொண்டுவரப் பட்டும்”
	மாய்,	इति	என்று
उवाच	அருளிச்செய்துவிட்டு,	उवाच	கட்டளையிட்டனர்.

ततोऽस्य धनमाजहुः सर्वमेवोपजीविनः । स राशिः सुमहांस्तत्र दर्शनीयो हृदयत ॥

ततः	அதனால்	तत्र	அப்பொழுது,
अस्य	இவரது	सः	அந்த
धनं	பொக்கிஷம்	राशिः	குனியல்
सर्वं हि	எல்லாவற்றையுமே	सुमहान्	மிகப்பெரிதாயும்,
उपजीविनः	வேலைக்காரர்கள்	दर्शनीयः एव	ரமணியமாகவும்
आजहुः	கொண்டு வந்துசேர்ந் தார்கள்.	अदृश्यत	காணப்பட்டது.

ततः स पुरुषव्याघ्रस्तद्धनं सहलक्ष्मणः । द्विजेभ्यो बालवृद्धेभ्यः कृपणेभ्यो हृदापयत् ॥

ततः	அச்சமயத்தில்	बालवृद्धेभ्यः	குழந்தைகளுக்கும்,
सहलक्ष्मणः	லக்ஷ்மணருடனிருந்த		முதியவர்களுக்கும்,
पुरुषव्याघ्रः	புருஷோத்தமராகிய	कृपणेभ्यः	வறுமைதசையிலி ருந்த
सः	அவர்,	द्विजेभ्यः हि	அந்தணர்களுக்கும்,
तत्	அந்த	अदापयत्	கொடுப்பித்தார்.
धनं	பொக்கிஷத்தை		

तत्रासीत्पिङ्गलो गार्ग्यस्त्रिजटो नाम वै द्विजः । क्षतवृत्तिर्वेने नित्यं फालकुहाललाङ्गली ॥

तत्र	அக்காலத்தில்	पिङ्गलः	தரித்திரத்தால் பிங்கள
वने	காட்டில்,		வர்ணராயிருந்தவரும்
नित्यं	எப்பொழுதும்	गार्ग्यः वै	கர்க்கியவம்சத்தில் பிறந்தவருமாகிய
क्षतवृत्तिः	{ உணவுக்குட பொரு ள் ஸம்பாதிக்கும் வ ழியெதையும் காண தவராய்	विजटः	திரிஜடர்
फालकुहाल- लाङ्गली	} கோடாரி மண்வெட்டி, கலப்பை இவைகளை யுடையவராய்	नाम	என்ற
		द्विजः	ஓர் அந்தணர்
		आसीत्	இருந்தார்.

तं वृद्धं तरुणी भार्या बालानादाय दारकान् । अब्रवीद्वाह्यं वाक्यं दारिद्र्येणाभिपीडिता ॥

तं	அந்த	आदाय	கையில் வைத்துக் கொண்டு,
वृद्धं	வயதுசென்ற	दारिद्र्येण	தரித்திரத்தால்
ब्राह्मणं	பிராம்மணரைப் பார்த்து,	अभिपीडिता	மிகவும் பீடிக்கப்பட் டவளாய்
तरुणी	சிறுபெண்ணை	वाक्यं	பின்வரும் சொல்லை
भार्या	மனைவி	अब्रवीत्	சொன்னாள்.
बालान्	சிறு		
दारकान्	குழந்தைகளை		

अपास्य फालं कुदालं कुरुष्व वचनं मम । रामं दर्शय धर्मज्ञं यदि किञ्चिदवाप्स्यसि ॥

मम	“என்னுடைய	रामं	ஸ்ரீராமரிடம்
वचनं	சொல்லை	दर्शय	{ ஆஜராகி உமக்கு வேண்டியதைத் தெரிவித்துக்கொள்ளும்.
कुरुष्व	செய்யும்.	यदि	அப்படிச் செய்தால்
फालं	கோடாரியையும்,	किञ्चित्	ஏதேனும்
कुदालं	மண்வெட்டியையும்	अवाप्स्यसि	பெறுவீர்.”
अपास्य	தூரத்தில் எறிந்து		
धर्मज्ञं	தர்மக்ஞரான [விட்டு,		

स भार्याया वचः श्रुत्वा शाटीमाच्छाद्य दुश्छदाम् । स प्रातिष्ठत पन्थानं यत्र रामनिवेशनम् ॥

सः	அவர்	आच्छाद्य	உடுத்திக்கொண்டு,
भार्यायाः	மனைவியின் து	रामनिवेशनं	ஸ்ரீராமரது திருமா
वचः	சொல்லை	यत्र	எங்கோ [ளிகை
श्रुत्वा	கேட்டு,	पन्थानं	அதேவழியாக
दुश्छदां	கிழிந்த	सः	அவர்
शाटीं	வேஷ்டியை	प्रातिष्ठत	புறப்பட்டார்.

भृग्वङ्गिरस्समं दीप्त्या त्रिजटं जनसंसदि । आ पञ्चमायाः कक्ष्याया नैनं कश्चिदवारयत् ॥

दीप्त्या	காந்தியால்	पञ्चमायाः	ஐந்து
भृग्वङ्गिरःसमं	{ பிருகுரிஷிபோலவும், அங்கிரஸ் முனிபோலவும் இருக்கிற	कक्ष्यायाः	கட்டுகளின்
एनं	இந்த	जनसंसदि	ஜனக்கூட்டத்தில்
त्रिजटं	திருஜட முனிவரை	कश्चित् आ	எவனேனுமொருவன் கூட
		अवारयत् न	தடுக்கவில்லை.

स राजपुत्रमासाद्य त्रिजटो वाक्यमब्रवीत् । निर्धनो बहुपुत्रोऽस्मि राजपुत्र महायशः । क्षतवृत्तिर्वने नित्यं प्रत्यवेशस्व मामिति ॥ ३४ ॥

सः	அந்த	राजपुत्र	சக்கிரவர்த்தி திருக்
त्रिजटः	திருஜட முனிவர்	अस्मि	அடியேன் [குமாரரே!
राजपुत्रं	சக்கிரவர்த்தியாரின்	निर्धनः	பரம ஏழை.
	திருக்குமாரரை	बहुपुत्रः	பெரிய குடும்பி.
आसाद्य	பார்த்து,	वने	காட்டில்
इति	இனிவரும்	नित्यं	எப்பொழுதும்
वाक्यं	விண்ணப்பத்தை	क्षतवृत्तिः	உணவுக்குக்கூட எம் பாதிக்கமுடியாதவன்.
अब्रवीत्	தெரிவித்துக்கொண்டார்.	मां	என்னை
महायशः	“மிக்கப் புகழுடையவரே!	प्रत्यवेशस्व	தேவரீர் கடாக்ஷித்தருளும்.”

तमुवाच ततो रामः परिहाससमन्वितम् ॥ ३५ ॥

परिहाससमन्वितं கொண்டாடுவதற்கேற்
ற பாத்திரமாகிய
த அவரைப்பார்த்து,
ராம: ஸ்ரீராமர்

ततः அப்பொழுது
उवाच பின்வருமாறு திருவா
ய்மலர்ந்தருளினார்.

गवां सहस्रमप्येकं न तु विश्राणितं मया । परिक्षिपसि दण्डेन यावत्तावदवाप्स्यसि ॥

मया “அடியேனால்,
गवां பசுக்களின்
सहस्रं அநேகம்
विश्राणितं தானம் கொடுக்கப்
பட்டது.

तु அப்படியிருந்தும்,
இதுவரைக்கும்
एकं अपि ஒன்றுகூட

न பெருக தேவரீர்
दण्डेन கையிலிருக்கும் கோல்
கொண்டு
यावत् எவ்வளவு தூரம்
परिक्षिपसि வீசியெறிவீரோ
तावत् அதுவரையிலுமுள்ள
எல்லாவற்றையும்
अवाप्स्यसि ஸ்வீகரிப்பீராக.

स शार्दी त्वरितः कथ्यां संभ्रान्तः परिवेष्ट्य ताम् । आविध्य दण्डं चिक्षेप सर्वप्राणेन वेगितः॥

स: அவர்
त्वरितः பரபரப்புடன் கூடிய
வராய்,
संभ्रान्तः மிக்கக் கலவரமடைந்
தவராய்,
वेगितः அதி உற்சாகம் கொ
ண்டவராகி,
तां அந்த

शार्दी உத்தரீயத்தை
कथ्यां இடுப்பில்
परिवेष्ट्य சுற்றியிறுக்கிக்கொ
दण्डं கோலை [ண்டு,
आविध्य சுழற்றி,
सर्वप्राणेन முழு பலத்தோடு
चिक्षेप எறிந்தார்.

स तीर्त्वा सरयूपारं दण्डस्तस्य कराच्युतः । गोब्रजे बहुसाहस्रे पपातोक्षणसन्निधौ ॥

तस्य அவருடைய
करात् கையிலிருந்து
च्युतः கிளம்பிய
स: அந்த
दण्डः கோல்
सरयूपारं ஸரயூநதிக்கரையை

तीर्त्वा தாண்டி,
बहुसाहस्रे அநேக ஆயிரங்கள்
गोब्रजे பசுமந்தையில் [டங்கிய
उक्षणसन्निधौ ஓர் எருதின் முன்னி
லையில், (ஆர்ஷம்)
पपात விழுந்தது.

तं परिष्वज्य धर्मात्मा आ तस्मात्सरयूतटात् । आनयामास ता गोपैस्त्रिजटायाश्रमं प्रति ॥

धर्मात्मा தர்மா த்மா வாகுமவர்
तं அவரை
परिष्वज्य கட்டியணைத்துக்கொ
ண்டு,

तस्मात् அந்த
सरयूतटात् ஸரயூநதிக்கரையிலி
ருந்து

आ இடையிலுள்ள
ता: அவைகளை
त्रिजटाय திருஜடமுனிவருக்கு
आश्रमं प्रति ஆசிரமத்தில்
गोपै: இடையர்களைக்கொ
ண்டு
आनयामास சேர்ப்பித்தருளினார்.

उवाच च ततो रामस्तं गार्ग्यमभिर्हयन् । मन्युर्न खलु कर्तव्यः परिहासो ह्ययं मम ॥

ततः	அப்பொழுது	मम	எனது
रामः	ஸ்ரீராமர்	परिहासः	கொண்டாடலானது
गार्ग्य	கார்க்யவம்சத்தவராகிய	मन्युः च	{ மனதினெப்படிப்பட்ட குறையை விளைவிப்பதாகவும்,
तं	அவரைப்பார்த்து,	कर्तव्यः न	தேவரீர் திருவுளத்தில் பற்றலாகாது.
अभिर्हयन्	உள்ளங்குளிரச் செய்பவராகி,	खलु हि	இதைத்தானடியேன் பிரார்த்திக்கிறேன்.
उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி		
अयं	“இந்த [ஓர்.		

इदं हि तेजस्तव यदुरत्ययं तदेव जिज्ञासितुमिच्छता मया ।

इमं भवानर्थमभिप्रचोदितो वृणीष्व किञ्चेदपरं व्यवस्यति

॥ ४१ ॥

तव	“தேவரீரது	इच्छता	விரும்பிய
इदं	இந்த	मया	அடியேனால்
दुरत्ययं	கண்டறிந்துகொள்வது கஷ்டமாகிய	इमं	இந்த
तेजः	தபோபலம்,	अर्थं	காரியத்தில்
यत्	எதுவோ,	अभिप्रचोदितः	தேவரீர் பிரார்த்திக்க வேறு [ப்பட்டார்.
तत्	அதை	अपरं	ஏதாவது
हि	எல்லாருக்கும் பிரசித்தமாக	किं एव	தேவரீர்
जिज्ञासितुं	தெரிந்துகொள்ள	भवान्	விரும்புகிறீர் ஆகில்
		व्यवस्यति चेत्	கேட்டருள்வீராக.
		वृणीष्व	

ब्रवीमि सत्येन न तेऽस्ति यन्त्रणा धनं हि यद्यन्मम विप्रकारणात् ।

भवत्सु सम्यक् प्रतिपादनेन तन्मयाऽऽर्जितं प्रीतियशस्करं भवेत्

॥ ४२ ॥

सत्येन	“மனப்பூர்வமாய்	मया	அடியேனால்
ब्रवीमि	அடியேன் விண்ணப்பம்செய்கிறேன்.	आर्जितं	ஸம்பாதிக்கப்பட்ட
यत्	ஆகையால்	तत्	அது [தோ,
ते	தேவரீருக்கு	भवत्सु	தேவரீரைப்போன்ற வர்களிடத்தில்
यन्त्रणा	சங்கோசமென்பது	सम्यक्	பரிபூர்ணமாய்
अस्ति न	வேண்டாம்.	प्रतिपादनेन	கொடுக்கப்பட்டதினால்
यत्	எந்த	मम	அடியேனுக்கு
धनं	பொருள்	प्रीतियशस्करं	{ மனமகிழ்ச்சியையும் புகழையும் விளைவிப்பதாக இருக்கும்.”
विप्रकारणात् हि	அந்தணர்களுடைய உபயோகத்திற்காகவே	भवेत्	

त्रयस्त्रिंशः सर्गः—முப்பத்திமுன்றாவது ஸர்க்கம் || 33 ||

दशरथदर्शनाय श्रीरामागमनम्—தசரதரைப் பார்க்க ஸ்ரீராமர் வருவது.

दत्त्वा तु सह वैदेह्या ब्राह्मणेभ्यो धनं बहु । जग्मतुः पितरं द्रष्टुं सीतया सह राघवौ ॥

राघवौ	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணரிருவரும்	दत्त्वा	கொடைசெய்துவி
वैदेह्या	வைதேஹியோடு	तु	அதன்மேல் [ட்டு,
सह	கூடியிருந்து	पितरं	திருத்தந்தையை
ब्राह्मणेभ्यः	வேதியர்களுக்கு	द्रष्टुं	கண்டுசேவிக்க
बहु	மிக	सीतया सह	சீதாதேவியுடன்
धनं	பொருளை	जग्मतुः	எழுந்தருளிஞர்கள்.

ततो गृहीते दुष्प्रेक्षे त्वशोभेतां तदायुधे । मालादामभिराबद्धे सीतया समलङ्कृते ॥ २ ॥

सीतया तु	சீதாதேவியாராலேயே	गृहीते	{ இருகரங்களிலெடுத்த
मालादामभिः	புஷ்பமாலைகளினால்		துக்கொண்டு போக
आबद्धे	சுற்றப்பட்டவைகளும்	तदायुधे	ப்பட்டவைகளுமான
समलङ्कृते	நன்கு அலங்கரிக்கப்	दुष्प्रेक्षे	அவ்விருவர்களின்
	பெற்றவைகளும்		ஆபுதவர்க்கங்கள்
ततः	அவிடத்திலிருந்து	अशोभेताम्	ஒளியால் கண்களைக் கூ
			சச்செய்பவைகளாய்
			விளங்கின.

ततः प्रासादहर्म्याणि विमानशिखराणि च । अधिरूढ जनः श्रीमानुदासीनो व्यलोकयत् ॥

श्रीमान्	மிகச்செல்வத்தையுடைய	विमान-शिखराणि च	{ ஏழுமாடியுள்ள வீடுகளின்
जनः	ஜனசமூகமானது	अधिरूढ	உச்சிகளமீதும்
ततः	அப்பொழுது	उदासीनः	ஏறிக்கொண்டு,
प्रासाद-हर्म्याणि	கோவில்களின் கோபுரங்கள்மீதும் தனிகர்களின் மாளிகைகள்மீதும்,	व्यलोकयत्	உற்சாகமிழ்த்ததாய்
			பார்த்துக்கொண்டிருந்தது.

न हि रथ्याः स शक्यन्ते गन्तुं बहुजनाकुलाः ।

आरूढ तस्मात् प्रासादादीनाः पश्यन्ति राघवम् ॥ ४ ॥

रथ्याः	வீதிகள்	दीनाः	தன்பமுற்றிருந்த
बहु-जनाकुलाः	{ வெகுஜனக்கூட்டத்தால் நிற்கவுமிடமில்லாமல் நிறையப்பெற்றவைகளாய்	आरूढ	உயர ஏறி, [ஜனங்கள்
		प्रासादात्	உயர்ந்த இடத்திலிருந்து
गन्तुं	துழைந்துசெல்ல	राघवं हि	ஸ்ரீராமரையே
शक्यन्ते स न	முடியாதவைகளாக இருந்தன.	पश्यन्ति	{ வழிவகை ஒன்றும் தெரியாதவர்களாய், புத்திகலங்கிப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்
तस्मात्	ஆகையால்		

पदाति वर्जितच्छत्रं रामं दृष्ट्वा तदा जनाः । ऊर्चुर्बहुविधा वाचः शोकोपहतचेतसः ॥५॥

तदा	அப்பொழுது	शोकोपहत- चेतसः	} மனவேதனையால் தடு மாற்றமடைந்த மன த்தினர்களாகி,
रामं	ஸ்ரீராமரை	बहुविधाः	பலவாறாய்;
वर्जितच्छत्रं	திருக்குடையின்றி	वाचः	பின்வரும் மொழிகளை
पदाति	{ கால்நடையாய் சென் றுகொண்டிருக்கின் றவராய்,	उचुः	ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டார்கள்.
दृष्ट्वा	கட்புலனாய்க் கண்ட,		
जनाः	ஜனங்கள்,		

यं यान्तमनुयाति स्म चतुरङ्गबलं महत् । तमेकं सीतया सार्धमनुयाति स्म लक्ष्मणः ॥६॥

यं	எந்த ஒருவரை,	एकं	தனிமையாய்,
महत्	மஹத்தான	यान्तं	போகிற
चतुरङ्गबलं	நால்வகை சேனை	तं	அவரை,
अनुयाति स्म	பின்தொடர்ந்து செல் லுமோ ;	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர் ஒருவர்,
सीतया सार्धं	சிதையோடு கூட	अनुयाति स्म	பின்தொடர்ந்து செல்கின்றார்.

ऐश्वर्यस्य रसज्ञः सन् कामिनां चैव कामदः । नेच्छत्येवानृतं कर्तुं पितरं धर्मगौरवात् ॥

ऐश्वर्यस्य	ஐசுவரியத்தினுடைய	सन्	தர்மாத்மாவாகுமவர்,
रसज्ञः एव	{ உண்மையான பிரயோ ஜனமின்னதென்று தெரிந்தவரும்,	धर्मगौरवात् एव	} தர்மத்தின்மேல் வைத் திருக்கும் கைளரவ த்தாலேயே
कामिनां	யாசித்தவர்களின்	पितरं	திருத்தந்தையை
कामदः च	மனோரதங்களை நிறை வேற்றுவருமாகிய	अनृतं	அஸ்த்யவாகியாக
		कर्तुं इच्छति न	செய்ய ஒப்பவில்லை.

या न शक्या पुरा द्रष्टुं भूतैराकाशगैरपि । तामद्य सीतां पश्यन्ति राजमार्गगता जनाः ॥

या	எந்த ஒருவள்	शक्या न	முடியாதவளோ ;
पुरा	இதுவரைக்கும்	तां	அந்த
आकाशगैः	ஆகாசத்தில் சஞ்சரிக் கிற	सीतां	சீதாப்பிராட்டியாரை,
भूतैः अपि	பரம பக்தர்களாலுங் கூட	अद्य	தக்காலம்
द्रष्टुं	கட்புலனாய்க் காண	राजमार्गगताः	ராஜவீதிகளிலிருக் கின்ற
		जनाः	சாதாரண ஜனங்கள்
		पश्यन्ति	பார்க்கின்றார்கள்.

அங்ராகோசிதா சீதா ரக்தகந்நசேவிநிம் | வர்பமுஷ்ணம் ச சீதம் ச நேஷ்யந்ந்யாஸு விவர்ப்நதாம் ||

அங்ராகோசிதா	“வாசணைத் திரவ்யங் களை பூசிக்கொள்ள உரியவனும், செஞ்சனத்தையணிந் து கொள்ளவேண்டி யவனாகிய சீதாதேவியாரை	வர்ப் முஷ்ணம் ச சீதம் ச அஸு விவர்ப்நதா நேஷ்யந்தி	மழையும் வெயிலும், குளிரும், சீக்கிரமாய் காந்தி குன்றியவளாய் மாற்றும்.
-------------	--	---	--

அஃ நூந் தசரதஸ்சத்வமாவிஷ்ய பாஸதே | ந ஹி ராஜா ப்ரியம் புத்ரம் விவாஸயிதும்ஹி || 10 ||

அஃ	“இப்பொழுது	நூந்	நிச்சயம்.
தசரத:	தசரத	ஹி	ஏனென்றால்,
ராஜா	சக்கிரவர்த்தியார்	ப்ரியம்	மிகப்பிரியமுள்ள
சத்வம்	பேயை	புத்ரம்	புதல்வரை
அவிஷ்ய	புகவிட்டுக்கொண்டு,	விவாஸயிதும்	காட்டிற்கனுப்ப
பாஸதே	மதிமாறிப்பேசுகின் றார்.	அஹி ந	ஸம்மதிக்கமாட்டார்.

நிர்஑ுஸ்யாபி புத்ரஸ்ய கதம் ச்யாதிப்ரவாஸநம் | கிம் புநர்யஸ்ய லோகோஸ்ய ஜிதோ வுத்தேன கேவலம் ||

நிர்஑ுஸ்ய	“உதவாத	யஸ்ய	எவருக்கு
புத்ரஸ்ய	மகனுக்கு	வுத்தேன	திருக்கல்யாணகுணம்
அபி	கூட	அயம்	இந்த [பெறுமையால்
விப்ரவாஸநம்	சுதேசத்துநின்று அகற்றுகை	லோக:	உலகம்
கதம் ச்யாத்	விதிக்கப்படுகிறதில்லை.	கேவலம்	முற்றிலும்
புந:	அப்படியிருந்தும்,	ஜித:	வச்யமே. (அவருக்
		கிம்	இது ஏன்? கு)

அநுஷ்ஸ்யமநுகோஷ: ஸுதம் சீலம் தம: சம: | ரா஘வ் ஸோபயந்ந்யேதே ஷட்ரீணா: பुरुஷோத்தமம் ||

அநுஷ்ஸ்யம்	“எப்படிப்பட்டவனுக் கும் தேகச்சிரமத் தையோ அல்லது ம னத்துன்பத்தையோ விளைவிக்காதிருக்கும் தன்மை, தண்ணளி, சாஸ்திரஞ்ஞானம், எப்பவும் தர்மநெறி வழுவாது எதையும் செய்யும் சுபாவம்,	தம: சம: ஸுதே ஷட் ரீணா: புருஷோத்தமம் ரா஘வ் ஸோபயந்தி	{ புலன்களை அடக்கி தன்வசமாக்கிக்கொ ள்கை, { எக்காலத்திலெதற் கும் மனதைச்சிதற விடாதிருத்தல் ஆகிய இந்த ஆறு குணங்களும், *புருஷோத்தமமாகிய ஸ்ரீராமரை விளக்குகின்றன.
------------	--	--	---

[*ஸர்வாந்தர்யாமியாய், ஸகல ஜகத்காரணமாய், ஸகல ஜகத்சரண்யராய், ஸர்வ வ்யாபியாய் இருக்கும் புருஷோத்தமமாகிய]

तस्मात्तस्योपघातेन प्रजाः परमपीडिताः। औदकानीव सत्त्वानि ग्रीष्मे सलिलसंक्षयात् ॥

तस्मात् ஆகையால்,
तस्य அவருக்கு
उपघातेन துன்பத்தை விளைவித்
प्रजाः ஜனங்கள், [ததால்,
ग्रीष्मे வெயிற்காலத்தில்
सलिलसंक्षयात् நீர் வற்றிப்போய்விட்
டதால்

औदकानि ஜலத்திலேயே உயிரு
டனிருக்கிற
सत्त्वानि ஜந் துக்கள்
इव எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
परमपीडिताः தவிக்கின்றார்கள்.

पीडया पीडितं सर्वं जगदस्य जगत्पतेः। मूलस्येवोपघातेन वृक्षः पुष्पफलोपगः ॥१४॥

जगत्पतेः ஜகத் துக்கெல்லாம் நா
अस्य இவருடைய [யகராகிய
पीडया கஷ்டத்தால்
जगत् सर्वं உலகம் எல்லாமும்,
पुष्पफलोपगः புஷ்பங்களையும்,
கனிகளையும் தரும்

वृक्षः ஓர் விருக்தமான து
मूलस्य उपघातेन வேரின் நாசத்தால்
इव எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
पीडितम् அழிந்துபோயிற்று.

मूलं ह्येष मनुष्याणां धर्मसारो महाद्युतिः। पुष्पं फलं च पत्रं च शाखाश्चास्येतरे जनाः ॥

महाद्युतिः அமா னுஷ்ய மஹிமை
பூண்ட
धर्मसारः தருமதேவதையாகிய
एषः हि இவர் ஒருவர்தான்
मनुष्याणां மானிடர்களுக்கு
मूलं வேர். (ஆதாரம்.)
इतरे இதர

जनाः ஜனங்கள்
अस्य இதன்
पुष्पं புஷ்பமாகவும்,
फलं च பழமாகவும்,
पत्रं च இலையாகவும்,
शाखाः च கிளைகளாகவும் ஆகி
றார்கள்.

ते लक्ष्मण इव क्षिप्रं सपत्नीकाः सवान्धवाः। गच्छन्तमनुगच्छामो येन गच्छति राघवः ॥

ते அந்த நாம்
सपत्नीकाः பத்தினிகளோடு கூடி
னவர்களாயும்,
புத்திரமித்திர பந்துக்
களோடு கூடினவர்க
ளாயும்,
सवान्धवाः ஸ்ரீராகவர்
राघवः எந்த வழியாய்
येन

गच्छति எழுந்தருளுகிறாரோ ;
गच्छन्तं எழுந்தருளுமவரை
लक्ष्मणः லக்ஷ்மணர்
इव எவ்வண்ணமோ
அவ்வண்ணமே
क्षिप्रं இப்பவே
अनुगच्छामः தொடர்ந்து போவோம்.

उद्यानानि परित्यज्य क्षेत्राणि च गृहाणि च। एकदुःखसुखा राममनुगच्छाम धार्मिकम् ॥

उद्यानानि பூந்தோட்டங்களையும்,
क्षेत्राणि च நிலங்களையும்,
गृहाणि च வீடுவாசல்களையும்,
परित्यज्य துறந்துவிட்டு,

एकदुःख- } துக்கத்தையும் சுகத்
सुखाः } தையும் ஒரேமாதிரி
யாகப் பாராட்டுபவர்க
धार्मिकं தர்மவீடராகிய[ளாய்,
राम ஸ்ரீராமரை
अनुगच्छाम பின்பற்றிச்செல்
வோம்.

समुद्धृतनिधानानि परिध्वस्ताजिराणि च । उपात्तधनधान्यानि हृतसाराणि सर्वशः ॥
 रजसाऽभ्यवकीर्णानि परित्यक्तानि दैवतैः । मूषिकैः परिधावद्भिरुद्विलैरावृतानि च ॥१९॥
 अपेतोदकधूमानि हीनसंमार्जनानि च प्रनष्टवलिकर्मज्यामन्त्रहोमजपानि च ॥ २० ॥
 दुष्कालेनैव भग्नानि भिन्नभाजनवन्ति च । अस्मन्यक्तानि वेश्मानि कैकेयी प्रतिपद्यताम् ॥

कैकेयी	கைகேயீதேவியார்	प्रनष्टवलि- कर्मज्यामन्त्र- होमजपानि च	பலி, வைதிகக்கிரியை, யாகம், மந்திரம், ஹோமம், ஜபம் இ வைகளில்லாதவை களாய்,
दुष्कालेन एव	{ போராதலேனையென் கிற ஒரு காரணத்தி னாலேயே	हीनसंमार्जनानि	{ துகள் போகவிளக்கா தவைகளாயும், மெ ழுகாதவைகளாயுப், நீர் தெளியாதவைக ளாயும், தூபமணமி ல்லாதவைகளாயும், உடைந்த பாத்திரங்க ளையுடையவைகளாய்
अस्मन्यक्तानि	நம்மால் சூன்யமாய் ஒழிக்கப்பட்ட	अपेतोदक- धूमानि	{ துகள் போகவிளக்கா தவைகளாயும், மெ ழுகாதவைகளாயுப், நீர் தெளியாதவைக ளாயும், தூபமணமி ல்லாதவைகளாயும், உடைந்த பாத்திரங்க ளையுடையவைகளாய்
वेश्मानि	வீடுகளை	भिन्नभाजनवन्ति	உடைந்துகிடக்கின்ற எங்கும் [வைகளாய் திறந்தவளைகளால் அங்குமிங்கும்
समुद्धृत- निधानानि	{ புதயல்களையெடுத்து அப்புறப்படுத்தப் பட்டவைகளாயும்,	भग्नानि	உடைந்துகிடக்கின்ற எங்கும் [வைகளாய் திறந்தவளைகளால் அங்குமிங்கும்
परिध्वस्ताजिराणि च	அழிந்த முற்றங்களை யுடையவைகளாயும்,	सर्वशः	ஒடுகின்ற எலிகளால் மாததிரம்
हृतसाराणि च	{ பொருள்களையெல்லா மெடுத்து அப்புறப் படுத்தப்பட்டவை களாயும்,	उद्विलैः	வாஸம்செய்யப்பட்டு விளங்குகிறவைகளா யும்,
उपात्तधन- धान्यानि च	{ தனங்களையும், தானி யங்களையுமெடுத்தப் புறப்படுத்தப்பட்ட வைகளாயும்,	परिधावद्भिः	புழுதியால் எங்கும் படியப்பெற்ற வைகளாயும்
दैवतैः	கிருஹதேவதை களால்	प्रतिपद्यताम्	அடையட்டும்.
परित्यक्तानि	தூறக்கப்பட்டவை களாயும்,		

वनं नगरमेवास्तु येन गच्छति राघवः । अस्माभिश्च परित्यक्तं पुरं संपद्यतां वनम् ॥२२॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்	अस्तु	ஆகட்டும்.
गच्छति	வெளியில்போய்விடுகி ன்றார்.	अस्माभिः	நம்மால்
येन	என்கிற காரணத்தால்	परित्यक्तं	விடப்பட்ட
वनं	காடானது	पुरं	பட்டணம்,
नगरं एव	நகரமாகவே	वनं च	காடாகவே,
		संपद्यताम्	ஆகட்டும்.

विनीतधीरपुरुषं प्रविश्य तु नृपालयम् । ददर्शविस्थितं दीनं सुमन्त्रमविदूरतः ॥२८॥

नृपालयं	சக்கிரவர்த்தியின் திருமாளிகைக்கு	अवस्थितं	சலியாமனத்தையுடை யவருமாகிய
प्रविश्य	வந்துசேர்ந்த (அவர்)	सुमन्त्रं	சுமந்திரரை
अविदूरतः तु	அதன் வாசலிலேயே	दीनं	மிக்க வாட்டமடைந்தி ருக்கின்றவராக
विनीतधीरपुरुषं	நல்ல ஞானமுடைய தீரபுருஷனும்	ददर्श	கவனித்தார்.

प्रतीक्षमाणोऽपि जनं तदाऽऽर्तमनार्तरूपः प्रहसन्निवाथ ।

जगाम रामः पितरं दिदृक्षुः पितुर्निदेशं विधिवच्चिकीर्षुः ॥ २९ ॥

पितुः	திருத்தந்தையின்	आर्तं	மிக்க க்தவித்துக்கொ ண்டிருக்கிறதாக
निदेशं	கட்டளையை	प्रतीक्षमाणः	திருவுளத்திலறிந்த
विधिवत्	{ தருமவிதிக்கு குறை யென்பதே வினையா தவண்ணமாய்,	अपि	இருந்தும் [வராய்,
चिकीर्षुः	நிறைவேற்ற மனவுறு திகொண்டவரும்,	तदा	அப்படியும்,
अथ	இப்பொழுது	अनार्तरूपः	மனத்தளர்ச்சி அடையாதவராய்
पितरं	திருத்தந்தையை	प्रहसन् इव	புன்சிரிப்புகொண்டவ ராகவே
दिदृक्षुः	கண்டுசேவிக்கவந்திரு க்கிறவருமாகிய	जगाम	{ ஸமயத்தை எதிர்பார் த்து கார்த்துநின்று கொண்டிருந்தார்.
रामः	ஸ்ரீராமர்		
जनं	ஜனசமூகத்தை		

तत्पूर्वमैश्वாகसुतो महात्मा रामो गमिष्यन् वनमार्तरूपम्

व्यतिष्ठत प्रेक्ष्य तदा सुमन्त्रं पितुर्महात्मा प्रतिहारणार्थम् ॥ ३० ॥

महात्मा	மஹாத்மாவானவரும்	पूर्वं	முதலில்
तदा	அப்பொழுது	पितुः	திருத்தந்தைக்கு
ऐश्वாக- सुतः	{ இக்ஷ்வாகு குலத்தில் பிறந்தவரிடத்தில் திருக்குமாரனாய் அவதாரம் செய்தரு ளியவருமாகிய	प्रतिहारणार्थं	{ தான் வந்திருக்கும் செய்தியை விண்ண ப்பம் செய்வதின் பொருட்டு
रामः	ஸ்ரீராமர்,	आर्तरूपं	அதிகத்துன்பப்பட்ட டுக்கொண்டிருக்கிற
महात्मा	தண்ணாளியை விளங்க காட்டுகின்றவராய்	सुमन्त्रं	ஸுமந்திரரை
तत्	அந்த	प्रेक्ष्य	பார்த்து,
वनं	காட்டிற்கு	व्यतिष्ठत	கார்த்துநின்றுகொண் டிருந்தார்.
गमिष्यन्	எழுந்தருளப் போகிறவராய்		

पितुर्निदेशेन तु धर्मवत्सलो वनप्रवेशे कृतबुद्धिनिश्चयः ।

स राघवः प्रेक्ष्य सुमन्त्रमब्रवीन्निवेदयस्वागमनं नृपाय मे

॥ ३१ ॥

पितुः	திருத்தந்தையின்	राघवः	ஸ்ரீராமர்
निदेशेन तु	{ கட்டளை என்கிற ஒரு காரணத்தைக் கொ ண்டே	सुमन्त्रं	சுமந்திரரை
वनप्रवेशे	வனம் புகுவதில்	प्रेक्ष्य	பார்த்து,
कृतबुद्धिनिश्चयः	மனவுறுதிகொண்ட	मे	“அடியேனது
धर्मवत्सलः	தர்மவக்ஸலராகிய	आगमनं	வரவை
सः	அந்த	नृपाय	சக்கிரவர்த்தியாரிடம்
		निवेदयस्व	தெரிவியும்” (என்று)
		अब्रवीत्	அருளிச்செய்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे त्रयस्त्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3777

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1422

चतुस्त्रिंशः सर्गः—मुपपत्तिनांकावतु षर्ककम् ॥ ३४ ॥

दशरथमूर्च्छा—तसरतर् मूर्च्छस्यदेवतु.

ततः कमलपत्राक्षः श्यामो निरुदरो महान् । उवाच रामस्तं सूतं पितुराख्याहि मामिति ॥

कमलपत्राक्षः	புண்டரீகபலாசவிசா லாக்ஷநம்,	रामः	ஸ்ரீராமர்
श्यामः	நீலமேகச்யாமளவர்ண முடையவரும்,	तं	அந்த
निरुदरः	{ ஏற்றுக்கொண்ட காரி யத்தை குறையின்றி முடிக்க நிச்சயித்து விட்ட	सूतं	குதராகிய சுமந்திர ரிடம்
महान्	மஹானுமாகிய	पितुः	“திருத்தந்தைக்கு
		मां	எண்ணப்பற்றி
		ततः	மற்றபடியும்
		आख्याहि	தெரிவியும்”
		इति	என்றும்
		उवाच	அருளிச்செய்தார்.

स रामप्रेषितः क्षिप्रं सन्तापकलुषेन्द्रियः । प्रविश्य नृपतिं सूतो निश्चसन्तं ददर्श ह ॥ २ ॥

रामप्रेषितः	{ ஸ்ரீராமரிடமிருந்து தூதுகொண்டுபோகி ன்றவரும்	क्षिप्रं	தக்ஷணமே
सन्ताप-	ஸந்தாபத்தால் கலங்	प्रविश्य	உள்ளே சென்று,
कलुषेन्द्रियः }	கிய இந்திரியங்களை உடையவருமான	नृपतिं	சக்கிரவர்த்தியாரை
सः	அந்த	ह	மஹாகஷ்டதசையில்
सूतः	சுமந்திரர்	निश्चसन्तं	பெருமூச்செறிந்து கொண்டிருப்பவராக
		ददर्श	கவனித்தார்.

उपरक्तमिवादित्यं भस्मच्छन्नमिवानलम् । तटाकमिव निस्तोयमपश्यज्जगतीपतिम् ॥ ३ ॥

जगतीपति	சக்கிரவர்த்தியாரை	इव	போலிருக்கிறவரை
उपरक्तं	அரவின் வாய்ப்பட்ட	निस्तोयं	நீர்வற்றிய [கவும்,
आदित्यं	சூரியனை	तटाकं	தடாகத்தை
इव	போலிருக்கிறவரை	इव	போலிருக்கிறவரை
भस्मच्छन्नं	நீறுபூத்த [கவும்,		கவும்,
अनलं	நெருப்பை	अपश्यत्	கவனித்தார்.

आलोक्य तु महाप्राज्ञः परमाकुलचेतसम् । राममेवानुशोचन्तं मृतः प्राञ्जलिरासदत् ॥ ४ ॥

महाप्राज्ञः	நுண்ணியராகிய	आलोक्य	கவனித்து,
सूतः	சூதராகிய சுமந்திரர்	तु	ஆடும்
रामं एव	ஸ்ரீராமரைப்பற்றியே	प्राञ्जलिः	கைகூப்பினவராய்,
परं	மிகவும்	आसदत्	அருகிற்சென்று கார்
अनुशोचन्तं	கவலைப்படுகிறவராய்		த்துநின்றனர்.
आकुलचेतसं	மனங்கலங்கியிருக்கின்றவராய்		

तं वर्धयित्वा राजानं सूतः पूर्वं जयाशिषा । भयविक्रवया वाचा मन्दया श्लक्ष्णमब्रवीत् ॥

सूतः	சூதராகும் சுமந்திரர்,	मन्दया	{ தக்காலம் கஷ்டத்தை
तं	அந்த		யை நன்கு விளக்கக்
राजानं	சக்கிரவர்த்தியாரைப்	वाचा	காட்டுகிறதாய்கிய,
पूर्वं	முதலில் [பார்த்து,		தொனிகொண்டு,
जयाशिषा	“ஜயவிஜயீபவ” என்று	श्लक्ष्णं	நாஜிக்காய்,
वर्धयित्वा	ஆசிகூறி,	अब्रवीत्	பின்வருமாறு சொன்
भय-	மனத்துயரத்தை		ஞர்.
विक्रवया }	நன்கு விளங்கக்காட்		
	டுகிறதும்,		

अयं स पुरुषव्याघ्रो द्वारि तिष्ठति ते सुतः । ब्राह्मणेभ्यो धनं दत्त्वा सर्वं चैवोपजीविनाम् ॥

ते	“தேவரீரது	धनं	பொருள்
सुतः	திருக்குமாரரும்,	सर्वं	அனைத்தையும்,
पुरुषव्याघ्रः	புருஷோத்தமருமாகிய	दत्त्वा	கொடைசெய்தவிட்டு,
सः	அவர்,	द्वारि	வாயலில்
ब्राह्मणेभ्यः च	பிராம்மணர்களுக்கும்	अयं	திதே
उपजीविनां एव	பரிஜனங்களுக்கும்.	तिष्ठति	வந்துகாத்திருக்கின்
			ஞர்.

स त्वा पश्यतु भद्रं ते रामः सत्यपराक्रमः । सर्वान् सुहृद आपृच्छय त्वामिदानीं दिदृक्षते ॥

सत्यपराक्रमः	“சொன்ன சொல் தவ	दिदृक्षते	தரிசிக்கக் காத்துக்
रामः	ஸ்ரீராமர் [முதவராகிய		கொண்டிருக்கிறார்.
सुहृदः	மித்திரர்கள்	सः	அவர்
सर्वान्	எல்லாரிடமும்	त्वा	தேவரீரை
आपृच्छय	விடைபெற்றுக்கொ	पश्यतु	கண்டு சேவிக்கட்டும்.
इदानीं	இப்பொழுது [ண்டு,	ते भद्रम्	தேவரீர் திருவுளம்
त्वा	தேவரீரை		பற்றுவிராக.

गमिष्यति महारण्यं तं पश्य जगतीपते । वृतं राजगुणैः सर्वैरादित्यमिव रश्मिभिः ॥८॥

महारण्यं “मஹத்தான அரண்
யத்திற்கு
गमिष्यति எழுந்தருளியிருக்கின்
றனர்.
जगतीपते சக்கிரவர்த்தியாரே !
आदित्यं சூரியபகவானே
इव போன்றவராய்,

सर्वैः எல்லா
रश्मिभिः கிரணங்களாகிற
राजगुणैः ராஜகுணங்களால்
वृतं விளங்கிக்கொண்டிருக்
तं அவரை [க்கும்
पश्य கடாக்ஷித்தருளு
வீராக.”

स सत्यवादी धर्मात्मा गांभीर्यात् सागरोपमः । आकाश इव निष्पङ्को नरेन्द्रः प्रत्युवाच तम् ॥

सत्यवादी ஸத்யவாதியும்,
धर्मात्मा தர்மாத்மாவும்,
गांभीर्यात् காம்பீர்யத்தால்
सागरोपमः சமுத்திரம்போன்ற
आकाशः ஆகாசம் [வரும்,
इव போல

निष्पङ्कः மாசுற்றவரும்,
नरेन्द्रः சக்கிரவர்த்தியுமாகிய
सः அவர்,
तं அவரைப்பார்த்து,
प्रत्युवाच பின்வருமாறு ஆக்ஞா
பித்தருளினார்.

सुमन्त्रानय मे दारान् ये केचिदिह मामकाः । दारैः परिवृतः सर्वैर्द्रष्टुमिच्छामि राघवम् ॥

सुमन्त्र “சுமந்திராரே !
ये எந்த
केचित् எவர்கள்
मामकाः என்னைச்சேர்ந்தவர்க
मे எனது [ளோ, (அந்த)
दारान् மனைவிமார்களை,
इह இங்கு

आनय அழைத்துவாரும்.
दारैः மனைவிமார்கள்
सर्वैः எல்லாராலும்,
परिवृतः சூழப்பட்டவனாய்,
राघवं ஸ்ரீராமனை
द्रष्टुं காண
इच्छामि விரும்புகின்றேன்.”

सोऽन्तःपुरमतीत्यैव स्त्रियस्ता वक्ष्यमब्रवीत् । आर्या ह्यति वो राजा गम्यतां तत्र मा चिरम् ॥

सः அவர்
अन्तःपुरं அந்தப்புரத்தினுள்
अतीत्य சென்று,
ताः स्त्रियः அந்த மாதர்களை
वाक्यं விஷயத்தை [நோக்கி,
अब्रवीत् பின்வருமாறு தெரிய
ப்படுத்தினார்.

आर्याः “மாதுசிரோமணி
களே !
राजा சக்கிரவர்த்தியார்
वः உங்களை
ह्यति கூப்பிடுகிறார்,
तत्र गम्यतां அங்கு வரவேண்டும்.
चिरं एव விளம்பம் என்பதே
मा வேண்டாம்.”

एवमुक्ताः स्त्रियः सर्वाः सुमन्त्रेण नृपाज्ञया । प्रचक्रमुस्तद्भवनं भर्तुराज्ञाय शासनम् ॥१२॥

नृपाज्ञया சக்கிரவர்த்தியாரின்
ஆக்ஞைகொண்டு
सुमन्त्रेण சுமந்திரரால்
एवं மேற்கூறியவிதம்,
उक्ताः விண்ணப்பம்செய்யப்
பட்டவர்களாகிய
स्त्रियः மனைவிமார்கள்

सर्वाः எல்லோரும்
भर्तुः கணவரின்
शासनं நியமனத்தை
आज्ञाय கிரமேற்கொண்டு,
तद्भवनं அவரது திருமாளிகை
प्रचक्रमुः புறப்பட்டார்கள். [க்கு

अर्धसप्तशतास्तास्तु प्रमदास्ताम्रलोचनाः । कौसल्यां परिवार्याथ शनैर्जग्मुर्धृतव्रताः ॥

धृतव्रता:	{ தருமானுஷ்டானங்க ளில் அசஞ்சலபற்று டையவர்களும்	अर्धसप्तशताः	முன்னூற்றைம்பது
ताम्रलोचनाः	{ அழகையால் சிவந்த கண்களையுடையவர் களுமான	प्रमदाः तु	மனைவிமார்களும்
ताः	அந்த	अथ	அப்பொழுது
		शनैः	முறைப்படி
		कौसल्यां	கௌஸல்யாதேவியை,
		परिवार्यं	சூழ்ந்துகொண்டு,
		जग्मुः	வந்துசேர்ந்தார்கள்.

आगतेषु च दारेषु समवेक्ष्य महीपतिः । उवाच राजा तं सूतं सुमन्त्रानय मे सुतम् ॥

दारेषु	பத்தினிகள்	उवाच	பின் வருமாறு ஆக்ஞா
आगतेषु च	வந்துசேரவும்		பித்தருளினார்.
महीपतिः	லோகபாலகராகிய	सुमन्त्र	“சுமந்திரரே!
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்,	मे	எனது
तं	அந்த	सूतं	திருமகனை
सूतं	சூதராகியசுமந்திரரை	आनय	இங்கு அழைத்து
समवेक्ष्य	பார்த்து,		வாரும்”.

स सूतो राममादाय लक्ष्मणं मैथिलीं तदा । जगामाभिमुखस्तूर्णं सकाशं जगतीपतेः ॥

अभिमुखः	பரமஆப்தரான	तूर्णं	உடனே
सूतः	ஸூதராகிய,	आदाय	அழைத்துக்கொண்டு,
सः	அவர்,	जगतीपतेः	சக்கிரவர்த்தியாரின்
तदा	அதனால்	सकाशं	ஸன்னிதானத்திற்கு
रामं	ஸ்ரீராமரையும்	जगाम	திரும்பிவந்துசேர்ந்த
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரையும்		னார்.
मैथिलीं	மைதிலியாரையும்		

स राजा पुत्रमायान्तं दृष्ट्वा दूरात् कृताञ्जलिम् । उत्पपातासनात्तूर्णमार्तः स्त्रीजनसंवृतः ॥

आर्तः	{ மிக்கமனவேதனைப்ப ட்டுக்கொண்டிருப்ப வரும்	दूरात्	தூரத்திலிருந்தே
स्त्रीजन-	{ மனைவிமார்களெல்லோ	कृताञ्जलिं	அஞ்சலிஹஸ்தராய்
संवृतः	{ ராலும் சூழப்பட்ட வராயுமிருக்கின்ற,	आयान्तं	வந்துகொண்டிருக்கும்
सः	அந்த	पुत्रं	திருமகனை
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்,	दृष्ट्वा	கண்முன்கண்டு,
		भासनात्	ஆஸனத்தினின்றும்,
		तूर्णं	சடக்கென
		उत्पपात	எழுந்திருந்தார்.

सोऽभिदुद्राव वेगेन रामं दृष्ट्वा विशां पतिः । तमसंप्राप्य दुःखार्तः पपात भुवि मूर्च्छितः ॥

विशां पतिः	சக்கிரவர்த்தியார்	सः	அவர்
रामं	ஸ்ரீராமரை	तं	அவரை
दृष्ट्वा	கண்டு,	असंप्राप्य	கிட்டாமலே,
वेगेन	வாக்ஸல்யத்தின் அதி சயத்தால்	मूर्च्छितः	மூர்ச்சையடைந்தவ ராகி
अभिदुद्राव	எதிர்கொண்டோடினார்.	भुवि	தரையில்
दुःखार्तः	அதிக துயரமுற்றி நுந்தவராகிய	पपात	வீழ்ந்துவிட்டனர்.

तं रामोऽभ्यपतत् क्षिप्रं लक्ष्मणश्च महारथः । विसंज्ञमिव दुःखेन सशोकं नृपतिं तदा ॥

तदा	அப்பொழுது	नृपतिं	சக்கிரவர்த்தியாரை நோக்கி,
दुःखेन	மனவேதனையினால்	रामः	ஸ்ரீராமரும்,
इव	கொஞ்சமும்	महारथः	மஹாரதராகிய
विसंज्ञं	ஞாபகசக்தியில்லாத வராய்,	लक्ष्मणः च	லக்ஷ்மணரும்
सशोकं	மஹாகஷ்டதசையிலி ருக்கும்	क्षिप्रं	சடக்கென
तं	அந்த	अभ्यपतत्	(ஒருவர்பின் ஒருவரா ய்) ஒடினார்கள்.

स्त्रीसहस्रनिनादश्च सञ्ज्ञे राजवेश्मनि । हा हा रामेति सहसा भूषणध्वनिमूर्च्छितः ॥

राजवेश्मनि	சக்கிரவர்த்தி திருமா ளிகையில்	इति	என்னும்
सहसा	ஏககாலத்தில்,	भूषणध्वनि- }	ஆபாணத்வனியுடன்
हा	“ஹா!	मूर्च्छितः }	கலந்ததாய்
हा	ஹா!!	स्त्रीसहस- }	ஸ்திரீகளின் பலரின்
राम	ராம!!!”	निनादः च }	பெருஞ்சத்தமும்
		सञ्ज्ञे	ஒலித்தது.

तं परिष्वज्य बाहुभ्यां तावुभौ रामलक्ष्मणौ । पर्यङ्के सीतया सार्धं रुदन्तः समवेशयन् ॥

तौ	அந்த	तं	அவரை
रामलक्ष्मणौ	ராமலக்ஷ்மணர்களா	बाहुभ्यां	இரு கரங்களாலும்
उभौ	இருவரும், [கிய	परिष्वज्य	வாரிக்கட்டியணைத்து,
सीतया	வீதாதேவியோடு	पर्यङ्के	மஞ்சத்தில்
सार्धं	கூடவே,	समवेशयन्	எழுந்தருளிச் செய்த னார்கள்.
रुदन्तः	வீறிட்டமுகிறவர்க ளாய்		

अथ रामो मुहूर्तात्तं लब्धसंज्ञं महीपतिम् । उवाच प्राञ्जलिभूत्वा शोकार्णवपरिप्लुतम् ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்,	तं	அந்த
मुहूर्तात्	முகூர்த்தகாலம் சென்றதும்,	महीपतिं	சக்கிரவர்த்தியாரைப் பார்த்து
लब्धसंज्ञं	பிரக்ஞையடைந்தவரும்,	प्राञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தராய்
शोकार्णव- } परिप्लुतं }	சோகக்கடலில் மூழ்கித் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கிறவருமாகிய	भूत्वा	ஆகி,
		अथ	பின்வருமாறு
		उवाच	விண்ணப்பம் செய்தருளினார்.

आपृच्छे त्वां महाराज सर्वेषामीश्वरोऽसि नः । प्रस्थितं दण्डकारण्यं पश्य त्वं कुशलेन माम् ॥

महाराज	“சக்கிரவர்த்தியாரே !	मां	அடியேனை
नः	எங்கள்	त्वं	தேவரீர்
सर्वेषां	எல்லோருக்கும்	कुशलेन	குளிர
ईश्वरः असि	{ தேவரீர்தான் பிரத்யக்ஷமாயிருக்கும் கடவுள்.	पश्य	கடாக்ஷித்தருளுவீராக.
दण्डकारण्यं	தண்டகாரணயத்திற்கு	त्वां	தேவரீரை
प्रस्थितं	பிரயாணமாய் வந்திருக்கின்ற	आपृच्छे	அடியேன் போகவிடைகேட்கின்றேன்.

लक्ष्मणं चानुजानीहि सीता चान्वेतु मां वनम् । कारणैर्बहुभिस्तथैर्वार्यमाणौ न चेच्छतः ॥

सीता च	“வலிதையும்	बहुभिः	பல
मां	என்னை	तथैः	சரியான
वनं	வனத்திற்கு [நுளாம்.	कारणैः	காரணங்களால்
अन्वेतु	தொடர்ந்து வருகின்-	वार्यमाणौ च	தடுக்கப்பட்டவர்களாய்
लक्ष्मणं च	லக்ஷ்மணனுக்கும்		யிருந்தும்,
अनुजानीहि	தேவரீர் உத்தரவுகொடுத்தருளவேண்டும்.	इच्छतः न	சம்மதிக்கவில்லை.

अनुजानीहि सर्वान्नः शोकमुत्सृज्य मानद । लक्ष्मणं मां च सीतां च प्रजापतिरिव प्रजाः ॥

मानद	{ “எங்கள் துஸௌபாக்யத்திற்கெல்லாம் காரணபூதகராகுபவரே !	सीतां	வலிதையாகிய
च	ஆதலால்	नः	எங்கள்
शोकं	சோகத்தை	सर्वान् च	எல்லோருக்கும்,
उत्सृज्य	விட்டுவிட்டு,	प्रजापतिः	பிரம்மதேவன்
मां	நானாகிய	प्रजाः	பிரஜைகளுக்கு
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனாகிய	इव	எவ்வண்ணமோ
		अनुजानीहि	அவ்வண்ணமே உத்தரவுகொடுத்தருள்வீராக.”

प्रतीक्षमाणमव्यग्रमनुज्ञां जगतीपते: । उवाच राजा संप्रेक्ष्य वनवासाय राघवम् ॥ २५ ॥

राजा	சக்கிரவர்த்தியார்,	अव्यग्रं	{ கொஞ்சமேனும் மன
वनवासाय	வனவாஸத்திற்கு		தைச்சிதரவிடா திரு
जगतीपते:	சக்கிரவர்த்தியாரின்		க்கின்றவருமாகிய,
अनुज्ञां	உத்திரவை	राघवं	ஸ்ரீராமரை
	{ எதிர்பார்த்துக்கார்த்து	संप्रेक्ष्य	பார்த்து,
प्रतीक्षमाणं	{ க்கொண்டிருக்கிறவ	उवाच	பின்வருமாறு பதில்
	ரும்,		சொன்னார்.

अहं राघव कैकेय्या वरदानेन मोहित: । अयोध्यायास्त्वमेवाद्य भव राजा निगृह्य माम् ॥

राघव	“ஸ்ரீராம!	मां	என்னை
अहं	நான்	निगृह्य	நிராகரித்துவிட்டு,
कैकेय्या:	கைகேயிக்கு	त्वं एव	நீயே
वरदानेन	வரத்தையெடுத்து	अयोध्याया:	அயோத்திமாநகருக்கு
	தால்	राजा	மன்னராக
मोहित:	வஞ்சிக்கப்பட்டேன்.	भव	ஆகுவாய்.”
अद्य	இப்பொழுது,		

एवमुक्तो नृपतिना रामो धर्मभृतां वर: । प्रत्युवाचाञ्जलिं कृत्वा पितरं वाक्यकोविद: ॥

धर्मभृतां	தர்மபூதர்களுக்குள்	उक्त:	நியமனம் பெற்றவரு
वर:	தலைமைபெற்றுவிளங்	राम:	ஸ்ரீராமர் [மாகிய
	குகிறவரும்,	अञ्जलिं	அஞ்சலிபந்தத்தை
वाक्य-	{ செவியில் விழுந்த	कृत्वा	செய்துகொண்டு,
कोविद:	{ சொற்களின் துட்ப	पितरं	திருதந்தையைப்பார்
	ங்களை உள்ளபடி		த்து,
	அறிபவரும்,		
नृपतिना	சக்கிரவர்த்தியாரால்	प्रत्युवाच	{ பின்வருமாறு பதிலை
एवं	மேற்கண்டவண்ண		விண்ணப்பம் செய்த
	மாய்		ருளிணர்.

भवान् वर्षसहस्रायुः पृथिव्या नृपते पति: । अहन्त्वरण्ये वत्स्यामि न मे कार्यं त्वयाऽनृतम् ॥

नृपते	“சக்கிரவர்த்தியாரே!	त्वया	தேவரீரால்
भवान्	தேவரீர்	मे तु	எனக்காக என்றாலும்
वर्षसहस्रायुः	இன்னும் அனேகாயி	अनृतं	ஸத்யம் தவறுதல்
	ரம் வருஷங்களுக்கும்		என்பது
पृथिव्या:	பூமிக்கு	कार्यं न	செய்யத்தக்கதில்லை.
पति:	இறையாக இருக்கவே	अहं	அடியேன்
	ண்டும்.	अरण्ये	காட்டில்
		वत्स्यामि	வாஸம்செய்கின்றேன்.

नव पञ्च च वर्षाणि वनवासे विहृत्य ते । पुनः पादौ ग्रहीष्यामि प्रतिज्ञान्ते नराधिप ॥

नराधिप "சக்கிரவர்த்தியாரே!
 पञ्च ஐந்து
 च அதோடுகூட
 नव ஒன்பது
 वर्षाणि வருஷங்கள்
 वनवासे வனவாஸத்தில்
 विहृत्य வினோயாடிவிட்டு,

प्रतिज्ञान्ते பிரதிக்கைஞ நிறைவே
 पुनः பிறகு [றினதின்
 ते தேவரீரது
 पादौ திருவடிகளை
 ग्रहीष्यामि தொட்டுத்தொழுது
 நமஸ்கரிப்பேன்."

रुदन्नार्तः प्रियं पुत्रं सत्यपाशेन संयतः । कैकेय्या चोद्यमानस्तु मिथो राजा तमब्रवीत् ॥

तु இப்பவும்
 कैकेय्या கைகேயீ தேவியால்,
 मिथः விட்டுவிட்டு
 चोद्यमानः நிர்ப்பந்திக்கப்படுகிற
 वरुणम्, வரும்,
 सत्यपाशेन ஸத்யமெனும் பாசத்
 தால்
 संयतः கட்டுண்டவராய்,
 आर्तः மனவேதனைப்படுகின்
 றவராய்,

रुदन् { கண்ணீரை தாரைதா
 ரையாய்ப் பெருகவி
 ட்டுக்கொண்டிருந்த
 வருமாகிய
 राजा சக்கிரவர்த்தியார்
 प्रियं பெறலரிய
 तं அந்த
 पुत्रं திருமகனைப்பார்த்து,
 अब्रवीत् பின்வரும் பதிலைத்தந்
 தருளினார்.

श्रेयसे वृद्धये तात पुनरागमनाय च । गच्छस्वारिष्टमव्यग्रः पन्थानमकुतोभयम् ॥ ३१ ॥

तात "அருமை திருமைந்த!
 श्रेयसे மறுமையில் கீர்த்திபெ
 றும் விஷயத்திலும்,
 वृद्धये இம்மையில்நன்மைபெ
 றும் விஷயத்திலும்,
 पुनः மறுபடியும்

आगमनाय च திரும்பிவருவதற்கும்,
 अव्यग्रः ஊக்கமுடையவனாகி,
 अकुतोभयं பயமற்றதாகிய
 अरिष्टं நல்ல
 पन्थानं வழியில்
 गच्छस्व நிகிருப்பாயாக.

न हि सत्यात्मनस्तात धर्माभिमानसस्तव । विनिवर्तयितुं बुद्धिः शक्यते रघुनन्दन ॥ ३२ ॥

रघुनन्दन "ரகுலதிலகனாகிய
 तात குழந்தாய்!
 सत्यात्मनः ஸத்யஸ்வரூபியாயும்,
 धर्माभिमानसः { தர்மமொன்றிலேயே
 ஈடுபட்ட மனதையு
 டையவனுமாகிய

तव உனது
 बुद्धिः சிச்சயமானது
 विनिवर्तयितुं தடுக்கப்படுவதற்கு
 शक्यते न हि எவனாலும் முடியாது.

अद्य त्विदानीं रजनीं पुत्र मा गच्छ सर्वथा । एकाहदर्शनेनापि साधु तावच्चराम्यहम् ॥

पुत्र "திருமகனே!
 तु ஆனாலும்
 इदानीं இப்பவும் கூட
 अद्य இன்றை
 रजनीं இராத்திரியில்,
 सर्वथा ஒருபடியாலும்

मा गच्छ புறப்படவேண்டாம்.
 अहं நான்
 एकाहदर्शनेन अपि ஒருதினம் பார்த்தவி
 ताम् இலேனும்
 साधु அவ்வளவுமட்டுமா
 चरामि சுகமாக [வது
 காலங்கழிக்கிறேன்.

मातरं मां च संपश्यन्वसेमामद्य शर्वरीम् । तर्पितः सर्वकामैस्त्वं श्वः काले साधयिष्यसि ॥

अद्य	“ இப்பொழுது	सर्वकामैः	ஸகல போகங்களினாலும்
इमां	இந்த	तर्पितः	திருப்திசெய்யப்பட்ட
शर्वरीं च	ஓர் இரவுக்கு மாத் திரம்	वस	தங்கியிரு. [டவனாய்
त्वं	நீ,	श्वः काले	நாளே காலையில்
मां	என்னையும்,	साधयिष्यसि	{ உன்னிஷ்டம்போல் புறப்பட்டுப்போ வாயாக.
मातरं	தாயையும்		
संपश्यन्	பார்த்துக்கொண்டு,		

दुष्करं क्रियते पुत्र सर्वथा राघव त्वया । मत्प्रियार्थं प्रियांस्त्यक्त्वा यद्यासि विजनं वनम् ॥

पुत्र	“ திருமகனாகிய	वनं	காட்டிற்கு
राघव	ஸ்ரீராம!	यासि	நீ போகின்றனை.
मत्प्रियार्थं	{ என் மனங்கோணுது நடக்கவேண்டுமென் கிற காரணத்திற்காக	यत्	அதனால்
प्रियान्	இஷ்டவர்க்கங்களை	त्वया	உன்னால்
त्यक्त्वा	விட்டுவிட்டு,	सर्वथा	எவ்விதத்தாலும்,
विजनं	மனிதசஞ்சாரமற்ற	दुष्करं	செய்யவரிய தொழில்
		क्रियते	செய்யப்படுகிறது.

न चैतन्मे प्रियं पुत्र शपे सत्येन राघव । छन्नया चलितस्त्वस्मि स्त्रिया छन्नाग्निकल्पया ॥

पुत्र	“ குழந்தாய்!	छन्नाग्निकल्पया	நீறுபூத்த நெருப்புப்
राघव	ஸ்ரீராம!		போன்றதாய்
एतत्	இது	छन्नया	கெட்ட எண்ணத்தை
मे	எனக்கு		உள்ளே கொண்ட
प्रियं च	இஷ்டமான காரிய	स्त्रिया	மனைவியினால்
	மென்பது	तु	இப்பொழுது
न	இல்லை.	चलितः	ஸ்வாதந்திரியத்தை
सत्येन	ஸத்யமாக		இழந்தவனாக
शपे	சொல்லு கிறேன்.	अस्मि	இருக்கிறேன்.

वञ्चना या तु लब्धा मे तां त्वं निस्तर्तुमिच्छसि । अनया वृत्तसादिन्या कैकेय्याऽभिप्रचोदितः॥

या	“ எந்த	अनया	இந்த
वञ्चना	வஞ்சனை	कैकेय्या	கைகேயியினால்
मे	எனக்கு	अभिप्रचोदितः	ஏவப்பட்டவனாய்
लब्धा	நேர்ந்ததோ	त्वं	நீ
तां तु	அதையும்	निस्तर्तुं	பூர்த்திசெய்ய
वृत्तसादिन्या	குலமுறையை குலைக்	इच्छसि	துணிவுகொண்டிருக்
	கும்		கின்றனை.

न चैतदाश्चर्यतमं यस्त्वं ज्येष्ठः सुतो मम । अपानृतकथं पुत्र पितरं कर्तुमिच्छसि ॥ ३८ ॥

புத்	“ திருமகனே !	कर्तुं	செய்ய
மம	எனது	इच्छसि	தீர்மானம் கொண்டி ருக்கின்றனை .
ज्येष्ठः	ஸர்வோ த்கிருஷ்டனாகிய	च	ஆதலால்,
सुतः	புதல்வன்	एतत्	இது
यः	எவனோ அந்த	आश्चर्यतमं	{ பிறவிக்குணத்திற்கு மாறாய் ஆச்சரியப் படவேண்டியதாக
त्वं	நீ	न	ஆகமாட்டாது.”
पितरं	பிதாவை		
अपानृतकथं	ஸத்தியஸந்தனாக		

अथ रामस्तथा श्रुत्वा पितुरार्तस्य भाषितम् । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा दीनो वचनमब्रवीत् ॥

तथा	இவ்வாறு	श्रुत्वा	திருச்செவி சாற்றி,
आर्तस्य	துக்கம்மேலிட்டு புத்திகலங்கியிருக்கிற	रामः	ஸ்ரீராம்
पितुः	தந்தையின்	दीनः	மனம் நொந்தவராய்,
भाषितं	வாக்கியத்தை	अथ	பின்வரும்,
भ्रात्रा	தம்பியாகிய	वचनं	உறுதிமொழியை,
लक्ष्मणेन सह	லக்ஷ்மணனுடன்கூட,	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி னார்.

प्राप्स्यामि यानद्य गुणान् को मे श्वस्तान् प्रदास्यति । अपक्रमणमेवातः सर्वकामैरहं वृणे ॥

यान्	“ எந்த	प्रदास्यति	கொடுப்பார்?
गुणान्	உயர்ந்த நன்மைகளை	अतः	ஆகையால்
अद्य	இன்றையதினமே,	सर्वकामैः	முழுவிருப்பங்கள்
प्राप्स्यामि	பெறுவேனோ	अहं	அடியேன் [இலும்,
तान्	அவைகளை	अपक्रमणं एव	அரண்பத்திற்கு போவதற்கே
श्वः	நானோக்கு	वृणे	உத்திரவளிக்கப் பிரார்த்திக்கிறேன்.
मे	எனக்கு		
कः	யார்		

इयं सराष्ट्रा सजना धनधान्यसमाकुला । मया विसृष्टा वसुधा भरताय प्रदीयताम् ॥ ४१ ॥

सराष्ट्रा	“தேசங்களுடன் கூடி யதும்,	विसृष्टा	{ மனப்பூர்த்தியாய்க் கொடுத்துவிடப்பட் டதுமாகிய
सजना	ஐனங்களுடன் கூடி விளங்குகிறதும்,	इयं	இந்த
धनधान्य- }	தனதான்யங்களால்	वसुधा	பூமி
समाकुला }	நிறைந்துள்ளதும்,	भरताय	பரதனுக்கு
मया	என்னால்	प्रदीयताम्	கொடுத்தருளப்படட் டும்.

वनवासकृता बुद्धिर्न च मेऽद्य चलिष्यति ॥ ४२ ॥

अद्य	“இன்றையதினமே	मे	எனது
वनवासकृता	வனவாஸம் செய்ய	बुद्धिः	தீருமானமானது
	உறுதிகொண்ட	चलिष्यति च न	மாறப்போகிறதே
			இல்லை.

यस्तुष्टेन वरो दत्तः कैकेयै वरद त्वया । दीयतां निखिलेनैव सत्यस्त्वं भव पार्थिव ॥ ४३ ॥

वरद	“வாக்களித்த வரங்களை வாக்களித்தவண்ண மே முடித்துவைக் கும் சக்கிரவர்த்தியாரே! திருவுள முவந்திருந்த தேவரீரால் கைகேயிதேவியா	दत्तः	அளிக்கப்பட்டதாகிய
पार्थिव		वरः	வரம்
तुष्टेन		यः	எதுவோ, அது
त्वया		निखिलेन एव	முற்றுமே யாதொரு குறையுமில்லாமலே
कैकेयै		दीयतां	முடித்துவைக்கப்ப
	ருக்கு	त्वं	தேவரீர் [டட்டும்.
		सत्यः	ஸத்யஸந்தராக
		भव	வாழக்கடவீராக.

अहं निदेशं भवतो यथोक्तमनुपालयन् । चतुर्दश समा वत्स्ये वने वनचरैः सह ॥ ४४ ॥

अहं	“அடியேன் •	चतुर्दश	பதினான்கு
भवतः	தேவரீருடைய	समाः	வருஷங்கள்
निदेशं	நியமனத்தை [மே	वने	வனத்தில்
यथोक्तं	வாக்களித்தவண்ண	वनचरैः सह	வனவாசிகளுடன் கூட
अनुपालयन्	{ சிரமேற்கொண்டு நி றைவேற்றுகின்றவ னாய்	वत्स्ये	வாஸம்பண்ணுவேன்.

मा विमर्शो वसुमती भरताय प्रदीयताम् । न हि मे काङ्क्षितं राज्यं सुखमात्मनि वा प्रियम् ॥ ४५ ॥

रघुनन्दन	“ரகுநலதிலகரே!	प्रियं	இஷ்டப்படி
विमर्शः	விசாரம்	सुखं	அமைதியாய்
मा	வேண்டாம்.	कतुं एव	செய்வதற்குத்தான்;
मे आत्मनि	எனதுமனதில்	राज्यं हि	ராஜ்யத்தை மாத்தி
तव	தேவரீரது	काङ्क्षितं न वै	கோரவில்லை. [ரம்
निदेशं	ஆக்ஞையை	वसुमती	பூதலம்
यथा	சொல்லியவண்ணம்	भरताय	பரதனுக்கு
वा	உள்ளபடி	प्रदीयताम्	அளித்தருளப்படட் டும்.

अपगच्छतु ते दुःखं मा भूर्वाष्पपरिप्लुतः । न हि क्षुभ्यति दुर्धर्षः समुद्रः सरितां पतिः ॥

ते दुःखं	“தேவரீரது துன்பம்,	सरितां पतिः	நதிகளுக்கு பதியாகிய
अपगच्छतु	தொலைக்கடவது.	समुद्रः	ஆழ்கடல்
वाष्पपरिप्लुतः	கண்ணீர்களால் நனை ந்துவருந்துபவராய்	क्षुभ्यति न	கலக்கமுறுவதில்லை.
मा भूः	இருத்தலாகாது.	दुर्धर्षः	கலங்கச்செய்யமுடியா
		हि	அன்றோ! [ததும்

नैवाहं राज्यमिच्छामि न सुखं न च मैथिलीम् । नैव सर्वानिमान् कामान्न स्वर्गं नैव जीवितम् ॥

अहं	“நான்	इमान्	இந்த
राज्यं	ராஜ்யத்தை	कामान्	அன்பிற்குப்பாத்திரர்
इच्छामि न	நன்கு மதியேன்.	सर्वान् एव	எவர்களையும்[களாகிய
सुखं एव	எப்படிப்பட்ட ஸுக த்தையும்	न	நன்கு மதியேன்.
न	நன்கு மதியேன்.	स्वर्गं	வானுலகத்தையும்
मैथिलीं च	மைதிவியையும்	न	நன்கு மதியேன்.
न	நன்கு மதியேன்.	जीवितं एव	உயிர்வாழ்வையும்
		न	நன்கு மதியேன்.

त्वामहं सत्यमिच्छामि नानृतं पुरुषर्षभ । प्रत्यक्षं तव सत्येन सुकृतेन च ते शपे ॥ ४८ ॥

पुरुषर्षभ	“புருஷோத்தம!	न	திருவுள்ளத்தில் பற்ற லாகாது.
अहं	அடியேன்	तव	தேவரீரது
त्वां	தேவரீரை	प्रत्यक्षं	திருமுன்பாகவே
सत्यं च	ஸத்யஸந்தராயிருப் பது ஒன்றைத்தான்	सत्येन	ஸத்யத்தின்மீதும்,
इच्छामि	நன்கு மதிப்பேன்.	सुकृतेन	புண்யத்தின்மீதும்,
अनृतं	{ இரண்டகமொழியெ ன அல்லது நம்பத்த காதமொழியென	ते	தேவரீரிடம்
		शपे	ஆணையிட்டுச்சொல் லுகின்றேன்.

न च शक्यं मया तात स्थातुं क्षणमपि प्रभो । न शोकं धारयस्वैनं न हि मेऽस्ति विपर्ययः ॥

तात	“திருத்தாதையாகிய	धारयस्व न च	தேவரீர் இனியும் பா ராட்டலாகாது.
प्रभो	சக்கிரவர்த்தியாரே!	मे	எனது
क्षणं अपि	க்ஷணப்பொழுதிலும்	विपर्ययः	உறுதிக்கு மாறுபா டென்பது
स्थातुं	இங்கிருக்க [இனிமேல்	अस्ति न हि	இல்லவேயில்லை.
मया शक्यं न .	என்னால் முடியாது.		
एनं शोकं	இந்த மனவேதனையை		

अर्थितो ह्यस्मि कैकेय्या वनं गच्छेति राघव । मया चोक्तं व्रजामीति तत्सत्यमनुपालये ॥

कैकेय्या	“கைகேயிதேவியாரால்	व्रजामि	‘அடியேன் போகி றேன்’
राघव	‘ராம!	इति	என்று
वनं	காட்டிற்கு	उक्तं	பிரதிக்கை செய்து கொடுக்கப்பட்டது.
गच्छ	நீ செல்வாயாக’	तत्	அந்த
इति	என்று	सत्यं हि	பிரதிக்கையைத்தான்
अस्मि	அடியேன்	अनुपालये	அடியேன் பரிபாலனம் செய்கின்றேன்.
अर्थितः	ஆக்கைஞ் செய்யப்பட்ட டேன்.		
मया च	என்னாலும்		

मा चोत्कण्ठां कृथा देव वने रंस्यामहे वयम् । प्रशान्तहरिणाकीर्णे नानाशकुननादिते ॥

देव	“சக்கிரவர்த்தியாரே !	नानाशकुन- }	நானாவித பகழிகளால்
उत्कण्ठां च	திருவுளத்தில் வ்யாகு	नादिते }	ஒலிக்கப்பெற்று விள
	லமென்பதற்கே		ங்குகிற துமாகிய
मा कृथाः	தேவரீர் இடங்கொட	वने	அரண்யத்தில்
वयं	நாங்கள் [லாகாது.	रंस्यामहे	விளையாட்டாய் காலங்
प्रशान्त- }	சாந்தமான மான்களா		கழிக்கப்போகின்
हरिणाकीर्णे }	ல் நிறைந் துள்ள தும்		றோம்.

पिता हि दैवतं तात देवतानामपि स्मृतम् । तस्मादैवतमित्येव करिष्यामि पितुर्वचः ॥५२॥

तात	“ திருத்தந்தையாரே !	तस्मात्	ஆதலின்
पिता हि	தந்தை தான்	दैवतं	பிரத்யக்ஷதெய்வம்
देवतानां अपि	தெய்வங்களுக்கெல்	इति एव	என்கிற ஒரு காரணத்
	லாம்		தைக்கொண்டே
दैवतं	மேலான தெய்வ	पितुः	திருத்தாதையின்
	மென்று	वचः	நியமனத்தை
स्मृतं	சாஸ்திரங்களில் கூற	करिष्यामि	சிரமேற்கொண்டு
	ப்பட்டிருக்கின்றது.		செய்கின்றேன்.

चतुर्दशसु वर्षेषु गतेषु नरसत्तम । पुनर्द्रक्ष्यसि मां प्राप्तं सन्तापोऽयं विमुच्यताम् ॥ ५३ ॥

नरसत्तम	“ புருஷோத்தம !	प्राप्तं	இங்கு வந்துசேர்ந்த
चतुर्दशसु	பதினான்கு		வனாய்
वर्षेषु	வருஷங்கள்	द्रक्ष्यसि	தேவரீர் கடாக்கித்த
गतेषु	சென்றபின்னர்	अयं	இந்த[ருளப்போகிறீர்.
पुनः	மீண்டும்	सन्तापः	மனத்தாபமானது
मां	என்னை	विमुच्यताम्	விட்டுவிடப்பட்டதும்.

येन संस्तम्भनीयोऽयं सर्वो बाष्पगलो जनः । स त्वं पुरुषशार्दूल किमर्थं विक्रियां गतः ॥

पुरुषशार्दूल	“ புருஷோத்தம !	संस्तम्भनीयः	உதஸாஹமுடைதாய்
	கண்ணீர் பெருக்கி		விளங்கவேண்டுமோ,
बाष्पगलः	அழுதுகொண்டிருக்	सः	அந்த
	கின்ற	त्वं	தேவரீர்
अयं	இந்த	किमर्थं	எப்படி
जनः	ஜனஸமூகம்	विक्रियां	மனக்குழப்பத்திற்கு
सर्वः	எல்லாமும்	गतः	இடங்கொடுக்கலா? ?
येन	எந்த ஒருவரால்		

मया विसृष्टां भरतो महीमिमां सशैलषण्डां सपुरां सकाननाम् ।

शिवां सुसीमामनुशास्तु केवलं त्वया यदुक्तं नृपते तथाऽस्तु तत् ॥ ५५ ॥

सशैलपण्डां	“ பல டலைகளையுடையதும்,	इमां	இந்த
सपुरां	பல பட்டணங்களையுடையதும்,	महीं	பூமியை
सकाननां	பல வனங்களையுடையதும்,	भरतः	பரதன்
		अनुशास्तु	ஆளட்டும்.
		नृपते	சக்கிரவர்த்தியாரே !
		त्वया	தேவரீரால்
शिवां	{ ஸகல பாக்யங்களைப் பெற்று வளங்குவதும்,	यत्	எதொன்று
		उक्तं	வாக்களிக்கப்பட்ட
सुसीमां	அழகுவாய்ந்த எல்லைகளையுடையதும்,	तत्	அது [டதோ
मया	அடியேனால்	तथा	சொல்லியவண்ணமே
विष्टां	மனப்பூர்வமாய் அளிக்கப்பட்டதுமாகிய	केवलं	குறைவென்பதே
		अस्तु	யின்றி நடைபெறட்டும்.

पुरं च राष्ट्रं च मही च केवला मया विष्टा भरताय दीयताम् ।

अहं निदेशं भवतोऽनुपालयन् वनं गमिष्यामि चिराय सेवितुम् ॥ ५६ ॥

मया	“அடியேனால்	अहं	அடியேன்
विष्टा	மனப்பூர்வமாய் அளி	भवतः	தேவரீருடைய
मही	பார் [க்கப்பட்டதாகிய	निदेशं	நியமனத்தை
केवला च	முழுதும்,	अनुपालयन्	சிரமேற்கொண்டு
पुरं च	நகரமும்,		பரிபாவிக்கின்றவனாய்
राष्ट्रं च	நாடும்	वनं	காட்டிற்கு
भरताय	பரதனுக்கு	चिराय	வெகு காலம் வரைக்
दीयतां	அளித்தருளப்படட்டும்.	सेवितुं	தும் விளையாட்டாய் காலங்
		गमिष्यामि	போவேன். [கழிக்க

न मे तथा पार्थिव धीयते मनो महत्सु कामेषु न चात्मनः प्रिये ।

यथा निदेशे तव शिष्टसम्मते व्यपैतु दुःखं तव मत्कृतेऽनघ ॥ ५७ ॥

अनघ	“தோஷரகிதராகிய	धीयते	உற்சாகங்கொண்டு
पार्थिव	சக்கிரவர்த்தியாரே !		விளங்குகிறதோ
मे	அடியேனது	तथा	அவ்வளவு
मनः	மனமானது	महत्सु	மஹத்தாயுள்ள
		कामेषु	ராஜ்ய போகங்களில்
शिष्टसम्मते	{ பெரியோர்களாலிது வரையிலனுஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிற	न	இல்லை.
		आत्मनः	உடலினது
तव	தேவரீரது	प्रिये च न	சௌக்யத்திலுமில்லை;
निदेशे	நியமனத்தை முடிக்கும் விஷயத்தில்	मत्कृते	என்னை நினைத்து
		तव	தேவரீர் படும்
यथा	எவ்வளவு	दुःखं	மனத்துயரமானது
		व्यपैतु	ஒழியட்டும்.

देव्यस्ततः संरुदुः समेतास्तां वर्जयित्वा नरदेवपत्नीम् ।

रुदन् सुमन्त्रोऽपि जगाम मूर्च्छां हाहाकृतं तत्र वभूव सर्वम्

॥ ६१ ॥

தத: அப்பொழுது
நரதேவபத்னி சக்கிரவர்த்தியாரின்
மனைவியாகிய
தா அவள் ஒருத்தியை
வर्जयित्वा தவிர
समेता: வந்தகூடியிருந்த
देव्य: மனைவிமார்கள்
संरुदु: வாய்விட்டுக்கத்தறி
அழுதார்கள்.

सुमन्तः अपि ஸுமந்திரரும்
रुदन् அழுதுகொண்டே
मूर्च्छा மூர்ச்சையை
जगाम அடைந்துவிட்டனர்.
तत्र அவ்விடத்தில்
सर्वं எங்கும்
हाहाकृतं ஹா! ஹா! ஐயோ!
वभूव ஐயோ! எனும் சத்தம்
ஒலித்தது.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे चतुस्त्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3838.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1483

पञ्चविंशः सर्गः—முப்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் ॥ ३५ ॥

सुमन्त्रेण कैकेयीगर्हणम्—ஸுமந்திரர் கைகேயியை நிந்திப்பது.

ततो निर्धूय सहसा शिरो निश्वस्य चासकृत् । पाणिं पाणौ विनिष्पिष्य दन्तान् कटकटप्य च ॥
लोचने कोपसंरक्ते वर्णं पूर्वोचितं जहत् । कोपाभिभूतः सहसा सन्तापमशुभं गतः ॥ २ ॥
मनः समीक्षमाणश्च सूतो दशरथस्य सः । कम्पयन्निव कैकेय्या हृदयं वाक्छरैः शितैः ॥
वाक्यवज्रैरनुपमैर्निभिन्दन्निव चाशुगैः । कैकेय्याः सर्वमर्माणि सुमन्त्रः प्रत्यभाषत ॥ ४ ॥

ச: அந்த
सूतः ஸூதராகிய
सुमन्तः சுமந்திரர்,
ततः அப்பொழுது
सहसा திடீரென்று களம்பி
शिरः தலையை
निर्धूय அசைத்து,
असकृत् அடிக்கடி
निश्वस्य பெருமூச்சுவிட்டு,
पाणौ ஒருகைமேல்
पाणिं ஒருகையை
विनिष्पिष्य च வைத்துமுறுக்கி
दन्तान् பற்களை
பிசைந்தும்,

कटकटप्य च கடகடவென்று நெரி
த்துக்கடித்தும்,
लोचने இருகண்களும்
कोपसंरक्ते கோபத்தால் சிவந்து
கிடக்கவும்
पूर्वोचितं இதற்குமுந்தி வழக்க
மாயுள்ள
वर्णं முகஒளியை
जहत् முற்றிலும் மூந்தவராய்
सहसा தானறிபாதவண்ண
மாய்
कोपाभिभूतः கோபத்தால் மெய்மற
ந்தவராகி
अशुभं அஸஹ்யமாகிய
सन्तापं மனவேதனையை

गतः	அடைந்தவராய்
दशरथस्य	தசரதசக்கிரவர்த்தி யாரினது
मनः	திருவுளத்தை
समीक्षमाणः च	உள்ளபடி அறிந்
शितैः	கூரிய [தவராய்
वाक्छरैः	சொல்லம்புகளால்
कैकेय्याः	கைகேயிதேவியாரி னது
हृदयं	மனத்தை
कम्पयन् इव	நடுக்கமுறச் செய்கிற வர் போலவும்

आशुगैः	மிகக் கொடியவைக ளும்,
अनुपमैः च	நிகரற்றவைகளு மாகிய
वाक्यवज्रैः	வாக்யங்களாகிய வஜ் ராயுதங்களால்
कैकेय्याः	கைகேயிதேவியாரின்
सर्वमर्माणि	மர்மங்களெல்லாவற் றையும்
निर्भिन्दन् इव	பிளப்பவர்போலவும்
प्रत्यभाषत	பின்வருமாறு சொன்னார்.

यस्यास्तव पतिस्त्यक्तो राजा दशरथः स्वयम् । भर्ता सर्वस्य जगतः स्थावरस्य चरस्य च ॥
न ह्यकार्यतमं किञ्चित्तव देवीह विद्यते ॥ ५ ॥

देवि	“தேவியாரே!
यस्याः	எவளொருவளாகிய
तव	தேவரீருக்கு
स्वयं पतिः	ஸாக்ஷாத் பதியும்,
स्थावरस्य	ஸ்தாவரங்களடங்கிய தும்
चरस्य च	ஜங்கமங்களடங்கியது
सर्वस्य	ஸகல [மாகிய
जगतः	ஜகத்துக்கும்

भर्ता	கார்த்தருள்புரியும்
राजा	சக்கிரவர்த்தியாராகிய
दशरथः हि	தசரதரே
त्यक्तः	திரஸ்கரிக்கப்பட்டுவி
तव	தேவரீருக்கு [ட்டார்.
इह	இம்மண்ணுலகில்
अकार्यतमं	செய்யத்தகாத தீச்செய்கை
किञ्चित्	வேறெதொன்றும்
विद्यते न	இல்லை.

पतिर्घ्नो त्वामहं मन्ये कुलघ्नीमपि चान्ततः ॥ ६ ॥

अहं	“அடியேன்
त्वां	தேவரீரை
पतिर्घ्नो च	கணவரின் உயிரை அ ழிக்கின்றவளாகவும்

अन्ततः	முடிவாய்
कुलघ्नी अपि	{ குலத்தையே வேரோ டு அழியச் செய்பவ ளாகவும்
मन्ये	எண்ணுகிறேன்.

यन्महेन्द्रमिवाजय्यं दुष्प्रकम्प्यमिवाचलम् । महोदधिमिवाक्षोभ्यं सन्तापयसि कर्मभिः ॥ ७ ॥

यत्	“ஏனென்றால்
अजय्यं	வெல்லவொண்ணாத
महेन्द्रं	மஹேந்திரனை
इव	போன்றவரும்
दुष्प्रकम्प्यं	அசைக்கவொண்ணாத
अचलं	மலையை
इव	போன்றவராய்

अक्षोभ्यं	கலக்கவொண்ணாத
महोदधि	பெருங்கடலை
इव	போன்றவரை
कर्मभिः	கிருக்யங்களால்
सन्तापयसि	தேவரீர் தபிக்கும்படி செய்துவிட்டார்.

माऽवमंस्था दशरथं भर्तारं वरदं पतिम् । भर्तुरिच्छा हि नारीणां पुत्रकोट्या विशिष्यते ॥

नारीणां “பெண்களுக்கு
भर्तुः பர்த்தாவின்
इच्छा மனங்கோணுது
நடத்தல்
पुत्रकोट्या: புத்திரப்பேறின் பெ
ருமையைவிட
विशिष्यते மேலானது.

हि என்கிறபடியால்
भर्तारं லோகரக்ஷகரும்,
वरदं கேட்டதையளிப்பவ
पति कणवन्ருமாகிய[ரும்,
दशरथं தசரதரை
मा अवमंस्था: இனியும் தேவரீர் நிரா
கரிக்கலாகாது.

यथावयो हि राज्यानि प्राप्नुवन्ति नृपक्षये । इक्ष्वाकुकुलनाथेऽस्मिस्तद्व्योपयितुमिच्छसि ॥

नृपक्षये “ஓர் மன்னனது அவ
ஸானதசையில்
यथावयः வயதுக்கிரமத்தின்
முறைப்படியே
राज्यानि ராஜ்யங்களை
प्राप्नुवन्ति அடைகின்றார்கள்.

अस्मिन् இந்த
इक्ष्वाकुकुलनाथे हि இக்ஷ்வாகுகுலநாதரீ
तत् அதை [டமே
लोपयितुं மாற்ற
इच्छसि தேவரீர் எண்ணங்
கொண்டுவிட்டார்.

राजा भवतु ते पुत्रो भरतः शास्तु मेदिनीम् । वयं तत्र गमिष्यामो यत्र रामो गमिष्यति ॥

ते “தேவரீரது
पुत्रः திருக்குமாரனாகிய
भरतः பரதன்
राजा சக்கிரவர்த்தியாக
भवतु ஆகட்டும்.
मेदिनीं உலகை
शास्तु ஆளட்டும்.

वयं நாங்கள்
रामः ஸ்ரீராம்
यत्र எவ்விடத்திற்கு
गमिष्यति எழுந்தருள்கின்ற
ரோ
तत् அவ்விடத்திற்கு
गमिष्यामः கூடச்சென்றுவிடுகின்
றோம்.

अयोध्यावासिनः पौरा ये च जानपदा जनाः । नूनं सर्वे गमिष्यामो मार्गं रामनिषेवितम् ॥

अयोध्यावासिनः “அயோத்யா வாஸிக
னும்,
पौरा: பட்டணத்துஜனங்கள்
जानपदा: கிராமவாஸிகள்,
जना: மற்றஜனங்கள்,
ये च எவர்களோ அவர்களா
கிய

सर्वे நாங்களெல்லோரும்
रामनिषेवितं ஸ்ரீராம் எழுந்தரு
ளும்
मार्गं பிரதேசத்திற்கு
नूनं தக்கூண்டமே
गमिष्यामः போய்விடுகின்றோம்.

त्यक्ताया बान्धवैः सर्वैर्ब्राह्मणैस्साधुभिः सदा । का प्रीति राज्यलाभेन तव देवि भविष्यति ॥

देवि “தேவியாரே!
सदा என்றன்றைக்கும்
बान्धवैः நன்மை புரிபவர்களும்
साधुभिः புண்யாத்மாக்களுமா
ब्राह्मणैः அந்தணர்கள் [கிய
सर्वैः எல்லோராலும்,

त्यक्ताया: தன்விவைக்கப்பட்டு
तव தேவரீருக்கு [விட்ட
राज्यलाभेन சிமைஒன்றைமட்டும்
का என்ன [பெறுவதால்
प्रीति: பெருமை
भविष्यति உண்டாகப்போகிறது?

न हि ते विषये कश्चिद् ब्राह्मणो वस्तुमर्हति । तादृशं त्वममर्यादमद्य कर्म चिकीर्षसि ॥

ते “தேவரீரது
विषये தேசத்தில்
ब्राह्मणः அந்தணன்
कश्चित् ஒருவனும்
वस्तु வாஸம்செய்ய
अर्हति न ஆகாது.
हि ஏனெனில்
तादृशं அப்படிப்பட்டதாகிய

अमर्यादं { ஸர்வசாஸ்திரங்களின்
விதிகளுக்கும் லோ
का अनुवृत्ता नानाङ्गानां
காணுவதானங்களுக்
कर्म கும் ஒவ்வாததாகிய
त्वं தீயச்செயலில்
अद्य தேவரீர்
चिकीर्षसि இப்பொழுது
தலையிட்டுக்கொண்டு
விட்டார்.

आश्चर्यमिव पश्यामि यस्यास्ते वृत्तमीदृशम् । आचरन्त्या न विवृता सद्यो भवति मेदिनी॥

ईदृशं இப்படிப்பட்டதாகிய
वृत्तं தொழிலை
आचरन्त्या: அனுஷ்டிக்கிறவள்
यस्या: எவளோ,
ते அந்த தேவரீருடைய
मेदिनी பிரதேசமானது
सद्यः இன்னும் இதற்கு
முந்தியே

विवृता பாழுடைநதுவிட்ட
தாக
भवति न ஆகாதிருக்கிறது ;
आश्चर्य என்கிற ஆச்சர்யத்தை
इव மட்டும்
पश्यामि அடியேன் காண்கின்
றேன்.

महाब्रह्मर्षिसृष्टा वा ज्वलन्तो भीमदर्शनाः । धिग्वाग्दण्डा न हिंसन्ति रामप्रवाजने स्थिताम्॥

महाब्रह्मर्षिसृष्टा: { பெரிய பிரம்ம ரிஷிக
ளாலருளிச்செய்யக்
ज्वलन्तः கூடியவைகளும்,
எரிக்கத்தக்கவை
களும்,
भीमदर्शनाः சகிக்க முடியாதவைக
ளுமாகிய
धिग्वाग्दण्डा: நிந்தனைச்சொற்கள்

रामप्रवाजने { ஸ்ரீராமரை ராஜ்யத்
தைவிட்டகற்றிவிடும்
स्थितां விஷயத்தில்
தலையிட்டுவிட்ட
தேவரீருக்கு
हिंसन्ति न वा { மனதில் கலக்கமுறச்
செய்யாதிருக்கின்ற
னவா என்ன?

आम्रं छित्वा कुठारेण निम्बं परिचरेत्तु यः । यथैनं पयसा सिञ्चेन्नैवास्य मधुरो भवेत् ॥

आम्रं மாமரமொன்றை
कुठारेण கோடாலியால்
छित्वा வெட்டிச்சாய்த்து
விட்டு,
तु அதற்கு பதிலாய்
निम्बं ஓர் வேப்பமரத்தை
यः ஏதோ ஒருவன்
परिचरेत् வளர்க்கிறான்.

यः च எந்த எவனோ இவ
னும்
एनं இதை
पयसा एव பால்வார்த்தை
सिञ्चेत् வளர்க்கின்றான்.
अस्य இதற்கு
मधुरः மதுர ரஸம்
भवेत् न உண்டாகமாட்டாது.

अभिजातं हि ते मन्ये यथा मातुस्तथैव च । न हि निम्वात्सवेत्क्षौद्रं लोके निगदितं वचः॥

ते च	“தேவரீரிடத்திலும்	निम्वात्	“ஒரு வேப்பமரத்தி
मातुः	தாயாரிடத்தில்		னின்று
यथा तथा एव	எந்தத்தன்மையிருந் ததோ, அதே	क्षौद्रं	தேன்
अभिजातं	பிரத்யக்ஷத்தில் விளங் குகிறது.	सवेत् न हि	ஒழுகாது” என்பது தான்
हि	என்றே	लोके	உலகில்
मन्ये	அடியேன் எண்ணு கிறேன்.	निगदितं	பழமொழியாய் விளங் கும்
		वचः	சொல்.

तव मातुरसद्राहं विद्मः पूर्वं यथा श्रुतम् ॥ १८ ॥

तव	“தேவரீரது	पूर्वं यथा	அக்காலத்தில் நடந்த வண்ணமே
मातुः	தாயினுடைய	श्रुतं	சொல்லப்பட்டு
असद्व्राहं	அடாததாகிய	विद्मः	நாங்கள் கேட்டுணர்ந் திருக்கின்றோம்.
	ஆசையை		

पितुस्ते वरदः कश्चिद्दौ वरमनुत्तमम् । सर्वभूतरुतं तस्मात्सञ्ज्ञे वसुधाधिपः ॥
तेन तिर्यग्गतानां च भूतानां विदितं वचः ॥ १९ ॥

ते	“தேவரீரது	सर्व-	ஸகலப்பிராணிகள்
पितुः	தந்தைக்கு	भूतरुतं	சொல்லிக்கொள்ளும்
कश्चित्	ஒரு		தவனியினர்த்தத் தை
वरदः	புண்யாத்மா	सञ्ज्ञे	நன்கு அறிவார்.
अनुत्तमं	ஒப்புயர்வில்லாத	तेन	அதனால்
वरं	ஓர் வரத்தை	तिर्यग्गतानां	ஈ, ஏறும்பு முதலிய
ददौ	அளித்திருந்தனர்.	भूतानां	உயிர்களின்
तस्मात्	அதனால்	वचः च	தொனிகளினர்த்தமும்
वसुधाधिपः	பூபாலகர்,	विदितम्	விளங்கிற்று.

ततो जृम्भस्य शयने विस्ताद्भूरिवर्चसः । पितुस्ते विदितो भावः स तत्र बहुधाऽहसत् ॥

ते	“தேவரீரது	तत्र	அதன்
भूरिवर्चसः	மகாதேஜோவானாகும்	भावः	உட்கருத்து
पितुः	தந்தைக்கு	विदितः	விளங்கிற்று.
शयने	படித்திருக்கையில்	ततः	அதனால்
जृम्भस्य	‘ஜிரும்பம்’ என்னும் ஓர் ஏறும்பினது	सः	அவர்
विस्तात्	ஒலியிலிருந்து	बहुधा	பலவாறாக
		अहसत्	நகைத்தனர்.

तत्र ते जननी कुद्धा मृत्युपाशमभीप्सती । हासं ते नृपते सौम्य जिज्ञासामीति चाब्रवीत् ॥

ते	“தேவரீரது	அவ்வித்	வினாவினாள்.
जननी	தாய்,	सौम्य	‘இனியராகிய
तत्र	இதுகாரணமாய்	नृपते	மன்னரே!
मृत्युपाशं च	மரணத்தையும்	ते	தேவரீருடைய
अभीप्सती	பெரிதாய் எண்ணாதவ ளாகி,	हासं	சிரிப்பின் காரணத் தை
कुद्धा	கடுஞ்சினங்கொண்டு	जिज्ञासामि	அடியேன் அறியவிரும் புகின்றேன்.’
इति	பின்வருமாறு		

नृपश्चोवाच तां देवीं देवि शंसामि ते यदि । ततो मे मरणं सद्यो भविष्यति न संशयः ॥

नृपः	“ மன்னர்	यदि	என்கிறபக்கத்தில்
तां	அந்த	ततः	அதுகாரணமாய்
देवीं	தேவியைப்பார்த்து	मे च	எனக்கு
उवाच	பின்வருமாறு பதிலு ரைத்தார்.	सद्यः	தட்கூடமே
देवि	‘பிராணநாயகி!	मरणं	மரணம்
ते	உனக்கு	भविष्यति	ஸம்பவிக்கும்.
शंसामि	விளங்கச்சொல்லிவிடு கின்றேன்	संशयः न	இதில் ஐயமேயில்லை.’

माता ते पितरं देवि ततः केकयमब्रवीत् । शंस मे जीव वा मा वा न मामपहसिष्यसि ॥

देवि	“தேவியாரே!	जीव वा	‘உயிருடன்தானிரும்.
ते	தேவரீரது	मा वा	இல்லாமல்தான் போம்.
माता	தாய்,	मे	எனக்கு
पितरं	திருத்தந்தையாகிய	शंस	நீர் விளங்கச்சொல்லி
केकयं	கேகயமன்னரைப் பார்த்து,	ततः	இதில் [விடவேண்டும்.
अब्रवीत्	பின்வருமாறு பேசி னாள்.	मां	என்னை
		अपहसिष्यसि न	பரிகாஸம்செய்யக் கூடாது.’

प्रियया च तथोक्तः सन् केकयः पृथिवीपतिः । तस्मै तं वरदायार्थं कथयामास तत्त्वतः ॥

पृथिवीपतिः	“ பூபதியாகிய	तस्मै	அவரிடம்
केकयः	கேகயமன்னர்	तं	அந்த
प्रियया च	இல்லாளாலேயே	अर्थं	செய்தியை
तथा	மேற்கண்டவண்ண மாய்	तत्त्वतः	எதையும் விடாமல்
उक्तः सन्	வினாவப்பட்டவராகி	कथयामास	{ ஞானசக்தியால் விஞ் ஞாபனம்செய்துகொ ண்டனர்.
वरदाय	வரமளித்த		

ततः स वरदः साधू राजानं प्रत्यभाषत । म्रियतां ध्वंसतां चेयं मा कृथास्त्वं महीपते ॥

साधुः	“புண்பா த்மா வும்	इयं	இவள்
वरदः	வரமளிக் தவருமாகிய	म्रियतां	{ விஷபானம்கொண்டு
सः	அவர்		{ மாண்டாலும் மாள
राजानं	மன்னரைப்பார்த்து,		{ ட்டும்.
ततः	இதற்கு	ध्वंसतां च	குத்திக்கொண்டு இற
प्रत्यभाषत	பின்வருமாறு பதிலு		க்கினுமிறக்கட்டும்.
	ரைத்தனர்.	त्वं	நீ
महीपते	‘சக்கிரவர்த்தியாரே !	मा कृथाः	வெளியிடவேண்டாம்.’

स तच्छ्रुत्वा वचस्तस्य प्रसन्नमनसो नृपः । मातरं ते निरस्याशु विजहार कुबेरवत् ॥२६॥

सः	“அந்த	ते	தேவரீரது
नृपः	மன்னர்	मातरं	தாயை
प्रसन्नमनसः	தோஷரஹிதமன	आशु	தட்கூணமே
तस्य	அவரது [முடைய	निरस्य	தள்ளிவிட்டு,
तत्	அந்த	कुबेरवत्	குபேரன்போல
वचः	நியமனத்தை	विजहार	சௌக்கியமாக வாழ்ந்
श्रुत्वा	சிரமேற்கொண்டு,		துவந்தார்.

तथा त्वमपि राजानं दुर्जनाचरिते पथि । असद्ग्राहमिमं मोहात्कुरुषे पापदर्शिनि ॥ २७ ॥

पापदर्शिनि	{ “பாபகிருத்தியத்தில்	दुर्जनाचरिते	துஷ்டஜனங்களனுஷ்
	{ மனத்தைச் செலுத்	पथि	வழியில் [டிக்கும்
	{ திவிட்டவரே !		{ தீயைத்தொட்டு விளை
त्वं अपि	தேவரீரும்		{ யாடவும், பாம்பு மு
तथा	அவ்வண்ணமே		{ தலிய விஷஜந்துக்க
			{ னைத் தொட்டு மார்
मोहात्	{ ஓர் காரியத்தின் முடி	असद्ग्राहं	{ போடனைத்து விளை
	{ வில் விளையும் தீங்கை		{ யாட சிறு குழந்தை
	{ மனதில் வாங்கிக்கொ		{ களுக்குள்ள அக்ஞா
	{ ள்ளாததால்		{ னத்தால் விளையுமா
इमं	இந்த		{ சையை,
राजानं	சக்கிரவர்த்தியாரிடம்	कुरुषे	காட்டுகின்றீர்.

सत्यश्चाद्य प्रवादोऽयं लौकिकः प्रतिभाति माम् । पितृन् समनुजायन्ते नरा मातरमङ्गनाः ॥

नराः	“ ‘பிள்ளைகள்	लौकिकः	உலகில் வழங்கும்
पितृन्	தகப்பன்மார்களைப்	प्रवादः	பழமொழியானது
	போலவும்,	अद्य	இப்பொழுது
अङ्गनाः	பெண்கள்	मां	எனக்கு
मातरं	தாயைப்போலவும்	सत्यः च	உண்மையெனவே
समनुजायन्ते	பிறக்கின்றார்கள்.	प्रतिभाति	தோற்றுகின்றது.
अयं	என்ற இந்த		

नैवं भव गृहाणेदं यदाह वसुधाधिपः । भर्तुरिच्छामुपास्वेह जनस्यास्य गतिर्भव ॥ २९ ॥

एवं	“இப்படியாய்	भर्तुः	கணவரின்
भव न	தேவரீர் இருக்கக்	इच्छां	திருவுளத்தின்படி-
	கூடாது.	उपास्व	நடப்பிராக.
वसुधाधिपः	சக்கிரவர்த்தியார்	इह	இப்பொழுது
यत्	எதை	अस्य	இந்த
आह	பகிரங்கமாயருளிச்செ	जनस्य	ஜனஸமுகத்திற்கு
	ய்திருக்கின்றனரோ	गतिः	தஞ்சமாக
इदं	இதை	भव	இரும்.
गृहाण	ஏற்றுக்கொள்ளும்.		

मा त्वं प्रोत्साहिता पापैर्देवराजसमप्रभम् । भर्तारं लोकभर्तारमसद्धर्ममुपादधाः ॥ ३० ॥

पापैः	“பாபிஷ்டர்களால்	लोकभर्तारं	உலகமனைத்துக்கும்
प्रोत्साहिता	தூர்போதிக்கப் பெற்ற	भर्तारं	ரக்ஷகராயுமிருக்கும்
त्वं	தேவரீர்		பர்த்தாவை
देवराजसमप्रभं	இந்திரனையொத்த	असद्धर्मं	{ எந்த தர்மசாஸ்திரத்
	தேஜோவானும்,	मा उपादधाः	தினுமில்லாத ஓர் வ
			ழியில்
			ஏவ வேண்டாம்.

न हि मिथ्या प्रतिज्ञातं करिष्यति तवानघः । श्रीमान्दशरथो राजा देवि राजीवलोचनः ॥

देवि	“தேவியாரே!	हि	என்கிறபடியால்
राजीवलोचनः	செந்தாமரைக்கண்	तव	தேவரீருக்கு
	ணரும்,	प्रतिज्ञातं	அளித்த பிரதிக்
श्रीमान्	ஸ்ரீமானாயுமிருக்கும்		நெருயை
दशरथः	தசரத	मिथ्या	பொய்யாக
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	करिष्यति न	செய்யார்.
अनघः	{ பாபத்தில் சிறிதும் ம		
	னம்செல்லப் பெருத		
	தவர்.		

ज्येष्ठो वदान्यः कर्मण्यः स्वधर्मस्यापि रक्षिता ।
रक्षिता जीवलोकस्य बली रामोऽभिषिच्यताम् ॥ ३२ ॥

बली	“மகா பலிஷ்டராய்,	स्वधर्मस्य	தன்னுடைய தர்மத்
	{ எதைச் செய்யவும்		திற்கு
कर्मण्यः	தேர்ச்சிபெற்று	रक्षिता	ரக்ஷகரும்,
	விளங்குபவரும்,	ज्येष्ठः अपि	மூத்த குமாரனுமாகிய
वदान्यः	கொடையாளியும்,	रामः	ஸ்ரீராமர்
जीवलोकस्य	பிராணி சமுகத்திற்கு	अभिषिच्यताम्	அபிஷேகம் செய்விக்க
रक्षिता	ரக்ஷகரும்,		ப்படட்டும்.

परिवादो हि ते देवि महान् लोके चरिष्यति । यदि रामो वनं याति विहाय पितरं नृपम् ॥

देवि	“தேவியாரே !	याति यदि	எழுந்தருளியிருக்கின்
रामः	ஸ்ரீராமர்		றார் என்றால்
पितरं	திருத்தந்தையாகிய	ते हि	தேவரீருக்கே
नृपं	சக்கிரவர்த்தியாரை	लोके	இவ்வுலகில்
विहाय	விட்டுப்பிரிந்து,	महान्	அழிவில்லாத
वनं	காட்டிற்கு	परिवादः	அபவாதஇகழ்வு
		चरिष्यति	வழங்கும்.

स्वराज्यं राघवः पातु भव त्वं विगतज्वरा । न हि ते राघवादन्यः क्षमः पुरवरे वसेत् ॥

राघवः	“ஸ்ரீராமர்,	पुरवरे	பட்டணங்களில் உத்த
स्वराज्यं	தனது ராஜ்யத்தை		மமானதில்
पातु	பாதுகாத்துவரட்டும்.	राघवात्	ஸ்ரீராமரைக்காட்டி
त्वं	தேவரீர்		லும்
विगतज्वरा	மனக்கொதிப்பைத்து	ते	தேவரீருக்கு
	றந்தவராக	क्षमः	அடங்கிநடக்கின்ற
भव	ஆகிவிடும்.	अन्यः	வேறொருவன் [வனம்]
हि	ஏனெனில்,	वसेत् न	வவியான்.

रामे हि यौवराज्यस्थे राजा दशरथो वनम् । प्रवेक्ष्यति महेश्वासः पूर्ववृत्तमनुस्मरन् ॥

रामे	“ஸ்ரீராமர்	राजा	சக்கிரவர்த்தியார்,
यौवराज्यस्थे	இளவரசராய் நிலைபெ	पूर्ववृत्तं	முன்னோர்களின்
हि	ற்றுவிளங்குகையில்		ஆசாரமுறையை
	தான்	अनुस्मरन्	நினைத்து
महेश्वासः	பெருவில்லாளியாகிய	वनं	காட்டிற்கு
दशरथः	தசரத	प्रवेक्ष्यति	எழுந்தருள்வார்.”

इति सान्त्वैश्च तीक्ष्णैश्च कैकेयीं राजसंसदि । सुमन्त्रः क्षोभयामास भूय एव कृताञ्जलिः ॥

सुमन्त्रः	ஸ்மந்திரர்,	इति	மேற்கண்டவண்ண
कृताञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தராய்,	भूयः एव	பலவாறாக [மாய்
राजसंसदि	சக்ரவர்த்தியார்	सान्त्वैः च	நல்வார்த்தைகளாலும்
	ஸபையில்	तीक्ष्णैः च	வன்மொழிகளாலும்
कैकेयीं	கைகேயிதேவியாரை	क्षोभयामास	மலம் சலிக்கமுயன்
			றார்.

नैव सा क्षुभ्यते देवी न च स्म परिदूयते । न चास्या मुखवर्णस्य लक्ष्यते विक्रिया तदा ॥

सा देवी च	அந்த தேவியாரோ,	तदा	அப்போழுது
परिदूयते स्म न	சிறிதேனும் மனவருத்	अस्याः	இவளது
	தமுறவில்லை.	मुखवर्णस्य	முக ஒலிக்கு
क्षुभ्यते	சிறிதேனும் மனக்கல	विक्रिया	நாணமச்சமீவைக
न एव	க்கம்கூட அடைய	च	ளால் விளையும் விகா
	வில்லை.		ரம்கூட
		लक्ष्यते न	காணப்படவில்லை.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे पञ्चविंशः सर्गः ॥

षट्त्रिंशः सर्गः—முப்பத்தாறாவது ஸர்க்கம் || 36 ||

सिद्धार्थोपदेशः—ஸித்தார்த்தன் செய்த உபதேசம்.

ततः सुमन्त्रमैक्ष्वाकः पीडितोऽत्र प्रतिज्ञया । सबाष्पमतिनिश्वस्य जगादैर्न पुनः पुनः॥ १ ॥

ततः	அப்பொழுது	पुनः पुनः	விட்டு விட்டு
ऐक्ष्वाकः	இக்ஷ்வாகு வம்சத்து மன்னவர்	अतिनिश्वस्य	பெருமூச்சு விட்டு,
अत्र	இவ்விஷயத்தில்	एनं	இந்த
प्रतिज्ञया	பிரதிக்கையெனும் காரணத்தால்	सुमन्त्रं	ஸுமந்திரரைப் பார்த்து
पीडितः	கட்டுண்டவராகி,	जगाद	பின்வருமாறு திருவா ய்மலர்ந்தருளினார்.
सबाष्पं	கண்ணீர் ததும்ப		

सूत रत्नसुसंपूर्णा चतुर्विधबला चमूः । राघवस्यानुयात्रार्थं क्षिप्रं प्रतिविधीयताम् ॥ २ ॥

सूत	“ஸாரதியே ஸுமந் திரரே !	चतुर्विधबला	நான்குவகைப் படைக ளடங்கிய துமான
राघवस्य	ஸ்ரீராமனுக்கு	चमूः	ஒரு ஸையமானது
अनुयात्रार्थं	கூடச்செல்வதற்காக	क्षिप्रं	காலதாமதமின்றி
रत्नसुसंपूर्णा	{ ஏராளமான சிறந்த வஸ்துக்களையுடைய தாயும்,	प्रतिविधीयताम्	சேகரிக்கப்பட்டும்.

रूपाजीवाश्च शालिन्यो वणिजश्च महाधनाः । शोभयन्तु कुमारस्य वाहिनीं सुप्रसारिताः ॥

शालिन्यः	“ வீட்டுவேலைகளைச் செய்யவல்ல	महाधनाः	{ பெரும் வயாபாரத்தி ற்கேற்ற பொருள்க ளையுடைய
रूपाजीवाः च	பணிவிடை செய்யும் தாஸிகளும்,	वणिजः च	வர்த்தகர்களும்
सुप्रसारिताः	விஸ்தாரமாய் பரப்பி யுள்ள	कुमारस्य	திருமகனுடைய
		वाहिनीं	ஸையத்தை
		शोभयन्तु	உபகாரார்த்தம் செல் லக்கடவர்கள்.

ये चैनमुपजीवन्ति रमते यैश्च वीर्यतः । तेषां बहुविधं दत्त्वा तानप्यत्र नियोजय ॥ ४ ॥

ये च	“ எவர்கள்	रमते	ஸந்தோஷமடைகின் றானே
एनं	இவனை	तेषां अपि	அவர்களுக்கும்
उपजीवन्ति	{ அடுத்துப்பிழைக்கின் றார்களோ அவர்களு க்கும்	बहुविधं	பலவகைப்பட்ட
यैः च	எவர்களால்	दत्त्वा	பரிசளித்து,
वीर्यतः	பெருமை பாராட்டு வதால்	तान्	அவர்களை
		अत्र	அவ்விடத்தில்
		नियोजय	இருக்கச்செய்யும்.

आयुधानि च मुख्यानि नागराः शकटानि च । अनुगच्छन्तु काकुत्स्थं व्याधाश्चारण्यगोचराः॥

मुख्यानि	“ முக்கியமான	அரணயகோசரா:	காடுகளே நன்றாக
आयुधानि च	ஆயுதங்களும்,	வ்யாடா: ச	வேடர்களும், [அறிந்த
नागरा:	நகரத்தார்களும்,	காகுத்யம்	ஸ்ரீராமனை
शकटानि च	வண்டிகளும்,	அனுகத்தது	தொடர்ந்து செல்லத்
			டும்.

निघ्नन् मृगान् कुञ्जरान्श्च पिवंश्चारण्यकं मधु । नदीश्च विविधाः पश्यन् राज्यस्य स्मरिष्यति ॥

मृगान्	“ மிருகங்களையும்,	विविधा:	பற்பல
कुञ्जरान् च	யானைகளையும்,	नदी:	நதிகளை
निघ्नन्	கொன்றுகொண்டும்,	पश्यन् च	தர்சித்துக்கொண்டும்,
आरण्यकं	காட்டு	राज्यस्य	ராஜ்யத்தினது
मधु	தேனை	स्मरिष्यति न	ஞாபகம் கொள்ளா
पिवन् च	குடித்துக்கொண்டும்,		திருப்பன்.

धान्यकोशश्च यः कश्चिद्धनकोशश्च मामकः । तौ राममनुगच्छेतां वसन्तं निर्जने वने ॥

मामकः	“ நமது	निर्जने	மனுஷ்ய ஸஞ்சார
धान्यकोशः	தானியக் களஞ்சியம்	वने	காட்டில் [மற்ற
यः	எதொன்றோ,	वसन्तं	வலிக்கும்
कश्चित्	அதுவும்	रामं	ஸ்ரீராமனை
धनकोशः च	தனகாலையும்,	अनुगच्छेताम्	பின்பற்றி போய்
तौ च	அவ்விரண்டும்		விட்டும்.

यजन् पुण्येषु देशेषु विसृजंश्चाप्तदक्षिणाः । ऋषिभिश्च समागम्य प्रवत्स्यति सुखं वने ॥

पुण्येषु	“ புண்ய	विसृजन्	கொடுத்துக்கொண்டு,
देशेषु	சேஷத்திரங்களில்	यजन्	யக்ஞங்களைச் செய்து
ऋषिभिः	ரிஷிகளுடன்		கொண்டு,
समागम्य	இருந்துகொண்டு,	वने च	காட்டிலும்
आप्तदक्षिणाः	ஏராளமான தகஷிணை	सुखं च	குறையின்றியே
	களே	प्रवत्स्यति	வாழ்ந்துவரட்டும்.

भरतश्च महाबाहुरयोध्यां पालयिष्यति । सर्वकामैः पुनः श्रीमान्नामः संसाध्यतामिति ॥

रामः पुनः	“ ஸ்ரீராமனோவென்றால்	महाबाहुः	மஹாபாகுவான
इति	இப்படியாய்	भरतः	பரதன்
श्रीमान्	ஸ்ரீமானாய்	अयोध्यां च	அயோத்தியநகரத்
सर्वकामैः	வேண்டியவைகள் எல்		தையே
	லாவற்றோடும்	पालयिष्यति	பரிபாஸனம் செய்து
संसाध्यतां	விளங்கிவரட்டும்.		வரட்டும் ”

एवं ब्रुवति काकुत्स्थे कैकेय्या भयमागतम् । मुखं चास्यागमच्छोषं स्वरश्चापि न्यरुध्यत ॥

एवं மேற்கண்டவண்ண
மாய்
काकुत्स्थे தசரதசக்கிரவர்த்தி
யார்
ब्रुवति உரைசெய்தவளவில்,
अस्या: இந்த
कैकेय्या: च கைகேயிதேவியாருக்
கும்

भयं ஏக்கம்
आगतं பிடித்துவிட்டது.
मुखं च முகமும்
शोषं வாட்டத்தை
अगमत् அடைந்தது.
स्वर: अपि தொனியும்
न्यरुध्यत ஓடுங்கிவிட்டது.

सा विवर्णा सुसंत्रस्ता मुखेन परिशुष्यता । राजानमेवाभिमुखी कैकेयी वाक्यमब्रवीत् ॥

सा அந்த
कैकेयी एव கைகேயிதேவியாரும்
सुसंत्रस्ता உள்ளமும் உடலும்
நடுக்குற்றவளாய்
विवर्णा நிறம் மாறியவளாய்
परिशुष्यता வாட்டமடைந்த

मुखेन முகத்தோடு
अभिमुखी எதிரில்நின்றனுகொண்டு
राजानं சக்கிரவர்த்தியாரைப்
பார்த்து
वाक्यं பின்வரும் சொல்லை
अब्रवीत् சொன்னாள்.

राज्यं गतजनं साधो पीतमण्डं सुरामिव । निरास्वाद्यतमं शून्यं भरतो नाभिपत्स्यते ॥

साधो “ஸாதுவே!
भरतः பரதன்
राज्यं ராஜ்யத்தை
गतजनं மனிதரற்றதாய்
शून्यं வேண்டியபோகங்க
எல்லாம் நீங்கியதாய்
पीतमण्डं { ஸாரத்தை குடித்து
விட்டு அடியில் கிட
க்கும் மஷ்டுவாகிய

सुरां மத்யத்தை
इव போன்றதாய்,
निरास्वाद्यतमं { ஸாரமொழிந்து பார்க்
கவும் வழங்காததா
யிருப்பதாய்,
अभिपत्स्यते न ஏற்றுக்கொள்ளமாட்
டான்.”

कैकेय्यां मुक्तलज्जायां वदन्त्यामतिदारुणम् । राजा दशरथो वाक्यमुवाचायतलोचनाम् ॥

मुक्तलज्जायां வெட்கத்தை விட்டு
விட்ட
कैकेय्यां கைகேயிதேவியார்,
अतिदारुणं கடும்
वाक्यं சொல்லை
वदन्त्या சொல்லியபொழுது,

दशरथः राजा தசரதசக்கிரவர்த்தியார்
आयतलोचनां { நீண்டு அகன்ற கண்க
ளையுற்ற அவளைப்
பார்த்து
उवाच பின்வரும் பதிலையரு
ளிச்செய்தனர்.

वहन्तं किं तुदसि मां नियुज्य धुरि माऽहिते । अनार्ये कृत्यमारब्धं किं न पूर्वमुपाख्यः ॥

अहिते “சத்ருவாயிருப்
பவளே!

धुरि கஷ்டத்தில்
नियुज्य தள் ளிவிட்டு,

वहन्तं படும்
मां என்னை
किं ஏன்
तुदसि இன்னும் வருக்துகின்
றனை?

अनार्ये	{ உத்தம ஸ்திரீகளின் ஒழுக்கத்தை ஒழித் துவிட்டவனே!	किं	ஏன்
आरब्धं	தலையிட்டுக்கொண்ட	उपाख्यः न	{ பிரத்யேகித்து இதை யும் கேட்டுக்கொள்ளா து விட்டுவிட்டனே?
कृत्यं	காரியத்தில்	मा	இப்படிப் பேசாதே."
पूर्व	ஆதியிலேயே		

तस्यैतत्क्रोधसंयुक्तमुक्तं श्रुत्वा वराङ्गना । कैकेयी द्विगुणं क्रुद्धा राजानमिदमब्रवीत् ॥

तस्य	அவரது	द्विगुणं	இருமடங்கு
क्रोधसंयुक्तं	கோபத்தால் விளைந்த	क्रुद्धा	கோபங்கொண்டவ ளாகி
एतत्	இந்த	राजानं	சக்கிரவர்த்தியாரைப் பார்த்து
उक्तं	வாக்கை	इदं	பின்வருமாறு
श्रुत्वा	கேட்டு,	अब्रवीत्	மொழிந்தாள்.
वराङ्गना	ஸ்திரீர்தனமாகும்		
कैकेयी	கைகேயிதேவியார்		

तवैव वंशे सगरो ज्येष्ठं पुत्रमुपाख्यत् । असमञ्ज इति ख्यातं तथाऽयं गन्तुमर्हति ॥ १६ ॥

तव	"தேவரீரது	पुत्रं	குமாரனை
वंशे एव	வம்சத்திலேயே	उपाख्यत्	காட்டிற்கு ஒட்டிவிட் டிருக்கின்றார்.
सगरः	ஸகரரென்பவர்	तथा	அவ்வண்ணமே
असमञ्जः	அஸமஞ்சன்	अयं	இவன்
इति	என்று	गन्तुं	செல்ல
ख्यातं	பெயர்ப்பூண்ட	अर्हति	வேண்டியது."
ज्येष्ठं	மூத்த		

एवमुक्तो धिगित्येव राजा दशरथोऽब्रवीत् । व्रीडितश्च जनः सर्वः सा च तं नावबुध्यते ॥

एवं	இவ்வண்ணம்	जनः	ஜனஸமூகம்
उक्तः	பேசியதற்கு திருச்செ விசாற்றியருளிய	सर्वः च	எல்லாமும்
दशरथः	தசரத	व्रीडितः	இப்படியுமுண்டோ! எ னக்கலவரப்பட்டது.
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்,	सा च	அவள் மட்டும்
धिक्	'சிச்சி'	तं	அதை
इति एव	என்ற ஒரு சொல்லை	अवबुध्यते न	சிந்தையில் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை.
अब्रवीत्	சொன்னார். [மட்டும்		

तत्र वृद्धो महामात्रः सिद्धार्थो नाम नामतः । शुचिर्वहुमतो राज्ञः कैकेयीमिदमब्रवीत् ॥

तत्र	அச்சமயத்தில்	सिद्धार्थः	ஸித்தார்த்தர்
वृद्धः	வயதுமுதிர்ந்தவரும்	नाम	என்று
महामात्रः	மந்திரிமார்களில் சிறந் சுவரும்,	नामतः	பெயருள்ளவர்
शुचिः	புண்பாத்தமாவும்,	कैकेयी	கைகேயிதேவியாரைப் பார்த்து,
राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாருக்கு	इदं	பின்வருமாறு
बहुमतः	மிகவும் பிரியமான வருமான	अब्रवीत्	பேசினார்.

असमञ्जो गृहीत्वा तु क्रीडतः पथि दारकान् । सरखाः प्रक्षिपन्नप्सु रमते तेन दुर्मतिः ॥

दुर्मतिः	“கெட்டபுத்தியுடைய	गृहीत्वा	எடுத்து,
असमञ्जः तु	அஸமஞ்சனோவென்	सरखाः	ஸரஃநதியின்
	றால்	अप्सु	ஜலத்தில்
पथि	வழியில்	प्रक्षिपन्	போட்டுக்கொண்டு,
क्रीडतः	விளையாடிக்கொண்டி	तेन	அதனால்
	ருக்கும்	रमते	நகைத்து மகிழ்ந்து
दारकान्	குழந்தைகளை		கொண்டிருந்தனன்.

तं दृष्ट्वा नागराः सर्वे क्रुद्धा राजानमब्रुवन् । असमज्जं वृणीष्वैकमस्मान् वा राष्ट्रवर्धन ॥

तं	“அதை	राष्ट्रवर्धन	{ ‘ராஜ்யத்தைசெழித்து
दृष्ट्वा	கண்டு,		ஒங்கும்வண்ணமாய்
क्रुद्धाः	கோபங்கொண்ட	असमज्जं	வளரச்செய்யும் மன்
नागराः	நகரத்தவர்கள்	एकं	அஸமஞ்சன் [னரே!
सर्वे	எல்லோரும்	अस्मान् वा	ஒருவனையாவது
राजानं	மன்னரிடம் சென்று	वृणीष्व	எங்கனையாவது
अब्रुवन्	பின்வருமாறு முறை		{ தேவரீர் ஊரில் இருக்க
	யிட்டுக்கொண்டனர்.		அருள் புரியவேண்
			டும்.’

तानुवाच ततो राजा किन्निमित्तमिदं भयम् । ताश्चापि राज्ञा संपृष्टा वाक्यं प्रकृतयोऽब्रुवन् ॥

ततः	“அதற்கு	किन्निमित्तं	என்ன காரணம்’
राजा	மன்னர்	राज्ञा च	மன்னராலேயே
तान्	அவர்களைப்பார்த்து	संपृष्टाः	இப்படி வினாவப்பட்ட
उवाच	பின்வருமாறு வினாவி	ताः	அந்த
	னார்.	प्रकृतयः अपि	ஜனங்களும்,
इदं	‘இந்த	वाक्यं	பின்வரும் பதிலை
भयं	பயத்திற்கு	अब्रुवन्	சொன்னார்கள்.

क्रीडतस्त्वेष नः पुत्रान् बालानुद्भान्तचेतसः । सरखां पातयन् मौख्यादतुलां प्रीतिमश्नुते ॥

एषः	“இவன்	सरखां	ஸரஃநதியில்
नः	எங்களது	पातयन्	போட்டுவிட்டு,
क्रीडतः	விளையாடிக்கொண்	मौख्यात् तु	மடமையாலேயே
	டிருக்கும்	अतुलां	அதிக
उद्भान्तचेतसः	பயந்துகிடக்கும்	प्रीतिं	மகிழ்ச்சியை
बालान्	சிறிய	अश्नुते	அடைகிறான்.’
पुत्रान्	குழந்தைகளை		

स तासां वचनं श्रुत्वा प्रकृतीनां नराधिपः । तं तत्याजाहितं पुत्रं तासां प्रियचिकीर्षया ॥

तासां	“அந்த	प्रियचिकीर्षया	{ நன்மை செய்யவேண்
प्रकृतीनां	சுனங்களுடைய	अहितं	{ நமெனும் ஒரு கார
वचनं	விண்ணப்பத்தை	तं	ணத்தால்
श्रुत्वा	கேட்டு,	पुत्रं	துரோகியான
सः	அந்த	तत्याज	அந்த
नराधिपः	மன்னர்		குமாரனை
तासां	அவர்களுக்கு		பின்வருமாறு தள்ளி
			வைத்தனர்.

तं यानं शीघ्रमारोप्य सभार्यं सपरिच्छदम् । यावज्जीवं विवास्योऽयमिति स्वानन्वशात् पिता॥

पिता	“தந்தையார்	आरोप्य	ஏற்றியிருக்கச்செய்து,
तं	அவனை	स्वान्	தனது பரிஜனங்களைப்
शीघ्रं	தத்சுஷணமே		பார்த்து
सभार्यं	மனைவியுடன் கூடின	इति	பின்வருமாறு
	வனையும்,	अन्वशात्	ஆக்ஞாபித்தருளினார்.
सपरिच्छदं	{ அவனுக்கு வேண்டிய	अयं	‘இவன்
	ஸாமக்கிரிகளோடுகூ	यावज्जीवं	உயிருள்ளவரையில்
	டினவனையும்	विवासः	காட்டில் வஸிக்க
यानं	ஒரு வாஹனத்தில்		வேண்டியவன்.

सफालपिटकं गृह्य गिरिदुर्गाण्यलोकयत् । दिशः सर्वास्त्वनुचरन् स यथा पापकर्मकृत् ॥

यथा	“இப்படியாய்	सर्वाः	எல்லா
पापकर्मकृत्	பாபத்தொழில்	दिशः	திக்குகளிலும்
सः	அவன் [செய்த	अनुचरन्	சென்று
सफालपिटकं	களைவெட்டியோடு	गिरिदुर्गाणि तु	மலைகளிலும் காடு
	கூடிய ஓர் கூடையை		களிலும்
गृह्य	எடுத்துக்கொண்டு,	अलोकयत्	திரிந்தனன்.

इत्येनमत्यजद्राजा सगरो वै सुधार्मिकः । रामः किमकरोत् पापं येनैवमुपरुध्यते ॥ २६ ॥

सुधार्मिकः	“மகா தர்மிஷ்டராகிய	एवं	இப்படி
सगरः	ஸகர	उपरुध्यते	காட்டில் வைக்கப்பட்ட
राजा	மன்னர்,		டான்.
इति	இப்படியாய்	रामः	ஸ்ரீராம்
एनं	இவனை	किं	என்ன
अत्यजत्	துறந்தனர்.	पापं वै	அடாத காரியத்தை
येन	இக்காரணத்தால்	अकरोत्	செய்திருக்கின்றார்?

न हि कञ्चन पश्यामो राघवस्यागुणं वयम् । दुर्लभो ह्यस्य निरयः शशाङ्कस्येव कल्मषम् ॥

राघवस्य “ஸ்ரீராமருக்கு
अगुणं தீகுணம்
कञ्चन ஏதேனுமொன்றை
वयं நாங்கள் [யாவது
पश्यामः न கண்டிலோம்.
शशाङ्कस्य த்விதியாதிதிரந்திர
னுக்கு

कल्मषं கல்மஷமானது

इव एव்வண்ணமோ, அவ்
வண்ணமே

अस्य हि இவருக்கும்
निरयः { நாகத்திற்கு உரிமை
விளைவிக்கும் பாப
மென்பது

दुर्लभः हि அணுகவே அணு
காதே.

अथवा देवि दोषं त्वं कञ्चित् पश्यसि राघवे । तमद्य ब्रूहि तत्त्वेन ततो रामो विवास्यताम् ॥

देवि “தேவியாரே!
अथवा இப்படியில்லையென்
றால்

राघवे ஸ்ரீராமரிடத்தில்
त्वं தேவரீர்
कञ्चित् ஏதேனுமொரு
दोषं குற்றத்தை
पश्यसि அறிந்திருக்கின்றீர்,

ततः என்கிறதாயிருந்தால்
तं அதை
तत्त्वेन எதையும்மறைக்காமல்
ब्रूहि தேவரீர் வெளியிடும்.
अद्य இப்பொழுது
रामः ஸ்ரீராமன்
विवास्यताम् வனத்திற்கு அனுப்பி
விடப்பட்டும்.

अदुष्टस्य हि संत्यागः सत्यथे निरतस्य च । अप्राप्तस्य विवासोऽयं वनेषु सुयशस्विनः ॥
निर्देहेदपि शक्रस्य द्युतिं धर्मनिरोधनात् ॥ २९ ॥

अदुष्टस्य “ஒரு தோஷத்தை
யும் செய்யாதவனாய்

हि அதனால்
अप्राप्तस्य எவ்வித தண்டனைக்கு
மாளாகாதவனாய்

सुयशस्विनः மஹாயசஸ்பெற்று
விளங்குபவனாய்

सत्यथे நன்னெறியில்
निरतस्य च எப்பவும் ஒழுகுபவ
वनेषु காடுகளில் [னுக்கு

अयं இப்படி.
संत्यागः தள் ளிவைக்கப்பட்டு,
विवासः வாஸமென்பது
धर्मनिरोधनात् { தர்மவிதிகளுக்கு
விரோதமாயிருக்கின்
றமையால்
शक्रस्य अपि தேவேந்திரனுக்குங்
கூட

द्युतिं தேஜஸ்ஸை
निर्देहत् தவிர்த்துவிடும்.

तदलं देवि रामस्य श्रिया विहतया त्वया । लोकतोऽपि हि ते रक्ष्यः परिवादः शुभानने ॥

शुभानने { “நல்லதையே சொல்
லும் திருவாய் படை
க்கப்பெற்ற

देवि தேவியாரே!
तत् ஆனபடியால்
रामस्य ஸ்ரீராமருடைய
त्वया தேவரீரால்

विहतया தடைபட்ட
श्रिया திருவபிஷேகத்தால்
ते अपि தேவரீருக்கும்
लोकतः உலகத்தாரிடமிருந்து
परिवादः நிரந்தை
अलं எள்ளளவும்
रक्ष्यः हि உண்டாகலாகாது.

श्रुत्वा तु सिद्धार्थवचो राजा श्रान्तरस्वनः । शोकोपहतया वाचा कैकेयीमिदमब्रवीत् ॥

सिद्धार्थवचः	ஸித்தார்த்தாரின் திரு வாக்குக்கு	कैकेयीं	கைகேயிதேவியாரைப் பார்த்து
श्रुत्वा	திருச்செவிகாற்றி யருளிய	शोकोपहतया	{ சோகத்தால் மனவேத னையை நன்கு விளங் கக்காட்டுகின்ற
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	वाचा	சொற்கொண்டு
श्रान्तरस्वनः	அதி ஆயாசத்தால் தொனிகுன்றியவராகி	तु	இவ்விஷயத்தில்
		इदं	பின் வருமாறு
		अब्रवीत्	மொழிந்தனர்.

एतद्वचो नेच्छसि पापवृत्ते हितं न जानासि ममात्मनो वा ।

आस्थाय मार्गं कृपणं कुचेष्टा चेष्टा हि ते साधुपथादपेता

॥ ३२ ॥

पापवृत्ते	{ “பாபத் தொழிலுக் குத்துணிந்துவிட்ட வளே !	मम	என்னுடையவும்
कृपणं	{ ஒரு காரியத்தால் வி ளையும் தீங்கை அறி யாதிருக்கும்	आत्मनः वा	உன்னுடையவும்
मार्गं आस्थाय	மார்க்கத்தைப்பற்றி	हितं	ஹிதமென்னதென் பதை
कुचेष्टा	துஷ்டச் செய்கை	जानासि न	நீ கண்டுகொள்ளாதி ருக்கின்றனை.
एतत्	இந்த [யைப் புரியும் நீ	ते	உனது
वचः	ஹிதமான போத னையை	चेष्टा	தற்கால நடவடிக்கை
इच्छसि न	ஏற்றுக்கொள்ளாதி ருக்கின்றனை.	साधुपथात्	நல்லோர்களுமுமும் மார்க்கத்திலிருந்து
		अपेता हि	எங்கேயோ ஒதுங்கிக் கிடக்கின்றதே.

अनुव्रजिष्याम्यहमद्य रामं राज्यं परित्यज्य सुखं धनं च ।

सहैव राज्ञा भरतेन च त्वं यथासुखं भुङ्क्ष्व चिराय राज्यम्

॥ ३३ ॥

अद्य	“இப்பொழுதே	त्वं च	நீ மட்டும்
अहं	நான்	राज्ञा	மன்னனாகிய
राज्यं	ராஜ்யத்தையும்	भरतेन	பரதனுடன்
सुखं	போகத்தையும்,	सह	கூட்பிறந்துகொண்டு
धनं च	பொருளையும்	राज्यं	ராஜ்யத்தை
परित्यज्य	துறந்துவிட்டு,	चिराय	மெருகாலம்
रामं	ஸ்ரீராமனை	यथासुखं एव	உன் மனோபிஷ்டத் தீன்படியே
अनुव्रजिष्यामि	பின்பற்றி புறப்பட்டு போய்விடுகின்றேன்.	भुङ्क्ष्व	ஆண்டுவருவாயாக.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे षट्त्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3908

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1553

सप्तत्रिंशः सर्गः—முப்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் || 37 ||

चिरपरिधानम्—மரவுரியுடுப்பது.

महामात्रवचः श्रुत्वा रामो दशरथं तदा । अन्वभाषत वाक्यं तु विनयज्ञो विनीतवत् ॥१॥

तदा	இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில்	रामः	ஸ்ரீராமர்,
महामात्रवचः	{ மந்திரிமார்களின் முக் கியமானவரின் சொ ல்லுக்கு	दशरथं	தசரதசக்கிரவர்த்தி யைப் பார்த்து,
श्रुत्वा	திருச்செவி சாற்றி,	विनीतवत्	வெகு மரியாதையாக
विनयज्ञः	{ எவரெவர்களிடத்தில் எந்தெந்த ஸம்பவங்க ளில் எப்படி நடந்து கொள்ளவேண்டுமெ ன்பதில் நிபுணராகிய	तु	இதுவிஷயத்தில்
		वाक्यं	பின்வரும் திருவாக்கை
		अन्वभाषत	திருவாய்மலர்ந்தருளி னார்.

त्यक्तभोगस्य मे राजन् वने वन्येन जीवतः । किं कार्यमनुयात्रेण त्यक्तसङ्गस्य सर्वतः ॥

राजन्	“சக்கிரவர்த்தியாரே !	वन्येन	{ காட்டில் கிடைக்கும் பலமுலங்களைக்கொ ண்டு
त्यक्तभोगस्य	போகங்களைத் துறந் துவிட்டவனும்,	जीवतः	காலங்கழிக்கும்
सर्वतः	முற்றிலும்	मे	அடியேனுக்கு
त्यक्तसङ्गस्य	எதிலும் மனப்பற்று ற்றவனும்	अनुयात्रेण	பரிவாரஜனத்தால்
वने	வனத்தில்	कार्यं	உபயோகம்
		किम्	என்ன ?

यो हि दत्त्वा द्विश्रेष्ठं कक्ष्यायां कुरुते मनः । रज्जुस्नेहेन किं तस्य त्यजतः कुञ्जरोत्तमम् ॥

यः	“எவனோ ஒருவன்	हि	என்றால்
द्विश्रेष्ठं	சிலாக்கியமான யானையை	कुञ्जरोत्तमं	உத்தமமான யானை
दत्त्वा	கொடுத்துவிட்டு,	त्यजतः	துறந்துவிட்ட [யை
कक्ष्यायां	{ யானையின் வயற்றைச் சுற்றி ஸிம்மாஸனத் தைச் சேர்த்துக் கட் டப்படும் பட்டையில்	तस्य	அவனுக்கு
मनः कुरुते	ஆசைவைக்கின்றான்,	रज्जुस्नेहेन	{ பட்டையில் மாத்தி ரம் மனப்பற்று வை த்திருப்பதனால்
		किम्	பிரயோஜனம் யாதுள்ளது ?

तथा मम सतां श्रेष्ठ किं ध्वजिन्या जगत्पते । सर्वाण्येवानुजानामि चिराण्येवानयन्तु मे ॥

सतां	“ஸத்புருஷர்களில்	सर्वाणि एव	எல்லாவற்றையும்
श्रेष्ठ	உத்தமராகிய	अनुजानामि	வேண்டாமென அடி பணிந்து மறுக்கின்
जगत्पते	சக்கிரவர்த்தியாரே !	मे	அடியேனுக்கு [நேன்.
तथा	அவ்வண்ணமே	चिराणि एव	மரவுரிகளை மட்டும்
ध्वजिन्या	ஸேனையால்	आनयन्तु	கொண்டுவரப்பட்ட டும்.
मम किं	எனக்கென்ன பயன் ?		

वासं	வாஸம் செய்ய
मम च	அடியேனுடையதாய்
खनित्रपिटके	களைவெட்டும் ஒரு சி
	த்தாள், கூடை ஒன்று
उभे	ம் ஆகிய இரண்டும்
आनयत	இப்பொழுதேயிங்கு
	கொண்டு வரப்படட்
	டும்.

चिराणि	மரவுரிகளை
आहत्य	எடுத்துக்கொண்டு
	வந்து
राघवं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து,
परिधत्स्व	‘நீ உடுத்திக்கொள்’
इति	என்று
उवाच	ஆக்ஞாபித்தருள்ளை

புதிதாயி	திருவுளமு வந்து
சூக்ச்மவஸ்து	வாங்கிக்கொண்டு,
பரிசுஷ்ய	பீதகவாடையைப்
சுநிவஸ்தா	களைந்து,
அவஸ்த	தபஸிகளுக்குரிய
	ஆடைகளை
	தரித்துக்கொண்டார்.

அய்யத்: எவ்	முன் னியை யெ
விஹாய	களை நன,
தாபசா஑்஑ாடநெ எவ்	தவசிகலின் உடைக
	யை
ஜயாஹ	உடுக்஑ுக்஑ாண்டநர்.

சமீபிய	கவனித்தி,
பூபதி	பெண்மான்
வாசுரா	பிடிப்பதற்காக தீபாட
	ப்படும் வலையை
இவ	கண்டலெவ்வண்ண
	மோ அவ்வண்ணமே
செவ்ஸ்தா	மிக உடுக்கமுற்றனர்.

सा व्यपत्रपमाणेव प्रगृह्य च सुदुर्मनाः । कैकेय्याः कुशचीरे ते जानकी शुभलक्षणा ॥
अश्रुसंपूर्णनेत्रा च धर्मज्ञा धर्मदर्शिनी । गन्धर्वराजप्रतिमं भर्तारमिदमब्रवीत् ॥ ११ ॥

शुभलक्षणा	{ यावராலும் மெச்சத் தக்க உத்தமகுணங் களமையப்பெற்றவ ளும்,	प्रगृह्य	கைநீட்டி வாங்கிக் கொண்டு
धर्मज्ञा	{ பாதிவரத்யமின்னதெ ன்றறிந்தவளும்,	सुदुर्मनाः	மிகவும் மனம் நொந் தவளாகி
धर्मदर्शिनी च	{ பாதிவரத்யதர்மத்தை யனுஷ்டித்துக்காட் டுகிறவளுமாகிய	अश्रुसंपूर्णनेत्रा	நீர் ததும்பும் கண்க ளுற்றவளாகி
सा	அந்த	गन्धर्वराजप्रतिमं	கந்தர்வராஜன்போல் விளங்கும்
जानकी	ஜானகிதேவியார்	भर्तारं	கணவனைப்பார்த்து
ते	அந்த	व्यपत्रपमाणा इव	சிறிது வெட்கப்பட் டுக்கொண்டு
कुशचीरे च	மரவுரிகளிரண்டையும்	इदं	பின்வருமாறு
कैकेय्याः	கைகேயிதேவியாரிட மிருந்து	अब्रवीत्	வினாவினாள்.

कथं नु चीरं बध्नन्ति मुनयो वनवासिनः । इति ह्यकुशला सीता सा मुमोह मुहुर्मुहुः ॥

वनवासिनः	“ வனவாஸிகளாகும்	अकुशला	கஷ்டத்திற்காளாகி
मुनयः	முனிவர்கள்,	सा	அந்த [விட்ட
चीरं	மரஉரியை	सीता हि	வீதாப்பிராட்டியா ரும்
कथं नु	எப்படித்தான்	मुहुः मुहुः	ஒருகூணடேரம்
बध्नन्ति	உடுத்திக்கொள்ளுகி றார்கள் ? ”	मुमोह	{ ஒன்றும் செய்யத்தெ ரியாது பிரமித்து நின்றிவிட்டாள்.
इति	இப்படியாய் சொல்லி விட்டு,		

कृत्वा कण्ठे च सा चीरमेकमादाय पाणिना । तस्थौ ह्यकुशला सीता व्रीडिता जनकात्मजा ॥

सा	அந்த	पाणिना	கையில்
जनकात्मजा	ஜனகமஹாராஜரின் திருமகளாகிய	आदाय	வைத்துக்கொண்டு,
सीता	வீதாப்பிராட்டியார்	अकुशला	இதில் இதற்குமுன் ப ழக்கமில்லாதவள்
चीरं	மரஉரி ஒன்றை	हि	என்கிற காரணத்தால்
कण्ठे	கழுத்தில்	व्रीडिता	நாணமுற்றவளாகி
कृत्वा च	தரித்துக்கொண்டு,	तस्थौ	நின்றிகொண்டிருந்த னள்.
एकं	மற்றொன்றை		

तस्यास्तत्क्षिप्रमागम्य रामो धर्मभृतां वरः । चीरं बबन्ध सीतायाः कौशेयस्योपरि स्वयम् ॥

धर्मभृतां	தர்மநெறியில் பிறழா து நடப்பவர்களில்	तस्याः	அவள து
वरः	உத்தமராகிய	कौशेयस्य	வெண்பட்டாடைக்கு
रामः	ஸ்ரீராமர்,	उपरि	மேலே
क्षिप्रं	தக்ஷணமே	तत्	அந்த
सीतायाः	வீதாப்பிராட்டியாரு க்கு	चीरं	மரஉரியை
आगम्य	எதிரேநாக்கிக்கிட்டி,	स्वयं	தானே
		बबन्ध	உடுத்தருளினார்.

रामं प्रेक्ष्य तु सीताया बध्नन्तं चीरमुत्तमम् । अन्तःपुरगता नार्यो मुमुचुर्वारि नेत्रजम् ॥

अन्तःपुरगताः	அந்தப்புரத்திலிருக் கும்	चीरं	மரஉரியை
नार्यः	ஸ்திரீகள்,	बध्नन्तं	உடுத்துக்கொண்டிரு க்கின்றவராய்
उत्तमं	ஸர்வோத்தமராகிய	प्रेक्ष्य	கண்ணுற்று,
रामं	ஸ்ரீராமரை,	नेत्रजं	கண்களிலிருந்துவரும்
सीतायाः तु	வீதாப்பிராட்டியாரு க்கு	वारि	கண்ணீரை
		मुमुचुः	சொரிந்தார்கள்.

ऊचुश्च परमायस्ता रामं ज्वलिततेजसम् । वत्स नैवं नियुक्तेयं वनवासे मनस्विनी ॥

परमायस्ताः	{ ஸஹிக்கமுடியாத மனவருத்தமுற்ற அவர்கள்	वत्स	“ அருமைத்திரு மைந்தா!
ज्वलिततेजसं	தேஜோமயமாய் விளங் கும்	मनस्विनी	ஸர்வப்ரகாரத்திலும் நற்குணங்கள் பெற்று
रामं	ஸ்ரீராமரைப்பாட்டுது	इयं च	இவளோ [விளங்கும்
ऊचुः	பின்வருமாறு சொன் னார்கள்.	वनवासे	வனவாஸத்திற்கு
		एवं	இப்படி
		नियुक्ता न	நியமிக்கப்படாதவள்.

पितुर्वाक्यानुरोधेन गतस्य विजनं वनम् । तावद्दर्शनमस्या नः सफलं भवतु प्रभो ॥१७॥

प्रभो	{ “எதையும்தோஷமின் றிச் செய்துமுடிக்க திறமையுற்றவனே!	वनं	காட்டிற்கு
पितुः	திருத்தந்தையாரின்	गतस्य तावत्	நீ போய் திரும்பிவரும்
वाक्यानुरोधेन	{ நியமனப்படியே நடக் கவேண்டுமென்ற கர் ரணத்தால்	अस्याः	இவளுடைய[வரையில்
विजनं	ஜனசஞ்சாரமற்ற	दर्शनं	தர்சனமானது
		नः	எங்களுக்கு
		सफलं	ஸகல மனோபீஷ்டங்க ளையும் தருகின்றதாய்
		भवतु	விளங்கட்டும்.

लक्ष्मणेन सहायेन वनं गच्छस्व पुत्रक । नेयमर्हति कल्याणी वस्तुं तापसवदने ॥ १८ ॥

புத்ரக	“குழந்தாய்!	கல்யாணி	பாக்யங்களுக்கே உரிய
சஹாயேன	கூட்டாளியாகிய	இயம்	இவள்
लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணனோடு	तापसवत्	தபஸ்வினியைப்போல்
वनं	காட்டிற்கு	वने	காட்டில்
गच्छस्व	நீ செல்லுக.	वस्तुं	வாஸம்செய்ய
		अर्हति न	உரியவளல்லள்.

कुरु नो याचनां पुत्र सीता तिष्ठतु भामिनी । धर्मनित्यः स्वयं स्थातुं न हीदानीं त्वमिच्छसि ॥

புத்ர	“குழந்தாய்!	धर्मनित्यः	பித்ருவாக்யபரிபாலன
नः	எங்கள் து		தர்மமொன்றையே
भामिनी	‘தேஜோமயமாய்		ஸ்ர்வமுமாய் கொண்
	விளங்கும்		டிருக்கின்றவனாய்,
सीता	வீதை	हि	இருக்கின்றபடியால்
तिष्ठतु	இங்கேயேயிருக்கட்	इदानीं	இப்பொழுது
	டும்’ என்கிற	स्वयं	நீயும்
याचनां	வேண்டுகோளை	स्थातुं	இங்கிருக்க
कुरु	நீ செய்யக்கடவை.	इच्छसि न	ஏற்றுக்கொள்ளமாட்
त्वं	நீ		டாய்.”

तासामेवंविधा वाचः शृण्वन् दशरथात्मजः । बन्धैव तदा चीरं सीतया तुल्यशीलया ॥

तासां	அவர்களுடைய	तदा	அப்பொழுது
एवंविधाः	இப்படிப்பட்ட	तुल्यशीलया	தம்மைப்போன்ற
वाचः	வார்த்தைகளுக்கு		சீலமுற்ற
शृण्वन्	திருச்செவி சாற்றிய	सीतया	வலிதாப்பிராட்டியாரு
	ருளிய		க்கு (ஆர்ஷம்)
दशरथात्मजः	{ தசரதசக்கிரவர்த்தி	चीरं	மரஉரியை
	யாரின் திருக்குமார	बन्ध एव	கட்டவே கட்டினார்.
	னாகிய அவர்		

चीरे गृहीते तु तया समीक्ष्य नृपतेर्गुरुः । निवार्य सीतां कैकेयीं वसिष्ठो वाक्यमब्रवीत् ॥

तया	அவளால்	निवार्य	{ கைஸம்னையால் தன்
चीरे	மரஉரி		ஆதரவை நன்குவிள
गृहीते	உடுத்துக்கொள்ளப்		பட்டவளவில்
	பட்டவளவில்	कैकेयीं	கைகேயிதேவியாரை
नृपतेः	சக்கிரவர்த்தியாரின்	समीक्ष्य	நன்குவிழித்துநோக்கி,
गुरुः	குருவாகிய	वाक्यं	பின்வரும் திருவாக்
वसिष्ठः	வஸிஷ்டபகவான்		கை
सीतां	வலிதாப்பிராட்டியாரு	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தரு
तु	இவ்விஷயத்தில்		ளிணர்.

अतिप्रवृत्ते दुर्मेधे कैकेयि कुलपांसनि । वञ्चयित्वा तु राजानं न प्रमाणेऽवतिष्ठसे ॥ २२ ॥

दुर्मेधे	“அசட்டுத்தனமதிகரித் தவளாய்	वञ्चयित्वा तु	திரஸ்கரித்துவிட்டு, இவ்விஷயத்தில்
‘अतिप्रवृत्ते	வரம்புகடந்து நடக் கின்றவளாய்,		ஒருவன் தனக் கேற்ப ட்டுள்ள அதிகாரத்
कुलपांसनि	{ சீமைக்கே அபகீர்த்தி வினோவிக்கின்றவளா ய் நடக்கும்	प्रमाणे	{ திலெதெதை செய்ய லாம் எதெதை செய் யலாகதென்கிற பிர மாணத்தில்
कैकेयि	கைகேயிதேவியாரே !	अवतिष्ठसे न	தேவரீர் இருக்காதி ருக்கின்றீர்.
राजानं	சக்கிரவர்த்தியாரை		

न गन्तव्यं वनं देव्या सीतया शीलवर्जिते । अधिष्ठास्यति रामस्य सीता प्रकृतमासनम् ॥

शीलवर्जिते	{ “நியாய வழிகளுக்கு அப்புறப்பட்டு நடக் கின்றவளே !	रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
सीतया	சீதா	प्रकृतं	ஏற்பட்டதாயுள்ள
देव्या	தேவியாரால்	आसनं	சிங்காசனத்தில்
वनं	காட்டிற்கு	सीता	வீதாப்பிராட்டியார்
गन्तव्यं न	எழுந்தருளப்படவே ண்டியதில்லை.	अधिष्ठास्यति	வீற்றிருந்து அரசு புரியட்டும்.

आत्मा हि दाराः सर्वेषां दारसंग्रहवर्तिनाम् । आत्मेयमिति रामस्य पालयिष्यति मेदिनीम् ॥

दारसंग्रहवर्तिनां	“இல்லற ஒழுக்கத்தி லிருக்கும்	रामस्य	ஸ்ரீராமரது
सर्वेषां	யாவருக்கும்	आत्मा	ஆத்மாவாகும்
दाराः हि	பத்தினிகள் தான்	इयं	இவள்
आत्मा इति	ஆத்மாவாகின்றபடி யால்	मेदिनीं	மேடியை
		पालयिष्यति	பரிபாலனம் செய்து வரலாம்.

अथ यास्यति वैदेही वनं रामेण संगता । वयमत्रानुयास्यामः पुरं चेदं गमिष्यति ॥२५॥

रामेण	“ஸ்ரீராமரோடு	वयं	நங்கள்
सङ्गता	பின்பற்றியவளாய்	अत्र	அவ்விடத்திற்கு
वैदेही च	வைகேகிதேவியாரும்	अनुयास्यामः	கூடப்போய்விடுவோம்.
वनं	வனத்திற்கு	इदं	இது (வனம்)
यास्यति	எழுந்தருளினிடுகின்	पुरं	ஐனங்கள் நிறைந்த பெரும் பட்டணமாக
अथ	என்றால், [முன்	गमिष्यति	ஆகிவிடும்.

अन्तपालाश्च यास्यन्ति सदांरो यत्र राघवः । सहोपजीव्यं राष्ट्रं च पुरं च सपरिच्छदम् ॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்	राष्ट्रं च	நாட்டார்கள் எல்லோரும்,
सदांरो	தர்மபத்னீ சமேதராய்	पुरं च	பட்டணவாஸிகள்
यत्र	{ எவ்விடத்தில் எழுந்த ருளியிருக்கின்றாரோ அவ்விடத்திற்கு	सपरिच्छदं	{ பட்டணத்திலுள்ள எல்லாப்பொருள்க ளுடன் கூடியவர்க ளாய்
अन्तपालाः च	{ ராஜ்ய எல்லைகளிலிருந் து ராஜ்யத்தைக்காக்க கும் தண்டநாயகர் களும்	यास्यन्ति	போய்ச்சேர்ந்துவிடு வார்கள்.
सहोपजीव्यं	சக்கிரவர்த்தியாரால் ஆதரித்துவரப்பட்ட		

भरतश्च सशत्रुघ्नश्चीरवासा वनेचरः । वने वसन्तं काकुत्स्थमनुयास्यति पूर्वजम् ॥ २७ ॥

भरतः च	“பரதனும்,	वने	வனத்தில்
सशत्रुघ्नः	சத்ருக்ண்ணோடுகூடி னவனாய்	वसन्तं	வஸிக்கும்
चीरवासाः	மரஉரி உடுத்தவனாய்	पूर्वजं	தமயனாராகிய
वनेचरः	வனவாலியாகி	काकुत्स्थं	ஸ்ரீராமரை
		अनुयास्यति	பின்தொடர்ந்து சென் றுவிடுவான்.

ततः शून्यां गतजनां वसुधां पादपैः सह । त्वमेका शाधि दुर्वृत्ता प्रजानामहिते स्थिता ॥

ततः	“அப்படியிருப்பதால்	गतजनां	{ ஜனங்களெல்லாம் வெளியில் போய்விட் டதாய்
प्रजानां	பிரஜைகளுக்கு	शून्यां	சூன்யமாயிருக்கும்
अहिते	அஹிதத்தில்	वसुधां	பூமியை
स्थिता	மனதைமுற்றிலும்செ லுத்திவிட்டவளாய்	पादपैः	மரங்களோடு
दुर्वृत्ता	தீயநடை உடையவளா ய் விளங்கும்	सह	இருந்துகொண்டு
त्वं	தேவரீர்	शाधि	அரசசெய்து வருவீ ராக.
एका	ஒருத்தியாய்		

न हि तद्भविता राष्ट्रं यत्र रामो न भूपतिः । तद्वनं भविता राष्ट्रं यत्र रामो निवत्स्यति ॥

रामः	“ஸ்ரீராமர்	भविता न	ஆகமாட்டாது.
भूपतिः	மன்னராய்	रामः	ஸ்ரீராமர்
यत्र न	{ எந்த இடத்தில் விஜ யம்செய்யாதிருக்கி ன்றாரோ	निवत्स्यति	எழுந்தருளி வாஸம்
तत्	அது	यत्र	எதுவோ [செய்கிறது,
राष्ट्रं	நாடாக	तत् वनं	அந்த காடு
		राष्ट्रं हि	திருநாடாக
		भविता	விளங்கும்.

न ह्यदत्तां महीं पित्रा भरतः शास्तुमर्हति । त्वयि वा पुत्रवद्वस्तुं यदि जातो महीपतेः ॥

भरतः हि	“பரதனோவென்றால்	शास्तुं	அரசாளுவதற்குத்
महीपतेः	சக்கிரவர்த்தியாருக்கு		தானாகட்டும்
जातः	பிறந்தவன்.	त्वयि	தேவரீரிடத்தில்
यदि	அப்படியிருப்பதால்	पुत्रवत्	திருக்குமாரனாயிருந்
पित्रा	திருத்தந்தையால்		துகொண்டு
अदत्तां	திருவுளமுவந்து அ	वस्तुं वा	வஸிக்கத்தானாகட்டும்
महीं	பூமியை[ளித்தருளாத	अर्हति न	உடன்படமாட்டான்.

यद्यपि त्वं क्षितितलाद्गगनं चोत्पतिष्यसि । पितृवंशचरित्रज्ञः सोऽन्यथा न करिष्यति॥३१॥

त्वं	“தேவரீர்	पितृवंश-	பிதாவினது முன்னோ
क्षितितलात्	பூமியிலிருந்து	चरित्रज्ञः }	ர்களின் அனுஷ்டான
गगनं च	ஆகாசத்தில்		ங்களில் நிபுணனாகிய
उत्पतिष्यसि	துள்ளிப்பறந்தாலும்,	सः अपि	அவன்மட்டும்
यदि	எழும்பி எழும்பி	अन्यथा	வேறுவழியில்
	விழுந்தாலும்	करिष्यति न	நடக்கமாட்டான்.

तच्चया पुत्रगर्धिण्या पुत्रस्य कृतमप्रियम् । लोके हि न स विद्येत यो न राममुव्रतः ॥

तत्	“ஆகையால்	कृतं	விளைவிக்கப்பட்டிருக்
	திருக்குமானுக்கு ஸ	हि	ஏனெனில் [கிறது.
	கல் பாக்யங்களையும்	लोके	இவ்வுலகில்
पुत्रगर्धिण्या	சேகரித்துக் கொடுக்	रामं	ஸ்ரீராமரை
	கவேண்டுமென்கிற	अनुव्रतः न	தஞ்சமென அனுஸரி
	வாத்ஸல்யமுடைய		யாதவன்
त्वया	தேவரீரால்	यः सः	எவனோ, அப்படிப்
पुत्रस्य	திருக்குமானுக்கு		பட்ட ஒருவனும்
अप्रियं	இஷ்டமில்லாதது	विद्येत न	இல்லை.

द्रक्ष्यस्यैव कैकेयि पशुव्यालमृगद्विजान् । गच्छतः सह रामेण पादपांश्च तदनुखान् ॥

कैकेयि	“கைகேயிதேவியாரே!	गच्छतः	தொடர்ந்து செல்லு
रामेण	ஸ்ரீராமரோடு		கின்றவைகளாகவும்
सह	கூடவே	पादपान् च	மரங்களையும்
पशुव्याल-	ஆடுமாடுகளும், யானை	तदनुखान्	{ அவன் போனவழியே
मृगद्विजान् }	குதிரை, புலி, கரடி		நோக்கிச்சாய்ந்துகிட
	களும், மான்களும்,	अद्य एव	க்கின்றவைகளாகவும்
	பகிழ்பறவைகளும்,	द्रक्ष्यसि	இன்றைதினமே
			தேவரீர் கப்புலனாய்
			பார்ப்பீர்.

अथोत्तमान्याभरणानि देवि देहि स्नुषायै व्यपनीय चीरम् ।

न चीरमस्याः प्रविधीयतेति न्यवारयत्तद्वसनं वसिष्ठः

॥ ३४ ॥

देवि “தேவியாரே!
अस्याः இவளுக்கு
चीरं மரவுரியானது
प्रविधीयते न விதிக்கப்படவில்லை.
अथ இப்பொழுது
चीरं மரவுரியை
व्यपनीय களைந்துவிட்டு,
स्नुषायै மருமகளுக்கு

उत्तमानि சிறந்த
आभरणानि ஆடையாபரணங்களை
देहि தேவரீர் அளியும்.”
वसिष्ठः வஸிஷ்டபகவான்
इति இன்னும் பின்வருமா
तद्वसनं அந்த ஆடையைப்
न्यवारयत् தடுத்துச்சொன்னார்.

एकस्य रामस्य वने निवासस्त्वया वृतः केकयराजपुत्रि ।

विभूषितेयं प्रतिकर्मनित्या वसत्वरण्ये सह राघवेण

॥ ३५ ॥

केकयराजपुत्रि “கேகயராஜன் திரு
रामस्य ஸ்ரீராமர் [மகளே!
एकस्य ஒருவருக்குத்தான்
वने வனத்தில்
निवासः வாஸமானது
त्वया தேவரீரால்
वृतः நிஷ்கர்ஷித்துவேண்டி
राघवेण க்கொள்ளப்பட்டது.
सह ஸ்ரீராமரோடு
கூட

अरण्ये கானகத்தில்
प्रतिकर्मनित्या { ஒவ்வொரு வைதிக கி
इयं { ருத்யத்திற்கும் பக்க
विभूषिता { லிலிருக்கவேண்டிய
वसतु { வளாகிய
इयं { இவள்,
विभूषिता { நல்ல ஆடையாபரண
वसतु { ங்களையணிந்தவளாய்
வாஸம் செய்து
வரட்டும்.

यानैश्च मुख्यैः परिचारकैश्च सुसंवृता गच्छतु राजपुत्री ।

वस्त्रैश्च सर्वैः सहितैर्विधानैर्नेयं वृता ते वरसंप्रदाने

॥ ३६ ॥

मुख्यैः “சிறந்த
यानैः च வாஹனாதிகளாலும்,
सहितैः கூடியிருந்து குற்றே
வல் புரியும்
परिचारकैः च பரிசாரகர்களாலும்
सुसंवृता சுகமாய் கூடியிருக்கப்
பெற்று விளங்கிய
राजपुत्री மஹாராஜரின் திரும
களாகிய இவள்

सर्वैः எல்லா
विधानैः ஆபரணங்களோடும்,
वस्त्रैः च நல்ல ஆடைகளோடும்
गच्छतु எழுந்தருளட்டும்.
ते தேவரீருக்கு
वरसंप्रदाने வரமளித்தகாரியத்தில்
इयं இது
वृता न கூடாதென விலக்கப்
படவில்லை.”

तस्मिन् जल्पति विप्रमुख्ये गुरौ नृपस्याप्रतिमप्रभावे ।

नैव स्म सीता विनिवृत्तभावा प्रियस्य भर्तुः प्रतिकारकामा

॥ ३७ ॥

तस्मिन्	அந்த	प्रियस्य	அருமையாகிய
अप्रतिमप्रभावे	ஒப்புயர்வில்லாத பிராவசாலியும்,	भर्तुः	கணவனுக்கு
विप्रमुख्ये	அந்தணைத்தமரும்,	प्रतिकारकामा	{ திருவுளப்படியே நடப்பதில் ஊக்கம்கொண்டவளாகிய
नृपस्य	சக்கிரவர்த்தியாருக்கு	सीता	வீதாப்பிராட்டியார்
गुरौ	குலகுருவுமாகுமவர்,	विनिवृत्तभावा	{ (மரவிரியை) களைந்து விடவேண்டுமெனும்
तथा	மேற்கண்டவண்ணமாய்	एव	மனோபாவமுடையவளாகக்கூட
जल्पति	திருவாய்மலர்ந்தருளியபோது	न स्म	இருந்தாளில்லை.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे सप्तविंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3945.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1590.

अष्टविंशः सर्गः—முப்பத்தேட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ३८ ॥

रामेण कौसल्यारक्षणप्रार्थना—பிராமர் கௌஸல்யையை காத்தருளப் பிரார்த்திப்பது.

तस्यां चीरं वसानायां नाथवत्यामनाथवत् । प्रचुक्रोश जनः सर्वो धिक् त्वां दशरथं त्विति॥

जनः	ஜனங்கள்	दशरथं	தசரதசக்கிரவர்த்தி
सर्वः	எல்லோரும்,		யானைப் பார்த்து,
नाथवत्यां	லோகநாதரையே	इति	பின்வருமாறு
	கணவராகவுடைய	प्रचुक्रोश	உரத்த குரலில்
तस्यां	அவள்		சொன்னார்கள்.
अनाथवत्	அனாதைபோல	त्वां तु धिक्	"தேவர்க்குமடந்தக் கண்டமா."
चीरं	மரஉரியை		
वसानायां	உடுத்திக்கொண்டு நிற்கையில்		

तेन तत्र प्रणादेन दुःखितः स महीपतिः । चिच्छेद जीविते श्रद्धां धर्मे यशसि चात्मनः ॥

तत्र	அப்பொழுது	आत्मनः	தன்
सः	அந்த	जीविते	உயிர்வாழ்வினும்
महीपतिः	சக்கிரவர்த்தியார்	धर्मे	தர்மத்தினும்
तेन	அந்த	यशसि च	புகழ் இனும்
प्रणादेन	பெருஞ்சத்தக்கால்	श्रद्धां	புறிறை
दुःखितः	மிக வருத்தமுடைந்தவராகி	चिच्छेद	குழித்தனர்.

स निःश्वस्योष्णैश्वाकस्तां भार्यामिदमब्रवीत् । कैकेयि कुशचीरेण न सीता गन्तुमर्हति ॥

सः	அந்த	इदं	பின்வருமாறு
ऐश्वकः	{ இக்ஷ்வாகுகுல மன்ன ராகும் தசரதசக்கிர வர்த்தியார்	अब्रवीत्	ஆக்ஞாபித்தருளினார்.
उष्णं	வெப்பமாக	कैकेयि	“கைகேயி!
निश्चय	நெட்டுயிர்த்து,	सीता	வீதை
भार्या	மனைவியாகும்	कुशचीरेण	தருப்பைமரஉரியை
तां	அவளைப் பார்த்து,	गन्तुं	உடுத்துக்கொண்டு
		अर्हति न	போக
			கூடாது.

सुकुमारी च बाला च सततं च सुखोचिता । नेयं वनस्य योग्येति सत्यमाह गुरुर्मम ॥

इयं च	“ இவளோ	योग्या न	அனர்ஹள்
सुकुमारी	{ தட்பமாகிய திருமே னி படைக்கப்பெற்ற வள்.	इति	என்கிற
सततं	எக்காலத்திலும்	सत्यं च	{ சிரமேற்கொண்டு அ னுஷ்டிக்கவேண்டிய தாயுள்ள நிபந்தனை யைத்தான்
सुखोचिता	பெருமைகளுக்கே உரிய	मम	எனது
बाला	பரிசுத்தா த்மா.	गुरुः च	குலகுருவும்
वनस्य	‘மரஉரி முதலிய வன ஸம்மந்தமானதற்கு	आह	இப்பொழுது அருளி ச்செய்தனர்.

इयं हि कस्यापकरोति किञ्चित्पस्विनी राजवरस्य कन्या ।

या चीरमासाद्य जनस्य मध्ये स्थिता विसंज्ञा श्रमणीव काचित् ॥ ५ ॥

इयं हि	“ இவளோ	चीरं	மரஉரியை
राजवरस्य	மன்னவர்களிலுத்த மரின்	आसाद्य	உடுத்திக்கொண்டு,
कन्या	தருமகள்.	काचित्	யாதோ ஒரு ஸாதா ரண
विसंज्ञा	நன்கு ஆராய்ந்து அறிந்தவளான	श्रमणी इव	துறவறம் பூண்ட பிச் சைக்காரிபோல
तपस्विनी	{ பதிவிரதாதர்மமொன் றிலேயே ஈடுபட்ட மன முடைய தபஸ்வினீ.	स्थिता	நிற்கின்றாள்.
या	அந்த இவள்	कस्य	யாருக்கு
जनस्य	ஜனஸமூகத்தினது	किञ्चित्	என்னதான்
मध्ये	முன்னிலையில்	अपकरोति	அபராதம்பண்ணி(?) ருக்கிறாள்?

चीराण्यपास्याज्जनकस्य कन्या नेयं प्रतिज्ञा मम दत्तपूर्वा ।
यथासुखं गच्छतु राजपुत्री वनं समग्रा सह सर्वरत्नैः

॥ ६ ॥

जनकस्य “ ஜனகமஹாராஜரின்
கன்யா திருமகளாகுமிவள்
चीराणि மரஉரிகளை
अपास्यात् களைந்து ஏறிந் துவிட்
வேண்டும்.
इयं இந்த
प्रतिज्ञा நிபந்தனையானது
मम என்னுடைய
दत्तपूर्वा கொடுத்துவிடப்பட்ட
வரத்திலடங்கியதாக
न இல்லை.

राजपुत्री மஹாராஜரின் திரு
மகள்
सर्वरत्नैः ஸர்வரபரணங்களோடு
सह கூடியவளாய்
समग्रा { தனக்கு வேண்டியதா
யுள்ள ஆடை முதலி
யவைகளுடன் பரிபூர்
ணமாய் விளங்கப்
பெற்றவளாய்
यथासुखं அவள் மனோரதப்
वनं காட்டிற்கு [படியே
गच्छतु போகட்டும்.

अजीवनार्हेण मया नृशंसा कृता प्रतिज्ञा नियमेन तावत् ।
त्वया हि बाल्यात् प्रतिपन्नमेतत्तन्मां दहेद्वेणुमिवात्मपुष्पम्

॥ ७ ॥

अजीवनार्हेण “ இறக்கும் காலம்கிட்
मया என்னால் [டினமையால்
नृशंसा கஷ்டமாய் விளைந்து
விட்ட
प्रतिज्ञा பிரதிக்கொருயானது
कृता செய்துவிடப்பட்டது.
तावत् இப்பொழுது
त्वया உன்னால்
बाल्यात् அசட்டுத்தனத்தினால்
नियमेन हि { தர்மவிதியெனுமொரு
காரணத்தைக்கொ
ண்டே

एतत् இது
प्रतिपन्नं பெற்றுக்கொண்டு
விடப்பட்டது.
तत् அக்காரணத்தால்
मां என்னை
आत्मपुष्पं { ஒன்றோடொன்று சே
ர்ந்து இழையும் மூங்
கில்,
वेणुं மூங்கிலை
इव எவ்வண்ணமோ
अव्वண்ணमे
दहेत् எரித்து வாட்டுகிறது.

रामेण यदि ते पापे किञ्चित् कृतमशोभनम् । अपकारः क इह ते वैदेह्या दर्शितोऽथ मे॥

पापे “பாபகிருத்யத்தில் து
ணிந்துவிட்டவளே!
रामेण ஸ்ரீராமனால்
ते உனக்கு
किञ्चित् ஏதேனுமொரு
अशोभनं அபராதமானது
कृतं यदि செய்து விடப்பட்டதா
कश्चात् நினைக்கட்டும்.
अथ என்றுலும்

वैदेह्या வைதேகியால்
ते உனக்கு
इह இவ்வுலகில்
अपकारः செய்யப்பட்ட அபசா
ரம்
मे எனது
दर्शितः மனசாக்கிக்கு ஏற்ற
தாயுளது
कः என்ன?

मृगीवोत्फुल्लनयना मृदुशीला तपस्विनी । अपकारं कमिव ते करोति जनकात्मजा ॥ ९ ॥

मृगी

“பெண்மான்

इव

போன்றவனும்,

उत्फुल्लनयना

குளிர்ந்து கடாக்கிக்கு
ம் கண்களுற்றவனும்,

मृदुशीला

எப்படிப்பட்டவரு
டையவும் மனவருத்
தத்திற்கிடம் கொடா
து நடக்கும் ஒழுக்க
முடையவனும்,

तपस्विनी

பதிவ்ரதா தர்மமொன்
றிலேயே ஈடுபட்டுவி
ட்ட மனமுடைய த
பஸ்வினியும்,

जनकात्मजा

ஜனகமஹாராஜரின் தி
ருமகளுமாகிய இவள்

ते

உனக்கு

कं अपकारं

என்ன அபகாரத்தை

इव

எள்ளளவேனும்

करोति

செய்திருக்கின்றனள்?

ननु पर्याप्तमेकं ते पापे रामविवासनम् । किमेभिः कृपणैर्भूयः पातकैरपि ते कृतैः ॥ १० ॥

पापे

“பாபத்தொழிலில் து
ணிந்து விட்டவளே!

रामविवासनं

ஸ்ரீராமனை காட்டிற்கு
துரத்துகிறதாகிய

एकं

ஒரு காரியமே

ते

உனக்கு

पर्याप्तं ननु

மனத்திருப்தி விளைவி
க்கவில்லையா என்ன?

भूयः

அதற்குமேலும்

एभिः

இந்த

कृपणैः

அறிவிழந்துகிடப்ப
தை நன்கு விளங்கக்
காட்டுகின்ற

पातकैः कृतैः

பாபகிருத்யங்களால்

ते

உனக்கு

अपि किम्

இன்னுமேன்?

प्रतिज्ञातं मया तावच्चयोक्तं देवि शृण्वता । रामं यदभिषेकाय त्वमिहागतमब्रवीः ॥ ११ ॥

देवि

“தேவியே!

त्वं

நீ

अब्रवीः

பிரார்த்தித்தது

यत्

எதுவோ, அது

अभिषेकाय

திருவபிஷேகங்கொ

इह

இங்கு [ள்ள

आगतं

வந்த

रामं तावत्

ராமனைப் பற்றி

त्वया

உன்னால்[மட்டும்தான்

उक्तं

வேண்டிக்கொள்ளப்
பட்டதற்கு

शृण्वता

உடன்பட்ட

मया

என்னால்

प्रतिज्ञातम्

பிரதிக்கை செய்யப்
பட்டது.

तत्त्वेतत् समतिक्रम्य निरयं गन्तुमिच्छसि । मैथिलीमपि या हि त्वमीक्षसे चीरवासिनीम् ॥

या त्वं

“எந்த அந்த நீ

तत्

இப்பொழுது

एतत् तु

இதையும்

समतिक्रम्य

அதிக்ரமித்துவிட்டு,

मैथिलीं अपि

மைதிலியையும்

चीरवासिनीं

மரவூரி உடுத்திக்கொ
ண்டிருக்கின்றவளாக

ईक्षसे

ஆசைப்படுகின்றனை

हि

என்கிறபடியால்

निरयं

நரகத்திற்கு

गन्तुं

போய்ச் சேர

इच्छसि

உரிமை பெறு

கின்றனை”.

इतीव राजा विलपन् महात्मा शोकस्य नान्तं स ददर्श किञ्चित् ।

भृशतुरत्वाच्च पपात भूमौ तेनैव पुत्रव्यसने निमग्नः

॥ १३ ॥

ச: அந்த
 महात्मा மகாத்மாவாகும்
 राजा சக்கிரவர்த்தியார்,
 इति மேற்கண்டவண்ணம்
 विलपन् மொழிந்தவராய்
 शोकस्य अन्तं துக்கத்தின் சுரையை
 किञ्चित् एव சிறிதேனும்
 ददर्श न காணவில்லை.
 पुनर्व्यसने திருக்குமாரனுக்கு
 நேர்ந்த கஷ்டத்தில்

निमग्नः மிக்க மனவருத்த
 முற்றவராகி
 तेन एव அக்காரணத்
 தினாலேயே
 भृशतुरन्वात् { முற்றிலும் இந்திரியங்
 கள் அததன் தொழி
 லைச் செய்யாதிருந்த
 மையால்
 भूमौ च வெறும் தரையிலேயே
 परात வீழ்ந்துவிட்டனர்.

एवं ब्रुवन्तं पितरं रामः सम्प्रस्थितो वनम् । अवाक्छिरसमासीनमिदं वचनमब्रवीत् ॥१४॥

வனம் காட்டிற்கு
 संप्रस्थितः பிரயாணசித்தராய்
 எழுந்தருளியிருக்கும்
 रामः ஸ்ரீராமர்,
 एवं மேற்கண்டவண்ண
 மாய்
 ब्रुवन्तं திருவாய்மலர்ந்தருளி
 யவரும்,

अवाक्छिरसं { தலையை கீழே தொங்
 கவிட்டுப்போட்டுக்
 கொண்டிருப்பவராய்
 आसीनं வெறும் தரையில்
 வீற்றிருக்கும்
 पितरं திருத்தந்தையாரைப்
 பார்த்து
 वचनं ஓர் விண்ணப்பத்தை
 इदं பின்வருமாறு
 अब्रवीत् அருளிச்செய்தனர்.

इयं धार्मिक कौसल्या मम माता यशस्विनी । वृद्धा चाक्षुद्रशीला च न च त्वां देव गर्हते ॥

धार्मिक { “தர்மமொன்றையே
 அனுஷ்டிக்கும் தர்
 मा त्मवाक्य மாத்மாவாகிய
 देव சக்கிரவர்த்தியாரே!
 मम எனது
 माता च திருத்தாயாரும்
 वृद्धा முதுமைபருவமடைந்
 தவரும்

अक्षुद्रशीला च அசுத்தெதனஒழுக்க
 ன்கூட இல்லாதவளும்,
 यशस्विनी च வெகு கீர்த்திபெற்ற
 इयं இந்த [வருமாகிய
 कौसल्या கோஸலையார்
 त्वां தேவரீரிடத்தில்
 गर्हते न மனம் கோணும்படி
 நடத்தவில்லை.

मया विहीनां वरद प्रपन्नां शोकसागरम् । अदृष्टपूर्वव्यसनां भूयः सम्पन्तुमर्हसि ॥ १५ ॥

वरद { “எவரெவர்களுக்கு
 எந்தெந்த உதவிகளை
 அளிக்கவேண்டுமோ,
 अवरावार्कन्तु अ அவரவர்களுக்கு அ
 வைகளை அளிக்கத்
 तिरमैयुற்றवरै ! திறமையுற்றவரே!
 मया என்னை
 विहीनां விட்டுப்பிரிந்தவளாய்
 शोकसागरं சோகக்கடலில்
 प्रपन्नां மூழ்கியவராய்,

अदृष्टपूर्व- } இதுவரையில் கஷ்ட
 व्यसनां } மென்பதையே கண்
 டிராதவளாகிய
 இவளை
 भूयः { இதுவரையில் இருந்த
 தைக்காட்டிலும் அ
 திகமாய்
 सम्पन्तु அம்மாளிக்க
 अर्हसि தேவரீர் திருவுளமு
 வக்கக்கடவீர்.

पुत्रशोकं यथा नर्च्छेत्त्वया पूज्येन पूजिता । मां हि सञ्चिन्तयन्तीयमपि जीवेत्तपस्विनी ॥

तपस्विनी “ पुண்யா த்மாவாகும்
 इयं இவள்,
 मां हि என்னையே
 सञ्चिन्तयन्ती अपि { எண்ணியெண்ணிக்
 कवलैयुற்றவளாயி
 रुक्कையிலும்
 पूज्येन பூஜ்யராகிய

त्वया தேவரீரால்
 पुत्रशोकं புத்திரசோகத்தை
 नर्च्छेत् न यथा அடையாதவண்ண
 पूजिता கொண்டாடப்பட்ட
 जीवेत् உயிர்வாழ்ந்திருப்
 பாள்.

इमां महेन्द्रोपम जातगर्धिनीं तथा विधातुं जननीं ममार्हसि ।

यथा वनस्थे मयि शोककशिता न जीवितं न्यस्य यमक्षयं व्रजेत् ॥ १८ ॥

महेन्द्रोपम “ இந் திரபகவானைப்
 போன்றவரே !
 वनस्थे வனவாஸங்கொண்ட
 मयि என்னிடத்தில்
 शोककशिता கவலையுற்று மனம்
 नोरां तु क्किडक्कुமிவள்
 जीवितं உயிரை
 न्यस्य விட்டு,
 यमक्षयं யமலோகம்

व्रजेत् न यथा तथा செர்ந்துவிடாதவண்
 मम எனது [ணமாய்
 जननीं தாயும்
 जातगर्धिनीं புத்திரவாத்ஸல்யமு
 दैयवளுமாகிய
 इमां இவளை
 विधातुं தேற்றியாதரிக்க
 अर्हसि தேவரீர் திருவுளம்
 பற்றியருள்வீராக ”.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे अष्टत्रिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 3963

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1608

एकोनचत्वारिंशः सर्गः—முப்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ३९ ॥

वनगमनापृच्छा—காட்டிற்குப் போக விடைபெற்றுக்கொள்வது.

रामस्य वचनं श्रुत्वा मुनिवेषधरं च तम् । समीक्ष्य सह भार्याभी राजा विगतचेतनः ॥

भार्याभिः மனைவிமார்களோடு
 सह கூடியிருந்து கொண்டு
 रामस्य ஸ்ரீராமருடைய
 वचनं திருவாய்மொழிக்கு
 श्रुत्वा திருச்செவ்சாற்றி
 யருளிய,

राजा சக்கிரவர்த்தியார்
 तं च அவரையும்
 मुनिवेषधरं தவவேஷம் பூண்டி
 ருக்கின்றவராய்
 समीक्ष्य உற்றுநோக்கி,
 विगतचेतनः மதிமயக்கமுற்றனர்.

नैनं दुःखेन सन्तप्तः प्रत्यवैक्षत राघवम् । न चैनमभिसंप्रेक्ष्य प्रत्यभाषत दुर्मनाः ॥ २ ॥

दुःखेन மனவேதனையால்
 संतप्तः { மிக்க பரிதபித்துக்
 கொண்டிருக்கின்ற
 வராய்
 दुर्मनाः முற்றிலுந் திடனிழந்த
 एनं இந்த [இவர்
 राघवं ஸ்ரீராமரை

अभिसंप्रेक्ष्य பார்த்து,
 प्रत्यभाषत न வாய்திறந்துபேசத் தி
 றமையற்றிருந்தனர்.
 एनं இவரை
 प्रत्यवैक्षत न च கண்ணெடுத்துப்பார்க்
 கவும் முடியவில்லை.

स मुहूर्तमिवासंज्ञो दुःखितश्च महीपतिः । विललाप महाबाहू राममेवानुचिन्तयन् ॥ ३ ॥

ச: அந்த
மஹாபாகுவான
மஹீபதி: சக்கிரவர்த்தியார்
முஹூர்த் இவ சிறிதுநேரம் மட்டும்
அசஞ்: மூர்ச்சையடைந்தவ
ச அதன் பின்னர் [ராகி

ராம எவ ஸ்ரீராமரையே
அனுசிந்தயந் நினைந்து நினைந்து
து:ஸித: மனவேதனைப்படுகின்
றவராய்
விலலாப பின்வருமாறு
மொழிந்தனர்.

मन्ये खलु मया पूर्वं विवत्सा बहवः कृताः । प्राणिनो हिंसिता वापि तस्मादिदमुपस्थितम् ॥

पूर्व “முன்ஜன்மத்தில்
मया என்னால்
बहवः प्राणिनः அனேக உயிர்கள்
हिंसिता: வருத்தப்படுத்தப்பட்ட
டவைகளாய்
विवत्सा: { குஞ்சுகள், கன்றுகள்,
புத்திரர்கள், புத்திரி
கள் இவைகளோடும்
வர்களோடும் பிரித்
துவைக்கப்பட்ட
வைகளாக

कृता: खलु वा செய்யப்பட்டனவோ
என்னமோ?
तस्मात् अपि ஆகையால்தான்
इदं இது
उपस्थितं இப்பொழுது ஸம்ப
வித்திருக்கிறதென்று
मन्ये நான் எண்ணுகிறேன்.

न त्वेवानागते काले देहाच्च्यवति जीवितम् । कैकेय्या क्लिश्यमानस्य मृत्युर्मम न विद्यते ॥

काले “காலம்
अनागते வராதிருக்கையில்
देहात् உடலினின்று
जीवितं உயிர்
च्यवति न போவதில்லை.
तु அதனால்தான்

कैकेय्या கைகேயியினால்
क्लिश्यमानस्य சித்திரவதைப்பட்டுக்
கொண்டிருக்கின்ற
मम एव எனக்கும்
मृत्यु: மரணம்
विद्यते न நேராதிருக்கின்றது.

योऽहं पावकसङ्काशं पश्यामि पुरतः स्थितम् । विहाय वसने सूक्ष्मे तापसाच्छादनात्मजम् ॥

य: “அப்பிடியிருக்கும்
अहं நான்
सूक्ष्मे மெல்லிய
वसने வேஷ்டியையும், உத்த
ரீயத்தையும்
विहाय களைந்து எறிந்துவிட்டு
पावक- } திருக்கல்யாணகுணங்
सङ्काशं } களை உருவெடுத்துவ
நதவண்ணமாய் விள
ங்கிக்கொண்டிருக்கி
ன்றவனாகிய

तापसाच्छादनात्मजं { முனிவர்களின் ஆடை
களை உடுத்திக்கொண்
டு விளங்குகிறவனா
கிய திருமகளை
पुरतः எனது முன்னிலையி
லேயே
स्थितं நின்றுகொண்டிருக்
கின்றவனாக
पश्यामि { தன்பத்தி பற்றியும்
பார்த்துக்கொண்டி
ருக்கின்றேன்.

एकस्याः खलु कैकेयाः कृतेऽयं क्रियते जनः । स्वार्थे प्रयतमानायाः संश्रित्य निकृतिं त्विमाम् ॥

इमां निकृतिं तु “இந்தமண்ணுலகமொன்றையே
 संश्रित्य பெரிதாய் பாராட்டி,
 स्वार्थे { தான் ஒருவனுக்கு
 மட்டும் நன்மைபயக்
 கத்தக்க காரியத்தில்
 प्रयतमानायाः உலக்கங்கொண்டிருக்க
 कैकेयाः கைகேயி [கின்ற
 एकस्याः कृते ஒருத்தியின் நிமித்தம்
 अयं இந்த
 जनः खलु இத்தனை ஜனமும்
 क्रियते வருக்கமுறுகின்
 ரது.”

एवमुक्त्वा तु वचनं बाष्पेण पिहितेक्षणः । रामेति सकृदेवोक्त्वा व्याहर्तुं न शशाक ह ॥

एवं இப்படிப்பட்ட
 वचनं மொழியை
 उक्त्वा வெளிப்படையாய்
 சொல்லிவிட்டு,
 बाष्पेण கண்ணீரால்
 पिहितेक्षणः மறைந்த கண்களுற்ற
 வராகிய அவர்,
 राम “இராம!”
 इति என்று
 सकृदेव ஒருதரம் மட்டும்
 उक्त्वा உரக்கச்சொல்லிவிட்டு
 तु அதன்மேல்
 व्याहर्तुं ह வாய்திறந்து பேசவும்
 शशाक न திறன்றவராயினர்.

संज्ञां तु प्रतिलभ्यैव मुहूर्तात् स महीपतिः । नेत्राभ्यमश्रुपूर्णाभ्यां सुमन्त्रमिदमब्रवीत् ॥९॥

सः அந்த
 महीपतिः சக்கிரவர்த்தியார்
 मुहूर्तात् एव ஒரு முகூர்த்தகாலத்
 संज्ञां தன்னிறவை [தில்
 प्रतिलभ्य பெற்று,
 अश्रुपूर्णाभ्यां கண்ணீர் நிறைந்த
 नेत्राभ्यां இருகண்களோக்
 सुमन्त्रं ஸுமந்திரரைப் பார்த்
 तु இவ்விஷயத்தில் [து,
 इदं பின்வருமாறு
 अब्रवीत् ஆக்ஞாபித்தருளினார்.

औपवाहं रथं युक्त्वा त्वमायाहि हयोत्तमैः । प्रापयैनं महाभागमितो जनपदात् परम् ॥१०॥

त्वं “நீர்
 औपवाहं மன்னர்களுக்குரிய
 रथं ரதமொன்றை [தாகிய
 हयोत्तमैः சிறந்தகுதிரைகளோடு
 युक्त्वा பூட்டிக்கொண்டு,
 आयाहि வாறும்.
 इतः இவ்விடத்திலிருந்து
 महाभाग மஹாபாக்யவானான
 एनं இவனை
 जनपदात् ஜனசஞ்சாரமுற்ற
 परं நாடுகளுக்கப்பால்
 प्रापय வெளியில்
 கொண்டுபோய்ச்
 சேரும்.

एवं मन्ये गुणवतां गुणानां फलमुच्यते । पित्रा मात्रा च यत्साधुर्यो निर्वस्यते वनम् ॥

गुणवतां च “ஸத்புருஷர்களுக்கு
 गुणानां தர்பகிருத்யங்களி
 नुद्वेय
 फलं பூர்வஜன்மபலன்
 एवं இப்படியாகிறதென்று
 उच्यते கூறப்பட்டிருக்கிறது.
 यत् என்கிறபடியால்தான்
 साधुः புண்யாத்மாவும்
 वीरः தருமநெறி பிறழாத
 வீரனுமாகிய இவன்
 पित्रा பிதாவாலும்
 मात्रा மாதாவாலும்
 वनं கானகத்திற்கு
 निर्वस्यते ஓட்டிவிடப்படுகின்றான்
 मन्ये என்று நான் நினைக்கிறேன்.

राज्ञो वचनमाज्ञाय सुमन्त्रः शीघ्रविक्रमः । योजयित्वाऽऽययौ तत्र रथमश्वैरलंकृतम् ॥१२॥

शीघ्रविक्रमः	{ ஆக்கினைகளைச் சரியா ய்க். காலதாமதமின் றிச் செய்ய வல்லவ	ரथம்	ரதமொன்றை,
சுமन्त्रः	சுமந்திரர் [ராகிய	अलंकृतं	நன்கு அலங்கரித்து
राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாரது	अश्वैः	குதிரைகளை
वचनं	நியமனத்தை	योजयित्वा	பூட்டி,
आज्ञाय	சிரமேற்கொண்டு,	तत्र	அவ்விடத்திற்கு
		आययौ	கொண்டுவந்து சேர்த் தனர்.

तं रथं राजपुत्राय सूतः कनकभूषितम् । आचवक्षेऽञ्जलिं कृत्वा युक्तं परमवाजिभिः ॥१३॥

सूतः	ஸாரதியாகும் சுமந்திரர்	परमवाजिभिः	உக்தம குதிரைக ளோடு
राजपुत्राय	சக்கிரவர்த்தியாரின் திருமகனுக்காக	युक्तं	சித்தமாய்க் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிற
रथं	திருத்தேர் ஒன்றை	तं	அவருக்கு [தென
कनकभूषितं	பொன்மயமாயலங்கரி க்கப்பெற்றதாய்	अञ्जलिं कृत्वा	அஞ்சலிஹஸ்தராகி
		आचवक्षे	விண்ணப்பம் செய்த னர்.

राजा सत्वरमाहूय व्यापृतं वित्तसञ्चये । उवाच देशकालज्ञो निश्चितं सर्वतः शुचिम् ॥

देशकालज्ञः	{ எந்த இடத்திலும் எக் காலத்திலும் எதை யும்தோஷமறச்செய் வதில் நிபுணராகிய	निश्चितं	திருவுளத்தில் நம்பிக் கைபெற்று விளங்கும்
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	व्यापृतं	தனாத்மகூட்டினை
वित्तसञ्चये	பொக்கிஷக் குவியலில்	सत्वरं	விரைவாக
शुचिं	பரிசுத்தமூர்த்தியாய்	आहूय	வரவழைத்த,
सर्वतः	முற்றிலும்	उवाच	பின்வருமாறு ஆக்கு பித்தருளினார்.

वासांसि च महार्हाणि भूषणानि वराणि च । वर्षाण्येतानि संख्याय वैदेह्याः क्षिप्रमानय ॥

वैदेह्याः	“வைதேஹிக்கு	वासांसि च	ஆடைகளையும்,
एतानि	இவ்வளவு	वराणि	சிறந்த
वर्षाणि	வருஷங்களுக்கும்	भूषणानि च	ஆபரணங்களையும்
संख्याय	கணக்கிட்டுப் போது	क्षिप्रं	சுடிதியில்
महार्हाणि	சிலாக்கியமான [மான	आनय	கொண்டுவாரு.

नरेन्द्रेणैवमुक्तस्तु गत्वा कोशगृहं ततः । प्रायच्छत् सर्वमाहृत्य सीतायै सर्वमेव तत् ॥१६॥

नरेन्द्रेण	சக்கிரவர்த்தியாரால்	सर्व एव	எல்லாவற்றையும்
तु	இவ்விஷயத்தில்	आहृत्य	எடுத்துக்கொண்டு
एवं	இவ்விதமாகிய		வந்து,
उक्तः	நியமனம்பெற்ற அவர்	तत् सर्वं	அசெல்லாவற்றையும்
ततः	தட்சணமே	सीतायै	வீதாபிராட்டியா
कोशगृहं	பொருட்சாலைக்குள்		ருக்கு
गत्वा	சென்று,	प्रायच्छत्	ஸபர்ப்பணம் செய்தனர்.

सा सुजाता सुजातानि वैदेही प्रस्थिता वनम् । भूषयामास गात्राणि तैर्विचित्रैर्विभूषणैः ॥

वनं	காட்டிற்கு	सुजातानि	ஸாமுத்திரிகா லக்ஷணப்
प्रस्थिता	{ எழுந்தருளச் சித்த மாய் வந்திருக்கின்ற வளும்,	गात्राणि	படியுள்ள
सुजाता	அயோனினையாய் அ வதரித்தருளிய	तैः	அவயவங்களில்
सा	மஹாலக்ஷ்மியாகும்	विचित्रैः	இந்த
वैदेही	வைதேகியார்	विभूषणैः	சிறந்த
		भूषयामास	ஆபரணங்களால்
			அலங்கரித்துக்கொண் டனள்.

व्यराजयत वैदेही वेश्म तत्सुविभूषिता । उद्यतोऽंशुमतः काले खं प्रभेव विवस्वतः ॥१८॥

सुविभूषिता	நன்கு அலங்கரிக்கப்	खं	ஆகாசத்தை
वैदेही	வைதேகியார் [பெற்ற	इव	எவ்வண்ணமோ
काले	சூர்யோதயத்தில்		அவ்வண்ணமே
उद्यतः	உதித்த	तत्	அந்த
अंशुमतः	கிரணங்களையுற்ற	वेश्म	திருமாளிகையை
विवस्वतः	சூர்யபகவானது	व्यराजयत	ஒளிபெற்று விளங்கச் செய்தனள்.
प्रभा	ஒளி		

तां भुजाभ्यां परिष्वज्य श्वश्रूवचनमब्रवीत् । अनाचरन्तीं कृपणं मूर्ध्न्युपाधाय मैथिलीम् ॥

श्वश्रूः	கணவரின் தாயார் (கோஸலாதேவியார்)	भुजाभ्यां	தனது இரு திருக் கரங்களாலும்
कृपणं	தோஷமுள்ள செய லெதற்கும்	परिष्वज्य	தழுவியணைத்து,
अनाचरन्तीं	{ இடங்கொடாதவண் ணமாகிய அனுஷ்டா னமுடைய	मूर्ध्नि	உச்சி
मैथिलीं	மைதிலியாரை	उपाधाय	மோந்து,
		तां	அவளைப்பார்த்து
		वचनं	பின்வரும் ஹிதோப தேசத்தை
		अब्रवीत्	அருளிச்செய்தனள்.

असत्यः सर्वलोकेऽस्मिन् सततं सत्कृताः प्रियैः । भर्तारं नानुमन्यन्ते विनिपातगतं स्त्रियः ॥

अस्मिन्	“ இந்த	स्त्रियः	ஸ்திரீகள்
सर्वलोके	மானிடவுலகில்	विनिपातगतं	முன்னினையால் கஷ்ட தசையிலிருக்கும்
प्रियैः	கணவர்களால்	भर्तारं	அவரவர்கணவனிடம்
सततं	எக்காலத்திலும்		
सत्कृताः	ஸத்தரிக்கப்பட்டவர் களாய்	अनुमन्यन्ते न	{ மரியாதையாய் நடந் துகொள்ளுகிறார்களில்லை.
असत्यः	உத்தராகுலங்களில் பிறவாதிருக்கின்ற		

एष स्वभावो नारीणामनुभूय पुरा सुखम् । अल्पाप्यापदं प्राप्य दुष्यन्ति प्रजहत्यपि ॥

पुरा “இதற்கு முந்தியெல்லாம்

சுখம் { மனோதங்களைப் பெறுவதால் விளையும் சுகத்தை

அனுபவித்துவிட்டு,

அபதம் கஷ்டத்தை

அல்பாயிடுந்தாலும்

असत्यशीला विकृता दुर्याहृदयाः सदा । युवत्यः पापसङ्कल्पाः क्षणमात्रविरागिणः ॥

युवत्यः “யுவதசையிலிருக்கும் பெண்கள்

எப்பொழுதும்

असत्यशीला: { நம்பிக்கை துரோகத்தால் விளையும் ஒழுக்கமுடையவர்கள்.

विकृता: { காமம், குரோதம், மதம், மாதஸ்யம், டம்பம், லோபம் இதுமுதலிய மனோவிகாரங்களுக்கு ஈடுபட்டு நடக்கின்றவர்கள்.

प्राप्य अपि कण्डूविट्टाர்களைன்றால்

दुष्यन्ति प्रजहति எசிப்பேசுகின்றார்கள். தள்ளிவைக்கின்றார்கள்.

एषः नारीणां இது ஸ்திரீகளின்

स्वभावः பண்பு (ஸ்வபாவம்).

युवत्यः पापसङ्कल्पाः क्षणमात्रविरागिणः ॥

दुर्याह- } உள்ளக்திலுள்ளதை
हृदया: } உள்ளபடி எவராலுமறியமுடியாத உள்ளம் படைக்கப்பெற்றவர்கள்.

पाप- } அனியாயத்தொழில்
सङ्कल्पाः } களிலும் மனம் கூசாது துணிந்துவிடும் ஸ்வபாவமுடையவர்கள்.

क्षणमात्र- } ஒரு சுஷணப்பொழுதி
विरागिणः } ல் பதியெனும் பந்துத்வத்தையே துறந்து விடுபவர்கள்.

न कुलं न कृतं विद्यां न दत्तं नापि संग्रहम् । स्त्रीणां गृह्णाति हृदयमनित्यहृदया हि ताः ॥

ताः “அவர்கள்
अनित्य- } எதெதில் அசஞ்சலாப
हृदया: } த்திமைவைக்கவேண்டுமோ, அவைகளில் அப்படி பத்திமைவைக்காத மனம் படைக்கப்பெற்றவர்கள்.

हि இக்காரணத்தால்தான்

स्त्रीणां ஸ்திரீகளினது

हृदयं உள்ளமானது

कुलं பிறந்த புகுந்த குலங்களின் உயர்வில்

गृह्णाति न நிலைபெற்றிருக்கிறதில்லை.

कृतं { இதுவரையில் பெற்றுள்ள பேருதவிகளுக்கு நன்றி உணர்ந்தலிலும் நிலைபெறுதிருக்கிறது.

विद्यां { எதொன்றைச்செய்தால் மோகும் சித்தமாய்க்கிடைக்குமோ அந்த தத்வஞானத்திலும் நிலைபெறுதிருக்கிறது.

संग्रहं { அக்சிகாக்ஷிகமாக ஸத்யம்செய்து பாணிக் கிரகணமாய்

दत्तं अपि ஸமர்ப்பணமாயிருப்பதிலும்

न நிலைபெறுதிருக்கிறது.

साध्वीनां तु स्थितानां हि शीले सत्ये श्रुते शमे । स्त्रीणां पवित्रं परमं पतिरेको विशिष्यते ॥

शीले	“ பா திவிரத்தியதர்மத் திலும்,	साध्वीनां	புண்யா த்மாக்களா கும்
सत्ये	புண்யத்திலும்,	स्त्रीणां	ஸ்திரீகளுக்கு
श्रुते	தர்மநூல்களின் உப தேசத்திலும்,	पतिः	கணவன்
	புலன்களையடக்கி கா மக்ரோதங்களுக்கு	एकः हि	ஒருவன் தான்
शमे	{ இடங்கொடா தவண் ணமாகிய மனத்தேற் சியிலும்	परमं	ஸர்வோ த்கிருஷ்டமா கிய
स्थितानां	அசஞ்சலபக்தியுடைய	पवित्रं तु	பாவனமாக்குகிற கருவியாய்
		विशिष्यते	விசதமாய் கூறப்பட்டி ருக்கின்றான்.

स त्वया नावमन्तव्यः पुत्रः प्रव्राजितो मम । तव दैवतमस्त्वेष निर्धनः सधनोऽपि वा ॥

प्रव्राजितः	“காட்டி ற்கனுப்பிவிட அந்த [ப்பட்ட	निर्धनः	வறுமைகொண்டு வா
सः	எனது திருமகன்	अपि वा }	ழந்துகொண்டிருக்கி ன்றவனாக இருந்தா
मम पुत्रः	உன்னால்	तव	உனக்கு [லும் சரி,
त्वया	அவமதிக்கக்கூடியவ	दैवतं	{ கட்புலனாய் காணப்ப டும் பிரத்யக்ஷதெய் வமாக
अवमन्तव्यः न	இவன் [னல்லன்.	अस्तु	எப்பொழுதும் விளங் கட்டும்.”
एषः	{ செல்வப்பெருக்கில் வாழ்ந்துகொண்டிரு ப்பவனாக இருந்தா லும் சரி,		
सधनः			

विज्ञाय वचनं सीता तस्या धर्मार्थसंहितम् । कृताञ्जलिस्वाचेदं श्वश्रूमभिमुखे स्थिता ॥

सीता	வீ தாப்பிராட்டியார்	इदं	பின்வரும்
तस्याः	அவளது	धर्मार्थ-	எந்த ஒரு தர்மத்தி
वचनं	பாசுரத்தை	संहितं }	னால் புருஷார்த்தங்க ளெல்லாம் கிடைக்கு மோ, அதை நன்கு விளங்கக்காட்டுகிற பலநூல்களின் திர ட்டை
विज्ञाय	{ திருவுளத்திலுள்ள அபிப்பிராயத்தோடு அறிந்துகொண்டு, எதிரே நின்றகொண்டு,	उवाच	பதிலாக பிரசரம் செ ய்தருளினான்.
अभिमुखे	அஞ்சலிஹஸ்தளாகி		
स्थिता	கணவரின் திருத்தா யாரைப்பார்த்து		
कृताञ्जलिः			
श्वश्रूं			

करिव्ये सर्वमेवाहमार्या यदनुशास्ति माम् । अभिज्ञाऽस्मि यथा भर्तुर्वर्तितव्यं श्रुतं च मे ॥

भर्तुः “கணவனுக்கு
यथा எப்படி.
वर्तितव्यं ஈடுபட்டிருக்கவேண்டு
மென்பது

मे எனக்கு
श्रुतं உபதேசிக்கப்பட்டிரு
च அன்றியும் [க்கிறது.
अभिज्ञा { இப்பொழுது ஞாபகப்
படுத்தப்பட்டவளா
கவும்
अस्मि ஆகின்றேன்.

आर्या கணவனின் திருத்
यत् எதை [தாயார்
मां அடியாளுக்கு
अनुशास्ति { இப்பொழுது உபதே
சம் செய்தருளுகின்
ருரோ,
सर्व एव அது எல்லாவற்றை
अहं அடியாள் [யும்
करिव्ये { பத்திமையுடன் சிர
மேற்கொண்டு அனு
ஷ்டிப்பேன்.

न मामसज्जनेनार्या समानयितुमर्हति । धर्माद्विचलितुं नाहमलं चन्द्रादिव प्रभा ॥ २८ ॥

आर्या “எனது கணவரின்
मां அடியாளே [தாயார்
असज्जनेन { பாதிவிரத்யதர்மமின்
னதென்பதை உள்ள
படியறியாத பெண்
பிள்ளைகளின் ஜன
வாக்கத்தோடு
समानयितुं ஒருத்தியாகக்கொள்வ
தற்கு

अहंति न திருவுளம் பற்றலா
चन्द्रात् சந்திரனை விட்டு [காது
प्रभा நிலவு
इव எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே
धर्मात् பதிவிரதாதர்மமொன்
विचलितुं தடுமாற [றவிட்டு
अहं அடியாள்
अलं न உடன்படுடன்.

नातन्त्री वाद्यते वीणा नाचक्रो वर्तते रथः । नापतिः सुखमेधेत या स्यादपि शतात्मजा ॥

वीणा “விணை
अतन्त्री தந்தியில்லாததாய்
वाद्यते न வாசிக்காது.
रथः ரதமானது
अचक्रः சக்கிரமில்லாததாய்
वर्तते न ஓடாது.
या எவனோ ஒருவள்

शतात्मजा अपि { அளவுகடந்த புத்திர
பேறுற்றவளாக இரு
ந்தாலும்
अपतिः स्यात् கணவனை இழந்தவ
ளென்றால்
सुखं மனச்சந்துஷ்டியை
एधेत न அடையமாட்டாள்.

मितं ददाति हि पिता मितं माता मितं सुतः । अमितस्य हि दातारं भर्तारं का न पूजयेत् ॥

पिता “தகப்பனர்
मितं हि கணக்காகத்தான்
ददाति கொடுப்பார்.
माता தாயார்
मितं கணக்காகத்தான்
கொடுப்பாள்.
सुतः புதல்வனும்

मितं காணக்காகத்தான்
கொடுப்பான்.
अमितस्य அளவில்லாததற்கு
दातारं உரிமைகொண்டளிக்
भर्तारं கணவனாரை [கும்
का हि எவள்தான்
पूजयेत् न பூசனை செய்யாதிருப்
பாள் ?

साऽहमेवं गता श्रेष्ठा श्रुतधर्मपरावरा । आर्ये किमवमन्ये यं स्त्रीणां भर्ता हि दैवतम् ॥३१॥

स्त्रीणां	“ஸ்திரீகளுக்கு	श्रुतधर्म-	}	பதிவிரதாதர்மத்திற்
भर्ता हि	கணவர் ஒருவர்தான்	परावरा		குமேம்பட்டதொன்
दैवतं	பிரத்யக்ஷ தெய்வம்,			றுமில்லை என உப
आर्ये	கணவரின் திருத்			தேசம் பெற்றவளு
	தாயாரே!	सा		அந்த [மாகிய
श्रेष्ठा	ஸ்ர்வபாக்யங்களையும்	अहं		நான்,
	அளிக்கவல்லவளாய்	यं		அந்த இவரை
एवं गता	மேற்கண்ட நோன்பை	किं		என்
	யுடையவளும்,	अवमन्ये		அவமதிப்பேன் ?”

सीताया वचनं श्रुत्वा कौसल्या हृदयङ्गमम् । शुद्धसत्त्वा मुमोचाशु सहसा दुःखहर्षजम् ॥

सीतायाः	சீதாபிராட்டியினது	शुद्धसत्त्वा	பரிசுத்தமூர்த்தியும்,
	{		மஹாவீகையுமான
हृदयङ्गमं		कौसल्या	கோஸலாதேவியார்,
		सहसा	புன்னகைகொண்டவ
			ளாகி
वचनं	விளங்கக்காட்டுகின்ற	दुःखहर्षजं	துக்கத்தாலும் சந்தோ
श्रुत्वा	திருவாக்குக்கு		ஷத்தாலும் விளையும்
	திருச்செவிசாற்றிய	अश्रु	கண்ணீரை
	ருளி	मुमोच	வடித்தனள்.

तां प्राञ्जलिरभिक्रम्य मातृमध्येऽतिसत्कृताम् । रामः परमधर्मज्ञो मातरं वाक्यमब्रवीत् ॥

परमधर्मज्ञः	{	अतिसत्कृतां	மிகவும் கௌரவிக்கப்
	{		பட்டுவிளங்குகின்ற
		तां	அந்த
		मातरं	தன் திருத்தாயாரை
		अभिक्रम्य	அணுகி,
		प्राञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தராகி
रामः	ஸ்ரீராமர்	वाक्यं	பின்வரும் விண்ணப்
मातृमध्ये	தாய்மார்களின் மத்தி		பத்தை
	யில்	अब्रवीत्	அருளிச்செய்தனர்.

अम्ब मा दुःखिता भूस्त्वं पश्य त्वं पितरं मम । क्षयोऽपि वनवासस्य क्षिप्रमेव भविष्यति ॥

अम्ब	“அன்புகூர்ந்த மாதா	पितरं	திருத்தாதையை
	வே!	पश्य	ஸேவித்துக் காத்தரு
त्वं	தேவரீர்		ளவேண்டும்.
दुःखिता	மனவருத்தமுற்றவ	वनवासस्य	வனவாஸத்தினது
	ராக	क्षयः अपि	முடிவும்
मा भूः	இருக்கலாகாது.	क्षिप्रं एव	காலம் போன வழி
त्वं	தேவரீர்,		தெரியாதவண்ணமே
मम	எனது	भविष्यति	வந்துவிடும்.

सुप्तायास्ते गमिष्यन्ति नव वर्षाणि पञ्च च । सा समग्रमिह प्राप्तं मां द्रक्ष्यसि सुहृद्वत् ॥

ते	“தேவரீர்	சமம்	{ மேற்கண்ட காரியங்க
सुप्तायाः	தூக்கம் தூங்கி விழிக் குமளவாய்		{ னை குறையின்றி நிறை
नव	ஒன்பதும்	इह	வேற்றிவிட்டவனாய்
च	அதோடுகூடிய	प्राप्तं	இவிடத்திற்கு
पञ्च	ஐந்து		திரும்பிவந்துசேர்ந்த
वर्षाणि	வர்ஷங்களும்,		வனாய்
गमिष्यन्ति	ஒடிக்கடந்துவிடும்.	सुहृद्वत्	அன்பர்களின் மத்தியி
सा	அந்த தேவரீர்		விருக்கின்றவனாய்
मां	அடியேனை	द्रक्ष्यसि	கண்குளிர கடாக்கித்
			தருள்வீர்.”

एतावदभिनीतार्थमुक्त्वा स जननीं वचः । त्रयश्शतशतार्था हि ददर्शवेक्ष्य मातरः ॥३६॥

मातरः हि	தாய்மார்களோ	अभिनीतार्थं	{ காலத்திற்கும், மொழி
त्रयश्शतशतार्थाः	முந்நூற்றைம்பது		{ கிறவருக்கும், செவி
	பேர்வழிகள்.		{ கொடுத்து கேட்கின்
सः	அவர்		{ றவருக்கும் ஏற்றதா
जननीं	தன்னைப்பெற்ற திருத்	वचः	{ யிருக்கின்றதை நன்
	தாயாரை	उक्त्वा	{ குவிளங்கக் காட்டு
अवेक्ष्य	பார்த்து,		{ கின்றதாகிய
एतावत्	மேற்கண்டவிதமாய்	ददर्श	{ திருவாக்கை
			{ திருவாய்மலர்ந்தருளி
			விட்டு,
			{ தனக்குள்ளேயே சற்
			{ று ஆலோசனைசெய்
			{ துகார்த்துநின்றனர்.

ताश्चापि स तथैवार्ता मातृदशरथात्मजः । धर्मयुक्तमिदं वाक्यं निजगाद कृताञ्जलिः ॥

सः	அந்த	मातृः अपि च	தாய்மார்கள் எல்லோ
दशरथात्मजः	தசரதசக்கிரவர்த்தி		ரையும் பார்த்து,
	யாரின் திருமகன்	कृताञ्जलिः	கப்பிய கையராய்
तथा एव	அவ்வண்ணமே	धर्मयुक्तं	நன்னெறியைநன்குவி
आर्ताः	துயரப்பட்டுக்கொண்		ளங்கக்காட்டுகின்ற
	டிருக்கும்	इदं	பின்வரும்
ताः	அந்த	वाक्यं	விண்ணப்பத்தை
संवासात् परुषं किञ्चिदज्ञानाद्वापि यत्कृतम् । तन्मे समनुजानीत सर्वाश्चामन्त्रयामि वः ॥	“எனது	निजगाद	அருவிச்செய்தனர்.
मे	அதிபரிசயத்தாலா		
संवासात् अपि	வது	वः	உகை
अज्ञानात् वा	அறியாபையாலாவது	सर्वाः च	உக்கள பொறுத்தரு
कृतं	செய்யப்பட்டதா		ளக்கடவீர்கள்.
परुषं	அபராதம் [யுள்ள		
यत् किञ्चित्	எதுவாயிருந்தாலும்	आमन्त्रयामि	{ அடியேன்போய்வா
			{ விடைதந்தருளப்பி
			{ ரார்க்கிக்கின்றேன்.”

वचनं राघवस्यैतद्धर्मयुक्तं समाहितम् । शुश्रुवुस्ताः स्त्रियः सर्वाः शोकोपहतचेतसः ॥३९॥

ताः	அந்த	वचनं	பிரார்த்தனையை
शोकोपहत- चेतसः	} சோகத்தால் மிகத்து ன்புறும் மனமுடை யவர்களாகிய	धर्मयुक्तं	{ நன்னெறியை நன்கு விளங்கக்காட்டுகிற தாகவும்,
स्त्रियः	தாய்மார்கள்	समाहितं	{ திருவுளத்தில் பதிந் துள்ள பத்திமையை நன்கு விளங்கக்காட் டுகிறதாகவும்
सर्वाः	எல்லோரும்	शुश्रुवुः	கண்டுகொண்டார்கள்.
राघवस्य	ஸ்ரீராமனது		
एतत्	இந்த		

जज्ञेऽथ तासां संनादः क्रौञ्चीनामिव निखनः । मानवेन्द्रस्य भार्याणामेवं वदति राघवे ॥

राघवे	ஸ்ரீராமர்	भार्याणां	மனைவிமார்களாகும்
एवं	மேற்கண்டவண்ண மாய்	तासां	அவர்களது
वदति	திருவாய்மலர்ந்தருளு கையில்	संनादः	பெருங்கூச்சலானது
अथ	அப்பொழுது	क्रौञ्चीनां	பெண்கிரௌஞ்சப்பற வைகளுடைய
मानवेन्द्रस्य	சக்கிரவர்த்தியாரது	निखनः इव	கூச்சல்போல்
		जज्ञे	விளங்கிற்று.

मुरजपणवमेघघोषवदशरथवेश्म बभूव यत्पुरा ।

विलपितपरिदेवनाकुलं व्यसनगतं तदभूत् सुदुःखितम्

॥ ४१ ॥

दशरथवेश्म	{ தசரதசக்கிரவர்த்தியா ரின் திருமா ளிகையா னது	यत् तत्	எந்த அதுவோ இது
मुरजपणवमेघ- घोषवत्	{ முரஜம், பணவம், என்கிற வாத்யங்க ளின் தொனிகளால் மேககோஷம்பெற்று விளங்குகின்றதாய்	विलपित- परिदेवनाकुलं	{ வாய்விட்டுப்புலம்பல், உறக்க அழுதல் இ வைகளால் நிறைந்து ள்ளதாய்,
पुरा	இதற்குமுன்	व्यसनगतं	கஷ்டதசையிலிருக் கின்றதாய்
बभूव	விளங்கிற்று.	सुदुःखितं	மிகபரிதபிக்கத்தக்க நி லைமையிலிருக்கின்ற
		अभूत्	ஆயிற்று. [தாய்

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे एकोनचत्वारिंशः सर्गः ॥

चत्वारिंशः सर्गः—நாற்பதாவது ஸர்க்கம் || ४० ||

पौरानुगमनम्—பட்டணத்து ஜனங்கள் கூடப்போவது.

अथ रामश्च सीता च लक्ष्मणश्च कृताञ्जलिः । उपसंगृह्य राजानं चक्रुर्दीनाः प्रदक्षिणम् ॥

दीनाः	கஷ்டதசையிலிருக் கின்றவர்களாகிய	कृताञ्जलिः	ஒவ்வொருவரும் கை குவித்துக்கொண்டு, சக்கிரவர்த்தியாரை தாள்களில் விழுந்து சேவித்து
रामः च	ஸ்ரீராமரும்,	राजानं	
सीता च	வீதாப்பிராட்டியா ரும்	उपसंगृह्य	
लक्ष्मणः च	லக்ஷ்மணரும்,	प्रदक्षिणं	பிரதக்ஷிணம் செய்தார்கள்.
अथ	அவ்வண்ணமே	चक्रुः	

तं चापि समनुज्ञाप्य धर्मज्ञः सीतया सह । राघवः शोकसम्मूढो जननीमभ्यवादयत् ॥२॥

शोक- सम्मूढः	சோகத்தால் மிக்க மனவேதனைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தவரும், தர்மமறிந்தவருமாகிய	सह	கூடவே
धर्मज्ञः च	ஸ்ரீராமர்,	तं	அவரை
राघवः	வீதாப்பிராட்டியா ரோடு	समनुज्ञाप्य	விடையளிக்கச்செய்
सीतया		अपि	அதன்பின்னர் [து, பெற்ற திருத்தாயாரை நமஸ்கரித்து அபிவா கனம் செய்தனர்.
		जननीं	
		अभ्यवादयत्	

अन्वक्षं लक्ष्मणो भ्रातुः कौसल्यामभ्यवादयत् । अथ मातुः सुमित्राया जग्राह चरणौ पुनः ॥

लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்,	अथ पुनः	அதற்குமேல்
भ्रातुः	தம்பலனாருக்கு	मातुः	திருத்தாயாகப்
अन्वक्षं	அப்பால்	सुमित्रायाः	ஸுமித்ரா தேவியார் னது,
कौसल्यां	கோஸலாதேவியாரை	चरणौ	திருவடிகளிரண்டிலும்
अभ्यवादयत्	நமஸ்காரம் செய்து அ பிவாதனம் செய்தனர்.	जग्राह	விழுந்து சேவித்தனர்.

तं वन्दमानं रुदती माता सौमित्रिमब्रवीत् । हितकामा महाबाहुं मूर्ध्न्युपाग्राय लक्ष्मणम् ॥

रुदती	கண்ணீர் பெருகவிட்டு அழுதுகொண்டிருந் தவளும்,	महाबाहुं	மஹாசக்தி படைக்கப் பெற்றவரும், திருவடிகளில்விழுந்தது சேவித்துக்கொண்டி ருக்கிறவருமாகிய
हितकामा	தோஷரஹித தர்மநெ றியில் எப்பவும் ஆச க்தியுடையவளுமான	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரை
माता	தாயாகுமவள்,	मूर्ध्नि उपाग्राय	உச்சி மோந்து, அவருக்கு
सौमित्रि	ஸுமித்திராதேவி யின் புதல்வரும்,	तं	பின்வரும் உபதேசத் தை செய்தருளினாள்.
		अब्रवीत्	

सृष्टस्त्वं वनवासाय स्वनुरक्तः सुहज्जने । रामे प्रसादं मा कार्षीः पुत्र भ्रातरि गच्छति ॥

புத்
த்வ்
वनवासाय
सृष्टः
सुहज्जने
भ्रातरि

“குழந்தாய்!
நீ
வனவாஸம் செய்வ
தன்பொருட்டே
பிறந்தவன்,
சகல பிராணிகளுக்கும்
அன்பனும்
தமையனும்,

गच्छति
रामे
स्वनुरक्तः
प्रसादं
मा कार्षीः

வெளிப்பிரதேசங்கள்
லிருக்கின்றவனுமான
ஸ்ரீராமனிடத்தில்,
அபூர்வபக்தியுடையவ
னாய்
அபராதமென்பதற்கே
இடங்கொடாதே.

व्यसनी वा समृद्धो वा गतिरेष तवानघ । एष लोके सतां धर्मो यज्जेष्वशगो भवेत् ॥६॥

लोके
ज्येष्वशगः
यत्
भवेत्
एषः
सतां

“உலகில்
{ மூத்தோருக்கு மனம்
கோணாதவண்ணமா
ய் சதா அனுஷ்டிக்
கொண்
என்பது
ஏதொன்றுண்டோ,
இது
புண்பாத்தமாக்களு
டைய

धर्मः
अनघ
एषः
समृद्धः वा
व्यसनी वा
तव गतिः

தர்மானுஷ்டானம்.
மாசற்றவனே!
இவனொருவன் தான்,
பாக்யங்கள் பெற்று
விளங்குகின்றவனாக
இருந்தாலும் சரி,
சகல பாக்யங்களையும்
துறந்துவிட்டவனாக
இருந்தாலும் சரி,
உனக்கு கதி.

इदं हि वृत्तमुचितं कुलस्यास्य सनातनम् । दानं दीक्षा च यज्ञेषु तनुत्यागो मृधेषु च ॥
ज्येष्ठस्याप्यनुवृत्तिश्च राजवंशस्य लक्षणम् ॥ ७ ॥

इदं हि
अस्य
कुलस्य
उचितं
सनातनं
वृत्तं
ज्येष्ठस्य
अनुवृत्तिः च
दानं
यज्ञेषु

“இதுதான்
இந்த
உத்தமகுலத்தினது
மூன்றோர்களால் அனு
ஷ்டிக்கப்பட்டதும்,
தொன்றுதொட்டுவரு
கின்றதுமாகிய
அனுஷ்டானம்.
மூத்தவனுக்கு
கீழ்ப்படிந்து மனம்
கோணாது நடத்தல்,
பரிசுத்தமாயிருத்தல்,
மோக்ஷசாய் றுஜ்யம்
ஒன்றைமட்டும் கோ
ரி இவ்வுலகில் நடத்
தும் வைதீக கருத்ய
ங்களில்

दीक्षा च
मृधेषु
तनुत्यागः च
अपि
राजवंशस्य
लक्षणम्

{ ஊக்கக் குறைவுக்கு
இடம்கொடாதிருத்
தல்
போர்களில்
தன்னுயிரை துணிந்
துவிடுதல்
ஆகிய இவைகளில்
ஒவ்வொன்றும்,
இந்த ராஜகுலத்தினு
டைய
{ யாவராலும் மெச்சிக்
கொண்டாடப்பட்ட
விரேஷ குணம்.

लक्ष्मणं त्वेवमुक्त्वा सा संसिद्धं प्रियराघवम् । सुमित्रा गच्छ गच्छेति पुनः पुनरुवाच तम् ॥
गम्यतामर्थलाभाय क्षेमाय विजयाय च । शत्रुपक्षविनाशाय पुनः संदर्शनाय च ॥ ९ ॥

सा	அந்த	विजयाय	பெருமைபெற்று விள
सुमित्रा	சுமித்திராதேவியார்		ங்குவதின் பொருட்டும்,
प्रियराघवं	{ ஸ்ரீராமருக்கு பற்றுத லைக்கொண்டு பயபக் தியுடன் திருப்பணி செய்துவந்தவராய்	शत्रुपक्ष-) विनाशाय च)	அபராதப்பட்டவர் களுடைய அழிவின் பொருட்டும்,
तु	இருந்தபடியால்	पुनः	இவைகளுக்கெல்லா மதிகமாகிய
संसिद्धं	முக்திக்குப்பாத்திர ஹைகிட்ட	सन्दर्शनाय च	அபிமானத்திற்கா கவும்
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணருக்கு	गम्यतां	கூடப்போயே தீர வேண்டும் "
एवं	மேல்கண்டவண்ண மாய்,	इति	என்று சொல்லிவிட்டு,
उक्त्वा	உபதேசம்செய்தருளி விட்டு,	तं	அவரைப்பார்த்த
अर्थलाभाय	" ஜன்மசாபல்யம் பெ றும்பொருட்டும்,	पुनः पुनः	மீளவும்,
क्षेमाय	பரமபதம் கிடைப்ப தற்காகவும்,	उवाच	பின்வருமாறு திருவா ய்மலர்ந்தருளினான்.
		गच्छ गच्छ	" புறப்பட்டுப்போ ; போய்வந்துசேர்.

रामं दशरथं विद्धि मां विद्धि जनकात्मजाम् । अयोध्यामटवीं विद्धि गच्छ तत यथासुखम् ॥

तात	" குழந்தாய் !	विद्धि	பாவித்த நடந்தவரு வாயாக.
रामं	ஸ்ரீராமனை	अटवीं	அரண்மனை
दशरथं	தசரதராக	अयोध्यां	அயோத்தியநகராக
विद्धि	நீ பாவித்து நடந்து வருவாயாக.	विद्धि	நீ கொண்டுவராயாக.
जनकात्मजां	ஜனகமஹாராஜரின் திருமகளை	यथासुखं	மனக்குறைபென்ப தில்லாதபடி
मां	நானென	गच्छ	போய்வா. "

ततः सुमन्त्रः काकुत्स्थं प्राञ्जलिर्वाक्यमब्रवीत् । विनीतो विनयज्ञश्च मातलिर्वासवं यथा ॥

ततः	அதன்மேல்	मातलिः	இத்திரசரதியாகும் மாகலியென்பவன்
विनयज्ञः	வினயத்தின் பெருமை யையறிந்தவரும்,	वासवं	இத்திரனிடத்தில் எவ்வண்ணமோ
विनीतः च	வினய அனுஷ்டான முடையவருமாகிய	यथा	அவ்வண்ணமே
सुमन्त्रः	சுமந்திரர்	काकुत्स्थं	ஸ்ரீராமரிடத்தில் பின்வரும் விண்ணப் பத்தை
प्राञ्जलिः	அஞ்சலிஹஸ்தராகி,	वाक्यं	தெரியப்படுத்தினார்.
		अब्रवीत्	

रथमारोह भद्रं ते राजपुत्र महायशः । क्षिप्रं त्वां प्रापयिष्यामि यत्र मां राम वक्ष्यसि ॥

महायशः	“ திருலோகயசஸ் ப டைக்கப்பெற்றவரும்	यत्	எவ்விடத்திற்கு
राजपुत्र	சக்கிரவர்த்தியாரின் திருக்குமாரருமாகிய	मां	அடியேனுக்கு
राम	ஸ்ரீராம!	वक्ष्यसि	{ தேவரீர் நியமித்து அ ருளுகின்றீரோ அவ் விடத்திற்கு
रथं	திருத்தேரில்	त्वां	தேவரீரை
आरोह	தேவரீர் எழுந்தருள லாம்.	क्षिप्रं	விரைவாக
ते भद्रं	தேவரீர் திருவுளத்தி லுளது கைகூடுமாக.	प्रापयिष्यामि	அடியேன் கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பேன்.

चतुर्दश हि वर्षाणि वस्तव्यानि वने त्वया । तान्युपक्रमितव्यानि यानि देव्याऽसि चोदितः ॥

हि	“ஏனென்றால்	वर्षाणि	வருஷங்களும்,
त्वया	தேவரீரால்	उपक्रमि-	{ இன்றையத்தினமே
वने	காட்டில்	तव्यानि	{ பிரதமதினமாயிருக் கவேண்டியவைக ளாய்
वस्तव्यानि	காலங்கழிக்கவேண்டி யதாயுள்ள	देव्या	கைகேயிதேவியாரால்
यानि तानि	எந்த அந்த	चोदितः	நியமிக்கப்பட்டவராய்
चतुर्दश	பதினான்கு	असि	இருக்கின்றீர்.”

तं रथं सूर्यसङ्काशं सीता हृष्टेन चेतसा । आरूरोह वरारोहा कृत्वाऽलङ्कारमात्मनः ॥१४॥

आत्मनः	தனக்கு	सूर्यसङ्काशं	சூரியன்போல் பிரகா அந்த [சிக்கும்]
अलङ्कारं	அலங்காரத்தை	तं	திருத்தேரின்மீது
कृत्वा	செய்துகொண்டிருந் தவளும்,	रथं	சர்வபிரகாரத்திலும்
वरारोहा	ஸ்திரீரத்னமுமாகிய	हृष्टेन	திருப்திகொண்ட
सीता	வீதாப்பிராட்டியார்,	चेतसा	திருவுள்ளத்தோடு
		आरूरोह	ஏறியருளிஞாள்.

अथो ज्वलनसङ्काशं चामीकरविभूषितम् । तमारुरुहतुस्तूर्णं भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ ॥१५॥

अथो	பின்னர்	चामीकर-	{ தங்கத்தால் சிங்காரிக்
भ्रातरौ	பிராதாக்களாகிய	विभूषितं	{ கப்பட்டு விளங்கு கின்றதுமாகிய
रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமரும் லக்ஷ்ம ணரும்	तं	அதில்
ज्वलनसङ्काशं	{ அக்னிபோல் ஜ்வலித் துக்கொண்டிருக்கிற தும்,	तूर्णं	விரைவாக
		आरूरोह:	ஏறியருளிஞார்கள்.

वनवासं हि सङ्ख्याय वासांस्याभरणानि च । भर्तारमनुगच्छन्त्यै सीतायै श्वशुरो ददौ ॥
 तथैवायुधजातानि भ्रातृभ्यां कवचानि च ॥ १६ ॥
 रथोपस्थे प्रतिन्यस्य सचर्म कठिनं च तत् । सीतातृतीयानारुढान्दृष्ट्वा धृष्टमचोदयत् ॥
 सुमन्त्रः संमतानश्वान् वायुवेगसमाञ्जवे ॥ १७ ॥

श्वशुरः மாமனார்
 भर्तारं கணவனாரை
 अनुगच्छन्त्यै பின்பற்றிச் செல்லு
 கின்ற
 सीतायै ஸீதாப்பிராட்டியா
 ருக்கு
 वनवासं வனவாஸம் பண்ண
 வேண்டிய காலத்தை
 संख्याय கணக்கிட்டு வேண்
 டிய அளவு
 वासांसि ஆடைகளையும்,
 आभरणानि च ஆபரணங்களையும்
 ददौ हि கொடுத்தருளினாரே
 तथा एव அவைகளையெல்லாமும்
 भ्रातृभ्यां உடன்பிறந்தவர்களுக்
 கென்ற
 आयुधजातानि ஆயுதவர்க்கங்களையும்,
 कवचानि च கவசங்களையும்,
 सचर्म தோலால் கட்டப்
 பட்ட

तत् அந்த
 कठिनं च கூடையையும்
 रथोपस्थे ரதத்தின் மத்தியில்,
 प्रतिन्यस्य வைத்துவிட்டு,
 सीतातृतीयान् ஸீதையையுள்ளிட்ட
 மூவர்களையும்
 आरुढान् ரதத்தின் மீதேறி வீற்
 றிருப்பவர்களாக
 दृष्ट्वा கவனித்து,
 सुमन्त्रः சுமந்திரர்
 जवे ஒட்டத்தில்
 वायुवेगसमान् வாயுவேகத்திற்கு
 ஈடானவைகளாய்
 सम्मतान् { யாவராவும் மெச்சிக்
 கொண்டாடப்பட்ட
 வைகளாகிய
 अश्वान् குதிரைகளை
 धृष्टं மனோகையியமாய்
 अचोदयत् நடத்தினார்.

प्रयाते तु महारण्यं चिररात्राय राघवे । बभूव नगरे मूर्च्छा बलमूर्च्छा जनस्य च ॥ १८ ॥

राघवे ஸ்ரீராமர்
 चिररात्राय வெகுகாலத்திற்கு
 महारण्यं மகாரண்யத்திற்கு
 प्रयाते तु எழுந்தருளுகையில்
 नगरे நகரத்தில்

जनस्य च ஜனசமூகத்திற்கு
 बलमूर्च्छा எல்லாம்
 மகத்தான மாயையால்
 விளங்குகின்ற
 मूर्च्छा சித்தப்பிரமையானது
 बभूव உண்டாபிற்று.

तत्समाकुलसंभ्रान्तं मत्तसङ्कुपितद्विपम् । ह्यशिक्षितनिर्घोषं पुरमासीन्महास्वनम् ॥ १९ ॥

तत् पुरं அந்த நகரமானது
 समाकुल- } மனங்களும் புலன்க
 संभ्रान्तं } ளும் நோந்து கலக்க
 முற்ற
 मत्तसङ्कुपित- } மதம் பிடித்து அதி
 द्विपं } கோபங்கொண்ட
 மதயானைகளையுடை
 யதாயும்,

ह्यशिक्षित- } கண்கணவென்று சப்
 निर्घोषं } திக்கும் குதிரைகளை
 யுடையதாயும்,
 महास्वनं மகத்தான பேரொலி
 யையுடையதாயும்
 आसीत् விளங்கிற்று.

ततः सवालवृद्धा सा पुरी परमपीडिता । राममेवाभिदुद्राव घर्मातिः सलिलं यथा ॥ २० ॥

ततः	அப்பொழுது	घर्मातिः	{ வெய்யிலில் அடிபட்டு நீர்வேட்கை கொண் ட ஒருவன்
सवालवृद्धा	{ சிறு குழந்தைகளையும் வயது முதிர்ந்தவர்க ளையுமுள்ளிட்ட	सलिलं यथा	{ தீர்த்தத்திற்கு எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
सा	அந்த	परमपीडिता	மிக்க துன்பமுற்றவ
पुरी	நகரவாசியாயிருந்த எவனும்,	रामं एव अभिदुद्राव	{ ஸ்ரீராமரையே [அய் பின்பற்றி நடந்தான்.

पार्श्वतः पृष्ठतश्चापि लम्बमानास्तदुन्मुखाः । बाष्पपूर्णमुखाः सर्वे तमूचुर्भृशनिस्वनाः ॥ २१ ॥

सर्वे	எல்லோரும்	लम्बमानाः	{ தொடர்ந்தே போய்க் கொண்டிருக்கின்ற வர்களாய்,
बाष्पपूर्णमुखाः	கண்ணீர் நிறைந்த மு கமுடையவர்களாய்,	तं	அவரை, (அந்த சார தியை)ப்பார்த்து
भृशनिस्वनाः	மிக்கக் கூச்சல்போடு கின்றவர்களாய்,	ऊचुः	பின்வருமாறு சொன் னார்கள்.
पार्श्वतः	பக்கங்களிலிருந்தும்,		
पृष्ठतः च	பின்னிலிருந்தும்,		
तदुन्मुखाः } अपि }	அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தவண் னமாய்,		

संयच्छ वाजिनां रश्मीन् सूत याहि शनैः शनैः । मुखं द्रक्ष्याम रामस्य दुर्दर्शं नो भविष्यति ॥ २२ ॥

सूत	“ஸூரதியே !	रामस्य	ஸ்ரீராமரது
वाजिनां	குதிரைகளுடைய	मुखं	திருமுகமண்டலத்தை
रश्मीन्	கடிவாளங்களின் வார் களை	द्रक्ष्यामः	நாங்கள் கண்டு களிக் கின்றோம்.
संयच्छ	இழுத்துப்பிடித்த ருள்வீராக.	नः	எங்களுக்கு
शनैः शनैः	மெல்ல மெல்ல	दुर्दर्शं	காணற்கரிதாக
याहि	செல்லும் ;	भविष्यति	ஆகப்போகிறது.

आयसं हृदयं नूनं राममातुरसंशयम् । यदेवगर्भप्रतिमे वनं याति न भिद्यते ॥ २३ ॥

राममातुः	“ ஸ்ரீராமருடைய மாதாவினது	याति	{ அவர் எழுந்தருளிப் போய்க்கொண்டிருக் கின்றார்.
हृदयं	மனம்	नूनं	இப்பவும்
आयसं	இரும்பு ;	देवगर्भप्रतिमे	தேவகுமாரன் போன் றவர் விஷயத்திலும்,
असंशयं	இதில் சந்தேகமில்லை.	भिद्यते न	சுதறுண்டழியாதிருக் கின்றது.
यत्	எனென்றால்		
वनं	காட்டிற்கு		

कृतकृत्या हि वैदेही छायेवानुगता पतिम् । न जहाति रता धर्मे मेरुपर्कप्रभा यथा ॥२४॥

வெஹி	“வைதேகிதேவியார்	छाया	நிழல்
धर्मे	பாதிவிருத்திய	इव	போலவும்
	தருமத்தில்	पति	கணவரை
रता	ஊக்க முடையவளாய்,	अनुगता	தொடர்ந்து செல்லு
अर्कप्रभा	சூரியபகவானது காந்		கின்றவளாய்
	தியானது	जहाति न	விட்டுப்பிரியாதிருக்
मेरुं	மேருபர்வதத்தை		கின்றனள்
यथा	எவ்வண்ணமோ அவ்	हि	என்கிறபடியால்
	வண்ணமேயும்	कृतकृत्या	கிருதகிருத்யம்.*

[* அதாவது இவ்வுலகில் செய்தற்குரிய கடமைகளைக் குறையாச் செய்து முடித்தவள்.]

अहो लक्ष्मण सिद्धार्थः सततं प्रियवादिनम् । भ्रातरं देवसङ्काशं यस्त्वं परिचरिष्यसि ॥

अहो	“அஹோ!	प्रियवादिनं	{ எவர்களிடத்திலும்
लक्ष्मण	லக்ஷ்மணரே!		மனம் கோணாதவண்
यः	எந்த தேவரீர்	भ्रातरं	னமாய் பேசப்பவரு
देवसङ्काशं	தேவதைபோன்ற		தமயனருக்கு [மான
	வரும்	परिचरिष्यसि	{ கூடவிருந்து திருப்ப
सततं	எப்பொழுதும்		ணிசெய்யப்போகின்
		त्वं	றீரோ, அந்த
		सिद्धार्थः	தேவரீரொருவர்தான்
			கிருதகிருத்யம்.

महत्येषा हि ते सिद्धिरेष चाभ्युदयो महान् । एष स्वर्गस्य मार्गश्च यदेनमनुगच्छसि ॥

एनं	“இவருக்கு	एषा हि	இது ஒன்றே,
अनुगच्छसि	ஈடுபட்டுக் கீழ்ப்படிந்து	महती	ஸர்வோக்கிருஷ்டமா
	நடந்துவருகின்றீர்.		கிய
ते	தேவரீருக்கு	सिद्धिः	மோக்ஷஸாம்ராஜ்யத்
एषः च	இதுதான் [தாகிய		தை அளிக்கத்தக்கது.
महान्	எதற்கும் மேம்பட்ட-	यत्	என்கிறபடியால்
	{ மோக்ஷஸாம்ராஜ்யத்	एषः	இது
अभ्युदयः	{ திற்காக இவ்வுலகில்	स्वर्गस्य	பாமபசத்திற்கு
	செய்யவேண்டிய	मार्गः च	ஏற்ற உபாயமே.”
	வைதிககிருத்யம்.		

एवं वदन्तस्ते सोढुं न शेकुर्बाष्पमागतम् । नरास्तमनुगच्छन्तः प्रियमिक्ष्वाकुनन्दनम् ॥

ते नराः	அந்த மனிதர்கள்,	वदन्तः	சொல்லிக்கொண்டே
तं	அந்த	अनुगच्छन्तः	பின்பற்றிச் செல்லு
प्रियं	அபூர்வமான		கின்றவர்களாய்
इक्ष्वाकुनन्दनं	இக்ஷ்வாகுக்குலக்குழந்	आगतं	கண்களிலிருந்து வெ
	தை ஸ்ரீராமரை	बाष्पं	கண்ணீரை [எரிவந்த
एवं	மேற்கண்டவண்ண	सोढुं	அடக்க
	மாய்	शेकुः न	முடியாதிருந்தனார்கள்.

अथ राजा वृतः स्त्रीभिर्दीनाभिर्दीनचेतनः । निर्जगाम प्रियं पुत्रं द्रक्ष्यामीति ब्रुवन् गृहात् ॥

अथ अநே சமயத்தில்
 दीनचेतनः நொந்து கிடந்த மன
 முடைய
 राजा சக்கிரவர்த்தியார்
 दीनाभिः மனவேதனைப்பட்டுக்
 கொண்டிருக்கும்
 स्त्रीभिः மனைவிமார்களால்
 वृतः சூழப்பட்டவராய்

प्रियं 'அருமையான
 पुत्रं திருக்குமாரனை
 द्रक्ष्यामि { இன்னும் முடிந்தவ
 रायில் கண்ணாரப்
 பார்க்கின்றேன் '
 इति என்று
 ब्रुवन् சொல்லிக்கொண்டே
 गृहात् திருமாளிகையினி
 निर्जगाम வெளிவந்தனர். [ன்று]

शुश्रुवे चाग्रतः स्त्रीणां रुदन्तीनां महास्वनः । यथा नादः करेणूनां बद्धे महति कुञ्जरे ॥

महति ஓர் பெரிய
 कुञ्जरे ஆண்டயானே
 बद्धे { ஸ்வாதந்திரியமிழந்து
 கட்டிலகப்பட்டுக்
 கொண்டு விடுகையில்
 करेणूनां பெண்டியானைகளது
 नादः அரவம்
 यथा { எவ்வண்ணமாயிருக்
 குமோ அவ்வண்ண
 மாயிருக்கின்ற

रुदन्तीनां வாய்விட்டுக் கதறியமு
 துகொண்டிருக்கின்ற
 स्त्रीणां வனிதையர்களது
 महास्वनः பேரொலியானது
 अग्रतः च அவரது முன்னிலையி
 लैये
 शुश्रुवे கேட்கப்பட்டது.

पिता च राजा काकुत्स्थः श्रीमान् सन्नस्तदा बभौ । परिपूर्णः शशी काले ग्रहेणोपप्लुतो यथा ॥

तदा அப்பொழுது
 पिता च திருத்தந்தையாரும்
 श्रीमान् ஸ்ரீமானாகிய
 राजा சக்கிரவர்த்தியான
 काकुत्स्थः { ககுத்ஸ்த வம்சத்தில்
 पित्रन्तவர் (தசரத
 மன்னர்)
 काले பருவகாலத்தில்

ग्रहेण கிரஹணத்தில்
 उपप्लुतः ராஹுவினால் பிடிக்க
 परिपूर्णः பூர்ண [கப்பட்ட
 शशी சந்திரன்
 यथा எவ்வண்ணமோ
 अव्वண்ணமே
 सन्नः ஒளியிழந்தவராய்
 बभौ ஆயினார்.

स च श्रीमानचिन्त्यात्मा रामो दशरथात्मजः । सूतं संचोदयामास त्वरितं बाह्यतामिति ॥

अचिन्त्यात्मा அகோசரமாகிய செய
 ல்களையுடைய
 श्रीमान् ஸ்ரீமானான
 सः च மஹாவீஷ்ணுவும்,
 { தசரத சக்கிரவர்த்தி
 யாருக்குத் திருக்கு
 மாரனாய் விளங்கிக்
 கொண்டிருந்தவரு
 மாகிய
 दशरथात्मजः {

रामः ஸ்ரீராமர்
 सूतं ஸாரதியைப்பார்த்து,
 त्वरितं 'சீக்கிரம்
 बाह्यतां ஒட்டப்படட்டும்'
 इति என்று பிரார்த்தித்து
 संचोदयामास வேண்டிக்கொண்டனர்.

राम-वन-गमन

रामो याहीति सूतं तं तिष्ठेति स जनस्तदा । उभयं नाशकत् सूतः कर्तुमध्वनि चोदितः ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	अध्वनि	யாத்திரையின் ஆரம்
तं	அந்த		பத்தில்
सूतं	ஸாரதியைப் பார்த்து	उभयं	ஒன்றுக்கொன்று விரு
याहि	'ஒட்டியருளும்'		த்தமாயுள்ள இரண்டு
इति	என்றார்.	चोदितः	வேண்டுகோளைப்
तदा	அதே சமயத்தில்		பெற்ற
सः	அந்த	सूतः	ஸாரதி (ஸுமந்திரர்)
जनः	ஜனசமூகம்	कर्तुं	எதொன்றையும்
तिष्ठ	'நிறுத்தியருள்வீராக'		செய்ய
इति	என்றது.	अशकत् न	முடியாது திகைத்தார.

निर्गच्छति महाबाहौ रामे पौरजनाश्रुभिः । पतितैरभ्यवहितं प्रशशाम महीरजः ॥ ३३ ॥

महाबाहौ	பெருந்தோளுடைய	महीरजः	பூமியின் புழுதியா
रामे	ஸ்ரீராமர்,		னது
निर्गच्छति	எழுந்தருளிச் செல்	पतितैः	{ கண்களினின்று பெரு
	லுகையில்		கிவந்து கீழே சொ
अभ्यवहितं	எழுந்து படிந்து	पौरजनाश्रुभिः	ட்டிய
	கிடந்த		பட்டணத்து ஜனங்க
		प्रशशाम	ளின் கண்ணீர்களால்
			நனைந்து அடக்கிற்று.

रुदिताश्रुपरिक्लिन्नं हाहाकृतमचेतनम् । प्रयाणे राघवस्यासीत् पुरं परमपीडितम् ॥ ३४ ॥

राघवस्य	ஸ்ரீராமரது	हाहाकृतं	{ ஹா! ஹா! என்று
प्रयाणे	யாத்தாரம்பத்தில்		சத்தமிட்டுப்புலம்பு
पुरं	பட்டணமானது		கின்றதாய்
रुदिताश्रु-	கண்ணீர் மிகப்பெருக்	परमपीडितं	மிக்க வருத்தமுற்ற
परिक्लिन्नं }	கிக் கண்கள் மிக்க		தாய்
	நனைந்துகிடக்கின்ற	अचेतनं	மதிமயங்கியதாய்
	தாய்	आसीत्	இருந்தது.

सुस्राव नयनैः स्त्रीणामास्रमायाससंभवम् । मीनसंक्षोभचलितैः सलिलं पङ्कजैरिव ॥ ३५ ॥

स्त्रीणां	வனிதையர்களது	मीनसंक्षोभ-	{ மீன்களால் கலக்கப்
नयनैः	கண்களால்	चलितैः	பெற்று ஆடி அசையும்
		पङ्कजैः	தாமரைமலர்களால்
आयाससंभवं	{ அடக்கமுடியாத துன்	सलिलं	தடாகஜலம்
	பத்தால் ஆயாசப்படு	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்
	வதால் வெளிவந்த		வண்ணமே
आसं	கண்ணீரானது	सुस्राव	எங்கும் சிதறிக்கிடந்
			தது.

दृष्ट्वा तु नृपतिः श्रीमानेकचित्तगतं पुरम् । निपपातैव दुःखेन हतमूल इव द्रुमः ॥ ३६ ॥

श्रीमान्	ஸ்ரீமானான	दुःखेन	அதிமனவேதனையால்
नृपतिः	சக்கிரவர்த்தியார்	हतमूलः	வேரை வெட்டிச் சாய்த்த
पुरं	பட்டணத்தை	द्रुमः	மரம்
एकचित्तगतं	ஒரே மனோதம்பெற் று விளங்குகின்றதாய்	इव एव	போலவே
दृष्ट्वा	கவனித்து,	निपपात	தரையில் விழுந்துவி ட்டார்.
तु	அதனால்		

ततो हलहलाशब्दो जज्ञे रामस्य पृष्ठतः । नराणां प्रेक्ष्य राजानं सीदन्तं भृशदुःखितम् ॥

राजानं	சக்கிரவர்த்தியாரை	रामस्य	ஸ்ரீராமரான
भृशदुःखितं	மிகக்கஷ்டப்படுகின்ற வராய்	पृष्ठतः	பின்பாகத்தில்
सीदन्तं	மெய்மறந்து கீழே விழுந்துவிட்டவராய்	नराणां	ஜனங்களுடைய
प्रेक्ष्य	கவனித்து,	हलहलाशब्दः	‘ஐயோ ஐயோ’வெனு ம் கூக்குரலானது
ततः	அதனால்	जज्ञे	உண்டாயிற்று.

हा रामेति जनाः केचिद्राममातेति चापरे । अन्तःपुरं समृद्धं च क्रोशन्तः पर्यदेवयन् ॥

समृद्धं	எப்பொழுதும் சந் தோஷகரமாயுள்ள	हा	‘ஹா !
अन्तःपुरं च	அந்தப்புரத்திலும்	राममातः	ராமனைப் பெற்ற தா யே !’ (ஆர்ஷ்சந்தி)
केचित्	சில	इति	என்றும்
जनाः	ஜனங்கள்	क्रोशन्तः	வாய்விட்டு உரக்கக்கூ வியவர்களாய்
राम	‘ஸ்ரீராம’	पर्यदेवयन्	மிகக் மனவருத்தமுற் றிருந்தார்கள்.
इति	என்றும்,		
अपरे च	இதரஜனங்கள்		

अन्वीक्षमाणो रामस्तु विषण्णं भ्रान्तचेतसम् । राजानं मातरं चैव ददर्शानुगतौ पथि ॥

भ्रान्तचेतसं	தடுமாறிய மனமுற்று துயரப்பட்டுக்கொண் டிருக்கிறதொன்றை யே	राजानं	சக்கிரவர்த்தியாரை யும்,
विषण्णं एव		मातरं च	‘திருத்தாயாரையும், வழியில்
तु	இப்பொழுது	पथि	பின்பற்றி வந்துகொ ண்டிருக்கின்றவர்க ளாய்
अन्वीक्षमाणः	நினைதரில் கவனித்து கொண்டிருந்த	अनुगतौ	
रामः	ஸ்ரீராமர்,	ददर्श	கவனித்தார்.

स बद्ध इव पाशेन किशोरो मातरं यथा । धर्मपाशेन संयुक्तः प्रकाशं नाभ्युदक्षत ॥

பாசென ப஢்: வலையிலகப்பட்ட
கிசுர: ஢ா ன் குட்டி.
஢ாதர் தாய்க்கு
யதா இவ எவ்வண்ண஢ோ அவ்
வண்ண஢ே
தர்஢பாசுத்தால்

சயுக்த: கட்டுண்ட
ச: அவர்
ப்ரகாசம் { அவர்களுக்குக்கட்டபுல
ஞகாதவண்ண஢ாயி
நுக்க
அப்யுதக்ஷத திருவுளம் பற்றியரு
ளினார்.

पदातिनौ च यानार्हावदुःखाहौ सुखोचितौ । दृष्ट्वा संचोदयामास शीघ्रं याहीति सारथिम्॥

யானாஹீ { வாஹனங்களிலேயே
எப்பொழுது஢ெழுந்
தருளுகின்றவர்களும்
அது:காஹீ கஷ்டங்களுக்குப்பாத்
திரப்படாதவர்களும்,
சுखोचितौ சுகங்களுக்கே உரிய
வர்களும்,
पदातिनौ च { காலநடையாய் வந்து
கொண்டிருக்கின்ற
வர்களு஢ான அவ்வி
ருவர்களையும்

दृष्ट्वा { நிமிர்த்திசெய்ய முட
யாதிருப்பதை திரு
வுளத்தில் பற்றி
सारथि सारथियைப் பார்த்து
शीघ्रं 'வேகமாக
याहि செல்வீராக'
इति என்று
संचोदयामास வேண்டிக்கொண்ட
னார்.

न हि तत् पुरुषव्याघ्रो दुःखजं दर्शनं पितुः । मातुश्च सहितुं शक्तस्तोत्रादित इव द्विपः ॥

புருஷவ்யா஢்: புருஷோத்த஢ராசு
஢வர்
पितुः திருத்தந்தையாரு
டையவு஢்,
मातु: च திருத்தாயாருடைய
तत् அந்த [வு஢்
दुःखजं கஷ்டதசையால்
வினோந்த

दर्शनं அனுபவத்தை
तोत्रादित: அங்குசத்தால் குத்
துண்ட
द्विपः பாணை
इव எவ்வண்ண஢ோ
அவ்வண்ண஢ே
सहितुं हि சகிக்கவே
शक्तः न மு஢பாதிருத்தனர்.

प्रत्यगारमिवायान्ती वत्सला वत्सकारणात् । बद्धवत्सा यथा धेनू राममाताऽभ्यधावत ॥

वत्सला { திருக்கு஢ாரனிடத்தி
லத்யந்த வாத்ஸல்ய
முடையவளாகிய
राममाता ஸ்ரீராமரின் திருக்
தாயார்
बद्धवत्सा கட்டப்பட்டிருக்கும்
கன்றையுடைய
धेनु: ஒரு பசுவானது

वत्सकारणात् தன் தன்றெனும்
காரணத்தால்
अगारं கொழுவை
प्रति கேக்கி
आयान्ती ஒடுகிறது
यथा इव எவ்வண்ண஢ோ
அவ்வண்ண஢ே
अभ्यधावत பின்பற்றி விரைந்து
ஓடினார்.

न्यवर्तत जनो राज्ञो रामं कृत्वा प्रदक्षिणम् । मनसाऽप्यश्रुवैश्व न न्यवर्तत मानुषम् ॥४९॥

ராஜ்: சக்கிரவர்த்தியாரது
 जनः ஜனசமுஹமானது
 रामं ஸ்ரீராமரை
 प्रदक्षिणं कृत्वा வலம் செய்து,
 न्यवर्तत அங்கேயே நின்று
 விட்டது.

मनसा { अवரிटत्तिल्लवैत्ति
 रुक्कुम् பற்று ஒன்
 नृणै

अश्रुवैश्व: { அடக்கமுடியாது கண்
 களினின்று கண்ணீர்
 களைப் பெருக விடுவ
 தால்

मानुषं अपि च { மனுஷ்யப்பிரயத்தின
 த்தால் செய்யக்கூடிய
 त्राकिय इतुमட்டுम्
 न्यवर्तत न ஓயவில்லை.

यमिच्छेत्पुनरायान्तं नैनं दूरमनुव्रजेत् । इत्यमात्या महाराजमूचुर्दशरथं वचः ॥ ५० ॥

अमात्या: மந்திரிமார்கள்
 दशरथं தசரத
 महाराजं சக்கிரவர்த்தியாரைப்
 பார்த்து
 ऊचु: பின்வருமாறு தெரி
 यत्पठुत्तिनृणां யப்படுத்தினார்கள்.
 यं “எந்த ஒருவனை
 पुनः மீளவும்

आयान्तं திரும்பிவந்து சேர
 வேண்டியவனாக
 इच्छेत् விரும்புகிறானே
 एनं இவனை
 दूरं வெகுதூரம்
 अनुव्रजेत् न சென்று வழிவிட
 इति என்பது [லாகாது
 वचः தருமவிதி”.

तेषां वचः सर्वगुणोपपन्नं प्रखिन्नगात्रः प्रविषण्णरूपः ।

निशम्य राजा कृपणः सभार्यो व्यवस्थितस्तं सुतमीक्षमाणः ॥ ५१ ॥

कृपणः { தனக்குத்தானேஎதை
 செய்யவேண்டுமோ
 அதைச் செய்ய முடி
 யாத நிலமையிலிருந்த
 राजा சக்கிரவர்த்தியார்
 तेषां அவர்களுடைய
 सर्वगुणोपपन्नं { ஸகலமுமாகிய நன்
 மைக்கு அவசியமாயி
 रुक्किन्त
 वचः தருமவிதியை
 निशम्य திருவுளத்தில் பற்றி,
 तं அந்த

सुतं திருக்குமாரனை
 ईक्षमाणः நோக்கியவண்ணமாயி
 रुक्किन्त
 प्रखिन्नगात्रः { திருமேனியெல்லாம்
 வேர்வையுற்றுக்கிடக்
 किन्त
 प्रविषण्णरूपः { மிகவும் துவந்து வே
 தையுற்ற மனத்தின
 रायं,
 सभार्यः தர்மமபத்தினியோடு
 கூடவே
 व्यवस्थितः அவ்விடத்திலேயே
 निन्नुவிட்டனர்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे चत्वारिंशः सर्गः ॥

एकचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்தேராவது ஸர்க்கம் ॥ ४१ ॥

नगरक्षोभवर्णनम्—பட்டணத்தின் கலக்கத்தை வருணிப்பது.

तस्मिस्तु पुरुषव्याघ्रे विनिर्याते कृताञ्जलौ । आर्तशब्दो हि सञ्जज्ञे स्त्रीणामन्तःपुरे महान् ॥

तस्मिन्	அந்த		
पुरुषव्याघ्रे	புருஷோத்தமர்	महान् हि	உள்ளங்களில் நிகழிப் தமாய்க் கிடந்தா ஹ ஸ்யங்களை நன்கு வி ளங்கக் காட்டுகின்ற தாகிய
कृताञ्जलौ	அஞ்சலிஹஸ்தராய்		
विनिर्याते तु	பிரயாணமானபொ	आर्तशब्दः	மனவேதனையால் புல ம்பலாகும் பின்வரும் பேச்சு
	முது	अन्तःपुरे	அந்தப்புரத்தில்
स्त्रीणां	மனைவிமார்களுடைய	सञ्जज्ञे	நிகழ்ந்தது.

अनाथस्य जनस्यास्य दुर्बलस्य तपस्विनः । यो गतिः शरणं चासीत्स नाथः कनु गच्छति ॥

यः	“எந்த ஒருவன்	अस्य जनस्य च	இந்த எந்த மனித னுக்கும்
अनाथस्य	{ மாதாபிதாக்கள், போ ஷிக்கின்றவர்கள் இ வகர்ளையிழந்தவனுக் கும்,	शरणं	அடைக்கலமாகிய
दुर्बलस्य	{ முடியாத தன்மையிலி ருக்கின்றவனுக்கும்,	गतिः	புகலிடமாக
तपस्विनः	{ பரிதாபமுண்டாகும் நிலைமையிலிருக்கின் றவனுக்கும்,	आसीत्	இருந்தானே,
		सः	அந்த
		नाथः	லோகரக்ஷகன்
		क्व नु	எங்கேயோ
		गच्छति	போய்விடுகிறான்.

न क्रुद्धयत्यभिशप्तोऽपि क्रोधनीयानि वर्जयन् । क्रुद्धान्प्रसादयन्सर्वान्समदुःखः कचिद्भूतः ॥
कौसल्यायां महातेजा यथा मातरि वर्तते । तथा यो वर्ततेऽस्मासु महात्मा कनु गच्छति ॥

यः	“எந்த ஒருவன்	अभिषप्तः }	வன்கண் சொற்களை
क्रोधनीयानि	பிறர்களுக்கு அபரா தமாகும் செயல்களை	अपि }	சொல்லப்பட்டவனா கவிருக்கையிலும்
वर्जयन्	முற்றிலும் துறந்தவ னாய்	कचित्	சிறிதேனும்
क्रुद्धान्	கோபம் கொண்ட	क्रुध्यति न	கோபம்கொள்ளாமலி ருக்கின்றானே,
सर्वान्	எல்லோரையும்		
प्रसादयन्	சமாதானப்படுத்து கின்றவனாகவும்,	समदुःखः	{ ஒருவர் படும் துயரத் தை தனக்கே நேர்ந்த துபோல் கூடவிருந் து துயரப்படுவனே,

मातरि	தன்னைப்பெற்ற தாயா	अस्मासु	எங்களிடத்திலும்
	ராகிய	वर्तते	நடந் துகொண்டு வந்
कौसल्यायां	கோஸலாதேவியாரி		தானே, அந்த
	டத்தில்	गतः	யாவருமறிந்த
यथा	எவ்வண்ணமாய்	महातेजाः	மஹாதேஜஸ்வியான
वर्तते	நடந் துகொண்டு வந்	महात्मा	மஹாத்மாவாகுமவன்
	தானே,	क्वनु	எங்கேயோ
तथा	அவ்வண்ணமே	गच्छति	போய்விடுகிறான்.

कैकेय्या क्लिश्यमानेन राज्ञा सञ्चोदितो वनम् । परित्राता जनस्यास्य जगतः क्वनु गच्छति ॥

जगतः	“உகைத்திற்கும்	राज्ञा	ரக்கிரவர்த்தியாரால்
अस्य	இந்த	वनं	வனவாசத்திற்கு
जनस्य	ஜனசமூஹத்திற்கும்	सञ्चोदितः	நியமனம் பெற்றவ
परित्राता	ரக்ஷகன்,		னய்,
कैकेय्या	கைகேயிதேவியாரால்	क्वनु	எங்கேயோ
क्लिश्यमानेन	தொல்லிசெய்யப்பட்ட	गच्छति	போய்விடுகின்றான்.

अहो निश्चेतनो राजा जीवलोकस्य संप्रियम् । धर्म्यं सत्यव्रतं रामं वनवासे प्रवत्स्यति ॥

अहो	“என்ன ஆச்சர்யம்!	धर्म्यं	{ தருமசாஸ்திரங்களில்
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்		சலியாப் பற்றடைய
निश्चेतनः	தன்னறிவை யிழந்தவ		வனும்,
	ராய்,	सत्यव्रतं	சொன்ன சொல் தவ
जीवलोकस्य	பிராணிசமூகத்திற்கு		றுதவனுமாகிய
संप्रियं	மிக்க அருமையான	रामं	ஸ்ரீராமனை
	வனும்,	वनवासे	வனவாஸத்தில்
		प्रवत्स्यति	செல்ல விடுகின்றார்.”

इति सर्वा महिष्यस्ता विवत्सा इव धेनवः । रुरुदुश्चैव दुःखार्ताः सस्वरं च विचुकुशुः ॥

ताः महिष्यः	அந்த மனைவிமார்கள்	दुःखार्ताः	நிக்க மனவேதனைப்ப
सर्वाः च	எல்லோரும்		டுகின்றவர்களாகி,
विवत्साः	கன்றுகளை விட்டுப்	सस्वरं	கவென்று குரலிட்டு
धेनवः	பசுக்கள் [பிரிந்த	इति एव	மேற்கண்டவண்
इव	எவ்வண்ணமே		னமே
	அவ்வண்ணமே	विचुकुशुः	வாய்க்கட்டுப் புலம்பி
		रुरुदुः च	அழுதார்கள். [அர்கள்.

स तमन्तःपुरे घोरमार्तशब्दं महीपतिः । पुत्रशोकाभिसन्तप्तः श्रुत्वा चासीत्सुदुःखितः ॥८॥

सः	அந்த	तं आर्तशब्दं	{ அந்த மனவேதனை
पुत्रशोकाभिसन्तप्तः	{ புத்திரசோகத்தால்		யால் புலம்பல்ரூப
	மிகவும் பரிதாபித்துக்	श्रुत्वा	மாய் வந்த பேச்சை
	கொண்டிருந்த	सुदुःखितः	செவிக்கொண்டு,
महीपतिः च	சக்கிரவர்த்தியாரும்,		இன்னும்திகமாய் மன
अन्तःपुरे	அந்தப்புரத்தில்		வேதனைப்படுகின்ற
घोरं	கம்பீரமாயுள்ள	आसीत्	ஆயினர். [வராய்,

• नाग्निहोत्राण्यहूयन्त नापचन् गृहमेधिनः । अकुर्वन् प्रजाः कार्यं सूर्यश्चान्तरधीयत ॥ ९ ॥

अग्निहोत्राणि { अக்னிஹோத்ரம் முத
விய வைதிகச் சடங்
குகள்
अहूयन्त न செய்யப்படவில்லை.
गृहमेधिनः கிருஹஸ்தர்கள்
अपचन् न சமயல் செய்யவில்லை.
प्रजा: ஜனங்கள்

कार्यं அவரவர்கள் காரியத்
தை
अकुर्वन् न செய்யாது விட்டுவிட்
டனர்.
सूर्यः च ஸூர்யபகவானும்
अन्तरधीयत அந்தர்த்தானமாய்
விட்டனர்.

व्यसृजन्कबलान्नागा गावो वत्सान् पाययन् । पुत्रं प्रथमजं लब्ध्वा जननी नाभ्यनन्दत ॥

नागा: ஸர்ப்பங்கள்
कबलान् இரைகளை
व्यसृजन् கக்கிவிட்டன.
गावः பசுக்கள்
वत्सान् கன்றுகளுக்கு
पाययन् न பால்கொடுத்து ஊட்ட
விடவில்லை.

जननी பெற்ற தாயாயிருக்கு
மெவளும்,
प्रथमजं சர்வோத்கிருஷ்டமாய்
पुत्रं தன்புதல்வனை [பெற்ற
लब्ध्वा தன்கண்முன் கண்டும்
अभ्यनन्दत न உத்ஸாஹம் கொள்
ளா திருந்தனர்.

त्रिशङ्कुलोहिताङ्गश्च बृहस्पतिबुधावपि । दारुणाः सोममभ्येत्य ग्रहाः सर्वे व्यवस्थिताः ॥

त्रिशङ्कुः த்ரிசங்குவும்,
लोहिताङ्गः அங்காரகனும்,
बृहस्पति- } பிருஹஸ்பதி புதன்
बुधौ च } ஆகிய இவ்விரு கிர
கங்களும்,

अभ्येत्य தீங்குவிளைவிப்பவனா
ய் செய்துகொண்டு,
ग्रहाः கிருகங்கள்
सर्वे எல்லா மும்,
दारुणाः { உலகத்துக்குத் துன்
பத்தை விளைவிக்
கின்றவைகளாய்

सोमं अपि सन्तिरिणयुम्

व्यवस्थिताः நின்றிவிட்டன.

नक्षत्राणि गतार्चिषि ग्रहाश्च गततेजसः । विशाखाश्च सधूमाश्च नभसि प्रचकाशिरे ॥ १२ ॥

नभसि ஆகாயத்தில்
नक्षत्राणि நக்சத் திரங்கள்
गतार्चिषि ஒளியற்று இருந்தன.
ग्रहाः च கிரகதேவர்களும்
गततेजसः தேஜஸ்ஸின் றி இருந்
தனர்கள்.

सधूमाः च { (சக்ரவர்த்தியாருக்கு
வரும் தீங்கை சூசிப்
பிக்கின்றவண்ணமா
ய்,) விண்வீழ்கொள்
ளியுடன் கூடியிருக்
கின்றவைகளாய்

विशाखाः च { இச்சுவாகுருநக்சத்
திரங்களாகிய விசா
கைகளும்,

प्रचकाशिरे காணப்பட்டன.

कालिकानिलवेगेन महोदधिरिवाद्धतः । रामे वनं प्रव्रजिते नगरं प्रचचाल तत् ॥ १३ ॥

रामे ஸ்ரீராமர்
वनं காட்டிற்கு
प्रव्रजिते எழுந்தருளுகையில்
तत् नगरं அந்த நகரமானது

कालिकानिल- } மழை மாரிகளைப்பொ
वेगेन } ழியும் மேகக்கூட்டங்
ளோடு கூடிய காற்
றின் வேகத்தால்

महोदधिः பெருங்கடலானது
उद्धतः மேலெழுந்து கலங்கிப்
பொங்குகிறது

इव எவ்வண்ணமோ
प्रचाल अ்வண்ணமே
தாறுமாறாயிருந்தது.

दिशः पर्याकुलाः सर्वास्तिमिरेण समावृताः । न ग्रहो नापि नक्षत्रं प्रचकाशे न किञ्चन ॥

दिशः பிரதேசங்கள்
सर्वाः எல்லாமும்
विमिरेण காரிருளால் [ளாய்,
समावृताः மூடப்பட்டவைக-
पर्याकुलाः தாறுமாறாயிருந்தன.
ग्रहः நவக்ரஹவர்க்கமும்
न காணப்படாதிருந்தது.

नक्षत्रं { அச்வினி முதலிய இ
ருபத்தேழு நக்சத்
திரவர்க்கமும்
न காணப்படாதிருந்தது.
किञ्चन अपि (ஸப்தரிஷி வர்க்கமும்)
எதுவும் எங்கும்
प्रचकाशे न காணப்படவில்லை.

अकस्मान्नागरः सर्वो जनो दैन्यमुपागमत् । आहारे च विहारे च न कश्चिदकरान्मनः ॥

नागरः பட்டணத்து
जनः ஜனம்
सर्वः ஒவ்வொருவனும்
अकस्मात् திடீரெனதெய்வாதீன
மாய் சம்பவித்ததாய்
दैन्यं மனவேதனையை

उपागमत् அடைந்தான்.
कश्चित् எவனேனுமொருவ
आहारे च உணவிலும் [னும்
विहारे च கைகால்களை அசைப்
मनः மனதை [பதிலும்,
अकरोत् न செலுத்தவில்லை.

शोकपर्यायसन्तप्तः सततं दीर्घमुच्छ्वसन् । अयोध्यायां जनः सर्वः शुशोच जगतीपतिम् ॥

अयोध्यायां அயோத்திமாநகரில்
जनः மானிடன்
सर्वः ஒவ்வொருவனும்,
शोकपर्याय- } சோகாதிசயத்தால்
सन्तप्तः } மிக்க மனம் நொந்த
வளைய்
दीर्घ நெட்டு

उच्छ्वसन् உயிப்புக்கொண்டவ
ஜன்
जगतीपति திருலோகநாதனை
சீண்டித்தினைத்து,
सततं இடைவிடாது
शुशोच சோகக்கடலில் கிடந்
தான்.

बाष्पपर्याकुलमुखो राजमार्गगतो जनः । न हृष्टो लक्ष्यते कश्चित्सर्वः शोकपरायणः ॥

न वाति पवनः शीतो न शशी सौम्यदर्शनः ॥ १७ ॥

राजमार्गगतः ராஜமீதியிலிருந்த
जनः மானிடன்
सर्वः ஒவ்வொருவனும்
बाष्पपर्याकुलमुखः கண்ணீரால் கலங்கிய
முகமுடையவனாய்
शोकपरायणः சோகக்கடலில் மூழ்கி
க்கிடந்தான்.

कश्चित् . ஒருவனாவது
लक्ष्यते न காணப்படவில்லை.
पवनः காற்றுவத
शीतः குளிர்ந்ததாக
वाति न வீசவில்லை.
शशी சத்திரனும்
सौम्यदर्शनः இனியனாக
न இல்லை.

हृष्टः { வேறு ஏதோ ஒரு
வ்யாஜத்தால் மனச்ச
ந்துஷ்டி உற்றவனாய்

न सूर्यस्तपते लोकं सर्वं पर्याकुलं जगत् । अनर्थिनः सुताः स्त्रीणां भर्तारो भ्रातरस्तथा ।
सर्वे सर्वं परित्यज्य राममेवान्वचिन्तयन् ॥ १८ ॥

சூர்ய: ஸூர்யபகவான்
லோகம் உலகில்
தபதே ந பிரகாசியாது இருந்
து விட்டனன்.
ஜகத் உலகம்
சர்வ் எல்லாமும்,
பர்யாகுலம் தாறுமாறாய்கிடந்தது.
சுதா: சிறுவர்களும்,
ததா அவ்வண்ணமே,
ஆதர: உடன்பிறந்தவர்களும்

ஸ்த்ரீகளுடைய
ப்தார: எஜமான்களும்
சர்வ் எல்லோரும்
சர்வ் எல்லாவற்றையும்
பரित्यज्य துறந்து,
अनर्थिनः எதிலும் பற்றற்றவர்
களாய்,
राम एव ஸ்ரீராமர் ஒருவரேயே
अन्वचिन्तयन् தயானம்செய்துகொ
ண்டிருந்தனர்.

ये तु रामस्य सुहृदः सर्वे ते मूढचेतसः । शोकभारेण चाक्रान्ताः शयनं न जहृस्तदा ॥

ராமஸ்ய ஸ்ரீராமருடைய
சுஹ்ரத: ஆப்தர்கள்
யே து எவர்களோ
தே சர்வ் அந்த எல்லோரும்
சோகபாரேண சோகத்தின் கடுமையி
ன திகத்தால்
आक्रान्ता: { சகிக்கமுடியாதவண்
ணமாய் மனவருத்த
முறுகின்றவர்களாய்

மூஹ்வேதச: மனம் எதிலும் ப்ரவர்
த்திக்காதவர்களாகி,
तदा அப்பொழுது
शयनं படுத்துக்கொண்டி
ருந்த படுக்கையை
जहु: न च விட்டு எழுந்திருக்க
வேயில்லை.

ततस्त्वयोध्या रहिता महात्मना पुरन्दरेणेव मही सपर्वता ।

चचाल घोरं भयशोकपीडिता सनागयोधाश्वगणा ननाद च ॥ २० ॥

சபர்வதா { மாணிடர்களமைத்த
பல யாகமேடைகளை
யுடையதும்,
सनागयोधाश्व- } யானைகளையும், போர்
गणा च வீரர்களையும், குதி
ரைகணங்களையும் உ
டையதுமான
मही तु பெரும்பட்டணமாகிய
अयोध्या அயோத்திமாநகர்
इव ஸாக்ஷாக்

புரந்நரேண மஹாவிஷ்ணுவாகிய
महात्मना மஹாத்மாவினால்
रहिता கைவிடப்பட்டதாய்
तत: அதனால்
भयशोकपीडिता { கஷ்டத்தை சகிக்கமு
டியாது மனம் நொந்
து வருந்துகின்றதாகி
घोरं உறக்க
ननाद கதறியழுதது.
चचाल தலைகீழாய் கிடந்தது.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे एकचत्वारिंशः सर्गः ॥

द्विचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ४२ ॥

दशरथविलापः—தசரதவிலாபம்.

यावत्तु निर्यतस्तस्य रजोरूपमदृश्यत । नैवेक्ष्वाकुवरस्तावत्सञ्जहारात्मचक्षुषी ॥ १ ॥
यावद्राजा प्रियं पुत्रं पश्यत्यत्यन्तधार्मिकम् । तावद्व्यवर्धतेवास्य धरण्यां पुत्रदर्शने ॥ २ ॥

इक्ष्वाकुवरः இக்ஷ்வாகுகுல உத்த
மராகிய
राजा சக்கிரவர்த்தியார்
यावत् எதுவரையில்
प्रियं பெறலரிய
अत्यन्तधार्मिकं அத்யந்த தர்மவீட்ட
னாகிய
पुत्रं इव திருக்குமாரனையே
पश्यति பார்த்தவண்ணமாய்
இருந்தனரோ
तावत् அதுவரையில்
अस्य இவருக்கு
पुत्रदर्शने திருக்குமாரனது தரி
சனத்திற்காக

निर्यतः பிரயானமாப்ப்போய்
கொண்டிருந்த
तस्य அவரது
रजोरूपं ரதமோடுவதால் விளை
யும் தூளியின் வரிசை
धरण्यां பூமியில்
व्यवर्धत ஏராளமாய்விளைந்தது
यावत् तावत् எதுவரையில்
अदृश्यत புலப்பட்டதோ
तावत् அதுவரைக்கும்
आत्मचक्षुषी தன் இருகண்களையும்
तु एव அவ்விடத்திலிருந்தே
सञ्जहार न அவர் பெயர்த்தெடுக்
கவில்லை.

न पश्यति रजोऽप्यस्य यदा रामस्य भूमिपः । तदाऽऽर्तश्च विषण्णश्च पपात धरणीतले ॥

भूमिपः சக்கிரவர்த்தியார்
अस्य இந்த
रामस्य ஸ்ரீராமரது
रजः अपि தூளிவரிசையையும்
यदा எப்பொழுது
पश्यति न பார்க்க முடியவில்
லையோ

तदा அப்பொழுது
आर्तः च மனவேதனையதிகரித்
தவராகி,
विषण्णः च சோர்வடைந்தவராய்,
धरणीतले பூமியில்
पपात விழுந்துவிட்டனர்.

तस्य दक्षिणमन्वागात्कौसल्या बाहुमङ्गना । वामं चास्यान्वगात्पार्श्वं कैकेयी भरतप्रिया ॥

अङ्गना ஸ்திரீரக்ஷ்ணமாகும்
कौसल्या கோஸலாதேவியார்
तस्य அவரது
दक्षिणं வலது
बाहुं கைபக்கலில்
अन्वागात् நின்றுகொண்டிருந்த
வள்.

भरतप्रिया பரதனுக்குப் பேருத
வி புரிந்தவளாகிய
कैकेयी च கைகோதேவியாரும்,
अस्य இவரது
वामं இடதுகை
पार्श्वं பக்கலில்
अन्वगात् நின்றுகொண்டிருந்
தனள்.

तां नयेन च संपन्नो धर्मेण विनयेन च । उवाच राजा कैकेयीं समीक्ष्य व्यथितेन्द्रियः ॥

नयेन	{ ஒருவன் சக்கிரவர்த்தி யாயிருந்து ஜனங்க ளை தர்மநெறி தவறா து பரிபாலிப்பதைப் பற்றியதாகிய தர்ம நூலா லும்,	सम्पन्नः	பரிபூர்ணதேர்ச்சி பெற்றவரும்,
धर्मेण	{ தர்மத்தைப் பெறுவத ற்காக அனுஷ்டிக்க வேண்டிய தர்மநெறி களைப்பற்றிய நூலா லும்,	व्यथितेन्द्रियः च	{ இந்திரியங்கள் கலங்க ப்பெற்று இருந்தவ ருமாகிய
विनयेन च	{ மானிடனாய் பிறந்த ஒருவன் அனுஷ்டிக் கவேண்டிய தர்மநூ லா லும்,	राजा	சக்கிரவர்த்தியார்
		तां	அந்த
		कैकेयीं	கைகேயிதேவியாரை
		समीक्ष्य	நோக்கி,
		उवाच	பின்வருமாறு பேசினார்.

कैकेयि मा ममाङ्गानि स्पाक्षीस्त्वं दुष्टचारिणी । न हि त्वां द्रष्टुमिच्छामि न भार्या न च बान्धवी ॥

कैकेयि	“கைகேயி!	न	இருக்கவேண்டாம்.
दुष्टचारिणी	பாபத்திற்குத் துணிந் துவிட்ட	मम	எனது
त्वं	நீ,	अङ्गानि	அங்கங்களை
बान्धवी	ஹிதத்தைச்செய்கின்	मा स्पाक्षीः	நீ இனித்தொடாதே.
न	இல்லை. [றவளாய்	त्वां	உன்னை
हि	என்கிறபடியால்	द्रष्टुं च	கண்ணெடுத்துப் பார்க்கவும்
भार्या	மனைவியாக	इच्छामि न	நான் பொறேன்.

ये च त्वामनुजीवन्ति नाहं तेषां न ते मम । केवलार्थपरां हि त्वां त्यक्तधर्मां त्यजाम्यहम् ॥

त्वां च	“உன்னையும்	केवलार्थपरां	{ அற்பமாகிய பொருள் ஒன்றையே ஸர்வமு மாய்க்கொண்டுவிட் டவளாய்,
ये	எவர்கள்	त्यक्तधर्मां	{ தருமத்தை முற்றிலும் துறந்துவிட்டொழிந் தவளாய்
अनुजीवन्ति	அருளையின்றிப் பார் க்கின்றார்களோ	हि	இருப்பதால்
तेषां	அவர்களுக்கு	त्वां	உன்னை
अहं	நான்	अहं	நான்
न	வேண்டாம்.	त्यजामि	{ விவாஹபந்தன நிவிர்த்திசெய்து விலக்கி இதுமுதல் வைத்தி ருக்கின்றேன்.
ते	அவர்கள்		
मम	எனக்கு		
न	வேண்டாம்.		

अगृह्णां यच्च ते पाणिमग्निं पर्यगयं च यत् । अनुजानामि तत्सर्वमस्मिन्लोके परत्र च ॥८॥

अस्मिन्
लोके
परत्र च
ते
पाणिं
अगृह्णां
यत् च

“ இந்த
உலகிலும்,
{ மறுபிறப்பிலும் (அல்
லது இதர லோகத்
திலும்),
உனது
கையை
பற்றியதாகிறது,
எதுவோ,

अग्निं
पर्यगयं
यत् च
तत्सर्वं
अनुजानामि

அக்னியை
வலம்வந்து விவாஹம்
செய்துகொண்டது
எதுவோ
{ அந்தச்சம்மந்தத்தால்
உண்டான எல்லா
வற்றையும்,
நான் துறந்துவிடுகின்
றேன்.

भरतश्चेत्प्रतीतः स्याद्राज्यं प्राप्येदमव्ययम् । यन्मे स दद्यात्प्रीत्यर्थं मां मा तद्वत्तमागमत् ॥

प्रतीतः
भरतः
इदं
राज्यं
अव्ययं
प्राप्य
स्यात् चेत्

“ பெரியோர்களிடத்தில்
அசஞ்சலாபத்திமை
பரதன் [யுடைய
இந்த
ராஜ்யத்தை
அழிவில்லாத பலனை
அளிக்கவல்லதாய்
ஏற்றுக்கொண்டு,
விடுகின்றனென்கிற
பச்சுத்தில்

सः
मे
प्रीत्यर्थं
यत् दद्यात्
तत् दत्तं
मां
मा आगमत्

அவன்
எனது
ஹிதத்தின் காரண
மாய்
எந்த சரமகைக்கர்ய
த்தை செய்கின்றானோ
அந்த கைக்கரியம்,
என்னை
சேராதொழியக்கட
வது.”

अथ रेणुसमुध्वस्तं तमुत्थाप्य नराधिपम् । न्यवर्तत तदा देवी कौसल्या शोककशिता ॥

तदा
शोककशिता
कौसल्या
देवी
रेणुसमुध्वस्तं

அப்பொழுது
மனவேதனையால்
வாட்டமடைந்திருந்த
கோஸலா
தேவியார்
புழுதிபடிந்து மண்டி-
க்கிடக்கும்

तं
नराधिपं
उत्थाप्य
अथ
न्यवर्तत

அந்த
சக்கிரவர்த்தியாரை
{ கைகளால் அணைத்து
எடுத்து எழுந்திருக்
கச்செய்து
அதன்மேல்
{ வாய்திறந்து பேசா
மல் பக்கலில் நின்று
விட்டாள்.

हत्वेव ब्राह्मणं कामात्स्पृष्टाऽग्निमिव पाणिना । अन्वतप्यत धर्मात्मा पुत्रं सञ्चिन्त्य तापसम् ॥

धर्मात्मा
कामात्
अग्निं
पाणिना
स्पृष्टा
इव

புண்பாடும்மாவாகு
மவர்,
உலகவ்யாபாரங்களி
லுள்ள மனப்பற்றால்
எழுந்தெரியும் தீயை
கையால்
தொட்டுக்கொண்டே,
அருக்கின்றவன்போ
லாக

ब्राह्मणं
हत्वा
इव
तापसं
पुत्रं
सञ्चिन्त्य
अन्वतप्यत

பாதவத்தை
துறக்கொழித்துவிட்
டவர்
போலாகி,
தவவேலும் தரித்த
திருக்குமாரனை
நினைந்துநினைந்து
தவித்தார்.

निवृत्यैव निवृत्यैव सीदतो रथवर्त्मसु । राज्ञो नातिबभौ रूपं प्रस्तस्यांशुमतो यथा ॥

रथवर्त्मसु	{ திருக்கடேர் சென்ற வழியில் கண்ணிற்க்கு எட்டிய பிறதேசங்க ளில் எல்லாவற்றிலும் திரும்பித்திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டு, தூயர்த்தால் வாட்ட மடைந்திருக்கிற	राज्ञः रूपं प्रस्तस्य अंशुमतः यथा अतिबभौ न	சக்கிரவர் த்ரியாரது திருமேனியானது ராஹுனினால் பீடிக்க ப்பட்ட சூரியபகவானது போன்றதாய் விளக்கமின்றியிருந் தது.
------------	--	--	---

विललाप च दुःखार्तः प्रियं पुत्रमनुस्मरन् । नगरान्तमनुप्राप्तं बुद्ध्वा पुत्रमथाब्रवीत् ॥१३॥

प्रियं	உள்ளங்கொண்து நடந்துவந்த	पुत्रं	திருக்குமாரனை
पुत्रं	திருக்குமாரனை	नगरान्तं	நகரயெல்லையை
अनुस्मरन्	உன்னியுன்னி,	अनुप्राप्तं	கடந்திருப்பவனாய்
दुःखार्तः	மனவேதனையுள்ள டக்க முடியாதவராகி	बुद्ध्वा	சிந்தனையால் கண்டு கொண்டு
विललाप	கண்ணீர் பெருகவிட் டழுதார்.	अथ च	பின்வருமாறும்
		अब्रवीत्	வாய்விட்டுச் சொன் னார்.

वाहनानां च मुख्यानां बहतां तं.ममात्मजम् । पदानि पथि दृश्यन्ते स महात्मा न दृश्यते॥

मम	“ எனது	पदानि	காலடிச்சுவடுகள்
तं	அந்த	पथि	மார்க்கத்தில்
आत्मजं	திருப்புதல்வனை	दृश्यन्ते	காணப்படுகின்றன.
बहतां	ஏற்றிக்கொண்டு	सः	அந்த
मुख्यानां	சிறந்த [போன	महात्मा च	மஹாத்மாவோ
वाहनानां	குதிரைகளுடைய	दृश्यते न	காணப்படவில்லை.

यः सुखेषूपधानेषु शेते चन्दनरूपितः । वीज्यमानो महार्हाभिः स्त्रीभिर्मम सुतोत्तमः ॥

स नूनं कचिदेवाद्य वृक्षमूलमुपाश्रितः । काष्ठं वा यदि वाऽश्मानमुपधाय शयिष्यते ॥

मम	எனக்கு	शेते	தாயில்கொண்டு வந்த
सुतोत्तमः	உத்கிருஷ்டனாகிய புதல்வனாய்.	सः एव	அவனே [னனே
चन्दनरूपितः	வாஸனைச்சாந்து பூசப்பெற்றவனாய்,	अद्य नूनं	தற்காலம் இனிமேல்
महार्हाभिः	சிறந்த	कचिन्	ஏதோ ஒரு
स्त्रीभिः	ஸ்திரீகளால்	वृक्षमूलं	மரத்தினடியை
वीज्यमानः	சாமரங்கள் கொண்டு ஹீசப்பெற்றவனாய்,	उपाश्रितः	அடைந்தவனாய்
सुखेषु	மெதுவாயுள்ள	काष्ठं वा	மரக்கட்டையையோ
उपधानेषु	மெத்தைகளில்	यदि वा	அல்லது
यः	எவன்	अश्मानं	கல்லையோ
		उपधाय	படுக்கையாய்கொண்டு
		शयिष्यते	கண்ணுறங்கப்போ கின்றான்.

उत्थास्यति च मेदिन्या: कृपण: पांसुकुण्डित: । विनिश्वसन्प्रसवणात्करेणूनामिवर्षभ: ॥

कृपण: “கஷ்டத்தையுடையவன்

मेदिन्या: வெறும் தரையிலிருந்து,

पांसुकुण्डित: च { புழுதிமண்டியபொன்
மேனியையுடையவனாய்

विनिश्वसन् பெருமூச்சுவிட்டுக் கொண்டு

प्रसवणात्

மலையருவிகளின் சரீர்ப்

ப்பிரதேசத்திலிருந்து

करेणूनां

பெண்யானைகளுடைய

वर्षभ:

கணவனாகும் ஆண்யானை

इव

எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே

उत्थास्यति

தூயிலெழுவான்.

द्रक्ष्यन्ति नूनं पुरुषा दीर्घबाहुं वनेचरा: । राममुत्थाय गच्छन्तं लोकनाथमनाथवत् ॥१८॥

अनाथवत् “பெற்றதகப்பனால் கை
விடப்பட்டவனாய்

उत्थाय வெளிப்புறப்பட்டு

गच्छन्तं வெளியில் சஞ்சரித்து
க்கொண்டிருக்கும்

दीर्घबाहुं ஆஜா னுபா ஹுவும்

सा नूनं जनकस्येष्टा सुता सुखसदोचिता ।

जनकस्य “ஜனகமஹாராஜனது

इष्टा உத்திருஷ்டமாய் கொ
ண்டாடப்பட்ட

सुता திருமகனும்

सुखसदोचिता எக்காலத்திலும் சுகத்
திற்கேயுரியவளுமா

सा அவள் [கிய

लोकनाथं

லோகநாதனுமாகிய

रामं

ராமரை

वनेचरा:

வனத்தில் வசிக்கும்

पुरुषा:

புண்யாத்மாக்கள்

नूनं

இனிமேலாக

द्रक्ष्यन्ति

கண்டுகளிப்பார்கள்.

कण्टकाक्रमणकान्ता वनमद्य गमिष्यति ॥

अद्य

தற்காலம்

नूनं

இனிமேல்

वनं

காட்டில்

कण्टकाक्रमणकान्ता

முள்கள் தைப்பதால்

திக ச்ரமமுற்றவளாய்

गमिष्यति

காலம்கழிக்கப்போ

கின்றாள்.

अनभिज्ञा वनानां सा नूनं भयमुपैष्यति । श्वापदानर्दितं श्रुत्वा गम्भीरं रोमहर्षणम् ॥२०॥

वनानां “வனங்களுடைய

अनभिज्ञा பழக்கமற்ற

सा அவள்

गम्भीरं உரத்தகுரலிலிருக்கிற

श्वापदानर्दितं காட்டுமிருகங்களு
டைய சத்தத்தை

श्रुत्वा

கேட்டு,

रोमहर्षणं

மயிற்சினிப்பையுண்

டாக்குகிறதாகிய

भयं

வெறுனை

नूनं

இனிமேலாக

उपैष्यति

அடையப்போகின்

றாள்.

सकामा भव कैकेयि विधवा राज्यमावस । न हि तं पुरुषव्याघ्रं विना जीवितुमुत्सहे ॥

कैकेयि “கைகேயி!

तं ஆந்த

पुरुषव्याघ्रं विना புருஷோத்தமன்

जीवितुं பிழைத்திருக்க[விட்டு

उत्सहे न நான் பொறேன்.

हि ஆனாயால்

विधवा

கைம்பெண்ணை

राज्यं

ராஜ்யத்தில்

आवस

கி வாழ்ந்துவா.

सकामा

மனோரதங்கள் எல்

லாம் கைகூடப்பெற்

भव

“ [றவளாக

इत्येवं विलपन् राजा जनौघेनाभिसंवृतः । अपस्नात इवारिष्टं प्रविवेश गृहोत्तमम् ॥ २२ ॥

जनौघेन	ஜனங்களுடைய கூட்டத்தால்	अरिष्टं	{ பார்க்க வொண்ணாதவண்ணமாய் அமங்கலகரமாயிருக்கின்ற
अभिसंवृतः	{ எல்லாப்பக்கங்களிலும் சூழப்பெற்றவராயிருந்த	गृहोत्तमं	சிறந்த திருமாளிகைக்கு
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	अपस्नातः	செத்தார்க்கு கடைசிஸ்னானம் செய்தவர்
इति एवं	மேற்கண்டவண்ணமாய்	इव	போன்றவராகி,
विलपन्	புலம்பியழுது	प्रविवेश	திரும்பினார்.

शून्यचत्वरवेश्मान्तां संवृतापणदेवताम् । क्लान्तदुर्बलदुःखार्तां नात्याकीर्णमहापथाम् ॥ २३ ॥
तामवेक्ष्य पुरीं सर्वां राममेवानुचिन्तयन् । विलपन्प्राविशद्राजा गृहं सूर्य इवाम्बुदम् ॥ २४ ॥
महाहृदमिवाक्षोभ्यं सुपर्णेन हतोरगम् । रामेण रहितं वेश्म वैदेह्या लक्ष्मणेन च ॥ २५ ॥

राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	अवेक्ष्य	கவனித்து,
तां	அந்த	राममेव	ஸ்ரீராமரொருவரையே
पुरीं	பட்டணம்	अनुचिन्तयन्	சிந்திக்கின்றவராய்
सर्वां	எல்லாம்	विलपन्	{ கண்களில் நின்று கண்ணீர்விட்டுப் பெருக அழுதுகொண்டு
शून्यचत्वर- } वेश्मान्तां }	நாற்சந்திகளில் மிக்க மனோஹரமாய் விளங்கும் திருமாளிகைகளெல்லாம் ஜனசஞ்சாரமற்று சூன்யமாயிருப்பதாகவும்,	रामेण	ஸ்ரீராமராலும்
संवृतापण- } देवतां }	கடைகளும் தைவசன்னிதானங்களும் இருநூற்று முடிக்கிடக்கிடக்கின்றதாகவும்,	वैदेह्या	வைதேகிதேவியாராலும்
नात्याकीर्ण- } महापथां }	ராஜவீதியெல்லாம் கூட்டமின்றி சிலரிங் குமங்கும் இருக்கப் பெற்று விளங்குகிறதாகவும்,	लक्ष्मणेन च	லக்ஷ்மணராலும்
क्लान्तदुर्बल- } दुःखार्तां }	முடியாதவர்களாய் துக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்டு வாட்டமடைந்திருக்கப்பெற்றவர்களுற்றதாகவும்	रहितं	இல்லாமலிருக்கப்பெற்றதாயிருக்கின்ற
		वेश्म	திருமாளிகையையும்
		सुपर्णेन	கருடபகவானால்
		हतोरगं	பாம்பற்று இருக்கிற
		अक्षोभ्यं	கலக்குதற்கரிய
		महाहृदं इव	பெரும் மடுவைப்போலிருக்கின்றன.
		सूर्यः	சூரியபகவான்
		अम्बुदं	நீர்கொண்டமேகத்தில்
		इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
		गृहं	திருமாளிகைக்குள்
		प्राविशन्	புகுந்தனர்.

अथ गद्दशब्दस्तु विलपन्मनुजाधिपः । उवाच मृदु मन्दार्थं वचनं दीनमस्वरम् ॥ २६ ॥

अथ मनुजाधिपः	அனந்தரம் சக்கிரவர்த்தியார்	दीनं	{ மனவேதனையை நன்கு விளங்கக்காட் டுகின்றதும்
विलपन् तु	{ அழுதுகொண்டேயி ருக்கின்றவராயிருந் துகொண்டு	मन्दार्थं	{ உலகவாழ்க்கையில் பற்றொழித்துவிட்ட தை நன்கு விளங்கக் காட்டுகிறதமாகிய
गद्दशब्दः	{ வாய்திறந்து ஸ்பஷ்ட மாய்ப்பேசமுடியாது தட்டுத்தடுமாறி வாய் குளறிபேசுகின்றவ ராகி	वचनं	பின்வரும் வார்த்தை யை
मृदु	{ முடியாததனத்தை நன்கு விளங்கக்காட் டுகின்றதும்	अस्वरं उवाच	தாழ்ந்தகுரலில் சொன்னார்.

कौसल्याया गृहं शीघ्रं राममातुर्नयन्तु माम् । न ह्यन्यत्र ममाश्वासो हृदयस्य भविष्यति ॥

राममातुः	“ஸ்ரீராமரைப்பெற்ற தாயாராகிய	हि	ஏனெனில்
कौसल्यायाः	கௌசல்யையின்	मम	எனது
गृहं	வீட்டில்	हृदयस्य	உள்ளத்திற்கு
मां	என்னை	अन्यत्र	வேறொரிடத்தில்
शीघ्रं	விரைவாக	आश्वासः	{ பட்டுக்கொண்டிருக் கும் துயரத்தின் கடு மைக்குத்தணிவு
नयन्तु	கொண்டுபோய் சேர்க் கக்கடவீர்கள்.	भविष्यति न	உண்டாகமாட்டாது.”

इति ब्रुवन्तं राजानमनयन्द्वारदर्शिनः । कौसल्याया गृहं तत्र न्यवेश्यत विनीतवत् ॥ २८ ॥

इति	இங்ஙனம்	अनयन्	தாக்கிக்கொண்டுபோ ய் சேர்க்கதவர்கள்.
ब्रुवन्तं	சொல்லுகின்ற	तत्र	அவிடத்தில்
राजानं	சக்கிரவர்த்தியாரை	विनीतवत्	{ ஆக்கொண்டிப்பற்றி செய்க்கொண்டு செய்கி ன்றவர்களாய்
द्वारदर्शिनः	வாயில்காவல்காரர்கள்	न्यवेश्यत	இவர் இறக்கவிடப்ப ட்டனர்.
कौसल्यायाः	கௌசலாதேவியாரது		
गृहं	திருமாளிகைக்கு		

ततस्तस्य प्रविष्टस्य कौसल्याया निवेशनम् । अधिरूढापि शयनं बभूव ललितं मनः ॥

कौसल्यायाः	கௌசலாதேவியாரின்	ततः	அப்படி மெல்லாமா கியும்
निवेशनं	திருமாளிகைக்குள்	तस्य	தவருடைய
प्रविष्टस्य	வந்துசேர்ந்தவரும்	मनः	மனமானது
शयनं	படுக்கையில்	ललितं अपि	புண்பட்டவண்ணமே
अधिरूढः	ஏறிப்பட்டுத்துக்கொண் டுவிட்டவரும்	बभूव	கொடுத்தது.

पुत्रद्वयविहीनं च स्तृषयाऽपि विवर्जितम् । अपश्यद्भवनं राजा नष्टचन्द्रमिवाम्बरम् ॥३०॥

राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	भवनं	கிருஹத்தை
पुत्रद्वयविहीनं	இரு திருக்குமார்கள் இல்லா திருக்கிறதும்	नष्टचन्द्रं	சந்திரனற்ற
स्तृषया च	மருமகளாலும்	अम्बरं इव	ஆகாசத்தைப்போலி ருப்பதாய்
विवर्जितं अपि	இல்லா திருக்கப்பெற் றதாகிய	अपश्यत्	எண்ணினொந்தார்.

तच्च दृष्ट्वा महाराजो भुजमुद्यम्य वीर्यवान् । उच्चैः स्वरेण चुक्रोश हा राघव जहासि माम् ॥
सुखिता बत तं कालं जीविष्यन्ति नरोत्तमाः । परिष्वजन्तो ये रामं द्रक्ष्यन्ति पुनरागतम् ॥

वीर्यवान्	மகாதையசாலியாகிய	पुनः	மீளவும்
महाराजः	சக்கிரவர்த்தியார்	आगतं	திரும்பிவந்துசேர்ந்த
तत्	அதை	रामं	ஸ்ரீராமனை
दृष्ट्वा च	திருவுள்ளத்தில் சிந்தி த்துக்கொண்டே	परिष्वजन्तः	சூழ்ந்துகொண்டவர் களாய்
भुजं	கையை	तं	அந்த
उद्यम्य	உயர்த்துக்கிக்கொ ண்டு,	कालं	காலம்வரைக்கும்
उच्चैः स्वरेण	உரத்த குரலிட்டு	ये	எவர்கள்
चुक्रोश	பின்வருமாறு கதறிப் புலம்பினார்.	जीविष्यन्ति	பிழைத்திருக்கின்றார் களோ,
हा	“ஹா!	द्रक्ष्यन्ति	கண்டுகளிக்கின்றார் களோ, அவர்கள்
राघव	ஸ்ரீராம!	नरोत्तमाः	புருஷச்ரேஷ்டர்கள்.
मां	என்னை	सुखिताः	{ மனோரதங்களெல்லாம் கைகூடப்பெற்றவர் கள்.”
जहासि	நீ விட்டுப்போயினை.		
बत	நான் என்ன பாபம் செய்தேனோ		

अथ राज्यां प्रपन्नायां कालरात्र्यामिवात्मनः । अर्धरात्रे दशरथः कौसल्यामिदमब्रवीत् ॥

अथ	அநந்தரம்	प्रपन्नायां	தூங்கவிடாது மனவே
दशरथः	தசரதசக்கிரவர்த்தி யார்	रात्र्यां	தனையைத்தருகின்ற
आत्मनः	தனக்கு	अर्धरात्रे	அந்த இரவில்
कालरात्र्यां	ஆப்தபந்துவை தஹ னம்செய்த இரவில்	कौसल्यां	அர்த்தராத்திரியில் கௌஸல்யாதேவியா ரைப்பார்த்து
इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே	इदं	பின்வருமாறு •
		अब्रवीत्	பொழிந்தனர்.

43]

रामं मेऽनुगता दृष्टिरद्यापि न निवर्तते । न त्वा पश्यामि कौसल्ये साधु मां पाणिना स्पृश ॥

मे दृष्टिः अपि }	“எனது பஞ்சேந்திரிய உணர் வால், அதாவது இந் திரிய கோசரத்தால் கண்டுகொள்ளக்கூ டியதாகிய ஞானசக் தியெல்லாமும் ஸ்ரீராமரிடத்தில் நடுபட்டுவிட்டது. இன்னும் திரும்பிவராதிருக்கி றது.	कौसल्ये त्वा पश्यामि न मां साधु पाणिना स्पृश	ஹே கௌஸல்யே ! உன்னை சக்திரித் திரியவுணர் வைக்கொண்டு நான் அறியமுடியாதிருக் கின்றேன். என்னை மிருதுவாக கரத்தால் தடவிக்கொடு.”
------------------------	---	--	---

तं राममेवानुविचिन्तयन्तं समीक्ष्य देवी शयने नरेन्द्रम् ।

उपोपविश्याधिकमार्तरूपा विनिश्चसन्ती विललाप कृच्छ्रम् ॥ ३५ ॥

देवी तं नरेन्द्रं रामं एव अनुविचिन्तयन्तं कृच्छ्रं समीक्ष्य	கோஸலாதேவியார் அவரை புருஷோத்தமனாகிய ஸ்ரீராமனையே உன்னியுன்னிக்கொ ண்டிருக்கின்றவராய், பார்க்கமுடியாத கஷ் டதசையிலிருக்கின் றவராய், கண்டுகொண்டு,	शयने उपोपविश्य अधिकं भारतरूपा विनिश्चसन्ती विललाप	படுக்கையில் கூட உட்கார்ந்து கொண்டு, முன்னிலுமதிகமாய் மனோவேதனைப்படு கின்றவளாகி, பெருமூச்சுவிட்டுக் கொண்டு, கணணிப்பெருகவிட்டு க்கொண்டழுதனள்.
---	--	--	---

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे द्विचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 4110.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1755

त्रिचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்திமுன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ ४३ ॥

कौसल्याविलापः—கௌஸல்யாவிலாபம்.

ततः समीक्ष्य शयने सन्नं शोकेन पार्थिवम् । कौसल्या पुत्रशोकार्ता तमुवाच महीपतिम् ॥

पुत्रशोकार्ता कौसल्या ततः शयने शोकेन	புத்ரசோகத்தால் புண் பட்ட மனமுடைய கோஸலாதேவியார் அக்காரணத்தாலிப்ப டியிருந்தமையால் படுக்கையில் சோகத்தால்	सन्नं तं पार्थिवं महीपतिं समीक्ष्य उवाच	{ லக்தால்களை அசைக் கமுடியாமல் சுருண் டுகிடத்த அந்த பூபாலராகிய சக்கிரவர்த்தியாரை பார்த்து பின்வருமாறு சொல்லலானாள்.
--	---	---	---

राघवे नरशार्दूले विषं मुक्त्वा हि जिह्मगा । विचरिष्यति कैकेयी निर्मुक्तेव हि पन्नगी ॥

नरशार्दूले	“புருஷோத்தமனாகும்	कैकेयी	கைகேயியா
राघवे हि	ஸ்ரீராமனிடத்திலேயே	निमुक्ता	ஸ்வேச்சையாய் எங்
विषं	விஷத்தை		கும் பயமின்றி திரியும்
मुक्त्वा	கக்கிவிட்டு,	पन्नगी	நச்சரவு
	{ அனியாயத்தொழில்	इव	போன்றவளாய்
जिह्मगा हि	{ ப்ரவர்த்தித்துவிட்ட	विचरिष्यति	கஷ்டம் விளைவிக்கப்
	வளாகிய		போகிறாள்.

विवास्य रामं सुभगा लब्धकामा समाहिता । त्रासयिष्यति मां भूयो दुष्टाहिरिव वैश्मनि ॥

रामं	“ஸ்ரீராமனை	मां	என்னை
विवास्य	காட்டிற்கோட்டிவிட்டு,	वैश्मनि	மாளிகையில்
लब्धकामा	{ மனோதமெல்லாம்	दुष्टाहिः	கடும்விஷம்கொண்ட
	கைகூடப்பெற்றவ		பாம்பு
	ளாகி	इव	போன்றவளாகி
समाहिता	யாவராலும் ஏற்றுக்	भूयः	முன்னிலுமதிகமாய்
	கொள்ளப்பட்ட	वासयिष्यति	ஆட்டிவைக்கப்போ
सुभगा	பெருமைபடுத்தப்பட்		கின்றாள்.
	டவளாகிய கைகேயி		

अथ स नगरे रामश्चरन्भैक्षं गृहे वसेत् । कामकारो वरं दातुमपि दासं ममात्मजम् ॥ ४ ॥

रामः	“ஸ்ரீராமன்	दासं	குற்றேவல்புரியுமடி
नगरे	நகரத்தில்		மையாய்
भैक्षं चरन्	பிச்சையெடுத்துப்	दातुं	நியமித்தருள்வதற்கு
	பிழைக்கின்றவனாய்	कामकारः	தேவரீர் திருவுள்ளம்
गृहे	மாளிகையில்	अपि	என்றிருக்கும்பகூத்
वसेत् स	இருக்கலாமே.		தில்
अथ	அன்றியும்,	वरम्	{ நடைபெற்றதைவிட
मम	அடியேனது		இது மனதிற்கு திரு
आत्मजं	திருக்குமாரனை		ப்திதருகிறதாய் வி
			ளங்கும்.

पातयित्वा तु कैकेय्या रामं स्थानाद्यथेष्टतः । प्रदिष्टो रक्षसां भागः पर्वणीवाहिताग्निना ॥

रामं	“ஸ்ரீராமனை	कैकेय्याः	கைகேயிக்கு
स्थानात्	திருமாளிகையிலிருந்	यथेष्टतः	தேவரீருமிணங்கிய
	தே		தாய்
पातयित्वा तु	தூரத்திலிருந்து	प्रदिष्टः	அளிக்கப்பட்டதாயிரு
	என்பதும்,		க்கிறது

आहिताग्निना

பாணிக்ஷஹணநினை
ஒளபாஸனாக்கினி
யை அணையாமல்
வைத்துக்கொண்டு
பாதிதினமும் தவறா
மல் பலநாள் செய்து
வந்த கிருஹஸ்தன்
ஒருவனால்

भागः

தேவதைகளுக்குரிய
ஹவிர்பாகமானது

पर्वणि

ஏதோ ஒரு ஸமயத்
தில் ஒரு நிமிஷத்தில்

रक्षसां

அரக்கர்களுக்கு

इव

அளிக்கப்பட்டது

போலிருக்கிறது.

गजराजगतिर्वीरो महाबाहुर्धनुर्धरः । वनमाविशते नूनं सभार्यः सहलक्ष्मणः ॥ ६ ॥

गजराजगतिः

“பானையாசின் நடை
உடையவனும்

सहलक्ष्मणः

லக்ஷ்மணனோடும்,

धनुर्धरः

கோதண்டபாணியாய்

नूनं

இனிமேலாக

वनं

வனத்தை

आविशते

வாஸஸ்தலமாய் ஆக்
கிக்கொள்ளுகின்றான்.

महाबाहुः

ஆஜானபாகுவுமான்

वीरः

திருக்குமாரன்,

सभार्यः

மணவியோடும்,

वने त्वदृष्टदुःखानां कैकेय्यानुमते त्वया । त्यक्तानां वनवासाय का न्ववस्था भविष्यति ॥

त्वया

“தேவரீரால்,

अदृष्ट-

கஷ்டமென்பதையே

कैकेय्यानुमते

{ கைகேயிக்கு மனங்
கோணாது நடக்கும்
விஷயத்தில்

दुःखानां

}

அனுபவித்திராத அ

वने

காட்டில் [வர்களுக்கு

तु

இப்பொழுது

वनवासाय

வனவாஸத்திற்கு

का नु

யாது

त्यक्तानां

அனுப்பிவிடப்பட்ட

अवस्था

கதி

வர்களுக்கும்

भविष्यति

வேருமோ?

ते रत्नहीनास्तरुणाः फलकाले विवासिताः । कथं वत्स्यन्ति कृपणाः फलमूलैः कृताशनाः ॥

तरुणाः

{ “தருணதசை (அதா
வது 16 முதல் 30 ஆ
ண்டுவரையிலுள்ள
தசை) யிலிருப்பவர்
ளாகிய

कृपणाः

அனாதர்களாய்

विवासिताः

காட்டிற்கு தரத்திவிட

பபட்டவர்களாய்

फलमूलैः

பழங்களாலும், கிழங்

குகளாலும்

ते

அவர்கள்,

कृताशनाः

{ உணவாய்க்கொண்டு
உயிரைவைத்துக்கொ
ண்டிருக்கிறவர்களாய்

फलकाले

போகங்கனையனுபவிக்

कथं

எவ்வண்ணம்

கவேண்டியகாலத்தில்

रत्नहीनाः

ஸகலபாக்யங்கனையு

वत्स्यन्ति

பிழைத்திருக்கப்போ

மிழந்தவர்களாய்

கிறார்கள்?

प्रविशन्तौ कदाऽयोध्यां द्रक्ष्यामि शुभकुण्डलौ । उदग्रायुधनिस्त्रिशौ सशृङ्गाविव पर्वतौ ॥

सशृङ्गौ	“ சிகரங்களையுடைய	उदग्रायुध- निस्त्रिशौ }	சிறந்த தனுஸ்ஸையும் வாளையும் கையில் வைத்துக்கொண்டி- ருக்கின்றவர்களாய் அயோத்தியாபுரியில் வந்துசேர்ந்தவர்களாய் எப்பொழுது கண்குளிர பார்ப்பே னோ ?
पर्वतौ	இருமலைகளை		
इव	போன்றவர்களை	अयोध्यां प्रविशन्तौ कदा द्रक्ष्यामि	
शुभकुण्डलौ	{ அழகான கர்ணபூஷ- ணங்களை தரித்தவர் களாய்		

कदा सुमनसः कन्या द्विजातीनां फलानि च । प्रदिशन्त्यः पुरीं हृष्टाः करिष्यन्ति प्रदक्षिणम् ॥

द्विजातीनां	“ பிராமணக்ஷத்தரிய வைசியஜாதிகளின்	फलानि च प्रदिशन्त्यः	கனிகளையும் அர்ப்பணஞ்செய்கின் றவர்களாய்
कन्याः	ஸமங்கலிகள்		
हृष्टाः	மனமகிழ்ச்சிகொண்ட	प्रदक्षिणं	மங்களஹாரத்தியை
पुरीं	நகரில் [வர்களாய்	कदा	எப்பொழுது
सुमनसः	நன்மலர்களையும்,	करिष्यन्ति	செய்வார்களோ ?

कदा परिणतो बुद्ध्या वयसा चामरप्रभः । अभ्युपैष्यति धर्मज्ञः सुवर्ष इव लालयन् ॥

बुद्ध्या परिणतः	“ ஞானத்தால் நிபுணத்வம்பெற்று விளங்குகின்றவனும்,	धर्मज्ञः च	{ தர்மமின்னதென்ப தை நன்கு அறிந்த வனுமாகிய அவன்,
वयसा	{ ஒருவனுக்கேற்பட்ட பால்ய, கௌமார, பௌவன, வார்த்தக்ய மென்கிற தசையால் தேவரது தேஜஸு டையவனும்	सुवर्षः इव लालयन्	மும்மாரி போலவே உள்ளங்குளிரச்செய் பவனுயிருந்துகொ எப்பொழுது [ண்டே சச்சுவைசெய்யப் போகின்றனோ ?
अमरप्रभः		कदा अभ्युपैष्यति	

निःसंशयं मया मन्ये पुरा वीर कदर्यया । पातुकामेषु वत्सेषु मातृणां छादिताः स्तनाः ॥

वीर	“ பிராணநாயகரே !	मातृणां	பசுக்களுடைய
पुरा	முன்னொருகால்	स्तनाः	முலைகள்,
मया	என்னால்,	निःसंशयं	சனிரக்கமின்றி
कदर्यया	லுப்தஸ்வபாவமுடையவளாய்	छादिताः	மறைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டுமென உன் நினைக்கின்றேன்.
पातुकामेषु वत्सेषु	பால்குடிக்க ஓடி வந்த குன்றுகள் விஷயத்தில்	मन्ये	

साऽहं गौरिव सिंहेन विवत्सा वत्सला कृता । कैकेय्या पुरुषव्याघ्र बालवत्सेव गौर्विलात् ॥

पुरुषव्याघ्र

बालवत्सा

वत्सला

गौः

इव

सा

अहं

“புருஷோத்தமா !

இனையகன்றையுடைய

{ கன்றினிடத்தில் [ஆம்,
அதிகவா த்ஸல்யமு
டையதுமான

பசு

போன்றவளாகிய

அந்த

நான்,

सिंहेन

गौः

बलात्

विवत्सा

इव

कैकेय्या

कृता

ஒரு சிங்கத்தால்

ஒரு பசுவானது

பலாத்கரமாய்

கன்றையிழந்ததாகி

றது

எவ்வண்ணமோ, அவ்

வண்ணமே

கைகேயியால்

ஆனேன்.

न हि तावदुणैर्जुष्टं सर्वशास्त्रविशारदम् । एकपुत्रा विना पुत्रमहं जीवितुमुत्सहे ॥ १९ ॥

एकपुत्रा

अहं

तावद् गुणैः

जुष्टं

“ஏகபுத்ரனுக்கு

நான் [மாதாவாகிய

{ அத்யத்புத்ததிருக்கல்
யாணகுணங்களைக்
கொண்டு

{ யாவராலும் போற்றிப்
புகழ்ந்துகொண்டா
டப்படுகின்றவனும்

सर्वशास्त्र-

विशारदं

पुत्रं हि

विना

जीवितुं

उत्सहे न

எல்லா சாஸ்திரங்களி

லும் நியுணனுமாகிய

அந்த ஒரு திருக்குமா

ரணையும்

விட்டுப்பிரிந்தவளாகி

உயிருடனிருக்க

பொறேன்.

न हि मे जीविते किञ्चित्सामर्थ्यमिह कल्प्यते । अपश्यन्त्याः प्रियं पुत्रं महाबाहुं महाबलम् ॥

महाबाहुं

महाबलं

प्रियं

पुत्रं

इह

अपश्यन्त्याः

“ஆஜானுபாஹுவும்

மகாசக்திமானும்

மிக அருமையுமான

திருக்குமாரனை

இவ்வுலகில்

கண்முன் பார்க்கமுடி

யாதாகிவிட்ட

मे

जीविते

किञ्चित् हि

सामर्थ्यं

कल्प्यते न

எனக்கு

உயிரை வைத்துக்கொ

ண்டிருக்கும் விஷய

த்தில்

வேறு எதுவும்

பிரயோஜனமாக

கற்பிக்கப்படவில்லை.

अयं हि मां दीपयते समुत्थितस्तनूजशोकप्रभवो हुताशनः ।

महीमिमां रश्मिभिरुद्धतप्रभो यथा निदाघे भगवान्दिवाकरः ॥ २१ ॥

अयं

तनूजशोकप्रभवः

हुताशनः

मां

दिवाकरः

भगवान्

इमां महीं हि

“இப்போதிய

புத்திரசோகத்தாலு

ண்டாயிருக்கும்

தியானது

என்னை

சூரிய

பகவான்

இந்த உலகையே

समुत्थितः

उद्धतप्रभः

रश्मिभिः

निदाघे

यथा

दीपयते

குத்பகாலத்தில் பிரகா

சிக்கின்றவனாய்

பரிபூர்ணதேஜோமய

கிரணங்களால் [னாய்

கரீஷ்பருதுவில்

எவ்வண்ணமோ அவ்

வண்ணமே

எரித்துக்கொண்டி

ருக்கிறது.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे त्रिचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 4131.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1776

चतुश्चत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்திநான்காவது ஸர்க்கம் || ४४ ||

कौसल्यासमाश्वासनम्—கௌஸல்யயை ஸமாதானம் செய்வது.

विलपन्तीं तथा तां तु कौसल्यां प्रमदोत्तमाम् । इदं धर्म्यं स्थिता धर्म्यं सुमित्रा वाक्यमब्रवीत् ॥

तथा	மேற்கண்டவண்ண மாய்	सुमित्रा	ஸுமித்ராதேவியார்
विलपन्तीं	வாய்விட்டுப்புலம்பி அழுதுகொண்டிருந்த மாதுசிரோமணி	तु	இச்சமயத்தில்
प्रमदोत्तमां	அந்த [யாகும்	इदं	பின்வரும்
तां	கௌஸல்யாதேவியா	धर्म्यं	கட்பார்வையாலன்றி ஞானத்தால் உணரு கையாகிய ஞானதிரு வடியை நன்குவிளங் கக்காட்டுகிறதாகிய
कौसल्यां	ரைப்பார்த்து,	वाक्यं	ஹிதோபதேசத்தை
धर्म्यं	ஞானக்கண்ணில்	अब्रवीत्	அருளிச்செய்தனள்.
स्थिता	உபதேசம்பெற்றவ ளாகிய		

तवार्ये सद्गुणैर्युक्तः पुत्रः स पुरुषोत्तमः । किं ते विलपितेनैवं कृपणं रुदितेन वा ॥ २ ॥

आर्ये	“ஆர்யே!	कृपणं	உள்ளத்தைக்கண்டு கொள்ளாமல்
तव	தேவரீரது	एवं	மேற்கண்டவண்ண
सद्गुणैः	யாவராலுங்கொண் டாடப்பட்டதாகிய திருக்கல்யாணகுண ங்களோடு	ते	தேவரீருக்கு [மாய்
युक्तः	திருவிளையாடிக்கொ ண்டிருக்கும்	विलपितेन	வாய்விட்டுப்புலம்புவ தற்காகவாவது
पुत्रः	திருக்குமாரன்	रुदितेन वा	கண்ணீர்பெருக அழு வதற்காவது
पुरुषोत्तमः	புருஷோத்தமனென ப்படும்	किम्	என்ன காரணமிருக் கிறது! அதை அடி யானுக்குச் சொல்லி யருளலாமே.
सः	ஸாக்ஷாத் மஹா விஷ்ணு.		

यस्तवार्ये गतः पुत्रस्त्यक्त्वा राज्यं महाबलः । साधु कुर्वन्महात्मानं पितरं सत्यवादिनम् ॥

आर्ये	“ஆர்யே!	साधु	குறையின்றி
तव	தேவரீரது	सत्यवादिनं	சொன்ன சொல் தவ ருகிருக்கின்றவராக
महाबलः	அறியவொண்ணாதசக் தி படைத்தவனாகிய	कुर्वन्	செய்கின்றவனாய்,
पुत्रः	திருக்குமாரனாகின்ற	राज्यं	பாதுபக்கை
यः	எவனோ, அவன் [வன்	त्यक्त्वा	பற்றற்றுக் துறந்து,
महात्मानं	மகாத்மாவான	गतः	வனபேகியிருக்கின்ற னன்.
पितरं	திருத்தந்தையாரை		

शिष्टैराचरिते सम्यक्छश्वत्प्रेत्यफलोदये । रामो धर्मे स्थितः श्रेष्ठो न स शोच्यः कदाचन॥

शिष्टैः	ஞானவான்களால்	स्थितः	அசஞ்சல பக்தியுடை
आचरिते	தர்மவிதியாய்னுஷ்டிக் கப்பட்டு வந்ததும்,		யவனாகிய
प्रेत्यफलोदये	பரமசித்தி சித்தமாய் கிடைக்கிறதுமாகிய	रामः	ஸ்ரீராமன்,
धर्मे	பித்ருவாக்கிய பரிபால னமெனும் தர்மத்தில்	श्रेष्ठः	மஹாவிஷ்ணு.
सम्यक्	நிஸ்ஸந்தேகமாய்	सः	அவன்
शश्वत्	எக்காலதிலும் எல்லா தசையிலும்,	कदाचन	ஒருக்காலும்
		शोच्यः न	கஷ்டப்படுகிறுனென நினைத்து பிறரால் வருத்தப்படுவதற்கு பாத்திரனாகான்.

वर्तते चोत्तमां वृत्तिं लक्ष्मणोऽस्मिन्सदानवः । दयावान्सर्वभूतेषु लाभस्तस्य महात्मनः ॥

सर्वभूतेषु	{ இதுவரையில் நடை பெற்ற ஒவ்வொரு கார்யங்களிலும்	अनघः	{ பக்திமை தலைக்கொ ண்டு எப்படிப்பட்ட குறைக்குமிடங்கொ டாதவனாய்
अस्मिन्	இவ்விடத்தில்	वर्तते	கூடியிருந்து செய்து வருகிறான்.
दयावान्	திருப்பணிசெய்து வந்தவனாகிய	महात्मनः	புத்திநுட்பம் படைக் கப்பெற்ற
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணன்	तस्य	அவனுக்கு
उत्तमां	பரமபதசித்தியை சித் தமாயளிக்கவல்லதாகி	लाभः	{ இவ்வுலகிலெதொன் றைப்பெறவேண்டு மோ அதைப்பெற்ற தாகிறது.
वृत्तिं च	கைங்கர்யத்தையும் [ய		
सदा	{ ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளி லும்		

अरण्यवासे यदुःखं जानती वै सुखोचिता । अनुगच्छति वैदेही धर्मात्मानं तवात्मजम् ॥

सुखोचिता	{ பதிவ்ரதாதர்மத்தை உள்ளபடியறிந்தவ ளாகிய	जानती	கூடியிருந்து அனுப விக்கின்றவளாய்
वैदेही वै	வீதையும்,	तव	தேவரீரது
अरण्यवासे	அரண்யவாஸத்தில்	धर्मात्मानं	தர்மாத்மாவாகிய
यत् दुःखं	உண்டாகும் கஷ்டமெ துவோ அதை	आत्मजं	திருக்குமாரனிடம்
		अनुगच्छति	மனங்கொணுது நடந்துவருகின்றாள்.

44]

कीर्तिभूतां पताकां यो लोके भ्रमयति प्रभुः । दमसत्यव्रतपरः किं न प्राप्तस्तवात्मजः ॥

लोके	“உலகில்	பதாகா	திருக்கல்யாணகுணத்
ய:	எவனொருவன்,		தை
பு:	எதையும் செய்யவல்ல		
	வனாய்		
தமஸ்ய- } வ்ரதபர:	தர்மமில்லாததில் மன	அமயதி	{ எங்கும் பரவவிட்டுக் கொண்டிருக்கிற னோ, அந்த
	தை செலுத்தாதிரு	தவ	தேவரீரது
	த்தல், சொன்ன	ஆம்ஜ:	திருக்குமாரன்,
	சொல் தவறுமை, தர்		
	மானுவட்டானம்		
	இவைகளில் பற்று	பாஸ: ந	{ “இருக்கவேண்டிய இடத்தில் இல்லை” என்பது
	டையவனாய்	கிம்	எங்ஙனம்?
कीर्तिभूतां	{ யாவராலும் போற்றி புகழப்படும் பெரு மையால் விளையும்,		

व्यक्तं रामस्य विज्ञाय शौचं माहात्म्यमुत्तमम् । न गात्रमंशुभिः सूर्यः संतापयितुमर्हति ॥

सूर्यः	“ஸூர்யபகவான்,	व्यक्तं	திருவவதாரப்பிறப்
रामस्य	ஸ்ரீராமனுடைய		பையும்,
शौचं	தீரிகரணசத்தியையும்	विज्ञाय	சிந்தையில்கொண்டு,
	{ ஸமானமாகிறதும்,	अंशुभिः	கிரணங்களால்
उत्तमं	மேம்பட்டதுமில்லா	गात्रं	திருமேனியை
	ததாகிய	सन्तापयितुं	தாபமடையச்செய்ய
माहात्म्यं	மா ஹா த்மியத்தையும்	अर्हति न	மாட்டான்.

शिवः सर्वेषु कालेषु काननेभ्यो विनिःसृतः । राघवं युक्तशीतोष्णः सेविष्यति सुखोऽनिलः॥

अनिलः	“வாயுபகவான்	शिवः	{ தேகத்திற்காரோக்யத் தை விளைவிக்கின்ற வாய்.
काननेभ्यः	மரங்களடர்ந்த		
	காடுகளிலிருந்து		
विनिःसृतः	வெளியில்வந்து	सुखः	மனதிற்கு இன்பத் தைத்தருகின்றவாய்,
	ஸஞ்சரிக்கின்றவராய்		
सर्वेषु	எல்லா	राघवं	ஸ்ரீராமனுக்கு
कालेषु	காலங்களிலும்		
युक्त-	வேண்டிய அளவுமட்	सेविष्यति	திருவுளப்படியே
शीतोष्णः	டும் குளிர்மையும்		நடந்துவருவார்
	வெப்பமுமுடையவ		
	ராய்,		

शयानमनघं रात्रौ पितृवाभिपरिष्वजन् । रश्मिभिः संस्पृशञ्छीतैश्चन्द्रमा ह्लादयिष्यति ॥

चन्द्रमा: "தண்ணவன்
रात्रौ இரவில்
शयानं பள்ளிகொண்டிருக்கும்
अनघं தோஷரஹிதனாகுமவனை
शीतैः நித்திரையை நன்கு விளைவிக்க வல்லதாகிய

रश्मिभिः கிரணங்களால்
पिता திருத்தந்தை
इव போலவே
अभिपरिष्वजन् அனைத்துக்கொண்டு
संस्पृशन् ஸுகமாய்த் தழுவுகின்றவனாய்,
ह्लादयिष्यति திருவுளமுவக்கச் செய்வான்.

ददौ चास्त्राणि दिव्यानि यस्मै ब्रह्मा महौजसे । दानवेन्द्रं हतं दृष्ट्वा तिमिध्वजसुतं रणे ॥
स शूरः पुरुषव्याघ्रः स्वबाहुबलमाश्रितः । असन्त्रस्तोऽप्यरण्यस्थो वेश्मनीव निवत्स्यति ॥

तिमिध्वजसुतं { "திமித்வஜனுடைய *
மகனும் ஸுபாஹு
எனும் பெயர் பூண்ட
வனுமான
दानवेन्द्रं ராக்ஷஸோத்தமனை
रणे போரில்
हतं மாய்க்கப்பட்டவனாய்
दृष्ट्वा கண்டருளிய
ब्रह्मा { அந்தணனது பெய
ரையும், பெருமையையு
ம், தேஜஸ்ஸையும்
தவமஹிமையால் பெ
ற்றவராகிய விச்வா
மித்திரர்,
महौजसे திவ்ய சக்தியையுடைய
यस्मै எந்த ஒருவனுக்கு
दिव्यानि अस्त्राणि திவ்ய அஸ்திரங்களை

ददौ च தந்தருளினாரோ அந்த
शूरः தோளாத தனி வீரனும்,
पुरुषव्याघ्रः புருஷோத்தமனு
सः அவன், [மாகிய
स्वबाहुबलं { பிறவிக்குணமாய்வந்த
போர்வீரத் தன்மையைய
आश्रितः ஸ்வபாவசித்தமாயிருக்கப்பெற்றவனாய்
वेश्मनि திருமாளிகையில்
इव போலவே
अरण्यस्थः வனவாஸியாய்
अपि இருக்கையிலும்
असन्त्रस्तः சலியா மனத்தனாய்
निवत्स्यति வாஸம் செய்வான்.

* (இந்திரனால் தசரத சக்கிரவர்த்தியாரின் உதவியைக் கொண்டு கொல்லப்பட்ட அரக்கனாகிய சம்பாஸுரன்.)

यस्येषुपथमासाद्य विनाशं यान्ति शत्रवः । कथं न पृथिवी तस्य शासने स्थातुमर्हति ॥

यस्य "எந்த ஒருவனுடைய
इषुपथं பாணங்களினிலக்கு
आसाद्य பாத்திரப்பட்டு, [க்கு
शत्रवः சத்ருக்கள்
विनाशं நாசத்தை
यान्ति அடைகிறார்களோ ;
तस्य அவனுடைய

शासने அதிகாரத்தில்
स्थातुं வயப்பட்டிருக்க
पृथिवी பிரபஞ்சம்
कथं என்ன காரணத்தைக் கொண்டு
अर्हति न பிரியமில்லாமலிருக்கும்.

या श्रीः शौर्यं च रामस्य या च कल्याणसत्त्वता । निवृत्तारण्यवासः स क्षिप्रं राज्यमवाप्स्यति ॥

रामस्य	“ஸ்ரீ ராமனுக்கு	या च	எதுவோ அதுவு
श्रीः	{ மாநிடர்களுக்கு மே	सः	முண்டு.
या	ம்பட்டதாயமானுஷ்	क्षिप्रं	அவன்
शौर्यं च	ய அல்லது தெய்வங்		காலம்போன வழி
कल्याण-सत्त्वता	களுக்கே உரிய சக்தி	निवृत्तारण्यवासः	தெரியாமலே
	எதுவோ அதுவும்,		அரண்யவாஸத்தை கு
	தோளாத தனிவீரத்	राज्यं	றையா முடித்தவனாய்
	தன்மையும்,	अवाप्स्यति	ராஜ்யத்தை
	(ஸாத்திக, ராசத, தா		ஸ்வாதினப்படுத்திக்
	மதமாகிய மூன்று கு		கொள்வான்.
	ணங்களில் முதல் கு		
	ணமாகிய) ஸாத்திக		
	மென்பது		

सूर्यस्यापि भवेत्सूर्यो ह्यग्रेऽग्निः प्रभोः प्रभुः । श्रियः श्रीश्च भवेदय्या कीर्त्याः कीर्तिः क्षमाक्षमा ॥
दैवतं दैवतानां च भूतानां भूतसत्त्वमः । तस्य के ह्यगुणा देवि वने वाऽप्यथ वा पुरे ॥

देवि	“அம்மா!	कीर्त्याः	தெய்வ தேஜஸிற்கு
दैवतानां	தெய்வங்களுக்கு	अय्या	முதலில்
दैवतं	தெய்வம்.	कीर्तिः च	தெய்வதேஜஸ்ஸை அ
भूतानां	அடியார்களுக்கு		ளித்தவனாகவும்
भुतसत्त्वमः	{ திருலோகத்திலும் சி	क्षमाक्षमा	{ அபராதம் செய்தவர்
सूर्यस्य अपि	ரேஷ்டமாய் விளங்		களை மன்னிப்பதை
सूर्यः	குகின்றவன்.	भवेत्	யே விரதமாய்கொண்
	ஸூர்யபகவானுக்கும்		டவனாகவும்
भवेत्	ப்ரகாசத்தையளித்த	हि	உரிமைபெற்று விளங்
	ருளியவனாக	तस्य	குகிறான்.
अग्नेः	உரிமைபெற்று விளங்	पुरे	ஆனபடியால்
	குகின்றான்.	अथवा	அவனுக்கு
अग्निः च	அக்னிபகவானுக்கும்	वने अपि वा	திருமாணிக்கயில்தா
	{ கொளுத்துந்தன்மை		னாகட்டும்
प्रभोः	யைத்தந்தருளியவனா	अगुणाः	அல்லது
प्रभुः	கவும்,	के हि	வனத்தில்தானா
श्रियः	நேதாக்களுக்கு		கட்டும்
श्रीः	அதிஷ்டாதாவாகவும்,		கன்மை தராதவர்
	தெய்வசக்திக்கு		களாய்
	தெய்வசக்தியைத் தந்		எவர்களாகுவார்கள் ?
	தருளியவனாகவும்,		

पृथिव्या सह वैदेह्या श्रिया च पुरुषर्षभः । क्षिप्रं तिसृभिरेताभिः सह रामोऽभिषेक्ष्यते ॥

सः	“ அப்படிப்பட்ட	वैदेह्या	வீதாதேவியுடனும்,
पुरुषर्षभः	புருஷோத்தமனாகும்	श्रिया च	ராஜ்யலக்ஷ்மியுடனும்
रामः	ஸ்ரீராமன்	सह ह	கூடவே
एताभिः	இந்த	क्षिप्रं	விரைவில்
तिसृभिः	மூவர்களாகிய	अभिषेक्ष्यते	திருவபிஷேகம் செய்
पृथिव्या	பார்மடந்தையோடும்,		யப்படுவான்.

दुःखजं विसृजन्त्यासं निष्क्रामन्तमुदीक्ष्य यम् । अयोध्यायां जनः सर्वः शोकवेगसमाहताः॥
कुशचीरधरं वीरं गच्छन्तमपराजितम् । सीतेवानुगता लक्ष्मीस्तस्य किं नाम दुर्लभम् ॥

अयोध्यायां	“ அயோத்திமாநகரில்	शोकवेग-	சோகத்தின் கடுமை
सर्वः	எல்லா	समाहताः }	யால் மிகப்பீடிக்கப்
जनाः	ஜனங்களும்		பட்டவர்களாய்
अपराजितं	{ எக்காலத்திலும் எவ ராலும் ஜயிக்கமுடி யாத தன்மையைப் படைக்கப்பெற்ற	दुःखजं	மனவேதனையால் வெ
वीरं	தோளாத தனிவீர னாகும்	आसं	கண்ணீரை [ளிவரும்
यं	எந்த ஒருவனை	विसृजन्ति	சொரிகின்றார்களோ;
कुशचीरधरं	மரஉரி உடுத்தவனாய்	इव	ஸாக்ஷாத்
निष्क्रामन्तं	வெளிக்கிளம்பியவ னாய்	लक्ष्मीः	லக்ஷ்மியாகும்
गच्छन्तं	வனமேகிவிட்டவனாய்	सीता	வீதை
उदीक्ष्य	நினைத்து,	अनुगता	பின்தொடர்ந்து
		तस्य	, சென்றிருக்கிறாளோ
		दुर्लभं नाम	அவனுக்கு
		किम्	பெறுதற்கரியதாகி றது என்பது ஏதேனுமுண்டோ ?”

धनुर्ग्रहवरो यस्य बाणखट्वास्त्रभृत्स्वयम् । लक्ष्मणो व्रजति ह्यग्रे तस्य किं नाम दुर्लभम् ॥

यस्य	“ எவனொருவனுக்கு	स्वयं	ஸர்வாபீஷ்டத்துடன்
अग्रे	முன்னிலையில்	व्रजति	சென்றுகொண்டிருக்
धनुर्ग्रहवरोः	வில்லாளிகளில் ச்ரே ஷ்டனாகிய		கிறானோ
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணன்,	तस्य हि	அவனுக்கும்
बाण-	பாணம், கத்தி, அஸ்	दुर्लभं नाम	பெறலரியதாகிறது
खट्वास्त्रभृत् }	திரம் இவைகளை கையில் பிடித்துக் கொண்டவனாய்	किम्	என்பது ஏதேனுமுண்டோ ?

निवृत्तवनवासं तं द्रष्टासि पुनरागतम् । जहि शोकं च मोहं च देवि सत्यं ब्रवीमि ते ॥

ते	“ தேவரீருக்கு	जहि	தேவரீர் விட்டு ஒழிப்
सत्यं	பிரமாணமாகிய	देवि	தாயே! [பிராக.
	கோட்பாடை	तं	அவனை
ब्रवीमि	அடியேன் விக்குரூப	निवृत्त-	வனவாஸத்தை குறை
	னம் செய்கின்றேன்.	वनवासं }	யின்றி முடித்துவிட்
शोकं च	சோகத்தையும்	पुनः	மீளவும் [டவனாய்
	{ உண்மையைக்கண்டு	आगतं	திரும்பிவந்துசேர்ந்த
	கொள்ளாதவண்ணம்		வனாய்
मोहं च	ஒருவரிடத்திலுள்ள	द्रष्टासि	தேவரீர் கண்குளிரக்
	வாத்ஸல்யத்தால்		கண்டுமகிழ்வீர்.
	ஏற்படும் அக்ஞானத்		
	தையும்		

शिरसा चरणावेतौ वन्दमानमनिन्दिते । पुनर्द्रक्ष्यसि कल्याणि पुत्रं चन्द्रमिवोदितम् ॥

अनिन्दिते	“தோஷரஹிதை	पुत्रं	திருக்குமாரனை
	யென	उदितं चन्द्रं	பூர்ணச்சந்திரனை
कल्याणि	திருலோகப்பிரசித்தி	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்
	பெற்றவனே!		வண்ணமே
एतौ	இவ்விரண்டு	पुनः	முன்னிலுமதிகமாய்
चरणौ	திருவடித்தாமரைக	द्रक्ष्यसि	கண்குளிரக் காணப்
शिरसा	முடிதாழ்த்தி, [ளில்		போகின்றீர்.
वन्दमानं	சேவிக்கும்		

पुनः प्रविष्टं दृष्ट्वा तमभिषिक्तं महाश्रियम् । समुत्सक्ष्यसि नेत्राभ्यां क्षिप्रमानन्दजं पयः ॥

तं	“ அவனை	दृष्ट्वा	கண்குளிரப் பார்த்து,
क्षिप्रं	விரைவில்	नेत्राभ्यां	இரு திருக்கண்களிலி
अभिषिक्तं	திருவபிஷேகம்கொண்		ருத் து
	டவனாய்	आनन्दजं	ஆனந்தத்தால் வெளி
महाश्रियं	மஹத்தாகிய செங்	पयः	கண்ணீரை [வரும்
	கோலை	पुनः	இதற்கு பதிலாய்
प्रविष्टं	செலுத்திக்கொண்டி	समुत्सक्ष्यसि	தேவரீர் சொரியப்
	ருக்கின்றவனாய்		போகின்றீர்.

मा शोको देवि दुःखं वा न रामे दृश्यतेऽशिवम् । क्षिप्रं द्रक्ष्यसि पुत्रं तं ससीतं सहलक्ष्मणम् ॥

देवि	“தாயே!	मा	இனி தேவரீருக்கு
रामे	ஸ்ரீராமரிடத்தில்	क्षिप्रं	விரைவில்[வேண்டாம்.
अशिवं	கஷ்டமாகிறது எதொ	तं	அந்த
	ன்றும்	पुत्रं	புதல்வனை
दृश्यते न	அணுகமாட்டாது.	ससीतं	வந்தாஸமேதனாயும்,
शोकः	மனவேதனை தானாகட்	सहलक्ष्मणं	வக்தம்மணஸமேத
	டும்,		னாயும்
दुःखं वा	மனச்சஞ்சலப்படுதல்	द्रक्ष्यसि	தேவரீர் காணப்பெறு
	தானாகட்டும்		வீர்.

त्वयाऽशेषो जनश्चायं समाश्वास्यो यदाऽनघे । किमिदानीमिदं देवि करोषि हृदि विक्रबम् ॥

अनघे	“ துக்கம் கஷ்டம் இவைகளை இதுவரையில் அனுபவியாத மாதே !	करोषि	இடம்கொடுத்துவிட்டு
देवि	இப்படியிருக்கையில் இப்பொழுது உள்ளத்தில் கடுமற்றத்திற்கு	इदं किं	இது என்ன ? [மர்.
यदा		त्वया	தேவரீரால்
इदानीं		अयं	இங்கிருக்கும்
हृदि		अशेषः	எல்லா
विक्रबं		जनः च	ஜனங்களும்
		समाश्वास्यः	தேற்றப்படவேண்டியவர்கள்.

नार्हा त्वं शोचितुं देवि यस्यास्ते राघवः सुतः । न हि रामात्परो लोके विद्यते सत्पथे स्थितः ॥

देवि	“ மாதே !	सत्पथे	உத்தமகுணவிஷயத்தில்
यस्याः	எந்த அந்த	स्थितः	ஈடுபட்டுக் கொண்டாடப்படுகின்றவன்
ते	தேவரீருக்கு	विद्यते न	கிடையாது.
राघवः	ஸ்ரீராமன்	हि	ஆனபடியால்
सुतः	திருமகன்.	त्वं	தேவரீர்
लोके	இவ்வுலகில்	शोचितुं	துயரப்படுவதற்கு
रामात्	ஸ்ரீராமனைக்காட்டிலும்	अर्हा न	பாத்திரமாகமாட்டார்.
परः	வேறொருவன்		

अभिवादयमानं तं दृष्ट्वा ससुहृदं सुतम् । मुदाऽश्रु मोक्ष्यसे क्षिप्रं मेघलेखेव वार्षिकी ॥२७॥

तं	“ அந்த	दृष्ट्वा	பார்த்து,
सुतं	திருக்குமாரனை	मुदा	சந்தோஷத்தினால்
क्षिप्रं	சீக்கிரத்தில்	वार्षिकी	கார்காலத்திய
ससुहृदं	{ கூடியிருந்து கைங்கர்யம் செய்துவந்த இருவர்கள் சமேதனாய்	मेघलेखा	மேகவரிசையானது
अभिवादयमानं	{ திருவடிகளில் விழுந்து தண்டம் சமர்ப்பிக்கின்றவனாய்,	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
		अश्रु	கண்ணீரை
		मोक्ष्यसे	தேவரீர் பொழியப் போகின்றீர்.

पुनस्ते वरदः क्षिप्रमयोध्यां पुनरागतः । कराभ्यां मृदुपीनाभ्यां चरणौ पीडयिष्यति ॥

ते	“தேவரீரது	आगतः	திரும்பிவந்தவனாய்
वरदः	{ எதற்கும் மேம்பட்டதாகிய மோக்ஷஸாம் ராஜ்யத்தைத் தருகிறவனாகிய	मृदुपीनाभ्यां	மெலிமை தங்கியதும் பருத்துமுள்ள
पुनः	திருக்குமாரன்	कराभ्यां	இருதிருக்கரங்களால்
अयोध्यां	அயோத்திமாநகருக்கு	चरणौ	இருதிருவடிகளையும்
पुनः	மீளவும்	पीडयिष्यति	தொட்டுத்தழுவித்தண்டம்சமர்ப்பிப்பான்.
क्षिप्रं	சீக்கிரத்திலேயே		

अभिवाद्य नमस्यन्तं शूरं ससुहृदं सुतम् । मुदाऽऽसौ प्रोक्षसि पुनर्मेघराजिरिवाचलम् ॥२९॥

अभिवाद्य
नमस्यन्तं

“அபிவாதனம் சொல்லி
நமஸ்காரம் பண்ணுகி
றவனும்,

ससुहृद

{ கூடஇருந்து கைங்கரி
யம் செய்த இருவர்
கள் (சமேதனயிருப்ப
வனும் சீதாலக்ஷ்ம
ணசமேதனயிருப்ப
வனும்)

शूरं

எதற்கும் சலியாமன
முடையவனுமாகிய

सुतं

मुदा

आसौ:

मेघराजि:

अचलं

इव

पुनः

प्रोक्षसि

திருக்குமாரனை

ஆனந்தத்தால்

பாஷ்பங்களால்

மழைபொழியும்

மேகசமுஹம்,

ஓர்மலையில்

எவ்வண்ணமோ அவ்

வண்ணமேயும்,

அதற்கு அதிகமாயும்

தேவரீர் வருஷிக்கப்

போகின்றீர்.”

आश्वासयन्ती विविधैश्च वाक्यैर्वाक्योपचारे कुशलाऽनवद्या ।

रामस्य तां मातरमेवमुक्त्वा देवी सुमित्रा विरराम रामा

॥ ३० ॥

वाक्योपचारे

சாஸ்திரப்பிரமாண
அனுஷ்டானத்தின்

अनवद्या

குறையற்ற

कुशला

நிபுணையானவளும்

रामा

{ யாவரையும் மனம்
குளிரச்செய்யவல்ல
வளுமாகிய

सुमित्रा

ஸுமித்ரா

देवी

தேவியார்

रामस्य

ஸ்ரீராமரது

मातरं

தாயாகும்

तां

அவளை

विविधैः

பலவாறான

वाक्यैः च

மொழிகளைக்கொண்டு

एवं

மேற்கண்டவண்ண

उक्त्वा

சொல்லி, [யாம்

आश्वासयन्ती

ஆச்வாஸம் பண்ணி

னவளாகி

विरराम

மௌனம் அடைந்த

னள்.

निशम्य तल्लक्ष्मणमातृवाक्यं रामस्य मातुर्नरदेवपत्न्याः ।

सद्यः शरीरे विननाश शोकः शरद्वतो मेघ इवाल्पतोयः

॥ ३१ ॥

तत् लक्ष्मण-

मातृवाक्यं }

லக்ஷ்மணனது திருத்

தாயாரின் அந்த

திருவாக்கை

निशम्य

உள்ளபடி அறிந்து

கொண்டவளும்

नरदेवपत्न्याः

சக்கிரவர்த்தியாரின்

பட்டமஹிஷியும்

रामस्य

ஸ்ரீராமருடைய

मातुः

திருத்தாயாருமாகிய

அவளுக்கு

शोकः

மனத்திலுள்ள சோக

மானது

अल्पतोयः

ஸ்வல்பதோயுடைய

शरद्वतः

சரத்திலத்திலுண்

मेघः

மேகமானது [பாகிய

शरीरे

தனது உடலில்

इव

எவ்வண்ணமோ அவ்

வண்ணமே

सद्यः

உடனேயே

विननाश

தெய்வத் ஒழிந்து

விட்டது.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे चतुश्चत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 4162

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1807

पञ्चचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் || ௪௫ ||

तमसातीरगमनम्—தமஸாநதிக்கரையை அடைவது.

अनुरक्ता महात्मानं रामं सत्यपराक्रमम् । अनुजग्मुः प्रयान्तं तं वनवासाय मानवाः ॥ १ ॥

मानवाः	{ சக்கிரவர்த்தியாரின் அதீனத்திலிருந்த கு டிகள், (பிரஜைகள்),	रामं	ஸ்ரீராமரிடத்தில்
महात्मानं	மஹாத்மாவும்,	अनुरक्ताः	அசஞ்சலபக்தியுடையவர்களாய்
सत्यपराक्रमं	{ சத்யமான பராக்கிரம த்தையுடையவருமா கிய	वनवासाय	வனவாஸத்திற்கு
		प्रयान्तं	எழுந்தருளிக்கொண்
		तं	அவரை [டிருக்கும்
		अनुजग्मुः	பின்தொடர்ந்து சென் றார்கள்.

निवर्तितेऽपि च बलात्सुहृद्गणे च राजनि । नैव ते संन्यवर्तन्त रामस्यानुगता रथम् ॥ २ ॥

सुहृद्गणे	{ தனது கஷ்டம் எது வாயிருந்தாலும் புத் ரகன த்ரபௌத்ராதி களின் சேஷமத்தை யே கோரும் வர்க்கத் தில் ஒருவராகிய	निवर्तिते अपि	திரும்பிவிட்டு இருக் கையிலும்கூட
राजनि च	சக்கிரவர்த்தியாரும்	रामस्य	ஸ்ரீராமரது
बलात्	சாஸ்திரவிதிகளின் பெருமையால்	रथं	திருத்தேரை
		अनुगताः	பின்பற்றிச்சென்ற
		ते	அவர்கள்
		एव च	எல்லோரும்
		संन्यवर्तन्त न	திரும்பவில்லை.

अयोध्यानिलयानां हि पुरुषाणां महायशः । बभूव गुणसंपन्नः पूर्णचन्द्र इव प्रियः ॥

अयोध्यानिलयानां	அயோத்யாவாசிகளா	पूर्णचन्द्रः	பூர்ணசந்திரன்
पुरुषाणां	மானிடர்களுக்கு [கிய	इव हि	போலவே
गुणसम्पन्नः	திருக்கல்யாணகுணங் கையுடையவரென	प्रियः	யாவராலும் கொண் டாடப்பட்டவராய்,
महायशः	மகாபுகழுடைய அவர்	बभूव	விளங்கினார்.

स याच्यमानः काकुत्स्थः स्वाभिः प्रकृतिभिस्तदा । कुर्वाणः पितरं सत्यं वनमेवान्वपद्यत॥

तदा	அக்காலத்தில்	पितरं	திருத்தாதையை
सः	அந்த	सत्यं	ஸத்தியவாதியாக
काकुत्स्थः	ஸ்ரீராமர்,	कुर्वाणः	செய்கின்றவராய்,
स्वाभिः	தனது	वनं	வனவாஸத்தில்
प्रकृतिभिः	பிரஜைகளால்	अन्वपद्यत	{ திருவுளத்தில் எதற்கு ம் மேம்பட்டதென ஆசக்திகொண்டிருந் தவர்.
याच्यमानः एव	பிரார்த்திக்கப்பட்டவ ராகியும்,		

45]

अवेक्षमाणः सस्नेहं चक्षुषा प्रपिवन्निव । उवाच रामः सस्नेहं ताः प्रजाः स्वाः प्रजा इव ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	ताः	அவர்களை
प्रजाः	பிரஜைகளை	अवेक्षमाणः	எதிர்தோக்கி
सस्नेहं	கருணைகடாகூதத்துடன்	चक्षुषा	சக்துரிந்திரியத்தால்
		प्रपिवन्	குளிரக் கடாகூதிக்கின்
			றவராகி
स्वाः	{ இரத்தசம்பந்தமுள்ள புத்ரபௌத்ரர்களா கிய	सस्नेहं इव	{ கருணைநிதியென்பதை விளங்கக் காட்டுகின் றதாய்,
प्रजाः	பந்துக்களிடத்தில்	उवाच	திருவாய்மலர்ந்தருளி
इव	எவ்வண்ணமோ		னார்.
	அவ்வண்ணமே		

या प्रीतिर्बहुमानश्च मय्ययोध्यानिवासिनाम् । मत्प्रियार्थं विशेषेण भरते सा निवेश्यताम् ॥

मयि	“என்னிடத்தில்	मत्प्रियार्थं	{ எனக்கிட்டமானதை செய்யவேண்டுமென் கிற பகூதத்தில்
बहुमानः च	ஒரு கௌரவமும்,	विशेषेण	என்னிடத்தில்விட
अयोध्यानिवासिनां	அயோத்யா வாஸிக ளுக்கு		அதிகமாய்
या	எந்த ஒரு	भरते	பரதனிடத்தில்
प्रीतिः	பக்தியோ	निवेश्यताम्	வைக்கப்பட்ட்டும்.
सा च	அதெல்லாமும்		

स हि कल्याणचारित्रः कैकेयानन्दवर्धनः । करिष्यति यथावद्वः प्रियाणि च हितानि च ॥

सः	“அவன்	यथावत्	{ பூர்வீக அனுபவானங் களில் எள்ளளவும் பிரளாதவனாய்
कैकेया-	{ ककेयीदेवियारिन् இஷ்டத்திற்கீடுபட் டவனாகியும்	वः	உங்களுக்கு [கனையும்
नन्दवर्धनः हि		हितानि च	நியாயமாயுள்ளவை-
		प्रियाणि च	நன்மைகளைபேதரும்
कल्याण-	{ त्रुक्कல்பாணகுணங் களுடன் விளங்கு கின்றவனாய்	करिष्यति	கார்பங்கனையும் புரிவான்.
चारित्रः			

ज्ञानवृद्धो वयोबालो मृदुवीर्यगुणान्वितः । अनुरूपः स वो भर्ता भविष्यति भयापहः ॥

सः	“அவன்	वः	உங்களுக்கு
वयोबालः	எந்த தசையிலும் பரி சுத்தமூர்த்தி.	भयापहः	எல்லாக்குறைகளை யும் தீர்க்கும்
ज्ञानवृद्धः	ஐவறிக ஆழுஷ்மிக ஞானத்தில் நிபுணன். எப்படிப்பட்டவரின்	अनुरूपः	{ எல்லாப் பகாரத்திலும் கொண்டாடப்பெறு வதற்குரிய
मृदुः	{ மனமும் கோணு நடக்கின்றவன்.	भर्ता	மன்னனாய்
वीर्य-	{ வீர்யகுணமின்னதெ ன்பதை கசடற அறிந்தவன்.	भविष्यति	விளங்குவான்.
गुणान्वितः			

स हि राजगुणैर्युक्तो युवराजः समीक्षितः । अपि चापि मया शिष्टैः कार्यं वो भर्तृशासनम् ॥

राजगुणैः	“ மன்னர்களுக்கிருக்க வேண்டிய திருக்கல் யாண்குணங்களோடு விளங்கிக்கொண்டிரு க்கும்	समीक्षितः	நியமிக்கப்பட்டிருக் கின்றான்.
युक्तः		भर्तृशासनं हि	சக்கிரவர் த்தியாரின் கட்டளையென்றால்
सः	அவன்,	मया अपि	அடியேனாலும்
वः अपि	உங்கள் எல்லோருக் கும்	शिष्टैः च	பெரியோர்களாகிய உங்களாலும்
युवराजः	யுவராஜாவாக	कार्यम्	பத்திமைகொண்டு அ னுஷ்டிக்கவேண்டியது.

न सन्तप्येयथा चासौ वनवासं गते मयि । महाराजस्तथा कार्यो मम प्रियचिकीर्षया ॥

मम प्रिय- चिकीर्षया	“ எனக்கு இவ்ஹமானபடி நடந் துகொள்ளவேண்டு மெனும் உத்தேசமி ருக்குமானால் நான் வனவாஸமாய் போனபின்னர்	असौ महाराजः यथा सन्तप्येत् न तथा च कार्यः	இந்த சக்கிரவர் த்தியார் எவ்வண்ணமிருந்தால் மனவருத்தமடையா மலிருப்பாரோ, அவ்வண்ணமே நீங்கள் நடந்துகொள் ளவேண்டியது.”
---------------------------	--	--	---

यथा यथा दाशरथिर्धर्म एव स्थितोऽभवत् । तथा तथा प्रकृतयो रामं पतिमकामयन् ॥

दाशरथिः धर्मे एव स्थितः यथा यथा अभवत् तथा तथा	ஸ்ரீராமர் தருமமொன்றிலேயே ஈடுபட்டவராய் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு விளங்கினாரோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு	प्रकृतयः रामं पतिं अकामयन्	ஜனங்கள் ஸ்ரீராமரை மன்னராக { எதற்கும் மேம்பட்ட மனோரதமாய்க் கொ ண்டார்கள்.
--	---	-------------------------------------	--

बाष्पेण पिहितं दीनं रामः सौमित्रिणा सह । चकषेव गुणैर्बद्धा जनं पुरनिवासिनम् ॥

सौमित्रिणा सह रामः बाष्पेण पिहितं दीनं	லக்ஷ்மணனோடு கூடியிருந்த ஸ்ரீராமர் கண்ணீரால் முகம் வாடியவர்களும் கஷ்டதசையிலிருக் கின்றவர்களும்,	पुरनिवासिनं जनं गुणैः बद्धा चकषे इव	நகரவாஸிகளுமாகிய ஜனங்களை { தன்னை விட்டுவிடவே ண்டியதாயுள்ள கார ணங்களைக்கொண்டு மறுத்தும் இழுத்தார் போல் முடிந்தது.
---	--	--	--

45]

ते द्विजास्त्रिविधं वृद्धा ज्ञानेन वयसौजसा । वयःप्रकम्पशिरसो दूरादूचुरिदं वचः ॥ १३ ॥

ज्ञानेन	ஞானத்தாலும்,	वयःप्रकम्पशिरसः	{ கிழத்தன்மையாலாட் டம்கொண்ட சிரசுக ளையுடையவர்களாய்
वयसा	பருவத்தாலும்,	दूरात्	தூரத்திலிருந்தே
ओजसा	தவத்தினாலும்,	इदं	பின்வரும்
त्रिविधं	இம்முன்றிலும்	वचः	மொழியை
वृद्धाः ते	முதிர்ந்தவர்களாய்	उचुः	சொன்னார்கள்.
	அங்கிருந்த		
द्विजाः	பிராமணர்கள்,		

वहन्तो जवना रामं भो भो जात्यास्तुरङ्गमाः । निवर्तध्वं न गन्तव्यं हिता भवत भर्तरि ॥

भो, भो	“ஓ! ஓ!	निवर्तध्वं	நீங்கள் திரும்பிவிடுங் கள்.
रामं	ஸ்ரீராமனை		
वहन्तः	எழுந்தருளப்பண்ணி ப்போகின்ற	भर्तरि	{ வா தஸல்யத் துடன் போஷிக்கும் யஜமா னனிடத்தில்
जात्याः	உத்திருஷ்டங்களாகிய	हिताः	கிருதக்ருதையுடைய வர்களாக
जवनाः	பத்திபங்களில் பரிசு	भवत	நீங்கள் ஆகக்கடவீர் கள்.
तुरङ्गमाः	குதிரைகளே! [பெற்ற		
गन्तव्यं न	நடந்துபோவது நியா யமன்று.		

कर्णवन्ति हि भूतानि विशेषेण तुरङ्गमाः । यूयं तस्मान्निवर्तध्वं याचनां प्रतिवेदिताः ॥

भूतानि	“உயிர்கள்	तस्मात्	ஆகையால்
कर्णवन्ति	செவிப்புலனுள்ளவை	यूयं	நீங்கள்
तुरङ्गमाः हि	குதிரைகளோ [கள்.	याचनां	வேண்டுகோளுக்கு
	எல்லாவற்றையும்விட	प्रतिवेदिताः	உடன்பட்டவர்களாய்
विशेषेण	{ அதிகமாயுள்ளவை கள்.	निवर्तध्वम्	திரும்பிவிடக்கடவீர் கள்.

धर्मतः स विशुद्धात्मा वीरः शुभदृढव्रतः । उपवाह्यस्तु वो भर्ता नापवाह्यः पुराद्वनम् ॥ १६ ॥

वः	“உங்களுடைய	तु	ஆனபடிபால்
भर्ता	யஜமானன்	सः	அவர்
विशुद्धात्मा	பரிசுத்தமூர்த்தி.	धर्मतः	சீமையாய்
	{ யாருக்கும் நன்மையை யே விளைவிக்கும் வி ருதத்தை திருடமாய் கொண்டவர்.	उपवाह्यः	{ ஊரைகோக்கி வறியத் தக்கொண்டுபோக வேண்டியவர்.
शुभदृढव्रतः		पुरात्	காத்திலிருந்து
	{ எல்லா உயிர்ப்பிராணி களிடத்திலும் தயை யுள்ள தயாவிரன்.	वनं	காட்டைகோக்கி
वीरः		अपवाह्यः न	வெளியில் வறியத்துப் போக உரியவராகார்.”

एवमार्तप्रलापांस्तान्बुद्धान्प्रलपतो द्विजान् । अवेक्ष्य सहसा रामो रथादवततार सः ॥१७॥

सः	அந்த	आर्तप्रलापान्	{ மனவேதனையால் பு லம்பிக்கொண்டிருக் கின்றவர்களாய்
रामः	ஸ்ரீராமர்	प्रलपतः	{ உளறல் மொழிகளை மொழிந்துகொண்டி- ருக்கின்றவர்களாய்,
तान्	அந்த	अवेक्ष्य	திருவுளத்தில் பற்றி,
बुद्धान्	பெரியோர்களாகிய	सहसा	சடக்கென
द्विजान्	அந்தணர்களை	रथात्	ரதத்தினின்று
एवं	மேற்கண்டவண்ண மாய்	अवततार	கீழிறங்கினார்.

पद्भ्यामेव जगामाथ ससीतः सहलक्ष्मणः । सन्निकृष्टपदन्यासो रामो वनपरायणः ॥१८॥

ससीतः	வீதையுடனும்,	पद्भ्यामेव	திருவடி சாத்தி
सहलक्ष्मणः	லக்ஷ்மணனுடனும்,	सन्निकृष्ट- पदन्यासः	{ அவர்கள்சமீபத்திற் கு ந டுத் ந வில்பித் என்கிறபடி அதிக வேகமும் அதிக தா மதவுமின்றி நடக் கின்றவராகி
वनपरायणः	{ வனவாஸத்தை தீர் மானமாய் திருவுளத் தில்கொண்டருளிய	जगाम	எழுந்தருளினார்.
रामः	ஸ்ரீராமர்		
अथ	இந்த ப்ரசக்தியில்		

द्विजातीन् हि पदातींस्तान्ब्रामश्वारिवत्सलः । न शशाक घृणाचक्षुः परिमोक्तुं रथेन सः ॥

सः	அந்த	पदातीन्	கால்நடையாய் வந்து கொண்டிருக்கும்
चारिवत्सलः	{ நல்லொழுக்கத்தில் அ சஞ்சலபக்தியுடைய வரும்,	तान्	அந்த
घृणाचक्षुः	தண்ணளி தேஜோமய மாய் விளங்கும்	द्विजातीन् हि	பிராமணர்களுயும்
रामः	ஸ்ரீராமர்	परिमोक्तुं	திரும்பச்செய்ய
रथेन	திருத்தேர்மீதிருந்து கொண்டு	शशाक न	திருவுளம் கொள்ள வில்லை.

गच्छन्तमेव तं दृष्ट्वा रामं संभ्रान्तचेतसः । ऊचुः परमसन्तप्ता रामं वाक्यमिदं द्विजाः ॥

परमसन्तप्ताः	மிக்கத் தளர்வு அடை ந்தவர்களாய்	गच्छन्त एव	{ திருவடி சாத்தி எழுந் தருளிக்கொண்டிருக் கின்றவராய்
संभ्रान्तचेतसः	மனம் திகைத்தவர்க ளாயிருந்த	दृष्ट्वा	கவனித்து,
द्विजाः	அந்தணர்கள்	रामं	ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து
तं	அந்த	इदं	பின்வரும்
रामं	ஸ்ரீராமரை	वाक्यं	விண்ணப்பத்தை
		ऊचुः	அருளிச்செய்தார்கள்.

ब्राह्मणं कृत्स्नमेतत्त्वां ब्रह्मण्यमनुगच्छति । द्विजस्कन्धाधिरूढास्त्वामग्नयोऽप्यनुयान्त्यमी ॥

एतत्	“இந்த	अग्नयः	கார்ஹபத்யம், ஆஹ
ब्राह्मणं	வேதியர்களின் திரள்	अपि	வனீயம், தகநிணம்,
कृत्स्नं	எல்லாமும்		என்னும் அக்னிகள்
ब्रह्मण्यं	வேதப்ரதிபாத்யரா		எல்லாமும்
	கும்	द्विजस्कन्धाधिरूढाः	{ பிராமணர்களின் தோ
त्वां	தேவரீரை		ளின்மீது வஹிக்கப்
अनुगच्छति	பின்தொடர்ந்து	त्वां	பெற்றவைகளாய்
	வருகின்றன.	अनुयान्ति	தேவரீரை
अमी	இந்த		பின்தொடர்ந்து
			வருகின்றன.

वाजपेयसमुत्थानि छत्राण्येतानि पश्य नः । पृष्ठतोऽनुप्रयातानि हंसानि च जलात्यये ॥२२॥

वाजपेय- समुत्थानि	{ “வாஜபேய யாகங்க ளில் கிடைத்தவை களும்	नः	எங்களது
जलात्यये	ஜலம் வரண்டுவிட்ட காலத்தில்	पृष्ठतः	{ பின்பற்றித் தொடர்
हंसान्	ஹம்ஸங்களை	अनुप्रयातानि	{ து வந்துகொண்டிருக்
इव	போலாகிவிட்டவைக ளும்,	एतानि छत्राणि	இந்த குடைகளை
		पश्य	தேவரீர் திருவுள்ளம் பற்றியருள்வீராக.

अनवाप्तातपत्रस्य रश्मिसन्तापितस्य ते । एभिश्छायां करिष्यामः स्वैश्छत्रैर्वाजपेयिकैः ॥

अनवाप्तातपत्रस्य	“குடை இல்லாதவ ராய்	वाजपेयिकैः	வாஜபேயயாகங்களில் பெறப்பெட்ட
रश्मि- सन्तापितस्य	{ ஸூரியகிரணங்களால் வாடிக்கொண்டிருக்	छत्रैः	குடைகளால்
ते	தேவரீருக்கு [கும்	छायां	{ வெயிலில் திருமேனி வாடாதிருக்கும் கை
एभिः	இந்த		ங்கரிகத்தை
स्वैः	எங்களுக்குச்சொந்த மாயுள்ள	करिष्यामः	நங்கள் செய்திரு தார்த்தங்களாகுவோம்.

या हि नः सततं बुद्धिर्वेदमन्त्रानुसारिणी । त्वत्कृते सा कृता वत्स वनवासानुसारिणी ॥

वत्स	“ஸ்ரீவகர்மசமாராத்ய!	हि	காணமுயன்றதோ
नः	எங்களது	सा	அது
या	எந்த ஒரு	त्वत्कृते	தேவரீர்காரணமாய்
बुद्धिः	மனக்கூர்மமை	वनवासानु-	வனவாசன் கொண்ட
सततं	எக்காலத்திலும் இடைவிடாது	सारिणी	{ வரை பின்பற்றியே வந்துவிட்டதாக கூறிவிட்டது.
वेदमन्त्रानुसारिणी	{ வேதமந்திரங்கள் ஒஹ வதினால் எந்த ஒரு பொருளை	कृता	

हृदयेष्ववतिष्ठन्ते वेदा ये नः परं धनम् । वत्स्यन्त्यपि गृहेष्वेव दाराश्चारित्ररक्षिताः ॥२५॥

ये	“எந்த	धनं	பெரும் பாக்யம் தேவ
वेदाः	வேதங்கள்	दाराः	மனைவிமார்கள் [நீர்.
नः	எங்கள் து	चारित्ररक्षिताः	{ பதிவரதாதர்மத்தால் கார்க்கப்பெற்றவர் களாய்
हृदयेषु	ஹிருதயங்களில்	गृहेषु अपि	வீடுகளிலேயே
अवतिष्ठन्ते	குடி கொண்டிருக்கின் றனவோ,	वत्स्यन्ति	வலிக்கப்போகின்றார் கள்.
परं एव	அவைகளைக்காட்டி லும்		

न पुनर्निश्चयः कार्यस्त्वद्गतौ सुकृता मतिः । त्वयि धर्मव्यपेक्षे तु किं स्याद्धर्ममपेक्षितम् ॥

त्वद्गतौ	{ “தேவரீருக்கு தற்கா லம் சம்பவித்திருக்கி றகாரியத்தில் திருவுளத்தில் தீர்மா னமாய்க்கொண்டரு ளியிருக்கிறது செய்யாது நிறுத்திவி டவேண்டும். தர்மத்தில் அசஞ்சல பற்றுடைய தேவரீரிடத்தில்	सुकृता	ஸர்வமுமாகிற
निश्चयः		मतिः	பிரார்த்தனை இது.
कार्यः न		पुनः तु	இல்லை என்றால்
धर्मव्यपेक्षे		धर्म	{ இவ்வுலகில் செய்ய வேண்டியதாயுள்ள கடமையை
त्वयि		अपेक्षितं	செய்துமுடிக்கவேண் டியதாய்
		किं स्यात्	வேறு எது இருக்கி றது?

याचितो नो निर्वर्तस्व हंसशुक्लशिरोरुहैः । शिरोभिर्निभृताचार महीपतनपांसुलैः ॥ २७ ॥

निभृताचार	“மாறாத தர்மானுவந்தா னமுடையவரே!	शिरोभिः	முடிகளைத்தாழ்த்தி
हंसशुक्ल- शिरोरुहैः	{ அன்னப்பறவைபோல் வெளுத்த தலைமயிரு களையுடையவகளும்த தரையில் விழுந்து பு ழுதிமண்டி இருக்கி ன்றவைகளுமான	याचितः	பிரார்த்திக்கப்பட்டவ ராகிய தேவரீர்
महीपतन- पांसुलैः		नः	அடியேங்களுக்காக
		निर्वर्तस्व	திரும்பி எழுந்தருளக் கடவீர்.

बहूनां वितता यज्ञा द्विजानां य इहागताः । तेषां समाप्तिरायत्ता तव वत्स निर्वर्तने ॥२८॥

वत्स	“ஸ்ர்வகர்மசமாராத்ய!	ये	எவ்வையோ
बहूनां	பெரியோர்களாகிய	तेषां	அவைகளுக்கு
द्विजानां	பிராமணர்களுடைய	इह	இவ்வுலகில்
आगताः	கார்யங்களாய்	समाप्तिः	கோரிய பயனென்பது
वितताः	அனுஷ்டிக்கப்பட்ட வைகளாகிய	तव	தேவரீருடைய
यज्ञाः	{ அந்தணர்களுக்குரிய பூத, மனுஷ்ய, பித்ரு தேவ, பிரம்ம என்ற பஞ்சமகாயக்குங்கள்	निर्वर्तने	திரும்பி எழுந்தருளு வதில்
		आयत्ता	நிலைபெற்றிருக்கிற து.

भक्तिमन्ति हि भूतानि जङ्गमाजङ्गमानि च । याचमानेषु तेषु त्वं भक्तिं भक्तेषु दर्शय ॥

जङ्गमा- जङ्गमानि हि	}	“அசையும் பொருள்க னும் அசையாப்பொ ருள்களும் உயிர்களெல்லாமும் தேவரிடத்தில் அச ஞ்சல பக்தி வைத் தவைகள். பக்தர்களும்	याचमानेषु	பிரார்த்திக்கின்றவர் களுமாகிய
भूतानि च		भक्तिमन्ति	तेषु त्वं	அவர்களிடத்தில் தேவரீர்
भक्तेषु			भक्तिं	{ மிவभाவேன சंप्राप्तं न त्यजेयं கயவ்ன எனும் இயற்கை யாயுள்ள பண்பை நிரூபித்தருள்வீராக.
			दर्शय	

अनुगन्तुमशक्तास्त्वां मूलैरुद्धतवेगिनः । उन्नता वायुवेगेन विक्रोशन्तीव पादपाः ॥ ३० ॥

पादपाः	“விருக்தங்கள் வேர்களால் தேவரீரை கூடவே தொடர்ந்து வர	उन्नताः	{ உயரத் தூக்கிக்கொண் டவண்ணமே இருக் கின்றவைகளாய் காற்றுமூலமாய் படும் கடும் துயரத்தை க்காட்டுகின்றவை கள் போல கதறுகின்றன.”
मूलैः		वायुवेगेन उद्धतवेगिनः इव	{
त्वां			
अनुगन्तुं			
अशक्ताः	திறமையற்றவை களாய்	विक्रोशन्ति	

निश्चेष्टाहारसञ्चारा वृक्षैकस्थाननिष्ठिताः । पक्षिणोऽपि प्रयाचन्ते सर्वभूतानुकम्पिनम् ॥

पक्षिणः अपि वृक्षैकस्थान- विष्टिताः	}	“ பக்திகளும் மரங்களின்மேல் இரு ந்த இடமொன்றிலே யே இருக்கின்றவை களாய்	सर्वभूतानु- कम्पिनं	}	எல்லாப் பிரானிகளுக் கும் கருணைக்கடவா கும் தேவரீரை
निश्चेष्टाहार- सञ्चाराः		}	படும் துன்பத்தால் அசையமுடியாதவை களாய்		प्रयाचन्ते

एवं विक्रोशतां तेषां द्विजातीनां निवर्तने । ददृशे तमसा तत्र वारयन्तीव राघवम् ॥ ३२ ॥

तेषां	இந்த	तल	அவ்விடத்திலேயே
द्विजातीनां	பிராமணர்கள்	तमसा	தமஸாகதியானது
निवर्तने	திரும்பிவிடும் விஷயத் தில்	राघवं	சூராமனை
एवं	மேற்கண்டவண்ண மாய்	वारयन्ती	குறுக்கிட்டுத்தடுப் பது
विक्रोशतां	மொழிகையில்	इव ददृशे	போன்றதாய் காணப்பட்டது.

ततः सुमन्त्रोऽपि रथाद्विमुच्य श्रान्तान् हयान् सम्परिवर्त्य शीघ्रम् ।

पीतोदकांस्तोयपरिप्लुताङ्गानचारयद्वै तमसाविदूरे

॥ ३३ ॥

ततः
सुमन्त्रः अपि
श्रान्तान् हयान्
रथात्
विमुच्य
शीघ्रं
सम्परिवर्त्य
அவ்விடத்தில்
ஸுமந்திராரும்,
களைத்திருந்த குதிரை
தேரின்னின்று [களை
அவிழ்த்து,
உடனேயே
நன்றாய்ப்புரண்டெழுச்
செய்து,

पीतोदकान्
तौयपरिप्लुताङ्गान्
तमसाविदूरे वै
अचारयत्
தா கநீர் குடித்தவை
களாய்
அங்கமெல்லாம் தேய்
த்துக்குளிப்பாட்டப்
பட்டவைகளாய்
தமஸையின் கரையி
லேயே
மேயவிட்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे पञ्चचत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 4195

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1840

पञ्चचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்திஆறாவது ஸர்க்கம் ॥ ४६ ॥

पौरवञ्चनम्—பட்டணஜனங்களை ஏமாற்றுவது.

ततस्तु तमसातीरं रम्यमाश्रित्य राघवः । सीतामुद्वीक्ष्य सौमित्रिमिदं वचनमब्रवीत् ॥ १ ॥

राघवः तु
रम्यं
तमसातीरं
आश्रित्य
सीतां
ஸ்ரீராமரும்
மனோஹரமாய் விள
ங்கிய
தமஸாநதியின்
கரையை
அடைந்து,
வீதாப்பிராட்டியா
ரை

उद्वीक्ष्य
ततः
सौमित्रिं
इदं
वचनं
अब्रवीत्
உத்தேசித்து,
அக்காரணத்தால்
ஸௌமித்திரியை
நோக்கி
பின்வரும்
திருவாக்கை
திருவாய்மலர்ந்தருளி
ரை.

इयमद्य निशा पूर्वा सौमित्रे प्रस्थिता वनम् । वनवासस्य भद्रं ते न चोत्कण्ठितुमर्हसि ॥

सौमित्रे
वनं
वनवासस्य
अद्य
इयं
निशा
“சுமித்திராதேவியா
ரது திருக்குமார்!
வனவாசத்தில்
காடுகாடாகத்திரிந்து
காலங்கழிப்பதற்கு
இன்றைய
இந்த
இரவு

पूर्वा
प्रस्थिता
भद्रं
ते च
उत्कण्ठितुं
अर्हसि न
பிரதமமாக
வந்துவிட்டது.
காரியப்பொறுப்பு
உன்னுடையதுதான்.
மனம் சஞ்சலப்பட்டுக்
கொண்டிருப்பதற்கு
நீ இடங்கொடாதே.

पश्य शून्यान्यरण्यानि रुदन्तीव समन्ततः । यथानिलयमायद्भिर्निलीनानि मृगद्विजैः ॥

अरण्यानि	காட்டு உயிர்கள்	निलीनानि	{ அவைகளுக்கு வெளி யிலிருந்து திங்குவரா தவண்ணமாய் மறை க்கப்பட்டவைகளாய் முற்றிலும் [ளாய் குதுசெய்யாதவைக- எல்லா திக்குகளிலும் சத்தமிடுகின்றன; நீ கவனித்துப் பார்.
यथानिलयं	அதது இரவில் தங்கு . மிடத்திற்கு	इव	
आयद्भिः	வந்துசேர்ந்த	शून्यानि	
मृगद्विजैः	மிருகங்களா லும் பகைகளா லும்	समन्ततः	
		रुदन्ति	
		पश्य	

अद्यायोध्या तु नगरी राजधानी पितुर्मम । सखीपुंसाऽऽगतानस्माञ्छोचिष्यति न संशयः॥

पितुः	“ திருத்தந்தையின்	अस्मान्	நம்மை நினைந்து
राजधानी	இராஜதானியாகிய	अद्य	இப்பொழுது
अयोध्या नगरी	அயோத்திநகர்	शोचिष्यति	துயரப்பட்டுக்கொண்
सखीपुंसा तु	ஆண்பெண்ணடங்க லாயெல்லாமும்,	मम	எனக்கு [புருக்கும்
आगतान्	இங்குவந்துவிட்ட	संशयः न	இவ்விஷயத்தில் ஐயமில்லை.

अनुरक्ता हि मनुजा राजानं बहुभिर्गुणैः । त्वां च मां च नरव्याघ्र शत्रुघ्नभरतौ तथा ॥

नरव्याघ्र	“ புருஷோத்தம!	शत्रुघ्नभरतौ तथा	பரதசத்ருக்கள்களிடத்திலும்,
मनुजाः	ஜனங்கள்	बहुभिः	விசேஷமான
राजानं	சக்கிரவர்த்தியாரிடத் திலும்,	गुणैः हि	திருக்கல்பாணகுணங் களினாலேயே
मां च	என்னிடத்திலும்,	अनुरक्ताः	{ உச்சஞ்சலபக்திமையு டையவர்களாயிருக் கின்றார்கள்.
त्वां च	உன்னிடத்திலும்		

पितरं चानुशोचामि मातरं च यशस्विनीम् । अपि वाऽन्यौ भवेतां तु रुदन्तौ तावभीक्ष्णशः॥

पितरं च	“ திருத்தந்தையாரைக் குறித்தும்	अभीक्ष्णशः	இடைவிடாமல்
यशस्विनीं	மாதுகிரோமணியா கும்	रुदन्तौ तु	அழுதவண்ணமேயி ருக்கும்
मातरं च	திருத்தாயைக்குறித் தும்,	तौ अपि	அவ்விருவர்களும்
अनुशोचामि	நான் மிக்கச் சோகிக் கின்றேன்.	अन्यौ	திருத்த இழந்தவர் களாய்
		भवेतां वा	அவ்விருவர்களோ என்னமோ!

भरतः खलु धर्मात्मा पितरं मातरं च मे । धर्मार्थकामसहितैर्वाक्यैराश्वासयिष्यति ॥ ७ ॥

खलु “என்றுலும் ஸித்ரா
மம் ஒன்றுன்று.

धर्मात्मा தர்மா த்மா வாகிய
भरतः பரதன்,
पितरं தந்தையையும்
मे எனது
मातरं च தாயையும்

धर्मार्थ- } தர்மம் ஒன்றுதான்
कामसहितैः } சர்வமுமாய் கோர
வேண்டுமென்பதை
நன்குவிளங்கக்காட்
டுகின்ற
वाक्यैः சித்தாந்தங்களால்
आश्वासयिष्यति தேற்றி சோகத்தை
யாற்றுவான்.

भरतस्यानृशंसत्वं सञ्चिन्त्याहं पुनः पुनः । नानुशोचामि पितरं मातरं चापि लक्ष्मण ॥

लक्ष्मण “லக்ஷ்மண!
भरतस्य பரதனுடைய
आनृशंसत्वं தண்ணளி ஸ்வபாவத்
पुनः पुनः அடிக்கடி [தை
सञ्चिन्त्या கவனித்து,
अहं நான்

पितरं தந்தையாரைக்குறித்
தும்
मातरं च தாயாரைக்குறித்தும்
अपि சில சமயங்களில்
अनुशोचामि न மனச்சஞ்சலமில்லாத
வனாகின்றேன்.

त्वया कार्यं नरव्याघ्र मामनुव्रजता कृतम् । अन्वेष्टव्या हि वैदेह्या रक्षणार्थे सहायता ॥

नरव्याघ्र “புருஷோத்தம!
वैदेह्या: ஜானகிக்கு
रक्षणार्थे தீங்குவராதவண்ணம்
பாதுகாக்கும் விஷய
सहायता துணை [த்தில்
अन्वेष्टव्या தேவை.

हि ஆனபடியால்
मां என்னை
अनुव्रजता பின்தொடர்ந்துவந்த
त्वया உன்னால்
कार्यं செய்யவேண்டியதா
कृतम् கடமை இது. [கிய

अद्भिरेव तु सौमित्रे वत्स्याम्यद्य निशामिमाम् । एतादृि रोचते मह्यं वन्येऽपि विविधे सति॥

सौमित्रे “சுமித்ரா தேவியின்
अद्य இன்று [திருக்குமார!
इमां இந்த
निशां तु இரவைமட்டும்
विविधे விவிதமான
वन्ये காய்க்கிழங்குகள்
सति अपि இருந்தபோதிலும்கூட

अद्भिः एव தீர்த்தத்தை மாத்தி
ரம் குடித்து
वत्स्यामि கழிக்கப்போகிறேன்.
एतद् हि இதுதான்
मह्यं எனக்கு
रोचते நலமெனத்தோன்று
கிறது.”

एवमुक्त्वा तु सौमित्रि सुमन्त्रमपि राघवः । अप्रमत्तस्त्वमश्वेषु भव सौम्येत्युवाच ह ॥११॥

राघवः ஸ்ரீராமர்,
एवं மேற்கண்டவண்ண
மாய்

सौमित्रि ஸௌமித்திரியிடம்
उक्त्वा तु அருளிச்செய்து,
सुमन्त्रं अपि ஸுமந்திரரை நோக்கி

इति பின்வருமாறு
उवाच கட்டளையிட்டார்.
सौम्य त्वं “ஆன்பரே! நீர்
अश्वेषु குதிரைகளிடத்தில்
अप्रमत्तः ஜாக்கிரதையுடைய
भव இரும்” [வராக

46]

सोऽश्वान्मुमन्त्रः संयम्य सूर्येऽस्तं समुपागते । प्रभूतयवसान्कृत्वा बभूव प्रत्यनन्तरः ॥

सूर्ये	சூரியன்	प्रभूतयवसान्	வேண்டியவளவு புல்லுட
अस्तं	அஸ்தமனம்	कृत्वा	னிருக்கின்றவைகளா
समुपागते	ஆனபின்னர்		செய்துவிட்டு, [ய்
सः सुमन्त्रः	அந்தச்சுமந்திரர்,	प्रत्यनन्तरः	{ மேல் ஆகவேண்டிய
अश्वान्	குதிரைகளை		காரியங்களைக் கவனி
संयम्य	கட்டி,	वभूव	{ க்கின்றவராக
			ஆயினர்.

उपास्य तु शिवां सन्ध्यां दृष्ट्वा रात्रिसुपागताम् । रामस्य शयनं चक्रे सूतः सौमित्रिणा सह॥

सूतः	ஸூரதி, (சுமந்திரர்)	रात्रिं	இரவின் இருளை
शिवां	மங்களமான	दृष्ट्वा तु	உத்தேசித்து உடனே
सन्ध्यां	சந்தியை	रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
उपास्य	உபாசித்து,	शयनं	திருப்பள்ளியை
उपागतां	நடைபெற்றுக்கொண்	सौमित्रिणा सह	ஸௌமித்திரியோடு
	டிருந்த	चक्रे	இயற்றினார். [கூட

तां शय्यां तमसातीरे वीक्ष्य वृक्षदलैः कृताम् । रामः सौमित्रिणा सार्धं सभार्यः संविवेश ह॥

रामः ह	ஸ்ரீராமரும்	वृक्षदलैः	மரத்திலைகளைக்
तमसातीरे	தமஸை நதிக்கரையில்		கொண்டு
तां	அந்த	कृतां	அமைக்கப்பெற்றிருப்
शय्यां	படுக்கையை	वीक्ष्य	கவனித்து, [பதை
सौमित्रिणा	ஸௌமித்திரியோடு	सभार्यः	தருமபத்னிசமேதர
सार्धं	கூட	संविवेश	துயின்றருளினார். [ய்

सभार्यं संप्रसुप्तं तं भ्रातरं प्रेक्ष्य लक्ष्मणः । कथयामास सूताय रामस्य विविधान्गुणान् ॥

लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணன்	प्रेक्ष्य	கவனித்து,
तं	அந்த	रामस्य	ஸ்ரீராமது
भ्रातरं	தமையனாரை	विविधान् गुणान्	பற்பல திருக்கல்யாண
सभार्यः	தருமபத்னிசமேத		குணங்களை
	ராய்	सूताय	ஸூரதிக்கு, (ஸுமத்
			திரருக்கு)
संप्रसुप्तं	{ நன்கு இனிது உறங்	कथयामास	{ எடுத்துரைத்து
	கிக்கொண்டிருக்கின்		காலங்கழித்தனர்.
	றவராய்		

जाग्रतोरेव सा रात्रिस्तयोः सौमित्रिसूतयोः । जगाम तमसातीरे रामस्य ब्रुवतोर्गुणान् ॥

तमसातीरे	தமஸை நதிக்கரையில்	जाग्रतोः	தயிலாது கண்விழித்
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய		துக்கொண்டிருந்த
गुणान् एव	திருக்கல்யாணகுணங்	तयोः	அந்த
	களைப்பற்றியே	सौमित्रिसूतयोः	ஸௌமித்திரிக்கும்
			ஸூரதிக்கும்
ब्रुवतोः	பேசிக்கொண்டிருந்த	सा	அந்த
	வர்களாய்	रात्रिः जगाम	இரவு கழிந்தது.

गोकुलाकुलतीरायास्तमसायाऽविदूरतः । अवसत्तत्र तां रात्रिं रामः प्रकृतिभिः सह ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	अविदूरतः	சமீபத்தில்
तत्र	இப்படியாய்	तां रात्रिं	அந்த இரவை
गोकुलाकुल- तीरायाः	பல பசுத்தொழுக்கள் கட்டப்பட்டு விளங் கிய கரைகளையுடைய	प्रकृतिभिः	பட்டணத்து ஜனங்க ளுடன்
तमसायाः	தமஸை நதியினது	सह	கூடியிருந்தவராய்
		अवसत्	கழித்தார்.

उत्थाय तु महातेजाः प्रकृतीस्ता निशाम्य च । अब्रवीद्भ्रातरं रामो लक्ष्मणं पुण्यलक्षणम् ॥

महातेजाः	மஹா தேஜோவானு	पुण्यलक्षणं	புண்ண மொன்றையே
रामः	ஸ்ரீராமர் [கும்		ஸ்ர்வவுமாய்க்கொண்
उत्थाय	தூயிலெழுந்து,		ட ஒழுக்கமுடைய
ताः	அந்த	भ्रातरं	தம்பியாகிய
प्रकृतीः च	பட்டணத்து ஜனங்க ளைப்பற்றி	लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரைப் பார்த்து
निशाम्य	தீர்க்காலோசனை செய்து,	तु	இவ்விஷயத்திலிப்படி
		अब्रवीत्	அருளிச்செய்தார்.

अस्मद्व्यपेक्षान्सौमिते निरपेक्षान्गृहेष्विमान् । वृक्षमूलेषु संसृप्तान्पश्य लक्ष्मण सांप्रतम् ॥

सौमिते	“ஸ”த்திரா நந்தன	निरपेक्षान्	பற்றை முற்றிலும்
लक्ष्मण	லக்ஷ்மண!		ஒழித்தவர்களாய்
अस्मद्व्यपेक्षान्	நம்மிடத்தில் பேரன்பு கொண்டவர்களாய்	वृक्षमूलेषु	மரங்களினடிகளில்
साम्प्रतं	இப்பொழுது	संसृप्तान्	மெய்மறந்து தூயிலு கின்ற
गृहेषु	இல்லறவாழ்வின் மண் ணைசகளிலும்பெண் ணைசகளிலும் பொ ருளாசைகளிலும்	इमान्	இவர்களை
		पश्य	பார்.

यथैते नियमं पौराः कुर्वन्त्यस्मन्निवर्तने । अपि प्राणानसिष्यन्ति न तु त्यक्ष्यन्ति निश्चयम् ॥

एते	“இந்த	कुर्वन्ति	அவலம்பித்திருக்கின் றார்கள்.
पौराः	பட்டணத்து ஜனங்கள்	यथा तु	அதற்கென்றால்
अस्मन्निवर्तने	நம்மை திருப்பி அழை த்துப்போகும் விஷ யத்தில்	प्राणान् अपि	பிராணனையும்
नियमं	தீக்கைய	असिष्यन्ति	மதியார்கள்.
		निश्चयं	சங்கல்பத்தை
		त्यक्ष्यन्ति न	விடார்கள்.

यावदेव तु संसृप्तास्तावदेव वयं लघु । रथमारुह्य गच्छाम पन्थानमकुतोभयम् ॥ २१ ॥

संसृप्ताः	“மெய்மறந்து தூங்கி க்கொண்டிருக்கின்ற	तु	உடனே
यावत् तावत् एव	இருக்கும் [வர்களாய்	आरुह्य	ஏறிக்கொண்டு,
एव	பொழுதே	लघु	விரைந்து
वयं	நாம்	आकुतोभयं	இடையூறற்ற
रथं	ரதத்தில்	पन्थानं	தூரப்பிரதேசத்திற்கு
		गच्छामः	போய்விடுவோம்.

अतो भूयोऽपि नेदानीमिक्ष्वाकुपुरवासिनः । स्वपेयुरनुक्ता मां वृक्षमूलानि संश्रिताः ॥

इक्ष्वाकुपुर- }
वासिनः

“இக்ஷ்வாகுவம்சத்து
ராஜதானி நகரவாஸி
களும்,

मां
अनुक्ताः

என்னிடத்தில்
பேரன்புகொண்டவர்
களாய்,

इदानीं

இப்பொழுது

वृक्षमूलानि
संश्रिताः

மரத்தடிகளில்
படுத்து உறங்கிக்கொ
டிருக்கும் இவர்கள்,
இப்பொழுதிலிருந்து
இனிமேலும்
விழித்துக்கொண்டு
விடுவார்கள்.

अतः
भूयः अपि
स्वपेयुः न

पौरा ह्यात्मकृतादुःखाद्विप्रमोक्ष्या नृपात्मजैः । न ते खल्वात्मना योज्या दुःखेन पुरवासिनः ॥

पौराः

“நகரத்தவர்கள்
அவர்கள்காரணமாக
நேர்ந்த

आत्मकृतात्

दुःखात्

नृपात्मजैः हि

கஷ்டத்திலிருந்து
இராஜகுமாரர்களா
லேயே

विप्रमोक्ष्याः

விடுவிக்கப்படவேண்
டியவர்கள்.

पुरवासिनः

பட்டணத்துஜனங்க
ளாகிற

ते

आत्मना

दुःखेन

खलु

योज्याः

न

அவர்கள்,

நமது

கஷ்டத்தோடு

எள்ளளவும்

கூடயிருந்து அனுப
விக்கின்றவர்களாக

இடம்கொடுக்கக் கூ
டாது”.

अब्रवीलक्ष्मणो रामं साक्षाद्वर्ममिव स्थितम् । रोचते मे महाप्राज्ञ क्षिप्रमारुह्यतामिति ॥

लक्ष्मणः

साक्षात्

स्थितं

லக்ஷ்மணர்
ஸாக்ஷாத்
உருக்கொண்டுவந்தி
ருக்கும்

धर्म इव

रामं

क्षिप्रं

इति

திருதேவதையாகிய
ஸ்ரீராமரைபார்த்து
ததக்ஷணமே
பின்வருமாறு

अब्रवीत्

महाप्राज्ञ

मे

रोचते

आरुह्यताम्

பதிலுரைத்தார்.

“சர்வசாக்ஷியாகிய
சர்வக்குரோ!

அப்பேனுக்கு

சரிதாகத்தோன்று

கின்றது.

திருவள்ளப்படியே தீர்
மானிக்கப்பட்டும்.”

अथ रामोऽब्रवीच्छ्रीमान्सुमन्त्रं युज्यतां रथः । गमिष्यामि ततोऽरण्यं गच्छ शीघ्रमिति प्रभुः ॥

ततः

श्रीमान्

प्रभुः

रामः

सुमन्त्रं

अथ

इति

अब्रवीत्

அதன்மேல்
ஸ்ரீமான்மன்
பிரபுவும் ஆகிய
ஸ்ரீராமர்
சுமந்திரரைப்பார்த்து
அப்பொழுது
பின்வருமாறு
ஆக்குநாபித்தருளினார்.

अरण्यं

शीघ्रं

गमिष्यामि

रथः

युज्यतां

गच्छ

“காட்டிற்கு

இப்பவே

என் புறப்பட்டுப்

போகப்போகிறேன்.

ரதமனது

சிக்கம்செய்யப்பட்ட

டும்.

போய்வாரும்”.

सूतस्ततः संत्वरितः स्यन्दनं तैर्हयोत्तमैः । योजयित्वाऽथ रामाय प्राञ्जलिः प्रत्यवेदयत् ॥

ततः	அதன்மேல்	योजयित्वा	{ ஆயத்தம் செய்துகொண்டு வந்து நிறுத்தி விட்டு,
संत्वरितः	{ தன் கடமைகள் செய்வதில் “காலநீட்டம்” எனும் தோஷரஹிதமாகிய	रामाय	ஸ்ரீராமரை நோக்கி
सूतः	சாரதி (சுமந்திரர்)	प्राञ्जलिः	கைகூப்பி
स्यन्दनं	ரதத்தை	अथ	பின்வருமாறு
तैः	அந்த	प्रत्यवेदयत्	விண்ணப்பம் செய்தார்.
हयोत्तमैः	சிறந்தகுதிரைகளோடு		

अयं युक्तो महाबाहो रथस्ते रथिनां वर । त्वमारोह सुभद्रं ते ससीतः सहलक्ष्मणः ॥

रथिनां वर	“மகா ரதிகளே!	त्वं	தேவரீர்
महाबाहो	மகாபாகுவே!	ससीतः	ஸீதாப்பிராட்டியாரோடும்,
ते	தேவரீரது	सहलक्ष्मणः	லக்ஷ்மணரோடும்,
रथः	ரதம்	आरोह	ஏறியருளலாம்.
अयं	இதோ	ते सुभद्रम्	{ தேவரீரது திருவுளம் எல்லாமும் கைகூடுமாக.”
युक्तः	வந்து சித்தமாகவிருக்கிறது		

तं स्यन्दनमधिष्ठाय राघवः सपरिच्छदः । शीघ्रगामाकुलावतीं तमसामतरन् नदीम् ॥ २८ ॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்	शीघ्रगामा	வேகமாய் ஓடும் நீரோட்டமுடையதும்,
सपरिच्छदः	{ கூட வந்தவர்களோடு (அதாவது பிராட்டியோடும், இலக்ஷ்மணரோடும்) கூட	आकुलावतीं	நீர்ச்சுழிகள் நிரம்பப் பெற்றதுமாகிய
तं	அந்த	तमसां	தமஸை
स्यन्दनं	ரதத்தில்	नदीं	நதியின்
अधिष्ठाय	எழுந்தருளி,	अतरन्	அக்கரை போய்ச் சேர்ந்தார்.

स सन्तीर्य महाबाहुः श्रीमाञ्छिवमकण्टकम् । प्रापद्यत महामार्गमभयं भयदर्शिनाम् ॥ २९ ॥

श्रीमान्	ஸ்ரீமான்	अभयं	அபயமாய் விளங்குகிறது,
महाबाहुः	மகாபாகுவமான	अकण्टकं	{ தற்கால கஷ்டத்திற்கு நிவிருத்தியாய் விளங்குகிறதுமான
सः	அவர்	महामार्ग	ஓர் சிறந்த உபாயத்தை
सन्तीर्य	ரதத்தினின்று கீழிறங்கி,	प्रापद्यत	திருவுளத்தில் நிச்சயித்துக்கொண்டார்.
भयदर्शिनां	{ மனச்சஞ்சலத்தை விளைவித்துக்கொண்டிருக்கும் அவர்களுக்கு நன்மையை விளைவிக் கத்தக்கதாயும்,		
शिवं			

मोहनार्थं तु पौराणां सूतं रामोऽब्रवीद्वचः । उदङ्मुखः प्रयाहि त्वं रथमास्थाय सारथे ॥

रामः
पौराणां
मोहनार्थं तु
सूतं
वचः

ஸ்ரீராமர்
பட்டணத்து ஜனங்
களுக்கு
சுவடு அறியமுடியாம
லிருக்கும் விஷயத்தில்
சாரதியைப்பார்த்து
பின்வரும் உத்திரவை

अब्रवीत्
सारथे
त्वं
रथं
आस्थाय
उदङ्मुखः
प्रयाहि

அருளிச்செய்தனர்.
“சாரதியே!
நீர்
ரதத்தை
நடத்திக்கொண்டு,
வடக்குமுகமாக
செல்லும்.

मुहूर्तं त्वरितं गत्वा निवर्तय रथं पुनः । यथा न विद्युः पौरा मां तथा कुरु समाहितः ॥

मुहूर्तं
त्वरितं
गत्वा
रथं
पुनः
निवर्तय
पौराः

“இரண்டுநாழிகை (48
நிமிஷம்) வரைக்கும்
வேகமாய்
சென்று,
ரதத்தை
எதிர்முகமாக
திருப்பிக்கொண்டு
வாரும்.
பட்டணத்துஜனங்கள்

विद्युः न
मां
समाहितः
यथा तथा
कुरु

{ சுவடுகளை உள்ளபடி
கண்டுகொள்ளக்கூ
டாது.
என்னை
அனுசரிக்கின்றவராய்
அவ்வண்ணமாகும்
வண்ணமாய்
நீர் காரியத்தை முடி
யும்.”

रामस्य तु वचः श्रुत्वा तथा चक्रे स सारथिः । प्रत्यागम्य च रामस्य स्यन्दनं प्रत्यवेदयत् ॥

सारथिः
रामस्य
वचः
श्रुत्वा
तथा च
चक्रे
सः

சாரதி
ஸ்ரீராமரது
நியமனத்தை,
கிரமேல்கொண்டு,
ஆக்கினைப்படியே
செய்துமுடித்தனர்.
அவர்

प्रत्यागम्य
रामस्य
स्यन्दनं
तु
प्रत्यवेदयत्

திரும்பிவந்துசேர்த்து,
ஸ்ரீராமருக்கு
ரதத்தை
பிளவும்
முன்னிருந்த இடத்
தில் சிறுத்தினர்.

तौ संप्रयुक्तं तु रथं समास्थितौ तदा ससीतौ रघुवंशवर्धनौ ।

प्रचोदयामास ततस्तुरङ्गमानससारथियेन पथा तपोवनम्

॥ ३३ ॥

तदा
तौ
रघुवंशवर्धनौ तु
संप्रयुक्तं
रथं
ससीतौ
समास्थितौ

அப்பொழுது
அவ்விரண்டு
ரகுசுவதிலகர்களும்,
சித்தமாய் வந்திருக்
ரதத்தில் [கும்
ஸீதாபிராட்டியுடன்
எறி உட்கார்ந்த கொ
ண்டவர்கள்.

ततः
सः
सारथिः
तपोवनं
पथा येन
तुरङ्गमान्
प्रचोदयामास

அதன்பின்னர்
அந்த
சாரதி
தபோவனத்திற்கு
போகும்வழியாகிருந்
தமையால்
குதிரைகளை
{ கிழிந்தி தட்டிக்கொ
டுத்த உற்சாஹப்ப
படுத்தினர்.

ततः समास्थाय रथं महारथः ससारथिर्दाशरथिर्वनं ययौ ।

उदङ्मुखं तं तु रथं चकार स प्रयाणमाङ्गल्यनिमित्तदर्शनात्

॥ ३४ ॥

महारथः	மஹாரதரான	चकार	செய்துகொண்டார்.
दाशरथिः	தீராமர்	सः	அவர்
रथं	ரதத்தில்	तं	அந்த
समास्थाय	எறிக்கொண்டு,	रथं	ரதத்தில்
ततः	பின்னர்		
प्रयाणमाङ्गल्य- निमित्तदर्शनात्	பிரயாணத்தின்மேல் நன்மையை வினாவிக் கிறதாகிய தர்மவிதி என்கிறபடியால்	ससारथिः तु	சாரதியுடன் கூடி-னவ ரான பின்னர் (சார தி எறிக்கொண்ட பிற்பாடு)
उदङ्मुखं	வடக்குதிசையை பார் த்தவண்ணமாய்	वनं	காட்டிற்கு
		ययौ	புறப்பட்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे षट्त्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 4229.

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1874

सप्तचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் ॥ ४७ ॥

पौरनिवृत्तिः—பட்டனஜனங்கள் திரும்பிச் செல்வது.

प्रभातायां तु शर्वर्यां पौरास्ते राघवं विना । शोकोपहतनिश्चेष्टा बभूवुर्गतचेतसः ॥ १ ॥

ते	அந்த	शोकोपहत- निश्चेष्टाः	சோகம் மேலிட்டதால் செயலறவுற்றவர் களாய்
पौराः	பட்டணத்து ஜனங்		
शर्वर्यां	இரவு [கள்	गतचेतसः	தன்னிறவை இழந்த வர்களாய்
प्रभातायां तु	கழிந்து போழுது விடிந்ததும்,	बभूवुः	ஆயினர்.
राघवं विना	தீராமரை காணாமல்		

शोकजाश्रुपरिवृणा वीक्षमाणास्ततस्ततः । आलोकमपि रामस्य न पश्यन्ति स्म दुःखिताः॥

ततः	அவ்விடத்தில்	ततः	அதனால்
वीक्षमाणाः	பார்த்துத்தேடுகின்ற வர்களாய்,	शोकजाश्रु- परिवृणाः	சோகத்தால் தோன் றிய கண்ணீர்களால் வாட்டமடைந்தவர் களாய்
रामस्य	தீராமருடைய	दुःखिताः	துக்கப்பட்டுக்கொண் று முந்தார்கள்
आलोकं } अपि }	தர்சனசாதனமாகிய அடையாளம் ஏதொ ன்றையும்		
पश्यन्ति स्म न	காணவில்லை.		

47]

ते विषादार्तिवदना रहितास्तेन धीमता । कृपणाः करुणा वाचो वदन्ति स्म मनस्विनः ॥

धीमता
तेन
रहिताः
ते
मनस्विनः
विषादार्ति-
वदनाः

தீமானாகிய
அவரால்
கைவிடப்பட்டவர்
களாகிய
அந்த
புண்பா த்மாக்கள்,
ஆசாபங்கத்தால் வா
டியமுகமுடையவர்
களாய்

कृपणाः
करुणाः
वाचः
वदन्ति स्म

{
மேல்செய்யக்கூடிய சா
ரியமின்னதென அறி
யமுடியாதவர்களாகி
மனம் படும் பாட்டை
நன்குவிளங்கக்காட்
டுகின்ற
பின்வரும் வார்த்தை
களை
பரஸ்பரம் பேசிக்
கொண்டார்கள்.

धिगस्तु खलु निद्रां तां ययाऽपहतचेतसः । नाद्य पश्यामहे रामं पृथूरस्कं महाभुजम् ॥

यया
अपहतचेतसः
अद्य
पृथूरस्कं

“எந்த நித்ரைக்கு ஈடு
பட்டு
மெய்மறந்து கிடந்து
விட்ட நாம்
இப்பொழுது
அகன்ற மார்புடைய
வரும்

महाभुजं
रामं
पश्यामहे न
खलु
तां निद्रां
धिक् अस्तु

நீண்ட கைகளையுடைய
வருமான
ஸ்ரீராமரை
காணப்பெறப்பெற்றி
லோம்.
இக்காரணத்தால்
அந்தநி க்கையை
பழிக்கவேண்டும்.

कथं नाम महाबाहुः स तथाऽवितथक्रियः । भक्तं जनमभित्यज्य प्रवासं राघवो गतः ॥

अवितथक्रियः
महाबाहुः
सः
राघवः

{
“தஞ்சமடைந்தவர்க
ளை கைவிடுகிறதில்லை
என்கிற சங்கற்ப
முடைய
ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவா
கிய
அந்த
ஸ்ரீராமர்

तथा
भक्तं
जनं
अभित्यज्य
प्रवासं
गतः
कथं नाम

{
திருவுளத்தில் எற்றுக்
கொள்ளப்பட்டவண்
னாமே
பக்திகொண்டு தஞ்ச
மென்று வந்தடைந்த
ஜனத்தை
விட்டுவிட்டி.
தூரதேசவாசத்தை
அடைகிறத
எப்படி நியாயமாகும்?

यो नः सदा पालयति पिता पुत्रानिवौरसान् । कथं रघूणां स ज्येष्ठस्त्यक्त्वा नो विपिनं गतः ॥

रघूणां
ज्येष्ठः
यः
नः
सदा
पिता
औरसान्
पुत्रान्

“ரகுவம்சத்தவர்களுக்
உத்தமராய் [குள்
எவரொருவர்
நம்மை
இது வரைபின்பொருளும்
ஓர் தந்தை
வயற்றிறிற்றந்த
புதல்வர்களை

इव
पालयति
सः
नः
त्यक्त्वा
विपिनं
गतः
कथम्

எவ்வண்ணமோ
உவ்வண்ணமே
காப்பாற் றுவந்தனரோ
அவர்
நம்மை
கைவிட்டு,
உட்கொந்து [தென்பது
எழுந்தருளினதிகிற-
எப்படி நியாயமாகும்?

इहैव निधनं यासौ महाप्रस्थानमेव वा । रामेण रहितानां हि किमर्थं जीवितं हि नः ॥

इह एव

निधनं

महाप्रस्थानं }
एव वा }

இங்கேயே

{ பிராயோபவேசம் செ
ய்து கடைசியாகிய
மரணத்தைத் தயர்வது
உணவெதுவும் உட்
கொள்ளாமல் நடந்த
வண்ணமேயிருந்து
கடைசியாகிய மரண
த்தைத் தயர்வது

यामः

हि

रामेण हि

रहितानां

नः

जीवितं

किमर्थम्

நாம் அடைவோம்.

ஏனெனில்

ஸ்ரீராமராலேயே

கைவிடப்பட்ட

நமக்கு

உயிர்வாழ்வது

என்னத்துக்கு ?

सन्ति शुष्काणि काष्ठानि प्रभूतानि महान्ति च । तैः प्रज्वाल्य चितां सर्वे प्रविशामोऽथ पावकम् ॥

काष्ठानि

शुष्काणि

महान्ति

प्रभूतानि च

सन्ति

तैः

“கட்டைகள்

உலர்ந்தவைகளாகவும்,

பெரியனவாகவும்,

ஏராளமாகவும்,

இங்கு இருக்கின்றன.

அவைகளைக்கொண்டு

चितां

पावकं

प्रज्वाल्य

अथ

सर्वे

प्रविशामः

ஓர் சிதையில்

தீயை

வளர்த்தி,

இப்பவே

நாமெல்லோரும்

வீழ்ந்திறப்போம்.

किं वक्ष्यामो महाबाहुरनसूयः प्रियंवदः । नीतः स राघवोऽस्माभिरिति वक्तुं कथं क्षमम् ॥

राघवः

महाबाहुः

अनसूयः

प्रियंवदः

अस्माभिः

सः

“ஸ்ரீராமர்

ஆஜானுபாகு ;

தோஷரஹிதன் ;

{ எப்படிப்பட்டவன

தும் மனம்கோணாது

பேசுபவர் ;

எங்களால்

அவர்

नीतः

इति

वक्तुं

कथं क्षमं

किं

वक्ष्यामः

கொஞ்ச தூரம்சென்று
வழிவிடப்பட்டனர்

என்று

சொல்ல

எங்ஙனமடுக்கும்.

எதை

தோஷமாய் நாம் சொ
ல்லமுடியும்.

सा नूनं नगरी दीना दृष्ट्वाऽस्मान् राघवं विना । भविष्यति निरानन्दा सखीबालवयोधिका ॥

सा

नगरी

राघवं विना

अस्मान्

दृष्ट्वा नूनं

दीना

“ அந்த

நகரம்

ஸ்ரீராமரின்றி

எங்களை

கண்டதுமே

ஏழ்மையை அடைந்த

सखीबाल- }
वयोधिका }

निरानन्दा

भविष्यति

பெண்கள், பாலகர்

கள், வயோதிகர்கள்

முதலியவர்கள் ஆகி

ய இவர்களுையுடைய

தாய்

உலகவாழ்வில் பற்றற்

ஆகிவிடும். [றதாய்

निर्यातास्तेन वीरेण सह नित्यं धृतात्मना । विहीनास्तेन च पुनः कथं द्रक्ष्याम तां पुरीम् ॥

नित्यं

धृतात्मना

वीरेण

तेन सह

निर्याताः

“ எக்காலத்திலும்

உள்ளும் புறமும் ஒரே

மாதிரியாயுள்ள

தர்மவீரராகிய

அவரோடுகூட

பிரயாணமாய் புறப்

பட்ட நாங்கள்

तेन च

विहीनाः

तां पुरीं

पुनः

कथं

द्रक्ष्यामः

அவராலேயே

கைவிடப்பட்டவர்

அந்த நகரை [களாய்

மீண்டும்

எப்படி-

பார்த்துசுஹிப்போம்.”

47]

इतीव बहुधा वाचो बाहुमुद्यम्य ते जनाः । विलपन्ति स्म दुःस्वार्ता विवत्सा इव धेनवः॥

ते
जनाः
विवत्साः
धेनवः
इव
दुःस्वार्ताः

அந்த
ஜனங்கள்,
கன்றுகளையிழுந்த
பசுக்கள்
டோலாகி
துக்கத்தா லெளிமைய
டைந்தவர்களாய்,

बाहुं
उद्यम्य
इति
बहुधा इव
वाचः
विलपन्ति स्म

கையை
பிசைந்துகொண்டு,
இப்படியும்
இன்னும் பலவாறாய்
முள்ள
மொழிகளை
புலம்பியழுதார்கள்.

ततो मार्गानुसारेण गत्वा किञ्चित्क्षणं पुनः । मार्गनाशाद्विषादेन महता समभिप्लुताः ॥

पुनः
क्षणं
मार्गानुसारेण
ततः
किञ्चित्
गत्वा

இந்த ஸ்திதியில்
ஒரு சமயத்தில்
சுவட்டால்
அதையே துடர்ந்து
கொஞ்சம்
சென்று,

मार्गनाशात्
महता
विषादेन
समभिप्लुताः

சுவடு மறைந்துவிட்ட
மையால்
அசஹ்யமாயிருந்த
மனவருத்தத்தால்
செய்தொழிலற்றவர்க
ளாயினர்.

रथस्य मार्गनाशेन न्यवर्तन्त मनस्विनः । किमिदं किं करिष्यामो दैवेनोपहता इति ॥

मनस्विनः
रथस्य
मार्गनाशेन
किं इदं
दैवेन
उपहताः

புணியா தமாக்களாகு
மவர்கள்
இரதத்தினது
சுவடு இல்லாமையால்,
“இது என்ன!
தெய்வத்தால்
கஷ்டத்தில் தள்ளி
விடப்பட்ட நாம்

किं
करिष्यामः
इति
न्यवर्तन्त

என்ன
செய்யமாட்டுவோம்?
என்று சொல்லிக்கொ
ண்டே
போனவழியே திரும்பி
விட்டார்கள்.

ततो यथागतेनैव मार्गेण क्लान्तचेतसः । अयोध्यामगमन्सर्वे पुरीं व्यथितसज्जनाम् ॥१५॥

सर्वे
क्लान्तचेतसः
यथागतेन
एव
मार्गेण
ततः

எல்லோரும்
துவட்சியுற்ற மனமு
டையவர்களாய்,
போனது எதுவோ
அதே
வழியாகவே
அச்சமயம்

व्यथित-
सज्जनां
अयोध्यां
पुरीं
अगमन्

}
மிகவருத்தி மனம்வாடி
த்துடித்துக்கொண்
டிருக்கும் அத்தனை
களைபுடைய
அயோத்தியா
நகருக்கு
வந்துசென்றார்கள்.

आलोक्य नगरीं तां च क्षयव्याकुलमानसाः । अवर्तयन्त तेऽभूणि नयनैः शोकपीडितैः ॥

ते
क्षयव्याकुल-
मानसाः च
तां नगरीं
आलोक्य

அவர்கள்
ஆயாசத்தால் முறிந்த
மனமுடையவர்
களாய்,
அந்த நகரை
பார்த்து,

शोक-
पीडितैः
नयनैः
अभूणि
अवर्तयन्त

}
சோகத்தில் கசக்கி க
சக்கி கலக்கிக்கிடந்த
கண்களிலிருந்து
நீர்களை
தாரைதாரையாக
வடித்தார்கள்.

एषा रामेण नगरी रहिता नातिशोभते । आपगा गरुडेनेव हृदादुद्धृतपन्नगा ॥ १७ ॥

रामेण	ஸ்ரீராமர்	उद्धृतपन्नगा	பாம்புகள் கவர்ந்து
रहिता	இல்லாத		போனபின்னருள்ள
एषा	இந்த	आपगा इव	நதி எவ்வண்ணமோ
नगरी	நகர்		அவ்வண்ணமே
गरुडेन	கருடனால்	अतिशोभते न	நிச்சித்தமாய்
हृदात्	ஒவ்வொரு பாம்புப் புற்றினின்றும்		கிடந்தது.

चन्द्रहीनमिवाकाशं तोयहीनमिवार्णवम् । अपश्यन्निहतानन्दं नगरं ते विचेतसः ॥ १८ ॥

विचेतसः	உதிதுயரமுற்றிருந்த	आकाशं इव	ஆகாசத்தைப் போலி
ते	அவர்கள்		ருப்பதாகவும்
नगरं	நகரத்தை	तोयहीनं	நீரற்ற
निहतानन्दं	உற்சாஹமொழிந்து கிடக்கிறதாகவும்	अर्णवं इव	கடல் போலிருக்கிற தாகவும்
चन्द्रहीनं	சந்திரனில்லாத	अपश्यन्	கவனித்தார்கள்.

ते तानि वेश्मानि महाधनानि दुःखेन दुःखोपहता विशन्तः ।

नैव प्रज्जुः स्वजनं जनं वा निरीक्षमाणाः प्रविनष्टहर्षाः

॥ १९ ॥

ते	அவர்கள்	दुःखेन	வெகு கஷ்டப்பட்டு
दुःखोपहताः	துக்கம் மேலிட்டவர்க ளாய்,	निरीक्षमाणाः एव	கவனிக்கின்றவர்களா கியும்
प्रविनष्टहर्षाः	விவேகமென்பதே சற் றுமில்லாதவர்களாய்	स्वजनं	பந்துஜனத்தைத் தானாகட்டும்,
महाधनानि	அதிபாக்கியப்பெருக்	जनं वा	இதர ஜனத்தைத் தானாகட்டும்
तानि	அந்த [குற்ற	प्रज्जुः न	தேர்ந்துணரும் அறி வில்லாதிருந்தார்கள்.
वेश्मानि	மாளிகைகளில்		
विशन्तः	வந்துசேர்ந்தவர்க ளாய்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे सप्तचत्वारिंशः सर्गः ॥

अष्टत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்தேட்டாவது ஸர்க்கம் || ४८ ||

पौराङ्गनाविप्रलापः—பட்டணத்து ஸ்திரீகளின் விலாபம்.

तेषामेवं विषण्णानां पीडितानामतीव च । वाष्पविप्लुतनेत्राणां सशोकानां मुमूर्षया ॥ १ ॥
अनुगम्य निवृत्तानां रामं नगरवासिनाम् । उद्गतानीव सत्त्वानि बभूवुरमनस्विनाम् ॥

रामं	ஸ்ரீராமரை	अतीव	மிகவும்
अनुगम्य	பின்பற்றிச் சென்று,	एवं	மேற்கூறியவண்ணம்
निवृत्तानां	திரும்பிவந்து சேர்ந்த வர்களும்,	पीडितानां	மனச்சங்கடத்தை அடைந்தவர்களாய்
सशोकानां	அதே மனவேதனை உற்றவர்களாய்	वाष्पविप्लुत- नेत्राणां	கண்ணீரால் கலங்கிய கண்களுற்றவர்களாய்
मुमूर्षया	{ மரணமே நலமெனக் கொண்டுவிட்டமை யால்	विषण्णानां च	உணரும் அறிவற்றிரு ந்தவர்களுமான
अमनस्विनां	{ மானிடர்கள் ஏதொன் றிற்கு அஞ்சுவார்க ளோ, அதற்கும் (மர ணத்திற்கும்) பயப் படாதவர்களாய்	तेषां	அந்த
		नगरवासिनां	நகரத்தவர்களின்
		सत्त्वानि	ஆத்மாக்கள்
		उद्गतानि	உடல்களை விட்டு
		इव	அப்பற்றப்பட்டனவை
		बभूवुः	ஆயின. [கன்போல

स्वं स्वं निलयमागम्य पुत्रदारैः समावृताः । अश्रूणि मुमुचुः सर्वे वाष्पेण पिहिताननाः ॥

सर्वे	எல்லோரும்	आगम्य	புகுத்துகொண்டு.
पुत्रदारैः	புத்திரகள த்ராதிகளு டன்	वाष्पेण	கண்ணீரால்
समावृताः	இருக்காதவர்களாய்	पिहिताननाः	{ மறைத்துக்கிடக்கும் முகங்களுடையவர் களாய்
स्वं स्वं	அவனவனுக்குச் சொந்தமான	अश्रूणि	கண்ணீர்களை
निलयं	{ திருமாளிகையில் இரு க்குமிடம் தெரியாத மறைவிடமாகிய அறைக்குள்	मुमुचुः	வடக்கார்கள்.

न चाहृष्यन्न चामोदन्वणिजो न प्रसारयन् । न चाशोभन्त पण्यानि नापचनृहमेधिनः ॥

अहृष्यन् च न	எதற்கும் மகிழவில்லை.	पण्यानि च	அப்பாசங்கள் எள்ள ளவும்
अमोदन् च न	எவர்களுையும் கொண் டாடவில்லை.	अशोभन्त न	கைப்பற்றவில்லை.
वणिजः	வாத்தகர்கள்	गृहमेधिनः	இல்லறத்தார்கள்
प्रसारयन् न	கடைகளை திறக்க வில்லை.	अपचन् न	தலிலை உதையவில்லை.

नष्ट दृष्ट्वा नाभ्यनन्दन्विपुलं वा धनागमम् । पुत्रं प्रथमजं लब्ध्वा जननी नाभ्यनन्दत ॥

नष्टं	இழவாய்விட்டுவிடப் பட்டதும்,	जननी	பெற்றதாயாயிருக்கும் எவளும்
विपुलं	ஏராளமுமாகிய	प्रथमजं	ஸர்வோத்தகிருஷ்டமா ய் பெற்ற
धनागमं	பொருளைத் திரும்பிப் பெற்றிருப்பதை	पुत्रं	தன் புதல்வனை
दृष्ट्वा वा	பிரத்யக்ஷத்தில் கண்ட வர்கள் ஆயினும்	लब्ध्वा	தன் கண்முன்கண்டும்,
अभ्यनन्दन् न	மகிழ்சியடையவில்லை.	अभ्यनन्दत न	உத்ஸாஹம் கொள் ளா திருந்தனள்.

गृहे गृहे रुदन्त्यश्च भर्तारं गृहमागतम् । व्यग्रहयन्त दुःखार्ता वाग्भिस्तोत्रैरिव द्विपान् ॥

गृहे गृहे	வீடுகள்தோறும்	तोलैः	மாவெட்டிகளால்
दुःखार्ताः	மனவேதனையால் புண்பட்டவர்களாய்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ் வண்ணமே
रुदन्त्यः	அழுதுகொண்டிருந்த வனிதையர்கள்,	वाग्भिः	{ (பின்கண்டமனோபாவ ங்களை நன்கு விளங் கக்காட்டுகின்ற) உறு திச்சொல்லுகளைக் கொண்டு
गृहं	வீட்டிற்கு	व्यग्रहयन्त	ஏகினார்கள்.
आगतं	திரும்பிவந்துசேர்ந்த		
भर्तारं च	அவரவர்கள் கணவ ரைப்பார்த்து		
द्विपान्	யானைகளை		

किं नु तेषां गृहैः कार्यं किं दारैः किं धनेन वा । पुत्रैर्वा किं सुखैर्वापि ये न पश्यन्ति राघवम् ॥

ये	“ எவர்கள்	धनेन वा	{ ஒவ்வொரு வீடுகளி லும் பரம்பரையாகக் கிடைத்ததும் பிரதி தினமும் ஆராதிக்க ப்டும் குலதேவத் தால்தான்
राघवं	ஸ்ரீராமரை	किं	ஆவதென்ன?
पश्यन्ति न	{ இக்காலத்தில் கட்புல மாகக்கண்டு சேவி யாது இருக்கின்ற னர்களோ	पुत्रैः वा	புதர்களால்தான் ஆகட்டும்
तेषां	அவர்களுக்கு	सुखैः	மற்றபடியாயுள்ள
गृहैः	மனைகளால்	अपि वा	உலகசம்பத்துகளால் தாணாகட்டும்
कार्यं किं नु	ஆவது என்ன?	किम्	ஆவது என்ன?
दारैः किं	மனைவிகளால் ஆவ தென்ன?		

48]

एकः सत्पुरुषो लोके लक्ष्मणः सह सीतया । योऽनुगच्छति काकुत्स्थं रामं परिचरन्वने ॥

सीतया सह काकुत्स्थं रामं वने	“வஸீதாராட்டியா கூட [ரோடு ககுஸ்தவம்சத்தவ ஸ்ரீராமருக்கு [ராகிய காட்டில் சர்வதேச சர்வகால சர்வாவஸ்தோசித சர்வவித கைங்கரியங் களையும், பத்திமை கொண்டு திருவுள் ளம் எள்ளளவும் கோணுது புரிகின்ற வராய்,	यः अनुगच्छति लक्ष्मणः एकः लोके सत्पुरुषः	எவரொருவர் தொடர்ந்து சென்றிரு க்கின்றாரோ அந்த லக்ஷ்மணர் ஒருவர்தான் உலகில் கொடுத்துவைத்தவர்.
--	---	---	--

आपगाः कृतपुण्यास्ताः पद्मिन्यश्च सरांसि च । येषु पास्यति काकुत्स्थो विगाह्य सलिलं शुचिः ॥

काकुत्स्थः शुचि सलिलं येषु विगाह्य	“ஸ்ரீராமர் புண்ய தீர்த்தத்தை எவைகளில் அணுகி, திருக்கண்களால் கடா க்ஷித்து அருளுகின் றாரோ,	ताः आपगाः पद्मिन्यः च सरांसि च कृतपुण्याः	அந்த நதிகளும், தாமரையோடைகளும், பொய்கைகளும் கொடுத்துவைத் தவைகள்.
--	---	---	--

शोभयिष्यन्ति काकुत्स्थमटव्यो रम्यकाननाः । आपगाश्च महानूपाः सानुमन्तश्च पर्वताः ॥

रम्यकाननाः अटव्यः महानूपाः आपगाः च	“அழகியதான உத் யானவனங்களும், அடர்ந்த காடுகளும், புண்ய தீர்த்த கட்ட நதிகளும், [ங்களும்,	सानुमन्तः पर्वताः च काकुत्स्थं शोभयिष्यन्ति	பெரிய மலைகளும், சிறிய குன்றுகளும் ஸ்ரீராமருக்கு குளுமை காட்டப் போகின்றன.
---	---	--	--

काननं वाऽपि शैलं वा यं रामोऽनुगमिष्यति । प्रियातिथिमिव प्राप्तं नैनं शस्यन्त्यनर्चितुम् ॥

यं काननं वा शैलं वा रामः अनुगमिष्यति अपि इव	“எந்த ஒரு காட்டில்தானாகட்டும், மலையில்தானாகட்டும், ஸ்ரீராமர் எழுந்தருளுகின்றார் என்றால், அவைகள் ஸ்ர்வபுகாரமாயும்	प्रियातिथिं प्राप्तं एनं अनर्चितुं शस्यन्ति न	இட்டமான அகிதி பாகி எழுந்தருளியிருக்கும் இவரை போற்றிப் புகழ்பாதி ருக்க எண்ணப்பட்டார்.
--	--	---	--

विचित्रकुसुमापीडा बहुमञ्जरिधारिणः । राघवं दर्शयिष्यन्ति नगा भ्रमरशालिनः ॥१२॥

विचित्र-
कुसुमापीडाः }

“விசுத்ரமான மலர்க
ளேச் சிரோபூஷணங்
களாயுடையவை
களும்,

बहुमञ्जरि-
धारिणः }

பலவகை பூங்கொத்
துக்களை உடையவை
களும்,

भ्रमरशालिनः

{ வண்டுகள் நிறையப்
பெற்று விளங்குகின்
றவைகளுமாகிய
மரங்கள்
ஸ்ரீராமருக்கு
குளிர்மைகாட்டப்
போகின்றன.

अकाले चापि मुख्यानि पुष्पाणि च फलानि च । दर्शयिष्यन्त्यनुक्रोशाद्विरयो राममागतम् ॥

गिरयः अपि
अकाले च

“மலைகளும்
காலமல்லாத காலத்
திலும்
அவ்விடமெழுந்தருளி
யிருக்கும்

आगतं

रामं
अनुक्रोशात्

ஸ்ரீராமருக்கு
கருணையால்

मुख्यानि
पुष्पाणि च
फलानि च

சிறந்த
பூக்களையும்,
பழங்களையும்,
{ சுண்முன் வைத்து
சமர்ப்பாணம்செய்யப்
போகின்றன.

प्रस्रविष्यन्ति तोयानि विमलानि महीधराः । विदर्शयन्तो विविधान्भूयश्चित्रांश्च निर्झरान् ॥

पादपाः पर्वताग्रेषु रमयिष्यन्ति राघवम्

॥ १४ ॥

महीधराः च
विविधान्
भूयश्चित्वा
निर्झरान्

“பர்வதங்களும்
பலவித
அழகுவாய்ந்த
அருவிகளை

विदर्शयन्तः

{ கட்டிலனாகும்வண்
ணம் செய்கின்றவை
களாய்,

विमलानि

பரிசுத்த

तोयानि
प्रस्रविष्यन्ति

ஐலங்களை
பெருகி ஓடச்செய்யப்
போகின்றன.

पादपाः

राघवं
पर्वताग्रेषु
रमयिष्यन्ति

விருக்தங்கள்
ஸ்ரீராமரை
மலையுச்சிகளில்
உள்ளம் குளிரச்செய்
யப்போகின்றன.

यत्र रामो भयं नात्र नास्ति तत्र पराभवः । स हि शूरो महाबाहुः पुत्रो दशरथस्य च ॥

रामः

“ஸ்ரீராமர்,
எழுந்தருளியிருக்கும்
இடம் எதுவோ

यत्र

अत्र

पराभवः

अस्ति न

तत्र

भयं

அதில்
ஆசாபங்கம் என்பது
உண்டாகாது.
ஆனபடியால்
{ விரும்பியது பெருமை
யால் விளையும் ஏக்க
மென்பது

न

हि

दशरथस्य

पुत्रः

सः च

शूरः

महाबाहुः

இல்லை.

ஏனெனில்

தசரதசக்கிரவர்த்தி
யாருக்கு

{ திருக்குமாரராய் திரு
விளையாடிக்கொண்டி-
ருக்கும்

அவர்தான்

ஒப்பாருமிக்காருமற்ற
சூரராகிய

மஹாபாஹு.

पुरा भवति नो दूरादनुगच्छाम राघवम्

ந:

दूरात्

पुरा

तादृशस्य

महात्मनः

पादच्छाया

सुखोदका

अस्य

जनस्य

वयं परिचरिष्यामः सीतां यूयं तु राघवम् । इति पौरस्त्रियो भर्तृन्दुःखार्तास्तत्तदब्रुवन् ॥

यूयं

राघवं

वयं

सीतां

तु

परिचरिष्यामः

युष्माकं राघवोऽरण्ये योगक्षेमं विधास्यति ।

अरण्ये

युष्माकं

योगक्षेमं

राघवः

विधास्यति

को न्वनेनाप्रतीतेन सोत्कण्ठितजनेन च ।

अनेन

अप्रतीतेन

सोत्कण्ठित-
जनेन

“நமக்கு

தொலைவில்

விரைந்து

“அத்தன்மையர் ஆகிய

மஹாத்மாவின்னுடைய

திருவடிநிழல் ஒன்று
தான்.

கிருதார்த்தர்களாகச்
செய்யவல்லது.

இந்த

உலகிற்கும்

“நீங்கள்

ஸ்ரீராமருக்கும்

நாங்கள்

சீதாபிராட்டியாருக்

கும்

தனித்தனியே

திருத்தொண்டு

செய்வோம்.”

“காட்டில்

உங்களுக்கு

உலகவாழ்வுக்குவேண்
டிய சர்வத்தையும்

ஸ்ரீராமர்

அளித்தருள்வார்.

“இந்த

மனச்சந்துவழியை

வினோவிக்காததும்

ஜனசமூகம் முழுமை
க்கும் எந்த ஒரு புண்
யாத்மாவை நினைந்து

நினைந்து ஆயரத்தை
வினோவித்துக்கொண்
டிருக்கின்றதாகிறது

॥ १६ ॥

भवति

राघवं

अनुगच्छामः

नाथः

सः हि

सः गतिः

सः

परायणम्

पौरस्त्रियः

दुःखार्ताः

भर्तृन्

तत्

तत् इति

अब्रुवन्

सीता

अस्य

नारीजनस्य

योगक्षेमं

करिष्यति

अमनोज्ञेन

हतचेतसा च

वासेन

कः तु

संप्रियेत

எழுந்தருளியிடுவார்.

ஸ்ரீராமரை

நாம் இப்பவே ஓடித்
தேடி தாசிப்போம்.

இதரலோகங்களுக்

கும் நாதராகிறவர்

அவர் ஒருவர்தான்.

அவர் சரணம் புகுமி

அவர் [டம்.

தஞ்சம் புகுந்தவர்

களை கைவிடாது கா

த்தருளுபவர்.

பட்டணத்துசமங்களி
கள்

துக்கம்மேலிட்டவர்க

கணவர்களிடம் [ளாய்

மேற்கண்டவண்ண

மாயும்

பின்வரும் வண்ண

பேசினார்கள். [மாயும்

சீதாபிராட்டியர்

அந்த

ஸ்திரீசமுதூக்திற்

உலகவாழ்வுக்கு வே

ண்டிய சர்வத்தையும்

அளித்தருளுவார்.

தித்தனைக்குப் பாத்தி

ரமாகிவிட்டதும்

அறிவினத்தை நன்கு

வினக்கக்காட்டுகின்ற

வாசத்தால் [துமாகிய

எவன் தான்

மனத்திருப்தி கொள்

எழுடியும்?

कैकेय्या यदि चेद्राज्यं स्यादधर्म्यमनाथवत् । न हि नो जीवितेनार्थः कुतः पुत्रैः कुतो धनैः ॥

राज्यं “ இராஜ்யம்
कैकेय्या: यदि चेत् கைகேயியினுடையதா
கிவிட்டால்
अधर्म्यं நீதிதப்பியதாய்
अनाथवत् நா.தனற்றதாய்
स्यात् ஆகிவிடும்.
न: நமக்கு

जीवितेन பிழைத்திருப்பதில்
अर्थः பிரயோஜனம்
न இல்லை.
हि அப்படியிருக்கையில்
पुत्रैः புத்திரர்களால்
कुतः ஆவது என்ன?
धनैः பொருளுகளால்
कुतः ஆவது என்ன?

यथा पुत्रश्च भर्ता च त्यक्तावैश्वर्यकारणात् । कं सा परिहरेदन्यं कैकेयी कुलपांसनी ॥

यथा “ எவளால்
भर्ता च கணவரும்
पुत्रः च புத்திரனும்
ऐश्वर्यकारणात् { ராஜப்பிரபுத்வம் ஒன்
றையே சர்வவுமாய் எ
ண்ணிவிட்டபடியால்
त्यक्तौ கைவிடப்பட்டார்
களோ,

सा அந்த
कुलपांसनी குலம்கெடுக்கும்
பாவியாகிய
कैकेयी கைகேயியும்
अन्यं மற்ற
कं எவனை
परिहरेत् உதறியெறியத் துணி
வுகொள்ளாள்?

कैकेय्या न वयं राज्ये भृतकामा वसेमहि । जीवन्त्या जातु जीवन्त्यः पुत्रैरपि शपामहे ॥

वयं “ நாங்கள்
राज्ये ராஜ்யத்தில்
जातु ஒரு நிமிஷமென்ற
உம்
जीवन्त्या: வாழ்ந்துகொண்டிருக்
கும்
कैकेय्या: கைகேயியினுடைய
भृतकामा: ஆதரவைப்பிரார்த்திக்
கின்றவர்களாய்

जीवन्त्यः உயிர்வைத்துக்
கொண்டு
वसेमहि न காலங்கழிக்கமாட்
டோம்.
पुत्रैः अपि பிள்ளைகள்மேல்
शपामहे இதை ஆணையிட்டுச்
சொல்லுகின்றோம்.

या पुत्रं पार्थिवेन्द्रस्य प्रवासयति निर्धृणा । कस्तां प्राप्य सुखं जीवेदधर्म्यां दुष्टचारिणीम् ॥

या “ எவளொருவள்
निर्धृणा ஈகிரக்கமில்லாதவ
ளாகி
पार्थिवेन्द्रस्य சக்கிரவர்த்தியாரது
पुत्रं திருமகனை
प्रवासयति காட்டிற்கு ஓட்டிகிட்
டாளோ

तां அந்த
अधर्म्यां தர்மத்தை துறந்து
दुष्टचारिणीं துஷ்டையை [விட்ட
प्राप्य அடுத்து,
कः எவன்
सुखं மனத்திருப்தியுடன்
जीवेत् வசிப்பான்?

उपद्रुतमिदं सर्वमनालम्बमनायकम् । कैकेय्या हि कृते सर्वं विनाशमुपयास्यति ॥ २५ ॥

इदं कैकेय्याः कृते	“ இப்பொழுது கைகேயியின்பொருட்டு, ஒவ்வொன்றும் ஆபத்துகளையடைந்ததாய்	अनालम्बं अनायकं	ஆதரவற்றதாய் ஒழுங்கின்றி தடுமாற்றம் பெற்றதாய்
सर्वं उपद्रुतं		सर्वं हि विनाशं उपयास्यति	முற்றிலும் அழிவை அடையப்போகிறது.

न हि प्रव्राजिते रामे जीविष्यति महीपतिः । मृते दशरथे व्यक्तं विलोपस्तदनन्तरम् ॥

महीपतिः रामे प्रव्राजिते	“ சக்கிரவர்த்தியார், ஸ்ரீராமர் வனவாசம்பூண்டிருக்கையில்	दशरथे मृते तदनन्तरं विलोपः	தசரதசக்கிரவர்த்தி மாண்டபிறகு [யார் அவரையொட்டியே உலகுக்கே பிரமூல அழிவு என்பது சித்தம்.
जीविष्यति न	பிழைத்திருக்கமாட்டார்.	व्यक्तं हि	

ते विषं पिबतालोड्य क्षीणपुण्याः स्म दुर्गताः । राघवं वाऽनुगच्छध्वमश्रुतिं वाऽपि गच्छत ॥

क्षीणपुण्याः दुर्गताः ते आलोड्य विषं पिबत स्म वा राघवं	“ புண்யமழியப்பெற்ற வர்களாய் கஷ்டதசையிலிருந்து அந்த நீங்கள் [கும் தீர்க்காலோசனை செய்து, விஷத்தையாவது குடியுங்கள். அல்லது ஸ்ரீராமரிடம்	अनुगच्छध्वं अपि वा अश्रुतिं गच्छत	ஆசராகிவிடுங்கள். இதில்கையென்றால் உங்கள் சமாசாரம் எதுவும் எங்கள் செ விக்கெட்டாதவண் ணமாயும், உங்கள் முகமறியாதவண்ண மாயிருக்கும் ஒர் து ரதேசத்திற்கு போய்விடுங்கள்.
---	---	--	--

मिथ्या प्रव्राजितो रामः सभार्यः सहलक्ष्मणः । भरते संनिविष्टाः स्मः सौनिके पशवो यथा ॥

सभार्यः सहलक्ष्मणः रामः मिथ्या प्रव्राजितः	“ தர்மபத்திஸமேத ராகவும், லக்ஷ்மணரோடும் ஸ்ரீராமர் தாறுமாறாய் ஒட்டப்பட்டிருக்கிறார்.	सौनिके पशवः यथा भरते संनिविष्टाः स्मः	இறைச்சிக்காரனிடம் ஆடுமாடுகள் போல பரதனிடத்தில் நங்கள் வாழப் போகின்றோம்.
--	---	---	---

पूर्णचन्द्राननः श्यामो गूढजत्रुररिंदमः । आजानुबाहुः पद्माक्षो रामो लक्ष्मणपूर्वजः ॥२९॥

लक्ष्मणपूर्वजः “लக்ஷ்மணருக்குத்
கமயனாகிய
ராமः ஸ்ரீராமர்,
पूर्णचन्द्राननः { பூர்ணசந்திரன் போன்
ற திருமுகமண்டல
முடையவர்.
श्यामः சயாமளவாண் த்திரு
மேனியுடையவர்.

गूढजलुः { தசைப்பற்றால் மறைந்
த தோள்களின் சக்
தியுடையவர்.
अरिन्दमः சத்ருக்களை வெல்லும்
திறமையுற்றவர்.
आजानुबाहुः { முழந்தாள்வரையில்
நீண்ட திருக்கைகளை
யுடையவர்.
पद्माक्षः செந்தாமரைபோன்ற
கண்களையுடையவர்.

पूर्वाभिभाषी मधुरः सत्यवादी महाबलः । सौम्यश्च सर्वलोकस्य चन्द्रवत्प्रियदर्शनः ॥ ३० ॥

पूर्वाभिभाषी “செருக்கின் றி தாமே
முன்பேசுபவர்.
मधुरः { தகழுங்கட்டழகு
வாய்ந்த திருமேனி
யுடையவர்.
सत्यवादी சொன்ன சொல்
தவறாதவர்.

महाबलः மகா சக்தி படைக்கப்
सौम्यः சாது. [பெற்றவர்.
सर्वलोकस्य च உலகுக்கு எல்லாமும்
चन्द्रवत् சந்திரனை
प्रियदर्शनः இனியராய் விளங்கு
கின்றவர்.

नूनं पुरुषशार्दूलो मत्तमातङ्गविक्रमः । शोभयिष्यत्यरण्यानि विचरन्स महारथः ॥ ३१ ॥

पुरुषशार्दूलः “புருஷோத்தமர்.
मत्तमातङ्गविक्रमः மதயாணைபோன்ற
நடையுடையவர்.
महारथः மகாரதர்.
सः அவர்,

अरण्यानि காடுகளில்
विचरन् சஞ்சரிப்பவராகி
नूनं இப்பவும், எப்பவும்
शोभयिष्यति பெருமைபெற்று
விளங்குவார்.”

तास्तथा विलपन्त्यस्तु नगरे नागराः स्त्रियः । चुक्रुशुर्दुःखसंतप्ता मृत्योरिव भयागमे ॥३२॥

नगरे நகரில்
ताः அந்த
नागराः நகரவாஸிகளாகிய
स्त्रियः ஸ்திரீகள்
तथा மேற்கண்டவண்ணமா
विलपन्त्यः புலம்பிக்கொண்டு
मृत्योः யமனுடைய

भयागमे तु { வரவையறிந்து உள்
ளம் நடுக்கமுறும்
சமயத்தில்
इव எவ்வண்ணமோ,
दुःखसंतप्ताः அவ்வண்ணமே
துக்கத்தால் பரிதபிக்
கின்றவர்களாகி
चुकुशुः கூவியழுதார்கள்.

इत्येवं विलपन्तीनां स्त्रीणां वेश्मसु राघवम् । जगामास्तं दिनकरो रजनी चाभ्यवर्तत ॥

वेश्मसु வீடுகளில்
स्त्रीणां மாதர்கள்
राघवं च ஸ்ரீராமரையே நினைத்
इति एवं இவ்வண்ணம் [து
विलपन्तीनां புலம்பியழுதுக்
கொண்டிருக்கையில்

दिनकरः சூரியபகவான்
अस्तं அத்தமனகிரியை
जगाम அடைந்தார்.
रजनी இரவு
अभ्यवर्तत தோன்றிற்று.

नष्टज्वलनसम्पाता प्रशान्ताध्यायसत्कथा । तिमिरौघानुलिप्तैव सा तदा नगरी बभौ ॥

तदा } अप्पोழுது
सा } அந்த
नगरी } நகரம்
नष्टज्वलनसम्पाता } தீழுட்டுவது என்ப
தே இல்லாததாய்

प्रशान्ताध्याय- } வேதகோஷமும், புரா
सत्कथा } णமோ துவதுமில்லா
इव } முற்றிலும் [ததாய்
तिमिरौघानुलिप्ता } எங்குபார்த்தாலும்
बभौ } இருட்டிக்கிடக்கிற
இருந்தது. [தாகவும்

उपशान्तवणिवण्या नष्टहर्षा निराश्रया । अयोध्या नगरी चासीन्नष्टतारमिवाम्बरम् ॥

अयोध्या } அயோத்திமா
नगरी } நகர்
निराश्रया } தஞ்சமாய் புகுமிட
மில்லாததாய்
नष्टहर्षा } உற்சாஹமொழிந்த
தாய்

उपशान्त- } மூடப்பட்டு உள்ளே
वणिवण्या च } யே கிடக்கின்ற கடை
पपन्दङ्कलैयुदै
यतायुम्
नष्टतारं } நகூத்தரங்களற்ற
अम्बरं इव } ஆகாயம்போல்
आसीत् } இருந்தது.

तथा स्त्रियो रामनिमित्तमातुरा यथा सुते भ्रातरि वा विवासिते ।

विलप्य दीना रुरुर्विचेतसः सुतैर्हि तासामधिको हि सोऽभवत् ॥ ३६ ॥

स्त्रियः } வனிதைகள்
सुते } வயற்றிற்பிறந்த பிள்
ளையோ,
भ्रातरि वा } உடன்பிறந்த சகோத
ரனோ,
विवासिते } காட்டிற்று ஒட்டிவிட
ப்படிவ்
यथा वा तथा } எவ்வண்ணமோ அவ்
வண்ணமே
रामनिमित्तं } ஸ்ரீராமருக்காக
आतुरा: } துயரப்படுகின்றவர்
களாய்

दीना: } எளிமையுற்றவர்
களாய்
विचेतसः } மனம் முறிந்தவர்
विलप्य } புலம்பி [களாய்
रुरु: } தேவி அழுதார்கள்.
हि } ஏனெனில்
तासां } அவர்களுக்கு
स: हि } அவர் ஒருவர்தான்
सुतै: अधिक: } வயற்றிற்பிறந்த புதல்
வர்களைவிட மேம்பட்
अभवत् } னினக்கொர். [டவராய்

प्रशान्तगीतोत्सवनृत्तवादिनी व्यपास्तहर्षा पिहितापणोदया ।

तदा ह्ययोध्या नगरी बभूव सा महार्णवः संक्षुभितोदको यथा ॥ ३७ ॥

तदा } அப்பொழுது
सा } அந்த
अयोध्या नगरी } அயோத்திமாநகர்
संक्षुभितोदकः } ஜலமெல்லாமும் சக்
தியாய்ப்போய்விட்ட
महार्णवः यथा } சமுத்திரம்போல்

प्रशान्तगीतोत्सव- } பாடல், உதனவம், ஆ
नृत्तवादिनी } ட்டம், வாத்யமிவை
களிலாததாய்,
व्यपास्तहर्षा } உற்சாகமதுன்றியதாய்,
पिहिता- } முடிக்கிடந்த சாதக்க
पणोदया हि } தவகையுடையதா
बभूव } இருந்தது. [யும்,

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये अयोध्याकाण्डे अष्टत्वारिंशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 4285

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1930

एकोनपञ्चाशः सर्गः—நாற்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் || ४९ ||

गोमत्यादिनदीतरणम्—கோமதீமுதலிய நதிகளை தாண்டுவது.

रामोऽपि रात्रिशेषेण तेनैव महदन्तरम् । जगाम पुरुषव्याघ्रः पितुराज्ञामनुस्मरन् ॥ १ ॥

पितुः	தந்தையின்	रामः	ஸ்ரீராமர்
आज्ञां एव	ஆக்கினையே	तेन	அந்த
अनुस्मरन्	தலைக்கட்டுவதில்	रात्रिशेषेण अपि	இரவு பொழுது விடிவதன் முன்னமேயே
	உறுதிகொண்ட	महत् अन्तरं	நெடுந்தொலை
पुरुषव्याघ्रः	புருஷோ த்தமராகும்	जगाम	யா த்ரை செய்தார்.

तथैव गच्छतस्तस्य व्यपायाद्रजनी शिवा । उपास्य तु शिवां सन्ध्यां विषयान्तं व्यगाहत॥

तथा	அவ்வாறு	व्यगाहत	வெளியில் வந்து
गच्छतः	பிரயாணம் செய்து		சேர்ந்தார்.
	கொண்டிருந்த		
तस्य	அவருக்கு	तु	இவ்விஷயத்தில்
रजनी एव	இரவும்	शिवां	புண்யகரமாகிய
शिवा	சுபமாக	सन्ध्यां	காலேசந்தியாவந்த
व्यपायात्	கழிந்தது.		னத்தை
विषयान्तं	{ பல கிராமங்களும், நகர்களும், நாடுகளும்	उपास्य	செய்தருளினார்.
	{ டங்கிய பெரிய தேசத்தினெல்லைக்கு (தென் கோசலதேசம்)		

ग्रामान्विकृष्टसीमान्तान् पुष्पितानि वनानि च । पश्यन्नतिययौ शीघ्रं शनैरिव हयोत्तमैः ॥

शृण्वन्वाचो मनुष्याणां ग्रामसंवासवासिनाम् ॥ ३ ॥

विकृष्ट-सीमान्तान् }	நன்றாக உழப்பட்டிருக்கும் நிலங்களையுடைய	शृण्वन्	திருச்செவ்விசாற்றி
ग्रामान्	கிராமங்களையும்,		அருளிய அவர்
पुष्पितानि	புஷ்பங்கள் தளிர்ந்து மலர்ந்திருக்கின்ற	शीघ्रं इव	தட்சணமே
वनानि च	உத்யானவனங்களை	शनैः	நிச்சப்தமாகிய நடை
	யும்,		கொண்டு
पश्यन्	கண்குளிரப் பார்க்க	हयोत्तमैः	சிறந்த குதிரைக
	கின்றவராய்		ளோடு
ग्रामसंवासवासिनां	கிராமவீடுகளில்		{ தானிருக்கிறது பிற
	வவவிக்கும்		ரால் காணமுடியாத
मनुष्याणां	ஜனங்களுடைய	अतिययौ	{ தாகிய ஓர் இடத்தில்
वाचः	பின்வரும் மொழிக		மறைந்து நின்றுவிட்டனர்.
	ளுக்கு		

49]

विगर्हितां हि कैकेयीं क्रूरां क्रूरेण कर्मणा । राजानं धिग्दशरथं कामस्य वशमागतम् ॥४॥

क्रूरां
विगर्हितां
கைகேயி
காமசு
இவ்வுலகில் எதொன்
றை சர்வவுமாய்கொ
ண்டிருக்கின்றாரோ,
அதற்கும் (தர்மத்திற்
கும் என்பது பாவம்)

वशं आगतं
दशरथं
राजानं हि
कर्मणा
क्रूरेण
धिक्
शुபபட்ட
தசரத
சக்கிரவர்,த்தியாருக்கு
த்தான்
ஓர் தர்மச்செயலால்
யாவருக்கும் மனவே
தனையை வினாவிக்கி
ன்றமையால்
ஐயோ! என்ன
கஷ்டம்.

हा नृशंसाऽद्य कैकेयी पापा पापानुबन्धिनी । तीक्ष्णा संभिन्नमर्यादा तीक्ष्णे कर्मणि वर्तते ॥

हा
तीक्ष्णा
नृशंसा
कैकेयी
अद्य
“என்ன ஆச்சரியம்!
ஐயோ!
கணவனாரிடம் பத்தி
மைகொண்டு திருவு
ளம் எள்ளளவும்
கோணுது நடந்துவ
ருகிறவளென
உலகஜனங்களால் புக
ழ்ந்து கொண்டாடப்
பட்டவளாகிய
கைகேயிதேவியார்
இப்பொழுது

पापानुबन्धिनी
संभिन्नमर्यादा
पापा
तीक्ष्णे
कर्मणि
वर्तते
தூர்தசையை அடைந்
தவளாகி
இதுவரையில் அனுஷ
தித்துவந்த நல்லொ
ழுக்கத்தை முற்றி
லும் முறித்து எறிந்
தவளாய்,
துஷ்டையாய்
எவர்க்கும் அஹிதமா
யிருக்கின்ற
கார்பத்தில்
அவனம்பிக்கிருக்க
ருள்.

या पुत्रमीदृशं राज्ञः प्रवासयति धार्मिकम् । वनवासे महाप्राज्ञं सानुक्रोशं जितेन्द्रियम् ॥६॥

राज्ञः
ईदृशं
धार्मिकं
महाप्राज्ञं
सानुक्रोशं
“சக்கிரவர் த்தியாரின்
இப்படியாய் உத்தம
குணங்களுடைய
அதாவது
தார்பிகராயும்
மகாபுத்திமானாயும்,
சுயானுவாயும்.

जितेन्द्रियं
पुत्रं
या
वनवासे
प्रवासयति
ஐம்புலன்களையுமடத்
கனவருமான
குக்குமார்
அந்த உத்தம
வனவாசத்தில்
செல்லவந்திருக்கிறார்.

कथं नाम महाभागा सीता जनकनन्दिनी । सदा सुखेष्वभिरता दुःस्वान्यनुभविष्यति ॥

महाभागा
सदा
सुखेषु
अभिरता
“மகா பாக்யவதியும்
இதுவரையில் எக்கா
லத்திலும்
ரௌகரியங்களில்
அருந்தவாளும்,

जनकनन्दिनी
सीता
दुःस्वानि
कथं नाम
अनुभविष्यति
சுலகவதியின்
திருமகளுமாகிய
வித்தியாபட்டமார்,
கஷ்டங்களை
எப்படித்தான்
சுவிமான்?

अहो दशरथो राजा निःस्नेहः स्वसुतं प्रियम् । प्रजानामनघं रामं परित्यक्तुमिहेच्छति ॥

अहो "என்ன ஆச்சரியம்!
दशरथः தசரத
राजा சக்கிரவர்த்தியார்
प्रजानां ஜனங்களுக்கு
प्रियं இனியரும்,
अनघं நிரபராதியும்,

स्वसुतं தன் திருமகனுமாகிய
रामं ஸ்ரீராமரை
इह இப்பொழுது
निःस्नेहः கருணையற்றவராய்
परित्यक्तुं ஊரைவிட்டுத் துரத்த
इच्छति இணங்கியிருக்கிறார்."

एता वाचो मनुष्याणां ग्रामसंवासवासिनाम् । शृण्वन्नित्ययौ वीरः कोसलान्कोसलेश्वरः ॥

वीरः தருமவீரரென
कोसलेश्वरः { அயோத்திமாநகரில்
முதல்மைபெற்று வி
ளங்கிய அவர்,
ग्रामसंवास- } கிராமவீடுகளில் வசித்
वासिनां } துக்கொண்டிருந்த
मनुष्याणां ஜனங்களுடைய

एता: மேற்கண்ட
वाचः மொழிகளுக்கு
शृण्वन् திருச்செவிசார்த்திக்
कोसलान् கோஸலநாட்டின்
अतिययौ கடந்தார்.

ततो वेदश्रुतिं नाम शीततोयवहां नदीम् । उत्तीर्याभिमुखः प्रायादगस्त्याध्युषितां दिशम् ॥

ततः அதன்மேல்
शीततोयवहां குளிர்ந்த நீரோடப்
वेदश्रुतिं வேதச்ருதி [பெற்ற
नाम என்ற
नदीं நதியை
उत्तीर्य கடந்து,

अगस्त्याध्युषितां { அகஸ்த்யமாமுனிவர்
வசித்துக்கொண்டிருக்கும்
दिशं திசையை
अभिमुखः நோக்கி
प्रायात् எழுந்தருளிஞர்.

गत्वा तु सुचिरं कालं ततः शीतजलां नदीम् । गोमतीं गोयुतानूपामतरत्सागरङ्गमाम् ॥

सुचिरं நீண்ட
कालं காலம்
गत्वा யா த்ரைசெய்து,
ततः அதன்மேல்
तु இப்பொழுது
शीतजलां குளிர்ந்தஜலத்தை
யுடையதும்,

गोयुतानूपां { இருகரைகளிலும் பசு
மாடுகள் பல இருக்க
ப்பெற்றதும்
सागरङ्गमां { சமுத்திரத்தை நோக்
கி ஓடிக்கொண்டிருக்
கிறதமாகிய
गोमतीं கோமதி என்ற
नदीं अतरत् நதியை தாண்டினார்.

गोमतीं चाप्यतिक्रम्य राघवः शीघ्रगैर्हयैः । मयूरहंसाभिस्तामतरत्स्यन्दिकां नदीम् ॥

राघवः ஸ்ரீராமர்;
गोमतीं கோமதி என்ற
नदीं நதியை
अतिक्रम्य च கடந்துபின்னர்
शीघ्रगैः விரைவாகச்செல்லும்
हयैः अपि குதிரைகளோடேயே

मयूर- } மயில்களாலும், அன்
हंसाभिस्तां } னங்களாலும் ஒலிக்
துக்கொண்டிருக்கும்
स्यन्दिकां சியந்திகை என்ற
नदीं நதியை
अतरत् தாண்டினார்.

स महीं मनुना राजा दत्तामिक्ष्वाकवे पुरा । स्फीतां राष्ट्रावृतां रामो वैदेहीमन्वदर्शयत् ॥

सः रामः	அந்த ஸ்ரீராமர்	इक्ष्वाकवे	இக்ஷ்வாகுவின்
वैदेहीं	வைதேஹியாருக்கு	दत्तां	பொருட்டு, அளிக்கப்பட்டதாக
महीं	(கடந்து சென்ற அந்த) தேசத்தைப்பற்றி	स्फीतां	நீர்வளநிலவளங்கள் பொருந்தி பொருள் முகிந்துள்ளதாகவும்
पुरा	முற்காலத்தில்	राष्ट्रावृतां	அனேக நாடுகளையு டையதாகவும், எடுத்துரைத்தார்.
मनुना	மனு	अन्वदर्शयत्	
राजा	சக்கிரவர் த்தியாரால்		

सूत इत्येवमाभाष्य सारथिं तमभीक्ष्णशः । हंसमत्तस्वरः श्रीमानुवाच पुरुषर्षभः ॥ १४ ॥

सारथिं	ஸாரதியிடம்,	श्रीमान्	மூவுலகிலும் கொண் டாடப்படும்வர்.
अभीक्ष्णशः	அடிக்கடி,	तं	அவரை
हंसमत्तस्वरः	* பேச்சொலிக்கொ ண்டு	सूत	"சாரதியே! சுமந்திர
आभाष्य	சம்பாஷனை செய்து கொண்டு,	इति	என்றழ்த்து, [ரே "
पुरुषर्षभः	புருஷோத்தமரென	एवं	பின்வரும் மொழியை
		उवाच	அருளிச்செய்தார்.

[* திருவுளத்தில், யாரிடத்திலும் அருையை, பொறுமை, காய்மாகாரம், எரிச்
செல், துறுகண், வன்கண், ஆற்றாமை, இவைகளில் எதுவும், எள்ளளவும் இல்
லாதிருப்பதையும் எவ்வகையாலும் உவப்பு ஒன்றே மேலிட்டிருப்பதையும் நன்கு
விளங்கக்காட்டுகிற பேச்சொலிக்கொண்டு,]

कदाऽहं पुनरागम्य सरय्याः पुष्पिते वने । मृगयां पर्यटिष्यामि मात्रा पित्रा च सङ्गतः ॥

अहं	" நான்	पुष्पिते	பூக்கள் மலர்ந்து மணம்கமழ்கின்ற
पुनः	மீளவும்,	वने	வனத்தில்
मात्रा	தாயாருடனும்,	आगम्य	புகுந்து,
पित्रा च	தந்தையாருடனும்,	मृगयां	வேட்டையை
सङ्गतः	இருக்கின்றவனாகி	कदा	எப்பொழுது
सरय्याः	ஸரயூரதியினது	पर्यटिष्यामि	புரீவெனே!

राजर्षीणां हि लोकेऽस्मिन्नत्यर्थं मृगया वने । काले वृतां तां मनुजैर्यन्विनामभिकाङ्क्षिताम् ॥
अत्यर्थमभिकाङ्क्षामि मृगयां सरयूवने । रतिर्ह्येषाऽतुला लोके राजर्षिगणसंमता ॥ १७ ॥

अस्मिन्	" இந்த	मृगया	வேட்டை
लोके	உலகில்	राजर्षिगण-)	ராஜர்ஷிகணங்களா
वने	வனத்தில்	संमता)	லும் ஒப்புக்கொள் ளப்பட்டது.
एषा	இந்த		

रतिः	ஒழிவுசமயங்களில் அ னுஷ்டிக்குத்தக்கது.	रत्यर्थं	வினையாட்டில் பொழு துபோக்குவதற்காக
अतुला हि	தோஷாஹிதமாயுமி! (நக்குவெண்டியது.)	काले	விதிக்கப்பட்ட காலத் தில்
तां हि	அப்படிப்பட்டதாகிய தும்,	अभिकाङ्क्षितां	அதிகவிருப்பமாயிருக் கும்
लोके	உலகில்	मृगयां	வேட்டையை
मनुजैः	மானிடர்களால்	सरयूवने	சரயூநதியைச்சார்ந்த வனத்தில்
वृतां	ஒப்புக்கொள்ளப்பட் டதாகியதும்.	अत्यर्थं	மிகவும்
धन्विनां	வில்லாளிகளான	अभिकाङ्क्षामि	நான் விரும்புகின் றேன்.
राजर्षीणां	ராஜரிஷிகளுக்கு		

स तमध्वानमैश्वாகः सूतं मधुरया गिरा । तं तमर्थमभिप्रेत्य ययौ वाक्यमुदीरयन् ॥१८॥

सः	அந்த	वाक्यं	சம்பாஷணையை
ऐश्वாகः	இசைவாசுவம்சத்த வர் (ஸ்ரீராமர்.)	मधुरया	மதுரமாகிய
सूतं	ஸூதர்க்கு	गिरा	சொற்கொண்டு
तं तं अर्थं } अभिप्रेत्य }	அந்த அந்த பிரசித்தி யை உத்தேசித்து அதற்கு ஏற்றவண் ணமாய்	उदीरयन्	செய்துகொண்டு
		तं	அந்த
		अध्वानं	வழியை
		ययौ	கடந்தெழுந்தருளி றார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे एकोनपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 4303

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 1948

पञ्चाशः सर्गः—ஐம்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ५० ॥

गङ्गातीरे गुहसमागमः—கங்கக்கரையில் குகனுடன் சேர்வது.

विशालान् कोसलान्प्रम्यान्वात्वा लक्ष्मणपूर्वजः ।

अयोध्याभिमुखो धीमान् प्राञ्जलिर्वाक्यमब्रवीत्

॥ १ ॥

धीमान्	மஹாபிராக்ஞராகிய	प्राञ्जलिः	அஞ்ஜலிஹஸ்தராகி
लक्ष्मणपूर्वजः	லக்ஷ்மணரின் தமைய றார், ஸ்ரீராமர்,	अयोध्याभिमुखः	{ அயோத்தியை நோக்கி பார்க்கும்வண்ணமா ய் நின்றகொண்டு,
विशालान्	விசாலமாய்	वाक्यं	பின்வரும்திருவாக்கை
रम्यान्	அழகுவாய்ந்த	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருளி றார்.
कोसलान्	கோஸலநாடுகளை		
यात्वा	கடந்தபிறகு,		

आपृच्छे त्वां पुरि श्रेष्ठे काकुत्स्थपरिपालिते । दैवतानि च यानि त्वां पालयन्त्यावसन्ति च ॥

काकुत्स्थ- परिपालिते }	“காகுத்தர்க்களினால் பரிபாலனம் செய்யப் பட்ட	आवसन्ति	பக்கலில் இருந்துகொ
श्रेष्ठे	உத்தம	पालयन्ति	பாதுகாக்கும் [ண்டு
पुरि	நகரே!	दैवतानि	தெய்வங்கள்
त्वां च	உன்னையும்	यानि च	எவைகளோ அவை
त्वां	உன்னை	आपृच्छे	களையும நான் விடை கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன்.

निवृत्तवनवासस्त्वामनृणो जगतीपते: । पुनर्द्रक्ष्यामि मात्रा च पित्रा च सह सङ्गत: ॥३॥

निवृत्तवनवासः	“வனவாஸத்தை மூர் க்திசெய்தவனாய்	पित्रा च	தந்தையாருடனும்
जगतीपते:	சக்கிரவர்த்தியாருக்கு	सह	கூட
अनृणः	செய்யவேண்டிய கட மைசெய்துமுடி க்தவனாய்	सङ्गतः	வாஸம்செய்கின்றவ
मात्रा च	தாயாருடனும்,	त्वां	உன்னை [னாய்
ततो रुचिरताम्राक्षो भुजमुद्यम्य दक्षिणम् । अश्रुपूर्णमुखो दीनोऽब्रवीज्जानपदं जनम् ॥४॥		पुनः	மறுபடி
ततः	அவ்விடத்தில்	द्रक्ष्यामि	நான் கண்டு மகிழ்வு றுவேன்.”
जानपदं जनं	நாட்டுப்புற ஜனசமூக த்தைப் பார்த்து,		

ततो रुचिरताम्राक्षो भुजमुद्यम्य दक्षिणम् । अश्रुपूर्णमुखो दीनोऽब्रवीज्जानपदं जनम् ॥४॥

ततः	அவ்விடத்தில்	अश्रुपूर्णमुखः	{ கண்ணீர் அப்சய திரு முகமண்டலமுடைய வராய், அவ்
जानपदं जनं	நாட்டுப்புற ஜனசமூக த்தைப் பார்த்து,	दक्षिणं	வலது
दीनः	{ அவர்கள் படும் கஷ்ட த்தில் அனுதாபப்ப ட்டு உருகி இரக்க முற்றவராய்,	भुजं	புஜத்தை
रुचिरताम्राक्षः	{ தேஜோமயமாய் விள ங்கும் இருதிருக்கண் ணும் கலங்கி சிவந்தி ருக்கப்பெற்றவராய்	उद्यम्य	உயர்வெடுத்தெழுத்து
		अब्रवीत्	பின்வருமாறு திருவா ம்மலந்தருவினார்.

अनुक्रोशो दया चैव यथार्हं मयि वः कृतः । चिरं दुःखस्य पापीयो गम्यतामर्थसिद्धये ॥

अनुक्रोशः	“என் விஷயத்தில் உங்களுடைய அனுதாபமாகிற அருள் உள்ளபடியே[பட்டது, என்னால் க்ரஹிக்கப்- இவ்வுலகில் எவ்வுளம் எதொன்றை சம்பா திக்கவேண்டுமோ அந்த அர்த்தத்தை சம்பாதிப்பதில் பொருட்டு	गम्यतां	எனக்குப்போகவிடை கொடுக்கப்பட்டதும்.
दया च		दुःखस्य	கூக்கத்திற்கு
यथार्हं एव		चिरं	அன்றும் வெகுகாலம்
कृतः			கொடுப்பதென்பது
अर्थ- सिद्धये }		पापीयः	அதற்கு அதிகமாக கஷ்டம்

तेऽभिवाद्य महात्मानं कृत्वा चापि प्रदक्षिणम् । विलपन्तो नरा घोरां व्यतिष्ठन्त कचित्कचित् ॥

ते   அந்த
 नराः   ஜனங்கள்
 महात्मानं   மகாத்மாவாகுமவரை
 अभिवाद्य च   முடிதாழ்த்தி நமஸ்க
 प्रदक्षिणं कृत्वा   வலம்வந்து, [ரித்து
 घोरां   உருக்கமாய்

विलपन्तः   புலம்பி அழுகின்றவர்கள்,
 कचित् कचित्   இங்குமங்குமாய்
 व्यतिष्ठन्त }   பரவி அங்கேயே நின்
 अपि }   றுகொண்டிருந்தார்கள்.

तथा विलपतां तेषामतृप्तानां च राघवः । अचक्षुर्विषयं प्रायाद्यथार्कः क्षणदामुखे ॥ ७ ॥

राघवः च   ஸ்ரீராமரும்
 तथा   அவ்வண்ணம்,
 अतृप्तानां   மனத்தெளிவுபெறுது
 विलपतां   புலம்பி அழுதுகொண்டிருக்கும்
 तेषां   அவர்களுக்கு

अचक्षुर्विषयं   கட்புலனாகாதிருக்கும்
 क्षणदामुखे   தூரம் வரைக்கும்
 अर्कः   சாயங்காலத்தில்,
 यथा   சூரியபகவான்
 प्रायात्   எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே,
 विलपन्तः   வேகமாய் எழுந்தருளி விட்டனர்.

ततो धान्यधनोपेतान्दानशीलजनान्छिवान् । अकुतश्चिद्भयान्नस्यांश्चैत्ययूपसमावृतान् ॥
 उद्यानाम्रवणोपेतान् सम्पन्नसलिलाशयान् । तुष्टपुष्टजनाकीर्णान् गोपगोकुलसेवितान् ॥
 रक्षणीयान्नरेन्द्राणां ब्रह्मघोषाभिनादितान् । रथेन पुरुषव्याघ्रः कोसलानत्यवर्तत ॥ १० ॥

ततः   அங்கிருந்து
 पुरुषव्याघ्रः   புருஷோத்தமராகுமவர்
 रथेन   திருத்தோமீது எழுந்தருளியவண்ணமே
 धान्य- }   தனதான்யங்கள் நி
 धनोपेतान् }   றைந்துள்ளவைகளும்
 दानशील- }   அன்னதானத்தையே
 जनान् }   சலியாது செய்யும்
    ஜனங்களையுடைய
    வைகளும்,
 शिवान्   பிணியென்பதே எங்
    குமில்லாதவைகளும்,
 अकुतश्चिद्भयान्   இதர எந்தக்கஷ்டமும்
    இல்லாதவைகளும்,
 रस्यान्   அழகுவாய்ந்தவைகளும்,
 चैत्ययूप- }   யாகபூபஸ்தம்பங்கள்
 समावृतान् }   நிறைந்துள்ளவைகளும்,

उद्यानाम्रवणो- }   பூஞ்சோலைகள், மாஞ்சோலைகள், நிறைந்துள்ளவைகளும்,
 पेतान् }   सम्पन्न- }   அற்புதமாய் அமைக்கப்பட்டவைகளாகிய
 सलिलाशयान् }   யநீர் நிறைந்த குளங்களையுடையவைகளும்,
 तुष्टपुष्ट- }   குறைவற்றதும், நோ
 जनाकीर्णान् }   வற்றதுமாகி வாழ்வுற்று மனத்திருப்திகொண்ட ஜனங்கள்
    நிறைந்துள்ளவைகளும்,
 गोपगोकुल- }   இடையர்களும், பசு
 सेवितान् }   மாட்டுத்தொழுக்களும் நிறைந்துள்ளவைகளும்,

नरेन्द्राणां { இதராமன்னர்களுக்கும்

रक्षणीयान् { அணுகவொண்ணாத

வைகளும்,

ब्रह्मवोपाभि- }
नादितान् }

कोसलान्
अत्यवर्तत

வேதகோஷங்களால்
எங்குபார்த்தாலும்
ஒலிக்கப்பெற்று வி
ளங்குகிறவைகளுமா
கோஸலநாடுகளை [கிய
கடந்தெழுந்தருளினார்.

मध्येन मुदितं स्फीतं रस्योद्यानसमाकुलम् । राज्यं भोग्यं नरेन्द्राणां ययौ धृतिमतां वरः ॥

धृतिमतां { ஏற்றுக்கொண்ட தொ
ழில்களையெல்லாம் ச
ரிவர செய்துமுடிச்
கின்றவர்களில்

वरः { தலைமைப்பெற்று
விளங்குமவர்

मुदितं { மகிழ்ச்சியை விளை
விப்பதும்

स्फीतं { திகழ்ந்து விளங்கு
வதும்

रस्योद्यान- }
समाकुलं }

அழகுவாய்ந்த உத்
யானங்களால் நிறை
யப்பெற்று விளங்கு
கிறதும்

नरेन्द्राणां

அரசர்களுக்கு

भोग्यं

{ கண்குளிரப்பார்த்துக்
கொண்டாடத்தக்க
காட்சியாயிருக்கும்

राज्यं

இராஜ்யத்தை

मध्येन

வழிப்போக்கர்கள்
செல்லும் வழியாகவே
எழுந்தருளினார்.

ययौ

ततस्त्रिपथगां दिव्यां शीततोयामशैवलाम् । ददर्श राघवो गङ्गां पुण्यामृपिनिषेविताम् ॥

ततः { அதன்மேல்,
राघवः { ஸ்ரீராமர்

लिपथगां { சுவர்க்கத்திலும், பூமி
யிலும், பாதாளலோ
கத்திலும்ஒடுகிறதும்

अशैवलां { பாசி நீங்கிய
शीततोयां { குளிரந்த நீரோட்ட
முடையதும்,

दिव्यां

தெய்வத்தன்மையு

पुण्यां

பையதாய்
நக்கதி அளிக்கவல்ல
தும்,

ऋपिनिषेवितां

ரிஷிகளால் பூஜிக்கப்
படுகிறதாய்கிய

गङ्गां ददर्श

கங்காதியை கண்டார்.

आश्रमैरविदूरस्थैः श्रीमद्भिः समलंकृताम् । कालेऽप्सरोभिर्हृष्टाभिः सेविताम्भोददां शिवाम् ॥

देवदानवगन्धर्वैः किन्नरैरुपशोभिताम् । नानागन्धर्वपत्नीभिः सेवितां सततं शिवाम् ॥१४॥

अविदूरस्थैः { சமீபத்திலுள்ள

श्रीमद्भिः { புண்ணிய

आश्रमैः { ஆசிரமங்களால்

समलंकृतां { அழகுவாய்ந்து விளங்
கப்பெற்றதும்,

काले { உசிகாலத்தில்

हृष्टाभिः { அகமகிழ்ந்த

अप्सरोभिः { அப்ஸரஸ்களால்

सेविताम्भो- } ஜலக்கிடை செய்யப்

हदां { பட்ட நீர் நிறைந்த

மடுக்களையுடையதும்

शिवां

ஆரோக்யத்தை அளி
க்கவல்லதும்

देवदानव- }
गन्धर्वैः }

தேவதானவகந்தர்வர்
களாலும்

किन्नरैः

கின்னரர்களாலும்

उपशोभितां

ஆச்சரிக்கப்பட்டதும்

नानागन्धर्वैः

அநேக கந்தர்வபத்

पत्नीभिः }

னிகளால்

सेवितां

கொண்டாடப்படுகிற

सततं

எப்பொழுதும், [தும்,

शिवां

தெய்வகொண்டாது

முடையதும்,

देवक्रीडाशताकीर्णां देवोद्यानयुतां नदीत् । देवार्थगाकाशगमां विख्यातां देवपद्मिनीम् ॥
जलाघातादृहासोप्रां फेननिर्मलहासिनीम् । कचिद्वेणीकृतजलां कचिदावर्तशोभिनाम् ॥१६॥
कचित्स्तिमितगम्भीरां कचिद्वेगजलाकुलाम् । कचिद्गम्भीरनिर्घोषां कचिद्भैरवनिस्वनाम् ॥
देवसङ्घाप्तुतजलां निर्मलोत्पलसंकुलाम् । कचिदाभोगपुलिनां कचिन्निर्मलवालुकाम् ॥१८॥

देवகிரீடா- } கிரீடையில் பொழுது
शताकीर्णां } போக்கும் தேவர்க
ளில் பலரால் நிறை
யப்பெற்று விளங்கு
கிறதும்,
देवोद्यानयुतां { தேவர்கட்கேயுரிய பல
பூங்கோட்டங்களைய
டையதும்,
देवार्थं } வானவர்கள் நிமித்த
மாக
आकाशगमां } ஆகாசத்தையடைந்த
தூர்,
विख्यातां } திரிலோகப்பிரசித்தி
யுடையதும்,
देवपद्मिनीं } தேவர்களுக்குரிய தா
மரைகள் மலர்ந்த
नदीं } நதியையும்,
जलाघाता-) அலைகள் மோதுவதா
दृहासोप्रां } வுண்டாகிற உக்கிர
மான பெரொலிகளை
யுடையதும்,
फेननिर्मल- } துறைபென்னும் நிர்ம
हासिनीं } லமசிய புன்னகை
பொருந்தியதும்,
कचित् } ஓரிடத்தில்
वेणीकृतजलां { கங்கை, யமுனை, சரஸ்
வதி ஆகிய இம்முன்
று நதிகளின சங்கம
ஆலத்தையுடையதும்
कचित् } சிலவிடங்களில்
आवर्त-) ஆழ்ந்த நீர்ச்சுழிகளில்
शोभितां } அல்லது ஜலாவர்த்
தங்களால் அழகுவா
ய்ந்து விளங்குகிற

कचित् } சிலவிடங்களில் [தும்,
स्तिमितगम्भीरां { பக்தி விளைவிக்கும் த
ன்மையாயசைவற்றி
ருக்கிற தும்,
कचित् } சிலவிடங்களில்
वेगजलाकुलां { வேகமாய் ஓடிக்கொண்
டிருக்கும் அபரிமித
மான ஜலத்தையுடை
யதும்,
कचित् } சிலவிடங்களில்
गम्भीरनिर्घोषां { பக்தி விளைவிக்குந்தன்
மையையுற்று சப்த
மாயிருக்கிற தூர்,
कचित् } சிலவிடங்களில்
भैरवनिस्वनां } பயங்கரமான ஒலியை
யுடையதும்,
देवसङ्घाप्तुतजलां { தேவர்கூட்டங்களால்
ஸ்நானம் செய்யப்ப
டும் ஜலத்தையுடை
யதும்,
निर्मलोत्पल- } நிர்மலமாகிய தாமரை
संकुलां } புஷ்பங்களால் நிறை
ந்துள்ள தும்,
कचित् } சிலவிடங்களில்
आभोगपुलिनां } விசாலமான மணல்க்
கரைகளையுடையதும்,
कचिन् } சிலவிடங்களில்
निर्मलवालुकां } நிர்மலமான கழுந்
கல்லையுடையதும்,

ஹ்ஸாரசஸங்குஷ்டா சக்ரவாகோபகூஜிதாமி । சதா மசுதீசு விஹுரீபிசுநாதிதாந்நராமு ॥

கசிதீரரூஹேஷுமாலாபிரூபசோபிதாமி ॥ १९ ॥

கசித்புலோத்பலச்சநா கசித்பவநாகுலாமி । கசித்குமுதபுண்டீசு குஜலேரூபசோபிதாமி ॥

நானாபுஷ்பரஜோஹஸ்தா சமதாபிவ ச கசித । வ்யபேதமலசங்காநா மணிநிர்மலதர்சனாமி ॥ २१ ॥

திசாஜைர்வநஜைர்மசுதீசு வரவாரணீ: । தேவோபவாஹீசு முஹ: சநாதிதவநாந்நராமு ॥ २२ ॥

ஹ்ஸாரச- } அன்னங்களும் சாரச
சங்குஷ்டா } ங்களும் சத்தித் துக்
கொண்டிருக்கப்பெ
ற்றதும்,
சக்ரவாகோபகூஜிதா } சக்கிரவாகங்களால்
கூவப்பெற்றதும்,
சதா } எப்பொழுதும்
மசுதீ: } களித்துள்ள
விஹு: } பறவைகளால்
அபி- } எங்குபார்த்தாலும்
சநாதிதாந்நராமு } ஒலிக்கப்படும் அந்த
ரங்கையுடையதும்,
கசித } சிலவிடங்களில்
மாலாபி: } சரளரோகை மாறாது
தீரரூஹே: } கரைகளில் முளைத்
துள்ள
வृக்ஷை: } மரங்களால்
அபி- } அழகுவாய்ந்து விளங்
குகிறதும்,
கசித } சிலவிடங்களில்
புலோத்பலச்சநா } மலர்ந்த நீலோத்பலம
லர்களால் மூடப்பெற்
று விளங்குகின்றதும்
கசித } சிலவிடங்களில்
பவநாகுலா } தாமரைக்காடுகள்
நிரம்பப்பெற்றதும்,
கசித } சிலவிடங்களில்
குமுதபுண்டீ: } சந்திரனைக்கண்டால்
மட்டும் மலரும் தன்
மையுற்ற குமுதமெ
னும் ஆம்பல்களின்
குவிபல்களால்

குஜலே: } சதா மலர்ந்திருக்கின்
றவைகளாய்
அபி- } அழகுவாய்ந்து விளங்
குகிறதும்,
மணிநிர்மல-) வைரியாணிபோல
தர்சனா ச) நீர்மலமாகக் காணப்
படுகிறதும்,
கசித } சிலவிடங்களில்
சமதா } காமவெற்கொண்ட
மடந்தையை
இவ } போன்றதாகி
நானாபுஷ்பரஜோஹஸ்தா } பலவகை புஷ்பபொடி
களால் பாப்பப்பட்டு
வ்யபேதமல-) பிரத்யேகமாயிருக்கின்
சங்காநா ச) ற மலினக்குவிபல்க
ளை உடையதாயிருக்
கிறதாகவும்,
வரவாரணீ: } யானைகளில் சிறந்த
ஐராவதம், வாயனம்,
புண்டரீகம், குமுகம்,
அஞ்சனம், புஷ்பக
தம், சாகுடேனம்,
ஸம்பரதீகம் என்ற எ
ட்டுகிண்கலங்களும்
மசுதீ: } மலர்ந்த
வநஜை: ச } வனகலங்களும்
தேவோபவாஹீ: } தேவர்களில் வாஹன
ஆகிய [கலங்களும்
முஹ: } ஒலிக்கப்பெற்ற வன்
சநாதிதவநாந்நராமு } பிரதேசங்களை உடை
யதும்,

வந் துசேர்ந்தார்.

தேவக்ஞானம்.

இருக்கும்

சென் றுங்கள்.

சென்னை.

கார்த்து தின்றனர்.

तत्र राजा गुहो नाम रायस्यात्मसमः सखा । निषादजात्यो बलवान् स्थपतिश्चेति विश्रुतः॥

स्थपतिः	அத்தலத்திற்கு இறையவராய்	रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
राजा	அரசு புரிந்துவந்த வரும்,	आत्मसमः	உயிர் போன்ற
बलवान्	நால்வகைப் படைகளை யுடையவரும்,	सखा इति	தோழரென
निषादजात्यः	வேடுவஜா தியில் பிறந்தவரும்,	विश्रुतः च	லோகப்ரசித்தி பெற்ற வருமாகிய
		गुहः नाम	குஹரென்பவர்
		तत्र	வசிக் குமிடம் அது.

स श्रुत्वा पुरुषव्याघ्रं रामं विषयमागतम् । वृद्धैः परिवृतोऽमात्यैर्ज्ञातिभिश्चाप्युपागतः॥३३॥

सः	அவர்	श्रुत्वा	கேள்விப்பட்டு,
पुरुषव्याघ्रं	புருஷோத்தமராகிய	वृद्धैः	ஞானவான்களாகிய
रामं	ஸ்ரீராமரை	अमात्यैः च	மந்திரிகளா லும்,
विषयं	ஊரில்	ज्ञातिभिः अपि	சுற்றத்தார்களா லும்,
आगतं	எழுந்தருளியிருக்கிற வராய்	परिवृतः	சூழப்பெற்றவராய்,
		उपागतः	தரிசிக்க வந்தனர்.

ततो निषादाधिपतिं दृष्ट्वा दूरादवस्थितम् । सह सौमित्रिणा रामः समागच्छद्गुहेन सः ॥

सः	அந்த	दृष्ट्वा	கடா கூறித்து
रामः	ஸ்ரீராமர்	ततः	அதன்மேல்
दूरात्	வெகுதூரமாய்	सौमित्रिणा	லக்ஷ்மணரோடும்
अवस्थितं	{ அசஞ்சலா பக்திமை கொண்ட பரமபாக வதராகிய	गुहेन	குஹரோடும்
निषादाधिपतिं	வேடர்களின் மன்ன வரை	सह	கூடி.
		समागच्छत्	குலாவினார்.

तमार्तः संपरिष्वज्य गुहो राघवमब्रवीत् । यथाऽयोध्या तथेदं ते राम किं करवाणि ते ॥

गुहः	குஹர்	ते	தேவரீருக்கு
आर्तः	மனோவேதனையுற்ற வராகி	अयोध्या	திருவயோத்தி
राघवं	ஸ்ரீராமரை	यथा	எப்படியோ
संपरिष्वज्य	ஆலிங்கனம்செய்து,	तथा	அப்படியே,
तं	அவரை நோக்கி	इदं	இது.
अब्रवीत्	பின்வருமாறு மொழி	ते	தேவரீருக்கு
राम	“ஸ்ரீராம! [ந்தார்.	करवाणि किम्	அடியேன் செய்யவே ண்டியது என்ன?

ईदृशं हि महाबाहो कः प्राप्स्यत्यतिथिं प्रियम् ॥ ३६ ॥

महाबाहो	மஹாபாகுவே!	अतिथिं	அதிதியாக
प्रियं हि	தியாதரையே,	कः	யார்
ईदृशं	இப்படி	प्राप्स्यति	நல்வினையுள்ளானாகு வான்.?

ततो गुणवदन्नाद्युपादाय पृथग्विधम् । अर्थ्यं चोपानयत्क्षिप्रं वाक्यं चेदमुवाच ह॥३७॥

गुणवत्	சிலாக்கியமாயிருக்கி றதும்,	अर्थ्यं च	ஆர்க்கியத்தை மாத்திரி
पृथग्विधं च	வெவ்வேறுவிதமாயி ருக்கிறதுமாகிய	क्षिप्रं	விரைவில் [ரம்
ऽन्नाद्यं	ஏற்ற சாப்பாட்டை	उपानयत्	கொடுத்தார்.
उपादाय	சன்னிதியில் வைத்து விட்டு,	ततः	அதன்மேல்
		इदं वाक्यं	பின்வரும்வாக்யத்தை
		उवाच	சொன்னார்
		ह	காண்.!

स्वागतं ते महाबाहो तवेयमखिला मही । वयं प्रेष्या भवान् भर्ता साधु राज्यं प्रशाधि नः॥

महाबाहो	“மகாபாகுவே!	प्रेष्याः	திருத்தொண்டு செய் ய உரியவர்கள்.
ते स्वागतं	{ அடியேனது ஆதரணை யை தேவரீர் நன்ம னதொடு ஏற்றுக் கொள்வீராக.	नः	அடியோங்களுக்கும்,
इयं मही	இந்த ராஜ்யம்	राज्यं	ராஜ்யத்திற்கும்,
अखिला	எல்லாமும்	भर्ता	இறைவராய்
तव	தேவரீருடையது.	साधु	உரிமைகொண்டு,
वयं	நாங்கள்	भवान्	தேவரீர்
		प्रशाधि	ஆளத் திருவுளம் வைப்பீராக.

भक्ष्यं भोज्यं च पेयं च लेह्यं चोष्यमुपस्थितम् । शयनानि च मुख्यानि वाजिनां खादनं च ते ॥

ते च	“கேவரீருக்காக	चोष्यं च	வருவல்வருக்கமும்,
भोज्यं	சித்திரான்னைவர்க்க மும்,	मुख्यानि	சிறந்த
भक्ष्यं	சிறுறுண்டிவர்க்கமும்,	शयनानि	படுக்கைகளும்,
पेयं	{ பால், தயிர், மோர், தேன் முதலிய பரு குவனவர்க்கமும்,	वाजिनां	குதிரைகளுக்கு
लेह्यं	{ தொகயல் சட்டிணி வர்க்கமும்,	खादनं च	தீனியும்,
		च	ஆகிய எல்லாமும்
		उपस्थितम्	வந்திருக்கிறது.”

गुहमेवं ब्रुवाणं तु राघवः प्रत्युवाच ह । अर्चिताश्च प्रहृष्टाश्च भवता सर्वथा वयम् ॥

पञ्चयामभिगमाच्चैव स्नेहसंदर्शनेन च

॥ ४० ॥

राघवः	ஸ்ரீராமர்	सन्दर्शनेन एव	{ தோழமையை நன்கு விளங்கக்காட்டுகின்ற கௌரவத்தாலும்,
एवं	இவ்வண்ணம்	वयं	நாங்கள்
ब्रुवाणं	வேண்டுகிற	भवता	உம்மால்
गुहं तु	{ குஹரைப்பர்த்து இதுவிஷயத்தில் இப்படியாய்	सर्वथा च	எதேஷ்டமாய்
प्रत्युवाच	பதிலை அருளிச் காண்! [செய்தார்.	अर्चिताः च	பூஜிக்கப்பட்டவர்க ளாகிறோம்.
ह	“ நடந்து	प्रहृष्टाः च	{ மகிழ்ச்சியையடைந்த வர்களாகவும் ஆகி றோம்.
पञ्चयां	வந்ததாலும்,		
अभिगमात् च			

भुजाभ्यां साधु वृत्ताभ्यां पीडयन्वाक्यमब्रवीत् ॥ ४१ ॥

वृत्ताभ्यां	நீண்டுருண்ட	पीडयन्	ஆலிங்கனம் பண்ணிக்
भुजाभ्यां	இரு திருக்கைகளி	वाक्यं	கொண்டு
	னாலும்,		பின்வரும் வாக்
साधु	உள்ளங்குளிர	अब्रवीत्	யத்தை
			அருளிச்செய்தார்.

दिष्ट्या त्वां गुह पश्यामि हारोगं सह बान्धवैः । अपि ते कुशलं राष्ट्रे मित्रेषु च धनेषु च ॥

गुह	“குஹரே!	ते	உனது
बान्धवैः सह	சுற்றத்தார்களுடன்	राष्ट्रे	{ ஆளுகைக்குள்பட்ட
त्वां	உன்னை		பிரஜைகள் விஷயத்
अरोगं	ஆரோக்யமாயிருக்கி	मित्रेषु च	திலும்
	ன்றவனாய்	धनेषु च	கப்பம்கட்டும் தோழர்
पश्यामि	நன்கு இப்பொழுது	कुशलं अपि	கள் விஷயத்திலும்
हि	நேரில் பார்க்கப்பெற்		பொருள்கள்விஷயத்
दिष्ट्या	இதனால் [நேன்.		திலும்
	{ நான் இப்பொழுது		எல்லாம் குசலம்
	கொண்டிருக்கும் உ		தானே?
	வப்புச்சொல்லிந்த		
	லாயிருக்கிறது.		

यच्चिदं भवता किञ्चित्प्रीत्या समुपकल्पितम् । सर्वं तदनुजानामि न हि वर्ते प्रतिग्रहे ॥ ४३ ॥

किञ्चित् तु	“எள்ளளவு என்ற	समुपकल्पितं	சித்தம்செய்துகொண்
	லும்		டுவரப்பட்டிருக்கிறது
प्रतिग्रहे	{ பிறர் கொடுப்பதை	यत्	எதுவோ
	ஏற்றுக்கொள்ளவே	तत् इदं	அந்த இந்த
वर्ते न	ண்டிய உரிமையில்	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
हि	நான் இப்பொழுது	अनुजानामि	{ நான் இப்பொழுது
भवता	ஆனபடியால் [இல்லை.		அங்கீகரிக்கிறேன்.
प्रीत्या	உன்னால்		
	என்னிடமுள்ள பக்தி		
	யால்		

कुशचीराजिनधरं फलमूलाशिनं च माम् । विद्धि प्रणिहितं धर्मे तापसं वनगोचरम् ॥ ४४ ॥

मां	“என்னை	धर्मे च	{ பரமாத்மாவை தயா
वनगोचरं	வனவாசியாய்		னிப்பது ஒன்றில்
कुशचीराजिनधरं	குசசீராஜினங்களை	प्रणिहितं	மட்டும்
	தரித்து,	तापसं	ஈடுபட்டுக்கிடக்கும் சிந்
फलमूलाशिनं	பழங்களையும் கிழங்கு	विद्धि	துறவியென [தையுற்ற
	களையும் புகித்து		நீ பாவிப்பாயாக.

अश्वानां खादनेनाहमर्थी नान्येन केनचित् । एतावताऽत्रभवता भविष्यामि सुपूजितः ॥४५॥

अश्वानां	“குதிரைகளுக்கு	न	வேண்டாம்.
खादनेन	தீனி ஒன்றினாலேயே	अत्र	இந்த சமயம்
अहं	நான்	भवता	உன்னால்
अर्थी	{ எனக்கு வேண்டியவை	एतावता	இது ஒன்றினாலேயே
	களெல்லாவற்றையும்	सुपूजितः	நன்கு பூஜிக்கப்பட்ட
	பெற்றவனாகிறேன்.		வகை
अन्येन	மற்றபடியாய்	भविष्यामि	நான் ஆகவேன்.
केनचित्	எதுவும்		

एते हि दयिता राज्ञः पितुर्दशरथस्य मे । एतैः सुसुखितैश्चैर्भविष्याम्यहमर्चितः ॥ ४६ ॥

एते	“இவைகள்,	सुसुखितैः	மிக ஏற்றவைகளாயி
मे	எனது		ருக்கின்ற
पितुः	திருத்தந்தையாகிய	अश्वैः	குதிரைகளால்,
दशरथस्य	தசரத	अहं	நான்
राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாருக்கு	अर्चितः	கௌரவிக்கப்பட்டவ
दयिताः	பிரியமானவைகள்.		னாக
एतैः	இந்த	भविष्यामि हि	ஆகிறேன் அல்லவா!

अश्वानां प्रतिपानं च खादनं चैव सोऽन्वशात् । गुह्यस्तत्रैव पुरुषांस्त्वरितं दीयतामिति ॥

सः	அந்த	खादनं च	தீனியும்,
गुह्यः	சுகர்,	प्रतिपानं च	குடிக்க ஜலமும்,
तत्र एव	அப்படியிருப்பதால்	दीयतां	கொண்டு வந்து கொ
पुरुषान्	வேலைக்காரர்களைப்		டுக்கப்பட்டும்,”
त्वरितं	“சீக்கிரம் [பார்த்து	इति	என்று
अश्वानां एव	குதிரைகளுக்கு	अन्वशात्	கட்டளைபிட்டார்.
	மாத்திரம்,		

ततश्चीरोत्तरासङ्गः सन्ध्यामन्वास्य पश्चिमाम् । जलमेवाददे भोज्यं लक्ष्मणेनाहतं स्वयम् ॥

ततः	அனந்தரம்	लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணனால்
चीरोत्तरासङ्गः	{ அவர் உத்தரீய மரவு	स्वयं	தானாகவே
	ரியை இடுப்பில் கட்	आहतं	கொண்டுவாப்பட்ட
	டிக்கொண்டவராகி,	जलं एव	தீர்த்தத்தை மாத்திரம்
पश्चिमां	மாலை	भोज्यं	அமுதாக
सन्ध्यां	சந்தியை	आदरे	கொண்டார்.
अन्वास्य	உமாசித்து,		

तस्य भूमौ शयानस्य पादौ प्रक्षाल्य लक्ष्मणः । सभार्यस्य ततोऽभ्येत्य तस्थौ वृक्षमुपाश्रितः॥

लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	ततः	அதன்மேல்
भूमौ	பூமியில்	वृक्षं	மரத்தை
सभार्यस्य	தர்மபத்னீசமேதராய்	अभ्येत्य	கிட்டி,
शयानस्य	படுத்திருக்கும்	उपाश्रितः	பிடித்துக்கொண்டு
तस्य	அவருடைய		நிற்கின்றவராய்,
पादौ	திருவடிகளை	तस्थौ	காவல் பூண்டிருந்தார்.
प्रक्षाल्य	சுத்தமாய்த் துடைத் துவிட்டு,		

गुहोऽपि सह सूतेन सौमित्रिमनुभाषयन् । अन्वजाग्रत्तो रामप्रमत्तो धनुर्धरः ॥ ५० ॥

ततः	அவ்விடத்தில்	अनुभाषयन्	பேசிக்கொண்டு,
गुहः अपि	குகரும்	धनुर्धरः	வில்லும் கையுமாய்
सूतेन सह	சாரதியோடுகூட	अप्रमत्तः	வெகு ஜாக்கிரதையு டனிருப்பவராய்
सौमित्रिं	லக்ஷ்மணரிடம்		
रामं	{ ஸ்ரீராமரது திருக்கல் யாண்குணங்களைப் பற்றி	अन्वजाग्रत्	{ இரவுமுழுதும் கண் விழித்துக்கொண்டி ருந்தார்.

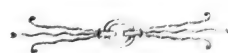
तथा शयानस्य ततोऽस्य धीमतो यशस्विनो दाशरथेर्मात्मनः ।

अदृष्टदुःखस्य सुखोचितस्य सा तदा व्यतीयाय चिरेण शर्वरी ॥ ५१ ॥

अदृष्टदुःखस्य	{ முன்னர் இதுவரை கஷ்டத்தைக்கண்டி ராதவரும்,	ततः	அவ்விடத்தில்
सुखोचितस्य	சுகத்திற்கேயுரியவரும்	तथा	அவ்வண்ணம்,
धीमतः	நன்மதியுற்றவரும்	शयानस्य	துயில்கொண்டிருக் கின்றவருமான
यशस्विनः	புகழ்பெற்றவரும்,	अस्य	இவருக்கு
महात्मनः	மகாத்மாவும்,	सा	அந்த
दाशरथेः	தசரதசக்கிரவர்த்தி யின் திருமகனும்,	शर्वरी	இரவு
तदा	அப்பொழுது	चिरेण	நெடுநேரமாய்த் தோன்றி
		व्यतीयाय	கழிந்தது.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे पञ्चाशः सर्गः ॥

एकपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தோராவது ஸர்க்கம் || 41 ||

गुहलक्ष्मणसंवादः—குலக்ஷ்மணஸம்வாதம்.

तं जाग्रतमदम्भेन भ्रातुरर्थाय लक्ष्मणम् । गुहः सन्तापसन्तप्तो राघवं वाक्यमब्रवीत् ॥१॥

गुहः	குஹர்,	जाग्रतं	{ கண்விழித்துக்கொண்
अदम्भेन	{ பணிவிடைக் காரர்களிடம் சாதாரணமாயுள்ள “எஜமான்கண்முன் ஊக்கம், பின்தூக்கம்” என்கிற கபடத்தன்மை எள்ளளவுமில்லாதமையால்,	राघवं	{ டிருந்தவண்ணமேயி
भ्रातुः	தமயனானுடைய	तं	ருந்த
अर्थाय	செளகரியத்தின் பொருட்டு,	लक्ष्मणं	ரகுசுலப்பிள்ளையா அந்த [கிய லக்ஷ்மணரைப்
		सन्तापसन्तप्तः	பார்த்து, சிரமத்தைப் பார்த்து பரிதபிக்கின்றவராக பின்வரும் மொழியை சொன்னார்.
		वाक्यं	
		अब्रवीत्	

इयं तात सुखा शय्या त्वदर्थमुपकल्पिता । प्रत्याश्वसिहि साध्वस्यां राजपुत्र यथासुखम् ॥

तात	“ஐயா!	उपकल्पिता	கொண்டுவந்து வைக்
राजपुत्र	சக்கிரவர்த்திகுமாரா!	अस्यां	கப்பட்டிருக்கிறது.
त्वदर्थं	தேவரீருக்காக	यथासुखं	இதில்
इयं	இதோயிருக்கும்	साधु	சுகமாக
सुखा	இனிய	प्रत्याश्वसिहि	கவலையின்றி சற்று தூயில்
शय्या	படுக்கை		கொள்ளும்.

उचितोऽयं जनः सर्वः क्लेशानां त्वं सुखोचितः ।
गुप्त्यर्थं जागरिष्यामः काकुत्स्थस्य वयं निशाम्

॥ ३ ॥

अयं	இந்த	सुखोचितः	சுகமென்றையே
जनः	ஜன ஸமுஹத்திலிருக்கிற	काकुत्स्थस्य	கண்டவர்.
सर्वः	ஒவ்வொருவனும்	गुप्त्यर्थं	சூராமருடைய
क्लेशानां	தேக பரிசுரமங்க	वयं	கேதமத்தின் பொருட்டு
उचितः	குக்கு	निशां	பங்கள்
त्वं	புகழப்பட்டவன்.	जागरिष्यामः	நிசவு முழுதும்
	தேவரீர்		கண்விழித்திருக்கிறோம்.

न हि रामास्त्रियतमो ममास्ति भुवि कश्चन । ब्रवीम्येतदहं सत्यं सत्येनैव च ते शपे ॥ ४ ॥

भुवि	“ இவ்வுலகில்	एतत्	இதை
मम	எனக்கு	सत्यं	சத்யமாக
रामात्	ஸ்ரீராமரைவிட	अहं	நான்
प्रियतमः	அதிக பக்திக்கு பாத் கிரமாகிறவர்	ब्रवीमि	சொல்லுகிறேன்.
		च	இன்னும்
कश्चन हि	வேறொருவரும்	सत्येन एव	சத்தியத்தின்மேலும்
अस्ति न	இல்லை.	ते	தேவரீர் முன்னிலையில்
		शपे	ஆணையிடுகின்றேன்.

अस्य प्रसादादाशंसे लोकेऽस्मिन्सुमहद्यशः । धर्मावाप्तिं च विपुलासर्थावाप्तिं च केवलाम् ॥

अस्मिन्	“ இந்த	धर्मावाप्तिं	தர்மத்தை சேகரிப்பதையும்,
लोके	உலகில்	केवलं	கேவலமான
सुमहत्	ஸ்ர்வோக்கிருஷ்டமாகிய	अर्थावाप्तिं च	ஆஸ்திசேர்ப்பதையும்
	{ தொண்டர்களுக்குப்	अस्य	இவரது
यशः	{ புரியும் அனுக்கிரகத்தையும்	प्रसादात् च	கருணையால்தான்
			என்று
विपुलं	விசேஷப்பயனை அளிக்கும்	आशंसे	நான் உறுதியாய்
			சொல்லுவேன்.

सोऽहं प्रियसखं रामं शयानं सह सीतया । रक्षिष्यामि धनुष्पाणिः सर्वतो ज्ञातिभिः सह ॥

सः	“ அந்த	सीतया सह	சீதாப்பிராட்டியாருடன்
अहं	நான்	शयानं	சயனங்கொண்டிருக்கிற
धनुष्पाणिः	கையில் விற்பிடித்தவனாய்,	प्रियसखं	உயிர்த்தோழராகிய
		रामं	ஸ்ரீராமரை
ज्ञातिभिः	சுற்றத்தாருடன்	सर्वतः	தோஷரஹிதராய்
सह	இருப்பவனாய்,	रक्षिष्यामि	பாதுகாப்பேன்.

न हि मेऽविदितं किञ्चिद्वनेऽस्मिन्श्वरतः सदा । चतुरङ्गं ह्यपि बलं सुमहत्प्रसहेमहि ॥ ७ ॥

अस्मिन्	“ இந்த	किञ्चित् हि	ஒன்றும
वने	வனத்தில்	न	இல்லை.
सदा	எப்பொழுதும்,	सुमहत्	மிகப்பெரிய
चरतः	சஞ்சரிக்கும்	चतुरङ्गं	நால்வகை
मे	அடியேனுக்கு	बलं अपि	படையையும்
	{ தெரியாதவண்ணம்	प्रसहेमहि	நாங்கள் தீர்க்கவல்லோம்.
अविदितं	{ நடைபெறக்கூடிய சம்பவம்	हि	இது திண்ணம்.”

लक्ष्मणस्तं तदोवाच रक्षमाणास्त्वयाऽनघ । नात्र भीता वयं सर्वे धर्ममेवानुपश्यता ॥ ८ ॥

लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	त्वया	உன்னால்
तं	அவருக்கு	रक्षमाणाः	பாதுகாக்கப்படும்,
तदा	அப்பொழுது	सर्वे	எல்லோரும்
उवाच	பின்வரும் பதிலை அளித்தார்.	वयं	நாங்களும்
अनघ	“மாசற்றவனே!	अल	இப்பொழுது இவ்வி டத்தில்
धर्म एव	தரும் ஒன்றையே	भीताः न	மனக்கவலையுற்றவர் களாய் இல்லை.
अनुपश्यता	சர்வமூமாய் சிந்தை யில் பற்றியிருக்கும்,		

कथं दाशरथौ भूमौ शयाने सह सीतया । शक्या निद्रा मया लब्धुं जीवितं वा सुखानि वा ॥

दाशरथौ	“தாசரதியார், ஸ்ரீராமர்	सुखानि वा	தேகசௌக்யங்கள் தான் ஆகட்டும்.
सीतया सह	சீதாபிராட்டியாருடன்	मया	என்னால்
भूमौ	தரையில்	लब्धुं	கிட்டுவதற்கு
शयाने	படுத்திருக்கையில்	कथं	எவ்வண்ணம்
निद्रा	சோம்புத்தனம்தான் ஆகட்டும்.	शक्याः	ஏற்றவைகளாகும்?
जीवितं वा	வயிற்றுப்பாடுதான் ஆகட்டும்,		

यो न देवासुरैः सर्वैः शक्यः प्रसहितुं युधि । तं पश्य सुखसंसुप्तं तृणेषु सह सीतया ॥

यः	“எவர்	सीतया सह	சீதாபிராட்டியாருடன்
देवासुरैः	தேவாசுரர்கள்		டன்
सर्वैः	எல்லோராலும்,	तृणेषु	புற்களில்
युधि	போரில்	सुखसंसुप्तं	சுகமாய் உறங்கிக்கொ ண்டிருக்கின்றவராய்
प्रसहितुं	எதிர்க்க	पश्य	நீ பிரத்யக்ஷத்தில் பார்க்கின்றனை.
शक्यः न	முடியாதவரோ,		
तं	அவரை		

यो मन्त्रतपसा लब्धो विविधैश्च परिश्रमैः । एको दशरथस्येष्टः पुत्रः सदृशलक्षणः ॥११॥

एकः	“ஒப்பாருமிக்காரு மில்லாதவரும், அவருக்கேயுரிய திருக் கல்யாணகுணங்களை யுடையவரும், உலகுக்கு அபிராம ராய் விளங்குகிற வரும், தசரதசக்கிரவர்த்தி யாருக்கு	मन्त्रतपसा	வேதபாராயணங்க ளின் தர்மபயனாலும்
सदृशलक्षणः		विविधैः	பற்பல
इष्टः		परिश्रमैः च	சியமங்களாலும்
दशरथस्य		पुत्रः	திருக்குமாரராய்
		लब्धः	விளங்குகின்றவர்
		यः	எவரோ அவரிவர்.

अस्मिन्प्राजिते राजा न चिरं वर्तयिष्यति । विधवा मेदिनी नूनं क्षिप्रमेव भविष्यति ॥

अस्मिन् प्राजिते	“இவர் வனமெழுந்தருளியி ருக்கையில்	नूनं मेदिनी एव	அதனால் பூமகனும்
राजा	சக்கிரவர்த்தியார்	क्षिप्रं	விரைவில்
चिरं	வெகுநேரம்	विधवा	கணவரைப் பறிகொ டுத்தவளாய்
वर्तयिष्यति न	பிழைத்திருக்க மாட் டார்.	भविष्यति	ஆகப்போகிறாள்.

अनुरक्तजनाकीर्णा सुखालोकप्रियावहा । राजव्यसनसंसृष्टा सा पुरी विनशिष्यति॥१३॥

अनुरक्त- जनाकीर्णा	“ராஜபக்தியுள்ள ஜனங் ளால் நிறையப்பெற் றதும்,	सा पुरी	அந்த நகர்
सुखालोक- प्रियावहा	உற்சவகாட்சிகளால் பிரியமாய் விளங்குகி றதுமாகிய	राजव्यसनसंसृष्टा	சக்கிரவர்த்தியாரைப் பறிகொடுத்துப் படு கின்றதாய்
		विनशिष्यति	பாழாகப்போகிறது.

विनद्य सुमहानादं श्रमेणोपरताः स्त्रियः । निर्घोषोपरतं तात मन्ये रामनिवेशनम् ॥१४॥

तात	“ஆப்த தோழர்!	रामनिवेशनं	ஸ்ரீராமரது திருமா ளிகை
स्त्रियः	ஸ்த்ரீகள்	निर्घोषोपरतं	நிச்சப்தமாய் கிடக் கிறதெனவும்
सुमहानादं	கூவிக்கூவிக் குறலிட்டு	मन्ये	நான் எண்ணுகின் றேன்.
विनद्य	அழுதுவிட்டு,		
श्रमेण	சிரமத்தால்		
उपरताः	ஓய்ந்துகிடப்பார்க ளெனவும்,		

कौसल्या चैव राजा च तथैव जननी मम । नाशंसे यदि जीवन्ति सर्वे ते शर्वरीमिमाम् ॥

राजा च	“சக்கிரவர்த்தியாரும்	सर्वे	எல்லோரும்
कौसल्या च	கோஸலையாரும்	यदि एव	என்னமோ
मम	எனது	इमां शर्वरीं एव	இன்றிரவுகூட
जननी तथा	மாதாவுமாகிய	जीवन्ति न	பிழைத்திருக்கமாட் டார்களென
ते	அவர்கள்	आशंसे	நான் பயப்படுகிறேன்.

जीवेदपि हि मे माता शत्रुघ्नस्यान्ववेक्षया । तदुःखं यत्तु कौसल्या वीरसूर्विनशिष्यति ॥

मे	“எனது	अन्ववेक्षया	ஞாபகத்தால்
माता	மாதா	जीवेत् अपि	பிழைத்திருக்கிறாளோ
शत्रुघ्नस्य	சத்ருக்ஷ்ணனுடைய		என்னமோ?

वीरसूः	தனிவீரப்புதல்வனைப்	दुःखं हि तु	கஷ்டத்தாலேயே இப்
कौसल्या	கோஸலையார் [பெற்ற		பொழுதே
यत् तत्	அந்த இந்த	विनशिष्यति	மாண்டுவிடுவாள்.

कथं पुत्रं महात्मानं ज्येष्ठं सन्तमपश्यतः । शरीरं धारयिष्यन्ति प्राणा राज्ञो महात्मनः ॥

महात्मानं	“தெய்வத்தன்மை யுள்ள	महात्मनः	மஹாத்மாவாகிய
ज्येष्ठं	உத்தம	राज्ञः	சக்கிரவர்த்தியாரு
सन्तं	புண்யபுருஷனாகிய	प्राणाः	ஆத்மா [டைய
पुत्रं	புதல்வனை	शरीरं	திருமேனியில்
अपश्यतः	காணப்பெறாதவராகி விட்ட	कथं	எவ்வாறு
		धारयिष्यन्ति	தங்கியிருக்கப்போகி றது?

विनष्टे नृपतौ पश्चात्कौसल्या विनशिष्यति । अनन्तरं च माताऽपि मम नाशमुपैष्यति ॥१८॥

नृपतौ	“சக்கிரவர்த்தியார்	अनन्तरं	அதன்பிறகு
विनष्टे पश्चात्	மரித்தவுடன்	मम माता अपि च	எனது தாயும்
कौसल्या	கோஸலையார்	नाशं	மரணம்
विनशिष्यति	இறப்பார்.	उपैष्यति	அடைவாள்.

अतिक्रान्तमतिक्रान्तमनवाप्य मनोरथम् । राज्ये राममनिक्षिप्य पिता मे विनशिष्यति ॥

मे	“எனது	मनोरथं	மனோரதத்தை
पिता	திருத்தந்தையார்	अनवाप्य	அடையாதபடியால்
राज्ये	இராஜ்யத்தில்	विनशिष्यति	இறந்தே விடுவார்.
रामं	ஸ்ரீராமரை	अतिक्रान्तं } अतिक्रान्तम् }	நிகழ்ந்தது நிகழ்ந்த தே! (கொட்டிக்கொ ட்டி அளந்தாலும் கு றுணிபதக்காகுமோ?)
अनिक्षिप्य	திருவபிஷேகம் செய் துவைக்கமுடியாது,		

सिद्धार्थाः पितरं वृत्तं तस्मिन्कालेऽप्युपस्थिते । प्रेतकार्येषु सर्वेषु संस्कारिष्यन्ति भूमिपम् ॥

तस्मिन्	“அந்த	वृत्तं	இறந்துவிட்ட
काले उपस्थिते	காலம்வரும்பொழுது	भूमिपं	சக்கிரவர்த்தியாராகிய
प्रेतकार्येषु	சரமகைங்கரியங்கள்	पितरं	தந்தையாருக்கு
सर्वेषु	எல்லாவற்றிலும்	संस्कारिष्यन्ति	சரமகைங்கரியம்செய் வார்கள்.
सिद्धार्थाः अपि	கொடுத்துவைத்தவர் கள் தான்,		

रम्यचत्वरसंस्थानां सुविभक्तमहापथाम् । हर्म्यप्रासादसम्पन्नां गणिकावरशोभिताम् ॥ २१ ॥
 रथाश्वगजसंवाधां तूर्यनादविनादिताम् । सर्वकल्याणसम्पूर्णां हृष्टपुष्टजनाकुलाम् ॥ २२ ॥
 आरामोद्यानसंपन्नां समाजोत्सवशालिनीम् । सुखिता विचरिष्यन्ति राजधानीं पितुर्मम ॥

मम	“ எனது	तूर्यनादविनादितां	வாத்யகோஷங்கள் மு
पितुः	திருத்தந்தையின்		ழங்கப்பெற்றதும்,
रम्यचत्वरसंस्थानां	{ அழகிய சக்கிரவர்த்தி களின்மைப்பினைப் பெற்றதும்,	सर्वकल्याणसम्पूर्णां	மங்களங்களெல்லாவ ற்றாலும் நிறைந்ததும்,
सुविभक्त- महापथां }	{ நன்கு பிரிக்கப்பட்ட ராஜவீதிகளையுடைய தும்,	हृष्टपुष्ट- जनाकुलां }	{ குறைவு நோவு இவ் விரண்டும் அற்று வாழ்வுற்று மனத்தி ருப்திகொண்ட ஜன ங்களால் வசிக்கப் பெற்றதும்,
हर्म्यप्रासाद- सम्पन्नां }	{ ஜனங்கள் வசிக்கும் அரண்மனைகள் போ ன்ற திருமாளிகைக ளாலும், அரண்மனை களாலும் நிறைந்து ள்ளதும்,	आरामोद्यान- सम्पन्नां }	{ தோப்புகளும் தோட் டங்களும் மலிந்துள் ளதும்,
गणिकावर- शोभितां }	{ எங்கு பார்த்தாலும் சிறந்த கணிகையெ னும் மல்லிகைப் புஷ் பங்களால் அலங்கரிக் கப்பட்டு விளங்குகி றதும்,	समाजोत्सव- शालिनीं }	{ பல ஜனங்கள் கூட்டம் கூடி நடைபெறும் திருவிழாக்களால் விளங்குவதுமாகிய
रथाश्वगज- संवाधां }	{ ரதங்களும் குதிரைக ளும், யானைகளும் நிறைந்துள்ளதும்,	राजधानीं	இராஜதானியில்
		सुखिताः	கிருதகிருத்யர்கள்
		विचरिष्यन्ति	சஞ்சரிக்கப்போகிறார் கள்.

अपि जीवेदशरथो वनवासात्पुनर्वयम् । प्रत्यागम्य महात्मानमपि पश्याम सुव्रतम् ॥ २४ ॥

दशरथः	“தசரத சக்கிரவர்த்தி யார்	प्रत्यागम्य	வந்துசேர்ந்து,
जीवेत् अपि	பிழைத்திருப்பாரா?	सुव्रतं	தருமசீலராகிய
वयं	நாங்கள்	महात्मानं	மஹாத்மாவை
वनवासान्	வனவாஸம் முடிந்து	पश्याम अपि	தரிசித்து மகிழ்
पुनः	மீளவும்		வோமோ ?

अपि सत्यप्रतिज्ञेन सार्धं कुशलिना वयम् । निवृत्तवनवासेऽस्मिन्नयोध्यां प्रविशेमहि ॥२५॥

सत्यप्रतिज्ञेन	“सொன்னபடியே காரி யத்தை செய்துமுடி த்துவிட்டமையால்	वयं	நாங்கள்
अस्मिन्	இவர்	कुशलिना सार्धं	மனத்திருப்தி கொண் டவருடன்கூட
निवृत्तवनवासे	வனவாஸம் முடிந்த வளவில்	अयोध्यां	அயோத்தியில்
		प्रविशेमहि अपि	புகுவோமோ ?”

परिदेवयमानस्य दुःस्वार्तस्य महात्मनः । तिष्ठतो राजपुत्रस्य शर्वरी साऽत्यवर्तत ॥ २६ ॥

दुःस्वार्तस्य	மனவேதனையுற்று	महात्मनः	மஹாத்மாவும்
परिदेवयमानस्य	புலம்பி அழுதுகொ ண்டு	राजपुत्रस्य	சக்கிரவர்த்தி குமார ருமாகிய இவருக்கு
तिष्ठतः	{ பக்கலில் கார்த்துவின் றுகொண்டவண்ண மேயிருந்த	सा	அந்த
		शर्वरी	இரவு
		अत्यवर्तत	கழிந்தது.

तथा हि सत्यं ब्रुवति प्रजाहिते नरेन्द्रपुत्रे गुरुसौहृदाद्गुहः ।

मुमोच बाष्पं व्यसनाभिपीडितो ज्वरातुरो नाग इव व्यथातुरः ॥ २७ ॥

प्रजाहिते	பிரஜாபிமானியாகிய	गुहः	குகர்
नरेन्द्रपुत्रे	சக்கிரவர்த்தி திருக்குமாரன்	व्यसनाभिपीडितः	துக்கத்தில் மிக வருந் தினவராகி,
गुरुसौहृदात्	{ தகப்பனாரிடத்திலும் தமயனாரிடத்திலுமுள் ள வாத்தஸல்யத்தால்	व्यथातुरः	அஸஹயமாய் நோவு ற்ற
तथा हि	மேற்கண்டவண்ண மாய்	ज्वरातुरः	சிவந்து வீங்கி எரியும் விருணத்தால்படும்
सत्यं	உள்ளத்திலுள்ளதை உள்ளபடியே	नागः इव	யானைபோல்
ब्रुवति	உரைக்கையில்	बाष्पं	கண்ணீரை
		मुमोच	வடித்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये

अयोध्याकाण्डे एकपञ्चाशः सर्गः ॥

आदितः श्लोकाः 4381

अयोध्याकाण्डे आदितः श्लोकाः 2026

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे षष्ठेऽहि वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥

இவ்விதம் ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் பூநீராமர் ஸன்னிதியில் அச்வமேத
யாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட பூநீமத் ராமாயணத்தில் ஆரூவது தினத்தில்
கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

